STEPHEN KING

DUMA KEY

„Memoria... este un zvon cu circuit închis."
George Santayana

„ Viața e mai mult decât iubire şi plăcere,
Am venit aici să sap după avere.
Dacă-n joc vrei să te prinzi
Tre' să plăteşti din greu
Ştii că aşa a fost mereu,
Cu toții am venit să săpăm după avere."
Shark Puppy

Cum se face un desen (I)

Începeți cu o suprafață albă. Nu e obligatoriu să fie de hârtie sau pânză, însă cred cu tărie că trebuie să fie albă. Îi spunem albă deoarece avem nevoie de un cuvânt, dar adevăratul nume este „nimic". Negrul reprezintă absența luminii, însă albul este absența memoriei, culoarea lui „nu-mi aduc aminte".

Cum ne amintim să ne aducem aminte? Asta e o întrebare pe care mi-am pus-o deseori după cele întâmplate pe Duma Key, cel mai des la orele mici ale dimineții, când stăteam cu ochii pironiți în lipsa luminii, amintindu-mi de prietenii absenți. Uneori, la acele ore mici, mă gândesc la orizont. E obligatoriu să definești orizontul. Trebuie să lași o urmă pe

STEPHEN KING

DUMA KEY

„Memoria... este un zvon cu circuit închis.“
George Santayana

„Viața e mai mult decât iubire şi plăcere,
Am venit aici să sap după avere.
Dacă-n joc vrei să te prinzi
Tre' să plăteşti din greu
Ştii că aşa a fost mereu,
Cu toții am venit să săpăm după avere.“
Shark Puppy

Cum se face un desen (I)

Începeți cu o suprafață albă. Nu e obligatoriu să fie de hârtie sau pânză, însă cred cu tărie că trebuie să fie albă. Îi spunem albă deoarece avem nevoie de un cuvânt, dar adevăratul nume este „nimic“. Negrul reprezintă absența luminii, însă albul este absența memoriei, culoarea lui „nu-mi aduc aminte“.

Cum ne amintim să ne aducem aminte? Asta e o întrebare pe care mi-am pus-o deseori după cele întâmplate pe Duma Key, cel mai des la orele mici ale dimineții, când stăteam cu ochii pironiți în lipsa luminii, amintindu-mi de prietenii absenți. Uneori, la acele ore mici, mă gândesc la orizont. E obligatoriu să defineşti orizontul. Trebuie să laşi o urmă pe întinderea albului. Un lucru cât se poate de simplu, ați putea spune, însă

un lucru care recreează lumea este un act de eroism. Sau aşa am ajuns să cred.

Imaginați-vă o fetiță, o simplă copilă. A căzut dintr-o trăsură acum aproape nouăzeci de ani, s-a lovit cu capul de o piatră şi a uitat totul. Nu doar cum o cheamă, ci totul! Apoi, într-o bună zi, îşi aminteşte destul cât să ia un creion în mână şi să facă acel prim semn ezitant pe suprafața albă. O linie a orizontului, desigur. Dar şi o fisură prin care să răzbată întunericul.

Totuşi, imaginați-vă mânuța aceea ridicând creionul... ezitând... şi apoi lăsând o urmă pe suprafața albă. Imaginați-vă curajul de care e nevoie pentru a face acea primă încercare de restabilire a lumii vizualizând-o. O voi iubi mereu pe fetița aceea, oricât de multe am avut de pătimit din pricina ei. Sunt obligat s-o iubesc. Nu am încotro.

Imaginile sunt încărcate de magie, după cum ştiți.

1. Cealaltă viaţă a mea

I

Numele meu este Edgar Freemantle. Eram o persoană foarte importantă în industria imobiliară. Asta se întâmpla în Minnesota, în cealaltă viață a mea. Am învățat chestia asta cu „cealaltă viață a mea“ de la Wireman. Vreau să vă povestesc despre Wireman, dar mai întâi să isprăvim partea cu Minnesota.

Tre' s-o spun: acolo am fost un veritabil caz de succes. Am urcat scara ierarhică în compania în care mi-am început activitatea, iar când n-am mai avut unde urca, mi-am dat demisia şi am pus bazele propriei mele companii. Şeful firmei din care am plecat mi-a râs în nas, mi-a spus că voi da faliment într-un an. Cred că asta spun majoritatea şefilor când un tânăr de perspectivă porneşte pe cont propriu.

În cazul meu, totul a mers strună. Când zona metropolitană Minneapolis-St Paul a prosperat, Compania

Freemantle a prosperat şi ea. Când lucrurile au mers mai prost, n-am încercat să fac pe breazul. Dar mi-am urmat instinctul şi, de cele mai multe ori, rezultatele au fost bune. Pe când împlineam cincizeci de ani, eu şi Pam aveam o avere de patruzeci de milioane de dolari. Şi eram încă uniți. Aveam două fete şi, spre sfârşitul vârstei noastre de aur, Ilse era la Universitatea Brown şi Melinda preda în Franța, implicată într-un program de schimb de experiență. La vremea la care lucrurile au luat-o razna, eu şi soția mea ne făceam planuri să mergem în vizită la ea.

Am suferit un accident pe unul dintre şantiere. A fost destul de simplu; când o camionetă, chiar şi un Dodge Ram echipat cu toate brizbizurile, se ia la trântă cu o macara înaltă de douăsprezece etaje, camioneta cade răpusă de fiecare dată. Partea dreaptă a craniului meu doar s-a crăpat. Partea stângă s-a lovit atât de tare de stâlpul portierei Ram-ului, încât s-a fracturat în trei locuri. Sau poate în cinci. Memoria îmi funcționează mai bine ca înainte, dar încă mai are mult de recuperat pentru a fi ce a fost odinioară.

Doctorii au spus că ceea ce am pățit eu la cap se cheamă leziune de contralovitura şi că genul ăsta de lucru produce de regulă mai multe stricăciuni decât o lovitură directă. Mi-au fost rupte coastele. Şoldul drept mi-a fost spulberat. Şi, deşi mi-am păstrat vederea în proporție de şaptezeci la sută la ochiul drept (mai mult, într-o zi bună), am rămas fără brațul drept.

Era cât pe ce să-mi pierd viața, dar nu s-a întâmplat. Era cât pe ce să rămân într-o doagă grație chestiei cu contralovitura, şi la început am rămas, dar mi-a trecut. Oarecum. Când mi-a trecut, soția plecase, şi nu „oarecum“. Eram căsătoriți de douăzeci şi cinci de ani, dar ştiți cum se spune: se întâmplă şi la case mai mari. Presupun că nu are importanță; ce-a fost a fost. Şi ce s-a dus e bun dus. Uneori e mai bine aşa.

Când spun că am rămas într-o doagă, mă refer la faptul că la început n-am putut recunoaşte oamenii - nici pe soția mea -

şi nici ce s-a întâmplat n-am ştiut. Nu reuşeam să înțeleg de ce am dureri atât de mari. Acum, după patru ani, nu-mi mai pot aminti felul acela de durere. Ştiu că am suferit şi că a fost o suferință sfâşietoare, însă totul e cam abstract. La vremea aceea nu era câtuşi de puțin abstract. La vremea aceea aveam impresia că sunt în iad şi habar nu aveam ce caut acolo.

La început te-ai temut că o să mori, apoi te-ai temut că n-o să mori. Asta spune Wireman, iar el ştie ce vorbeşte; a petrecut şi el o perioadă în iad.

Totul mă durea neîncetat. Sufeream constant de migrene necruțătoare; înăuntrul craniului meu era mereu ca la miezul nopții în cea mai mare ceasornicărie din lume. Din cauză că ochiul drept era făcut terci, vedeam lumea printr-o peliculă de sânge şi nu pricepeam aproape nimic din ea. Nimic nu avea nume. Mi-amintesc de o zi când Pam era în cameră cu mine - încă eram internat în spital - şi stătea în picioare lângă patul meu. Eram extrem de nervos că stătea în picioare deşi, la câțiva paşi, în colț, avea pe ce să şadă.

— Adu prietenul, am spus. Şezi pe prieten.

— Cum adică, Edgar? a întrebat ea.

— *Prietenul, amicul!* am țipat. Futu-i, adu-l aici pe *amic,* târfă proastă ce eşti!

Mă durea capul de credeam că mor, iar ea se punea pe plâns. O uram pentru asta. N-avea de ce să plângă, pentru că nu ea era în cuşcă, nu ea se uita la lume printr-o pâclă roşiatică. Nu ea era maimuța din cuşcă. Şi atunci mi s-a deschis mintea.

— Adu-l pe colega aici şi stai *jos!*

Mai bine de atât creierul meu zdruncinat nu reuşea să exprime ideea de *scaun.*

Eram furios tot timpul. Aveam două infirmiere bătrâne, pe care le numeam Frigida Unu şi Frigida Doi, de parcă ar fi fost personaje într-o bandă desenată cu Dr. Seuss. Mai era o voluntară pe care o strigam Pilch Lozenge - habar nu am de ce, însă porecla asta avea şi un soi de conotație sexuală. Pentru mine, cel puțin. Când m-am înzdrăvenit, am încercat

să dau în oameni. De două ori am încercat s-o înjunghii pe Pam şi o dată am reuşit, deşi doar cu un cuțit de plastic. Tot a avut nevoie de câteva copci la antebraț. Au fost momente când a trebuit să fiu legat.

Iată ce-mi amintesc cel mai bine din cealaltă viață a mea: o după-amiază toridă la sfârşitul şederii mele de o lună într-un costisitor azil de recuperare, costisitorul aparat de aer condiționat stricat, eu legat în pat, o telenovelă la televizor, o mie de clopoței răsunându-mi în cap, durerea arzându-mi şi crispându-mi partea dreaptă a corpului ca un vătrai înroşit, brațul drept lipsă furnicându-mă, degetele lipsă de la mâna dreaptă lipsă zvâcnind, perspectiva unei perioade bune (nu ştiu cât de lungi, pentru că estimarea timpului mă depăşeşte) până la următoarea doză de Oxycontin, o infirmieră ieşind din negura roşie, o creatură care vine să se holbeze la maimuța din cuşcă şi spune: „Eşti pregătit să primeşti vizita soției tale?“ Iar eu răspund: „Numai dacă a adus cu ea un pistol cu care să mă împuşte.“

N-ai crede că genul acela de durere va trece, dar trece. Apoi eşti expediat acasă şi durerea e înlocuită de agonia fizioterapiei. Roşul a început să-mi dispară din fața ochilor. Un psiholog specializat în hipnoterapie mi-a arătat câteva trucuri tari pentru a face față durerilor şi furnicăturilor-fantomă din brațul amputat. Pe psiholog îl chema Kamen. Kamen a fost cel care mi-a adus-o pe Reba: unul dintre puținele lucruri pe care le-am luat cu mine când am ieşit şchiopătând din cealaltă viață şi am intrat în cea pe care am trăit-o în Duma Key.

— Asta nu-i o terapie psihologică omologată pentru controlarea stărilor de furie, a zis doctorul Kamen, deşi presupun că e posibil să fi mințit în privința asta, pentru a o face pe Reba mai atractivă. Mi-a spus că trebuie să-i dau un nume cu rezonanță negativă, aşa că, deşi semăna mai mult cu Lucy Ricardo, am numit-o după o mătuşă care obişnuia să mă ciupească de degete când eram mic, dacă nu mâncam toți morcovii. Apoi, la mai puțin de două zile după ce am primit-o, i-am uitat numele. Nu-mi veneau în minte decât nume de

băieți, fiecare în parte stârnindu-mi stări tot mai intense de furie: Randall, Russell, Rudolph, fututul de River Phoenix.

Atunci eram deja acasă. Pam a venit să-mi aducă mâncarea de dimineață şi trebuie să fi văzut expresia mea, căci am observat că-şi adună forțele pentru a face față unui acces de furie. Dar chiar dacă uitasem numele pufoasei păpuşi roşii pe care mi-o dăduse psihologul, mai țineam minte în ce fel trebuia s-o folosesc în acea situație.

— Pam, am spus, am nevoie de cinci minute ca să-mi recapăt stăpânirea. O să reuşesc.

— Eşti sigur...?

— Da. Acum, ia borâtura aia din ochii mei şi vâră-ți-o în pudra de față. O să reuşesc.

Nu ştiam dacă eram într-adevăr în stare s-o fac, dar asta trebuia să spun. Nu-mi aduceam aminte numele păpuşii ăleia, dar îmi aduceam aminte „O să reuşesc“. Asta mi-e clar de la sfârşitul celeilalte vieți, cum spuneam întruna „O să reuşesc“ chiar şi atunci când ştiam că nu e aşa, chiar şi atunci când ştiam că am belit cariciul, că l-am belit în stil mare, că l-am belit de să-mi sară ochii din cap.

— O să reuşesc, am spus, şi Dumnezeu ştie cum arătam, pentru că ea a ieşit cu spatele fără un cuvânt, cu tava încă pe palme şi cu ceaşca lovindu-se cristalin de farfurie.

După ce a plecat, am ridicat păpuşa în fața ochilor, uitându-mă fix în ochii ei albaştri şi tâmpi şi înfigându-mi degetele mari în corpul ei moale.

— Cum te cheamă, târfă hâdă ce eşti? i-am strigat în față.

Nu mi-a trecut nici-o clipă prin gând că Pam ar putea asculta la interfonul din bucătărie, ea şi infirmiera angajată deopotrivă. Sincer să fiu, m-ar fi putut auzi prin uşă şi dacă interfonul era stricat. Aveam vlagă în ziua aceea, nu glumă.

Am început să scutur păpuşa în toate părțile. Capul i se bălăngănea şi părul sintetic îi zbura anapoda. Ochii albaştri, mari ca de caricatură, păreau să spună „Ooo, om rău ce eşti!“, ca Betty Boop într-unul dintre desenele alea animate vechi, pe

care încă le mai poți vedea uneori la posturile de televiziune prin cablu.

— Cum te cheamă, târfă? Cum te cheamă, pizdă? Cum te cheamă, curvă ieftină plină de zdrențe? Spune-mi cum te cheamă! Spune-mi cum te cheamă!

Spune-mi cum te cheamă, că dacă nu, îți smulg ochii şi-ți tai nasul şi-ți rup...

Mental, am făcut atunci o legătură - un lucru care încă mi se întâmplă şi acum, patru ani mai târziu, în orăşelul Tamazunchale, statul San Luis Potosi, Mexic, scena celei de-a treia vieți a lui Edgar Freemantle. Pentru un moment, m-am aflat în camioneta mea, mapa se lovea de vechiul meu sufertaş de oțel în spațiul pentru picioare al pasagerului (mă îndoiesc că eram singurul milionar american activ care-şi ia sufertaşul cu el la muncă, dar probabil că nu eram mai mult de câteva zeci toți), iar laptopul stătea alături, pe scaun. Din difuzoarele radioului o voce de femeie a strigat *Era ROŞU!* cu o fervoare evanghelică. Doar două cuvinte, dar de mai multe nici nu era nevoie. Era cântecul despre femeia aceea sărmană care-şi transformă frumoasa fiică în prostituată. Se numea „Fancy“ şi era cântat de Reba McEntire.

— Reba, am şoptit şi am strâns păpuşa la piept. Tu eşti Reba. Reba-Reba-Reba.

N-o să mai uit niciodată.

Am uitat, totuşi - săptămâna următoare - dar atunci nu m-am înfuriat. Nu. Am ținut-o la piept ca pe-o amantă mică, am închis ochii şi am vizualizat camioneta distrusă în accident. Am vizualizat sufertaşul de oțel lovindu-se de clema de oțel a mapei şi vocea femeii s-a auzit din nou din difuzoare, jubilând cu aceeaşi fervoare evanghelică: *Era ROŞU!*

Doctorul Kamen a spus că acesta este un moment de cotitură. Era emoționat. Soția mea a părut mult mai puțin emoționată, iar sărutul pe care mi l-a dat pe obraz era din categoria celor neutre. De atunci cred că au mai trecut două luni până să-mi spună că vrea să divorțăm.

II

Pe atunci fie durerea scăzuse, fie mintea mea se adaptase în aşa fel încât să-i facă faţă. Încă mai aveam migrene, dar mai rar şi nu întotdeauna aveau aceeaşi forţă; între pereţii cranieni nu mai era *mereu* ca la miezul nopţii în cea mai mare ceasornicărie din lume. Primeam întotdeauna cu braţele deschise Vicodinul la ora cinci şi Oxycontinul la opt - până să înghit pastilele alea magice, abia şontâcăiam în cârja mea canadiană de un roşu aprins - dar şoldul reconstruit începea să mi se vindece.

Kathy Green, Regina Fizioterapiei, venea la Casa Freemantle din Mendota Heights lunea, miercurea şi vinerea. Aveam voie să iau un Vicodin în plus înainte de şedinţele noastre, însă strigătele mele tot umpleau casa până când puneam punct. Încăperea de la subsol fusese transformată în sală de terapie, cu tot cu cadă de baie pentru persoane cu handicap. După două luni de tortură, reuşeam serile să cobor acolo singur ca să-mi exersez piciorul şi să încep să-mi lucrez cât de cât abdomenul. Kathi spunea că, dacă fac treaba asta câteva ore înainte de culcare, corpul meu elimină endorfine şi asta mă face să dorm mai bine.

În timpul unuia dintre aceste exerciţii fizice de seara - Edgar în căutarea endorfinelor misterioase - s-a întâmplat ca Pam, persoana cu care eram căsătorit de un sfert de secol, să coboare scările şi să-mi spună că vrea să divorţeze.

M-am oprit din ce făceam - abdomene - şi m-am uitat la ea. Şedeam pe un covoraş de exerciţii. Ea stătea la baza scărilor, la o distanţă prudentă, în cealaltă parte a încăperii. Aş fi putut s-o întreb dacă vorbeşte serios, dar lumina era foarte bună unde stătea ea - aveam tuburi cu neon - şi n-a fost nevoie. Oricum, nu cred că este genul de glumă pe care s-o facă femeile la şase luni după ce soţul lor aproape că şi-a pierdut viaţa într-un accident. Aş fi putut s-o întreb de ce, dar ştiam. Vedeam bine cicatricea albă de pe braţul ei, acolo unde

o înjunghiasem cu cuțitul de plastic de pe tava cu mâncare de la spital, iar ăsta nu era decât cel mai neînsemnat dintre motive. Mi-am amintit că i-am spus, nu cu foarte mult timp în urmă, să ia borâtura aia din ochii mei şi să şi-o vâre în pudra de față. M-am gândit să-i cer măcar să se mai gândească la asta, dar furia m-a umplut din nou. În zilele acelea, *furia nefondată,* cum o numea doctorul Kamen, era prietenul meu cel rău. Iar ceea ce simțeam atunci nu mi se părea a fi câtuşi de puțin nefondat.

Eram la bustul gol. Brațul drept mi se sfârşea la nouă centimetri de umăr. Am smucit ciotul spre ea - numai atât eram în stare să fac cu muşchiul care-mi rămăsese.

— Uite aici, am spus, îți arăt degetul mijlociu. Dispari din ochii mei, dacă asta simți. Dispari, cuvă laşă ce eşti!

Primele lacrimi începuseră să i se rostogolească pe față, însă tot încerca să zâmbească. Era o strădanie cam palidă.

— Curvă, Edgar, zise ea. Cuvântul e *curvă.*

— Cuvântul e ăla care spun eu că este, am zis şi mi-am reluat exercițiile pentru abdomen. E greu ca naiba să faci asta când îți lipseşte un braț; corpul are tendința să se răsucească pe partea ciungită. Eu *nu* te-aş fi părăsit, asta-i ideea. Eu *nu* te-aş fi părăsit. Aş fi trecut peste toate greutățile.

— E diferit, spuse ea. Nu se sinchisi să se şteargă pe față. E diferit şi tu ştii asta. Eu, dacă aş avea un acces de furie, nu te-aş putea frânge în două.

— Mi-ar fi al naibii de greu să te frâng în două cu un singur braț, am spus, făcând abdomene mai repede.

— M-ai înjunghiat cu un cuțit.

De parcă despre asta era vorba. Nu era, şi amândoi o ştiam.

— Era un simplu cuțit de plastic, eu eram cu mințile pe jumătate duse şi tu vrei ca astea să fie ultimele tale cuvinte pe catul de moarte: „Eddie m-a junghiat cu un muțit de plastic. Adio, lume crudă.“

— M-ai strâns de gât, spuse ea pe o voce pe care abia am auzit-o.

M-am oprit din făcut abdomene şi m-am uitat năuc la ea. Ceasornicăria şi-a reintrat în drepturi în mintea mea; bing-bang, să-i dăm bice.

— Cum adică, te-am strâns de gât? Nu te-am strâns niciodată de gât!

— Ştiu că nu-ți aduci aminte, dar aşa e. Nu mai eşti acelaşi om.

— O, termină! Păstrează porcăriile astea New Age pentru... pentru tipu'... pentru...

Ştiam cuvântul şi vedeam omul pe care îl descria, dar nu voia să-mi vină în minte.

— Pentru muistul ăla chel cu care te vezi în biroul lui.

— Terapeutul meu, spuse ea, şi sigur că asta m-a înfuriat şi mai tare: rostise ea cuvântul în locul meu. Pentru că mintea ei nu fusese zdruncinată ca o piftie.

— Dacă divorț vrei, divorț vei avea. Aruncă totul pe gârlă, de ce nu? Numai du-te şi dă apă la peşti altundeva. Dispari de aici!

A urcat scările şi a închis uşa fără să se uite îndărăt. Doar după ce a plecat mi-am dat seama că voisem să spun „la şoareci“. Du-te şi dă apă la şoareci altundeva.

Ei bine, asta e. Se putea şi mai rău. Aşa spune Wireman.

Şi eu am fost cel care a plecat de acasă.

III

Cu excepția lui Pam, n-am avut altă parteneră în cealaltă viață a mea. Cele Patru Reguli ale Succesului lui Edgar Freemantle (puteți să luați notițe) erau: nu împrumuta niciodată mai mult decât valoarea coeficientului tău de inteligență înmulțită cu o sută, nu împrumuta niciodată de la un om care-ți spune pe numele mic de la prima întâlnire, nu bea niciodată tărie cât soarele este încă sus pe cer şi *niciodată* nu accepta o parteneră pe care n-ai vrea s-o îmbrățişezi goală pe un pat de apă.

Am avut totuşi un contabil în care mă încredeam, Tom Riley, şi el m-a ajutat să-mi mut cele câteva lucruri de care aveam nevoie din Mendota Heights la căsuța noastră de la lacul Phalen. Tom, un jalnic dublu perdant la jocul căsniciei, m-a cicălit întruna.

— Nu renunți la casă într-o situație ca asta, spuse el. Numai dacă un judecător te dă afară. E ca şi cum ai renunța la avantajul terenului propriu într-un meci de finală.

Nu-mi păsa mie de avantaj; mă interesa doar să aibă grijă cum conduce. Mă crispam de fiecare dată când o maşină venind din contrasens părea puțin prea aproape de linia mediană. Uneori mă încordam şi apăsam pedala invizibilă de frână din partea pasagerului. Cât despre a mă urca eu însumi din nou la volan, „niciodată“ mi se părea răspunsul corect. Sigur, Dumnezeu adoră surprizele. Asta spune Wireman.

Kathy Green, Regina Fizioterapiei, divorțase o singură dată, însă ea şi Tom erau pe aceeaşi lungime de undă. Mi-o amintesc şezând turceşte în salopeta ei mulată, ținându-mă de picioare şi uitându-se la mine cu o incredulitate sumbră.

— Tu abia ai ieşit din Motelul Morții fără un braț şi ea vrea să arunce prosopul. Pentru că ai înjunghiat-o cu un cuțit de plastic când abia îți aminteai cum te cheamă? Să-mi trag una! Nu înțelege că temperamentul fluctuant şi amneziile pe termen scurt sunt *normale* în urma traumei suferite după un accident?

— Înțelege că e speriată de mine, am spus.

— Mda? Ei bine, ascultă ce-ți spune mămicuța ta, Sunny Jim: dacă-ți găseşti un avocat bun, o poți face să plătească pentru nerozia asta.

Câteva fire de păr îi scăpaseră din coada bine strânsă şi ea le suflă de pe frunte.

— *Trebuie* să plătească pentru asta. Fii atent ce-ți spun: *Ce s-a întâmplat nu e din vina ta.*

— Spune că am încercat să o strâng de gât.

— Şi dacă ar fi aşa, probabil că a fi strânsă de gât de un ciung e o experiență traumatizantă, ce să zic! Haide, Eddie, fă-

o să plătească. Sunt sigură că nu-i treaba mea, dar nu-mi pasă. Nu are voie să facă ceea ce face.

— Cred că problema nu e doar faptul că am strâns-o de gât şi că am înjunghiat-o cu un cuțit de plastic.

— Dar care e?

— Nu-mi aduc aminte.

— *Ea* ce spune?

— Ea nu spune nimic.

Dar eu şi Pam eram împreună de mult timp, şi chiar dacă dragostea dintre noi se transformase într-o atitudine de toleranță pasivă, credeam că încă o cunosc destul de bine ca să ştiu că da - mai era ceva, *încă* mai era ceva, şi că de asta voia ea să scape.

IV

Nu la mult timp după ce m-am mutat în căsuța de la lacul Phalen, fetele au venit în vizită la mine - tinerele femei. Au adus un coşuleț de picnic. Am stat pe veranda dinspre lac, care mirosea a pin, am privit întinderea de apă şi am morfolit sendvişuri. Era după Ziua Muncii şi toate vaporaşele cu telecomandă fuseseră puse la păstrare pentru la anul. În coşuleț era şi o sticlă de vin, dar eu am băut puțin. Adăugat medicamentației analgezice, alcoolul avea efecte puternice; o singură bere făcea din mine un bețiv îngălat. Fetele - *tinerele femei* - au împărțit restul între ele, lucru care le-a destins. Melinda, întoarsă din Franța pentru a doua oară de la confruntarea mea cu macaraua (şi deloc bucuroasă de asta), m-a întrebat dacă toți adulții la cincizeci de ani suferă genul ăsta de neplăcute interludii regresive, dacă trebuie şi ea să se aştepte la aşa ceva. Ilse, mezina, a început să plângă, sprijinindu-se de mine, şi a întrebat de ce nu mai poate fi ca înainte, de ce nu putem noi - referindu-se la mama ei şi la mine - să fim aşa cum am fost înainte. Lin i-a spus că acum nu e momentul ca Illy să facă pe copilul, aşa cum face ea

mereu, iar Illy i-a arătat degetul mijlociu. Eu am râs. Nu m-am putut abține. Apoi am râs cu toții.

Îndârjirea lui Lin şi lacrimile lui Ilse nu erau plăcute, însă erau sincere şi-mi erau la fel de familiare precum aluniţa de pe bărbia lui Ilse sau vaga linie verticală, care cu timpul avea să se adâncească, dintre ochii lui Lin.

Linnie voia să ştie ce am de gând să fac şi i-am spus că nu ştiu. Mult nu mai aveam până să iau hotărârea de a-mi pune capăt zilelor, dar ştiam că dacă o voi face, trebuie neapărat să pară un accident. Nu aveam de gând să le las pe cele două femei tinere, care tocmai îşi clădeau temelia vieţii, să poarte în cârcă vinovăţia sinuciderii tatălui lor. La fel, nu voiam să las după mine povara vinovăţiei asupra femeii cu care împărţisem odinioară un milkshake în pat, amândoi goi-puşcă, râzând şi ascultând Plastic Ono Band la casetofon.

După ce au reuşit să se calmeze - după *un complet şi total schimb de sentimente,* cum ar spune doctorul Kamen - ţin minte că am avut o după-amiază plăcută. Ne-am uitat la albume cu fotografii vechi şi ne-am amintit de trecut. Mi se pare chiar că am mai râs puţin, însă nu pot avea încredere în toate amintirile din cealaltă viaţă a mea. Wireman spune că atunci când e vorba de trecut, cu toţii îndopăm gâscă.

Ilse a vrut să ieşim toţi la cină, dar Lin trebuia să se vadă cu cineva la Biblioteca Publică înainte ca aceasta să se închidă, iar eu am spus că oricum nu prea am chef de plimbare; mă gândeam să citesc câteva capitole din cel mai recent roman al lui John Sandford şi apoi să mă culc. M-au sărutat - eram din nou prieteni - şi au plecat.

Două minute mai târziu, Ilse s-a întors.

— I-am spus lui Linnie că mi-am uitat cheile, zise ea.

— Înţeleg că nu e aşa, am răspuns.

— Nu. Tati, i-ai face vreodată rău lui mami? Acum, adică? Intenţionat? Am clătinat din cap, dar asta n-a convins-o. Mi-am dat seama după cum stătea acolo şi mă privea drept în ochi.

— Nu, am spus. Niciodată. Mai degrabă...

— Mai degrabă ce, tati?

— Voiam să spun că mai degrabă mi-aş tăia un braţ, dar imediat nu mi s-a mai părut o idee prea bună. Zic doar: n-aş face-o niciodată, Illy.

— Atunci, de ce încă i-e frică de tine?

— Cred că... pentru că sunt mutilat.

Mi s-a aruncat în braţe atât de tare, că aproape am căzut amândoi pe sofa.

— O, tati, îmi pare atât de rău! Povestea asta-i *nasoală* rău! Am mângâiat-o uşor pe păr.

— Ştiu, dar ţine minte asta - mai rău de atât nu poate fi.

Nu era adevărat, dar dacă aveam grijă, Ilse nu urma niciodată să ştie că i-am spus o minciună sfruntată.

Un claxon s-a auzit de pe alee.

— Du-te, am spus şi i-am sărutat obrazul umed. Sora ta nu mai are răbdare. A strâmbat din nas.

— Halal noutate! Sper că nu faci exces de analgezice, nu?

— Nu.

— Să mă suni dacă ai nevoie de mine, tati. Iau primul avion.

Aşa ar fi făcut. Motiv pentru care nu aveam s-o sun.

— Sigur.

Am sărutat-o şi pe celălalt obraz.

— Ăsta e pentru sora ta.

A încuviinţat şi a ieşit din casă. Eu m-am aşezat pe canapea şi am închis ochii. În spatele lor, ornicele băteau şi iar băteau.

V

Următorul meu musafir a fost doctorul Kamen, psihologul care mi-a dat-o pe Reba. Nu l-am invitat eu. Pentru vizita lui trebuia să-i mulţumesc lui Kathi, apriga mea fizioterapeută.

Deşi nu putea să aibă mai mult de patruzeci de ani, Kamen umbla ca un om mult mai în vârstă şi respiraţia îi şuiera de fiecare dată când se aşeza. Se uita printre gene printr-o

pereche de ochelari cu rame enorme de baga şi peste un enorm burdihan în formă de pară. Era un bărbat foarte înalt şi foarte tuciuriu, cu trăsături atât de adânc săpate, că păreau ireale. Uriaşii lui globi oculari, nasul cât prora unei nave şi buzele totemice inspirau respect nemărginit. Xander Kamen arăta ca un zeu minor într-un costum de la Men's Warehouse. Mai arăta şi ca un candidat cu şanse mari la un infarct sau o comoție cerebrală fatală înainte să împlinească cincizeci de ani.

Când i-am oferit ceva rece, m-a refuzat, spunând că nu poate sta, apoi şi-a pus servieta pe canapea, ca pentru a-şi contrazice spusele. S-a afundat ca un submarin lângă brațul canapelei (şi continua să se afunde - mă temeam pentru arcurile sofalei), uitându-se la mine şi şuierând vesel.

— Ce vânt te aduce prin părțile astea? l-am întrebat.

— O, Kathi mi-a spus că ai de gând să-ți faci felul, zise el pe tonul pe care l-ar fi folosit pentru a spune: *Kathi mi-a zis că dai o petrecere pe peluză şi că serveşti cremeş crocant şi proaspăt.* E adevărat sau nu zvonul ăsta?

Am deschis gura, apoi am închis-o la loc. Odată, când aveam zece ani şi copilăream în Eau Claire, am luat o carte cu benzi desenate de pe stativul rotativ dintr-o drogherie, am vârât-o la betelia pantalonilor şi mi-am coborât tricoul peste ea. Când ieşeam nepăsător pe uşă, crezându-mă cel mai şmecher om din lume, un funcționar m-a apucat de braț. Cu mâna liberă mi-a ridicat tricoul şi a scos la iveală comoara ilicit dobândită. *"Asta* cum a ajuns acolo?" m-a întrebat. În cei patruzeci de ani scurşi de atunci nu mi-a venit niciodată atât de greu să răspund la o întrebare atât de simplă.

În cele din urmă - cu mult după ce un asemenea răspuns ar putea avea cât de cât greutate - am spus:

— Asta-i ridicol. Habar nu am de unde i-a putut veni ideea asta.

— Nu?

— Nu. Eşti sigur că nu vrei o cola?

— Mulțumesc, dar nu. M-am ridicat şi am luat o cola din frigiderul din bucătărie. Am strâns bine sticla între ciotul brațului lipsă şi piept - se poate face, dar e dureros; nu ştiu ce ați văzut în filme, dar când îți rupi coastele te doare mult timp după aceea - şi am rotit capacul cu mâna stângă. Sunt stângaci. Cu asta ai avut noroc, *muchacho,* cum spune Wireman.

— Oricum, mă surprinde că ai luat-o în serios, am spus, revenind în cameră.

Kathi e un fizioterapeut extraordinar, dar nu-i psihiatru.

Înainte să mă aşez, am pregetat o clipă.

— La drept vorbind, nici tu nu eşti. Teoretic vorbind.

Kamen duse o mână enormă căuş la urechea ce părea să aibă cam dimensiunea unui sertar de masă.

— Aud cumva... un zăngănit? Mi se pare că da!

— Despre ce vorbeşti?

— E fermecătorul sunet medieval pe care-l scot dispozitivele de apărare când se ridică.

Încercă să-mi facă ironic cu ochiul, dar datorită dimensiunii feței lui, ironia era imposibilă; nu putea să exprime decât satiră. Totuşi, am înțeles unde bătea.

— Cât despre Kathi Green, ai dreptate, ce ştie ea? Ea nu lucrează decât cu paraplegicii, cvadriplegicii, ciungii cum eşti tu, şi cu oamenii care-şi revin de pe urma unor traume cerebrale - din nou, cazul tău. De cincisprezece ani, de când face asta, a avut ocazia să vadă o mie de pacienți gândindu-se că nici măcar o singură secundă din timpul trecut nu mai poate fi recâştigată, aşa că *n-are cum* să recunoască semnele unei depresii presuicidale. Zic bine?

Şedeam în fotoliul gâlmos din fața canapelei şi mă uitam posac la el. Iată cum apar problemele. Iar Kathi Green nu făcea decât să le amplifice. Kamen se înclină în față... deşi dată fiind circumferința pântecelui său, nu reuşi să se aplece decât câțiva centimetri.

— Trebuie să aştepți, spuse el.

M-am uitat năuc la el. El a încuviințat din cap.

— Eşti surprins. Da. Eu nu-s creştin, darămite catolic, şi am vederi largi în privința sinuciderii. Totuşi, cred în responsabilități şi ştiu că şi tu crezi. Îți spun doar atât: dacă te sinucizi acum... sau chiar peste şase luni... soția şi fiicele tale vor şti. Oricât de ingenios o vei face, ele vor şti.

— Dar nu...

El ridică mâna.

— Iar cei de la compania la care ai asigurare de viață - pe o sumă foarte mare, sunt sigur - vor şti şi ei. Poate că nu vor reuşi s-o dovedească... dar vor încerca din răsputeri s-o facă. Zvonurile care se vor isca le vor afecta pe fetele tale, oricât de tari crezi că sunt ele când vine vorba de asemenea lucruri.

Melinda era tare. Cu Ilse, însă, era o altă poveste. Când Melinda era nervoasă, spunea că Illy suferă de „dezvoltare întreruptă“, însă eu nu credeam că este aşa. Eu credeam că Illy este pur şi simplu sensibilă.

— Iar până la urmă s-ar putea s-o dovedească.

Kamen ridică din umerii lui enormi.

— Cât de mult va afecta asta despăgubirea în caz de moarte nu-mi dau seama, dar sunt sigur că va şterge o bună parte din comoara vieții tale.

Eu nu mă gândeam la bani. Eu mă gândeam la o echipă de anchetatori trimişi de compania de asigurări să-mi demonteze matrapazlâcurile. Şi imediat am pufnit în râs.

Kamen şedea cu uriaşele lui mâini tuciurii pe genunchii cât nişte opritoare de uşă şi se uita la mine cu surâsul lui mic, care spunea „Eu le-am văzut pe toate.“ Numai că pe fața lui nimic nu era mic. Aşteptă să mi se stingă râsul, apoi mă întrebă ce e aşa de comic.

— Îmi spui că sunt prea bogat ca să mă sinucid, am zis.

— Îți spun să n-o faci acum, Edgar, nimic altceva. Îți voi mai sugera ceva care contravine unei bune părți din experiența pe care am acumulat-o. Dar în cazul tău am o intuiție foarte puternică - acelaşi fel de intuiție care m-a făcut să-ți dau păpuşa. Îți propun să încerci o abordare geografică.

— Pardon?

— E o formă de reabilitare la care apelează deseori alcoolicii aflați în ultima fază. Ei speră ca o schimbare de regiune le va oferi şansa unui nou început. Va face să le surâdă norocul.

Am simțit un zvâcnet indefinit. N-aş putea spune că era de speranță, însă era ceva aproape de asta.

— Rareori dă roade, spuse Kamen. Veteranilor de la Alcoolicii Anonimi, care au câte un răspuns la orice problemă - acesta e blestemul şi binecuvântarea lor, deşi foarte puțini îşi dau vreodată seama de asta - le place să spună: „Dacă urci un nemernic într-un avion la Boston, acelaşi nemernic coboară la Seattle.“

— Şi atunci, cu ce mă ajută pe mine asta? am întrebat.

— Te ajută. Ce-ți sugerez este să alegi un loc departe de aici, suburbiile St Paul, şi acolo să te duci. Te afli într-o situație privilegiată pentru a face asta, dată fiind starea ta financiară şi conjugală.

— Pentru cât timp?

— Măcar un an.

Se uită la mine enigmatic. Fața lui mare era croită special pentru o asemenea expresie; gravată pe mormântul lui Tutankhamon, cred că l-ar fi pus pe gânduri şi pe Howard Carter.

— Iar dac-o să faci ceva la capătul acelui an, Edgar, pentru numele lui Dumnezeu - nu, pentru *binele fiicelor tale* - fă aşa încât să pară credibil.

Dispăruse aproape complet în vechea sofa; acum începu lupta ca să se ridice. Am păşit să-l ajut şi el mi-a făcut semn cu mâna că se descurcă. Reuşi într-un final să se ridice în picioare, şuierând mai puternic ca oricând, şi îşi luă servieta. Privi în jos la mine de la înălțimea sa de un metru nouăzeci şi cinci, cu globii aceia oculari holbați, cu cornea gălbuie, părând şi mai mari din cauza ochelarilor cu lentile foarte groase.

— Edgar, există ceva care să te facă fericit?

Am cugetat în treacăt la întrebarea aceasta (singurul mod care părea sigur) şi am spus:

— Obişnuiam să desenez.

De fapt, făceam mai mult decât nişte simple desene, dar asta se întâmpla cu mult timp în urmă. De atunci interveniseră alte lucruri. Căsnicia, cariera. Care acum se duseseră amândouă pe copcă.

— Când?

— În copilărie.

M-am gândit să-i spun că odinioară visam să merg la facultatea de artă - îmi cumpăram chiar câte un album cu reproduceri când îmi permiteam - dar nu i-am spus. În ultimii treizeci de ani, contribuția pe care am adus-o lumii artistice consta în mâzgăleli făcute în timp ce vorbeam la telefon, şi probabil că trecuseră zece ani de când cumpărasem ultimul album de artă, genul acela pe care îl pui pe măsuța pentru cafea ca să-ți impresionezi prietenii.

— De atunci?

M-am gândit să mint - nu voiam să par un tip extrem de anost - dar am optat pentru adevăr. Oamenilor cu un singur braț le e recomandat să spună adevărul de câte ori e posibil. Nu Wireman zice asta, ci eu.

— Nu.

— Reapucă-te, mă sfătui Kamen. Ai nevoie de bariere.

— Bariere, am spus, uimit.

— Da, Edgar.

Părea surprins şi puțin dezamăgit, de parcă n-aş fi priceput un concept extrem de simplu.

— Bariere în calea nopții.

VI

Cam după o săptămână, Tom Riley a revenit în vizită. Pe atunci frunzele începuseră să se îngălbenească şi îmi amintesc că funcționarii puneau afişe de Haloween în magazinul Wal-Mart din care mi-am cumpărat maculatoare de desen pentru prima dată din colegiu încoace... la naiba, poate chiar din liceu.

Ce-mi amintesc cel mai clar despre vizita aceea este cât de stânjenit şi nelalocul lui părea Tom.

I-am oferit o bere şi a acceptat-o. Când m-am întors din bucătărie, el se uita la un desen pe care îl făcusem în creion şi cerneală - trei palmieri profilați pe o întindere de apă, o bucățică dintr-o verandă închisă ițindu-se la stânga, în prim-plan.

— E bunicel, spuse el. Tu l-ai făcut?

— Nu, spiriduşii. Vin la ceas de noapte. Îmi cârpesc încălțările şi mai fac câte un desen.

El râse prea tare şi puse desenul înapoi pe masă.

— Nu prea seamănă cu Minnesota, scumpule, zise el, imitând accentul suedez.

— L-am copiat dintr-un album, am spus.

Folosisem de fapt o fotografie dintr-o broşură Realtor. Fusese făcută în aşa-numita „cameră Florida“ din Salmon Point, locuința pe care tocmai o închiriasem pe un an. Nu fusesem niciodată în Florida, nici măcar în vacanță, dar imaginea aceea făcuse apel la ceva adânc înrădăcinat în mine şi, pentru prima dată de la accident încoace, mă simțeam de-a dreptul nerăbdător. Era ceva vag, însă era ceva.

— Cu ce te pot ajuta, Tom? Dacă e vorba de firmă...

— De fapt, Pam m-a rugat să vin la tine. Plecă fruntea în pământ.

— Nu prea voiam să vin, dar nu m-am simțit în stare s-o refuz. De dragul vremurilor de demult, ştii.

— Sigur.

Tom îmi fusese alături încă din zilele când Compania Freemantle nu însemna decât trei camionete, un Caterpillar D9 şi o sumedenie de visuri mărețe.

— Atunci, spune-mi ce-i. N-am să te muşc.

— Şi-a luat un avocat. Merge mai departe cu divorțul ăsta.

— N-am crezut nici-o clipă că nu o va face.

Era adevărat. Încă nu-mi aminteam s-o fi strâns de gât, dar îmi aminteam privirea pe care o avea când mi-a spus că am

făcut-o. Şi mai era un lucru: când Pam îşi punea ceva în cap, rareori se răzgândea.

— Vrea să ştie dacă vrei să apelezi la Bozie.

A trebuit să zâmbesc la asta. William Bozeman al III-lea era un conţopist de şaizeci şi şase de ani, spilcuit, manichiurat, purtător de papion, de la firma de avocatură din Minneapolis, de serviciile căreia se folosea compania mea, iar dacă ar fi aflat că eu şi Tom îi spunem Bozie de cel puţin douăzeci de ani, probabil că ar fi făcut o embolie.

— Nu m-am gândit la asta. Care-i treaba, Tom? Ce vrea, mai exact?

Îşi bău jumătate din bere, apoi puse paharul pe un raft de bibliotecă, lângă desenul meu ageamiu. Se rumenise în obraji.

— Speră că nu va ieşi urât. A spus: „Nu vreau să fiu bogată şi nu vreau să mă cert. Vreau doar să fie corect cu mine şi cu fetele, aşa cum a fost întotdeauna. Îi transmiţi tu asta?“ Aşa că-ţi transmit.

Înălţă din umeri. M-am ridicat în picioare, m-am dus la geamul mare dintre living şi verandă şi m-am uitat la lac. În scurt timp aveam să pot ieşi în propria mea „cameră Florida“, orice ar fi fost asta, şi să mă uit în largul golfului Mexic. M-am întrebat dacă va fi mai bine, mai altfel, decât să te uiţi în largul lacului Phalen. M-am gândit că mă voi mulţumi cu „altfel“, cel puţin pentru început. „Altfel“ avea să fie începutul. Când m-am întors cu faţa, Tom Riley nu părea deloc în apele sale. La început am crezut că-i e rău de la stomac, după care mi-am dat seama că se străduieşte să nu plângă.

— Care e problema, Tom? am întrebat.

El încercă să vorbească şi scoase doar un croncănit lichid. Îşi drese glasul şi încercă din nou.

— Şefule, nu mă pot obişnui să te văd în felul ăsta, cu un singur braţ. Îmi pare foarte rău.

Era o tiradă naturală, neprefăcută şi prietenoasă: mi-a mers drept la inimă. Cred că la un moment dat am fost amândoi cât pe ce să ne punem pe bocit, ca doi Tipi Sensibili la

Oprah Winfrey Show. Ideea m-a ajutat să-mi recapăt controlul.

— Şi mie îmi pare rău, am spus, dar încep să mă obişnuiesc. Sincer. Acum, bea-ți berea aia afurisită înainte să se răsufle.

El râse şi îşi turnă restul de Grain Belt în pahar.

— Am să-ți dau o ofertă pe care să i-o comunici ei, am spus. Dacă-i convine, ne putem înțelege asupra detaliilor. O învoială între patru ochi. Fără avocați.

— Vorbeşti serios, Eddie?

— Da. Fă tu o socoteală generală, ca să ştim pe ce ne bazăm. Împărţim mălaiul în patru. Ei îi revin trei părți - şaptezeci şi cinci la sută - pentru ea şi fete. Eu iau restul. Divorțul în sine... hei, Minnesota e un stat înțelegător, după masa de prânz mergem la Borders şi cumpărăm *Divorțul pentru tonți.*

Părea năucit.

— Există o asemenea carte?

— Nu m-am interesat, dar nu se pute să nu existe.

— Cred că vrei să spui „nu se poate“.

— Nu asta am spus?

— Nu contează. Eddie, genul ăsta de învoială o să-ți facă praf averea.

— Crezi că-mi pasă? Mă doare în cot. Încă îmi pasă de companie, iar compania e bine mersi, intactă şi condusă de oameni care ştiu ce fac. Cât despre avere, nu propun decât să ne dispensăm de egoul care le permite de obicei avocaților să ia caimacul. Sunt destui bani pentru toți, dacă suntem rezonabili, îşi termină berea, fără a-şi dezlipi ochii de pe mine.

— Uneori mă întreb dacă eşti acelaşi om pentru care lucram, spuse el.

— Omul acela a murit în camioneta lui, am spus.

VII

Pam a acceptat învoiala şi cred că, în locul învoielii, m-ar fi primit înapoi dacă m-aş fi oferit - când am luat prânzul ca să discutăm amănuntele, pe chip îi apărea şi dispărea o expresie aparte, ca soarele printre nori - dar nu m-am oferit. Mie îmi stătea mintea la Florida, acel refugiu al proaspeților însurăței şi al celor aflați în pragul morții. Şi cred că în adâncul sufletului ei, chiar şi Pam ştia că e mai bine aşa - ştia că omul care fusese scos din epava Dodge Ram-ului cu casca de protecție mulată peste urechi ca o conservă strivită nu era acelaşi individ care urcase în maşină. Viața alături de Pam, de fete şi de compania de construcții se sfârşise; nu mai erau camere în ea pe care să le explorez. Erau, pe de altă parte, uşi. Cea pe care scria SINUCIDERE reprezenta în acel moment o alegere proastă, după cum arătase doctorul Kamen. Mai rămânea deci aceea pe care scria DUMA KEY.

S-a mai întâmplat însă un lucru în cealaltă viață a mea înainte să mă strecor pe acea uşă. E vorba de ceea ce a pățit Gandalf, terierul Jack Russell al Monicăi Goldstein.

VIII

Dacă v-ați imaginat refugiul meu de convalescență ca pe o căscioară de pe malul lacului aflată într-o splendidă izolare la capătul unui solitar drum de pământ din pădurile nordului, ați face bine să vă mai gândiți - aici e vorba despre o zonă tipic suburbană. Locuința noastră de lângă lac se afla la capătul lui Aster Lane, o stradă pavată care începe de la East Hoyt Avenue şi duce la apă. Cei mai apropiați vecini sunt soții Goldstein.

În toiul lunii octombrie, am urmat în sfârşit sfatul lui Kathi Green şi am început să fac plimbări. Nu erau Marile Plimbări de pe Plajă pe care le-am făcut mai târziu, şi mă întorceam şi după aceste scurte ieşiri cu dureri crâncene la şoldul rănit (şi nu doar o dată cu lacrimi în ochi), însă erau paşi în direcția

bună. Mă întorceam dintr-una dintre aceste plimbări, când doamna Fevereau a lovit cățelul Monicăi.

Mai aveam un sfert din drumul spre casă când doamna Fevereau a trecut pe lângă mine în ridicolul ei Hummer muştariu. Ca întotdeauna, avea telefonul celular într-o mână şi o țigară în cealaltă; ca întotdeauna, conducea prea repede. Abia am observat, şi în mod sigur nu l-am văzut pe Gandalf, atent doar la Monica, ieşind fuga în stradă înaintea mea. Fetița venea pe cealaltă parte a străzii în echipament complet de cercetaşă. Eu eram atent la şoldul meu reconstruit. Ca întotdeauna spre sfârşitul scurtelor mele plimbări, această aşa-numită minunăție medicală părea înțesată cu zece mii de cioburi de sticlă.

Apoi pneurile au urlat şi lor li s-a alăturat țipătul unei fetițe:

— *GANDALF, NU!*

Pentru un moment, am avut o viziune clară şi nepământeană a macaralei care aproape că mă ucisese, lumea în care trăisem dintotdeauna fiind pe dată înghițită de un galben mult mai puternic decât Hummer-ul doamnei Fevereau, şi litere negre plutind în el, umflându-se, devenind mai mari: LINK-BELT.

Apoi Gandalf a început şi el să țipe şi flash-back-ul - ceea ce doctorul Kamen ar fi numit *amintire recuperată,* presupun - a dispărut. Până în acea după-amiază de octombrie din urmă cu patru ani nu ştiam că şi cățeii *pot* să țipe.

Am rupt-o într-o fugă inegală, izbind trotuarul cu cârja mea roşie. Sunt sigur că ar fi părut comic unui străin, dar nimeni nu-mi dădea mie atenție. Monica Goldstein stătea îngenuncheată în mijlocul străzii, lângă cățel. Gandalf zăcea în fața grilajului înalt şi pătrățos al Hummer-ului. Fața fetei era albă deasupra uniformei verde ca de pădurar, pe care atârna o eşarfă cu insigne şi medalii. Capătul eşarfei se îmbiba într-o baltă tot mai mare de sânge scurs din cățel.

Doamna Fevereau pe jumătate sări şi pe jumătate căzu din ridicol de înaltul scaun al şoferului. Ava Goldstein veni în fugă

de la uşa din față a casei sale, strigându-şi fiica pe nume. Bluza îi era pe jumătate descheiată. Ea era desculță.

— Nu te atinge de el, draga mea, nu te atinge de el, spuse doamna Fevereau.

Încă ținea țigara în mână şi pufăia nervos din ea.

Monica nu-i dădu atenție. Îl mângâie pe Gandalf pe spate. Câinele țipă din nou la aceasta - *a fost* un țipăt - şi Monica îşi acoperi ochii cu podul palmelor, începu să scuture din cap. N-o învinovățeam.

Doamna Fevereau întinse mâna spre fată, dar se răzgândi. Făcu doi paşi în spate, se sprijini de marginea Hummer-ului şi ridică ochii spre cer.

Doamna Goldstein îngenunche lângă fiica sa.

— Draga mea, o, draga mea, te rog să nu faci aşa!

Gandalf zăcea în stradă, într-o baltă formată din propriul sânge, şi urla. Iar atunci aproape că mi-am amintit sunetul pe care-l făcuse macaraua. Nu *bip-bip-bip-ul* pe care trebuia să-l facă (avertizarea de mers în marşarier i se stricase), ci huruitul cutremurător al motorului său diesel şi sunetul şenilelor răscolind pământul.

— Du-o înăuntru, Ava, am spus. Du-o în casă.

Doamna Goldstein îşi petrecu brațul pe după umerii fiicei sale şi o ajută să se ridice în picioare.

— Haide, iubita mea. Hai înăuntru.

— Nu vin fără *Gandalf!*

Monica avea unsprezece ani şi era matură pentru vârsta ei, dar în acele momente redevenise un copil de trei ani.

— Nu vin fără *cățeluşul* meu!

Eşarfa ei, cu ultimii şapte centimetri din lungime îmbibați cu sânge, *plescăi* lovindu-i-se de fustă şi o împroşcă pe gleznă în jos, lăsându-i o dâră lungă de sânge.

— Monica, du-te în casă şi cheamă veterinarul, i-am spus. Spune-i că Gandalf a fost lovit de o maşină. Spune-i că trebuie să vină numaidecât. Rămân eu cu cățelul cât eşti plecată.

Monica mă privi cu ochi în care se citea mai mult decât durere, mai mult decât şoc. Se citea nebunie. Cunoşteam bine

acea privire. O văzusem deseori în propria-mi oglindă.

— Promiți? Juri pe roşu? Pe numele mamei tale?

— Jur pe roşu, jur pe numele mamei mele. Du-te.

Se duse cu mama ei, aruncând o ultimă privire înapoi peste umăr şi scoțând un ultim vaier înainte să urce scările casei sale. Eu am îngenuncheat lângă Gandalf, ținându-mă de bara de protecție a Hummer-ului şi lăsându-mă jos aşa cum făceam mereu, cu durere şi înclinându-mă tare pe stânga, încercând să-mi împiedic genunchiul drept să se îndoaie mai mult decât era absolut necesar. Totuşi, am dat glas şi eu unui scâncet de durere şi m-am întrebat dacă voi reuşi să mă ridic fără ajutor. Nu puteam să mă bazez pe doamna Fevereau; ea merse spre partea stângă a străzii, pe picioare rigide şi puternic depărtate, apoi se îndoi de mijloc ca într-o reverență, după care vomită în rigolă. În tot acest timp, ținu departe de corp mâna în care avea țigara.

Mi-am întors atenția spre Gandalf. Fusese lovit peste labele din spate. Avea coloana vertebrală zdrobită. Sânge şi fecale ieşeau încet dintre picioarele rupte. Întoarse ochii în sus spre mine şi în ei am văzut o oribilă expresie de speranță. Scoase uşor limba şi mă linse pe interiorul încheieturii mâinii stângi. Avea limba uscată ca iasca şi rece. Gandalf urma să moară, dar poate nu destul de repede. Monica avea să iasă din casă şi nu voiam ca atunci cățelul să fie în viață şi să-i poată linge şi ei încheietura mâinii.

Ştiam ce trebuie să fac. Nu era nimeni în preajmă care să mă vadă făcând-o. Monica şi mama ei erau în casă. Doamna Fevereau stătea cu spatele la mine. Dacă ieşise altcineva la geam (sau pe peluză) pe străduța aceea, Hummer-ul bloca vederea şi nu puteam fi văzut şezând lângă cățel cu piciorul beteag întins ciudat într-o parte. Aveam la dispoziție câteva momente, numai câteva, şi dacă mă opream să mă gândesc la ce făceam, ratam şansa.

Aşa că am luat partea superioară a corpului lui Gandalf în brațe şi, fără preget, m-am văzut din nou pe şantierul de pe Sutton Avenue, unde Compania Freemantle se pregăteşte să

construiască o clădire bancară înaltă de patruzeci de etaje. Mă aflu în furgoneta mea. Reba McEntire e la radio şi cântă „Fancy“. Îmi dau brusc seama că sunetele scoase de macara sunt prea puternice, chiar dacă n-am auzit semnalul de avertizare pentru mersul în marşarier, iar când mă uit în dreapta, partea de lume care ar trebui să apară în cadrul geamului a dispărut. Lumea din acea parte a fost înlocuită de galben. Litere negre plutesc acolo: LINK-BELT. Se umflă. Răsucesc volanul maşinii spre stânga, la maximum, ştiind că e prea târziu. Țipătul de metal îndoit începe, acoperind radioul şi micşorând habitaclul cabinei de la dreapta la stânga, pentru că macaraua îmi invadează spațiul, *îmi fură* spațiul, iar camioneta se înclină pe o parte. Încerc să deschid portiera şoferului, dar n-am nici-o şansă. Asta trebuia să fac prima dată. Acum însă s-a făcut prea târziu, mult prea repede. Lumea din fața mea dispare când parbrizul se transformă în lapte înghețat brăzdat de un milion de crăpături. Apoi şantierul revine şi se răsuceşte pe un ax invizibil, în timp ce parbrizul explodează. Explodează? *Îşi ia zborul* îndoit la mijloc ca o carte de joc, iar eu stau aplecat pe claxon cu ambele coate, brațul meu drept executând ultima sa activitate. Abia dacă aud claxonul peste sunetul motorului macaralei. LINK-BELT continuă să se apropie, împingând portiera pasagerului, închizând spațiul pentru picioare, rupând bordul în bucăți tectonice de plastic. Nimicurile din torpedou se împrăştie care-ncotro, radioul amuțeşte, sufertaşul meu se loveşte de mapă şi scoate sunete cristaline, şi uite că vine LINK-BELT. LINK-BELT este direct deasupra mea, aş putea scoate limba şi să ling cratima aia futută. Încep să strig, pentru că atunci începe să se simtă presiunea. Presiunea înseamnă brațul meu drept împingându-se mai întâi în coaste, apoi lățindu-se, apoi despicându-se. Sângele mi se revarsă în poală ca o găleată de apă caldă şi aud ceva rupându-se. Probabil coastele mele. Sună ca nişte oscioare de pui strivite sub călcâiul unui bocanc.

L-am ținut pe Gandalf la piept şi mi-am spus: *Adu prietenul, şezi pe prieten, şezi în AMICUL acela futut, târfă proastă ce eşti!*

Iar acum şed pe colega, şed pe *amicul* ăla futut, sunt acasă, dar acasă nu pare a fi acasă, cu toate ceasurile din Europa sunând în interiorul capului meu crăpat şi nu reuşesc să-mi aduc aminte numele păpuşii pe care mi-a dat-o Kamen, tot ce-mi amintesc sunt nume de băieți: Randall, Russell, Rudolph, fututul de River Phoenix. Îi spun să mă lase în pace când intră cu fructe şi cu brânză de doi bani, îi spun că-mi trebuie cinci minute. *O să reuşesc,* spun, pentru că asta e expresia pe care mi-a dat-o Kamen, asta este ieşirea, ăsta este *bip-bip-bip-ul* care spune „Păzea, Pammy, Edgar dă în marşarier.“ Dar în loc să plece, ea ia şervetul de pe tavă ca să-mi şteargă sudoarea de pe frunte şi, în timp ce face asta, eu o apuc de gât, pentru că în acel moment mi se pare că e vina ei că nu-mi amintesc numele păpuşii, *totul* este vina ei, inclusiv LINK-BELT. O apuc cu mâna stângă, cea teafără. Preț de câteva secunde, vreau s-o ucid, şi cine ştie, poate că şi încerc asta. Ceea ce ştiu sigur este că prefer să-mi amintesc toate accidentele petrecute pe lumea asta dominată de drumuri decât privirea din ochii ei în vreme ce se zbate să scape de mâna mea. Apoi îmi spun: *Era ROŞU!* şi-i dau drumul.

L-am ținut pe Gandalf la piept aşa cum, odinioară, mi-am ținut fiicele sugare şi mi-am spus: O *să reuşesc. O să reuşesc. O să reuşesc.* Am simțit sângele lui Gandalf îmbibându-mi pantalonii ca apa caldă şi mi-am spus: *Hai, labă tristă, ieşi din Dodge.*

L-am ținut pe Gandalf şi m-am gândit la cum a fost să fiu strivit de viu în timp ce cabina camionetei îmi răpea aerul şi mi se tăia răsuflarea şi sângele îmi țâşnea pe nas şi auzeam pocnituri ca de surcele rupte în timp ce mă lăsa cunoştința, acelea sunt oasele care ți se rup în corp: coastele, brațul, şoldul, piciorul, pometele, futu-i, craniul.

Am ținut câinele Monicăi şi mi-am spus, cu un soi de euforie jalnică: *Era ROŞU!*

Preț de o clipă, m-am aflat într-un întuneric brăzdat de acel roşu; apoi am deschis ochii. Îl strângeam pe Gandalf la piept cu brațul stâng şi ochii lui se holbau în sus la fața mea...

Nu, dincolo de ea. Şi dincolo de cer.

— Domnule Freemantle?

Era John Hastings, bătrânul care trăia mai sus cu două case de familia Goldstein. Cu basca de tweed englezesc şi sveter fără mâneci, părea pregătit de o excursie prin mlaştinile Scoției. Numai de n-ar fi fost expresia îngrozită de pe fața lui.

— Edgar? Acum îi poți da drumul. Câinele e mort.

— Da, am spus, slăbind strânsoarea asupra lui Gandalf. Nu mă ajutați să mă ridic?

— Nu ştiu dacă pot, zise John. Cred am cădea amândoi la pământ.

— Atunci, duceți-vă în casă şi vedeți dacă doamna Goldstein şi fiica ei sunt bine.

— E câinele ei, spuse el. Speram să... Clătină din cap.

— Este al ei, am confirmat. Şi nu vreau să vină afară şi să-l vadă în halul ăsta.

— Sigur, dar...

— Îl ajut eu, zise doamna Fevereau. Părea puțin întremată şi aruncase țigara. Întinse mâna spre subsuoara mea dreaptă, apoi ezită. N-o să vă doară?

Ba avea să mă doară, însă mult mai puțin decât dacă rămâneam unde eram, aşa că i-am spus „Nu“. Când John înainta pe aleea familiei Goldstein, eu m-am sprijinit de bara de protecție a Hummer-ului. Cu ajutorul ei, am reuşit să mă opintesc în picioare.

— Presupun că nu aveți ceva cu care să acoperim cățelul.

— Ba da, am o bucată de cârpă în portbagaj.

— Bun. Minunat.

Ea dădu să ocolească maşina - avea mult de mers, dată fiind dimensiunea Hummer-ului - apoi se întoarse.

— Slavă Cerului că a murit înainte să se întoarcă fetița.

— Da, am spus. Slavă Cerului.

IX

Drumul de întoarcere la căscioara mea de la capătul aleii nu era lung, însă tot mi-a luat mult să-l parcurg. Când am ajuns, simțeam în mână genul de durere pe care o numisem Amorțeală de Cârjă, iar sângele lui Gandalf mi se întărea pe cămaşă. Între uşa cu plasă şi canatul uşii din față era îndesat un cartonaş. L-am scos. Sub imaginea unei fete zâmbitoare care saluta cum salută cercetaşele era scris următorul mesaj:

O PRIETENĂ DIN CARTIER A TRECUT SĂ-ȚI ADUCĂ DELICIOŞI BISCUIȚI CERCETAŞI! DEŞI NU TE-A GĂSIT ACASĂ ASTĂZI, *Monica.* MAI TREC PE LA TINE! NE VEDEM CURÂND!

Monica se iscălise punând punctul deasupra literei *i* sub forma unei fețe zâmbitoare. Şontâcăind spre duş, am mototolit cartonaşul şi l-am aruncat în coşul de gunoi. Cămaşa, jeanşii şi lenjeria intimă, toate pătate de sânge, le-am aruncat la tomberon. Nu voiam să le mai văd vreodată.

X

Lexus-ul meu vechi de doi ani era pe aleea din fața casei, dar nu mă mai urcasem la volan din ziua accidentului. Un puşti din vecini făcea comisioane pentru mine trei zile pe săptămână. Kathi Green era şi ea de acord să treacă pe la cel mai apropiat supermarket dacă o rugam, sau să mă ducă la Blockbuster înaintea uneia dintre scurtele noastre şedințe chinuitoare (după ele eram întotdeauna prea stors de puteri). Dacă mi-ați fi spus că voi conduce din nou în toamna aceea, aş fi izbucnit în râs. Problema nu era piciorul meu beteag; simpla idee de a conduce îmi dădea transpirații reci.

Dar nu la mult timp după ce am făcut duş, exact asta făceam: mă urcam la volan, vâram cheia în contact şi mă uitam peste umărul drept în timp ce ieşeam cu spatele pe alee. Luasem patru pilule mici şi roz de Oxycontin în loc de două,

cât era doza normală, şi mă bazam pe faptul că mă vor ajuta să parcurg dus-întors drumul până la magazinul Stop & Shop de lângă intersecția East Hoyt cu Eastshore Drive fără să mă pierd cu firea sau să ucid pe careva.

N-am zăbovit la supermarket. Nu am făcut cumpărături în sensul normal al cuvântului, ci am dat doar o raită rapidă - o oprire la sectorul cu carne urmată de o plimbare împleticită prin sectorul cu reduceri, n-am avut cupoane de rambursat, n-am avut nimic de declarat. Totuşi, când m-am întors pe Aster Lane eram ameţit de-a binelea. Dacă m-ar fi oprit un polițist şi m-ar fi pus să umblu pe linie dreaptă, n-aş fi trecut testul.

Nu m-a oprit nimeni. Am trecut pe lângă casa familiei Goldstein, în fața căreia erau oprite patru maşini, iar lângă trotuar erau parcate cel puțin alte şase. Lumina se revărsa de la toate geamurile. Mama Monicăi chemase întăriri pe linia fierbinte a familiei şi, după toate aparențele, multe rude răspunseseră apelului. Bravo lor! Cu atât mai bine pentru Monica.

Peste mai puțin de un minut, intram pe aleea din fața casei mele. În pofida medicamentelor luate, piciorul drept îmi pulsa de la apăsarea succesivă a pedalei de accelerație şi a frânei, şi aveam o migrenă - o simplă durere de cap provocată de tensiune. Principala mea problemă, însă, era foamea. Asta mă scosese de la început din casă. Numai că „foame“ e un cuvânt prea blând pentru ce simțeam. Eram lihnit, iar lasagna rămasă în frigider nu-mi era de ajuns. Conținea carne, dar nu într-o cantitate suficient de mare.

Am intrat în casă sprijinindu-mă în cârjă, ameţit de la Oxycontin, am luat o tigaie din sertarul de sub aragaz şi am trântit-o peste un arzător. Am rotit butonul la maximum, abia auzind *vup-ul* gazului aprinzându-se automat. Eram prea ocupat cu ruperea ambalajului de plastic al unui pachet de muşchi de vită tocat. Am aruncat carnea în tigaie şi am teşit-o cu palma înainte să scot o spatulă din sertarul de lângă aragaz.

Intrând în casă, despuindu-mă de haine şi vârându-mă sub duş, reuşisem să confund senzația din stomac cu greața - părea o explicație rațională. Pe când mă clăteam de săpun însă, acea senzație se transformase într-un murmur surd, ca un motor puternic mergând la ralanti. Medicamentele îmi amorțiseră puțin foamea, care acum revenise mai în forță ca oricând. Dacă-mi mai fusese atât de foame vreodată, nu-mi aduceam aminte când se întâmplase asta.

Am întors pe cealaltă parte turta de carne grotesc de mare şi am încercat să număr până la treizeci. Îmi făceam socoteala că treizeci de secunde sunt suficiente pentru a obține ceea ce oamenii numesc „carne gătită“. Dacă m-aş fi gândit să pornesc ventilatorul şi să împiedic aroma să-mi ajungă la nas, poate că mi-ar fi reuşit. Aşa însă, n-am ajuns nici măcar la douăzeci. La şaptesprezece am luat o farfurie de carton, am răsturnat hamburgerul în ea şi l-am înfulecat aşa, pe jumătate crud, sprijinindu-mă de dulap. Când mai aveam vreo jumătate, am văzut sucul roşu scurgându-se din carnea roşie şi am zărit pentru un moment imaginea foarte vie a lui Gandalf uitându-se în sus la mine în vreme ce sângele şi fecalele i se scurgeau din rămăşițele terciuite ale picioarelor din spate, mătuindu-i blana. N-am simțit nici cel mai mic zvâcnet de scârbă. Dimpotrivă, stomacul îmi cerea avid mai multă hrană. Îmi era foame.

Foame.

XI

În noaptea aceea am visat că mă aflu în dormitorul pe care-l împărțisem atât de mulți ani cu Pam. Ea dormea alături de mine şi nu putea auzi vocea spartă care venea de undeva de la parterul casei întunecate: *Proaspăt căsătoriți, proaspăt morți, proaspăt căsătoriți, proaspăt morți.* Suna ca un dispozitiv mecanic îndesat într-un ungher dosnic. Am scuturat-o pe soția mea, însă ea doar s-a întors pe cealaltă parte. S-a întors

cu spatele la mine. Cel mai des, visele grăiesc adevărul, nu-i aşa?

M-am ridicat şi am coborât scările, ținându-mă de balustradă ca să-mi ajut piciorul beteag. Şi era ceva ciudat în felul în care mă țineam de bucata aceea de lemn şlefuit. Apropiindu-mă de baza scărilor, mi-am dat seama despre ce era vorba. Nu ştiu dacă e corect sau nu, dar lumea asta e o lume a dreptacilor - chitarele sunt făcute pentru dreptaci, la fel şi pupitrele de la şcoală, şi panourile de bord ale maşinilor americane. Balustrada din casa în care trăisem alături de familia mea nu făcea excepție; era situată pe dreapta pentru că, deşi compania mea construise casa după planurile mele, soția şi ambele mele fiice erau dreptace, iar majoritatea decide.

Cu toate acestea, mâna mea atingea balustrada.

Sigur că da, mi-am spus. *Pentru că este un vis. Exact ca-n după-amiaza asta. Ştii?*

Accidentul lui Gandalf n-a fost un vis, am ripostat în gând, iar vocea străinului din casa mea - mai aproape ca oricând - a repetat *Proaspăt căsătoriți, proaspăt morți,* iar şi iar. Oricine ar fi fost, persoana se afla în livingul meu. Nu voiam să intru acolo.

Nu, accidentul lui Gandalf n-a fost un vis, mi-am spus. Poate că aceste gânduri aparțineau mâinii mele drepte lipsă. *Vis a fost faptul că l-am omorât.*

Murise, deci, de la sine? Asta încerca să-mi spună vocea? Pentru că eu nu credeam că Gandalf murise de la sine. Credeam că avusese nevoie de ajutor.

Am intrat în vechiul meu living. Eram conştient că-mi mişc picioarele; înaintam aşa cum te mişti în vise, ca şi când de fapt lumea s-ar mişca în jurul tău, ducându-se în urmă ca un bizar joc de proiecție. Şi acolo, în vechiul balansoar Boston al lui Pam, şedea Reba, Păpuşa Terapeutică, crescută acum la dimensiunea unui copil în carne şi oase. Oribilele ei picioare roz, fără oase, încălțate în pantofi Mary Jane negri, se legănau la mică distanță de podea. Ochii ei goi se holbau la mine. Buclele ei roşietice lipsite de viață se mişcau înainte şi-napoi.

Avea gura mânjită de sânge, iar în vis ştiam că nu era sânge de om ori sânge de cățel, ci chestia care se scursese din hamburgerul meu aproape crud - chestia pe care o linsesem de pe farfuria de carton după ce terminasem de mâncat carnea.

Broscoiul cel rău ne-a urmărit! strigă Reba. *Ale DIIINȚ!*

XII

Cuvântul acela - *DIIINȚ!* - încă îmi răsuna în minte când m-am ridicat în capul oaselor. În poală, luna de octombrie îmi revărsa o baltă de lumină rece. Încercam să strig şi scoteam doar serii de icnete mute. Inima îmi bubuia în piept. Am întins mâna spre veioză şi am evitat la milimetru s-o dobor la podea, deşi odată aprinsă am văzut că i-am împins piciorul pe jumătate peste marginea noptierei. Ceasul cu radio spunea că este 3:19 dimineața.

Am coborât picioarele din pat şi am dus mâna spre telefon. *Dacă vei avea cu adevărat nevoie de mine, sună-mă,* spusese Kamen. *Oricând, zi sau noapte.* Iar dacă numărul lui s-ar fi aflat în memoria telefonului din dormitor, probabil că aş fi făcut-o. Dar, după ce realitatea şi-a reintrat în drepturi - căsuța de lângă lacul Phalen, nu casa din Mendota Heights, nici-o voce dogită la parter - dorința mi-a trecut.

Reba, Păpuşa Terapeutică, în balansoarul Boston, ajunsă de mărimea unui copil în carne şi oase. Ei, bine, de ce nu? *Fusesem* furios, chiar dacă pe doamna Fevereau şi nu pe sărmanul Gandalf, şi nici să mă pici cu ceară nu ştiam ce legătură aveau broscoii dințoşi cu prefectura. Adevărata chestiune, mi se părea, era legată de cățelul Monicăi. Oare îl ucisesem eu pe Gandalf sau se stinsese de la sine?

Sau poate întrebarea era de ce-mi fusese atât de foame după aceea. Poate că asta era întrebarea.

O poftă atât de mare de carne.

— L-am luat în brațe, am şoptit.

În braț, vrei să spui, pentru că acum nu mai ai decât unul singur. Brațul tău stâng teafăr.

Îmi aminteam însă că-l luasem în *brațe,* la plural. Îmi îndreptam furia

(era ROŞU)

în altă parte de la femeia aia idioată cu țigara ei şi cu telefonul celular şi o răsfrângeam cumva înapoi *în mine,* într-un soi aiuritor de buclă închisă... l-am luat în brațe... în mod sigur era o halucinație, dar da, aşa îmi aminteam.

L-am luat în *brațe.*

Îi țineam gâtul la scobitura cotului stâng, ca să-l pot strangula cu mâna dreaptă.

Să-l strangulez şi să-i curm chinurile.

Dormeam fără cămaşă, aşa că era uşor să mă uit la ciotul mâinii. Nu trebuia decât să întorc capul. Puteam să-l mişc puțin, însă doar atât. L-am mişcat de câteva ori, apoi am ridicat ochii spre tavan. Bătăile inimii se calmau puțin câte puțin.

— Cățelul a murit din cauza rănilor, am spus. Şi a şocului. O autopsie ar confirma asta.

Numai că nimeni nu face autopsii câinilor care mor după ce au fost făcuți terci de un Hummer condus de o femeie aiurită.

M-am uitat la tavan şi mi-am dorit s-o sfârşesc cu viața asta. Cu viața asta nefericită care începuse atât de promițător. Credeam că nu voi mai dormi în noaptea aceea, dar până la urmă am adormit. În cele din urmă, întotdeauna ne depăşim grijile.

Aşa spune Wireman.

Cum se face un desen (II)

Țineți minte că adevărul stă în detalii. Indiferent cum vedeți lumea sau ce stil impune ea muncii voastre de artist, adevărul stă în detalii. Desigur, acolo stă şi diavolul - toată lumea spune asta - dar poate că adevărul şi diavolul sunt cuvinte care desemnează acelaşi lucru. S-ar putea, cine ştie?

Imaginați-vă din nou fetița aceea care a căzut din trăsură. S-a lovit la tâmpla dreapta, însă partea stângă a creierului este cea care a avut de suferit cel mai tare - contralovitură, v-amintiți? În partea stângă e situată aria lui Broca - nu că ar fi ştiut cineva asta în anii 1920. Aria lui Broca este responsabilă cu limbajul. Dacă te loveşti destul de tare acolo, îți pierzi limbajul, uneori pentru foarte puțin timp, alteori pentru totdeauna. Dar - deşi sunt strâns înrudite - vorbirea nu e acelaşi lucru cu vederea.

Fetița încă vede.

Îşi vede cele cinci surori. Rochiile lor. Felul în care vântul le răvăşeşte părul atunci când ele vin de afară. Vede mustața tatălui ei, acum grizonantă. O vede pe Nan Melda - nu doar menajera, ci persoana cea mai apropiată de o mamă pe care fetița aceasta o cunoaşte. Vede năframa pe care dădaca şi-o înfăşoară în jurul capului atunci când face curățenie; vede nodul din față, chiar în creştetul frunții înalte şi cafenii a lui Nan Melda; vede brățările de argint ale lui Nan Melda, şi felul în care acestea scânteiază în bătaia luminii ce cade prin ferestre.

Detalii, detalii, adevărul stă în detalii.

Şi vederea cheamă cu disperare vorbirea, chiar şi într-o minte deranjată? Un creier rănit? O, cu siguranță, cu siguranță.

Ea îşi spune: Mă doare capul.

Ea îşi spune: S-a întâmplat ceva rău, şi nu ştiu cine sunt. Sau unde mă aflu. Sau ce sunt toate aceste lumini puternice împrejur.

Ea îşi spune: Libbit? Să fie Libbit numele meu? Înainte, ştiam asta. Înainte, puteam să vorbesc, dar acum vorbele mele sunt ca peştii în apă. Îl vreau pe bărbatul cu păr deasupra buzei de sus.

Ea îşi spune: Acela e tati meu, dar când încerc să-i rostesc numele, îi spun doar „Asăre! Asăre!“, pentru că una zboară pe lângă geamul meu. Văd fiecare pană. Îi văd ochii ca de sticlă. Îi văd piciorul, felul în care se îndoaie ca şi când ar fi rupt, iar cuvântul este *stlâmb.* Mă doare capul.

Vin fete. Maria şi Hannah vin. Ei nu-i place de ele aşa cum îi place de gemene. Gemenele sunt mici, ca ea.

Ea îşi spune: Înainte, Măriei şi lui Hannah le spuneam Marile Răutăcioase, *şi-şi dă seama că ştie din nou. E încă un lucru care s-a întors. Numele unui alt detaliu. Va uita din nou, dar data viitoare când îşi va aminti, îşi va aminti mai mult. E aproape sigură de asta.*

Ea îşi spune: Când încerc să zic Hannah, zic „Asăre! Asăre!“ Când încerc să spun Maria, spun „Îi! Îi!“ Iar ele râd, răutăcioasele alea. Plâng. Îl vreau pe tati şi nu-mi amintesc cum să-l strig; cuvântul acela s-a dus din nou. Cuvintele-s ca păsările, zboară şi zboară şi zboară departe. Surorile mele vorbesc. Vorbesc, vorbesc, vorbesc. Mi-e uscat gâtul. Încerc să spun sete. Spun „Ete! Ete!“ Dar ele râd şi atât, răutăcioasele alea. Sunt sub bandaj, miros iodul, puturoasa de mine, ascultându-le pe ele cum râd. Strig la ele, strig tare, şi ele fug. Nan Melda vine, are capul tot roşu pentru că părul îi e înfăşurat în năframă. Rotundurile ei scapără scapără scapără în bătaia soarelui şi acelor rotunduri le spune *brățări.* Spun „Ete! Ete!“ şi Nan Melda nu ştie. Aşa că atunci spun „Işş! Işş!“ şi Nan mă pune pe oliță chiar dacă eu nu vreau să stau pe oliță. Sunt pe oliță şi văd şi arăt. „Işş! Işş!“ Vine tati. „Ce-i cu gălăgia asta?“ plin de bule albe pe față, mai puțin pe un loc neted. Acolo a dat cu chestia aia care face părul să dispară. Vede că arăt cu degetul. Înțelege. „Ei, păi îi e sete.“ Umple paharul. Camera e plină de soare. Praful pluteşte în soare şi mâna lui trece prin soare cu paharul şi asta se cheamă că-i frumos. Beau până la ultima picătură. Mai strig după aceea, dar e mai bine. El mă sărută mă sărută mă sărută, mă îmbrățişează mă îmbrățişează mă îmbrățişează, şi eu încerc să-i spun - „Tati!“ - şi tot nu pot. Apoi încerc să mă gândesc prin derivație la numele lui, şi John e acolo, aşa că mă gândesc asta şi cât gândesc John scot „Tati!“ pe gură şi el mă îmbrățişează mă îmbrățişează mă îmbrățişează din nou.

Ea îşi spune: Tati este primul meu cuvânt de partea asta a lucrului rău.

Adevărul stă în detalii.

2. Marele Roz

I

Abordarea geografică a lui Kamen a dat roade, dar când a venit vorba să îndrepte ceea ce nu era în ordine cu capul meu, cred că partea cu Florida a fost întâmplătoare. E adevărat că trăiam acolo, însă niciodată n-am *trăit* cu adevărat acolo. Nu, abordarea geografică a lui Kamen a dat roade datorită lui Duma Key şi a Marelui Roz. Pentru mine, aceste locuri au ajuns să constituie o lume aparte.

Am plecat din St Paul pe 10 noiembrie cu speranță în suflet, dar fără vreo aşteptare anume. Kathi Green, Regina Fizioterapiei, a venit să-şi ia rămas-bun de la mine. M-a sărutat pe gură, m-a îmbrățişat tare şi mi-a şoptit:

— Fie ca toate visele tale să se împlinească, Eddie.

— Mersi, Kathi, am spus.

Eram mişcat, chiar dacă visul care mă obseda era cel cu Reba, Păpuşa Terapeutică, ajunsă la dimensiunea unui copil în carne şi oase, şezând în livingul luminat de lună al casei pe care o împărțisem cu Pam. De faptul ca visul *ăsta* să se împlinească mă puteam lipsi.

— Şi trimite-mi o poză de la Disney World. Abia aştept să te văd cu urechi de şoarece.

— O să-ți trimit, am promis, dar n-am ajuns la Disney World. Nici la Sea World, Busch Gardens ori la pista de curse Daytona.

Când am plecat din St Paul, zburând în Lear 55 (pensionarea dintr-o poziție privilegiată are avantajele ei), erau minus cinci grade şi cădeau primii fulgi ai unei alte lungi ierni nordice. Când am aterizat în Sarasota erau treizeci de grade şi însorit. Traversând asfaltul către terminalul aeronavelor

private, încă şontâcăind pe vrednica mea cârjă roşie, am avut impresia că-mi aud şoldul spunând „mulţumesc“.

Când privesc în urmă la momentele acelea, o fac cu un ciudat amestec de sentimente: afecţiune, dor, teroare, groază, regret şi cu profunda tandreţe pe care numai cei care au trecut pe lângă moarte o pot cunoaşte. Cred că asta au simţit şi Adam şi Eva. Cu siguranţă au privit în urmă la Eden, nu credeţi, când porneau desculţi pe poteca pe care ne aflăm noi acum, în sumbra noastră lume politică plină de gloanţe şi bombe şi televiziune prin satelit. Au privit pe lângă îngerul care păzea poarta închisă cu sabia lui de foc? Sigur. Cred că şi-au dorit să vadă încă o dată lumea verde pe care o pierduseră, cu apa ei dulce şi animale blânde. Şi cu şarpele ei, desigur.

II

Există o întreagă corolă de ostroave de-a lungul coastei vestice a Floridei. Dacă ai fi încălţat cum se cuvine, ai putea merge pe jos de pe Longboat pe Lido, de la Lido pe Siesta, de pe Siesta pe Casei. Următorul pas te duce pe Duma Key, lung de paisprezece kilometri şi lat de unu, acolo unde de o parte se află Casey Key şi de cealaltă insula Don Pedro. În cea mai mare parte e nelocuit, un amestec de ficuşi bengalezi, palmieri şi pini australieni, cu plaje neregulate, presărate cu dune, de-a lungul marginii golfului. Plaja e străjuită de un şir de iarbă de pampas înaltă până la brâu. „Iarba de pampas îşi are locul aici“, mi-a spus Wireman odată, „dar celelalte prostii n-au cum să crească fără irigare.“ În mare parte din timpul pe care l-am petrecut pe Duma Key, n-a locuit nimeni acolo cu excepţia mea, a lui Wireman şi a Miresei Naşului.

Sandy Smith era agentul meu imobiliar în St Paul. Îi cerusem să-mi găsească un loc liniştit - nu-s sigur că am folosit cuvântul *izolat,* dar s-ar putea să-l fi folosit - însă aproape de utilităţi. Păstrând în gând sfatul lui Kamen, i-am

spus lui Sandy că vreau să închiriez pe o perioadă de un an şi că preţul nu mă interesează, atât timp cât nu mă jecmăneşte prea rău. Chiar şi deprimat şi suferind mai mult sau mai puţin tot timpul, nu-mi convenea să se profite de mine. Sandy a introdus cerinţele mele în computer şi rezultatul a fost Big Pink. Aşa a dictat norocul.

Numai că eu nu prea cred asta. Pentru că până şi picturile mele timpurii par să aibă, ştiu şi eu, ceva.

Ceva.

III

În ziua în care am ajuns în maşina mea închiriată (condusă de Jack Cantori, tânărul pe care Sandy Smith îl angajase printr-o firmă din Sarasota), nu ştiam nimic despre istoria lui Duma Key. Ştiam doar că ajungi acolo traversând un pod mobil din era WPA[1], dinspre Casey Key. Odată trecut acest pod, am observat că extremitatea nordică a insulei nu prezenta vegetaţia care năpădea restul ei. În schimb, se vedea un peisaj veritabil (în Florida, asta înseamnă palmieri şi iarbă ce necesită irigare permanentă). Am observat vreo şase case înşirate de-a lungul drumului îngust şi peticit ce ducea spre sud, ultima fiind o *hacienda* uriaşă şi incontestabil elegantă.

Şi mai aproape, la mai puţin de lungimea unui teren de fotbal în capătul dinspre Duma Key al podului, am văzut o casă roz povârnită peste golf.

— Aia e? am întrebat, spunându-mi în sinea mea: *Te rog, fă să fie aia. Pe aia o vreau.* Aia e, aşa-i?

— Nu ştiu, domnule Freemantle, spuse Jack. Cunosc Sarasota, dar acum e prima oară când vin pe Duma. N-am avut niciodată vreun motiv să vin aici.

Opri lângă cutia poştală, pe care era un 13 mare şi roşu. Aruncă o privire la dosarul dintre scaunele noastre.

— Aşa-i, asta e. Salmon Point, numărul 13. Sper că nu sunteţi superstiţios.

Am clătinat din cap, fără a-mi dezlipi ochii de ea. Nu mă îngrijorau oglinzile sparte sau pisicile negre care-mi tăiau calea, însă cred cu tărie în... ei, bine, poate nu în dragoste la prima vedere, asta aduce puțin cam mult cu *Pe aripile vântului* pentru gustul meu, dar în atracție spontană? Sigur. Asta am simțit față de Pam prima dată când am văzut-o, cu ocazia unei duble întâlniri (ea era cu celălalt tip). Şi asta am simțit față de Marele Roz de prima dată.

Stătea pe piloane cu bărbia proeminentă peste apa în flux. Lângă drumul de acces era un anunț cu TRECEREA INTERZISĂ agățat strâmb pe un băț vechi şi cenuşiu, însă am bănuit că nu era valabil şi pentru mine.

— Odată ce semnați contractul de închiriere, e a dumneavoastră pentru un an, îmi spusese Sandy. Chiar dacă se vinde, proprietarul nu vă poate da afară până la expirarea termenului.

Jack conduse încet până la uşa din spate... numai că, dat fiind că fațada atârna peste golful Mexic, aceea era şi singura uşă.

— Mă surprinde că au primit aprobare s-o construiască aşa aplecată peste apă, spuse el. Presupun că altfel se proceda în trecut.

Pentru el, „în trecut“ probabil că însemna anii 1980.

— Aceea e maşina dumneavoastră. Sper că e bine.

Maşina trasă pe scuarul de pavaj crăpat din dreapta casei era genul de autovehicul american anonim, de mărime medie, în care sunt specializate firmele de închirieri auto. Nu mai condusesem din ziua în care doamna Fevereau l-a lovit pe Gandalf, şi abia am învrednicit-o cu o privire. Eram mai interesat de elefantul dodoloț şi roz pe care îl închiriasem.

— Nu există restricții cu privire la ridicarea unei construcții prea aproape de golful Mexic?

— Acum, sigur că da, dar nu şi când a fost construită casa asta. Practic vorbind, eroziunea plajei e de vină. Mă îndoiesc că atârna aşa când a fost construită.

Avea fără îndoială dreptate. Mi se părea că văd cel puțin un metru optzeci din pilonii care susțineau veranda închisă - aşa-numita cameră Florida. Dacă acei piloni nu erau afundați optsprezece metri în stratul de rocă de dedesubt, casa urma să se prăvălească în golful Mexic. Era doar o chestiune de timp.

Tocmai când mă gândeam la asta, Jack Cantori o spunea cu voce tare. Apoi râNji.

— Dar nu vă faceți probleme; sunt sigur c-o să prindeți de veste din timp. O s-o auziți gemând.

— Precum Casa Usher, am spus.

RâNjetul lui se lărgi.

— Dar probabil că mai e bună încă vreo cinci ani. Altfel ar fi trecută pe lista clădirilor periculoase.

— Nu fii atât de sigur, am spus.

Jack dăduse cu spatele la uşa dinspre alee, aşa încât portbagajul să fie uşor de golit. Nu erau multe în el; trei valize, o geantă pentru haine, o valijoară de oțel cu laptopul meu şi un rucsac ce conținea primitivele mele obiecte de desen - în general caietele şi creioane colorate. Am luat puține lucruri cu mine când mi-am părăsit cealaltă viață. M-am gândit că tot ce-mi va trebui mai mult în cea nouă era carnetul de cecuri şi cardul American Express.

— Ce vreți să spuneți? întrebă el.

— Cine îşi permite să construiască aici probabil că e capabil să ungă roțile la ISC.

— ISC? Ce-i asta?

Pentru o clipă, n-am ştiut să-i spun. *Vedeam* ce voiam să spun: oameni în cămăşi albe şi cravată, purtând pe cap căşti de protecție galbene şi ținând în mână mape cu clemă. Vedeam până şi pixurile din buzunarul de la cămaşă, şi suportul de plastic pentru protejarea buzunarului de care erau prinse. Diavolul stă în detalii, corect? Dar nu puteam spune ce prescurtează ISC, deşi o ştiam la fel de bine ca pe propriul meu nume. Şi, cât ai clipi, m-am înfuriat. Pe dată, mi s-a părut că încleştarea pumnului de la mâna stângă şi avântarea lui din lateral în mărul lui Adam neprotejat al

tânărului ce şedea lângă mine reprezentau cel mai logic lucru din lume. Aproape imperativ. Pentru că întrebarea lui mă făcuse să mă blochez.

— Domnule Freemantle?

— O secundă, am spus, şi am gândit: *O să reuşesc.*

M-am gândit la Don Field, tipul care inspectase cel puțin jumătate dintre construcțiile mele în anii 1990 (sau aşa mi se părea), şi mintea mea făcu şmecheria aia a ei cu asocierea încrucişată. Mi-am dat seama că şedeam drept de spate, cu mâinile încleştate în poală. Înțelegeam de ce puştiul păruse atât de îngrijorat. Arătam ca un om care suferă un atac gastric. Sau un atac de cord.

— Scuze, am spus. Am suferit un accident. M-am lovit la cap. Uneori, mintea mi se bâlbâie.

— Nu vă faceți griji, zise Jack. Nu-i mare scofală.

— ISC este Inspectoratul de Stat în Construcții. În principiu, ei sunt indivizii care decid dacă clădirea ta o să se prăbuşească sau nu.

— Vorbiți de mită?

Noul meu tânăr angajat părea mâhnit.

— Păi, sunt sigur că se întâmplă, mai ales aici. Banii vorbesc.

— Nu fii aşa de cinic. Uneori e doar o chestiune de prietenii. Constructorii, antreprenorii, inspectorii în construcții, până şi tipii de la Protecția Muncii... toți beau de obicei în aceleaşi baruri, şi toți au urmat aceleaşi şcoli.

Am râs.

— Şcoli de corecție, în unele cazuri.

Jack spuse:

— Au trecut pe lista neagră vreo două case de vacanță din partea nordică a Casey Key, când eroziunea s-a accelerat acolo. Una dintre ele chiar *a căzut* în apă.

— Păi, cum spui tu, probabil c-o s-o aud gemând, dar pentru moment pare destul de sigură. Hai să ducem înăuntru boarfele mele.

Am deschis portiera, am coborât, apoi m-am poticnit când şoldul schilodit mi s-a blocat. Dacă n-aş fi înfipt cârja la timp în pământ, l-aş fi salutat pe Marele Roz lățindu-mă pe pragul lui de piatră.

— Duc *eu* lucrurile înăuntru, sări Jack. Dumneavoastră mai bine intrați şi vă aşezați undeva, domnule Freemantle. Nu v-ar strica nici ceva de băut.

Păreți tare obosit.

IV

Drumul îşi pusese amprenta asupra mea, şi eram mai mult decât obosit. Când m-am prăvălit în fotoliul din living (lăsându-mă ca de obicei pe stânga şi încercând să țin piciorul drept cât mai întins posibil), eram dispus să recunosc că sunt istovit.

Totuşi, încă nu-mi era dor de casă, cel puțin nu încă. În vreme ce Jack se mişca de colo-colo, stivuindu-mi bagajele în cel mai mare dintre cele două dormitoare şi punând laptopul pe masa de lucru din cel mic, privirea îmi era continuu atrasă de peretele vestic al livingului, care era în întregime din sticlă, şi de camera Florida de dincolo de el, şi de golful Mexic de mai departe. Era o întindere nemărginită de albastru, plată ca o câmpie într-o după-amiază călduroasă de noiembrie, şi chiar şi cu peretele din glasvand închis, auzeam suspinul ei calm şi egal. Mi-am spus: *Nu are memorie.* Era un gând straniu şi ciudat de optimist. Când venea vorba de memorie - şi de furie - încă mai aveam unele probleme nerezolvate.

Jack se întoarse din camera pentru oaspeți şi se aşează pe brațul canapelei - poziția, mi-am spus, unui tânăr care vrea s-o ia din loc.

— Aveți toate lucrurile de bază, spuse el, plus salată congelată, hamburgeri şi un pui din acela prăjit şi ambalat în vid; acasă, noi le spunem Pui Astronauți. Sper că e bine aşa.

— E bine.

— Lapte cu doi la sută grăsime...

— La fel de bine.

— ...şi Half-n-Half[2]. Data viitoare vă pot lua frişca adevărată, dacă vreți.

— Vrei să-mi înfunzi singura arteră care mi-a rămas?

El râse.

— E o cămăruță cu tot soiul de raha... chestii la conservă. Aveți televiziune prin cablu, computerul e legat la internet - v-am luat Wi-Fi, costă puțin mai mult, dar e mişto - şi pot cere să se instaleze o antenă parabolică, dacă doriți.

Am clătinat din cap. Era un puşti de treabă, însă eu voiam să ascult golful cum îmi spune vorbe dulci pe care nu şi le va aminti un minut mai târziu. Şi voiam să ascult casa, să văd dacă are ceva de spus. Nutream bănuiala că s-ar putea să aibă.

— Cheile sunt în plicul de pe masa din bucătărie - acolo-s şi cheile de la maşină - şi o listă a numerelor de care s-ar putea să aveți nevoie este pe frigider. Am cursuri la FSU în Sarasota zilnic, mai puțin lunea, dar o să țin mobilul la mine şi o să vin marțea şi miercurea la cinci, asta în caz că nu facem alt program. E bine aşa?

— Da.

Am dus mâna în buzunar şi am scos bancnotele prinse cu agrafă.

— Vreau să-ți dau ceva în plus. Ai fost nemaipomenit.

El flutură din mână, negând.

— Naa. Serviciul ăsta-i minunat, domnule Freemantle. Bine plătit şi rezonabil ca ore de muncă. M-aş simți ca un nesătul dacă aş luat ceva în plus.

Asta mă făcu să râd, şi am pus gologanii înapoi în buzunar.

— Bine.

— Poate v-ar prinde bine un pui de somn, sugeră el, ridicându-se în picioare.

— Poate că asta o să şi fac.

Era ciudat să fiu tratat ca un bunicuț, dar bănuiam că era mai bine să mă obişnuiesc cu situația.

— Ce s-a întâmplat cu cealaltă casă din nordul Casey Key?

— Hî?

— Ai spus că una a ajuns în apă. Ce s-a întâmplat cu cealaltă?

— Din câte ştiu, tot acolo e. Deşi dacă o furtună mare ca Charley ar lovi frontal partea asta de coastă, o să fie ca la o lichidare de stoc: nimic nu rămâne în urmă.

Veni spre mine şi întinse mâna.

— În orice caz, domnule Freemantle, bun venit în Florida. Sper c-o să vă trateze cât se poate de bine.

I-am strâns mâna.

— Mulțumesc...

Am pregetat, probabil nu destul de mult cât să observe el, şi nu m-am înfuriat. Nu pe el, oricum.

— Mersi pentru tot.

— Sigur.

Ieşind, mi-a adresat o privire în care se citea o doză infimă de nedumerire, aşa încât poate că observase. Poate că totuşi observase. Nu-mi păsa. Eram în sfârşit singur. Am ascultat pocnetul scoicilor şi al pietrişului sub roți, când maşina lui s-a pus în mişcare. Am ascultat zgomotul motorului cum se stinge. Slab, slab, tăcere. Acum nu mai era decât suspinul moale şi egal al golfului. Şi bătaia inimii mele - slabă şi joasă. Niciun ceas. Niciun târâit, niciun dangăt, nici măcar ticăit. Am inspirat adânc şi am simțit mirosul stătut, izul uşor umed al unui loc ce a stat închis o perioadă destul de lungă, cu excepția săptămânalei (sau bisăptămânalei) aerisiri ritualice. Mi se părea că simt şi miros de sare şi de ierburi subtropicale pentru care încă nu aveam un nume.

Cel mai mult, am ascultat suspinul valurilor, atât de asemănător cu respirația unei uriaşe creaturi adormite, şi am privit prin peretele de sticlă care dădea spre apă. Datorită poziției elevate a Marelui Roz, de unde şedeam, destul de departe în living, nu puteam să văd deloc plaja; din fotoliu, puteam foarte bine să mă aflu pe unul dintre acele masive tancuri petroliere care înaintează greoi pe ruta petrolului,

dinspre Venezuela spre Galveston. O pâclă înaltă se furişase peste cupola cerului, stingând aproape complet scăpărările de lumină de pe apă. La stânga se vedeau trei palmieri profilați pe cer, cu frunzele mişcate de brizele uşoare: obiectul primei mele tentative de desen post-accident. *Nu prea seamănă cu Minnesota, scumpule,* spusese Tom Riley.

Privindu-i, am simțit din nou dorința de a desena - era ca o foame seacă, localizată însă nu în stomac; a făcut să mă furnice mintea. Şi, ciudat, a făcut să mă furnice şi ciotul brațului amputat.

— Nu acum, am spus. Mai târziu. Sunt rupt.

M-am ridicat din fotoliu la a doua încercare, bucuros că puştiul nu mai era acolo să vadă prima încercare eşuată şi să-mi audă strigătul copilăresc de exasperare („pizda *mă-sii*"). Odată în picioare, am stat locului legănându-mă în cârjă un moment, minunându-mă de cât de obosit eram. De obicei, „rupt" e doar un fel de-a spune, dar în clipa aceea exact aşa mă simțeam.

Mişcându-mă încet - nu aveam deloc intenția să cad din prima zi - mi-am croit drum în dormitorul principal. Patul era matrimonial, şi nu-mi doream altceva decât să mă duc la el, să mă aşez, să arunc cu cârja la podea caraghioasele pernițe decorative (pe una era imprimat un desen cu doi cockeri țopăitori şi cu destul de surprinzătoarea idee că POATE CĂȚEII SUNT DOAR NIŞTE OAMENI CARE DAU CE AU MAI BUN ÎN EI), să mă întind şi să dorm două ore. Poate trei. Dar mai întâi m-am dus la băncuța de la picioarele patului - mişcându-mă tot cu băgare de seamă, ştiind ce uşor ar fi să mă împiedic în propriile-mi picioare şi să cad la gradul acela de extenuare - pe care puştiul pusese una peste alta două din cele trei valize ale mele. Cea de care aveam nevoie era jos, desigur. Am aruncat-o la podea pe cea de deasupra fără ezitare şi am tras fermoarul din față al celeilalte.

Sticloşii ochi albaştri priviră de acolo cu expresia lor de eternă surprindere dezaprobatoare: *Ooo, om rău ce eşti! Stau aici de o veşnicie!* O scamă de păr roşu-portocaliu lipsit de

viață fu eliberată. Reba, Păpuşa Terapeutică, în rochița ei albastră de gală şi pantofiori Mary Jane negri.

M-am întins pe pat cu ea strânsă strâmb între ciotul brațului şi coaste. După ce mi-am făcut destul loc printre pernițele ornamentale (doar pe cockerii jucăuşi îmi dorisem să-i văd pe jos), am aşezat-o lângă mine.

— Am uitat cum îl cheamă, am spus. L-am ținut minte tot drumul până aici, apoi l-am uitat.

Reba privea în tavan, unde elicele ventilatorului erau perfect nemişcate. Uitasem să-l pornesc. Rebei nu-i păsa dacă pe noul meu angajat cu jumătate de normă îl chema Ike, Mike sau Andy Can Slyke. Pentru ea era totuna, ea nu era decât un boț de cârpe îndesat într-un corp roz, probabil de vreun oropsit copil muncitor din Cambodgia sau, futu-i, Uruguay.

— Ce-i? am întrebat-o. Obosit cum eram, simțeam vechea panică deprimantă cum îşi face culcuş în mine. Vechea furie deprimantă. Teama că va continua aşa tot restul vieții mele. Sau mai rău! Da, era posibil! Mă vor duce înapoi la azilul de recuperare, care nu era de fapt decât iadul spoit proaspăt pe dinafară.

Reba nu răspunse, târfă nevertebrată ce era.

— O să reuşesc, am spus, deşi nu credeam asta. Şi am gândit: *Jerry. Nu.*

Jeff. Apoi *Te gândeşti la Jerry Jeff Walker, cretinule. Johnson? Gerald? Marele Iosafat cel Săltăreț?*

Începeam să-mi pierd coerența gândurilor. Începeam să alunec spre somn, în pofida furiei şi a panicii. Îmi acordam auzul la calma respirație a golfului.

O *să reuşesc,* mi-am spus. *Asociere încrucişată. Ca atunci când îți aminteşti ce prescurtează literele ISC.*

M-am gândit la cum spusese puştiul *Au trecut pe lista neagră vreo două case de vacanță din partea nordică a Casey Key* şi era ceva în cuvintele astea. Ciotul mă furnica insuportabil. Dar să mă prefac că e ciotul altcuiva, dintr-un alt univers, şi-ntre timp alungă chestia aia, cârpa aia, ciontul ăla, conexiunea aia...

...alunec spre somn...

Deşi dacă o furtună mare ca Charley ar lovi frontal partea asta de coastă...

Şi bingo!

Charley era un uragan, iar când loveau uraganele, trăgeam şi eu cu ochiul la Weather Channel, ca tot restul Americii, iar expertul lor în uragane era...

Am ridicat-o pe Reba. Părea să cântărească pe puțin zece kilograme în starea molatică, semiadormită, în care mă aflam.

— Pe tipul cu uraganele îl cheamă Jim Cantore, am spus. Pe aghiotantul meu îl cheamă *Jack* Cantori. Caz închis, futu-i.

Am trântit-o la loc şi am închis ochii. Poate am mai auzit suspinul acela slab dinspre golf preț de alte zece sau cincisprezece secunde. Apoi am adormit.

Am dormit până la apus. A fost cel mai profund, cel mai odihnitor somn pe care-l avusesem de opt luni încoace.

V

În avion doar ciugulisem şi, în consecință, m-am trezit lihnit de foame. Am făcut o duzină de fandări în loc de douăzeci şi cinci, cum fac de obicei, pentru a-mi detensiona şoldul, am stat puțin la baie, apoi m-am avântat şchiopătând spre bucătărie. Mă sprijineam în cârjă, dar nu atât de tare cât m-aş fi aşteptat, deoarece dormisem mult. Aveam de gând să-mi pregătesc un sendviş, poate două. Speram să fie salam feliat, dar îmi făceam socoteala că orice carne conservată din frigider era bună. După ce mâncam, voiam s-o sun pe Ilse şi să-i spun că am sosit cu bine. Pe Ilse mă puteam baza să trimită e-mailuri tuturor celor interesați de starea de bine a lui Edgar Freemantle. Apoi îmi puteam lua doza de calmante de seară şi să explorez restul noului meu areal. Mă aştepta tot etajul casei.

Ceea ce nu luasem în considerare era felul în care priveliştea dinspre vest se schimbase.

Soarele dispăruse, însă tot mai persista o strălucire portocalie deasupra liniei plate a golfului. Era întreruptă într-un singur loc de silueta unui vapor mare. Conturul lui era la fel de simplu ca desenul unui elev de clasa întâi. Un cablu se întindea de la proră spre ceea ce bănuiam că este turnul radio, creând un triunghi de lumină. Pe măsură ce lumina aceea urca spre cer, portocaliul se stingea într-un verde-albăstrui â la Maxfield Parrish, pe care nu-l mai văzusem niciodată cu ochii mei... şi totuşi am avut o senzație de *deja vu,* ca şi când poate că totuşi o *văzusem* - în vise. Poate că toți vedem astfel de ceruri în vise, iar mintea noastră, trează fiind, nu le poate traduce în culori cu nume precise.

Deasupra, în negrul din ce în ce mai adânc, primele stele.

Nu-mi mai era foame şi nu-mi mai doream s-o sun pe Ilse. Tot ce voiam era să desenez ceea ce vedeam. Ştiam că n-aş putea să redau totul întocmai, însă nu-mi păsa - asta era partea frumoasă. Nu-mi păsa nici cât o ceapă degerată.

Noul meu angajat (pentru o clipă numele lui îmi scăpă din nou, apoi am gândit *Weather Channel,* după care am gândit *Jack:* caz închis, futu-i) îmi pusese rucsacul cu obiecte de desen în al doilea dormitor. Am ieşit cu paşi inegali în camera Florida cu el, ducându-l stângaci şi încercând să țin în acelaşi timp şi de cârjă. O briză curios de blândă îmi flutură părul. Ideea că o asemenea briză şi zăpada din St Paul pot exista în acelaşi timp, în aceeaşi lume, mi se părea absurdă - science fiction.

Am pus rucsacul pe masa lungă de lemn negeluit, m-am gândit să aprind un bec şi am decis mai bine să nu. Aveam să desenez până când nu mai vedeam de întuneric, şi apoi urma să pun punct zilei. M-am aşezat în maniera mea caraghioasă, am tras fermoarul rucsacului, am scos maculatorul. ARTISAN, scria pe copertă. Dat fiind gradul experienței mele de acum, *asta* era o glumă. Am scotocit mai adânc şi am scos cutia cu creioane colorate.

Am desenat şi am colorat cu rapiditate, abia aruncând ochii la ce făceam. Am schimbat tonul pornind în sus de la o

arbitrară linie a orizontului, mişcând creionul galben Venus dintr-o parte în cealaltă cu un abandon descătuşat, uneori trecând peste vapor (avea să fie primul petrolier din lume care să facă gălbinare, socoteam) şi nepăsându-mi. După ce am dat strălucirii apusului ceea ce părea a fi profunzimea potrivită - se stingea repede acum - am luat portocaliul şi am mai dat nuanță, şi mai apăsat. Apoi m-am întors la vapor, fără să mă gândesc, doar schițând pe hârtie o serie de linii drepte, negre. Asta vedeam.

Când am terminat, era aproape complet întuneric.

La stânga, cei trei palmieri foşneau.

Mai jos şi dincolo de ei - dar nu atât de departe acum, că fluxul se întorcea - golful Mexic suspina, de parcă ar fi avut o zi lungă şi încă nu terminase ce avea de făcut.

Deasupra, acum erau mii de stele, şi altele apăreau chiar sub ochii mei.

Asta a fost aici tot timpul, m-am gândit, şi mi-am adus aminte ceva ce Melinda obişnuia să spună când auzea la radio un cântec care-i plăcea mult: *M-a prins din prima.* Sub petrolierul meu rudimentar, am mâzgălit cuvântul PRIMA cu litere mici. Din câte îmi amintesc (iar acum mă descurc mai bine la asta), a fost prima dată în viață când am dat nume unui desen. Iar ca nume este unul bun, nu-i aşa? În ciuda întregului dezastru care a urmat, încă mai cred că acela e numele perfect pentru un desen făcut de un om care se străduia din răsputeri să nu mai fie trist - care încerca să-şi aducă aminte cum este să fii fericit.

Era gata. Am pus creionul jos, şi-n clipa aceea Marele Roz mi-a vorbit pentru prima dată. Vocea lui era mai blândă decât respirația golfului, însă tot am auzit-o destul de bine.

Pe tine te aşteptam, a spus.

VI

Acela a fost anul în care am dialogat cu mine, şi-n care îmi răspundeam. Uneori îmi răspundeau şi alte voci, dar în noaptea aceea n-am fost decât eu, persoana mea şi cu mine.

— Houston, aici Freemantle, mă recepționezi, Houston?

Vârându-mi capul în frigider. Spunându-mi: *Cristoase, dacă astea-s lucruri de bază, mă îngrozeşte gândul de a vedea cum ar arăta dacă puştiul s-ar hotărî să mă aprovizioneze cum scrie la carte - aş putea rezista de la începutul până la sfârşitul celui de-al Treilea Război Mondial.*

— A, recepție, Freemantle, te recepționăm.

— A, avem salam, Houston, avem undă verde la salam, mă recepționezi?

— Recepție, Freemantle, te auzim perfect. Care e situația cu maioneza? Aveam undă verde şi la maioneză. Am pregătit două sendvişuri din pâine albă cu salam - acolo unde am crescut eu, copiii sunt învățați să creadă că maioneza, salamul şi pâinea albă reprezintă hrana zeilor - şi le-am mâncat la masa din bucătărie. În cămară am găsit o rezervă de plăcinte Table Talk, de mere şi afine deopotrivă. A început să mă bată gândul să-mi schimb testamentul în favoarea lui Jack Cantori.

Aproape dând pe dinafară de mâncare, m-am întors în living, am aprins toate becurile şi m-am uitat la *Prima*. Nu era foarte bun. Dar era interesant. Amurgul mâzgălit avea un ton apăsător, ca de furnal, care te descumpănea. Vasul nu era cel pe care-l văzusem, însă al meu era interesant într-un fel înfiorător. Era mai mult un vas-sperietoare, iar mâzgălelile în galben şi portocaliu care i se suprapuneau îl transformaseră într-un vas-fantomă, pe deasupra, ca şi când acel apus straniu ar fi radiat drept prin el.

L-am proptit pe televizor, de anunțul care spunea PROPRIETARUL CERE CA DUMNEAVOASTRĂ ŞI MUSAFIRII DUMNEAVOASTRĂ SA NU FUMAȚI IN CASA. L-am mai privit un moment, gândindu-mă că-i trebuie ceva în prim-plan - un vas mai mic, poate, doar ca acela mare de la orizont să capete o anume perspectivă - dar nu mai simțeam dorința de a

desena. Pe deasupra, adăugând ceva puteam strica puținul farmec pe care-l avea lucrarea. Am încercat în schimb telefonul, spunându-mi că dacă nu funcționează, o pot totuşi suna pe Ilse de la mobilul meu, însă Jack se ocupase şi de asta.

M-am gândit că probabil îmi va răspunde robotul ei telefonic - fetele de colegiu sunt fete ocupate - însă ea îmi răspunse de la primul târâit.

— Tati?

Asta m-a speriat la început atât de tare, că n-am putut vorbi şi ea întrebă din nou.

— Tată?

— Da, am zis. De unde ştiai?

— Numărul de la care suni are prefix 941. Acolo-i Duma aia. Am verificat.

— Tehnica modernă. Nu reuşesc să țin pasul. Cum eşti, puştoaico?

— Bine. Întrebarea e cum eşti *tu?*

— Eu sunt numai bine. Mai bine decât doar bine, de fapt.

— Tipul pe care l-ai angajat...?

— Are clasă. Patul e făcut şi frigiderul e plin. Am ajuns aici şi am tras un pui de somn de cinci ore.

Urmă o pauză, iar când ea vorbi din nou, păru mai îngrijorată ca oricând.

— Nu abuzezi de analgezicele alea, aşa-i? Pentru că Oxycontin se zice că-i un fel de cal troian. Nu că ți-aş spune ceva ce nu ştii deja.

— Nu. Respect doza prescrisă. De fapt... M-am oprit.

— Ce e, tati? Ce?

Acum părea aproape pregătită să cheme un taxi şi să ia avionul.

— Tocmai mi-am dat seama că am sărit peste Vicodinul de la ora cinci... M-am uitat la ceasul de la încheietura mâinii.

— Şi şi Oxycontinul de la opt. Fir-aş să fiu!

— Cât de rea e durerea?

— Nu atât de rea cât două Tylenol să nu-i facă față. Cel puțin până la miezul nopții.

— Probabil că schimbarea de climă îşi spune cuvântul, zise ea. Şi puiul de somn.

Nu mă îndoiam că acestea erau parte a răspunsului, însă nu credeam că asta e tot. Poate era aiurea, însă credeam că faptul că *desenasem* jucase un rol anume. De fapt, era ceva ce ştiam aproape sigur.

Am discutat o vreme şi, puțin câte puțin, am auzit cum îi dispare îngrijorarea din glas. Nefericirea îi luă locul. Înțelegea, presupun, că toată tărăşenia asta chiar se întâmpla, că mama şi tatăl ei nu se vor trezi pur şi simplu într-o dimineață şi-şi vor retrage cuvintele spuse. Dar promise s-o sune pe Pam şi să-i trimită un e-mail Melindei, să le dea de ştire că mă aflu încă pe tărâmul celor vii.

— Nu ai e-mail acolo, tată?

— Am, dar în seara asta tu eşti e-mailul meu, prăjiturică.

Ea râse, îşi trase nasul, râse din nou. M-am gândit s-o întreb dacă plânge, apoi m-am răzgândit. Mai bine să n-o fac, poate.

— Ilse? Ar trebui să închid acum, dulceață. Vreau să fac un duş şi să trag obloanele.

— Bine, dar...

O pauză. Apoi răbufni:

— *Urăsc* să mă gândesc că eşti singur acolo, în Florida! Poate cazi în fund la duş! Nu-i *corect!*

— Prăjiturică mea, e-n ordine. Sincer. Puştiul... îl cheamă... *Uragane,* mi-am spus. *Weather Channel.*

— Îl cheamă Jim Cantori.

Însă asta fusese la nimereală, dar nu tocmai.

— Jack, vreau să zic.

— Nu-i acelaşi lucru, şi ştii asta. Vrei să vin la tine?

— Numai dacă vrei ca mama ta să ne scalpeze pe amândoi, am spus. Vreau ca tu să rămâi acolo unde eşti şi ai grijă de tine, scumpa mea. Te mai sun eu.

— Bine. Dar ai şi tu grijă de tine. Fără prostii.

— Fără prostii. Recepționat, Houston.

— Hă?

— Nu contează.

— Tot vreau să aud că-mi promiți, tată.

Preț de un teribil şi surprinzător de straniu moment am văzut-o pe Ilse la unsprezece ani, Ilse îmbrăcată în uniformă de cercetaşă şi uitându-se la mine cu ochii şocați ai Monicăi Goldstein. Înainte să pot opri cuvintele, m-am auzit spunând:

— Promit. Promit solemn. Pe numele mamei mele. Ea chicoti.

— Pe asta n-am mai auzit-o până acum.

— Sunt multe despre mine pe care nu le ştii. Sunt un tip profund.

— Dacă spui tu! O pauză. Apoi:

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

Am pus uşor receptorul înapoi în furcă şi m-am uitat fix la el mult timp.

VII

În loc să fac duş, m-am plimbat pe plajă până la apă. Am descoperit în scurt timp că pe nisip cârja nu-mi e de niciun ajutor - că e, de fapt, o piedică - dar odată ce am dat colțul casei, marginea apei se afla la mai puțin de doisprezece paşi distanță. Dacă mergeam încet, avea să fie uşor. Fluxul era blând, vălurelele - înalte de numai câțiva centimetri. Era greu să-ți imaginezi apa aceea răscolită într-o devastatoare furie uraganică. Imposibil, la drept vorbind. Mai târziu, Wireman avea să-mi spună că Dumnezeu ne pedepseşte întotdeauna pentru ceea ce nu ne putem imagina.

Asta era una dintre vorbele lui de duh triste.

M-am întors pentru a mă înapoia spre casă, apoi m-am oprit. Lumina era suficientă ca să văd un covor adânc de scoici - o *dună* de scoici - sub camera Florida suspendată. Când

fluxul era mare, mi-am dat seama, partea din față a noii mele case era aidoma punții de la prova unei nave. Mi-am amintit că Jack spusese că voi prinde de veste din timp dacă golful Mexic se hotărăşte să înghită locuința, că o voi auzi gemând. Probabil că avea dreptate... dar apoi, era de presupus că aş fi prins de veste din timp şi pe un şantier, când un utilaj greu dădea cu spatele.

Am şchiopătat înapoi spre locul unde cârja mea stătea sprijinită de peretele casei şi am mers pe trotuarul scurt de scânduri, pe după colț, către uşă. M-am gândit la duş, dar, în schimb, am făcut baie în cadă, intrând şi ieşind din apă în felul acela grijuliu, cum stau femeile în şa, pe care Kathy Green mi-l arătase în cealaltă viață a mea, amândoi îmbrăcați în costume de baie, eu cu piciorul drept semănând cu o bucată de carne crunt măcelărită. Acum măcelul rămăsese în trecut; corpul meu îşi înfăptuia miracolul. Cicatricele aveau să-mi rămână pe viață, însă chiar şi ele se vedeau tot mai slab. Deja se vedeau mai slab.

Uscat şi spălat pe dinți, am intrat cu cârja în dormitorul principal şi am scrutat patul matrimonial, acum golit de pernițele decorative.

— Houston, am spus, avem un pat.

— Recepție, Freemantle, am răspuns. Eşti gata de pat.

Sigur, de ce nu? N-aş fi putut să adorm, nu după puiul acela de somn, dar puteam sta întins o vreme. Piciorul încă nu făcea scandal, chiar şi după expediția până la apă, dar simțeam un nod la şale şi încă unul la baza gâtului. M-am întins. Nu, somnul ieşea din discuție, dar tot am stins veioza. Doar ca să-mi odihnesc ochii. Aveam să zac acolo până ce spatele şi gâtul îşi reveneau, apoi voiam să scot o carte din valiză şi să citesc.

Doar să zac acolo o vreme, asta era...

Până aici am ajuns, după care m-a furat din nou somnul. N-am avut niciun vis.

VIII

În toiul nopții am revenit la un soi de stare conştientă şi brațul drept mă furnica, iar mâna dreaptă îmi era amorțită, şi nu aveam idee unde mă aflu, doar că de sub mine ceva mare *scrâşnea* şi *scrâşnea* şi *scrâşnea.* La început am crezut că e vorba de o maşinărie, însă era un zgomot prea inegal pentru o maşinărie. Şi cumva prea *organic.* Apoi m-am gândit la dinți, dar nimic nu are dinți atât de mari. Nimic din lumea cunoscută, cel puțin.

Respirație, mi-am spus, şi mi se părea corect, dar ce fel de animal scoate un scrâşnet atât de puternic când trage aer în piept? Şi, Dumnezeule, furnicăturile alea mă scoteau din *minți,* pe tot antebrațul în sus, până la îndoitura cotului. Am dat să mă scarpin, întinzând mâna stângă peste piept, şi sigur că nu exista cotul, nici antebrațul, şi am scărpinat doar cearşaful.

Asta m-a făcut să mă trezesc complet şi m-am ridicat în capul oaselor. Deşi era încă întuneric în cameră, pe geamul dinspre vest intra suficientă lumină de la stele pentru ca să văd picioarele patului, unde una dintre valizele mele stătea pe o băncuță. Asta mi-a dat poziția exactă. Eram pe Duma Key, puțin în largul coastei vestice a Floridei - căminul celor proaspăt căsătoriți şi al celor aflați în pragul morții. Eram în casa pe care o numeam deja în gând Marele Roz, iar scrâşnetul acela...

— Sunt scoicile, am murmurat, lăsându-mă înapoi pe spate. Scoicile de sub casă. A venit fluxul.

Am adorat din prima sunetul acela, când m-am trezit şi l-am auzit în întunericul nopții, când nu ştiam unde mă aflu, cine sunt sau ce părți din mine încă-mi mai aparțin. Era al meu.

M-a prins din prima.

3. Avantajul noilor resurse

I

Ce a urmat a fost o perioadă de recuperare şi tranziție de la cealaltă viață a mea la cea pe care o trăiam pe Duma Key. Doctorul Kamen probabil ştia că în astfel de clipe, majoritatea schimbărilor mari se petrec pe dinăuntru: tulburări civile, revolte, revoluții şi, în cele din urmă, execuții în masă, când capetele vechiului regim se rostogolesc în coşul de la picioarele ghilotinei. Sunt sigur că uriaşul de el văzuse astfel de revoluții izbândind şi văzuse altele eşuând. Pentru că nu toată lumea supraviețuieşte pentru viața următoare, să ştiți. Iar cei care supraviețuiesc nu descoperă întotdeauna malul aurit al raiului.

Noul meu hobby m-a ajutat să fac tranziția, la fel ca Ilse. Voi fi pururi recunoscător pentru asta. Dar mi-e ruşine că i-am scotocit în poşetă cât timp ea dormea. Tot ce pot să spun este că la momentul acela mi se părea că nu am de ales.

II

În dimineața de după sosire, m-am trezit simțindu-mă mai bine ca niciodată de când suferisem accidentul - dar nu atât de bine încât să sar peste cocteilul analgezic de dimineață. Am luat pilulele cu suc de portocale, apoi am ieşit. Era ora şapte. În St Paul aerul ar fi fost destul de rece ca să mă muşte de vârful nasului, însă pe Duma era ca o sărutare.

Am sprijinit cârja acolo unde o sprijinisem cu o seară în urmă şi am mers din nou la valurile acelea blânde. La dreapta, priveliştea spre podul mobil şi Casey Key, dincolo de el, era blocată de casa mea. La stânga, însă...

În direcția aceea, plaja părea să continue la nesfârşit, o orbitoare întindere albă între albastrul cenuşiu al golfului şi iarba de pampas. Mai departe vedeam o pată, sau poate două. În rest, acel mal fabulos, ca de ilustrată, era complet pustiu.

Niciuna dintre celelalte case nu era aproape de plajă, iar când stăteam cu fața spre sud, nu vedeam decât un singur acoperiş: un hectar, parcă, de şindrilă portocalie, ascuns aproape în totalitate de palmieri. Era *hacienda* pe care o observasem cu o zi în urmă. O puteam acoperi cu palma şi asta mă făcea să mă simt ca Robinson Crusoe.

Am mers într-acolo, parțial pentru că, stângaci fiind, toată viața mi se păruse ceva natural s-o iau la stânga. În cea mai mare parte însă, pentru că aceea era direcția în care puteam să văd ceva. Şi nu m-am dus departe, n-am făcut atunci o Mare Plimbare pe Plajă, căci voiam să mă asigur că mă pot întoarce la cârjă, însă aceea a fost prima plimbare. Mi-amintesc că m-am întors şi m-am minunat de propriile-mi urme de paşi în nisip. În lumina dimineții, fiecare urmă a piciorului stâng era la fel de sigură şi de îndrăzneață ca aceea produsă de o presă de ştanțare. Majoritatea celor lăsate de piciorul drept erau şterse, căci aveam tendința să-mi trag piciorul acela, dar la început până şi acestea erau clare. Am numărat câți paşi aveam de făcut la întoarcere. Totalul era de treizeci şi opt. Deja şoldul îmi pulsa. Eram mai mult decât pregătit să intru în casă, să-mi torn o cană de iaurt rece şi să văd dacă, aşa cum susținea Jack Cantori, funcționa şi televiziunea prin cablu.

S-a dovedit că funcționa.

III

Şi aceasta a devenit rutina mea matinală: suc de portocale, plimbare, iaurt, ştiri de ultimă oră. Am ajuns prieten aproape la cataramă cu Robin Meade, tânăra care prezenta Ştirile Orei de la şase la zece dimineața. O rutină plictisitoare, aşa-i? Dar plictisitoare pot părea şi evenimentele vizibile ale unei țări aflate sub dictatură - dictatorilor le place plictisul, dictatorii *adoră* plictisul - chiar şi atunci când mari schimbări se prefigurează dincolo de suprafața lucrurilor.

Un corp şi o minte rănite nu seamănă cu o dictatură; ele *sunt* o dictatură. Nu există tiranie mai nemiloasă decât durerea, niciun despot mai crud decât confuzia. Că mintea mea fusese rănită la fel de tare precum corpul era un lucru pe care l-am descoperit doar atunci când am rămas singur şi toate celelalte voci s-au stins. Faptul că încercasem s-o strangulez pe cea care-mi era soață de douăzeci şi cinci de ani doar pentru că încerca să mă şteargă pe frunte de sudoare după ce i-am spus să plece din cameră nu era nici pe departe problema principală. Faptul că nu făcuserăm dragoste nici măcar o dată în lunile scurse între accident şi despărțire, că nici măcar n-am încercat, nu era nici el miezul problemei, deşi credeam că evoca adevărata problemă. Nici chiar neaşteptatele şi tulburătoarele accese de furie nu reprezentau esența chestiunii.

Acea esență era un soi de smulgere. Nu ştiu cum altfel s-o descriu. Soția mea ajunsese să mi se pară ca fiind... altcineva. Majoritatea oamenilor din viața mea... şi ei păreau *altcineva,* iar îngrozitor era că mie nu prea îmi păsa. La început încercasem să-mi spun că înstrăinarea pe care o simțeam când mă gândeam la soția şi la viața mea era probabil naturală la un om care uneori nu-şi poate aminti nici măcar numele chestiei ăleia pe care o tragi în sus ca să-ți închizi pantalonii - *firmarul, folnarul, fier-bla-blarul.* Mi-am spus c-o să treacă, iar când n-a trecut şi Pam mi-a zis că vrea să divorțeze, ce a urmat furiei a fost o stare de uşurare. Pentru că acum era în regulă să nutresc sentimentul de *altcineva,* cel puțin față de ea. Acum ea cu adevărat *era* altcineva, îşi dăduse jos uniforma de Freemantle şi părăsise echipa.

În primele mele săptămâni pe Duma, senzația aceea de *înstrăinare* mi-a permis să ocolesc adevărul cu uşurință şi naturalețe. Răspundeam la scrisori şi e-mailuri venite de la oameni precum Tom Riley, Kathi Green şi William Bozeman al III-lea - nemuritorul Bozie - cu chestii eliptice *(Sunt bine, vremea e bună, oasele se lipesc),* care aduceau foarte puțin cu

viața mea adevărată. Iar când comunicarea din partea lor la început s-a rărit şi apoi s-a oprit, nu mi-a părut rău.

Numai Ilse părea să mai joace încă în echipa mea. Numai Ilse refuza să-şi predea uniforma. N-am avut niciodată senzația aia de *altcineva* față de ea. Ilse era încă în partea mea a geamului de sticlă, întinzându-mi neîncetat mâna. Dacă nu-i trimiteam zilnic câte un e-mail, mă suna. Dacă nu-i telefonam o dată la trei zile, mă suna ea. Iar pe ea n-o minţeam cu privire la planurile pe care mi le făceam, să pescuiesc în golf sau să explorez zona Everglades. Lui Ilse îi spuneam adevărul, sau atât de mult din el cât puteam s-o fac fără a trece drept nebun.

I-am spus, de pildă, de plimbările mele matinale pe plajă, şi că zilnic merg puțin mai departe, dar nu i-am spus de Jocul Numerelor, pentru că suna prea aiurea... sau poate că obsesiv-compulsiv este, de fapt, termenul pe care-l caut.

Doar treizeci şi opt de paşi de la Marele Roz în acea primă dimineață. În a doua am băut un pahar mare de suc de portocale şi apoi m-am plimbat iar pe plajă, spre sud. De data asta am făcut patruzeci şi cinci de paşi, adică o distanță lungă pentru mine, care şontâcăiam fără cârjă, în zilele acelea. Am izbutit spunându-mi că nu sunt de fapt decât nouă. Tehnica aceasta a trişării minții constituie baza Jocului Numerelor. Faci un pas, apoi doi paşi, apoi trei, apoi patru, dându-ți de fiecare dată odometrul mintal înapoi spre zero, până când ajungi la nouă. Iar când aduni cifrele de la unu la nouă, rezultatul este patruzeci şi cinci. Dacă asta vi se pare o nebunie, nu vă contrazic.

În a treia dimineață m-am convins să fac cei zece paşi de la Marele *Roz fără* cârjă, distanță care însumează la drept vorbind cincizeci şi cinci, sau în jur de nouăzeci de metri, dus-întors. După o săptămână eram capabil de şaptesprezece... iar când aduni toate cifrele *astea,* rezultatul e o sută cincizeci şi trei. Ajungeam la capătul acestei distanțe, întorceam privirea spre casă şi mă minunam de cât de departe părea. Mă şi pleoşteam puțin la gândul că va trebui să ajung şi înapoi.

O poți face, îmi spuneam. *E uşor. Doar şaptesprezece paşi, atâta tot.*

Asta îmi spuneam mie, însă nu-i spuneam şi lui Ilse.

Câte puțin mai departe în fiecare zi, lăsând urme de paşi. Până când Moş Crăciun şi-a făcut apariția la Beneva Road Mall, unde Jack Cantori mă ducea uneori la cumpărături, mi-am dat seama de un lucru uimitor: toți paşii mei care duceau spre sud erau clari. Amprenta tenisului drept nu începea să se târâie şi să se şteargă decât după ce porneam pe drumul de întors.

Repetiția dă dependență, iar zilele ploioase nu m-au ținut în loc. Etajul Marelui Roz era o singură cameră mare. Pe jos era un covor rozaliu de trafic intens şi în peretele dinspre golful Mexic se deschidea un geam uriaş. Altceva nu era. Jack mi-a sugerat să întocmesc o listă cu mobilierul pe care îl vreau acolo şi a spus că-l va lua cu chirie de la magazinul de la care luase lucrurile de la parter... presupunând că lucrurile de la parter sunt în regulă. L-am asigurat că e bine aşa, dar am spus că nu-mi trebuie cine ştie ce la etaj. Îmi plăcea goliciunea acelei camere. Făcea apel la imaginația mea. Ce-mi doream, am spus, erau trei lucruri: un scaun simplu, cu spetează dreaptă, un şevalet şi o bandă de alergare Cybex. Îmi poate face rost Jack de lucrurile acestea? Putea şi mi-a şi făcut rost de ele. În trei zile. De atunci până la sfârşit, etajul casei a fost locul în care mă retrăgeam când voiam să desenez sau să pictez, şi tot la etaj mergeam ca să exersez în zilele în care vremea era urâtă. Scaunul cu spetează dreaptă era singura piesă adevărată de mobilier care şi-a găsit locul acolo pe timpul şederii mele în Marele Roz.

În orice caz, zilele ploioase nu erau atât de multe - nu degeaba Florida e numită Statul Soarelui. Pe măsură ce plimbările mele sudice creşteau în distanță, pata sau petele pe care le văzusem în acea primă dimineață se transformară până la urmă în doi oameni - adică, cel mai adesea erau doi oameni. Unul, o femeie, era în scaun cu rotile şi purta ceva ce mi se părea a fi o pălărie de pai. Celălalt o împingea, apoi se

aşeza lângă ea. Apăreau pe plajă în jurul orei şapte. Uneori, cel care putea să umble îl lăsa pe cel în scaun cu rotile pentru puțin timp, doar pentru a se întoarce cu ceva ce scânteia în soarele de dimineață. Bănuiam că e vorba de o cană de cafea, o tavă cu micul dejun, sau amândouă. Mai bănuiam şi că ei veneau din uriaşa *hacienda* cu acoperişul mare cât un hectar de şindrilă portocalie. Aceea era ultima casă vizibilă pe Duma Key, înainte ca drumul să pătrundă în buruienişul luxuriant ce acoperea cea mai mare parte a insulei.

IV

Nu mă puteam obişnui prea bine cu *goliciunea* locului. „Se zice că-i foarte liniştit“, îmi spusese Sandy Smith, însă eu tot îmi imaginasem plaja umplându-se spre mijlocul zilei: cupluri bronzându-se pe pături şi ungându-se reciproc cu loțiune bronzantă, puşti de colegiu jucând volei cu iPod-urile legate de bicepşi, copilaşi în costume de baie lălâi bălăcindu-se la marginea apei în vreme ce jet-schiuri zumzăie încoace şi-ncolo la doisprezece metri în larg.

Jack îmi aduse aminte că nu e decât decembrie.

— Când vine vorba de turism în Florida, spuse el, luna dintre Ziua Recunoştinței şi Crăciun e ca-n Oraşul Morgă. Nu-i la fel de rău ca în august, însă lucrurile sunt cam moarte. De asemenea...

Făcu un gest cu brațul. Stăteam lângă cutia poştală pe care scria „13“ cu roşu, eu sprijinit în cârjă, Jack cu o alură sportivă, într-o pereche de jeanşi scurți şi un tricou modern, franjurat, imprimat cu sigla echipei de baseball Tampa Devil Rays.

— Aici nu-i tocmai țara turismului. Vedeți vreun delfin dresat? Nu sunt decât şapte case, punând-o la socoteală şi pe aia mare de colo... şi jungla. Unde mai există o casă, căzută în paragină, dacă veni vorba. Asta potrivit unora dintre poveştile pe care le-am auzit pe Casey Key.

— Care-i treaba cu Duma, Jack? Cincisprezece kilometri de teren imobiliar de primă calitate în Florida, o plajă superbă şi n-a fost niciodată exploatată? Ce zici de asta?

El ridică din umeri.

— Ştiu doar că există de mult o dispută judecătorească. Vreți să văd dacă pot afla ceva?

M-am gândit la asta, apoi am clătinat din cap.

— Vă deranjează? Jack părea sincer curios. Toată liniştea asta? Pentru că pe mine m-ar călca pe nervi, să vă spun sincer.

— Nu, am răspuns. Absolut deloc.

Şi ăsta era adevărul. Vindecarea e un soi de revoltă şi, după cum cred că am spus, toate revoltele izbânditoare pornesc în secret.

— Ce faceți? Dacă nu vă deranjează întrebarea.

— Dimineața fac exerciții. Citesc. După-amiaza dorm. Şi desenez. În cele din urmă s-ar putea să-mi încerc mâna chiar şi la pictură, dar încă nu sunt pregătit pentru asta.

— Unele dintre lucrările dumneavoastră arată foarte bine pentru un amator.

— Mulțumesc, Jack, drăguț din partea ta să spui asta.

Nu ştiam dacă era doar drăguț sau dacă-mi spunea versiunea lui a adevărului. Poate nu avea importanță. Când vine vorba de lucruri precum picturile, doar părerea fiecărui individ în parte contează, nu-i aşa? Eu ştiam doar că ceva se întâmpla cu mine. *Înăuntrul* meu. Uneori mă speria puțin. De cele mai multe ori îmi dădea o senzație al naibii de minunată.

Desenam aproape exclusiv la etaj, în camera pe care ajunsesem s-o numesc Micul Roz. Singura privelişte de acolo era a golfului şi a acelei plate linii a orizontului, însă aveam un aparat foto digital şi uneori făceam poze altor lucruri, le imprimam, le prindeam pe şevalet (pe care eu şi Jack l-am întors astfel încât lumina puternică a după-amiezii să cadă peste hârtie) şi le desenam. Nu exista vreo rațiune anume în acele instantanee, deşi când i-am spus lui Kamen asta într-un

e-mail, mi-a răspuns că inconştientul scrie poezii, dacă e lăsat de capul lui.

Poate *si,* poate *no.*

Am desenat cutia mea poştală. Am desenat chestiile care creşteau în jurul Marelui Roz, apoi l-am pus pe Jack să-mi cumpere o carte - *Plante specifice coastei Floridei* - ca să pot da nume desenelor mele. Asta a părut să ajute - să dea putere, cumva. Pe atunci eram la a doua cutie de creioane colorate... şi o a treia mă aştepta în culise. Erau plante de aloe vera; lavanda mării, cu explozia ei de flori galbene mititele (fiecare cu un miez de un violet extrem de intens); cârmâz, cu frunzele lui lungi şi sub formă de spadă; şi preferata mea, sofora, pe care *Plante specifice coastei Floridei* o numea şi arbustul-şirag, datorită minusculelor şiraguri ca nişte săculeți, care cresc pe ramurile ei.

Am desenat şi scoici. Sigur că da. Erau scoici pretutindeni, o infinitate de scoici chiar în limita distanței pe care o băteam cu piciorul. Duma Key era făcută din scoici, şi-n scurt timp am adus acasă cu zecile.

Şi aproape în fiecare seară, când soarele apunea, desenam apusul. Ştiam că apusurile sunt un loc comun, şi tocmai de asta le desenam. Mi se părea că, dacă reuşesc să străpung zidul acela al „am bătut deja cărarea asta“ măcar o dată, s-ar putea să ajung undeva. Aşa că executam teancuri de desene, şi niciunul nu era mai de Doamne ajută. Am încercat să suprapun galbenul Venus cu portocaliul Venus din nou, însă nu mi-a ieşit ca prima dată. Apăsătoarea strălucire de furnal lipsea mereu. Fiecare apus era doar un rahat creionat în care culorile spuneau *încerc să-ți comunic că orizontul e-n flăcări.* Puteai fără-ndoială să cumperi patruzeci de desene mai bune la orice expoziție stradală, într-o duminică în Sarasota sau Venice Beach. Am păstrat unele dintre aceste desene, însă eram atât de dezgustat de majoritatea, încât le-am aruncat la gunoi.

Într-o seară, după o altă serie de eşecuri, privind încă o dată discul soarelui dispărând, lăsând în urmă văpaia aia de

culoare halloweenică, mi-am spus: *Vaporul a pus punctul pe i. Acela a dat primei mele încercări o mică tentă de magie. Modul în care apusul părea să răzbată prin el.* Poate, dar acum nu mai era niciun vapor care să întrerupă linia orizontului; era o linie dreaptă cu un albastru-închis dedesubt şi un galben-portocaliu strălucitor deasupra, estompându-se într-o nuanță verzuie delicată, pe care o vedeam cu ochii, dar n-o puteam reproduce, neavând la dispoziție decât acea cutie limitată de creioane colorate.

Pe tăblia de jos a şevaletului meu erau împrăştiate douăzeci sau treizeci de fotografii scoase la imprimantă. Ochiul mi-a căzut pe un prim-plan al unei ghirlande de soforă. Privindu-l, brațul meu drept fantomă a început să mă furnice. Am strâns creionul galben între dinți, m-am aplecat în față, am luat fotografia cu sofora şi am studiat-o. Lumina se împuțina acum, dar treptat - în camera de sus, pe care o numeam Micul Roz, lumina persista mult timp - şi era suficientă pentru a putea studia detaliile; aparatul meu foto digital lua prim-planuri splendide.

Fără să mă gândesc ce fac, am prins poza cu o clemă pe marginea şevaletului şi am adăugat ghirlanda de soforă în acea reproducere a apusului. Am lucrat repede, mai întâi schițând - doar o serie de arcuri, cam asta e sofora - şi apoi colorând: maro peste negru, apoi o tuşă luminoasă de galben, rămăşițele unei flori. Mi-amintesc că eram extrem de concentrat, aşa cum se întâmpla uneori în zilele de început ale afacerii mele, când fiecare clădire (fiecare licitație, la drept vorbind) era o chestiune de maximă importanță. Mi-amintesc că, la un moment dat, am strâns iar un creion între dinți, ca să mă pot scărpina la brațul inexistent; uitam întruna că partea aceea lipseşte din mine. Când eram distras şi țineam ceva în mâna stângă, uneori o întindeam pe cea dreaptă pentru a deschide o uşă. Ciungii uită, asta e tot. Mințile lor uită şi, până să se vindece, trupurile le dau voie s-o facă.

Ce-mi amintesc cel mai bine din seara aceea este minunata, extazianta senzație că, preț de trei sau patru minute, am

prins într-o sticlă un adevărat fulger. Pe atunci, în încăpere începuse să domnească semiîntunericul, umbrele părând să înoate pe covorul rozaliu către dreptunghiul aproape negru al ferestrei panoramice. N-am putut arunca o privire atentă la ceea ce făcusem, nici chiar când ultima revărsare de lumină a mângâiat şevaletul. M-am ridicat în picioare, am ocolit şchiopătând banda de alergare spre comutatorul de lângă uşă şi am aprins becul din tavan. Apoi m-am întors, am rotit şevaletul şi mi-am tras sufletul.

Ghirlanda de soforă părea să înfăşoare linia orizontului ca tentaculul unei creaturi marine destul de mari încât să înghită un superpetrolier. Singura floare galbenă ar fi putut fi un ochi de extraterestru. Mai important pentru mine, reîmprumutase cine ştie cum apusului adevărul frumuseții sale primordiale, cea care părea să spună: „Fac asta seară de seară.“

Desenul acesta l-am pus deoparte. Apoi m-am dus la parter şi am încălzit la microunde un pui rotisat Hungry Man, pe care l-am mâncat până la ultima îmbucătură.

V

În seara următoare am încununat apusul cu mănunchiuri de merişor, iar portocaliul strălucitor care răzbătea prin verdele lor a transformat orizontul într-un foc de pădure. În seara de după am încercat cu palmieri, dar n-a mers, a ieşit un nou loc comun, aproape că şi vedeam fete hula-hula şi auzeam zdrăngănit de ukulele. Apoi am introdus o cochilie veche la orizont, apusul scânteind în jurul ei precum o aură, şi rezultatul a fost - pentru mine, cel puțin - aproape insuportabil de înfiorător. Acest desen l-am întors cu fața la perete, spunându-mi că a doua zi, când aveam să-l privesc, îşi va fi pierdut magia, dar nu şi-o pierduse. Nu pentru mine, în orice caz.

I-am făcut o poză cu aparatul digital şi am ataşat-o unui e-mail. Asta a iscat următorul schimb de mesaje, pe care le-am imprimat şi le-am depus într-un dosar:

EFree19 către KamenDoc
10:14 AM
9 decembrie
Kamen, ți-am spus că desenez din nou.
E vina ta, aşa că poți cel puțin să te uiți la ce-ți ataşez şi să-mi spui ce crezi. Aşa se vede de la casa mea de aici. Nu-mi menaja sentimentele.
Edgar

KamenDoc către EFree19
12:09 PM
9 decembrie
Edgar, cred că progresezi. MULT.
Kamen
P.S. Desenul e cu adevărat uimitor. Ca un Dali nedescoperit. E clar că ai dat peste ceva. Cât de mare este?

EFree19 către KamenDoc
1:13 PM
9 decembrie
Nu ştiu. Mare, poate.
EF

KamenDoc către EFree19
1:22 PM
9 decembrie
Atunci, EXPLOATEAZĂ RESURSELE!
Kamen

Două zile mai târziu, când Jack a venit să mă întrebe dacă nu-mi trebuie ceva din oraş, i-am spus că vreau să merg la o librărie şi să cumpăr un album cu picturi de Salman Dali.

Jack râse.

— Cred că vă referiți la *Salvador* Dali, zise el. Doar dacă nu vă gândiți la tipul care a scris cartea aia care i-a pricinuit atâtea necazuri. Nu-mi amintesc numele ei.

— *Versetele satanice,* am spus pe dată.

Mintea-i o maimuță nostimă, nu-i aşa?

Când m-am întors cu albumul de reproduceri - a costat uluitoarea sumă de o sută nouăsprezece dolari, chiar şi

făcând uz de cardul meu de reduceri Barnes & Noble; norocul meu că după divorț păstrasem câteva milioane pentru mine - beculețul cu MESAJ IN AŞTEPTARE al robotului telefonic pâlpâia. Era Ilse, iar mesajul era criptic doar la prima ascultare.

„O să te sune mama“, spunea. „Am făcut tot ce am putut, tată - am apelat la toate favorurile pe care mi le datorează, am adăugat cele mai frumoase rugăminți de care sunt capabilă şi mai că n-am implorat-o pe Lin, aşa că spune da, bine? Spune da. Pentru mine.“

M-am aşezat, am mâncat o plăcintă Table Talk pe care abia aşteptasem s-o înfulec, dar de care nu mai aveam chef, şi am frunzărit costisitorul meu album de artă, spunându-mi în gând - şi-s sigur că replica asta nu era originală - *Ei, salutare, Dali!* N-am fost impresionat de la un capăt la altul. În multe cazuri, am avut impresia că mă uit la lucrările unui înfumurat talentat, care nu prea face altceva decât să-şi omoare timpul. Totuşi, unele dintre tablouri m-au emoționat şi câteva m-au speriat aşa cum mă speriase cochilia aceea crepusculară. Tigri în salt deasupra unei femei nude, întinse pe spate. Un trandafir în suspensie. Şi un tablou, *Lebede reflectându-se ca elefanți,* atât de ciudat, că abia mi-am putut ține ochii la el... şi totuşi, m-am tot întors să-i mai arunc o privire.

Însă ceea ce făceam cu adevărat era să aştept ca persoana care-n puțin timp avea să fie fosta mea soție să sune şi să mă invite la St Paul, pentru a petrece Crăciunul cu fetele. Într-un târziu, telefonul sună, iar când ea spuse *Fac invitația asta împotriva conştiinței mele,* m-am opus pornirii de a-i da peste nas replicând: *Şi eu o accept împotriva conştiinței mele.* Ce am spus de fapt a fost: *Te înțeleg.* Ce am spus a fost: *Ce zici dacă ajung de Ajun?* Iar când ea răspunse: *E bine aşa,* o doză din tonul bătăios îi pierise din glas. Cearta care ar fi putut înăbuşi din faşă un Crăciun în familie fusese evitată. Lucru care oricum nu făcea din drumul ăsta de întoarcere acasă o idee bună.

EXPLOATEAZĂ RESURSELE, spusese Kamen, şi chiar cu majuscule. Mă temeam că plecând acum, le-aş înăbuşi, în schimb. Mă puteam întoarce pe Duma Key... dar asta nu însemna neapărat că-mi voi reintra în stare. Plimbările, desenele. Depindeau una de cealaltă. Nu ştiam exact cum, şi nici nu simțeam nevoia să ştiu.

Dar Illy: *Spune da. Pentru mine.* Ştia c-o voi face, nu pentru că ea era preferata mea (Lin era cea care ştia asta, cred), ci pentru că se mulțumise întotdeauna cu atât de puțin şi atât de rar ceruse ceva de la mine. Şi pentru că, atunci când i-am ascultat mesajul, mi-am adus aminte cum a început să plângă în ziua în care ea şi Melinda au venit la lacul Phalen, strângându-mă în brațe şi întrebându-mă de ce nu poate fi ca înainte. *Pentru că niciodată lucrurile nu revin la ce au fost,* cred că i-am răspuns, dar poate că pentru câteva zile puteau reveni la normal... sau la o copie rezonabilă a normalului. Ilse avea nouăsprezece ani, probabil era prea matură pentru un ultim Crăciun de copilărie, însă în mod sigur nu prea matură pentru a merita încă unul alături de familia în sânul căreia crescuse. Şi asta era valabil şi pentru Lin. Instinctul ei de supraviețuire era mai bine dezvoltat, dar lua încă o dată avionul din Franța spre casă, iar asta îmi spunea ceva.

Prea bine, atunci. Aveam să merg, aveam să mă comport frumos şi să mă asigur c-o iau pe Reba cu mine, în caz că mă cuprindea unul dintre accesele mele de furie. Scădeau în frecvență, dar sigur că pe Duma Key nu aveam de ce să fiu furios, decât poate pe episoadele mele periodice de amnezie punctuală şi pe şchiopătatul ăsta enervant. Am sunat la serviciul charter pe care-l folosisem în ultimii cincisprezece ani şi am rezervat un Learjet, de la Sarasota la MSP International, cu plecare la ora nouă dimineața pe data de 24 decembrie.

L-am sunat pe Jack, care a spus că va fi bucuros să mă ducă la Dolphin Aviation şi să mă aştepte acolo la întoarcere, pe 28 ale lunii. Şi atunci, tocmai când îmi aranjasem toate ploile, Pam a sunat pentru a-mi spune că a căzut tot aranjamentul.

VI

Tatăl lui Pam se pensionase din Marina Militară. El şi soţia lui se mutaseră în Palm Desert, California, în ultimul an al secolului XX, aşezându-se într-una dintre comunităţile acelea închise în care toţi au un dinte împotriva cuplurilor de afro-americani şi patru împotriva celor de evrei. Copiii şi vegetarienii nu au ce căuta acolo. Rezidenţii e musai să voteze cu republicanii şi să deţină câini de talie mică cu zgardă cu strasuri, ochi tâmpi şi nume care se termină în *i.* Taffi e un nume bun, Cassi e şi mai bun, iar ceva precum Rififi este cel mai cel. Tatăl lui Pam fusese diagnosticat cu cancer rectal. Pe mine nu m-a surprins. Adună laolaltă o grămadă de cretini albi şi o să descoperi că boala asta face ravagii.

Nu i-am spus asta soţiei mele, care la început a fost tare pe poziţie, pentru ca apoi să izbucnească în lacrimi.

— A început chimioterapia, dar mama spune că s-ar putea să fi intrat deja în mitastază... mesastază... o, cuvântul ăla nenorocit, vorbesc ca tine!

Şi apoi, încă trăgându-şi nasul, dar părând şocată şi umilită:

— Îmi pare rău, Eddie, a fost o remarcă îngrozitoare.

— Ba nu, n-a fost, am spus. N-a fost deloc îngrozitoare. Iar cuvântul e „metastază“.

— Da. Mulţumesc. În orice caz, azi îi fac operaţia de înlăturare a tumorii principale.

Reîncepea să plângă.

— Nu-mi vine să cred că asta i se întâmplă tatei.

— Nu te impacienta, am spus. În zilele astea, sunt în stare de miracole. Eu sunt Proba A.

Fie nu mă considera un miracol, fie nu voia să audă de asta.

— Oricum, Crăciunul s-a anulat aici.

— Desigur.

Vreți să ştiți adevărul? Eram bucuros. Peste poate de bucuros.

— Iau avionul spre Palm mâine. Ilse vine vineri, Melinda pe 20. Presupun... având în vedere că tu şi tata n-ați fost niciodată pe aceeaşi lungime de undă...

Având în vedere că într-un rând aproape am ajuns să ne dăm pumni după ce socrul meu i-a numit pe democrați „comunistcrați“, mi se părea că ea se exprimase cu larghețe. Am zis:

— Dacă crezi că nu vreau să vin cu tine şi cu fetele de Crăciun în Palm Desert, ai dreptate. Tu o să-i ajuți cu banii, şi sper că ai tăi or să înțeleagă că am şi eu ceva de-a face în treaba asta...

— Nu cred că acum e momentul să aduci în discuție afurisitul ăla de *carnet de cecuri* al tău!

Şi furia s-a întors, aşa, cât ai pocni din degete. Împieliţatul, aproape ițindu-şi coarnele din văgăuna lui împuțită. Voiam să spun: *Ce-ar fi să te duci în mă-ta, curvă cu gura mare ce eşti.* Dar n-am spus-o. Măcar pentru că aş fi spus *cuvă cu gala mare* sau poate *culă cu gara mare.* Habar n-am cum, dar ştiam asta.

Totuşi, a fost cât pe ce.

— Eddie?

Părea agresivă, mai mult decât pregătită să pună paie pe foc, dacă asta doream.

— Nu aduc carnetul meu de cecuri în nimic, am spus, plecând atent urechea la fiecare cuvânt. Ieşiseră în bună regulă. Asta a fost o uşurare. Spun doar că moaca mea la căpătâiul tatălui tău în mod sigur nu i-ar grăbi însănătoşirea.

Pentru o clipă, mânia - *furia* - aproape mă făcu să adaug că nici eu nu i-am văzut moaca la căpătâiul patului meu. Încă o dată am izbutit să opresc cuvintele, dar deja transpiram.

— Bine. Am înțeles ideea. Ce o să faci, *totuşi,* de Crăciun, Eddie?

O *să pictez apusul,* mi-am spus. *Poate-mi iese ca lumea.*

— Cred că dacă-s băiat cuminte, voi fi invitat la cină alături de Jack Cantori şi familia lui, am zis, fără a crede măcar o clipă aşa ceva. Jack e tânărul care lucrează pentru mine.

— După voce, pari mai întremat. Mai în forță. Încă mai ai clipe de amnezie?

— Nu ştiu, nu-mi aduc aminte, am spus.

— Foarte nostim.

— Râsul e cel mai bun medicament. Am citit-o în *Reader's Digest.*

— Dar cu brațul cum e? Mai ai senzații-fantomă?

— Nu, am mințit, au încetat cu totul.

— Bun. Minunat. Urmă o pauză. Apoi: Eddie?

— Aicea-s, am zis.

Aveam semiluni de un roşu întunecat în palme, de la pumnii încleştați.

Urmă o pauză lungă. Liniile telefonice nu mai fâşâie şi nici nu mai păcănesc aşa cum făceau când eram copil, însă auzeam toți kilometrii care ne despărțeau cum suspină blând. Suna ca golful la reflux. Apoi, ea spuse:

— Regret că s-a ajuns în situația asta.

— Şi eu, am răspuns, iar după ce ea închise, am luat una dintre scoicile cele mari şi puțin a lipsit s-o azvârl în ecranul televizorului.

În schimb, am străbătut camera şchiopătând, am deschis uşa şi am dat cu ea peste drumul pustiu. N-o uram pe Pam - nu într-adevăr - însă după toate aparențele, încă uram ceva. Poate cealaltă viață a mea.

Poate doar pe mine însumi.

VII

ifsogirl88 către EFree19
9:05 AM
23 decembrie

Dragă tati, Doctorii nu spun multe, dar n-am un sentiment prea bun față de operația lui bunicu'. Sigur, s-ar putea ca de vină pentru asta să fie doar mami,

se duce zilnic în vizită la el, o ia pe buna şi încearcă să-şi păstreze „veselia“, dar ştii cum e ea, nu-i făcută din oţel. Vreau să vin la tine în vizită.

Am verificat zborurile şi pot lua unul spre Sarasota pe 26.

Aterizează la 6:15 PM, după ora de acolo. Aş putea rămâne 2 sau 3 zile. Te rog, spune da! Pe deasupra, aş putea aduce cadourile cu mine, în loc să le trimit prin poştă. Cu dragoste...

Ilse

P.S. Am o veste specială.

Am stat oare pe gânduri, sau am urmat doar impulsul instinctului? Nu-mi aduc aminte. Poate nici una, nici alta. Poate că singurul lucru care a contat era că voiam s-o văd. În orice caz, am răspuns aproape instantaneu.

EFree19 către ifsogirl88

9:17 AM

23 decembrie

Ilse, vino! Termină ce ai de făcut şi o să te aştept cu Jack Cantori, care se-ntâmplă să fie spiriduşul meu personal de Crăciun. Sper că o să-ţi fie pe plac casa mea, pe care am numit-o Marele Roz. Un singur lucru: nu face asta fără ştirea şi aprobarea mamei tale. Am trecut prin câteva momente grele, cum ştii bine. Sper că acele momente grele au rămas în urmă. Cred că înţelegi.

Tata

Şi răspunsul ei a fost la fel de prompt. Probabil că-mi aşteptase mesajul.

ifsogirl88 către EFree19

9:23 AM

23 decembrie

Am vorbit deja cu mama, e de acord. Am încercat s-o agăţ şi pe Lin, dar ea preferă să stea aici până când va avea avion înapoi spre Franţa. Nu-i purta pică.

Ilse

PS: Iupiii! Abia aştept!! ☺

Nu-i purta pică. Parcă If-So-Girl a mea ar fi spus asta despre sora ei mai mare încă de când a învăţat să vorbească. Lin nu vrea să vină la picnic pentru că nu-i place să mănânce hotdog... dar nu-i purta pică. Lin nu poate să poarte genul ăla de tenişi pentru că nimeni din clasa ei nu mai poartă încălţări cu carâmb... aşa că nu-i purta pică. Lin vrea ca tatăl lui Ryan să-i ducă la balul de absolvire... dar nu-i purta pică. Şi ştiţi

partea rea? Nu i-am purtat niciodată. I-aş fi putut spune lui Linnie că a o prefera pe Ilse e ca faptul că sunt stângaci - un lucru asupra căruia nu am avut niciun control - iar asta doar ar fi înrăutățit lucrurile, chiar dacă acesta era adevărul. Poate *tocmai* pentru că acesta era adevărul.

VIII

Ilse venea pe Duma Key, la Marele Roz. Iupiii, abia aştepta, şi iupiii, abia aşteptam şi eu. Jack îmi găsise o doamnă robustă pe nume Juanita pentru curățenie de două ori pe săptămână, şi i-am cerut să pregătească dormitorul de oaspeți. I-am mai cerut şi să aducă nişte flori proaspete a doua zi de Crăciun. Zâmbind, ea a propus ceva ce suna a „cacus călun". Creierul meu, deja bine rodat în arta fină a asocierii încrucişate, s-a blocat nu mai mult de cinci secunde; i-am spuse Juanitei că-s sigur că lui Ilse i-ar plăcea mult un cactus de Crăciun.

În Ajun, m-am trezit că recitesc primul e-mail de la Ilse. Soarele cobora spre apus, lăsând peste apă o dâră lungă şi sclipitoare, însă mai erau cel puțin două ore până să apună complet, iar eu şedeam în camera Florida. Fluxul era mare. Sub mine, valurile adânci de scoici se mişcau şi scrâşneau, scoțând sunetul acela atât de asemănător cu o respirație sau cu o conversație confidențială purtată pe tonuri aspre. Am plimbat degetul mare peste post-scriptum - *Am o veste specială* - şi brațul drept, cel care nu mai exista, a început să mă furnice. Localizarea acelei furnicături era clară, aproape perfect definită, începea la îndoitura cotului şi continua în spirală până pe partea exterioară a încheieturii. Se transforma într-o mâncărime insistentă, pe care tânjeam să întind mâna şi s-o scarpin.

Am închis ochii şi am pocnit din degetul mare şi cel mijlociu de la mâna dreaptă. Nu s-a auzit nimic, însă am *simțit* pocnetul. Mi-am frecat brațul pe lângă corp şi am simțit

frecuşul. Am coborât mâna dreaptă, arsă de mult în incineratorul de la spitalul St Paul, pe mânerul scaunului şi am bătut darabana cu degetele. Niciun sunet, dar senzația persista: piele atingând răchită. Aş fi jurat pe Dumnezeu c-o simt.

Dintr-odată, mi-am dorit să desenez.

M-am gândit la camera cea mare de la etaj, dar Micul Roz părea a se afla prea departe. M-am dus în living şi am luat un maculator Artisan dintr-un teanc de pe măsuța pentru cafea. Majoritatea obiectelor mele de desen se aflau la etaj, însă câteva cutii cu creioane colorate erau în unul dintre sertarele pupitrului din living, şi am luat una dintre ele.

Întors în camera Florida (la care eu mă voi gândi întotdeauna ca la o verandă), m-am aşezat şi am închis ochii. Am ascultat mişcarea valurilor sub mine, cum ridicau scoicile şi le dispuneau în noi forme, fiecare diferită de cea anterioară. Cu ochii închişi, scrâşnetul acela semăna mai mult ca oricând a vorbire: apa dând pentru scurt timp viu grai marginii aceleia de pământ, pământ care el însuşi, dacă priveai Duma din perspectivă geologică, doar scurt timp avea să trăiască. La fel ca toate celelalte Key-uri; în cele din urmă, golful le va revendica pe toate şi altele noi se vor înălța în locuri noi. Probabil că acelaşi lucru era valabil pentru întreaga Floridă. Terenul era jos, şi luat cu împrumut.

A, dar sunetul acela era odihnitor. Hipnotic.

Fără să deschid ochii, am dibuit după e-mailul de la Ilse şi mi-am plimbat din nou buricele degetelor peste el. Am făcut-o cu mâna dreaptă. Apoi am deschis ochii, am împins deoparte foaia pe care era imprimat e-mailul, am împins-o cu mâna existentă, şi am tras maculatorul Artisan în poală. Am deschis coperta, am scuturat pe masă, înaintea mea, toate cele douăsprezece creioane colorate Venus, gata ascuțite, şi am început să desenez. Bănuiam că vreau s-o desenez pe Ilse - la cine-mi stătuse gândul, în definitiv? - şi credeam că-mi va ieşi o treabă spectaculos de proastă, deoarece de când reîncepusem să desenez nu încercasem încă să schițez o figură

umană. Însă n-a fost Ilse, şi n-a ieşit rău. Nici minunat, poate, nici vorbă de Rembrandt (nici chiar Norman Rockwell), dar n-a ieşit rău.

Era un tânăr în jeanşi şi tricou cu Minnesota Twins. Numărul de pe tricou era 48, ceea ce nu-mi spunea nimic; în vechea mea viață mergeam la cât de multe meciuri ale T-Wolves puteam, însă n-am fost niciodată fan al baseballului. Tipul avea păr blond, lucru care ştiam că nu-i tocmai nimerit; nu aveam culorile necesare să obțin nuanța exactă de blond-închis-spre-castaniu. Într-o mână ținea o carte. Surâdea. Ştiam cine este. Era vestea specială a lui Ilse. Asta spuneau scoicile pe când mareea le ridica şi le răscolea şi le aşternea înapoi. *Logoditã, logoditã.* Avea un inel, unul cu diamant, el îl cumpărase de la...

Nuanțam jeanşii tipului cu albastru Venus. Apoi, dintr-odată, l-am lăsat din mână, am luat creionul negru şi am scris cuvântul

ZALES

în partea de jos a foii de hârtie. Era o informație; era de asemenea numele desenului. Numele dă putere.

Apoi, fără a mă opri, am lăsat din mână creionul negru, l-am luat pe cel portocaliu şi l-am încălțat cu bocanci. Portocaliul era prea puternic, făcea bocancii să pară noi când, de fapt, nu erau, însă *ideea* era corectă.

M-am scărpinat la brațul drept, m-am scărpinat *prin* brațul drept, şi am nimerit în schimb coastele. Am bolborosit „Futu-i“ în barbă. Sub mine, scoicile păreau să scrâşnească un nume. Să fi fost Connor? Nu. Şi ceva nu era bine aici. Nu ştiam de unde venea senzația aceasta, dar pe dată furnicătura-fantomă de la brațul drept deveni o durere rece.

Am dat peste cap prima foaie a maculatorului şi am desenat din nou, de data aceasta folosind doar creionul roşu. Roşu, roşu, era *ROŞU!* Creionul aluneca repede, revărsând pe foaie o siluetă umană ca sângele dintr-o tăietură. Era cu

spatele, îmbrăcat într-o mantie roşie, cu un soi de guler arcuit. Am colorat şi părul în roşu, pentru că semăna cu sângele, iar persoana aceasta dădea impresia de sânge. De pericol. Nu pentru mine, ci...

— Pentru Ilse, am murmurat. Pericol pentru Ilse. Tipul ăla să fie? Tipul „veste-specială“?

Ceva nu era în regulă cu tipul „veste-specială“, însă nu cred că asta-mi dădea fiori. Unu la mână, silueta în mantie roşie nu părea a fi bărbat. Era greu să fii absolut sigur, dar da... mi se părea... femeie. Deci poate nu era vorba de o mantie. Poate o rochie? O rochie lungă şi roşie?

Am dat înapoi la prima siluetă şi m-am uitat la cartea pe care tipul „veste-specială“ o ținea în mână. Am aruncat creionul roşu şi am colorat cartea în negru. Apoi l-am privit din nou pe tip, şi am scris pe negândite

HUMMINGBIRDS

cu litere cursive deasupra lui. Apoi am aruncat creionul negru. Am ridicat mâinile tremurânde şi mi-am acoperit fața cu ele. Am strigat numele fiicei mele, aşa cum strigi când vezi pe cineva prea aproape de o prăpastie sau de o stradă aglomerată.

Poate că eram doar dus cu pluta. *Probabil* că eram dus cu pluta.

În cele din urmă, mi-am dat seama că ochii îmi erau acoperiți - desigur - doar de o singură mână. Durerea şi furnicătura-fantomă plecaseră. Ideea că aş putea să-mi pierd mințile - la naiba, că mi le pierdusem deja - rămânea. Un lucru era dincolo de orice îndoială: îmi era foame. Eram hămesit.

IX

Avionul lui Ilse sosi cu zece minute înainte de ora stabilită. Fata mea era de o frumusețe divină, în jeanşi spălăciți şi

tricou cu Brown University, şi nu reuşesc să înțeleg cum de Jack s-a putut abține să nu se îndrăgostească de ea chiar acolo, în Terminalul B. Mi s-a aruncat în brațe, mi-a acoperit fața cu sărutări, apoi a râs şi m-a susținut când am început să mă înclin pe cârjă. I-am prezentat-o lui Jack şi m-am prefăcut că nu văd micul diamant (cumpărat de la Zales, nu aveam nici-o îndoială) scăpărând pe inelarul de la mâna ei stângă atunci când ei şi-au strâns mâinile.

— Arăți *nemaipomenit,* tati, zise ea când păşeam afară în seara înmiresmată de decembrie. Te-ai bronzat. Pentru prima dată de când ai construit centrul ăla de recreere în Lilydale Park. Şi te-ai îngrăşat. Cu cel puțin cinci kilograme. Nu ți se pare, Jack?

— Tu ştii mai bine ca mine, zise el, zâmbind. Mă duc să aduc maşina. Puteți sta în picioare, şefu'? S-ar putea să dureze puțin.

— Mă descurc.

Am aşteptat pe trotuar, cu cele două valijoare ale ei şi geanta de laptop. Îmi surâdea în față.

— L-ai văzut, aşa-i? întrebă ea. Nu te preface că nu.

— Dacă te referi la inel, l-am văzut. Doar dacă nu l-ai câştigat la unul dintre jocurile alea mecanice cu premii, aş zice că se cuvin felicitări. Lin ştie?

— Da.

— Mama ta?

— *Tu* ce crezi, tati? Ghici.

— Dacă e să ghicesc, aş spune că... nu. Pentru că ea e foarte preocupată de bunicu' acum.

— Bunicu' nu e singurul motiv pentru care am ținut inelul în poşetă tot timpul cât am fost în California - mai puțin când i l-am arătat lui Lin, desigur. Cel mai important e că pur şi simplu am vrut să-ți spun mai întâi ție. E chiar atât de urât din partea mea?

— Nu, scumpa mea. Sunt măgulit.

Şi chiar eram. Însă, pe lângă asta, îmi era şi teamă pentru ea, şi nu doar pentru că nu avea să împlinească douăzeci de

ani decât peste alte trei luni.

— Îl cheamă Carson Jones şi e student la teologie, taman la teologie - îți vine să crezi? Îl iubesc, tati, îl iubesc pur şi simplu tare mult.

— E minunat, scumpa mea, am spus, dar simțeam că mi se moaie picioarele. *Numai să nu-l iubeşti* prea *mult,* gândeam. *Nu* prea *mult. Pentru că...*

Mă privea cu atenție, zâmbetul i se stingea.

— Ce-i? Care-i problema?

Uitasem ce perspicace este şi ce bine ştie să mă citească. Iubirea are propriile ei puteri metafizice, nu-i aşa?

— Nimic, scumpo. Doar... mă doare puțin şoldul.

— Ți-ai luat analgezicele?

— De fapt... o las puțin mai moale cu ele. Am de gând să renunț complet în ianuarie. Asta e promisiunea mea de Anul Nou.

— Tati, e minunat!

— Deşi promisiunile de Anul Nou sunt făcute pentru a fi încălcate.

— Nu şi în cazul tău. Tu faci ceea ce spui c-o să faci.

Ilse se încruntă.

— Ăsta e unul dintre lucrurile care lui mami nu i-au plăcut niciodată la tine. Cred că o face invidioasă.

— Scumpa mea, divorțul e doar un lucru care s-a întâmplat. Nu lua partea niciunuia dintre noi, bine?

— Păi, îți mai spun eu ceva ce s-a întâmplat, zise Ilse. Buzele i se subțiaseră. De când e în Palm Desert, se vede foarte des cu un tip din vecini. Zice că stau doar la cafea şi la discuții - pentru că Max şi-a pierdut *şi el* tatăl anul trecut, iar lui Max îi place mult de bunicu', şi bla-bla-bla - dar am văzut cum se uită ea la el şi nu-mi... place... deloc!

Acum, buzele ei dispăruseră aproape complet, şi mi se părea că seamănă straniu de mult cu mama ei. Gândul care însoți această observație fu ciudat de liniştitor: *Cred c-o să-i fie bine. Cred că dacă sfântul Jones ăsta îi va da papucii, ei tot o să-i fie bine.*

Îmi vedeam maşina închiriată, însă lui Jack tot avea să-i mai ia o vreme. Traficul din zona aeroportului era aglomerat. Mi-am rezemat cârja de mijloc şi mi-am îmbrățişat fata, care venise taman din California pentru a mă vedea.

— Fii blândă cu mama ta, bine?

— Nu-ți pasă niciodată că...

— Ce-mi pasă cel mai mult în zilele astea e ca tu şi Melinda să fiți fericite.

Avea cearcăne la ochi şi se vedea clar că, tânără au ba, atâta drum o storsese de forțe. Dacă presentimentul meu cu privire la iubitul ei era corect - speram să nu fie, dar credeam că este - în anul care urma o aşteptau destule nopți nedormite.

Jack izbutise să ajungă până la terminalul Air Florida, ceea ce ne mai lăsa puțin timp.

— Ai o poză cu tipul tău? Tații Iscoditori vor să ştie. Ilse se lumină.

— Ba bine că nu.

Poza pe care o scoase din portmoneul ei de piele roşie era vârâtă într-un pliculeț de plastic transparent. O flutură în aer şi mi-o întinse. Presupun că de data aceasta reacția mea n-a fost evidentă, căci surâsul ei afectuos (şi cam tâmp, sincer să fiu) nu s-a stins. Iar eu? Eu mă simțeam ca şi când aş fi înghițit ceva ce nu are ce căuta în gâtul unui om. O bucată de plumb, poate.

Nu se punea problema ca omul pe care-l desenasem în ajun şi Carson Jones să semene. Pentru asta eram pregătit, fusesem încă de când văzusem ineluşul scăpărând mândru pe degetul lui Ilse. Ce m-a şocat a fost faptul că fotografia era aproape aceeaşi cu desenul. Era ca şi când, în loc să prind de marginea şevaletului fotografia unei sofore, a unei garofițe-de-mare sau a unui cârmâz, aş fi prins tocmai fotografia aceasta. Purta jeanşii şi bocancii galbeni scâlciați pe care nu reuşisem să-i redau perfect; părul lui blond-închis i se revărsase peste urechi şi frunte; ținea într-o mână o cartea despre care ştiam

că este Biblia. Cel mai grăitor lucru era tricoul Minnesota Twins, cu numărul 48 în partea stângă a pieptului.

— Cine e numărul 48 şi cum s-a întâmplat să întâlneşti un fan al Twins la Brown? Credeam că acolo e țara Red Sox.

— Numărul 48 e Torii *Hunter,* spuse ea, uitându-se la mine de parcă aş fi fost cel mai mare tâmpit din lume. Au un televizor uriaş in sala mare de recreere pentru studenți şi m-am dus acolo într-o zi, în iulie trecut, când jucau Sox cu Twins. Nu aveai unde să arunci un ac, deşi era în timpul sesiunii de vară, însă eu şi Carson eram singurii care purtam emblemele Twins - el tricoul cu numărul lui Torii, eu o şapcă. Aşa că-i logic că ne-am aşezat unul lângă celălalt şi... Ridică din umeri, pentru a arăta că restul a venit de la sine.

— De ce credință e, religios vorbind?

— Baptistă.

Mă privi puțin sfidător, de parcă ar fi spus *canibal.* Însă în calitatea mea de membru respectat al Primei Bisericii a Nimic-Deosebitului, nu aveam niciun dinte împotriva baptiştilor. Singurele religii care nu-mi plac sunt cele care insistă că Dumnezeul lor este mai mare decât Dumnezeul tău.

— În ultimele patru luni ne-am dus împreună la slujbe de câte trei ori pe săptămână.

Jack trase maşina lângă noi şi ea se aplecă să apuce mânerele numeroaselor sale genți.

— O să-şi înghețe semestrul de primăvară ca să poată călători cu un grup de gospel de-a dreptul minunat. E de fapt un turneu, cu agent şi tot tacâmul. Grupul se numeşte The Hummingbirds. Ar trebui să-l auzi... cântă ca un înger.

— Pun pariu, am spus.

M-a sărutat din nou, moale, pe obraz.

— Mă bucur că am venit, tati. Tu te bucuri?

— Mai mult decât ai putea şti vreodată, am spus şi m-am trezit că-mi doresc să se fi îndrăgostit nebuneşte de Jack. Asta ar fi rezolvat totul... sau aşa mi s-a părut mie atunci.

X

N-am avut nimic măreț cum ar fi cina de Crăciun, dar am avut unul dintre Puii Astronauți ai lui Jack, plus sos de afine, salată decongelată şi budincă de orez. Ilse a mâncat câte două porții din toate. După ce am făcut schimb de cadouri şi ne-am minunat de ele - totul era *exact* ce ne doream! - am dus-o pe Ilse la etaj, în Marele Roz, şi i-am arătat majoritatea producțiilor mele artistice. Desenul pe care-l făcusem cu iubitul ei şi imaginea cu femeia (dacă *era* femeie) în roşu erau puse la loc sigur, pe un raft de sus al dulapului din dormitorul meu, şi acolo aveau să rămână până la plecarea fiicei mele.

Prinsesem cam o duzină din celelalte - majoritatea apusuri de soare - pe pătrare de carton şi le sprijinisem de pereții camerei. Le inspecta pe toate pe rând, o singură dată. Se opri, apoi le mai inspecta o dată. Se făcuse deja seară, iar geamul mare de la etaj se întunecase. Mareea era în scădere; nu erai conştient de prezența golfului decât după dulcele lui suspin continuu, când valurile urcau pe nisip şi se ştergeau.

— Chiar tu ai făcut astea? întrebă ea într-un sfârşit.

Se întoarse şi mă privi într-un fel care mă făcu să mă simt incomodat. E felul în care o persoană se uită la alta când are loc o serioasă reevaluare.

— Chiar eu le-am făcut, am spus. Tu ce crezi?

— Sunt bune. Poate mai mult decât atât. Ăsta...

Se aplecă şi ridică foarte atentă desenul în care apărea cochilia la linia orizontului, înconjurată de haloul galben-portocaliu al luminii de apus.

— Ăsta e, fu... Scuze, e atât de-al naibii de înfiorător!

— Aşa cred şi eu, am spus. Însă chiar nu e nimic nou. Nu face decât să adauge apusului o tuşă slabă de suprarealism.

Apoi, prostesc, am exclamat:

— Salutare, Dali!

Puse la loc *Apus cu cochilie* şi luă *Apus cu soforă.*

— Cine le-a văzut până acum?

— Doar tu şi Jack. O, şi Juanita. Ea spune că-s *asustador.* Ceva de felul ăsta. Jack zice că asta înseamnă *înfricoşătoare.*

— Chiar sunt puțin înfricoşătoare, recunoscu ea. Dar tati... creionul pe care-l foloseşti o să se întindă. Şi cred c-o să se şteargă, dacă nu faci ceva cu hârtia.

— Ce să fac?

— Nu ştiu. Dar cred că ar trebui să le arăți cuiva care *chiar* ştie. Cineva care să-ți poată spune de fapt cât sunt de bune.

Mă simțeam flatat, dar şi incomodat. Consternat, aproape.

— N-aş şti la cine sau unde să...

— Întreabă-l pe Jack. Poate ştie el o galerie de artă care le-ar putea evalua.

— Sigur, să intru şchiopătând din stradă şi să spun: „Locuiesc pe Duma Key şi am nişte desene în creion - majoritatea cu apusuri, un motiv foarte neobişnuit pe coasta Floridei - despre care menajera mea zice că-s *muy asustador.“*

Ea îşi înfipse mâinile în şolduri şi lăsă capul pe o parte. Aşa se uita Pam când nu avea deloc intenția să renunțe la un subiect. Când, dimpotrivă, intenționa să cupleze pe tracțiune patru ori patru.

— Tată...

— Măiculiță, acu-i acu'!

Nici nu mă luă în seamă.

— Ai riscat două camionete, un buldozer uzat din Războiul din Coreea şi un împrumut de douăzeci de mii de dolari şi le-ai transformat într-o afacere de milioane de dolari. Vrei să spui că n-ai putea convinge câțiva proprietari de galerii de artă să se uite la desenele tale, dacă ți-ai pune într-adevăr în cap asta?

Se domoli.

— Vreau să zic că-s bune, tati. *Bune.* N-am pregătire în domeniu, decât un curs de artă ca vai de el, în liceu, dar îmi dau seama că-s bune.

Am spus ceva, dar nu sunt sigur ce. Mă gândeam la crochiul grăbit cu Carson Jones, alias Colibriul Baptist[3]. Dacă l-ar vedea, ar crede că şi acela e bun?

Dar nu avea să-l vadă. Nu pe acela, şi nici pe cel cu persoana în pelerină roşie. Nimeni nu avea să le vadă. Asta credeam atunci.

— Tată, dacă ai avut talentul ăsta în tine până acum, unde s-a ascuns?

— Nu ştiu, am spus. Iar măsura acestui talent este o chestiune încă de discutat.

— Atunci caută pe cineva care să-l evalueze, bine? Cineva priceput. Ridică desenul cu cutia poştală.

— Până şi ăsta... nu-i ceva special, numai că *este.* Datorită... Atinse hârtia.

— Datorită căluțului de lemn. De ce ai pus un căluț de lemn în desen, tată?

— Nu ştiu, am recunoscut. Pur şi simplu cerea să fie acolo.

— L-ai desenat din memorie?

— Nu. Se pare că nu pot face asta. Fie din cauza accidentului, fie pentru că n-am avut niciodată abilitatea asta.

Cu unele excepții, când o aveam. Când venea vorba de tineri în tricouri Twins, de pildă.

— Am găsit unul pe internet, apoi l-am scos la imprimantă...

— O, rahat, l-am mânjit! strigă ea. O, *rahat!*

— Ilse, nu-i bai. Nu contează.

— *Ba-i* bai şi *contează!* Îți trebuie nişte vopsele ca lumea, futu-i!

Îşi dădu seama de ce spusese şi îşi acoperi gura cu palma.

— Probabil n-o să-ți vină să crezi, dar am auzit cuvântul ăsta o dată sau de două ori la viața mea. Deşi bănuiala îmi spune că iubitul tău... s-ar putea să nu-l fi auzit...

— Poți fi sigur, zise ea puțin tristă. Apoi zâmbi. Dar ştie să scoată câte un „afurisenie“ cum scrie la carte când cineva îi taie fața în trafic. Tată, cu privire la desenele tale...

— Eu mă bucur doar că-ți plac.

— E mai mult decât atât. Sunt uimită. (Căscă.) Sunt, pe deasupra, şi frântă de oboseală.

— Cred că ți-ar prinde bine o cană de cacao caldă şi apoi somn.

— Sună minunat.

— Care dintre ele? Ea râse. Era o minune s-o auzi râzând. Umplea locul.

— Amândouă.

XI

În dimineața următoare, am stat pe bancă amândoi, cu căni de cafea în mână şi cu gleznele în apă. Soarele tocmai se săltase deasupra geografiei joase a Key-ului din spatele nostru şi umbrele noastre păreau să se întindă kilometri întregi peste apele liniştite.

Ilse mă privea solemn.

— Nu-i aşa că ăsta e cel mai frumos loc din lume, tată?

— Nu, dar eşti tânără şi nu te pot învinui că asta crezi. Ocupă de fapt poziția a patra pe lista Celor Mai Frumoase, însă cele de pe primele trei poziții sunt locuri cu nume pe care nimeni nu ştie să le scrie cum trebuie.

Ea surâse peste buza căniii.

— Te rog, spune-mi.

— Dacă insişti. Numărul unu, Machu Picchu. Numărul noi, Marrakesh. Numărul trei, Petroglyph National Monument. Apoi, pe locul patru, Duma Key, puțin în largul coastei vestice a Floridei.

Surâsul ei se lărgi o secundă sau două. Apoi se stinse şi-mi aruncă din nou privirea aceea solemnă. Mi-am amintit-o privindu-mă în acelaşi fel când avea patru ani şi mă întrebase dacă există magie ca în basme. Îi spusesem că există, sigur că există, ştiind că e o minciună. Acum nu mai eram la fel de sigur. Însă aerul era cald, picioarele mele goale stăteau în golf şi chiar nu voiam ca Ilse să sufere. Credeam că asta o aşteaptă. Însă toată lumea îşi ia porția de suferință, nu-i aşa? Sigur. Bum, drept în nas. Bum, drept în ochi. Bum, sub

centură, la podea cu tine, iar arbitrul tocmai a plecat să-şi ia un hotdog. Numai că cei pe care îi iubeşti multiplică de fapt suferința aceea şi o dau în jur. Durerea este cea mai mare putere a iubirii. Aşa spune Wireman.

— Am ceva la gură, dulceață? am întrebat.

— Nu, mă gândeam doar cât de bucuroasă sunt că am venit. Mi te imaginam rătăcind între un azil de babalâci şi cine ştie ce tiki-bar oribil la care joia se țin concursuri de tricouri ude. Presupun că am citit prea multe cărți de Carl Hiaasen.

— Sunt o grămadă de locuri ca astea pe aici, am spus.

— Şi mai sunt alte locuri ca Duma?

— Nu ştiu. Poate câteva.

Dar, ținând cont de ce-mi spusese Jack, bănuiam că nu mai sunt.

— Ei, bine, tu-l meriți pe acesta, zise ea. E timpul să te odihneşti şi să te vindeci. Iar dacă toate astea - întinse mâna spre golf - nu te vindecă, nu ştiu ce-o să te mai vindece. Singurul lucru...

— Daaa..., am făcut şi am ciupit aerul cu două degete.

Toate familiile au un limbaj interior propriu, iar asta înseamnă şi un limbaj al semnelor. Gestul meu n-ar fi spus nimic unui străin, însă Ilse îl ştia şi râse.

— Bine, deşteptăciune. Singurul neajuns e sunetul pe care-l face fluxul când vine. M-am trezit în toiul nopții şi aproape am strigat de spaimă până să-mi dau seama că auzeam de fapt scoicile mişcându-se în apă. Adică, asta era, nu?

Te rog, spune-mi că da.

— Asta era. Ce-ai crezut că este?

Chiar o trecu un fior.

— Prima dată mi-a zburat gândul... nu râde... la schelete în paradă. Sute, mărşăluind în jurul casei.

Nu mă gândisem niciodată la asta, dar ştiam la ce se referă.

— Mie mi se pare oarecum liniştitor.

Ridică scurt şi neîncrezătoare din umeri.

— Păi... bine, atunci. Fiecare după gust. Eşti gata să ne ducem înapoi? Aş putea face o omletă. Aş putea să adaug în ea nişte ardei şi ciuperci.

— S-a făcut.

— Nu te-am mai văzut mergând niciodată de la accident încoace atât de mult fără cârjă.

— Până la mijlocul lui ianuarie mă aştept să pot face pe jos jumătate de kilometru de plajă.

Ea fluieră.

— O jumătate de kilometru dus *şi întors?*

Am clătinat din cap.

— Nu, nu. Doar o jumătate de kilometru. Înapoi am de gând să zbor.

Am întins braţele pentru a-i demonstra.

Ea râse pe nas, porni înapoi spre casă, apoi se opri când o scăpărare de lumină ajunse la noi dinspre sud. O dată, apoi de două ori. Cele două pete erau acolo.

— Oameni, spuse Ilse, ducând mâna streaşină la ochi.

— Vecinii mei. *Singurii* mei vecini, pentru moment. Cel puțin, aşa cred.

— Ai făcut cunoştinţă cu ei?

— Nu. Tot ce ştiu este că sunt un bărbat şi o femeie în scaun cu rotile. Cred că ea îşi ia micul dejun lângă apă aproape zilnic. Cred că scăpărarea e de la tavă.

— Ar trebui să-ți cumperi o maşinuță de golf. Aşa ai putea trage o fugă până acolo ca să-i saluți.

— Până la urmă, o să *merg pe jos* până acolo ca să-i salut, am spus. Fără maşinuțe de golf pentru copil. Doctorul Kamen a spus să-mi stabilesc țeluri, şi asta fac.

— Nu trebuia să-ți spună ție un psihiatru să-ți stabileşti țeluri, tati, zise ea, continuând să se uite spre sud. În ce casă stau ei? Aia mare care seamănă cu un ranch dintr-un film western?

— Da, sunt aproape sigur.

— Şi nu mai locuieşte nimeni aici?

— Nu acum. Jack spune că, în ianuarie şi februarie, mai sunt oameni care închiriază celelalte case, dar pentru moment cred că-s doar eu şi ei. Restul insulei este doar o pornografie botanică. Plante în dezmăț total.

— Dumnezeule, *de ce?*

— N-am nici cea mai palidă idee. Am de gând să aflu - să încerc, măcar - dar acum încă mă străduiesc să-mi țin picioarele sub mine. Şi zic asta la propriu.

Ne îndreptam înapoi spre casă. Ilse spuse:

— O insulă aproape pustie sub soare - trebuie să existe o poveste. E aproape *obligatoriu* să existe o poveste, nu crezi?

— Cred. Jack Cantori s-a oferit să scormonească, dar i-am spus să nu se deranjeze - mă gândeam c-o voi face eu însumi.

Am apucat cârja, mi-am vârât mâinile în cele două mâneci de oțel ale ei - întotdeauna binevenite după o perioadă petrecută pe plajă fără sprijinul lor - şi am început să țopăi pe trotuar în sus. Dar Ilse nu era lângă mine. M-am întors şi m-am uitat după ea. Stătea cu fața spre sud, cu mâna din nou streaşină la ochi.

— Vii, scumpa mea?

— Da.

Se mai văzu o scăpărare din josul plajei - tava de mic dejun. Sau un ibric de cafea.

— Poate ştiu *ei* povestea, zise Ilse, prinzându-mă din urmă.

— Poate o ştiu.

Arătă cu degetul spre drum.

— Dar ăla? Cât de departe merge?

— Nu ştiu, am recunoscut.

— Vrei să luăm maşina după-amiază şi să vedem?

— Eşti dispusă să conduci un Chevy Malibu închiriat de la Hertz?

— Sigur, zise ea.

Înfipse mâinile în şoldurile zvelte, scuipă teatral şi adoptă un accent sudist.

— O să conduc pân' ce drumu' cela se gata.

XII

Dar n-am ajuns nici măcar aproape de capătul lui Duma Road. Nu în ziua aceea. Explorarea tărâmului dinspre sud a început bine, dar s-a terminat rău.

Ne simțeam amândoi perfect când am pornit la drum. Eu îmi odihnisem o oră picioarele, plus că luasem Oxycontinul la prânz. Fiica mea se schimbase în pantaloni scurți şi top, şi a râs când am insistat să se ungă pe nas cu oxid de zinc. „Clovnul Bobo“, a spus ea, privindu-se în oglindă. Era bine dispusă, iar eu eram mai fericit decât oricând de la accident încoace, aşa încât ceea ce ni s-a întâmplat în după-amiaza aceea ne-a luat cu totul prin surprindere, Ilse a dat vina pe masa de prânz - poate că maioneza din salata de ton fusese stricată - iar eu n-am contrazis-o, însă nu cred câtuşi de puțin că maioneza stricată a fost de vină. De vină, mai degrabă, a fost piaza rea.

Drumul era îngust, accidentat şi puternic peticit. Până să ajungem la locul în care intra între ierburile ce acopereau cea mai mare parte a insulei, era plin de dune de nisip albicioase ca oasele uscate, nisip suflat de vânt dinspre plajă. Chevy-ul închiriat sări vesel peste majoritatea, însă când drumul coti puțin mai aproape de apă - asta chiar înainte să ajungem la *hacienda* pe care Wireman o numea *Palacio de Asesinos* - dunele crescură şi maşina derapa în loc să sară peste ele. Ilse, care învățase să conducă în țara zăpezilor, se descurcă fără a se plânge sau a face comentarii.

Casele dintre Marele Roz şi *El Palacio* erau toate construite în stilul pe care ajunsesem să-l numesc Florida Pastel Urât. Majoritatea aveau obloane la geamuri şi aleile de acces, cu excepția uneia, erau închise cu poartă. Aleea care făcea excepție fusese barată cu două capre de tăiat lemne, pe care se citea următorul avertisment şters de vreme: CÂINI RAI CÂINI RAI. Dincolo de casa Câini Răi începea domeniul *haciendei.* Era îngrădit cu un zid solid de imitație de stuc înalt cam de

trei metri şi acoperit cu olane portocalii. Alte olane portocalii - acoperişul conacului dinăuntru - se înălțau în pante şi ape pe fundalul imaculatului cer albastru.

— Mamă Soare, făcu Ilse - expresia asta probabil c-o preluase de la iubitul ei baptist. Locul domeniului ăstuia e-n Beverly Hills.

Zidul se întindea pe partea stângă a drumului îngust, desfundat, cale de cel puțin optzeci de metri. Nu se vedea niciun anunț cu TRECEREA INTERZISĂ; datorită zidului, poziția proprietarului în relație cu vânzătorii ambulanți şi mormonii căutători de prozeliți părea perfect clară. În mijloc era o poartă dublă de fier, întredeschisă. Iar în deschizătura dintre cele două aripi ale ei stătea...

— Uite-o, am murmurat. Doamna de pe plajă. Bătu-m-ar să mă bată, e Mireasa Naşului.

— *Tati!* făcu Ilse, râzând şocată.

Femeia era de-a dreptul bătrână, avea cel puțin optzeci şi cinci de ani. Era în scaunul ei cu rotile. Pe rezemătoarele cromate pentru picioare se odihnea o pereche de enormă de tenişi cu carâmb înalt. Deşi temperatura se apropia de douăzeci şi cinci de grade, femeia purta un trening cenuşiu din două piese. Într-o mână scofâlcită îi fumega o țigară. Pe cap avea îndesată pălăria de pai pe care o văzusem în plimbările mele, însă în plimbările mele nu băgasem de seamă cât era de mare - nu o simplă pălărie, ci un sombrero ros. Asemănarea ei cu Marlon Brando la sfârşitul *Naşului* - când acesta se joacă cu nepoții în grădină - era inconfundabilă. În poală avea ceva ce nu aducea tocmai a pistol.

Amândoi, eu şi Ilse, am făcut cu mâna. Pentru un moment, ea n-a schițat nici-o mişcare. Apoi a ridicat o mână cu palma spre noi, într-un gest de salut indian, şi a declanşat un rânjet însorit şi aproape complet ştirb. Pe față îi apărură parcă o mie de riduri, transformând-o într-o vrăjitoare bună. Nici măcar n-am zărit casa din spatele ei; încă încercam să asimilez neaşteptata ei apariție, modernii tenişi albaştri, dantelăria ridurilor şi...

— Tati, ăla era *pistol?* Ilse se uita, cu ochi mari, în retrovizor. Bătrâna aia are un *pistol?*

Maşina derapa, iar eu am întrevăzut posibilitatea de a lovi colțul *haciendei.* Am atins volanul şi am corectat direcția.

— Aşa cred. Un fel de pistol. Ai grijă cum conduci, scumpa mea. N-a rămas mare lucru din drumul ăsta.

Ilse se întoarse cu fața înainte. Condusese în bătaia soarelui puternic, dar asta se schimbase când ajunsesem la zidul *haciendei.*

— Cum adică, un fel de?

— Semăna cu un... nu ştiu, un pistol-arbaletă. Sau aşa ceva. Poate trage în şerpi cu el.

— Mulțumesc Cerului că a zâmbit, spuse ea. Şi a fost un zâmbet *mare,* aşa-i? Am încuviințat din cap.

— A fost.

Hacienda era ultima casă din capătul nordic, deschis, al Duma Key. Dincolo de ea, drumul cotea spre interiorul insulei şi frunzişul se îndesea deasupra noastră într-un mod care la început mi s-a părut interesant, apoi misterios, şi în cele din urmă claustrofobic. Masele de verdeață se ridicau la o înălțime de cel puțin patru metri, cu frunze rotunde vârstate de un cinabru-închis, care semăna cu sângele uscat.

— Ce-i chestia asta, tati?

— Struguri tropicali. Chestia verde cu flori galbene se numeşte margaretă de Singapore. Creşte pretutindeni. Mai sunt şi rododendroni. Copacii sunt în cea mai mare parte pini tropicali, cred, deşi...

Încetini mult maşina şi arătă cu degetul la stânga, lungind gâtul pentru a vedea pe la colțul de sus al parbrizului.

— Ăia-s un fel de palmieri. Şi uite... chiar acolo sus...

Drumul vira şi mai mult în interiorul insulei, iar aici trunchiurile care ne flancau semănau cu nişte mase noduroase de frânghie cenuşie. Rădăcinile lor ridicaseră asfaltul. Noi puteam trece acum, îmi făceam socoteala, însă alte maşini, peste câțiva ani?... Nici poveste.

— Ficus strangulator, am spus.

— Frumos nume, foarte â la Alfred Hitchcock. Şi creşte aşa, sălbatic?

— Nu ştiu, am spus.

Săltă Chevy-ul peste rădăcinile ridicate şi merse mai departe. Viteza era redusă la nu mai mult de opt kilometri la oră. Ficuşi strangulatori creşteau şi din masele de struguri tropicali şi rododendroni. Plantele şi arborii înalți învăluiau drumul în umbre adânci. Era imposibil să vezi la cea mai mică distanță în ambele părți. Cu excepția ocazionalei felii de albastru sau a unei raze rătăcitoare de soare, până şi cerul dispăruse. Şi atunci am început să vedem fire răzlețe de ceapraz şi lăuruscă cerată, dură, crescând direct prin crăpăturile din asfalt.

Brațul începu să mă furnice. Cel care nu exista. Am dat să-l scarpin fără să mă gândesc şi mi-am scărpinat doar coastele încă dureroase, cum făceam întotdeauna. În acelaşi timp, tâmpla stângă începu să mă furnice şi ea. Pe aceasta o puteam scărpina, şi chiar am scărpinat-o.

— Tati?

— Sunt bine. De ce opreşti?

— Pentru că... nici eu nu mă simt prea bine.

Şi nici nu arăta prea bine, am băgat de seamă. Se albise la față aproape la fel de tare ca dunga de oxid de zinc de pe nas.

— Ilse? Ce este?

— Stomacul. Încep să am îndoieli serioase cu privire la salata de ton pe care am preparat-o la prânz.

Îmi adresă un surâs bolnăvicios, de om care simte că-l paşte o gripă.

— Mă întreb şi cum o să ieşim de aici.

Nu era o întrebare nefondată. Dintr-odată, vița-de-vie tropicală părea să coboare spre noi şi palmierii împletiți cu ea păreau mai deşi deasupra noastră. Mi-am dat seama că simt mirosul vegetației care ne înconjura, o aromă vânoasă ce părea să prindă viață la jumătatea gâtlejului meu. Şi de ce nu? *Provenea* de la lucruri vii, în definitiv; se aglomerau de ambele părți ale noastre. Şi deasupra.

— Tată?

Furnicătura era mai puternică. Era roşie furnicătura aia, roşie aşa cum miasma din nările şi gâtul meu era verde. Furnicătura aia pe care o simți când eşti prins în *tăciun,* prins în *scrum.*

— Tati, îmi pare rău, dar cred c-o să vomit.

Nu *tăciun,* nu *scrum,* ci în *maşină;* ea deschise portiera şi se aplecă afară, ținându-se de volan cu o mână, după care am auzit-o dând la boboci.

Vederea la ochiul drept mi s-a înroşit şi mi-am spus: O *să reuşesc. Trebuie doar să mă adun, fir-ar să fie!*

Am deschis şi eu portiera, întinzând mâna peste piept, şi am coborât. Am *săltat* afară, ținându-mă de partea de sus a portierei ca să nu cad cu capul înainte în zidul de struguri tropicali şi în ramurile împletite ale unui ficus bengalez pe jumătate îngropat. Mă furnica tot corpul. Tufişurile şi ramurile erau atât de aproape de maşină, că m-au zgâriat când mi-am croit drum spre capotă. Jumătate din vederea mea

(ROŞU)

părea să sângereze stacojiu, am simțit vârful unei crengi de pin zgâriindu-mi încheietura - aş fi putut jura - brațului drept, şi am gândit *O să reuşesc, TREBUIE să reuşesc,* chiar în timp ce am auzit-o pe Ilse vomitând din nou. Eram conştient că pe aleea aceea îngustă era mult mai cald decât ar fi trebuit să fie, chiar şi cu bolta de verdeață de deasupra. Îmi rămăsese minte destulă cât să mă întreb la ce ne-o fi stat capul când am pornit pe drumul ăsta. Dar, desigur, nu ni se păruse a fi decât o simplă excursie.

Ilse stătea aplecată afară, agățată de volan cu mâna dreaptă. Transpirația îi ieşise pe frunte în broboane mari. Ridică ochii spre mine.

— O, mamă...

— Dă-te mai încolo, Ilse.

— Tati, ce vrei să faci?

De parcă n-ar fi văzut. Şi dintr-odată, cuvintele *conduc* şi *înapoi* îmi erau ambele indisponibile. Tot ce aş fi putut articula în momentul acela era *noi,* cel mai nefolositor cuvânt din lume atunci când e folosit singur. Simțeam că-mi urcă furia în gât ca un jet de apă caldă. Sau de sânge. Da, mai degrabă sânge. Pentru că furia este, în cele din urmă, *roşie.*

— Să ne scot de aici. Dă-te mai încolo.

Spunându-mi: *Nu te înfuria pe ea. Nu te apuca să strigi, orice ar fi. O, pentru numele lui Cristos, te rog să n-o faci.*

— Tati, nu, poți...

— Ba da. O să reuşesc. Dă-te mai încolo.

Obişnuința de a asculta moare greu - mai ales, poate, între tati şi fiice. Şi pe deasupra, îi era rău. S-a dat mai încolo şi eu am urcat la volan, aşezându-mă în felul acela prostesc al meu, cu spatele înainte, şi folosindu-mi mâna pentru a-mi ridica piciorul drept beteag. Toată partea dreaptă a corpului îmi zumzăia, de parcă ar fi fost străbătut de un şoc electric de intensitate scăzută.

Am închis ochii şi mi-am spus: *Am SA reuşesc, blestemăție, şi nici n-am nevoie de o târfă plină de cârpe pentru a mă îndruma.*

Când am redeschis ochii spre lume, o parte din roşeața aceea - şi o parte din furie, slavă Cerului - pălise. Am băgat în marşarier şi am pus încet maşina în mişcare. Nu mă puteam întoarce cum făcuse Ilse, pentru că nu aveam mâna dreaptă cu care să țin volanul. Am folosit în schimb retrovizorul. În gând, fantomatic, am auzit: *Bip-bip-bip.*

— Te rog să nu ne scoți de pe drum, spuse Ilse. Nu putem merge pe jos. Mă simt prea rău, iar tu eşti prea ologit.

— N-o să ne scot, Monica, am spus, dar chiar în clipa aceea ea s-a aplecat pe geam ca să vomite din nou şi nu cred că m-a auzit.

XIII

Încet, foarte încet, am ieşit cu spatele din locul în care se oprise Ilse, spunându-mi *Uşurel-uşurel!* şi *Graba strică treaba.* Şoldul meu a cârtit când am sărit înapoi peste rădăcinile ficusului strangulator de sub drum. În câteva rânduri, am auzit ramurile viței-de-vie tropicale scrâşnind de-a lungul maşinii. Cei de la compania Hertz nu aveau să fie bucuroşi, însă la ei mă gândeam cel mai puțin în după-amiaza aceea.

Puțin câte puțin, pe măsură ce frunzişul de deasupra s-a rărit, lumina a crescut în intensitate. Asta era bine. Şi vederea mea se limpezea, furnicătura aia înnebunitoare se stingea. Lucrurile astea erau şi mai bune.

— Văd căsoiul ăla împrejmuit de zid, zise Ilse, uitându-se peste umăr.

— Te simți mai bine?

— Puțin, dar încă am contracții la stomac. Tuşi convulsiv.

— O, Doamne, nu trebuia să spun asta.

Se aplecă afară, vomită din nou, apoi se prăbuşi în scaun, râzând şi icnind. Bretonul i se lipise de frunte în şuvițe.

— Tocmai ți-am vomat pe portieră. Spune-mi, te rog, că ai un furtun.

— Nu-ți face griji pentru asta. Stai nemişcată şi respiră lung şi adânc. Salută fără vlagă şi închise ochii.

Bătrâna cu pălărie de pai nu se vedea nicăieri, dar cele două părți ale porții de fier stăteau larg deschise, de parcă femeia ar fi aşteptat musafiri. Sau ar fi ştiut că ne trebuia un loc de întors.

N-am pierdut timpul gândindu-mă la asta, am intrat cu spatele Chevy-ului sub arcada porții. Pentru un moment, am văzut o curte pavată cu lespezi albastru-pal, un teren de tenis şi un set enorm de uşi duble cu inele de fier prinse în ele. Apoi am virat spre casă. Cinci minute mai târziu, ajungeam acolo. Vederea îmi era la fel de clară cum fusese dimineață, când mă trezisem, dacă nu şi mai clară. Cu excepția furnicăturii surde de pe partea dreaptă a corpului, mă simțeam bine.

Simțeam de asemenea o dorință puternică de a desena. Nu ştiam ce, dar *aveam* să ştiu când urma să şed în Micul Roz cu

un caiet proptit pe şevalet. Eram sigur de asta.

— Stai să curăț portiera maşinii, spuse Ilse.

— Tu o să te duci să te întinzi. Eşti pe jumătate distrusă, îmi oferi un surâs şters.

— Aia nu-i decât jumătatea mai bună. Ți-aminteşti cum obişnuia mama să spună aşa?

Am încuviințat.

— Du-te, acum. Clătesc eu maşina.

Am arătat spre locul unde furtunul era făcut colac, în partea de nord a Marelui Roz.

— E legat deja la robinet şi gata de folosit.

— Eşti sigur că *tu* te simți bine?

— Sunt gata de orice. Cred că tu ai mâncat mai multă salată de ton decât mine.

Reuşi să mai zâmbească o dată.

— Întotdeauna am avut o slăbiciune pentru mâncarea gătită de mine. Ai fost nemaipomenit cum ne-ai adus înapoi, tati. Te-aş săruta, dar *respirația* mea...

Am sărutat-o *eu.* Pe frunte. Avea pielea rece şi umedă.

— Du-te şi întinde-te, domnişoară Pişcoțel - ordin de la comandament.

S-a dus. Eu am dat drumul la robinet şi am spălat cu furtunul portiera maşinii, insistând mai mult decât era nevoie, dar dorind să fiu sigur că Ilse nu mă privea. Şi n-o făcea. Când am tras cu ochiul prin uşa întredeschisă a celui de-al doilea dormitor, am văzut-o lungită pe o parte, dormind exact cum dormea când era mică: cu o mână sub obraz şi cu un genunchi ridicat aproape până la piept. Credem că ne schimbăm, dar nu e chiar aşa - asta spune Wireman. Poate *si,* poate *no* - asta spune Freemantle.

XIV

Mă împingea ceva de la spate - poate ceva ce aveam în mine încă de la accident, dar în mod categoric ceva ce se întorsese

de pe Duma Key Road odată cu mine. M-am lăsat împins. Oricum, nu sunt sigur dacă mă puteam opune, însă nici n-am încercat; eram curios.

Poşeta fiicei mele era pe măsuța pentru cafea din living. Am deschis-o, am scos portmoneul ei şi am frunzărit pozele dinăuntru. Făcând asta, m-am simțit puțin ca un nemernic, dar numai puțin. *Doar nu furi nimic,* mi-am spus, însă desigur există multe moduri de a fura, aşa-i?

Am dat peste fotografia cu Carson Jones pe care mi-o arătase la aeroport, dar nu asta căutam. Nu voiam să-l văd singur. Voiam să-l văd cu ea. Voiam o poză de cuplu cu ei. Şi am găsit una. Arăta ca şi când ar fi fost făcută la o dugheană de pe marginea drumului; în spatele lor se vedeau coşuri cu castraveți şi porumb. Erau zâmbitori şi tineri şi frumoşi. Se țineau cu brațele pe după mijloc, şi o palmă a lui Carson părea să stea pe fundul tras în jeanşi al fiicei mele. O, creştin nebun ce eşti! Brațul drept încă mă furnica, o mâncărime surdă, neîntreruptă, ca o senzație înțepătoare de căldură. M-am scărpinat la el, m-am scărpinat prin el, şi am ajuns la coaste pentru a mia oară. Şi poza aceasta era într-un pliculeț de protecție transparent. Am scos-o, am aruncat o ocheadă peste umăr - emoționat ca un spărgător la prima sa lovitură - la uşa parțial deschisă a încăperii în care dormea Ilse, apoi am întors poza cu dosul în sus.

Te iubesc, doflecel!
„Zâmbărețul“

Puteam să am încredere într-un pețitor care-i spunea Doflecel fiicei mele şi care se semna Zâmbărețul? Nu prea. Poate nu era corect, dar nu - nu puteam avea încredere. Cu toate acestea, *găsisem* ceea ce căutam. Nu singur, ci amândoi. Am întors poza cu fața, am închis ochii şi m-am prefăcut că ating imaginile lor în Kodachrome cu mâna dreaptă. Deşi nu mi s-a părut deloc că mă prefac; presupun că nu mai e nevoie să vă spun asta deja.

După ce s-a scurs un timp - nu ştiu exact cât de lung - am pus poza înapoi în pliculeţul ei de plastic şi am ascuns portmoneul sub batistuţe de hârtie şi cosmetice cam la aceeaşi adâncime la care îl găsisem. Apoi am pus poşeta înapoi pe măsuţa pentru cafea şi m-am dus la baie după Reba, Păpuşa Terapeutică. Am şontâcăit la etaj spre Micul Roz cu ea strânsă între ciotul mâinii şi coaste. Cred că-mi amintesc că am spus „O să te transform în Monica Seles“ când am aşezat-o pe Reba în faţa geamului, dar la fel de bine putea să fi fost Monica Goldstein; când e vorba de memorie, cu toţii măsluim cărţile. Evanghelia după Wireman.

Îmi aduc aminte mai limpede decât aş vrea majoritatea celor întâmplate pe Duma, însă acea după-amiază anume mi se pare foarte înceţoşată. Ştiu că am alunecat într-o frenetică activitate de desenare şi că înnebunitoarea furnicătură din inexistentul meu braţ drept a dispărut complet cât timp am lucrat; ce *nu* ştiu, dar sunt aproape sigur, e că pâcla roşie care-mi împiedica mereu vederea în zilele acelea, devenind mai densă când eram obosit, a dispărut şi ea pentru o vreme.

Nu ştiu cât timp am fost în starea aceea. Cred că destul de mult. Atât de mult, încât, când am pus punct, eram deopotrivă istovit şi mort de foame.

Am coborât înapoi la parter şi am înfulecat carne la conservă la lumina îngheţată a becului din frigider. Nu voiam să-mi fac un sendviş cum scrie la carte, pentru că nu voiam ca Ilse să ştie că m-am simţit destul de bine încât să mănânc. Nu avea decât să creadă că problemele noastre fuseseră cauzate de maioneza stricată. În felul acesta nu trebuia să ne pierdem timpul căutând cu disperare alte explicaţii.

Niciuna dintre explicaţiile la care mă puteam gândi nu era raţională.

După ce am mâncat jumătate de pachet de salam feliat şi după ce am dat pe gât cam o jumătate de litru de ceai îndulcit, m-am dus în dormitor, m-am întins pe pat şi am căzut într-un somn greu.

XV

Apusuri.

Uneori mi se pare că cele mai clare amintiri pe care le păstrez de pe Duma Key sunt ale cerurilor portocalii de seară, care sângerează în partea de jos şi se estompează în cea de sus, verde către negru. Când m-am trezit în seara aceea, o nouă zi se stingea în splendoare. Am intrat în încăperea principală bocănind pe cârjă, înțepenit şi crispându-mă de durere (primele zece minute erau întotdeauna cele mai rele). Uşa de la camera lui Ilse stătea deschisă şi patul ei era gol.

— Ilse? am întrebat.

Pentru un moment, n-am primit niciun răspuns. Apoi, ea a strigat de la etaj.

— Tati? Maică Precistă, tu ai făcut asta? *Când* ai făcut asta?

Orice urmă de durere m-a părăsit. Am urcat până în Micul Roz cât de repede am putut, încercând să-mi amintesc ce desenasem. Orice ar fi fost, nu făcusem nici cea mai mică încercare de a ascunde produsul final. Dacă era ceva cu adevărat îngrozitor? Dacă-mi venise strălucita idee de a face o caricatură a crucificării, cu Colibriul Gospel călare pe cruce?

Ilse stătea în fața şevaletului meu şi nu puteam să văd ce se află pe el. Silueta ei îmi bloca vederea. Chiar şi dacă ar fi stat într-o parte, singura lumină din cameră venea de la apusul acela sângeriu; maculatorul n-ar fi fost decât un dreptunghi negru pe fundalul luminii spectrale.

Am aprins becurile, rugându-mă să nu fi făcut un lucru care s-o tulbure pe fiica mea, ce bătuse atâta drum ca să se asigure că sunt bine, sănătos. După vocea ei, nu reuşisem să-mi dau seama.

— Ilse?

Ea se întoarse spre mine, pe chip citindu-i-se mai mult uimire decât furie.

— Când ai făcut asta?

— Păi..., am bâiguit. Dă-te puțin deoparte, te rog.

— Iar îți joacă memoria feste? Îți joacă, aşa-i?

— Nu, am spus. Păi, mda.

Era plaja de dincolo de geam, de atâta îmi dădeam seama, dar de nimic altceva.

— Imediat ce-o să-l văd, sunt sigur că o să... Dă-te la o parte, scumpa mea, că nu eşti din sticlă.

— Şi tocmai de aia nu mă sparg, aşa-i?

Râse. Rareori un râset m-a uşurat mai tare. Orice ar fi găsit pe şevalet, lucrul acela n-o înfuriase, iar mie mi-a coborât inima din gât. Dacă ea nu era furioasă, riscul ca *eu* să mă înfurii şi să stric ceea ce într-o bună măsură fusese o vizită foarte plăcută a scăzut.

Ea păşi la stânga şi eu am văzut ce desenasem în starea aceea de amorțeală dinaintea somnului. Teoretic, probabil că era cea mai bună lucrare a mea, după prima încercare de peniță-şi-cerneală de la lacul Phalen, însă nu mi se părea de mirare că Ilse era perplexă. Şi eu eram perplex.

Era porțiunea de plajă pe care o vedeam de la geamul lung aproape cât tot peretele din Micul Roz. Reflexia întâmplătoare a luminii pe apă, dobândită cu o tuşă de ceea ce Venus Company numise Crom, anunța că instantaneul era luat dimineața devreme. O fetiță în rochiță de tenis stătea în mijlocul imaginii. Stătea întoarsă cu spatele, însă părul ei roşu o trăda din prima: era Reba, micuța mea iubire, iubita din cealaltă viață a mea. Figura era abia schițată, dar ştiai cumva că asta era şi intenția, că nu era câtuşi de puțin o fetiță în carne şi oase, ci doar o siluetă de vis într-un peisaj de vis.

De jur împrejurul picioarelor ei, în nisip, erau mingi de tenis de un verde intens. Altele pluteau spre mal pe valurile blânde.

— Când l-ai făcut? Ilse continua să zâmbească - aproape râdea. Şi ce naiba înseamnă?

— Îți place? am întrebat.

Pentru că *mie* nu-mi plăcea. Mingile de tenis aveau culoarea greşită, deoarece nu avusesem nuanța potrivită de verde, însă

nu acesta era motivul; îl uram pentru că inspira o impresie complet greşită. Inspira chin lăuntric.

— Îl *ador!* zise ea, apoi *chiar* râse. Haide, când l-ai făcut? Spune.

— În timp ce tu dormeai. M-am dus să mă întind, dar mi s-a făcut iar greață, aşa că mi-am spus că ar fi mai bine să stau la verticală o vreme. M-am hotărât să desenez puțin, să văd dacă se aşază lucrurile. Nu mi-am dat seama că am chestia *aia* în mână până ce am ajuns aici, sus.

Am arătat spre Reba, care şedea proptită de geam cu picioarele ei de păpuşă crăcănate.

— Aia-i păpuşa la care trebuie să țipi când uiți ceva, aşa-i?

— Cam aşa ceva. În orice caz, am făcut desenul. Mi-a luat poate o oră. Când am terminat, mă simțeam mai bine.

Deşi îmi aminteam foarte puține de când desenasem, îmi aminteam destul cât să ştiu că mințeam spunând acestea.

— Apoi m-am întins şi am tras un pui de somn. Punct.

— Mi-l dai mie?

Am simțit un fior de panică, dar nu ştiam cum s-o refuz fără să-i rănesc sentimentele sau fără să par nebun.

— Dacă îl vrei cu adevărat. Dar nu-i cine ştie ce de capul lui. N-ai vrea mai degrabă unul dintre Faimoasele Apusuri marca Freemantle? Sau poate cutia poştală cu căluț de lemn! Aş putea...

— Eu pe ăsta îl vreau, spuse ea. E nostim şi plăcut şi chiar puțin... nu ştiu... amenințător. Te uiți la ea într-un fel şi-ți spui: „O păpuşă.“ Dacă te uiți în alt fel, îți spui: „Nu, o fetiță - în definitiv, nu stă în picioare?“ E uimitor ce multe ai învățat să faci cu creioanele colorate. Încuviință hotărât din cap şi adăugă: Pe ăsta îl vreau. Numai că trebuie să-i dai un nume. Artiştii trebuie să dea nume lucrărilor.

— De acord, dar n-am idee...

— Haide, haide, nu te codi. Primul lucru care-ți vine în gând. Am spus:

— Prea bine - *Sfârşitul jocului.*

Ea bătu din palme.

— Perfect. *Perfect!* Şi trebuie să-l semnezi. Nu-i aşa că ştiu să dau comenzi?

— Întotdeauna ai ştiut, am spus. Ai ştiut *prea* bine. Probabil că te simți mai bine.

— Chiar aşa. Tu?

— Şi eu, am spus, dar nu era adevărat.

Dintr-odată, mă simțeam puternic afectat de roşul-cel-rău. Venus nu produce culoarea aceasta, însă pe portativul şevaletului era un Venus Negru nou, frumos ascuțit. L-am luat şi mi-am scris numele lângă unul dintre picioruşele roz ale păpuşii întoarse cu spatele. Dincolo de ea, o duzină de mingi de tenis de un verde nepotrivit pluteau pe un val blând. Nu ştiam ce însemnătate aveau mingile acelea poznaşe, dar nu-mi plăceau. Nu-mi plăcea nici să mă semnez pe desenul acela, dar după ce am făcut-o, am mâzgălit *Sfârşitul jocului* în sus, pe o parte. Iar ce am simțit a fost ceea ce Pam le învățase pe fete să spună când erau mici şi duceau la bun sfârşit o sarcină neplăcută.

Gata-asta-basta-stop.

XVI

A mai rămas două zile, şi au fost zile bune. Când eu şi Jack am dus-o înapoi la aeroport, se bronzase puțin pe față şi brațe şi părea să radieze de tinerețe, sănătate, stare de bine.

Jack găsise un ambalaj special sub formă de tub pentru noul ei desen.

— Tati, promite că o să ai grijă de tine şi că o să mă suni dacă ai nevoie de mine, spuse ea.

— Recepționat, am zis, zâmbind.

— Şi promite-mi c-o să cauți pe cineva să evalueze desenele. Cineva care se pricepe la asta.

— Păi...

Lăsă bărbia jos şi se încruntă la mine. Când făcu asta, parcă aş fi văzut-o din nou pe Pam când ne-am întâlnit întâia

oară.

— Ai face bine să promiți, că dacă nu...

Şi pentru că vorbea serios - linia verticală dintre sprâncenele ei aşa spunea - am promis.

Linia s-a retras.

— Bun, asta-i aranjată. Meriți să-ți revii, să ştii. Uneori mă întreb dacă tu chiar crezi în asta.

— Sigur că cred, am spus.

Ilse continuă de parcă nu m-ar fi auzit.

— Pentru că tot ce s-a întâmplat n-a fost din vina ta.

La asta, am simțit că mi se umplu ochii de lacrimi. Presupun că ştiam *cu adevărat* asta, însă era plăcut să o aud de la altcineva. Altcineva în afară de Kamen, vreau să spun, a cărui datorie de serviciu era să răzuiască mizeria întărită pe toate nesuferitele alea de oale nespălate din chiuvetele subconştientului.

Ea încuviință din cap spre mine.

— O *să-ți* revii. Aşa spun eu, iar eu *ştiu prea* bine să dau comenzi.

Difuzorul cârâi: Zborul Delta 559, pe direcția Cincinnati şi Cleveland.

Prima escală a drumului spre casă al lui Ilse.

— Du-te, scumpa mea, să scapi de verificarea de rutină.

— Mai am un lucru de spus.

Am ridicat exasperat în aer singura mană pe care o mai aveam.

— Acum *ce* mai e, scumpițel?

Zâmbi la replica mea: aşa le spuneam ambelor fete ale mele când ajungeam la limita răbdării.

— Mulțumesc că nu mi-ai spus că eu şi Carson suntem prea tineri pentru a ne logodi.

— Ar fi ajutat la ceva?

— Nu.

— Nu. Pe deasupra, mama ta cred c-o să recupereze în direcția asta, pentru amândoi.

Ilse îşi rotunji buzele ca pentru a face „au!“, apoi râse.

— La fel şi Linnie... dar numai fiindcă de data asta i-am luat-o înainte.

Mă mai îmbrăţişa o dată puternic. Am inspirat adânc mirosul părului ei - mirosul acela bun şi dulce, de şampon şi de femeie tânără, sănătoasă. Se trase în spate şi se uită la factotumul meu, care stătea într-o parte, la o distanţă cuviincioasă.

— Poartă-i bine de grijă, Jack. E un tip de milioane.

Nu se îndrăgostiseră - slab noroc în asta, *muchacho* - însă el îi adresă un zâmbet călduros.

— O să fac tot ce-mi stă în puteri.

— Şi mi-a promis că va consulta pe cineva în privinţa desenelor. Îmi eşti martor.

Jack zâmbi şi încuviinţă.

— Bun.

Mă mai sărută o dată, acum pe vârful nasului.

— Să fii cuminte, tată. Să te însănătoşeşti.

Apoi trecu prin uşi, încărcată de genţi şi totuşi păşind ager. Se uită înapoi chiar înainte ca uşile să se închidă.

— Şi ia-ţi nişte vopsele!

— O să-mi iau! am strigat, dar nu ştiu dacă m-a auzit; în Florida, uşile se-nchid mai repede pentru a nu lăsa să scape aerul condiţionat. Pentru un moment sau două toată lumea înconjurătoare s-a înceţoşat şi s-a luminat intens; simţeam un bubuit în tâmple şi o furnicătură umedă în nas. Am lăsat capul în pământ şi m-am frecat tare la ochi cu degetul mare şi cel mijlociu, timp în care Jack se prefăcu din nou că vede ceva interesant pe cer. Era un cuvânt şi nu voia să-mi vină. Mi-am spus *putere,* apoi *cădere.*

Lasă-i timp, nu te enerva, spune-ţi că reuşeşti tu, şi cuvintele de obicei vin. Uneori nu le doreşti, dar ele vin oricum. Cel de acum era *durere.* Jack spuse:

— Vreţi să aşteptaţi până ce aduc eu maşina sau...

— Nu, pot să merg pe jos.

Am strâns degetele pe mânerul cârjei.

— Fii doar atent la trafic. Nu vreau să mă calce vreo maşină în timp ce traversez drumul. Am trecut deja prin asta.

XVII

Pe drumul de întoarcere ne-am oprit la Art & Artifacts of Sarasota şi, când eram acolo, l-am întrebat pe Jack dacă are cât de cât habar de galeriile de artă din Sarasota.

— V-am luat-o cu mult înainte, şefu'. Mama a lucrat într-una numită Scoto. E pe Palm Avenue.

— Asta ar trebui să-mi spună ceva?

— E cea mai *a naibii* galerie din partea artistică a oraşului, spuse el, apoi îşi reconsideră vorbele. Zic asta într-un sens bun. Iar cei care o conduc sunt de treabă... Cel puțin, aşa au fost întotdeauna cu mama, dar... ştiți...

— *Este* o galerie a naibii.

— Mda.

— Înseamnă că are prețuri mari?

— Acolo se întâlneşte elita.

Vorbi cu solemnitate, dar când am izbucnit în râs, la fel a făcut şi el. Aceea a fost ziua, cred, în care Jack Cantori, pe lângă angajat al meu cu jumătate de normă, mi-a devenit şi prieten.

— Atunci e clar, am spus, pentru că eu fac parte în mod categoric din elită. Salută, fiule.

Am ridicat palma şi Jack a lovit-o zdravăn cu palma sa.

XVIII

Întorşi la Marele Roz, m-a ajutat să intru în casă cu prada mea - cinci pungi, două cutii şi un teanc de nouă pânze întinse. Lucruri în valoare de aproape o mie de dolari. I-am spus că ne vom ocupa să le ducem la etaj mâine. În seara aceea numai de gâfâit nu aveam chef.

Am şontâcăit prin living spre bucătărie, intenționând să încropesc un sendviş, când am văzut ledul de mesaj clipind pe robotul telefonic. M-am gândit că Ilse trebuie să fie, cu anunțul că zborul ei fusese anulat din cauza condițiilor meteo nefavorabile sau a unor probleme tehnice.

Nu era ea. Vocea era plăcută, dar tremura de bătrânețe, şi am ştiut pe dată cine este. Aproape că vedeam acei uriaşi tenişi albaştri proptiți pe rezemătoarele sclipitoare ale scaunului ei cu rotile.

„Bună, domnule Freemantle, bun venit pe Duma Key. Mi-a făcut mare plăcere să vă văd deunăzi, fie şi doar în treacăt. E de presupus că tânăra domnişoară care vă însoțea era fiica dumneavoastră, judecând după asemănare.

Ați dus-o înapoi la aeroport? Sper din inimă că da.“

Urmă o pauză. Îi auzeam respirația - răsuflarea zgomotoasă, aproape emfizemică, a unei persoane care şi-a petrecut probabil mare parte din viață cu țigara în mână. Apoi ea reluă.

„Una peste alta, Duma Key n-a fost niciodată un loc prielnic pentru fiice.“ M-am trezit că mă gândesc la Reba într-o rochiță de tenis extrem de ireală, înconjurată de mingiuțe pufoase al căror număr creştea cu fiecare val.

„Sper din suflet să ne întâlnim, cu timpul. Rămas-bun, domnule Freemantle.“ Se auzi un clic. Apoi am rămas doar eu şi neabătutul scrâşnet al scoicilor de sub casă.

Mareea era în creştere.

Cum se face un desen (III)

Rămâneți flămânzi. Asta a dat roade pentru Michelangelo, a dat roade pentru Picasso şi dă roade pentru o sută de mii de artişti care o fac nu de amorul artei (deşi şi asta s-ar putea să joace un rol), ci pentru a pune o pâine pe masă. Dacă vreți să redați lumea, e nevoie să vă folosiți apetiturile. Vă surprinde asta? N-ar trebui. Nu e nimic mai omenesc ca foamea. Nu există creație fără talent, recunosc asta, însă talentul e ieftin.

Talentul iese la cerşit. Foamea este pistonul artei. Fetița aceea despre care vă vorbeam? Ea l-a găsit pe al ei şi l-a folosit.

Ea îşi spune: Gata cu patul toată ziua acum. Mă duc camera lui tati, biroul lui tati. Uneori spun birou, alteori spun *binou.* Are un geam mare, frumos. Mă pun să şed pe scum. Pot să văd cu susu-n jos. Păsări şi frumos. Prea frumos pentru mine, aşa că mă face tisă. Unii nori au aripi. Alții au ochi albaştri. La fiecare apus strig de tisă. Doare la ochi. Doare susu-n jos din mine. N-aş putea spune niciodată ce văd şi asta mă face tisă.

Ea îşi spune: TRISTĂ, cuvântul e TRISTĂ. Tisa e un copac din care se fac scune scumpe.

Ea îşi spune: Dacă aş putea opri durerea aia. Dacă aş putea s-o scot afară ca pe îi-îi. Plâng şi rog rog rog să spun ce gândesc. Nan nu poate auta. Când spun „culoare!“ ea atinge pe față şi zâmbeşte şi spune „Mereu a fost, mereu va fi.“ Nici fetele mari nu ajută. Sunt aşa furioasă pe ele, de ce nu ascultați, RĂUTĂCIOASE MARI! Apoi într-o zi gemenele vin, Tessie şi Lo-Lo. Ele vorbesc special între ele, ascultă special pe mine. Nu înțeleg pe mine la început, dar apoi. Tessie aduce mie hârtie. Lo-Lo aduce mie creion şi eu „Cle-ion!“ pe gură şi asta le face să ladă şi să lată din palme.

Ea îşi spune: APROAPE CĂ POT SPUNE NUMELE DE CREION!

Ea îşi spune: Pot face lumea pe hârtie. Pot desena ce înseamnă cuvintele. Văd copac, fac copac. Văd pasăre, fac pasăre. E bine, ca apa din pahar.

E vorba de o fetiță cu capul bandajat, îmbrăcată într-o rochiță de casă roz şi şezând lângă geamul din biroul tatălui ei. Păpuşa ei, Noveen, e pe podea lângă ea. Are o tablă şi pe tablă este o foaie de hârtie. Tocmai a reuşit să deseneze o gheață care chiar se aseamănă cu pinul de Alaska de dincolo de geam.

Ea îşi spune: Mai vreau hârtie, te rog.

Ea îşi spune: Eu sunt ELIZABETH.

Trebuie să fi fost ca şi când îţi recapeţi limba după ce ai crezut că ţi-a amuţit pe veci. Şi mai bine. Cel mai bine. Era un dar al său propriu, al lui ELIZABETH. Chiar din acele incredibil de curajoase prime desene trebuie să fi înţeles ce se întâmpla. Şi voia mai mult.

Darului ei îi era foame. Celor mai bune daruri - şi celor mai rele - le este mereu foame.

4. Prieteni cu folos

I

În după-amiaza de Anul Nou, m-am trezit dintr-un scurt, dar înviorător somn, gândindu-mă la un anumit tip de cochilie - de felul acela portocaliu cu pete albe. Nu ştiu dacă am visat-o sau nu, dar voiam una. Eram pregătit să încep să experimentez cu vopsele şi mă gândeam că una dintre cochiliile acelea portocalii ar fi numai bună de aruncat în mijlocul unui apus în golful Mexic.

Am început căutările pe plajă luând-o spre sud, însoţit doar de umbra mea şi de două sau trei duzini de păsărele - Ilse le numise ciripele - din acelea care scormonesc la nesfârşit după hrană la marginea apei. În depărtare, pelicanii planau, apoi îşi strângeau aripile şi cădeau ca nişte bolovani. Nu mă gândeam la exerciţii în după-amiaza aceea, nu-mi monitorizam durerea de la şold şi nu-mi număram paşii. Nu mă gândeam la nimic, de fapt; mintea mea plana asemenea pelicanilor înainte să-şi zărească cina în *caldo largo*, sub ei. Prin urmare, când am văzut în sfârşit genul de cochilie pe care-l doream şi m-am uitat îndărăt, am fost năucit de cât de mic devenise Marele Roz.

Am stat săltând cochilia portocalie în mână, simţind pe dată pulsaţia ca de cioburi în şold. Începea acolo şi pulsa în jos, pe tot piciorul. Totuşi, urmele pe care le vedeam întinzându-se înapoi către casă aproape că nu erau târşâite.

Mi-a trecut prin minte că până atunci mă menajasem - poate puțin, poate destul de mult. Eu şi prostescul meu de Joc al Numerelor. Astăzi uitasem să-mi fac temător un minicontrol medical la fiecare cinci minute sau pe acolo. Pur şi simplu... plecasem la o plimbare. Ca orice om normal.

Aşa că aveam de ales. Mă puteam menaja pe drumul de întoarcere, oprindu-mă din când în când pentru a executa o întindere laterală recomandată de Kathi Green, ceea ce durea ca naiba şi nu părea să aibă niciun efect, sau puteam pur şi simplă să mă plimb. Ca orice om normal, sănătos.

Am hotărât în favoarea celei din urmă. Dar înainte să pornesc, am aruncat o privire peste umăr şi am văzut un scaun de plajă dungat ceva mai încolo, spre sud. Lângă el era o masă cu o umbrelă dungată precum scaunul, deasupra ei. Un bărbat şedea în scaun. Ceea ce era doar o pată privind de la Marele Roz devenise acum un individ înalt, îndesat, îmbrăcat în jeanşi şi o cămaşă albă cu mânecile sumese până la coate. Părul lui era lung şi suflat de briză. Nu-i puteam desluşi trăsăturile; eram încă prea departe pentru asta. Mă văzu că mă uit şi făcu din mână. I-am răspuns la salut, apoi m-am întors şi am pornit cu paşi apăsați spre casă, călcând pe propriile-mi urme. Aceea a fost prima mea întâlnire cu Wireman.

II

Ultimul meu gând înainte să mă fure somnul în noaptea aceea a fost că probabil a doua zi a anului nou voi avea dureri prea mari ca să mai pot face doi paşi. Am fost încântat să descopăr că nu este aşa; o baie caldă a înlăturat imediat rigiditatea reziduală.

Aşa că sigur că am luat-o la picior din nou a doua zi după-amiază. Niciun țel precis; nici-o promisiune de Anul Nou; niciun Joc al Numerelor. Doar un ins plimbându-se pe plajă, uneori apropiindu-se suficient de tare de rostogolirea uşoară a

valurilor încât să împrăştie ciripelele într-un nor pestriț. Luam câte o cochilie şi o băgăm în buzunar (peste o săptămână aveam să port la mine o pungă de plastic în care să-mi depozitez comorile). Când m-am apropiat destul ca să-l văd pe tipul îndesat cât de cât în detaliu - astăzi purta o cămaşă albastră şi pantaloni kaki, şi aproape sigur era desculț - m-am întors din nou şi am luat-o înapoi spre Marele Roz. Dar nu înainte să-l salut cu o fluturare de mână, la care el mi-a răspuns la fel.

Acela a fost adevăratul început al Marilor mele Plimbări pe Plajă. În fiecare după-amiază erau tot mai lungi, şi-l vedeam puțin mai clar pe bărbatul îndesat, în scaunul de plajă dungat. Îmi era limpede că avea şi el rutina lui; dimineața ieşea cu bătrâna doamnă, împingând-o de-a lungul unei platforme de lemn pe care n-o putusem vedea de la Marele Roz. După-amiaza ieşea singur. Nu-şi dădea niciodată jos cămaşa, însă fața şi brațele lui erau negre ca mobila veche într-o casă sobră. Lângă el, pe masă, erau un pahar înalt şi o carafă în care se putea afla apă cu gheață, limonada sau gin tonic. Îmi făcea mereu cu mâna; îi răspundeam mereu în acelaşi fel.

Într-o zi de la sfârşitul lui ianuarie, când redusesem distanța dintre noi la nu mai mult de o zecime dintr-un kilometru, un al doilea scaun dungat apăru pe nisip. Un al doilea pahar, gol (dar înalt şi teribil de ademenitor), şedea pe masă. Când am fluturat din mână, el a fluturat mai întâi ca răspuns şi apoi mi-a arătat scaunul liber.

— Mulțumesc, dar încă nu! am strigat.

— Ei drăcie, vino aici! a strigat el la rândul lui. Te duc eu înapoi cu maşinuța de golf!

Am surâs. Ilse pledase intens cazul maşinuței de golf, ca să pot goni de-a lungul şi de-a latul plajei, speriind ciripelele.

— Nu e momentul încă, am spus, dar ajung eu şi la asta! Orice-ar fi în carafa aia - ține-o la gheață pentru mine!

— Tu ştii mai bine, *muchacho!* Schiță un salut scurt.

— Până una-alta, croieşte-ți ziua şi lasă-te croit de ea!

Mi-amintesc tot soiul de lucruri spuse de Wireman, dar cred că vorba aceasta e cea pe care o asociez cel mai puternic cu el, poate pentru că l-am auzit spunând-o înainte să-i ştiu numele sau să-i strâng măcar mâna: *Croieşte-ți ziua şi lasă-te croit de ea.*

III

În iarna aceea, Freemantle nu s-a limitat la plimbări; Freemantle a început şi să trăiască din nou. Iar asta îmi dădea o senzație al naibii de plăcută. Am ajuns la o concluzie într-o noapte vântoasă, când valurile bubuiau şi scoicile se ciorovăiau în loc să discute doar, cum făceau de obicei: Când aveam să ştiu că acest nou mod de a simți este aievea, urma s-o duc pe Reba, Păpuşa Terapeutică, pe plajă, s-o îmbib cu lichid pentru aprinderea grătarului şi să-i dau foc. O adevărată înmormântare vikingă pentru cealaltă viață a mea. De ce naiba nu?

Între timp, m-am delectat cu pictura. Şi am abordat-o aşa cum ciripelele şi pelicanii se avântă în apă. După o săptămână, am regretat că mi-am pierdut aşa de mult timp tăind frunză la câini cu creioanele colorate. I-am trimis lui Ilse un e-mail prin care îi mulțumeam că m-a înghiontit de la spate, iar ea mi-a trimis unul prin care îmi spunea că-n privința asta nu prea are nevoie de încurajări. Mi-a mai spus şi că The Hummingbirds cântaseră la o biserică mare din Pawtucket, Rhode Island - un soi de încălzire pentru turneu - şi că toată congregația o luase razna, bătând din palme şi strigând „aleluia“. „Pe interval s-au legănat mulți“, mi-a scris. „Ăsta e substitutul baptist pentru dans.“

În iarna acea mi-am făcut de asemenea foarte buni prieteni din internet, în general, şi din Google, în particular, clăpăcind tastatura cu o singură mână. În privința lui Duma Key, n-am găsit decât o hartă mică. Aş fi putut săpa mai adânc şi mai îndârjit, dar ceva îmi spunea să las asta în pace pentru

moment. Ce mă interesa pe mine în mod deosebit erau întâmplările stranii petrecute în urma pierderii unor membre, şi din acestea am găsit cu toptanul.

Ar trebui să vă spun că, deşi luam cu un dram de îndoială toate poveştile la care mă conducea Google, nu le respingeam complet nici pe cele mai gogonate, căci nu mă îndoisem niciodată că propriile-mi experienţe stranii aveau legătură cu rănile pe care le suferisem - lovitura la aria lui Broca, braţul amputat, sau amândouă. Mă puteam uita oricând pofteam la schiţa pe care o făcusem cu Carson Jones în tricou cu Torri Hunter, şi eram sigur că domnul Jones cumpărase inelul de logodnă pentru Ilse de la Zales. Mai puţin concrete, însă la fel de convingătoare pentru mine, erau tot mai irealele mele desene. Mâzgălelile de pe carneţelele de notat mesaje telefonice din fosta mea viaţă nu trădau în niciun fel apusurile obsedante pe care le desenam acum.

Nu eram prima persoană care pierdea o parte a corpului doar pentru a câştiga altceva. În Fredonia, New York, un tăietor de lemne îşi retezase braţul în pădure şi apoi îşi salvase viaţa cauterizând ciotul de la încheietură. Mâna o dusese acasă, o pusese într-un borcan cu alcool, pe care îl depozitase în pivniţă. Trei ani mai târziu, mâna care nu se mai afla în continuarea încheieturii începuse totuşi să-i dea o senzaţie cumplită de frig. Bărbatul se dusese în pivniţă şi descoperise că un geam fusese spart şi că vântul iernatic sufla peste borcanul în care plutea mâna sa conservată. După ce fostul tăietor de lemne a mutat borcanul aproape de cazan, senzaţia de frig cumplit a dispărut.

Un ţăran rus din Tura, în adâncul Siberiei, îşi pierduse braţul stâng de la cot într-un utilaj agricol şi-şi petrecuse tot restul vieţii ca descoperitor mistic de apă. Când stătea deasupra unui loc unde exista o sursă de apă, mâna şi braţul lui stâng, deşi acum inexistente, se răceau şi, în acelaşi timp, bărbatul încerca o senzaţie de umezeală. Potrivit articolelor pe care le-am citit (au fost trei la număr), nu dădea niciodată greş.

Mai erau: în Nebraska un tip care putea să prezică tornadele după bătăturile de la piciorul său lipsă; un marinar olog din Anglia, pe care tovarăşii lui îl foloseau ca pe un soi de detector uman de peşti; un japonez cu dublă amputaţie, care devenise poet respectat - un truc deloc rău pentru un tip care fusese analfabet la momentul accidentului de tren în care îşi pierduse braţele.

Dintre toate poveştile, poate cea mai ciudată era aceea a lui Kearney Jaffords din New Jersey, un copil *născut* fără braţe. La scurt timp după cea de-a treisprezecea aniversare a sa, acest până atunci bine-adaptat copil handicapat a devenit isteric, insistând faţă de părinţii săi că braţele „îl dor şi că sunt îngropate la o fermă". Spunea că le poate arăta el unde. Au condus vreme de două zile, sfârşind pe un drum de pământ din Iowa, undeva între Nicăieri şi Nicăieri Anume. Copilul i-a dus la un lan de porumb, a măsurat din priviri un hambar din apropiere, pe acoperişul căruia se citea o reclamă la tabac MAIL POUCH, şi a insistat să sape acolo. Părinţii asta făcură, nu pentru că se aşteptau să descopere ceva, ci pentru că sperau să redea liniştea minţii şi corpului copilului lor. La o adâncime de un metru au găsit două schelete. Unul aparţinea unei fetiţe intre doisprezece şi cincisprezece ani. Celălalt era al unui bărbat, de o vârstă nedeterminată. Medicul legist al ţinutului Adair a estimat că osemintele se aflau în pământ de aproximativ doisprezece ani... dar sigur că era posibil să fie şi treisprezece, adică exact vârsta pe care o avea Kearney Jaffords. Niciunul dintre schelete n-a fost identificat vreodată. Braţele scheletului de fată fuseseră îndepărtate. Oasele acelea erau amestecate printre oasele bărbatului neidentificat.

Oricât de fascinantă ar fi fost povestea aceasta, mai erau două care mi-au stârnit şi mai mult interesul, mai cu seamă când mă gândeam la felul în care scotocisem prin poşeta fiicei mele.

Le-am găsit într-un articol intitulat „Ei văd cu ce le lipseşte", din *The North American Journal of Parapsychology.* Articolul prezenta povestea a două mediumuri, o femeie din

Phoenix şi un bărbat din Rio Gallegos, Argentina. Femeii îi lipsea mâna dreaptă; bărbatului îi lipsea tot brațul drept. Amândoi înregistraseră mai multe reuşite ajutându-i pe polițişti să găsească persoane dispărute (probabil că avuseseră şi eşecuri, însă acestea nu erau amintite în articol).

Potrivit celor scrise în revistă, ambele mediumuri ciunge făceau apel la aceeaşi tehnică. Li se punea la dispoziție o bucată din hainele persoanei dispărute sau o mostră din scrisul de mână al acesteia. Ei închideau ochii şi se vizualizau atingând obiectul cu mâna lipsă (aici apărea o ambiguă notă de subsol despre ceva numit Mâna Gloriei, alias Mâna Mojo). Apoi, femeia din Phoenix „primea o imagine", pe care le-o descria interlocutorilor săi. Argentinianul însă îşi urma viziunea cu scurte, dar furioase accese de dicteu automat executat cu mâna rămasă, proces pe care-l vedeam similar cu accesele mele de desen.

Şi, cum spun, poate că mă îndoiam de câteva dintre cele mai gogonate poveşti peste care am dat în timpul explorărilor mele internautice, însă nu mă îndoiam nici-o clipă că se întâmpla ceva cu mine. Chiar şi fără desenul lui Carson Jones, tot aş fi crezut asta. Din pricina tăcerii, în mare parte. Cu excepția zilelor când venea Jack, sau când Wireman - tot mai aproape - flutura din mână şi striga *Buenos dias, muchacho,* nu mă vedeam cu nimeni şi nu vorbeam cu nimeni, decât cu mine însumi. Lucrurile neesențiale dispăreau aproape complet, iar când se întâmplă asta, începi să te auzi cu claritate. Iar o clară comunicare între euri - eul de suprafață şi eul de profunzime, la asta mă refer - este duşmanul îndoielii de sine. Asta risipeşte confuzia.

Dar pentru a fi sigur, am hotărât să purced la ceea ce-mi spuneam că este un experiment.

IV

9:15 AM
24 ianuarie

Dragă Pam: Am o părere neobişnuită la tine. Pictez de o vreme şi subiectele sunt stranii, dar şi destul de hazlii (cel puțin aşa mi se pare mie). E mai uşor să-ți arăt ce zic decât să descriu, aşa că ataşez câteva jpeg-uri la acest e-mail. Mă gândeam la mănuşile alea de grădinărit pe care le aveai tu, alea pe care scria JOS pe una şi MÂINILE pe cealaltă. Tare aş dori să le introduc într-un apus. NU mă întreba de ce, ideile astea îmi vin din senin. Le mai ai? Şi dacă da, vrei să mi le trimiți? Ți le voi trimite bucuros înapoi, dacă vrei.

Ți-aş fi tare recunoscător dacă n-ai arăta pozele nimănui din „vechea gaşcă". Bozie în special s-ar prăvălie de râs dacă ar vedea chestiile ASTEA.

Eddie

P.S.: Dacă simți că nu poți să-mi trimiți mănuşile, e perfect OK. E doar o tonă.

E.

Răspunsul veni în aceeaşi seară, din partea unei Pam care deja ajunsese înapoi acasă în St Paul:

Pamorama667 către EFree
19 5:00 PM
24 ianuarie

Salut, Edgar: Ilse mi-a povestit despre pozele tale, desigur. Sunt în mod categoric ceva diferit. Sper că hobby-ul ăsta va ține mai mult decât chestia aia cu restaurarea maşinii. Dacă n-ar fi existat eBay, Mustang-ul ăla vechi cred că tot în spatele casei ar fi. Ai dreptate că-i o cerere ciudată, dar după ce m-am uitat la pozele tale, îmi cam dau seama ce urmăreşti (pui lucruri disparate laolaltă, ca oamenii să le privească într-un fel nou, corect?) şi oricum mă gândesc să-mi iau o pereche nouă, aşa că „fă-ți de cap". O să ți le trimit prin UPS, îți cer doar să-mi trimiți un jpg cu „Produsul finit" (☺), de o exista vreodată unul.

Ilse zice că s-a simțit de minune. Sper că ți-a trimis o ilustrată de mulțumire şi nu doar un e-mail, dar ştiu eu cum e ea.

Mai am un lucru să-ți spun, Eddie, deşi nu ştiu cât de mult o să-ți placă. Am trimis o copie a e-mailului tău, împreună cu pozele în jpg, lui Zander Kamen, ți-aminteşti de el, sunt sigură. M-am gândit că i-ar face plăcere să le vadă, dar mai mult voiam să citească e-mailul şi să vadă dacă există motiv de îngrijorare, pentru că faci în scris ceea ce făceai în vorbire: „părere" în loc de „cerere", „s-ar prăvălie de râs" în loc de „s-ar prăvăli de râs". În final ai scris „E doar o tonă", şi nu ştiu ce înseamnă asta, dar doctorul Kamen zice că poate „toană".

Mă gândesc la tine.

Pam

PS: Tata se simte puțin mai bine, operația a reuşit (doctorii spun că e posibil să „o fi scos toată", dar pun pariu că mereu spun asta). Pare să reacționeze bine la chimioterapie şi e acasă. Deja merge pe picioarele lui.

Mersi că te-ai interesat de soarta lui.

PS-ul ei era un exemplu perfect al părții neplăcute a fostei mele soții: las-o moale... las-o moale... las-o moale... apoi *muşcă* şi „fă-te nevăzut“. Avea dreptate, însă. Trebuia să-i spun să transmită cele mai bune urări din partea Comunistcratului cu proxima ocazie când vorbea la telefon cu babacul ei. Cancerul ăla la fund e o pacoste.

Întregul e-mail era o simfonie a iritării, de la menționarea Mustang-ului pe care nu avusesem niciodată timp să-l termin de restaurat şi până la grijile pentru alegerea mea greşită a cuvintelor. Griji venite din partea unei femei care credea că *Xander* se scrie cu Z.

Şi odată ce am scos fierea pe gură (vorbind în casa goală, pe tonuri ridicate, dacă e musai să ştiți), chiar am recitit e-mailul pe care i-l trimisesem, şi da, m-am îngrijorat. Puțin, în orice caz.

Pe de altă parte, poate că era într-adevăr doar o tonă.

V

Cel de-al doilea scaun de plajă dungat devenise un element nelipsit la masa tipului îndesat, şi pe măsură ce mă apropiam tot mai mult de el, purtam uneori câte o scurtă discuție pe voci ridicate. Era un mod ciudat de a lega o cunoştință, însă plăcut. A doua zi după e-mailul lui Pam, cu îngrijorările ei de suprafață şi subtextul îngropat *(Ai putea fi la fel de bolnav ca tata, Eddie, poate chiar mai bolnav),* tipul de pe plajă strigă:

— Cât crezi că-ți mai ia să ajungi până aici?

— Patru zile! am țipat îndărăt. Poate trei!

— Ai pus la socoteală şi drumul de întoarcere?

— Da! am răspuns. Cum te cheamă?

Chipul lui puternic bronzat, deşi cam puhav, era încă arătos. Acum scăpărară pe el dinți albi, iar începutul de guşă dispăru când omul rânji.

— Îți spun când ajungi aici! Pe tine?

— Scrie pe cutia poştală! am strigat.

— Ziua în care o să mă aplec să citesc cutii poştale o să fie ziua în care o să aflu ştirile de la talk-show-urile radiofonice!

Am fluturat din mână în direcția lui, el a fluturat în direcția mea, a strigat *Hasta mariana!* şi s-a întors să se uite la apă şi la păsările care planau din nou deasupra ei.

Când am ajuns înapoi la Marele Roz, steguleţul căsuței mele de mesaje electronice era ridicat şi am găsit asta:

KamenDoc către EFree19
2:49 PM
25 ianuarie
Edgar: Pam mi-a trimis copii ale ultimului tău e-mail şi ale desenelor tale. Dă-mi voie să spun, întâi şi-ntâi, că sunt ULUIT de rapiditatea creşterii tale ca artist. Parcă te văd înfruntând cuvântul ăsta cu o încruntare din aceea piezişă caracteristică ție, dar alt cuvânt nu există. NU TREBUIE SĂ TE OPREŞTI. În privința îngrijorărilor ei: probabil că nu au niciun temei. Totuşi, o rezonanță magnetică ar fi o idee bună. Ai vreun doctor pe acolo? E timpul să faci un control medical - din cap până-n picioare, prietene.
Kamen

EFree19 către KamenDoc
3:58 PM
25 ianuarie
Kamen: Mă bucur să primesc veşti de la tine. Dacă vrei să mă numeşti artist (ori chiar „artistuț“), cine sunt eu să mă opun? În momentul de față n-am niciun felcer în Florida. Îmi poți recomanda unul, sau să mă adresez lui Todd Jamieson, doctorul care mi-a umblat cel mai recent cu degetele prin creier?
Edgar

Credeam că-mi va da o recomandare, şi poate chiar aveam să-mi țin programarea, dar, la urma urmei, câteva cuvinte scăpate şi ciudățenii lingvistice nu reprezentau o prioritate. Plimbările erau o prioritate şi tot un fel de prioritate era să ajung la scaunul de plajă dungat care-mi fusese pregătit, însă cele din capul listei, când ianuarie se apropia de sfârşit, erau căutările pe internet şi pictatul. Cu doar o seară în urmă ajunsesem la *Apus cu scoică nr. 16.*

Pe 27 ianuarie, după ce mă întorsesem de la doar aproximativ două sute de metri de scaunul de plajă care mă aştepta, am ajuns la Marele Roz şi am descoperit că UPS îmi

lăsase un pachet. În el erau două mănuşi de grădinărit, una pe dosul căreia scria JOS cu roşu spălăcit şi cealaltă imprimată în acelaşi fel cu MÂINILE. Erau roase după multe anotimpuri de muncă în grădină, însă curate - le spălase ea, cum mă aşteptasem. Aşa cum, de fapt, sperasem. Nu Pam cea care le purtase în anii căsniciei noastre mă interesa pe mine, nici Pam cea care poate că le purtase în grădina din Mendota Heights toamna trecută, cât timp eu eram la lacul Phalen. Acea Pam era o cantitate cunoscută. Însă... *Îți mai spun eu ceva ce s-a întâmplat,* zisese If-So-Girl a mea, neştiind ce stranie era asemănarea dintre ea şi mama ei spunând-o. *Se vede tare des cu un tip din vecini.*

Asta era Pam care mă interesa pe mine - cea care se văzuse tare des cu tipul din vecini. Tipul pe nume Max. Mâinile *acelei* Pam spălaseră mănuşile, apoi le luaseră şi le vârâseră în cutia albă din pachetul UPS.

Acea Pam reprezenta experimentul... sau aşa-mi spuneam eu, însă ne păcălim singuri atât de des, că ne-am putea câştiga pâinea din asta. Aşa spune Wireman, iar el are deseori dreptate. Probabil prea des. Chiar şi acum.

VI

N-am aşteptat apusul, pentru că cel puțin nu mă păcăleam că mă interesează să pictez un tablou; mă interesa să pictez *informații.* Am luat mănuşile de grădinărit nenatural de curate ale soției mele (probabil că nu făcuse deloc rabat la înălbitor cu ele) şi m-am dus cu ele sus în Micul Roz, după care m-am aşezat în fața şevaletului. Aveam o pânză nouă pe el, mă aştepta. La stânga erau două mese. Una era pentru fotografiile făcute cu aparatul meu digital şi pentru diferite obiecte găsite. Cealaltă stătea pe o bucată mică de prelată verde. Pe ea se aflau cam două duzini de recipiente cu vopsele, mai multe borcane parțial umplute cu terebentină şi mai

multe sticle cu apă Zephyr Hills, pe care o foloseam la clătit. Era un spațiu de lucru destul de dezordonat şi aglomerat.

Am ținut mănuşile în poală, am închis ochii şi m-am prefăcut că le ating cu mâna dreaptă. Nu s-a întâmplat nimic. Nici-o durere, nici-o furnicătură, nici-o senzație de degete-fantomă mângâind materialul ros. Am stat acolo *voind* ca sentimentul să vină - *oricare* ar fi fost sentimentul cu pricina - dar nimic. La fel de bine îmi puteam comanda corpul să se excreteze când nu simțea nevoia. După cinci minute lungi, am redeschis ochii şi m-am uitat în jos, la mănuşile din poală: JOS... MÂINILE.

Lucruri nefolositoare. Futu-le de lucruri nefolositoare.

Nu te enerva, calmează-te, mi-am spus. După care am adăugat: *Prea târziu. Sunt nervos. Pe mănuşile astea şi pe femeia care le-a purtat. Cât despre a fi chit?*

— Prea târziu şi pentru asta, am spus şi m-am uitat la ciotul brațului.

N-o să fim chin niciodată.

Cuvântul greşit. Mereu cuvântul greşit, şi aşa avea să continue, futu-i, la nesfârşit. Îmi venea să arunc la podea totul de pe stupidele mele măsuțe de joacă.

— Chit, am spus, intenționat pe un ton jos şi intenționat răspicat. N-o să fim *chit* niciodată. Am rămas fără brațul drept.

Asta nu era foarte comic (sau măcar inteligent), însă furia începu să se stingă. A ajutat să mă aud spunând cuvântul corect. Aşa se întâmpla de obicei.

Mi-am întors gândurile de la ciotul brațului la mănuşile soției. JOS MÂINILE, chiar aşa.

Cu un suspin - poate că era un dram de uşurare în el, nu-mi amintesc bine, dar e posibil - le-am aşezat pe masa pe care puneam obiectele de model, am luat o pensulă dintr-un borcan de terebentină, am curățat-o cu o cârpă, am clătit-o şi m-am uitat la pânza albă. Chiar voiam să pictez mănuşile? De ce, în aia a mă-sii? *De ce?*

Pe dată, ideea că până atunci pictasem păru de-a dreptul ridicolă. Ideea că nu aveam habar cum părea, la naiba, mult mai plauzibilă. Dacă înmuiam pensula în negru şi apoi atingeam cu ea amenințătorul spațiu alb, cu siguranță n-aş fi fost capabil să fac decât o serie de omuleți schematici mărşăluind:

Zece indieni mici s-au dus să culeagă rouă,

Unul şi-a înecat eul-copil,

Apoi au mai rămas doar nouă.

Nouă indieni mici au stat treji până foarte târziu...

Asta era înfricoşător. M-am ridicat din scaun, şi încă repede. Cât ai clipi, nu-mi mai doream să mă aflu acolo, nu în Micul Roz, nici în Marele Roz, nici chiar pe Duma Key, nici în stupid şi inutila mea viață de olog retardat. Câte minciuni spuneam? Că sunt artist? Ridicol. Kamen putea striga ULUIT şi NU TREBUIE SĂ TE OPREŞTI cu majusculele lui patentate pentru e-mail, însă el era specializat în arta păcălirii victimelor unor accidente teribile să creadă că palida imitație de viață pe care o trăiesc este la fel de bună ca originalul. Când venea vorba de îndemnuri pozitive, Kamen şi Kathi Green, Regina Fizioterapiei, formau o echipă *imbatabilă.* Erau AL DRACULUI DE SCLIPITORI şi majoritatea recunoscătorilor lor pacienți strigau NU TREBUIE SA TE OPREŞTI. Îmi spuneam oare că sunt un medium? Că am în dotare un braț-fantomă capabil să vadă necunoscutul? Asta nu era ridicol, era de-a dreptul jalnic şi nebunesc.

În Nokomis era un magazin 7-Eleven. Am luat decizia să-mi încerc priceperile de şofer, să cumpăr vreo două baxuri de bere şi să mă îmbăt. Poate că mâine lucrurile aveau să arate mai bine, văzute prin pâcla mahmurelii. Mult mai rău nu credeam că au cum să arate. Am întins mâna după cârjă şi piciorul - cel stâng, cel sănătos, pentru Dumnezeu - s-a prins sub

scaun. M-am împiedicat. Piciorul drept nu era destul de înzdrăvenit ca să mă țină şi am picat cât sunt de lung, întinzând mâna dreaptă în față pentru a amortiza căderea.

Doar un instinct, desigur... doar că chiar mi-a amortizat căderea. Sincer vă spun. N-am văzut-o cu ochii mei - îi țineam strâns închişi, aşa cum îi strângi când ştii c-o să încasezi una cum scrie la carte - dar dacă nu-mi amortizam căderea, aproape sigur mă răneam semnificativ, cu sau fără covor sub mine. Puteam să-mi luxez gâtul, ori chiar să-l rup.

Am zăcut acolo un moment, confirmându-mi că sunt încă în viață, apoi m-am ridicat în genunchi, şoldul durându-mă crâncen, ținând în fața ochilor brațul drept care pulsa. Nu aveam niciun braț acolo. Am pus scaunul înapoi pe picioare, m-am sprijinit de el cu antebrațul stâng... apoi am aruncat capul înainte şi m-am muşcat de brațul drept.

Am simțit semilunile dinților mei afundându-se chiar sub cot. Ce durere!

Am mai simțit ceva. Am simțit carnea antebrațului pe buze. Apoi m-am tras înapoi, gâfâind.

— Isuse! Isuse! Ce s-a întâmplat? Ce-i *asta?*

Aproape că mă aşteptam să văd brațul făcându-se văzut. Nu s-a făcut, însă era acolo, asta-i clar. M-am întins peste şezutul scaunului după o pensulă. Am simțit degetele cum o apucă, însă pensula nu s-a mişcat. Mi-am spus: *Deci aşa este să fii fantomă.*

M-am săltat împleticit pe scaun. Şoldul îmi mârâia, însă durerea aceea părea localizată cu mult în aval. Cu mâna stângă am înşfăcat pensula pe care o curățasem şi am aşezat-o după urechea dreaptă. Am curățat alta şi am aşezat-o pe portativul şevaletului. Am curățat o a treia şi am pus-o şi pe ea pe portativ. M-am gândit să curăț o a patra şi am concluzionat că nu mai vreau să pierd timpul. Febra aceea mă cuprinsese din nou, foamea aceea. Era la fel de neaşteptată şi de violentă ca accesele de furie. Dacă detectoarele de fum s-ar fi declanşat la parter, dând de veste că luase foc casa, nu le-aş fi dat niciun pic de atenție. Am rupt celofanul de pe o pensulă

nou-nouță, am înmuiat-o în vopsea neagră şi am început să pictez.

Ca în cazul desenului pe care-l numisem *Sfârşitul jocului,* nu-mi amintesc mare lucru despre actul în sine al pictării *Prietenilor cu folos.* Tot ce ştiu este că a avut loc într-o explozie violentă şi că apusurile nu aveau nici-o legătură cu el. Era compus în mare parte din negru şi albastru, culoarea vânătăilor, iar când a fost gata, brațul stâng mă durea de efort. Mâna-mi era stropită de vopsea până la încheietură.

Pânza finită îmi amintea de copertele romanelor acelea *noir* pe care le vedeam în copilărie, cele pe care apărea mereu câte o damă durdulie pe drumul către iad. Numai că pe acele coperte, dama era de obicei blondă şi în vârstă de douăzeci şi ceva de ani. În tabloul meu, ea avea păr negru şi arăta trecută bine de patruzeci. Dama aceasta era fosta mea soție.

Şedea pe un pat şifonat, îmbrăcată doar într-o pereche de chiloței albaştri. Breteaua unui sutien asortat îi brăzda un picior. Ținea capul puțin înclinat, însă nu puteam să-i confund trăsăturile; o surprinsesem SCLIPITOR din numai câteva tuşe groase de negru ce aproape că se asemănau cu idiogramele chinezeşti. Pe panta unui sân se vedea singurul punct de lumină din tablou: un trandafir tatuat. M-am întrebat când şi-l făcuse şi de ce. Pam având un tatuaj mi părea la fel de ireal ca Pam pilotând o motocicletă de curse la Mission Hill, însă nu aveam absolut nici-o îndoială că este adevărat; era doar un fapt, asemenea tricoului cu Torii Hunter al lui Carson Jones.

În tablou mai *apăreau* doi bărbați, *amândoi goi. Unul stătea în geam, pe* jumătate întors. Avea un corp tipic pentru un bărbat alb din clasa de mijloc, în vârstă cam de cincizeci de ani, unul pe care-mi imaginam că-l poți vedea în orice vestiar al Gold's Gym: stomac flasc, fund mic şi plat, fără fese, sâni masculini de o mărime medie. Chipul lui era inteligent şi politicos. Pe acel chip se citea acum o melancolică expresie care spunea „aproape că am pierdut-o“. O expresie care spunea „nimic nu va schimba asta“. Acesta era Max din Palm

Desert. La fel de bine putea să poarte o pancartă agățată la gât.

Max care-şi pierduse *şi el* tatăl anul trecut, Max care începuse oferindu-i lui Pam cafea şi sfârşise oferindu-i mai mult. Ea acceptase oferta lui de cafea şi mai mult-ul, însă nu tot mai mult-ul pe care ar fi vrut el să-l dea. Asta i se citea pe față. Nu puteai citi chiar totul, însă ceea ce puteai era mult mai la vedere decât bucile lui.

Celălalt bărbat stătea sprijinit în cadrul uşii cu gleznele încrucişate, o poziție care-i făcea coapsele să se apese şi să-i scoată în evidență dotările masculine. Era mai în vârstă cu poate zece ani decât bărbatul de la geam, însă era într-o condiție fizică mai bună. Nu avea burtică. Nu avea colăcei la şolduri. Coapsele aveau muşchi lungi. Brațele îi erau împletite sub piept şi se uita la Pam cu un surâs mic pe buze. Cunoşteam surâsul acela bine, căci Tom Riley fusese contabilul meu - şi prietenul meu - vreme de treizeci şi cinci de ani. Dacă obiceiul în familia noastră n-ar fi fost să-i ceri tatălui să-ți fie cavaler de onoare, i-aş fi cerut-o lui Tom.

L-am privit cum stă gol acolo, în pragul uşii, uitându-se la soția mea de pe pat, şi mi-am amintit cum mă ajutase să-mi mut boarfele din casa de la lacul Phalen. Mi l-am amintit cum spusese: *Nu renunți la casă într-o situație de asta, e ca şi cum ai renunța la avantajul terenului propriu într-un meci de finală.*

Apoi cum l-am surprins cu lacrimi în ochi. *Şefule, nu mă pot obişnui să te văd în felul ăsta.*

Oare se dădea cu ea în bărci atunci? Nu credeam. Dar...

Am să-ți dau o ofertă pe care să i-o comunici ei, spusesem. Şi el i-o comunicase. Numai că poate făcuse mai mult decât atât.

Am şontâcăit până la geamul cel mare, fără cârjă. Apusul mai avea câteva ore de aşteptat, însă lumina se stingea cu rapiditate, lăsându-şi urma pe apă. M-am convins să mă uit direct în dâra aceea scânteietoare, ştergându-mă la ochi în repetate rânduri.

Am încercat să-mi spun că tabloul s-ar putea să nu fie altceva decât produsul unei minți care încă se străduia să se vindece. N-a ținut. Toate vocile mele vorbeau clar şi coerent între ele, şi ştiam ce ştiam. Pam se futuse cu Max în Palm Desert, iar când acesta sugerase o legătură mai de durată, mai profundă, ea refuzase. Pam se futuse şi cu cel mai vechi prieten şi asociat al meu, şi poate că încă o mai făcea. Singura întrebare fără răspuns era care dintre aceşti doi tipi o convinsese să-şi tatueze trandafirul de pe țâță.

— Trebuie să renunț la gândul ăsta, am spus şi mi-am sprijinit de sticlă fruntea care-mi bubuia. Dincolo de mine, soarele ardea în golful Mexic. Trebuie neapărat să renunț la gândul ăsta.

Atunci pocneşte din degete, mi-am spus.

Am pocnit din degetele de la mâna dreaptă şi am auzit sunetul - un clic scurt, precis.

— Prea bine, gata-asta-basta-stop! am spus vesel.

Dar atunci am închis ochii şi am văzut-o pe Pam şezând pe pat - un pat oarecare - în chiloței, cu breteaua sutienului întinsă peste picior, ca un şarpe mort.

Prieteni cu folos.

Futu-i de prieteni, futu-l de folos.

VII

În seara aceea n-am urmărit apusul din Micul Roz. Am lăsat cârja sprijinită de colțul casei, am şontâcăit pe plajă în jos şi am intrat în apă până la genunchi. Era rece, aşa cum e apa mării cam la două luni după ce sezonul uraganelor s-a dus, însă aproape că n-am băgat de seamă. Acum, dâra care străbătea apa era de un portocaliu aprins, iar eu la asta mă uitam.

— Experiment, pe mama mă-sii, am spus, iar apa s-a înălțat în jurul meu.

M-am clătinat nesigur pe picioare, ținând brațul întins în față pentru a-mi menține echilibrul. Pe mama mă-sii.

Deasupra, un bâtlan plutea peste un cer tot mai întunecat, un proiectil tăcut cu gâtul lung.

— Mi-am vârât nasul, doar asta am făcut, mi-am vârât nasul, asta-i *tot* ce am făcut, şi am plătit prețul.

Adevărat. Dacă-mi venea din nou s-o strâng de gât, nu era vina nimănui, decât a mea. *Nu trage cu ochiul prin gaura cheii dacă nu vrei să te simți ofensat,* scumpa mea mamă obişnuia să spună. Eu trăsesem cu ochiul, eram ofensat, sfârşitul poveştii. Era viața ei acum, şi ceea ce făcea cu ea o privea. Ce mă privea pe mine era să renunț la gând. *Întrebarea* mea era însă dacă voi putea sau nu. Era mai greu decât să pocneşti din degete; chiar dacă pocneai din degetele de la o mână inexistentă.

Un val se umflă, unul suficient de mare să mă doboare din picioare. Pentru un moment am fost sub apă, respirând apă. Am ieşit la suprafață gâlgâind. Refluxul încercă să mă tragă în larg odată cu nisipul şi scoicile. M-am împins spre mal în piciorul bun, lovind firav cu cel beteag, şi am izbutit să câştig puțin teren. Poate că eram confuz în privința unor lucruri, însă nu voiam să mă înec în golful Mexic. În privința asta nu eram confuz. M-am târât afară din apă cu părul atârnându-mi pe ochi, scuipând şi tuşind, trăgându-mi piciorul drept după mine ca pe o geantă mustind de apă.

Când am ajuns în sfârşit la porțiunea cu nisip uscat, m-am rostogolit pe spate şi m-am uitat țintă la cer. O semilună grasă naviga pe catifeaua negricioasă de deasupra acoperişului Marelui Roz. Părea foarte senină acolo sus. Aici jos era un om care se simțea opusul lui senin: înfiorat şi trist şi furios. Am întors capul pentru a mă uita la ciotul brațului, apoi am ridicat iar ochii către lună.

— Gata cu trasul cu ochiul, am spus. Din seara asta începe o nouă poveste. Gata cu trasul cu ochiul şi gata cu experimentele.

Şi chiar vorbeam serios. Dar cum am spus deja (iar Wireman a spus-o înaintea mea), ne păcălim singuri atât de des, că ne-am putea câştiga pâinea din asta.

5. Wireman

I

Prima dată când eu şi Wireman ne-am întâlnit în adevăratul sens al cuvântului, el a râs atât de tare, că a rupt scaunul în care şedea, iar eu am râs atât de tare, că aproape am leşinat - am intrat de fapt în starea aceea de amețeală care se numeşte „semileşin“. Acela era ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat la o zi după ce am aflat că Tom Riley are o aventură cu fosta mea soție (nu că dovezile mele ar fi fost luate în seamă în vreo sală de judecată), însă era o prevestire a lucrurilor ce aveau să vină. N-a fost singura dată când am râs împreună. Wireman a fost multe lucruri pentru mine - nu în ultimul rând, soarta mea - însă mai presus de orice mi-a fost prieten.

II

— Deci, spuse el când în sfârşit am ajuns la masa lui cu umbrelă dungată şi scaun liber față în față cu al lui. Iată că soseşte şchiopătând străinul, aducând cu el o desagă plină cu scoici. Ia loc, străin care şchiopătează. Udă-ți gâtlejul. Paharul cela te aşteaptă deja de zile bune.

Am pus punga de plastic - era într-adevăr ca o desagă - pe masă şi m-am întins spre el.

— Edgar Freemantle.

Mâna lui era scurtă, degetele boante, strânsoarea puternică.

— Jerome Wireman. Mi se spune Wireman, cel mai adesea. M-am uitat la scaunul de plajă destinat mie. Era de genul

celor cu spetează înaltă şi şezut lăsat, ca scaunul dintr-un Porsche.

— E ceva-n neregulă cu asta, *muchacho?* m-a întrebat Wireman, ridicând o sprânceană. Şi avea ce să ridice: sprâncene stufoase şi pe jumătate cărunte.

— Numai dacă nu râzi când va trebui să mă ridic de pe el, am spus.

El a zâmbit.

— Scumpule, trăieşte cum ai de trăit. Chuck Berry, o mie nouă sute şaizeci şi nouă.

M-am poziționat lângă scaunul liber, am spus o rugăciune scurtă şi m-am aruncat. M-am lăsat pe stânga, cum fac mereu, ca să-mi cruț şoldul beteag. N-am aterizat tocmai drept, însă am apucat brațele de lemn, m-am împins cu piciorul vânjos şi scaunul doar s-a legănat. Cu o lună în urmă m-aş fi prăvălit la pământ, dar acum eram mai zdravăn. Mi-o şi imaginam pe Kathy Green aplaudând.

— Bravo, Edgar, zise el. Sau ți se spune Eddie?

— Spune-mi cum doreşti, răspund la amândouă. Ce ai în carafa aceea?

— Ceai verde cu gheață, spuse el. Foarte răcoritor. Vrei să încerci?

— Mi-ar face mare plăcere.

Mi-am turnat un pahar, apoi l-am umplut pe al lui şi l-am ridicat. Ceaiul era doar vag verde. Ochii lui, prizonieri într-o rețea fină de riduri, erau mai verzi. Părul îi era negru, albit puțin la tâmple şi destul de lung. Când îl ridica vântul, vedeam o cicatrice în partea de sus a liniei părului, pe dreapta, în forma unei monede, dar mai mică. Purta costum de baie astăzi, şi picioarele-i erau la fel de maronii ca brațele. Părea voinic, însă mi se părea că arată obosit.

— Să bem în sănătatea ta, *muchacho.* Ai izbândit.

— Prea bine, am spus. În sănătatea mea.

Am ciocnit paharele şi am băut. Băusem ceai verde până atunci şi mi se păruse bunicel, însă acesta era divin - ca şi când ai bea mătase rece, cu o aromă de dulceață.

— Simți gustul mierii? întrebă el, şi zâmbi când am încuviințat din cap. Nu toți îl simt. Pun doar o lingură la carafă. Eliberează dulceața naturală a ceaiului. Am învățat asta gătind pe un cargobot în marea Chinei.

Ridică paharul său şi se uită cu ochi mijiți prin el.

— Am ținut piept multor pirați şi ne-am împerecheat cu străine şi oacheşe femei sub cerurile Tropicului.

— Asta-mi miroase o țară a balivernă, domnule Wireman.

El râse.

— Am citit de fapt despre chestia cu mierea într-o carte de bucate a domnişoarei Eastlake.

— Ea e doamna cu care ieşi pe plajă dimineața? Cea în scaun cu rotile?

— Întocmai, ea este.

Şi fără să mă gândesc mult la ce zic - la enormii ei tenişi albaştri proptiți pe rezemătorul cromat de picioare al scaunului cu rotile mă gândeam - am spus:

— Mireasa Naşului.

Wireman rămase cu gura căscată, cu ochii aceia verzi ai lui atât de mari, că fu cât pe ce să-mi cer iertare pentru *fauxpas-ul* meu. Apoi *chiar* se puse pe râs. Era genul de hohot descătuşat pe care-l scoți în acele rare ocazii când ceva se strecoară pe după toate sistemele tale de apărare şi ajunge la dulcele loc al lingurelei. Vreau să zic că omul se tăvălea pe jos de râs, iar când văzu că eu nu aveam nici cea mai vagă idee ce l-a apucat, râse şi mai tare, cu pântecele lui deloc de trecut cu vederea tresăltând. Încercă să pună paharul înapoi pe măsuță şi rată. Paharul pică direct în nisip şi *se înfipse* acolo, perfect drept, ca un chiştoc de țigară într-o urnă din aceea cu nisip pe care le întâlneai odinioară lângă lifturi în holul hotelurilor. Asta i se păru şi mai comic, şi arătă cu degetul într-acolo.

— Nu-mi reuşea nici dacă *încercam!* izbuti să spună, după care o luă de la capăt, hohot după hohot, cutremurându-se în scaun, cu o mână strângându-şi stomacul, cu cealaltă lipită de piept.

O frântură de poezie citită în liceu, cu peste treizeci de ani în urmă, îmi reveni pe neaşteptate în gând cu o claritate descumpănitoare: *Oamenii râsul nu-l mimează, nici convulsii nu simulează.*[4]

Surâdeam şi eu, surâdeam şi chicoteam, pentru că soiul acela de ilaritate maximă e molipsitor, chiar şi atunci când nu ştii care este gluma. Iar faptul că paharul căzuse în felul acela, cu ceaiul lui Wireman rămânând în el până la ultima picătură... *era* comic. Ca un gag într-un desen cu Road Runner. Însă nu plonjonul paharului fusese sursa bunei dispoziții a lui Wireman.

— Nu pricep. Adică, îmi pare rău dacă am...

— Cam asta *este* femeia! strigă Wireman, hohotind atât de tare, că era aproape incoerent. Cam asta şi *este,* asta-i chestia! Numai că e *fiica,* desigur, ea e Fiica Naş...

Însă în timp ce tresaltă, se şi legăna dintr-o parte în alta - nici vorbă de mimat, convulsii veritabile - şi-n clipa aceea scaunul lui de plajă cedă în sfârşit cu un *pârrr* puternic, mai întâi smucindu-l în față cu o extrem de comică expresie de surpriză pe față şi apoi aruncându-l în nisip. Cu o mână ce flutura inutil, agață stativul umbrelei şi răsturnă masa. O pală de vânt prinse umbrela, o umflă ca pe o velă şi începu să tragă masa pe plajă. Ce m-a făcut pe mine să râd n-a fost expresia de amuzament, cu ochii larg căscați, de pe fața lui Wireman când scaunul său de plajă dezintegrat încercă să-l înghită ca o pereche de fălci descărnate, nici neaşteptata lui rostogolire de butoi pe nisip. N-a fost nici imaginea acelei mese încercând să evadeze, tractată de propria-i umbrelă. A fost paharul lui Wireman, stând în continuare placid şi drept între coastele şi brațul stâng al bărbatului lăbărțat pe jos.

Acme Iced Tea Comapany, mi-am spus, blocat încă la desenele alea vechi cu Road Runner. *Bip-bip!* Şi asta, desigur, mă duse cu gândul la macaraua care adusese dezastrul, cea cu biperul stricat care nu bipăise, şi cât ai clipi m-am văzut în postura lui Wile E. Coyote în cabina camionetei mele pe cale de dezintegrare, cu ochii căscați de uimire, cu urechile

pleoştite îndreptate în direcții opuse şi poate fumegând puțin la vârfuri.

Asta m-a pornit. Am râs până ce şi eu m-am rostogolit din scaun şi am căzut în nisip alături de Wireman... evitând şi eu paharul, care rămase în continuare perfect drept, ca un chiştoc de țigară într-o urnă cu nisip. Îmi era imposibil să râd mai tare, dar am râs. Lacrimile îmi şiroiau pe obraji şi lumea începuse să se întunece în timp ce creierul meu intra în faza privării de oxigen.

Wireman, încă hohotind, se duse târâş după masa lui fugară, înaintând pe genunchi şi coate. Dădu s-o prindă de bază şi aceasta o zbughi din loc de parcă i-ar fi simțit apropierea. Wireman plonja cu fața înainte în nisip şi ridică fruntea râzând şi strănutând. Eu m-am rostogolit pe spate şi am icnit după aer, în pragul leşinului, dar neoprindu-mă din râs.

Aşa l-am cunoscut pe Wireman.

III

Zece minute mai târziu, masa era aşezată cu aproximație în poziția originală. Asta era foarte bine, însă niciunul dintre noi nu se putea uita la umbrelă fără să fie copleşit de accese de chicote. Una dintre bucățile ei de pânză fusese ruptă, iar acum se înălța strâmb de la masă, dându-i aspectul unui bețiv care încearcă să se prefacă treaz. Wireman mutase scaunul rămas la capătul pasarelei de lemn şi-l ocupase la insistențele mele. Eu şedeam chiar pe pasarela care, deşi nu avea spetează, avea să-mi facă mai uşoară (şi mai demnă, se înțelege de la sine) ridicarea. Wireman se oferise să aducă o nouă carafă cu ceai cu gheață. Eu am refuzat, dar am acceptat să împărțim paharul din care ca prin minune nu se vărsase nimic.

— Acum suntem frați de apă, zise el după ce se goli paharul.

— Asta e vreun ritual indian?

— Nu, e din *Străin în țară străină,* de Robert Heinlein. Binecuvântată fie-i amintirea.

Îmi trecu prin gând că nu-l văzusem niciodată citind o carte când şedea în scaunul său dungat, însă n-am menționat asta. Mulți oameni nu citesc pe plajă; lumina puternică le dă dureri de cap. Îi înțeleg bine pe oamenii care au dureri de cap.

Reîncepu să râdă. Îşi acoperi gura cu ambele mâini - ca un copil - dar râsul răzbătu.

— Gata. Isuse, ajunge! Am impresia că mi-am întins toți muşchii stomacului.

— Şi eu, am spus.

Pentru un moment, am tăcut. Briza dinspre golf era răcoroasă şi proaspătă în ziua aceea, cu o pronunțată aromă salină. Ruptura din umbrelă fâlfâia. Locul negru de pe nisip unde carafa cu ceai se vărsase era deja aproape uscat.

El chicoti.

— Ai văzut cum încerca masa să evadeze? *Masa,* futu-i?

Am chicotit şi eu. Mă dureau şoldul şi muşchii stomacului, dar mă simțeam destul de bine pentru un om care râsese până aproape la leşin.

— "Alabama Getaway", am spus.

El încuviință, ştergându-şi mai departe nisipul de pe față.

— Greatful Dead. O mie nouă sute şaptezeci şi nouă. Sau *pe acolo.*

Chicoti, chicotul crescu într-un râs înfundat, iar acesta deveni o altă serie de hohote descătuşate. Se ținu de pântece şi gemu.

— Nu pot, trebuie să mă opresc, dar... Mireasa Naşului! *Isuse!*

Şi-l apucă din nou râsul.

— Să nu-i spui niciodată că am zis asta, l-am avertizat.

Se opri din râs, nu însă şi din zâmbit.

— Nu-s eu atât de indiscret, *muchacho.* Dar... a fost din cauza pălăriei, aşa-i?

Pălăria aia mare de pai pe care o poartă. Ca Marlon Brando în grădină, jucându-se cu copilaşii.

La fel de mult fusese din cauza tenişilor, însă am încuviințat şi am mai servit o porție de râs.

— Dacă ne pufneşte râsul când te prezint, zise el (pufnindu-l iar râsul, probabil la ideea de a-l pufni râsul; aşa se întâmplă când eşti într-o stare hazlie), o să spunem că-i din cauză să am rupt scaunul, bine?

— Bine, am replicat. Ce-ai vrut să spui cu „cam asta şi este“?

— Chiar nu ştii?

— N-am nici-o idee.

Arătă cu degetul spre Marele Roz, care părea foarte mic de la distanță.

Distanța până acolo părea foarte lungă de parcurs pe jos.

— Cine crezi că e proprietarul casei tale, *amigo?* Adică, sunt sigur că achiți chiria unui agent imobiliar, sau la Vacation Homes Be Us, dar unde crezi că ajung de fapt banii?

— Presupun că-n contul bancar al domnişoarei Eastlake.

— Corect. Domnişoara Elizabeth Eastlake. Dată fiind vârsta doamnei - optzeci şi cinci de ani - presupun că i-ai putea spune Domnişoara Tomnatică.

Reîncepu să râdă, clătină din cap şi spuse:

— E musai să mă opresc. Dar sincer să fiu, a trecut mult timp de când n-am mai avut de ce să râd cu gura până la urechi.

— Acelaşi lucru e valabil şi pentru mine.

Mă privi - ciung, chilug pe o parte - şi încuviință. Apoi, pentru scurt timp, ne uitarăm doar în lung peste golf.

— Ştiu că oamenii vin în Florida când sunt bătrâni şi bolnavi pentru că e cald cam tot anul, însă cred că golful Mexic mai are un merit. Doar privind calmul acela otova, blând, îmbăiat de soare, simți că te vindeci. E un cuvânt mare, nu-i aşa? *Golf,* vreau să zic. Destul de mare să arunci în el o grămadă de lucruri şi să le priveşti cum dispar.

După un timp, Wireman spuse:

— Şi cine crezi că deține casele dintre a ta şi aceasta?

Smuci degetul mare peste umăr, către pereții albi şi şindrila portocalie.

— Care, dacă tot veni vorba, apare pe planul de detaliu al ținutului sub numele de *Heron's Roost,* însă eu îi spun *El Palacio de Asesinos.*

— Tot de domnişoara Eastlake e vorba?

— Doi zero la tine, spuse el.

— De ce i-ai dat numele de *Palatul Asasinilor?*

— Păi, pe limba noastră eu îi spun „Vizuina Bandiților“, zise Wireman cu un zâmbet de scuze. Pentru că seamănă cu clădirea în care căpetenia răufăcătorilor dintr-un western de Sam Peckinpah şi-ar agăța pălăria-n cui. În orice caz, sunt şase case frumuşele între Heron's Roost şi Salmon Point...

— La care eu îi spun Marele Roz, am intervenit. Pe limba noastră. El încuviință.

— *El Rosado Grande.* Bun nume. Îmi place. O să stai acolo... cât de mult?

— Am închiriat casa pentru un an, dar sincer nu ştiu. Nu mă tem de temperaturi ridicate - mi se pare că i se spune anotimpul capricios - dar trebuie avute în vedere şi uraganele.

— Mda, pe aici toți avem în vedere sezonul uraganelor, mai cu seamă de când cu Charley şi Katrina. Însă casele dintre Salmon Point şi Heron's Roost vor fi goale cu mult înainte de sezonul uraganelor. Precum tot restul lui Duma Key. Care, apropo, putea la fel de bine să se cheme insula Eastlake.

— Adică tot ce-i aici este al ei?

— Asta-i complicat şi pentru un tip ca mine, care era avocat în cealaltă viață, zise Wireman. Odată ca niciodată, *tatăl* ei era proprietar peste toate, împreună cu o felie serioasă din Florida continentală, la est de aici. A vândut totul în anii treizeci, mai puțin Duma. Domnişoara Eastlake deține porțiunea nordică, în privința asta nu încape îndoială.

Wireman făcu un gest amplu cu brațul pentru a cuprinde vârful nordic al insulei, parte pe care apoi avea s-o caracterizeze ca fiind cheală ca păsărică unei stripteuze.

— Terenul şi casele de pe el, de la Heron's Roost - cea mai luxoasă - până la Marele Roz al tău, cea mai extravagantă. Acestea îi aduc un venit de care nu prea are nevoie, căci tatăl ei le-a lăsat copiilor şi *mucho dinero.*

— Câți frați şi surori mai are în viață...

— Niciunul, răspunse Wireman. Fiica Naşului este cea din urmă.

Pufni pe nas şi clătină din cap.

— Tre' să încetez a-i mai spune aşa, zise el, mai mult pentru sine decât adresându-mi-se mie.

— Dacă aşa spui tu. Ce mă nedumereşte cu adevărat este de ce restul insulei nu e exploatat. Având în vedere nesfârşita explozie imobiliară din Florida, asta mi s-a părut o nerozie încă din ziua când am traversat prima dată podul.

— Vorbeşti ca un om cu cunoştințe de specialitate. Ce eşti tu în cealaltă viață, Edgar?

— Proprietarul unei firme de construcții.

— Iar zilele acelea au apus acum pentru tine?

Mă puteam eschiva - nu ştiam cât din mine să dau în vileag - dar n-am făcut-o. Sunt sigur că mutuala noastră criză de râs a cântărit ceva în luarea acestei decizii.

— Da, am recunoscut.

— Şi-n viața asta ce eşti?

Am suspinat şi mi-am mutat privirea de la el. Spre golf, unde-ți puteai scufunda toate vechile mizerii şi să le priveşti cum dispar fără urmă.

— Încă nu-mi dau bine seama. Am pictat un pic.

Şi am aşteptat ca el să râdă. N-a făcut-o.

— N-ai fi primul pictor care stă la Salm... Marele Roz. Casa aia are un trecut artistic demn de invidiat.

— Glumeşti.

Nu exista nimic în casă care să sugereze o atare ipoteză.

— O, da, făcu el. Alexander Calder a stat acolo. Keith Haring. Marcel Duchamp. Asta înainte ca eroziunea plajei să pună casa în pericol de a cădea în apă. Făcu o pauză şi adăugă: Salvador Dali.

— Fugi d-aci! am strigat, apoi am roşit când el a înclinat din cap. Pentru un moment, am simțit cum mă năpădeşte toată acea veche furie indusă de frustrare, şi mi s-a părut că-mi îmbâcseşte capul şi gâtul. *O să reuşesc,* mi-am spus. Scuze, am suferit un accident cu ceva timp în urmă şi...

Apoi m-am oprit.

— Nu-i greu să-ți dai seama de asta, zise Wireman. În caz că n-ai observat, îți cam lipseşte o brâncă pe partea dreaptă, *muchacho.*

— Da. Şi uneori devin... nu ştiu... afazic, presupun.

— Îhî. În orice caz, nu te mint cu Dali. A stat în casa ta vreme de trei săptămâni, în optzeci şi unu. Apoi, aproape fără pauză: Ştiu prin ce treci.

— Am serioase îndoieli în privința asta.

Nu intenționam să par dur, dar aşa am părut. De fapt, aşa m-am simțit.

Wireman nu spuse nimic o vreme. Umbrela ruptă fâlfâia. Am avut timp să-mi zic: *Ei, bine, asta a fost o prietenie potențial interesantă care nu va evolua,* dar când vorbi el, vocea îi era calmă şi plăcută. Parcă micul nostru frecuş nici nu s-ar fi întâmplat.

— O parte a problemei imobiliare pe Duma o reprezintă pur şi simplu vegetația sălbatică. Iarba de pampas îşi are locul aici, dar celelalte prostii n-au cum să crească fără irigare. Cineva ar fi cel mai bine să investigheze, asta cred eu.

— Eu şi fiica mea am mers în explorare într-o zi. La sud de-aici părea să crească o veritabilă junglă.

Wireman arătă alarmat.

— Duma Key Road nu-i pentru un tip în starea ta. E-ntr-o condiție de tot rahatul.

— Mie-mi spui! Ce vreau să ştiu e cum se face că n-are patru benzi şi piste pentru biciclişti pe ambele laturi şi clădiri de închiriat la fiecare opt sute de metri.

— Pentru că nimeni nu ştie cine este proprietarul terenului. Ce zici de asta, pentru început?

— Vorbeşti serios?

— Mda. Domnişoara Eastlake l-a avut în proprietate din capătul insulei până la sud de Heron's Roost din 1950, cu transparență totală. În privința asta e totul clar. Era scris în testamente.

— *Testamente?* La plural?

— Trei la număr. Toate olografe, toate autentificate prin semnătura unor martori, niciunul acelaşi când vine vorba de Duma Key. Toate testamentele spun însă că latura nordică a lui Duma îi aparține de fapt şi de drept lui Elizabeth Eastlake, moştenire de la tatăl ei, John. Restul e subiect de judecată încă de atunci. Şaizeci de ani de sfadă care fac *Casa umbrelor* să semene cu Dick şi Jane.

— Parcă spuneai că toți frații şi surorile domnişoarei Eastlake sunt decedați.

— Aşa e, însă ea are nepoate şi nepoți şi strănepoate şi strănepoți. Ca vopseaua Sherwin-Williams, aceştia acoperă pământul. *Ei* sunt cei care se sfădesc, însă se sfădesc între ei, nu cu ea. Singura ei menționare în multiplele testamente ale bătrânului era în legătură cu bucata asta de Duma Key, care a fost atent cartografiată de două companii diferite, una chiar înainte de al Doilea Război Mondial şi una chiar după. Toate astea sunt de domeniu public. Şi ştii ce, *amigo?*

Am clătinat din cap.

— Domnişoara Eastlake crede că exact asta voia bătrânul ei să se întâmple.

Şi, după ce mi-am aruncat ochiul avocățesc peste copiile testamentelor, asta cred şi eu.

— Cine plăteşte impozitele?

Păru surprins, apoi râse.

— Îmi place din ce în ce mai mult, *vato.*

— Cealaltă viață a mea, i-am readus aminte. Începea deja să-mi placă cum sună chestia cu cealaltă viață.

— Aşa-i. Atunci o să te prinzi de asta. E o mişcare deşteaptă. Toate cele trei testamente ale lui John Eastlake conțineau clauze identice pentru înființarea unui fond fiduciar având ca scop achitarea impozitelor. Prima companie de

investiții care a administrat fondul a fost absorbită între timp - de fapt, compania care a absorbit-o a fost la rândul ei absorbită...

— Aşa se fac afacerile în America, am spus.

— Întocmai. În orice caz, fondul n-a fost niciodată în pericol de insolvabilitate şi impozitele sunt achitate fără excepție an de an.

— Banii fac legea.

— Ăsta-i adevărul.

Se ridică în picioare, duse mâinile la şale şi se răsuci.

— Nu vrei să vii să faci cunoştință cu şefa? Cam acum se trezeşte din somn.

Are problemele ei, dar şi la optzeci şi cinci de ani e o tipă trăsnet.

Acum nu era momentul să-i spun că făcusem deja cunoştință de ea - pe scurt - grație robotului meu telefonic.

— Altă dată. Când ne va fi părăsit starea asta comică. El încuviință.

— Vino *pe aici* mâine după-amiază, dacă vrei.

— Poate o să vin. Mi-a făcut plăcere.

Am întins iar mâna. El mi-a strâns-o, uitându-se în acelaşi timp la ciotul brațului meu drept.

— Nu porți proteză? Sau o scoți atunci când descinzi între plebei?

Aveam o poveste pe care o spuneam oamenilor despre asta - durerea nervului din ciot - însă era o minciună şi nu voiam să-l mint pe Wireman. În parte pentru că el avea nasul fin acordat la delicatul miros al balivernelor, dar cel mai mult pentru că pur şi simplu nu voiam să-l mint.

— Mi s-a luat măsură pentru una când eram în spital, desigur, şi aproape toți s-au bulucit să-mi laude avantajele ei - mai ales fizioterapeuta mea şi un psiholog, prieten al meu. Cu cât mai repede mă obişnuiesc cu ea, au spus, cu atât mai repede îmi pot vedea mai departe de viață...

— Ți-a intrat pe o ureche şi ți-a ieşit pe cealaltă...

— Da.

— Numai că uneori asta nu e aşa de uşor de făcut.

— Nu.

— Uneori nu e nici corect, spuse Wireman.

— Nu despre asta e vorba, nu tocmai, dar îmi...

Am lăsat ideea neterminată şi am făcut un gest de abandon cu mâna.

— Îți ajunge pentru a te simți bine?

— Da, am spus. Mersi pentru ceai.

— Mai treci *pe aici* şi o să mai primeşti. Mă bronzez doar între două şi trei - o oră pe zi mi-este de ajuns - dar domnişoara Eastlake fie doarme, fie şi rearanjează figurinele de porțelan aproape toată după-amiaza, şi sigur că nu ratează nici-o ediție din *Oprah,* aşa că am timp. Atâta, că nici nu ştiu ce să fac cu el, de fapt. Cine ştie? S-ar putea să găsim multe subiecte de discuție.

— Bine, am spus. Sună bine.

Wireman rânji. Asta-l făcu să arate bine. Îmi oferi mâna şi eu i-am strâns-o din nou.

— Ştii ce cred eu? Prieteniile fondate pe râs sunt întotdeauna de bun augur.

— Poate că următoarea ta meserie va fi să scrii răvaşe pentru fursecuri chinezeşti, am spus.

— Există meserii şi mai urâte, *muchacho.* Mult mai urâte.

IV

Pe drumul spre casă, gândurile mi s-au întors la domnişoara Eastlake, o doamnă bătrână cu tenişi albaştri mari şi pălărie de pai cu boruri largi, care întâmplarea făcea să dețină (într-un fel) propria ei insulă în Florida. Nu era Mireasa Naşului, până la urmă, ci Fiica Latifundiarului şi, aparent, Mecena. Mintea mea făcuse încă una dintre acele alunecări de gândire şi nu reuşeam să-mi amintesc numele tatălui ei (ceva simplu, doar dintr-o silabă), dar îmi aminteam schema situației, aşa cum o descrisese Wireman. Nu auzisem

niciodată de ceva asemănător, iar când îți câştigi pâinea din construcții, întâlneşti tot soiul de aranjamente imobiliare ciudate. Mi se părea, la drept vorbind, destul de ingenios... dacă, desigur, voiai să-ți menții mare parte din micuțul tău regat într-o stare de grație necivilizatoare. Întrebarea era: de ce?

Parcursesem bună parte din drumul de întoarcere la Marele Roz, când mi-am dat seama că piciorul mă doare înfiorător de tare. Am şchiopătat înăuntru, am sorbit apă direct de la robinetul din bucătărie, apoi mi-am croit drum prin living spre dormitorul principal. Am văzut că ledul robotului telefonic pâlpâia, însă nu aveam chef în clipa aceea de mesaje din cealaltă parte a lumii. Nu voiam decât să mă întind în pat.

M-am întins şi m-am uitat la lamele ventilatorului din tavan cum se rotesc încet. Nu mă descurcasem bine cu explicația lipsei unei proteze la braț. Mă întrebam dacă Wireman ar fi avut mai mult noroc cu *Ce caută un avocat ca îngrijitor al unei fete bătrâne? Ce fel de nouă viață e asta?*

Gândindu-mă încă la asta, am alunecat într-un somn scurt, fără vise şi foarte odihnitor.

V

Când m-am trezit, am făcut un duş fierbinte, apoi m-am dus în living să-mi verific robotul telefonic. Nu eram atât de rigid pe cât mă aşteptam, având în vedere plimbarea de trei kilometri pe care o făcusem. Poate că mâine aveam să şontâcăi, dar în seara aceasta credeam că-mi va fi bine.

Mesajul era de la Jack. Spunea că mama lui îi făcuse legătura cu cineva pe nume Dario Nannuzzi, iar Nannuzzi ar fi fericit să arunce o privire la picturile mele între orele patru şi cinci, vineri după-amiaza - aş putea să aduc nu mai mult de zece dintre cele pe care le consider cele mai bune la Galeria Scoto? Nu schițe; Nannuzzi voia să vadă doar produse finite.

Am simțit o furnicătură de nelinişte...

Nu, asta nu-i nici pe aproape de ce am simțit.

Stomacul mi se strânsese şi aş fi putut jura că viscerele mi-au căzut cu opt centimetri. Şi asta nu era cel mai rău. Acea jumătate-furnicătură, jumătate-durere îmi năvăli în sus pe partea dreaptă a corpului şi-mi coborî pe brațul care nu mai exista. Mi-am spus că astfel de senzații - care echivalau cu transpirațiile reci pe care le ai cu trei zile înaintea unei apariții în public - sunt prosteşti. Făcusem odată un proiect de zece milioane de dolari împreună cu Consiliul Orăşenesc din St Paul, din care la vremea aceea făcea parte un om care devenise apoi guvernator de Minnesota. Fusesem alături de două fete la primele probe de dans, concursuri pentru majorete, cursuri de şoferie şi tot iadul adolescenței. Ce era, în comparație cu asta, să arăt câteva dintre tablourile mele unui tip de la o galerie de artă?

Cu toate acestea, am urcat scările spre Micul Roz cu călcâiele ca de plumb.

Soarele cobora, inundând micuța încăpere cu o splendidă şi improbabil lumină portocaliu-roşiatică, însă n-am simțit deloc imboldul de a încerca s-o surprind pe pânză - nu în seara asta. Lumina mă atrăgea, totuşi. Aşa cum te-ar atrage fotografia unei iubiri demult apuse, peste care dai din întâmplare când scotoceşti printr-o veche cutie cu suvenire. Iar mareea era în creştere. Până şi la etaj auzeam vocea scrâşnită a scoicilor. M-am aşezat şi am început să caut prin amalgamul de pe masa mea cu de toate - o pană, o piatră netezită de apă, o brichetă de unică folosință spălată până la un cenuşiu anonim. Acum nu la Emily Dickinson mă gândeam, ci la un vechi cântec folk: *N-arată bine soarele, mamă, cum străluceşte printre pomi.* Nu erau pomi acolo afară, desigur, dar puteam pune unul la orizont dacă voiam. Puteam pune unul prin care să strălucească apusul roşu. Salutare, Dali.

Nu mă temeam că mi se va spune că *nu* am talent. Mă temeam că *signor* Nannuzzi îmi va spunea că *am puțân* talent. Că-l voi vedea cum ține degetul mare şi arătătorul la distanță

de cam un centimetru unu față de celălalt şi că mă sfătuieşte să-mi rezerv un loc la Festivalul de Artă Stradală din Veneția, că acolo în mod sigur îmi voi găsi succesul, mulți turişti vor fi în mod categoric surprinşi de fermecătoarele mele imitații ale lui Dali.

Iar dacă asta făcea, dacă ținea degetul mare şi arătătorul la distanță de un centimetru unul față de celălalt şi dacă spunea *puțân,* atunci eu ce făceam? Putea verdictul unui străin să-mi răpească nou-dobândita încredere de mine, să-mi fure această nouă şi stranie bucurie?

— Poate, am spus.

Da. Pentru că pictatul de tablouri nu se asemăna cu înălțatul de centre comerciale.

Cel mai uşor ar fi fost să anulez pur şi simplu programarea... numai că-i promisesem într-un fel lui Ilse, iar mie nu-mi stătea în fire să încalc promisiunile pe care le făceam copiilor mei.

Brațul drept încă mă furnica, mă furnica aproape destul de tare ca să mă doară, însă abia îi acordam atenție. Aveam opt sau nouă pânze aliniate pe peretele din stânga mea. M-am întors spre ele, spunându-mi că voi încerca să decid care sunt cele mai bune, dar nici nu le-am privit.

Tom Riley stătea în capul scărilor. Era gol, cu excepția unei perechi de pantaloni de pijama albastru-deschis, mai închişi la culoare între picioare şi în jos pe interiorul unui crac, unde se udase. Ochiul drept îi dispăruse. În locul lui se afla un găvan strepezit plin de cheaguri roşii şi negre. Sânge uscat şiroia spre spate pe la tâmpla dreaptă, ca un machiaj de război, dispărând în părul cărunt de deasupra urechii. Celălalt ochi al său se uita pierdut peste golful Mexic. Un apus carnavalesc îi plutea pe chipul îngust, palid.

Am țipat surprins şi îngrozit, m-am dat în spate şi am căzut în scaun. Am aterizat pe şoldul beteag şi am țipat din nou, de data aceasta de durere. Am sărit în sus şi piciorul meu a lovit scaunul pe care şezusem, răsturnându-l. Când m-am uitat iarăşi spre scări, Tom dispăruse.

VI

Zece minute mai târziu eram la parter, formând numărul lui de telefon. Coborâsem scările din Micul Roz în poziție şezând, lovindu-mă cu fundul de fiecare treaptă. Nu pentru că-mi rănisem şoldul căzând de pe scaun, ci pentru că picioarele îmi tremurau aşa de tare, că n-aveam curaj să stau pe ele. Mă temeam c-o să mă dau de-a rostogolul, chiar şi coborând cu spatele pentru a mă putea ține de balustradă cu mâna stângă. La naiba, mă temeam c-o să leşin.

Îmi tot aminteam ziua aceea de la lacul Phalen, când mă întorsesem şi-l văzusem pe Tom cu sclipirea aceea nenaturală în ochi, Tom încercând să nu mă îmbrățişeze, dar smiorcăindu-se de-a dreptul. *Şefule, nu mă pot obişnui să te văd în felul ăsta... Îmi pare foarte rău.*

În frumoasa casă a lui Tom din Apple Valley, telefonul începu să sune. Tom, care fusese căsătorit şi divorțase de două ori, Tom, care mă sfătuise să nu mă mut din casa din Mendota Heights - *E ca şi cum ai renunța la avantajul terenului propriu într-un meci de finală,* spusese. Tom, care se bucurase şi el puțin de terenul meu propriu, dacă *Prieteni cu folos* era de crezut... iar eu *credeam* în el.

Credeam şi ceea ce văzusem la etaj.

Un târâit... două... trei.

— Haide, am murmurat. Ridică mama dracului odată!

Nu ştiam ce voi spune dacă ridica, şi nu-mi păsa. Tot ce voiam în clipa aceea era să-i aud vocea.

I-am auzit-o, dar într-o înregistrare.

— Sal', ați sunat la Tom Riley. Eu şi fratele meu George am plecat cu mama în croaziera noastră anuală - anul ăsta suntem la Nassau. Ce spui, mamă?

— Că sunt o Mamas Bahamas! zise o voce tabagică, dar inconfundabil veselă.

— Aşa e, este, reluă Tom. Ne întoarcem pe 8 februarie. Între timp, puteți lăsa un mesaj... Când, George?

— Când auziți *zunetul* de *zip!* strigă o voce masculină.

— Corect! se arătă Tom de acord. Zunetul de zip. Sau puteți suna la biroul meu.

Dădu numărul, după care toți trei spuseră:

— *BON VOYAGE!*

Am închis fără a spune ceva. Nu sunase ca mesajul de adio al unui om care se gândeşte la sinucidere, dar sigur că se aflase alături de cei dragi (cei care, mai apoi, erau cei mai îndreptățiți să spună „Părea în toane bune“) şi...

— Cine spune că va fi o sinucidere? am întrebat încăperea goală... şi apoi m-am uitat în jur temător, pentru a mă asigura că *este* goală. Cine spune că s-ar putea să nu fie un accident? Sau chiar crimă? Presupunând că n-a avut loc deja?

Dar dacă se întâmplase deja, cineva probabil că m-ar fi sunat. Poate Bozie, dar cel mai probabil Pam. De asemenea...

— E sinucidere, am spus de data aceasta ritos încăperii. E sinucidere şi nu s-a petrecut încă. Aceea a fost o avertizare.

M-am ridicat şi m-am dus pe cârjă în dormitor. Foloseam cârja mai puțin în ultimul timp, dar în seara asta o voiam, chiar o voiam.

Fata mea cea bună era proptită în şezut de pernele din partea de pat ce ar fi aparținut unei femei în carne şi oase, dacă încă aş mai fi avut una. M-am aşezat, am ridicat-o şi am privit-o în ochii aceia mari şi albaştri, plini de o surprindere caricaturală: *Ooo, om rău ce eşti!* Reba a mea, care semăna cu Lucy Ricardo.

— A fost ca Scrooge primind vizita Fantomei Crăciunului Ce-Va-Să-Vie, i-am spus. „Astea sunt lucruri ce *pot* să fie.“

Reba nu oferi nici-o opinie pe marginea acestei idei.

— Dar ce să fac? N-a fost ca în tablouri. N-a fost deloc ca în tablouri!

Dar aşa fusese, iar eu ştiam asta. Atât picturile, cât şi viziunile îşi aveau originea în creierul uman, iar ceva în creierul meu se schimbase. Mă gândeam că schimbarea

survenise ca rezultat al combinației potrivite de răni. Sau al uneia greşite. Contralovitură. Aria lui Broca. Şi Duma Key. Insula era... ce?

— Insula o amplifică, i-am spus Rebei. Nu-i aşa? Ea nu înainta nici-o opinie.

— E ceva aici şi acționează asupra mea. E posibil chiar să mă fi chemat? Această noțiune îmi făcu pielea de găină. Sub mine, scoicile scrâşneau una pe alta când valurile le ridicau şi apoi le lăsau la loc. Era mult prea uşor să-mi imaginez cranii în loc de scoici, cu miile la număr, toate scrâşnind din dinți deodată când veneau valurile.

Oare Jack spusese că mai era o casă acolo undeva, în sălbăticie, lăsată în paragină? Aşa credeam. Când eu şi Ilse încercaserăm să mergem într-acolo, drumul se stricase repede. La fel şi stomacul lui Ilse. Mie-mi fusese bine la măruntaie, dar putoarea florei dimprejur fusese insuportabilă şi furnicătura de la brațul meu lipsă fusese şi mai şi. Wireman păruse alarmat când i-am spus despre explorarea noastră eşuată. *Duma Key Road nu-i pentru un tip în starea ta,* spusese. Mai exact, care era starea mea?

Reba continua să nu-şi dea cu părerea.

— Nu vreau să se întâmple asta, am spus moale.

Reba se uită în sus la mine. Eram un om rău, asta era părerea *ei.*

— La ce eşti bună? am întrebat şi am aruncat-o în lături. Ateriza cu fața în jos pe pernă, cu fundul în sus şi cu picioruțele de bumbac roz crăcănate, arătând exact ca o târfă mică. *Ooo, om rău ce eşti,* într-adevăr.

Am lăsat fruntea în jos, m-am uitat la covorul dintre genunchii mei şi m-am frecat la ceafă. Muşchii de acolo erau încordați. Păreau făcuți din fier. Nu mai avusesem o migrenă deja de o vreme, dar dacă muşchii aceia nu se destindeau repede, la noapte urma să am una cât toate zilele. Simțeam nevoia să mănânc ceva, acesta era un început. Ceva liniştitor. Una dintre cinele alea înghețate, doldora de calorii, suna numai bine - de genul celor la care le tai celofanul ce acoperă

carnea înghețată şi sosul, le bagi pentru şapte minute la microunde, apoi le înfuleci ca un sălbatic.

Dar am mai stat locului un timp. Aveam multe întrebări şi majoritatea probabil îmi depăşeau puterea de a răspunde. Recunoşteam asta şi o acceptam, învățasem să accept multe lucruri din ziua în care îmi măsurasem puterile cu macaraua. Dar mă gândeam că trebuie să încerc măcar un singur răspuns înainte să mă pot convinge să mănânc, oricât de înfometat aş fi fost. Telefonul de pe noptieră era al casei. Era fermecător de demodat, modelul Princess cu disc rotativ. Stătea pe un index telefonic alcătuit în mare parte din Pagini Aurii. Am dat la secțiunea subțire cu pagini albe, spunându-mi că n-o voi găsi pe Elizabeth Eastlake, dar am găsit-o. Am format numărul. A sunat de două ori, apoi a răspuns Wireman.

— Alo, aici reşedința Eastlake.

Vocea aceea perfect modulată aproape că nu-l trăda deloc pe omul care râsese suficient de tare încât să-şi rupă scaunul, şi dintr-odată asta mi s-a părut cea mai proastă idee din lume, însă altă variantă nu vedeam.

— Wireman? Aici Edgar Freemantle. Am nevoie de ajutor.

6. Stăpâna casei

I

După-amiaza următoare mă găsi încă o dată aşezat la măsuța din capul pasarelei de la *El Palacio de Asesinos.* Umbrela dungată, deşi ruptă, îşi făcea încă datoria. O briză destul de răcoroasă pentru a justifica purtarea sveterelor sufla dinspre apă. Dâre mici de lumină dansau pe tăblia mesei în vreme ce eu vorbeam. Şi am vorbit, nu m-am încurcat - vreme de aproape o oră, udându-mi gâtlejul cu sorbituri de ceai verde dintr-un pahar pe care Wireman îl umplea mereu. În

cele din urmă, m-am oprit şi, pentru scurt timp, nu s-a auzit nimic, în afara şoaptei blânde a valurilor ce se spărgeau şi alergau pe nisip în sus.

Wireman trebuie să fi auzit destule lucruri apăsătoare în vocea mea cu o seară în urmă încât să se îngrijoreze, căci se oferise să vină imediat cu maşinuța de golf de la *Palacio.* Spusese că poate ține legătura cu domnişoara Eastlake prin intermediul aparatului de emisie-recepție. I-am spus că lucrurile pot aştepta puțin. Era important, am precizat, dar nu urgent. Nu în sensul de 112, cel puțin. Şi era adevărat. Dacă Tom urma să se sinucidă în croazieră, nu puteam face cine ştie ce ca să-l împiedic. Însă nu credeam că o va face atât timp cât mama şi fratele lui erau lângă el.

Nu aveam intenția să-i spun lui Wireman că scotocisem pe furiş în poşeta fiicei mele; acesta era un lucru de care începusem mai mult sau mai puțin să mă ruşinez. Dar odată pornit, începând cu LINK-BELT, nu m-am mai putut opri. I-am spus aproape totul, încheind cu Tom Riley stând în capul scărilor ce duc la Micul Roz, palid şi mort şi lipsindu-i un ochi. Cred că în parte ceea ce m-a îndemnat să continui a fost simpla realizare a faptului că Wireman nu mă poate trimite la cel mai apropiat azil de nebuni - nu avea nici-o autoritate legală. Pe de altă parte, oricât mă atrăgeau bunătatea şi buna lui dispoziție cinică, el era totuşi un străin. Uneori - deseori, cred - să spui poveşti care sunt stânjenitoare sau chiar de-a dreptul nebuneşti îți vine mai uşor atunci când le spui unui străin. Cel mai mult, însă, am continuat dintr-o pură dorință de eliberare: mă simțeam ca un om care stoarce venin de şarpe dintr-o rană.

Wireman îşi turnă un nou pahar de ceai cu o mână pe care nu era tocmai sigur. Am găsit asta interesant şi alarmant. Apoi aruncă o privire la ceasul de la încheietură, pe care îl purta în stilul infirmierelor, cu cadranul pe interiorul brațului.

— Într-o jumătate de oră sau pe acolo trebuie neapărat să mă duc să văd ce face, spuse. Sunt sigur că e bine, dar...

— Şi dacă nu e? am întrebat. Dacă a căzut, sau ceva?

Scoase un aparat de emisie-recepție din buzunarul pantalonilor de bumbac. Era subțire ca un telefon mobil.

— Mă asigur că-l are şi ea tot timpul alături. Mai sunt şi butoane de Reacție Rapidă în toată casa, dar...

Se bătu cu degetul mare în piept.

— Eu sunt adevăratul sistem de alarmă, bine? Singurul în care am încredere.

Se uită în depărtare peste apă şi suspină.

— Suferă de Alzheimer. Nu-i încă într-o stare avansată, dar doctorul Hadlock spune că probabil o să degenereze rapid acum, că s-a instalat. Peste câțiva ani...

Ridică aproape posac din umeri, apoi se lumină la față.

— Luăm ceaiul în fiecare zi la patru. Ceai şi *Oprah.* Ce-ar fi să vii s-o întâlneşti pe stăpâna casei? Îți ofer pe lângă şi o felie de plăcintă cu lămâie verde.

— Bine, am spus. S-a făcut. Crezi că ea mi-a lăsat mesajul ăla pe robotul telefonic despre Duma Key, cum că nu-i un loc cu noroc pentru fiice?

— Sigur. Deşi dacă te aştepți la o explicație - dacă te aştepți ca ea să-şi amintească măcar - îți urez succes. Dar cred că te pot ajuta eu. Ai spus ceva despre frați şi surori ieri, şi n-am avut ocazia să te corectez. Ideea e că Elizabeth n-a avut decât surori. Au fost numai fete la părinți. Cea mai în vârstă s-a născut în 1908 sau pe acolo. Elizabeth a apărut pe scenă în 1923. Doamna Eastlake a murit cam la două luni după ce a adus-o pe lume. Ceva infecție. Sau poate a suferit o embolie... cine să ştie după atâta vreme? Asta s-a petrecut aici, pe Duma Key.

— Tatăl nu s-a recăsătorit?

Tot nu-mi aminteam numele lui. Wireman îmi veni în ajutor.

— John? Nu.

— Doar nu vrei să-mi spui că a crescut şase fete în locul ăsta. E pur şi simplu prea gotic.

— A încercat, cu ajutorul unei bone. Dar fata cea mare a fugit cu un băiat. Domnişoara Eastlake a suferit un accident care aproape i-a curmat viața. Iar gemenele... Clătină din cap. Erau cu doi ani mai mari decât Elizabeth. În 1927, au dispărut. Se presupune că au încercat să meargă la înot, au fost trase de un curent de adâncime şi s-au înecat acolo, în *caldo grande.*

Ne-am uitat la apă pentru scurt timp - amăgitoarele valuri blânde alergând pe plajă în sus ca nişte cățeluşi - şi n-am spus nimic. Apoi am întrebat dacă Elizabeth îi povestise toate acestea.

— Pe unele dintre ele. Nu pe toate. Iar lucrurile pe care şi le aminteşte se bat cap în cap. Am descoperit pe un site dedicat trecutului acestei coaste a golfului o mențiune pasageră despre un incident care numai acesta putea fi. Am purtat o scurtă corespondență prin e-mail cu un tip care e bibliotecar în Tampa.

Wireman ridică mâinile şi flutură din degete ca şi când ar fi bătut la maşină.

— Tessie şi Laura Eastlake. Bibliotecarul mi-a trimis copii ale ziarului din Tampa din 19 aprilie 1927. Titlul de pe prima pagină este foarte tăios, foarte sumbru, înfiorător. Două cuvinte. AU DISPĂRUT.

— Isuse, am spus.

— Şase ani aveau. Elizabeth trebuie să fi avut patru, destul de mare să înțeleagă ce s-a întâmplat. Poate destul de mare să citească un titlu de ziar simplu ca AU DISPĂRUT. Cu gemenele înecate şi Adriana, fiica cea mare, fugită în Atlanta cu unul dintre directorii lui de fabrică... nu-i de mirare că John s-a săturat de Duma pentru o vreme. El şi cei trei rămaşi s-au mutat în Miami. După mulți ani, a revenit aici ca să moară, iar domnişoara Eastlake l-a îngrijit. (Wireman ridică din umeri.) Cam aşa cum o îngrijesc eu pe ea.

Deci... vezi acum de ce o doamnă în vârstă cu început de Alzheimer consideră că Duma este un loc nefast pentru fiice?

— Cred că da, dar cum face o doamnă în vârstă cu început de Alzheimer să găsească numărul de telefon al noului ei chiriaş?

Wireman îmi aruncă o privire vulpească.

— Chiriaş nou, număr vechi, funcție de formare automată pe toate telefoanele de acolo. (Arătă cu degetul mare peste umăr.) Alte întrebări?

Am rămas gură-cască.

— Mă are pe formare automată?

— Nu da vina pe mine; eu am apărut târziu în filmul ăsta. Bănuiala mea e că agenția imobiliară care se ocupă de treburi în locul ei i-a programat pe telefoane numerele de la toate proprietățile. Sau poate managerul domnişoarei Eastlake a făcut-o. Omul vine din St Petersburg cam o dată la şase săptămâni ca să se asigure că ea nu a murit şi că eu nu fur porțelanurile Spode. O să-l întreb când vine data viitoare.

— Ca să poată suna la orice casă din nordul Key doar apăsând un buton.

— Păi... mda. Adică, toate *sunt* ale ei. Mă mângâie pe mână. Dar ştii ce, *muchacho?* Cred că butonul tău o să aibă o uşoară cădere nervoasă în seara asta.

— Nu, am spus fără a mă gândi măcar. Nu face asta.

— A, exclamă Wireman, exact ca şi când ar fi înțeles. Şi cine ştie, poate că înțelesese. În orice caz, asta e explicația apelantului tău misterios - deşi trebuie să-ți spun că explicațiile au un mod de a se şubrezi pe Duma Key. După cum demonstrează şi povestea ta.

— Cum adică? Ai avut şi tu... experiențe?

Mă privi drept, fața lui latră, bronzată, fiind de nepătruns. Răcorosul vânt de sfârşit de ianuarie suflă, răscolind nisipul în jurul gleznelor noastre. Îi ridică şi lui părul, expunând din nou cicatricea în formă de monedă de deasupra tâmplei drepte. M-am întrebat dacă nu-l lovise cineva cu gâtul unei sticle, poate într-o încăierare într-un bar, şi am încercat să-mi imaginez pe cineva enervându-se pe omul acesta. Era greu de imaginat.

— Da, am avut... *experienţe,* recunoscu el şi făcu cu degetele în aer semnul ghilimelelor. Asta-i transformă pe copii în... *adulţi.* Asta le dă şi profesorilor de engleză motiv să bată câmpii în primul an al... *cursurilor de literatură.*

De fiecare dată cu ghilimele schematice.

Bun, nu voia să vorbească despre asta, cel puţin nu atunci. Aşa că l-am întrebat cât crede din povestea mea. Îşi dădu ochii peste cap şi se lăsă pe spate în scaun.

— Nu-mi pune răbdarea la încercare, *vato.* Poate te înşeli în privinţa câtorva lucruri, dar nebun nu eşti. Am o doamnă colo-şa... cea mai dulcică doamnă din lume şi o iubesc, dar uneori crede că eu sunt tati al ei şi că suntem în Miami, în circa o mie nouă sute treizeci şi patru. Uneori îşi vâră câte o figurină de porţelan într-o cutie de biscuiţi Sweet Owen şi o azvârle în iazul cu crapi japonezi din spatele terenului de tenis. Eu trebuie să o scot când o fură somnul, altfel o apucă pandaliile. N-am idee de ce. Cred că până-n vară o să poarte non-stop scutec pentru adulţi.

— Care-i ideea?

— Ideea e că ştiu ce înseamnă *loco,* cunosc Duma şi încep să te cunosc şi pe tine. Sunt întru totul dispus să cred că ai avut o viziune cu prietenul tău mort.

— Nu zău!

— Nu zău. *Verdad.* Întrebarea e ce-o să faci în privinţa asta, presupunând că nu eşti dornic să-l vezi în pământ pentru că - pot să fiu vulgar? - a uns cu unt ceea ce-nainte era felia ta de pâine.

— Nu sunt. Am avut într-adevăr un impuls de moment... nu ştiu cum să-l descriu...

— A fost un impuls de moment când ai simţit că-ţi vine să-i tai mădularul, apoi să-i scoţi ochii cu o furculiţă de grătar încinsă? De impulsul *ăsta* de moment vorbeşti, *muchacho?*

Wireman făcu un pistol din degetul mare şi arătătorul de la o mână şi-l îndreptă spre mine.

— Am fost căsătorit cu o puicuţă mexicană şi ştiu ce-i aia gelozie. E normal. Ca un reflex necondiţionat.

— Vreodată, soția ta te-a...

M-am oprit, brusc conştient din nou că îl cunoscusem pe omul acesta cu doar o zi în urmă. Era uşor să uiți asta. Wireman era *dus cu pluta.*

— Nu, *amigo,* din câte ştiu eu. N-a făcut decât să mă părăsească prin moarte. Chipul lui era de o inexpresivitate absolută.

— Să nu intrăm în subiectul ăsta, bine?

— Bine.

— Ce trebuie să ții minte despre gelozie e că vine şi se duce. Ca ploile trecătoare de după-amiază aici, în anotimpul capricios. Ai depăşit faza, spui.

Aşa şi trebuie, pentru că nu mai eşti *capesino-ul* ei. Întrebarea e ce-o să faci în privința celuilalt lucru. Cum îl împiedici pe tipul ăsta să se sinucidă? Pentru că ştii ce se întâmplă după ce fericita croazieră în familie se încheie, corect?

Pentru un moment, n-am spus nimic. Traduceam acea ultimă bucățică de spaniolă, sau asta încercam să fac. Nu mai eşti țăranul ei, asta să fie? Dacă da, suna trist a adevăr.

— *Muchacho?* Următoarea ta mişcare?

— Nu ştiu, am spus. Are e-mail, dar ce să-i scriu? „Dragă Tom, nu mă lasă nicicum ideea că te gândeşti la sinucidere, te rog să-mi răspunzi cât de repede“? Pun pariu că oricum nu-şi verifică e-mailul cât e-n vacanță. Are două foste soții şi uneia încă-i plăteşte pensie alimentară, dar nu e apropiat de niciuna. A avut un copil, care a murit însă în primele luni de viață - spina bifida, cred - şi... ce? *Ce?*

Wireman se întorsese cu spatele şi şedea tolănit în scaun, uitându-se peste apă, unde pelicanii făceau plonjoane pentru a-şi sorbi şi ei ceaiul de la ora cinci. Limbajul său corporal sugera dezgust.

Se întoarse înapoi cu fața.

— Nu te mai fâstâci. Ştii prea bine cine îl cunoaşte. Sau crezi că ştii.

— Pam? Te referi la *Pam?* Se uită doar la mine.

— Ai de gând să vorbeşti, Wireman, sau doar să şezi acolo?

— Trebuie să văd ce-mi face stăpâna. S-o fi trezit deja şi o să vrea gustările de la ora patru.

— Pam ar zice că-s nebun! La naiba, ea *încă* mai crede că-s nebun.

— Convinge-o.

Apoi se înmuie puțin.

— Uite, Edgar. Dacă ea a fost atât de aproape de el cât crezi tu, trebuie să fi văzut semnele prevestitoare. Iar tu nu poți decât să încerci. *Entiendes?*

— Nu înțeleg ce înseamnă asta.

— Înseamnă s-o suni pe nevastă-ta.

— E fosta mea nevastă.

— Nu. Până când nu ți-o ştergi din cap, divorțul e doar o ficțiune juridică. De aia te doare în cot ce crede ea despre starea sănătății tale mentale. Dar dacă ții şi la tipul ăsta, o vei suna şi-i vei spune că ai motive să crezi că omul plănuieşte să-şi facă de petrecanie.

Se opinti din scaun, apoi întinse mâna.

— Gata cu palavrele. Haide s-o cunoşti pe şefă. N-o să-ți pară rău. Între şefe, ea-i una destul de simpatică.

Am acceptat mâna lui şi l-am lăsat să mă tragă din ceea ce presupuneam că este un scaun de plajă de rezervă. Avea priză puternică. Ăsta e un alt lucru pe care nu-l voi uita niciodată despre Jerome Wireman; omul avea priză puternică. Pasarela ce ducea spre poarta din zidul din spate era lată doar pentru o persoană, aşa că am mers pe urmele lui, înaintând sprințar-şontâcăit. Când ajunse la poartă - care era o versiune mai mică a celei din față şi arăta la fel de spaniolă ca graiul nonşalant al lui Wireman - se întoarse spre mine, surâzând puțin.

— Josie vine să deretice marțea şi joia, şi e dispusă să ciulească urechea la domnişoara Eastlake cât timp doarme după-amiază - ceea ce înseamnă că aş putea veni să arunc o privire la tablourile tale mâine pe la două, dacă eşti de acord.

— De unde ştiai că vreau asta? Încă-mi adunam tupeul să te întreb.

El ridică din umeri.

— E cam limpede că vrei să le vadă *cineva* înainte să le arăți tipului de la galeria aia. În afară de fiica ta şi de puştiul care-ți face comisioane, adică.

— Programarea e pentru vineri. Mă înspăimântă.

Wireman flutură mâna în aer şi zâmbi.

— Nu te îngrijora, zise. Făcu o pauză. Dac-o să cred că lucrările tale-s de rahat, asta o să-ți şi spun.

— E bine aşa.

El aprobă din cap.

— Voiam doar să fim lămuriți.

Apoi deschise poarta şi mă conduse în curtea de la Heron's Roost, cunoscut şi ca *Palacio de Asesinos.*

II

Văzusem deja curtea în ziua când folosisem intrarea pentru a întoarce maşina, dar atunci nu aruncasem decât o privire. Eram concentrat mai mult pe cum să ajungem, eu şi fiica mea cenuşie la față şi toată numai ape, înapoi la Marele Roz. Observasem terenul de tenis şi dalele de un albastru-rece, însă îmi scăpase complet iazul cu crapi japonezi. Terenul de tenis era măturat şi pregătit de acțiune, suprafața lui fiind cu două nuanțe mai închisă la culoare decât dalele din curte. O răsucire a manetei de crom întindea fileul, gata de joc. Un coş plin de mingi stătea pe picioare de sârmă şi mă duse cu gândul pentru scurt timp la schița pe care Ilse o luase cu ea în Providence: *Sfârşitul jocului.*

— Într-una dintre zilele astea, *muchacho,* zise Wireman, indicând terenul pe lângă care treceam. Încetinise pasul, ca să-l pot prinde din urmă. Tu şi eu. O să te iau uşor - doar voleuri şi serve - dar tânjesc să lovesc cu racheta.

— Voleuri şi serve ceri în schimbul evaluării câtorva tablouri?

El zâmbi.

— Am eu preţul meu, dar nu ăsta e. Îţi spun mai târziu. Vino înăuntru.

III

Wireman mă conduse pe uşa din spate, printr-o bucătărie slab luminată cu insule mari şi albe pentru gătit şi un enorm aragaz Westinghouse, apoi în interiorul şoptitor al casei, care strălucea de lemn întunecat - stejar, nuc, tec, sequoia, chiparos. Era un *Palacio,* la propriu, în stil Florida vechi. Am trecut printr-o cameră ticsită de cărţi, cu o armură completă aşezată într-un colţ. Din bibliotecă se intra într-un birou pe pereţii căruia erau agăţate tablouri - nu apăsătoare portrete în ulei, ci luminoase chestii abstracte, chiar şi vreo două piese de op-art care-ţi furau ochii.

Lumina se revărsa peste noi ca o ploaie albă pe când străbăteam la pas holul principal *(Wireman* mergea la pas; eu şontâcăiam) şi mi-am dat seama că, în pofida grandorii conacului, partea aceasta nu era decât un pasaj din acela care desparte secţiuni în locuinţele mai bătrâne şi mult mai umile din Florida. Stilul acela, aproape întotdeauna bazat pe lemn (uneori lemn refolosit) mai degrabă decât pe piatră, are chiar şi un nume: Florida Cracker.

Pasajul, plin de lumină graţie tavanului său lung de sticlă, era mărginit de ghivece. În capătul lui, Wireman coti la dreapta. L-am urmat într-un enorm salon răcoros. Un şir de geamuri dădeau spre o curte laterală plină de flori - fiicele mele le-ar fi ştiut pe majoritatea pe nume, Pam le-ar fi ştiut pe toate, însă eu nu recunoşteam decât ochiul-boului, păianjenul-albastru, socul canadian şi degetarița. O, şi rododendronul. Mai erau multe altele. Dincolo de ele, pe un trotuar din dale albastre care probabil făcea legătura cu

curtea principală, țopăia un bâtlan cu ochi ageri. Părea deopotrivă gânditor şi posomorât, însă n-am văzut niciodată vreunul pe sol care să nu semene cu un puritan bătrân care se gândeşte la următoarea vrăjitoare pe care s-o ardă pe rug.

În mijlocul camerei se afla femeia pe care eu şi Ilse o văzuserăm în ziua în care încercam să explorăm Duma Key Road. Atunci era în scaun cu rotile, încălțată în tenişi albaştri. Astăzi stătea în picioare cu mâinile înfipte pe un cadru metalic, iar picioarele - mari şi foarte albicioase - erau goale. Era îmbrăcată într-o pereche de pantaloni largi cu talie înaltă, bej, şi o bluză de mătase de un maroniu-închis, cu umeri amuzant de largi şi mâneci lungi. Era o vestimentație care mă duse cu gândul la Katherine Hepburn în filmele alea vechi pe care le difuzează uneori Turner Classic Movies: *Coasta lui Adam* sau *Femeia anului.* Doar că nu-mi aduceam aminte ca Hepburn să arate atât de bătrână, chiar şi atunci când era bătrână.

Încăperea era dominată de o masă lungă şi joasă de genul celor pe care tatăl meu le avea în pivniță pentru trenulețele lui electrice, numai că tăblia acesteia era dintr-un soi de lemn uşor - semăna cu bambusul - şi nu cu iarbă sintetică. Era ticsită de căsuțe în miniatură şi figurine de porțelan: bărbați, femei, copii, animale domestice, animale sălbatice, creaturi de extracție mitologică. Că veni vorba de creaturi mitologice, am văzut un cuplu de indivizi spoiți pe față să pară negri, care n-ar fi fost niciodată pe placul celor de la NAACP[5].

Elizabeth Eastlake îl privi pe Wireman cu o expresie de dulce încântare pe care mie mi-ar fi făcut mare plăcere s-o desenez... deşi nu sunt sigur dacă cineva ar fi luat-o în serios. Nu sunt sigur dacă dăm vreodată crezare celor mai simple emoții din arta noastră, cu toată că le vedem în jurul nostru zi de zi.

— Wireman! spuse ea. M-am trezit devreme şi m-am simțit atât de bine în compania porțelanurilor mele!

Avea un pronunțat accent de sudistă, care făcea ca *porțelanuri* să sune ca *poHRțelanuhHRi.*

— Uite, familia-i acasă!

La un capăt al mesei era macheta unui conac. De soiul celor cu stâlpi de susținere. Gândiți-vă la Tara din *Pe aripile vântului* şi n-o să greşiți. Sau *ghreşiți, dacă* vorbiți ca Elizabeth. În jurul lui erau dispuse aproape o duzină de figurine, în cerc. Poziția era ciudat de ceremonială.

— Într-adevăr este, aprobă Wireman.

— Şi clădirea şcolii! Vezi cum am pus copiii în fața şcolii? Hai să vezi!

— O să vin, dar ştii că nu-mi place să te ridici din pat în lipsa mea, zise el.

— Nu aveam chef să te chem prin aparatul ăla vechi de recepție-emisie. Mă simt cu adevărat foarte bine. Hai să vezi. Să vină şi noul tău prieten. O, ştiu cine eşti.

Surâse şi îmi făcu semn din deget să vin mai aproape.

— Wireman mi-a spus totul despre tine. Eşti noul chiriaş de la Salmon Point.

— El îi zice Marele Roz, interveni Wireman.

Femeia râse. Era genul de râs tabagic care se transformă în tuse. Wireman trebui să se grăbească şi s-o țină ca să nu cadă. Pe domnişoara Eastlake nu păru s-o deranjeze nici tuşea, nici faptul că Wireman o ținuse.

— Îmi *place* asta! zise când putu să vorbească. O, mamă, ce-mi *place* asta! Hai să vezi cum am aranjat copiii în fața şcolii, domnule...? Sunt sigur că mi s-a spus numele dumitale, dar îmi scapă, atâtea îmi scapă acum, eşti domnul...?

— Freemantle, am zis. Edgar Freemantle.

M-am dus alături de ei la masa de joacă; ea îmi oferi mâna. Nu era musculoasă, dar era, ca şi picioarele, destul de mare. Nu uitase delicata artă a salutului şi strânse cât de tare putu. De asemenea, în acelaşi timp mă privi cu un interes vesel. Îmi plăcea de ea, de faptul că recunoscuse că are probleme cu memoria. Şi, Alzheimer au ba, mental sau verbal mă bâlbâiam mult mai mult decât o văzusem bâlbâindu-se pe ea până acum.

— Încântată de cunoştinţă, Edgar. Te-am mai văzut o dată, dar nu-mi amintesc când. O să-mi aduc eu aminte. Marele Roz! Sună bine!

— Îmi place casa, doamnă.

— Bun. Mă bucur dacă te mulţumeşte. E o casă de artişti, să ştii. Eşti şi tu artist, Edgar?

Mă privea cu ochii ei albaştri fără de prihană.

— Da, am spus.

Era mai uşor aşa, mai rapid şi poate că era chiar adevărat.

— Presupun că sunt.

— Sigur că eşti, dragă, am ştiut din prima. O să-mi trebuiască un tablou al tău. Wireman o să stabilească un preţ cu tine. E şi avocat, pe lângă că e un bucătar excelent, ţi-a spus asta?

— Da... nu... adică...

Eram pierdut. Discursul ei părea să fi mers pe prea multe piste, şi pe toate deodată. Wireman, pehlivanul, arăta de parcă s-ar fi muncit să nu râdă. Lucru care şi mie mi-a dat impulsul de a râde, desigur.

— Încerc să obţin tablouri de la toţi artiştii care au stat în Marele tău Roz. Am un Haring care a fost pictat aici. Dar şi o schiţă de Dali.

Asta mi-a reprimat impulsul de a râde.

— Serios?

— Da! Ţi-l arăt imediat, n-ai cum să nu-l vezi, e-n camera cu televizorul şi noi urmărim fără excepţie *Oprah.* Nu-i aşa, Wireman?

— Da, confirmă el şi aruncă o privire la cadranul ceasului de pe interiorul încheieturii.

— Dar nu e musai să o urmărim la oră fixă, pentru că avem o maşinărie minunată numită...

Se opri şi duse un deget la gropiţa dintr-o parte a bărbiei sale durdulii.

— Vito? Vito este, Wireman? El zâmbi.

— TiVo, domnişoară Eastlake. Ea râse.

— TiVo, nu-i aşa că e un cuvânt nostim? Şi nu ți se pare nostim ce formali suntem? El e Wireman pentru mine. Eu sunt domnişoara Eastlake pentru el - doar dacă nu sunt supărată, cum sunt uneori când îmi scapă unele lucruri din minte.

Suntem ca personajele dintr-o piesă de teatru! Una fericită, în care ştii că-n scurt timp orchestra o să cânte şi toți din distribuție or s-o acompanieze cu vocile!

Râse pentru a arăta ce idee fermecătoare era asta, însă era ceva puțin smintit în râsul ei. Pentru prima dată, accentul ei mă duse cu gândul la Tennessee Williams în loc de Margaret Mitchell.

Cu blândețe - cu mare blândețe - Wireman spuse:

— Poate ar trebui să mergem în cealaltă cameră pentru *Oprah.* Cred c-ar trebui să stați jos. Puteți fuma o țigară cât urmăriți *Oprah* şi ştiți că asta vă place.

— Într-un minut, Wireman. Fix într-un minut. Avem aşa de puțină *companie* aici. Şi înapoi spre mine: Ce fel de artist eşti, Edgar? Crezi în artă de amorul artei?

— Categoric artă de amorul artei, doamnă.

— Mă bucur. Pe cei ca dumneata îi place cel mai mult Salmon Point. Cum îi spui?

— Artei mele?

— Nu, dragă... lui Salmon Point.

— Marele Roz, doamnă.

— Marele Roz să fie, atunci. Iar eu voi fi Elizabeth pentru tine.

Am zâmbit. N-am avut încotro, căci ea era serioasă mai mult decât curtenitoare.

— Elizabeth să fie.

— Minunat. Într-un moment sau două vom merge în camera cu televizorul, dar mai întâi... Îşi întoarse atenția înapoi la masa de joacă. Ei, Wireman? Ei, Edgar? Vedeți cum i-am aranjat pe copii?

Erau în jur de doisprezece, toți cu fața spre latura stângă a şcolii. O clasă cu număr redus de elevi.

— Ce vă spune asta? întrebă ea. Wireman? Edward? Oricare?

Era o scăpare minoră, dar sigur că eu eram atent la scăpări. Iar de data aceea propriul meu nume fusese subiectul scăpării.

— Recreație? întrebă Wireman şi ridică din umeri.

— Sigur că nu, zise ea. Dacă erau în recreație, s-ar fi *jucat,* n-ar fi stat toți gură-cască laolaltă.

— E fie un incendiu, fie o pregătire antiincendiu, am spus.

Femeia se aplecă peste cadru (Wireman, vigilent, o apucă de umăr ca să nu-şi piardă echilibrul) şi-mi aplică un sărut pe obraz. Asta m-a surprins la culme, dar nu într-un fel negativ.

— Foarte bine, Edward! strigă ea. Acum, care din cele două variante crezi că este?

M-am gândit bine. Era uşor dacă luam întrebarea în serios:

— O pregătire.

— Da! Ochii ei albaştri scăpărau de încântare. Spune-i lui Wiring de ce.

— Dacă ar fi fost un incendiu, copiii ar fi împrăştiați în toate direcțiile. În schimb, ei...

— Aşteaptă să intre înapoi în şcoală, da.

Dar când se întoarse spre Wireman, am văzut o cu totul altă femeie, una speriată.

— Iar ți-am spus pe alt nume.

— Nu face nimic, domnişoară Eastlake, zise el şi o sărută în scobitura tâmplei cu o tandrețe care mă făcu să-l plac foarte mult.

Ea îmi zâmbi. A fost ca imaginea soarelui ieşind de după un nor.

— Atât timp cât încă mi se adresează cu numele de familie, ştiu că... Dar acum părea pierdută, şi zâmbetul începu să i se şteargă.

— Ştiu că...

— Că e timpul să urmărim *Oprah,* interveni Wireman şi o luă de braț.

Împreună întoarseră cadrul metalic de la masa de joacă şi ea începu să înainteze cu o viteză surprinzătoare, spre uşa din celălalt capăt al încăperii. El o însoţea cu ochii în patru.

„Camera cu televizorul“, cum îi spusese ea, era dominată de un Samsung mare cu ecran plat. În fundul încăperii era o stivă de costisitoare aparate de sonorizare. Nu le-am acordat atenţie. Mă uitam la schiţa înrămată agăţată pe perete deasupra rafturilor cu CD-uri şi preţ de câteva secunde am uitat să respir.

Schiţa era în creion, completată cu două fuioare purpurii, probabil adăugate cu un simplu pix roşu - de felul celor pe care le folosesc profesorii la notarea extemporalelor. Mâzgăliturile acelea nu-tocmai-întâmplătoare fuseseră făcuse la linia orizontului dinspre golf pentru a indica apusul. Erau perfecte. Erau geniale. Era orizontul *meu,* cel pe care îl vedeam de la Micul Roz. Am ştiut asta aşa cum am ştiut că artistul asculta scâşnetul constant al scoicilor de sub el în timp ce transforma hârtia albă, goală, în ceea ce vedea ochiul său şi mintea sa traducea. La orizont era o navă, probabil un petrolier. Putea să fie chiar cel pe care îl desenasem eu în prima seară petrecută pe Duma Key Road la numărul 13. Stilul nu aducea deloc cu al meu, însă alegerea subiectului era identică.

În partea de jos, mâzgălit aproape neglijent: *Salv Dali.*

IV

Domnişoara Eastlake - Elizabeth - îşi fuma ţigara în timp ce Oprah o chestiona pe Kirstie Alley pe mereu fascinantul subiect al scăderii în greutate. Wireman pregăti sendvişuri cu omletă, care au fost delicioase. Ochii mi se tot duceau la schiţa de Dali înrămată şi-mi tot spuneam - desigur - *Salutare, Dali.* Când doctorul Phil intră în platou şi începu să dojenească un cuplu de doamne obeze din public, care aparent

se oferiseră voluntar să fie dojenite, le-am spus lui Wireman şi Elizabeth că ar fi cazul să mă întorc acasă.

Elizabeth apăsă un buton pe telecomandă şi-l reduse la tăcere pe doctorul Phil, apoi întinse cartea pe care se aflase telecomanda. Ochii ei păreau deopotrivă umili şi plini de speranță.

— Wireman zice c-o să vii uneori să-mi citeşti după-amiaza, Edmund, e adevărat?

Suntem forțați să luăm unele decizii într-o fracțiune de secundă, iar eu am luat una atunci. Am hotărât să nu mă uit la Wireman, care şedea la stânga lui Elizabeth. Acuitatea de care dăduse dovadă la masa ei de joacă se risipea, până şi eu vedeam asta, însă credeam că mai are încă destulă la dispoziție. O privire în direcția lui Wireman ar fi fost de ajuns pentru a-i da de veste că asta era o noutate pentru mine, şi s-ar fi simțit stingherită. Nu voiam să se simtă stingherită, în parte pentru că-mi plăcea de ea şi-n parte pentru că bănuiam că viața-i va da multe prilejuri de stingherealã în următorii ani. În scurt timp i se va întâmpla mai mult decât doar să uite nume.

— Am discutat subiectul, am spus.

— Poate că-n după-masa asta-mi poți citi o poezie, zise ea. Alegi tu. Mi-e aşa de dor de ele. M-aş putea lipsi de *Oprah,* dar o viață fără cărți e o viață searbădă, iar una fără poezie este...

Râse. Era un sunet tulburător, care-mi răni inima.

— E ca o viață fără tablouri, nu crezi? Sau crezi?

Era o tăcere deplină în cameră. Altundeva un ceas ticăia, dar asta era tot. M-am gândit că Wireman va spune ceva, dar nu spuse; femeia îl lăsase pentru scurt timp fără grai, un truc deloc complicat atunci când venea vorba de acel *hijo de madre.*

— Poți alege tu, repetă ea. Sau dacă ai stat prea mult, Edward...

— Nu, am spus. Nu, nu face nimic, e bine.

Cartea purta titlul simplu: *Poezii bune.* Editorul era Garrison Keillor, un om care putea probabil să candideze pentru funcția de guvernator şi să fie ales în partea de lume

din care veneam eu. Am deschis la întâmplare şi am găsit o poezie scrisă de cineva pe nume Frank O'Hara. Era scurtă. Asta însemna pentru *mine* poezie bună, şi am atacat-o.

Ai uitat cum eram atunci
când eram încă a-ntâia
şi ziua venea grasă cu mărul în gură

n-are rost să-ți faci griji de Timp
dar am avut câteva trucuri în mânecă
şi am luat nişte colțuri ascuțite

toată păşunea părea masa noastră
n-aveam nevoie de vitezometre
puteam face cocteiluri din gheață şi apă...

Ceva se întâmplă cu mine aici. Vocea îmi tremură şi cuvintele se dublară, ca şi când cuvântul „apă“ ieşindu-mi pe gură făcuse apa să-mi izvorască în ochi. Am ridicat privirea şi am spus: „Scuzați-mă“. Aveam vocea răguşită. Wireman părea îngrijorat, însă Elizabeth Eastlake îmi zâmbea cu o expresie de perfectă înțelegere.

— E-n regulă, Edgar, zise. Poezia are uneori şi asupra mea efectul ăsta. De sentimentele sincere nu ai de ce te ruşina. Oamenii râsul nu-l mimează.

— Nici convulsii nu simulează, am completat. Vocea mea părea să vină de la altă persoană.

Ea zâmbi solar.

— Omul ştie Dickinson, Wireman!

— Aşa se pare, aprobă Wireman. Mă privea îndeaproape.

— Vrei să închei, Edward?

— Da, doamnă.

N-aş vrea să fiu mai iute
sau mai verde ca acum
dacă ai fi cu mine

O tu ai fost cea mai bună
dintre toate zilele mele.

Am închis cartea.

— Aşa se termină.

Ea încuviinţă din cap.

— Care au fost cele mai bune dintre zilele tale, Edgar?

— Poate că astea, am spus. Sper că e aşa. Ea aprobă.

— Atunci am să sper şi eu că e aşa. Ai oricând dreptul să speri. Şi, Edgar?

— Da, doamnă?

— Spune-mi Elizabeth. Nu suport să fiu o doamnă la capătul ăsta de viaţă. Ne-am înţeles?

Am încuviinţat.

— Cred că da, Elizabeth.

Ea zâmbi şi lacrimile pe care le avusese în ochi căzură. Obrajii pe care aterizară erau bătrâni şi distruşi de riduri, însă ochii erau tineri. Tineri.

V

Zece minute mai târziu, eu şi Wireman stăteam din nou la capătul pasarelei de la *Palacio*. O lăsase pe stăpâna casei în tovărăşia unei felii de plăcintă de lămâi verzi, a unui pahar cu ceai şi a telecomenzii. Într-o pungă, eu aveam două sendvişuri cu omletă. Spusese că se vor strica dacă nu le duc acasă, şi n-a trebuit să insiste prea mult. I-am cerut şi vreo două aspirine.

— Uite, spuse el, îmi pare rău de asta. Aveam de gând să te întreb întâi, crede-mă.

— Uşurel, Wireman.

El încuviinţă, dar nu se uită direct la mine. Se uita peste golf.

— Vreau doar să ştii că nu i-am promis nimic. Dar e... ca un copil acum. Aşa că face presupuneri ca şi copiii, bazându-

se mai mult pe ce vrea decât pe fapte.

— Iar ce vrea e să i se citească.

— Da.

— Poeziile pe bandă sau compact-disc n-o satisfac?

— Nu. Zice că diferența dintre o înregistrare şi viul grai este ca deosebirea dintre ciupercile la conservă şi cele proaspete.

Zâmbi, dar tot nu voia să se uite la mine.

— De ce nu-i citeşti, Wireman? Continuând să se uite peste valuri, rosti:

— Pentru că nu mai pot.

— Nu mai poți... De ce?

Se gândi la asta, apoi clătină din cap.

— Nu astăzi. Wireman e obosit, *muchacho,* şi ea o să stea trează la noapte. Trează şi pusă pe discuții, plină de regret şi confuzie, crezând probabil că se află la Londra sau St Tropez. Am văzut semnele.

— O să-mi spui altă dată?

— Da. Suspină pe nas. Dacă tu o poți arăta pe a ta, presupun c-o pot arăta şi eu pe a mea, deşi nu-i pe gustul meu. Eşti sigur că te descurci la întoarcere?

— Absolut, am spus, deşi şoldul îmi bubuia ca un motor mare.

— Te-aş duce cu maşinuța de golf, sincer te-aş duce, dar când e în starea asta - terminologia clinică folosită de doctorul Wireman în cazul de față este Sclipitoare Mergând spre Prostire - se întâmplă să-şi pună în cap să spele geamurile... dau să şteargă rafturile de praf... sau să plece la plimbare fără cadru.

La acest gând, se cutremură. Gestul fu din categoria celor care la început sunt burleşti şi până la urmă ajung să fie sincere.

— Toți încearcă să mă urce într-o maşinuța de golf, am spus.

— O s-o suni pe soția ta?

— Nu văd altă variantă, am zis.

El încuviință.

— Bravo, băiete! Poți să-mi relatezi totul când o să vin să-ți văd tablourile. Oricând e bine. Pot s-o sun pe o infirmieră - Annmarie Whistler - dacă-ți convine mai mult dimineața.

— Bine. Mersi. Şi mersi că m-ai ascultat, Wireman.

— Mersi că i-ai citit şefei. *Buena suerte, amigo.*

Am pornit pe plajă în jos şi parcursesem cam cincizeci de metri, când mi-a trecut ceva prin gând. M-am întors, crezând că Wireman va fi plecat, dar încă stătea acolo cu mâinile în buzunare şi cu vântul dinspre golf - tot mai răcoros - fluturându-i pe spate părul cărunt.

— Wireman!

— Ce-i?

— A fost şi Elizabeth artistă?

Nu-mi răspunse mult timp. Se auzi doar sunetul valurilor, mai puternic în seara aceasta, când le împingea vântul. Apoi spuse:

— Interesantă întrebare, Edgar. Dacă ai întreba-o pe ea - şi te-aş sfătui să n-o faci - ar spune nu. Dar nu cred că ăsta este adevărul.

— De ce nu?

Însă el spuse doar:

— Ai face bine s-o iei la picior, *muchacho.* Înainte să ți se înțepenească şoldul ăla.

Făcu o fluturare rapidă din mână, se întoarse şi plecă pe pasarelă în sus, urmându-şi umbra tot mai lungă, aproape înainte să-mi dau seama că pleca.

Am rămas locului încă un moment sau două, apoi m-am întors spre nord, mi-am fixat vizual ținta asupra Marelui Roz şi am pornit spre casă. A fost un drum lung şi, înainte să ajung, propria-mi umbră absurd alungită se pierdu între ierburile de pampas, dar până la urmă am ajuns. Valurile continuau să crească şi sub casă murmurul scoicilor devenise din nou o ceartă în toată regula.

Cum se face un desen (IV)

Începeți cu ceea ce ştiți, apoi reinventați totul. Arta e magie, nu încape îndoială, însă toate manifestările artistice, oricât ar fi ele de ciudate, îşi au originea în umila viață de zi cu zi. Numai să nu fiți surprinşi când flori bizare încolțesc într-un sol de rând. Elizabeth ştia asta. Nu-i spusese nimeni; o învățase pe pielea ei.

Cu cât desena mai mult, cu atât vedea mai mult. Cu cât vedea mai mult, cu atât îşi dorea mai mult să deseneze. Aşa merg lucrurile. Şi cu cât vedea mai mult, cu atât îi revenea mai mult limbajul: mai întâi cele patru sau cinci sute de cuvinte pe care le ştia în ziua în care căzuse din trăsură şi se lovise la cap, apoi mult, mult mai multe.

Tati era uluit de rapiditatea cu care se dezvoltau în rafinament desenele ei. La fel şi surorile ei - deopotrivă Marile Răutăți şi gemenele (Nu Adie; Adie era în Europa cu trei prieteni şi două supraveghetoare de nădejde - Emery Paulson, tânărul cu care avea să se căsătorească, nu intrase încă în scenă). Bona/menajera se minuna de ea, îi spunea la petite obeah fille.

Doctorul care o îngrijea avertiză că fetița trebuie să aibă mare grijă la efort şi la emoții puternice, dacă nu vrea să facă febră, dar în ianuarie 1926 alerga de colo-colo în partea de sud a insulei, ducând cu ea maculatorul, încotoşmănată în „jacheta mea pffoasă şi ciuculei", desenând totul.

Aceea a fost iarna în care-şi văzu familia plictisindu-se de ocupația ei - Marile Răutăți Maria şi Hannah întâi, apoi Tessie şi Lo-Lo, apoi Tati, apoi chiar şi Nan Melda. Înțelegea ea oare că până şi geniul îşi pierde farmecul, când e luat în doze mari? Poate că, într-un fel instinctual de copil, înțelegea.

Ce a urmat, culmea plictiselii lor, a fost hotărârea ei de a-i face să vadă minunea a ceea ce ea *vedea reinventând lumea.*

Începu faza ei suprarealistă; mai întâi păsările zburând cu susul în jos, apoi animale umblând pe apă, apoi Caii Zâmbitori care-i aduseră într-o mică măsură renume. Şi atunci s-a schimbat ceva. Atunci s-a strecurat înăuntru ceva întunecat, folosind-o pe micuța Libbit drept unealtă.

Începu să-şi deseneze păpuşa, iar când făcu asta, păpuşa începu să vorbească.

Noveen.

Pe atunci Adriana se întorsese de la Gay Paree, şi oricum Noveen vorbea cel mai adesea pe vocea ascuțită şi veselă a lui Adie, întrebând-o pe Elizabeth dacă nu poate să ala-bala-parle-vu şi spunându-i să-mi ferme la buş. Uneori Noveen îi cânta până când adormea în timp ce desenele cu fața păpuşii - mare şi rotundă şi toata maronie, mai puțin buzele, care erau roşii - stăteau împrăştiate peste plapuma lui Elizabeth.

Noveen cântă Frere Jacques, frere Jacques, dormi cumva? Dormi cumva? Dorme-vu, dorme-vu?

Uneori, Noveen îi spunea poveşti - amestecate, dar minunate - în care Cenuşăreasa purta pantofiorii roşii primiți de la Oz şi Gemenii Bobbsey se pierdeau în Pădurea Fermecată şi găseau o casă din turtă dulce cu acoperiş făcut din bomboane de mentă.

Dar atunci vocea lui Noveen se schimbă. Încetă să mai fie vocea lui Adie. Încetă să mai fie vocea cuiva cunoscut de Elizabeth, şi continua să vorbească până şi atunci când Elizabeth îi spunea să-şi ferme la buş. La început, poate că vocea aceea a fost plăcută. Poate că a fost hazlie. Ciudată, dar hazlie.

Apoi lucrurile s-au schimbat, aşa-i? Pentru că arta este magie, şi nu toată magia este albă.

Nici chiar pentru fetele mici.

7. Artă de amorul artei

I

În dulăpiorul de băuturi din living era o sticlă de whisky simplu rafinat. Voiam o duşcă şi n-am luat-o. Voiam să aştept, poate să mănânc unul dintre sendvişurile cu omletă şi să pun la cale ce să-i spun, dar nici asta n-am făcut. Uneori,

singura cale de a o face este să o faci. Am luat telefonul fără fir cu mine în camera Florida. Era răcoare chiar şi cu glasvandul închis, dar într-un mod plăcut. M-am gândit că aerul rece îmi va ascuți puțin simțurile. Şi poate că imaginea soarelui coborând după linia orizontului şi întinzându-şi auriul peste apă mă va calma. Pentru că nu eram calm. Inima îmi bubuia prea tare, îmi simțeam obrajii încinşi, şoldul mă durea ca naiba şi mi-am dat brusc seama, cu o reală groază, că îmi scăpase din gând numele soției mele. De fiecare dată când încercam să-l aflu, nu găseam decât *peligro,* cuvântul spaniol pentru pericol.

Am hotărât că am totuşi nevoie de un lucru înainte să sun în Minnesota.

Am lăsat telefonul pe canapeaua plină de te miri ce, am şchiopătat până în dormitor (mergând acum pe cârjă; eu şi cârja aveam să fim inseparabili până la ora de culcare) şi am luat-o pe Reba. O singură privire în ochii ei albaştri a fost de ajuns ca să-mi amintesc numele lui Pam, şi bătăile inimii mi-au încetinit. Cu fetişcana mea între coaste şi ciotul brațului, cu picioarele ei roz fără oase bălăbănindu-se, mi-am croit drum înapoi în camera Florida şi m-am aşezat. Reba îmi căzu în poală şi am dat-o deoparte cu un ghiont, aşa încât rămase cu fața la soarele în asfințit.

— Dacă te uiți prea mult la el, o să orbeşti, am spus. Desigur, asta e toată distracția. Bruce Springsteen, 1973 sau *pe acolo, muchacho.*

Reba nu răspunse.

— Ar trebui să fiu la etaj, pictând asta, i-am spus. Să fac, futu-i, artă de amorul, futu-i, artei.

Niciun răspuns. Ochii mari ai Rebei nu sugerau nimănui în special că era prizonieră alături de cel mai rău om din America. Am luat telefonul fără fir şi l-am scuturat în fața ei.

— Reuşesc eu, am spus.

Nimic din partea Rebei, însă mi se părea că arată îndoielnică. Sub noi, scoicile îşi continuau cearta pornită de vânt: *Ba da, ba nu, o, ba da.*

Îmi doream să discut mai departe problema cu Păpuşa Terapeutică. În schimb, am format numărul de la ceea ce înainte fusese casa mea. Pe acesta n-am avut nici-o problemă să mi-l amintesc. Spera să-mi răspundă robotul. În schimb, mi-a răspuns Pam însăşi, părând fără suflu.

— Hei, Joanie, slavă Cerului că suni din nou. Sunt în întârziere şi speram ca programarea noastră de la trei şi un sfert ar putea fi...

— Nu e Joanie, am zis. Am dus mâna după Reba şi am tras-o înapoi în poală fără să mă gândesc la asta. Sunt Edgar. Şi s-ar putea să fii nevoită să anulezi programarea de la trei şi un sfert. Avem ceva de discutat şi e important.

— Ce s-a întâmplat?

— Cu mine? Nimic. Sunt bine.

— Edgar, putem vorbi mai târziu? Trebuie să-mi coafez părul şi sunt în întârziere. Mă întorc la şase.

— E vorba de Tom Riley.

Tăcerea din partea de lume a lui Pam se întinse preț de zece secunde. În acest timp, dâra aurie de pe apă se întunecă puțin. Elizabeth Eastlake ştia versuri de Emily Dickinson; m-am întrebat dacă ştia şi Vachel Lindsay.

— Ce-i cu Tom? întrebă Pam într-un târziu. Era precauție în vocea ei, profundă precauție. Eu eram aproape sigur că programarea la coafor îi ieşise din gând.

— Am motive să cred că se gândeşte la sinucidere. Am strâns telefonul între ureche şi umăr şi am început s-o mângâi pe Reba pe păr. Ştii ceva despre asta?

— Ce să... *eu* ce să...

Vorbea ca şi când ar fi primit un pumn în stomac, rămânând fără suflu.

— De ce Dumnezeu *să ştiu* eu...

Începu să îşi adune puțină putere, țintind spre indignare. Prinde bine în asemenea situații, presupun.

— Suni din senin şi te aştepți să-ți vorbesc despre starea sănătății mintale a lui Tom Riley? Credeam că te însănătoşeşti, dar se pare că mă minteam sing...

— Ar trebui să ştii ceva, dacă tot te-ai futut cu el.

Degetele mi se înfipseră în părul portocaliu sintetic al Rebei şi am strâns-o de el, dorind parcă să-l smulg din rădăcini.

— Sau mă înşel?

— Asta-i o *nebunie!* aproape că țipă ea. Ai nevoie de *ajutor,* Edgar! Fie îl suni pe doctorul Kamen, fie cauți ajutor acolo, şi asta *repede!*

Furia - şi certitudinea care o însoțea, că voi începe să pierd cuvinte - dispăru pe dată. Mi-am relaxat mâna din părul Rebei.

— Calmează-te, Pam. Nu-i vorba de tine aici. Sau de mine. E vorba de Tom. Ai văzut semne de depresie? Trebuie să fi văzut.

Niciun răspuns. Dar nici vreun clic care să mă anunțe că a închis. Şi îi auzeam respirația. În cele din urmă, spuse:

— Bine. Bine, corect. Ştiu de unde ți-a venit ideea asta. Micuța Miss Regină a Dramei, corect? Presupun că Ilse ți-a mai spus şi de Max Stanton, în Palm Desert. O, Edgar, *ştii* cum e ea!

La aceasta, furia amenință să se întoarcă. Am întins mâna şi am apucat-o pe Reba de mijlocul ei moale. *Reuşesc eu,* am gândit. *Şi nu-i vorba de Ilse. Şi Pam? Pam e doar speriată, pentru că n-a prevăzut mişcarea asta. E speriată şi furioasă, dar o să reuşesc.* Trebuie *să reuşesc.*

Nu conta faptul că pentru câteva momente mi-a venit s-o ucid. Sau că, dacă ar fi fost acolo, în camera Florida, cu mine, poate că aş fi încercat s-o ucid.

— Nu Ilse mi-a spus.

— Gata cu nebuniile, acuma închid...

— Singurul lucru pe care nu-l ştiu e care dintre ei te-a convins să te tatuezi pe sân. Trandafiraşul ăla.

Țipă. Doar un țipăt moale, dar a fost de-ajuns. Urmă un alt moment de tăcere. Pulsa ca postavul negru. Apoi ea izbucni:

— Târfa aia! L-a văzut şi ți-a spus! Numai aşa poți şti! Ei, bine, nu înseamnă *nimic!* Nu dovedeşte *nimic!*

— Nu suntem la tribunal, Pam, i-am zis.

Ea nu-mi răspunse, dar îi auzeam respirația.

— Ilse a bănuit *într-adevăr* ceva în privința lui Max ăsta, însă de Tom n-are habar. Dacă-i spui, o să-i frângi inima. Iar asta o să-mi frângă mie inima.

Plângea.

— Fac ceva pe inima ta. Şi pe tine. Mi-aş dori să fii mort, ştii asta? Nemernic mincinos, indiscret, mi-aş dori să fii mort.

Cel puțin eu nu mai simțeam asta față de ea. Slavă Domnului! Dâra de pe apă se întunecase la o nuanță de cupru şlefuit. Acum urma să se strecoare portocaliul.

— Ce ştii despre dispoziția psihică a lui Tom?

— Nimic. Şi dacă vrei să ştii, n-am nici-o aventură cu el. Dacă *totuşi* am avut una, a durat trei săptămâni mari şi late. S-a terminat. I-am spus asta clar când m-am întors din Palm Desert. Motive sunt destule, dar în principal el e prea... Brusc, făcu un salt înapoi. Ea trebuie să-ți fi spus. Melinda n-ar fi spus, chiar dacă ştia. *Ea* ştie prin ce am trecut cu tine.

Era surprinzător, sincer, ce puțin mă interesa s-o iau pe pista asta cu ea. Pe mine mă interesa altceva.

— E prea ce?

— *Cine* e prea ce? strigă ea. Isuse, urăsc asta! Interogatoriul ăsta! De parcă mie-mi plăcea!

— Tom. Ai spus „în principal el e prea“, apoi te-ai oprit.

— Prea cu toane. E instabil emoțional. Într-o zi e vesel, în cealaltă e trist, într-alta e amândouă, mai ales dacă nu-şi ia...

Se opri brusc.

— Dacă nu-şi ia pastilele, am încheiat în locul ei.

— Mda, ei, nu-s eu psihiatrul lui, zise ea, iar iritarea care i se auzea în voce nu suna dogit ca o tinichea; eram aproape convins că suna ca dangătul de oțel albastru. Isuse! Femeia cu care mă căsătorisem putea fi dură atunci când o cerea situația, însă credeam că acel neiertător oțel albastru era ceva nou: partea ei din accidentul meu. Îl consideram şchiopătatul ei.

— M-am săturat de rahaturi de astea când eram cu tine, Edgar. Mi-ar plăcea să întâlnesc măcar o dată un bărbat care

să fie bărbat, şi nu un oracol care se îndoapă cu pastile.

Îşi trase nasul în urechea mea, şi am aşteptat sunetul de trompetă care urma. Veni. Plângea la fel ca întotdeauna; unele lucruri se pare că nu se schimbă.

— Du-te dracului, Edgar, pentru că mi-ai distrus ceea ce chiar era o zi bunicică.

— Nu-mi pasă cu cine te culci, am spus. Suntem divorțați. Vreau doar să salvez viața lui Tom Riley.

De data aceasta ea strigă atât de tare, că trebui să țin receptorul departe de ureche.

— *Nu sunt eu RĂSPUNZĂTOARE pentru viața lui! AM ÎNCHEIAT-O!*

Ți-a scăpat asta? Apoi, pe un ton puțin mai scăzut (dar nu cu mult): Nici măcar nu-i în St Paul. E într-o croazieră cu mama şi fătălăul de frate-său.

Brusc, am înțeles, sau am crezut că înțeleg. Era ca şi când aş fi zburat pe deasupra chestiunii, având asupra ei o imagine de ansamblu. Poate pentru că şi eu mă gândisem la sinucidere, punându-mi în vedere tot timpul că e absolut obligatoriu să semene cu un accident. Nu pentru ca banii de asigurare să fie plătiți, ci pentru ca fiicele mele să nu fie nevoite să trăiască toată viața, în văzul lumii, cu stigmatul că...

Şi acela era răspunsul, nu-i aşa?

— Spune-i că ştii. Când se întoarce, spune-i că ştii că plănuieşte să-şi ia viața.

— De ce m-ar crede?

— Pentru că *plănuieşte* s-o facă. Pentru că tu îl cunoşti. Pentru că e bolnav la cap şi probabil crede că se fâțâie în lume cu un afiş lipit pe spate pe care scrie PLĂNUIESC SĂ MA SINUCID. Spune-i că ştii că a renunțat la antidepresive. Doar ştii asta, nu-i aşa? Sută la sută.

— Da. Dar n-a ajutat niciodată să-i spun să le ia.

— I-ai spus vreodată c-o să-ți dai drumul la gură despre el dacă nu începe să-şi ia medicamentele? C-o să-ți dai drumul la gură în fața tuturor?

— Nu, şi n-am de gând s-o fac acum! Părea îngrozită. Crezi că vreau ca toată lumea din St Paul să ştie că m-am culcat cu Tom Riley? Că am avut o *chestie* cu el?

— Dar ca toată lumea din St Paul să ştie că-ți pasă ce se întâmplă cu el? Şi asta ar fi la fel de-al naibii de îngrozitor?

Ea tăcea.

— Nu vreau decât să-l pui la colț când se întoarce...

— Numai asta vrei! Corect! Toată viața ta s-a redus la ce vrei tu! Să-ți spun ceva, Eddie, dacă asta-i aşa o treabă importantă pentru tine, ce-ar fi să-l pui *tu* la colț?

Vocea-i era din nou strident-dură, însă de data aceasta dincolo de ea se simțea şi teamă. Am spus:

— Dacă l-ai aborda tu, probabil că încă mai ai putere asupra lui. Inclusiv - poate - puterea de a-l face să-şi salveze viața. Ştiu că e de speriat, dar aşa este şi n-ai ce face.

— Ba nu-i aşa. Acuma închid.

— Dacă se sinucide, mă îndoiesc c-o să-ți petreci restul vieții cu conştiința încărcată... dar cred că *vei* avea un an mizerabil. Sau doi.

— Ba nu. O să dorm ca un nou-născut.

— Scuze, Panda, nu te cred.

Era un străvechi nume de alint, unul pe care nu-l folosisem de ani întregi, şi nu ştiu de unde a venit, dar a frânt-o. Reîncepu să plângă. De data aceasta nu era pic de furie în glasul ei.

— De ce trebuie să fii aşa un nemernic? De ce nu mă laşi în pace?

Nu mai voiam să am de-a face cu asta. Ce voiam erau două antinevralgice. Şi poate să mă întind pe pat şi să plâng şi eu bine de tot, nu eram sigur.

— Spune-i că ştii. Spune-i să se vadă cu psihiatrul lui şi să reînceapă să-şi ia antidepresivele. Şi iată cel mai important lucru - spune-i că dacă se sinucide, o să le zici tuturor, începând cu mama şi fratele lui. Că oricât de bine aranjează totul, toată lumea va şti că a fost de fapt o sinucidere.

— Nu pot face asta! Nu *pot!*

Părea deznădăjduită.

M-am gândit la asta şi am hotărât să las viața lui Tom Riley complet în mâinile ei - să i-o pasez pur şi simplu pe firul telefonic. Genul acesta de abandon nu se aflase în repertoriul vechiului Edgar Freemantle, dar sigur că Edgar Freemantle nu s-ar fi gândit niciodată să-şi petreacă timpul pictând apusuri. Sau jucându-se cu păpuşile.

— Tu decizi, Panda. S-ar putea să fie oricum inutil dacă nu mai ține la tine, dar...

— O, dar ține.

Părea mai deznădăjduită decât oricând.

— Atunci spune-i că trebuie să reînceapă să-şi trăiască viața, fie că-i place, fie că nu.

— Bunul de Edgar, încă pune ordine în lucruri, zise ea şters. Chiar şi din regatul lui insular. Bunul de Edgar. Edgar monstrul.

— Asta doare, am spus.

— Splendid, zise ea şi închise.

Am mai rămas o vreme pe canapea, urmărind cum apusul se luminează şi aerul din camera Florida se răceşte. Oamenii care cred că nu există iarnă în Florida se înşală amarnic. Doi centimetri şi jumătate de zăpadă au căzut în Sarasota în 1977. Presupun că de răcit se răceşte peste tot. Pun pariu că ninge chiar şi-n iad, deşi mă îndoiesc că se depune.

II

Wireman sună a doua zi imediat după prânz şi întrebă dacă mai e invitat să-mi vadă tablourile. Am simțit o urmă de îndoială, amintindu-mi promisiunea lui (sau amenințarea) de a-şi spune fără ocolişuri opinia, dar i-am spus să vină numaidecât.

Le-am înşiruit la vedere pe cele care mi se păreau a fi cele mai bune şaisprezece... deşi în lumina clară şi rece a acelei după-amiezi de ianuarie toate mi se păreau cam aiurea.

Schița pe care i-o făcusem lui Carson Jones era încă pe raftul dulapului din dormitor. Am luat-o de acolo, am prins-o pe o bucată de plastic şi am proptit-o la capătul şirului. Culorile în creion păreau neglijente şi simple în comparație cu cele în ulei, şi sigur că schița era mai mică decât restul tablourilor, însă eram de părere că avea ceva ce le lipsea celorlalte.

M-am gândit să scot desenul pelerinei roşii, apoi am renunțat. Nu ştiu de ce. Poate doar pentru că îmi dădea fiori. Am scos în schimb *Prima* - schița în creion a petrolierului.

Wireman veni într-o maşinuță de golf albastru aprins cu dungi galben-sport. Nu trebui să sune la clopoțel. Eram la uşă să-l întâmpin.

— Eşti cam tras la față, *muchacho,* zise el, intrând. Relaxează-te. Nu-s doctor şi ăsta nu-i cabinet medical.

— Nu mă pot abține. Dacă asta ar fi o clădire şi tu ai fi inspectorul în construcții, nu m-aş simți aşa, dar...

— Dar aia era cealaltă viață a ta, spuse Wireman. Asta-i cea nouă, în care n-ai apucat încă să-ți rozi papucii.

— Cam asta era ideea.

— Ba bine că nu. Că tot veni vorba de existența ta anterioară, ți-ai sunat soția în legătură cu trebuşoara aia pe care ai discutat-o cu mine?

— Am sunat-o. Vrei povestea foc-cu-foc?

— Nu. Vreau să ştiu doar dacă te mulțumeşte felul în care a decurs discuția.

— N-am mai purtat o discuție aşezată cu Pam de când m-am trezit în spital. Dar sunt aproape sigur c-o să vorbească cu Tom.

— Atunci presupun că asta ajunge, porcuşor. *Babe,* 1995.

Intrase acum şi se uita curios în jur.

— Îmi place cum ai aranjat aici.

Am izbucnit în râs. Nici măcar nu dădusem jos anunțul cu „fumatul interzis“ de pe televizor.

— I-am cerut lui Jack să pună o bandă de alergare la etaj, aia e nouă. Ai mai fost pe aici, să înțeleg?

Îmi oferi un surâs enigmatic.

— Cu *toții* am mai fost pe aici, *amigo* - locul ăsta stârneşte pasiuni mai mari ca fotbalul profesionist. Peter Straub, circa 1985.

— Nu înțeleg.

— Lucrez pentru domnişoara Eastlake deja cam de şaisprezece luni, cu o scurtă şi incomodă abatere la St Pete când insulele au fost evacuate din calea uraganului Frank. În orice caz, ultimii oameni care au închiriat Salmon Point - scuză-mă, Marele Roz - au stat doar două săptămâni din cele

opt, cât era perioada de închiriere, după care s-au dus în plata Domnului. Fie nu le-a plăcut casa, fie casa nu i-a plăcut pe ei.

Wireman ridică mâini de fantomă deasupra capului şi făcu paşi mari, tărăgănați, de fantomă, pe covorul albastru-pal din living. Efectul fu în mare parte stricat de cămaşa sa, care era imprimată cu păsări şi flori tropicale.

— După aceea, orice s-ar fi plimbat prin Marele Roz... *s-a plimbat în singurătate!*

— Shirley Jackson, am spus. Circa nu ştiu cât.

— Mda. Oricum, Wireman sublinia o idee, sau încerca asta. Marele *Roz ATUNCI!*

Făcu un gest amplu cu brațele, de cuprindere a întregului spațiu.

— Mobilat în acel popular stil Florida cunoscut drept Închiriază-mă de Secol Douăzeci şi Unu! Marele Roz *ACUM!* Mobilat în stilul Închiriază-mă de Secol Douăzeci şi Unu, plus o bandă de alergare Cybex la etaj şi... Miji ochii. Ce zăresc şezând pe canapea în camera Florida e o păpuşă Luciile Ball cumva?

— Aia e Reba, Regina Terapiei Antifurie. Mi-a fost dăruită de prietenul meu, Kramer, psiholog.

Dar nu era corect. Brațul lipsă începu să mă furnice nebuneşte. Pentru a zece mia oară am încercat să mă scarpin la el şi m-am scărpinat în schimb la coastele încă în convalescență.

— Stai aşa, am spus şi m-am uitat la Reba, care se uita spre golf. *Reuşesc eu cu asta,* mi-am zis. *E ca locul în care pui banii când vrei să-i ascunzi de Fisc.*

Wireman aştepta răbdător.

Brațul mă furnica mai departe. Cel absent. Cel care uneori voia să deseneze. Voia să deseneze atunci. Credeam că vrea să-l deseneze pe Wireman. Pe Wireman şi fructiera. Pe Wireman şi pistolul.

Termină cu aiurelile astea, mi-am spus. O *să reuşesc,* mi-am spus.

Ascunzi banii de Fisc în bănci offshore, mi-am spus. *Nassau. Bahamas. Grand Cayman.* Şi, bingo, mi-a venit.

— Kamen, am spus. Aşa-l cheamă. Kamen mi-a dat-o pe Reba. Xander Kamen.

— Păi, dacă ne-am lămurit, hai să ne uităm la nişte obiecte de artă.

— Dacă asta or fi, am zis şi l-am condus la etaj, şchiopătând în cârjă. La jumătatea scărilor, ceva m-a izbit şi m-am oprit. Wireman, l-am întrebat fără să mă uit înapoi, de unde ştiai că banda mea de alergat e Cybex?

Pentru un moment, el nu spuse nimic. Apoi:

— E singura marcă de care ştiu. Acum, poți continua să urci singur sau ai nevoie de un şut în fund ca s-o iei din loc?

Tonul e bun, dar sună fals, am gândit, reîncepând să urc. *Cred că minți, şi ştii ce? Cred că ştii şi tu că eu ştiu.*

III

Lucrările mele stăteau sprijinite de peretele dinspre nord al Micului Roz, unde soarele de după-amiază arunca peste ele destulă lumină naturală. Privindu-le din spatele lui Wireman în timp ce el se plimba încet pe lângă ele, uneori oprindu-se şi o dată chiar făcând un pas înapoi pentru a studia din nou două pânze, mi se părea că e mult mai multă lumină decât merită ele. Ilse şi Jack le lăudaseră, însă Ilse era fiica mea, iar Jack era angajatul meu.

Când ajunse la desenul petrolierului, chiar la capătul şirului, Wireman se lăsă pe vine şi îl scrută preț de poate treizeci de secunde, cu antebrațele proptite pe coapse şi cu mâinile atârnându-i moi între picioare.

— Ce...? am început.

— Şşş, făcu el, iar eu am mai îndurat treizeci de secunde de tăcere.

În cele din urmă, se ridică în picioare. Îi pocniră genunchii. Când se întoarse cu fața la mină, ochii lui păreau foarte mari,

iar cel stâng era inflamat. Apă - nu o lacrimă - i se scurgea de la colțul interior. Scoase o batistă din buzunarul de la spate al jeanşilor şi o şterse, gestul automat al unui om care face asta de zeci de ori pe zi.

— Dumnezeule mare, zise el şi se duse la geam, îndesând batista înapoi în buzunar.

— Dumnezeule mare, ce? am întrebat. Dumnezeule mare, *ce?* Se opri cu privirea ațintită afară.

— N-ai habar cât de bune sunt, aşa-i? Adică, chiar nu ştii.

— Sunt bune? am întrebat. Nu mă simțisem niciodată atât de nesigur pe mine. Vorbeşti serios?

— Le-ai aşezat în ordine cronologică? întrebă el, uitându-se în continuare spre golf. Wireman cel glumeț, poznaş, mucalit, plecase la plimbare. Bănuiam că cel pe care-l ascultam acum avea mult mai multe în comun cu cel pe care-l ascultau odinioară jurații... presupunând, desigur, că genul acela de avocat fusese. Le-ai aşezat, aşa-i? În afară de ultimele două, vreau să zic. Alea-s evident mult mai vechi.

Nu înțelegeam cum orice lucrare de-a mea se putea califica la categoria „mult mai veche“, când nu desenam decât de vreo două luni, dar când mi-am aruncat ochii peste ele, am văzut că avea dreptate. Nu intenționasem să le dispun în ordine cronologică - nu conştient - însă tocmai asta făcusem.

— Da, am spus. De la cea mai veche la cea mai recentă.

Arătă cu degetul spre ultimele patru lucrări - cele pe care ajunsesem să le consider drept compoziții pe tema apusului. Într-una adăugasem o cochilie de nautilus, în alta un compact-disc pe care scria Memorex (şi soarele strălucea roşiatic prin gaura din mijloc), în a treia un pescăruş mort pe care-l găsisem pe plajă, numai că mărit la dimensiunea unui pterodactil. Ultima era aşternutul de scoici de sub Marele Roz, executată după o fotografie digitală. În aceasta simțisem cine ştie de ce impulsul de a adăuga trandafiri. Creşteau acum în jurul Marelui Roz, însă noul meu amic, Google, îmi pusese la dispoziție o sumedenie de astfel de poze.

— Grupul ăsta din urmă de tablouri, zise el. Le-a văzut cineva? Fiica ta?

— Nu. Astea patru au fost făcute după plecarea ei.

— Tipul care lucrează pentru tine?

— Nu.

— Şi sigur nu i-ai arătat fiicei tale schița pe care ai făcut-o cu iubi...

— Doamne, nu! Glumeşti?

— Nu, sigur că nu i-ai arătat-o. Aia are puterea ei, aşa grăbită cum evident este. Cât despre celelalte... Râse. Mi-am dat brusc seama că era surescitat, şi-n clipa aceea am început şi eu să mă simt surescitat. Dar şi precaut. *Ține minte că a fost avocat,* mi-am spus. *Nu-i critic de artă.*

Celelalte năzdrăvănii...

Scoase din nou râsul acela piţigăiat. Se plimbă în cerc în jurul camerei, păşind pe banda de alergare şi coborând de pe ea cu o uşurință inconştientă, pe care o invidiam din tot sufletul. Îşi puse mâinile în părul cărunt şi-l trase în sus, ca pentru a-şi întinde creierii.

În cele din urmă, veni înapoi. Se opri în fața mea. Aproape că-mi ținu piept.

— Uite. Lumea te-a zdruncinat mult în ultimul an sau pe acolo, şi ştiu că asta scoate mult aer din bătrânul airbag al imaginii de sine. Dar nu-mi spune că nu *simți* măcar cât sunt de bune lucrările astea.

Mi-am amintit cum ne-am revenit pe urma accesului de râs dezlănțuit în timp ce soarele strălucea prin umbrela ruptă, aruncând mici cicatrice de lumină pe masă. Wireman spusese: *Ştiu prin ce treci,* iar eu replicasem: *Am serioase îndoieli în privința asta.* Acum nu mă mai îndoiam. Ştia. Această amintire a zilei de ieri fu urmată de o dorință seacă - nu o foame, ci o mâncărime - de a-i face portretul lui Wireman. O combinație de portret şi natură moartă, *Avocat cu fructe şi pistol.*

Mă mângâie pe obraz cu o mână cu degete boante.

— Pământul către Edgar. Răspunde, Edgar.

— A, recepționat, Houston, m-am auzit spunând. Aici Edgar.

— Deci ce spui, *muchacho?* Minciună zic sau mort sunt pe dric? Ai simțit sau nu că sunt bune în timp ce le făceai?

— Mda, am recunoscut. Aveam senzația că mut munții din loc.

El încuviință din cap.

— Aceasta-i cea mai simplă manifestare a artei - arta de calitate îi dă întotdeauna un sentiment bun artistului. Şi privitorului, privitorului *dedicat,* cel care priveşte cu adevărat...

— Presupun că ăsta ai fi tu, am zis. Le-ai privit destul de mult.

El nu zâmbi.

— Când arta e de calitate şi persoana care priveşte îşi deschide sufletul către ea, are loc o explozie emoțională. Eu am simțit explozia, Edgar.

— De calitate.

— Ba bine că nu. Iar când tipul de la Scoto le va vedea, cred că o va simți şi el. De fapt, aş pune pariu pe asta.

— Sincer, nu-i chiar mare lucru de capul lor. Dali reîncălzit, dacă le priveşti cu mare atenție.

Îşi petrecu brațul pe după umerii mei şi mă conduse spre scări.

— N-am să te iau în serios cu asta. Şi nici n-o să discutăm faptul că, aparent, l-ai pictat pe iubitul fiicei tale prin intermediul unei stranii telepatii pe bază de braț-fantomă. Mi-aş dori, totuşi, să pot vedea lucrarea aia cu mingea de tenis, dar ce s-a dus e bun dus.

— Atâta pagubă să fie, am spus.

— Dar trebuie să ai mare grijă, Edgar. Duma Key e un loc puternic pentru... un anumit fel de oameni. *Sporeşte* anumite tipuri de oameni. Oameni ca tine.

— Şi tu? am întrebat. Nu răspunse imediat, aşa că am arătat cu degetul spre fața lui. Iar îți lăcrimează ochiul.

Scoase batista şi se şterse.

— Vrei să-mi spui ce ți s-a întâmplat? am întrebat. De ce nu poți să citeşti?

De ce reacționezi aşa când te uiți prea mult la tablouri?

Un timp lung, nu spuse nimic. Scoicile de sub Marele Roz aveau în schimb multe de spus. Cu un val spuseră *fructul.* Cu următorul spuseră *pistolul.* Înainte şi-napoi, tot aşa. Fructul, pistolul, pistolul, fructul.

— Nu, zise el. Nu acum. Şi dacă vrei să mă pictezi, sigur. N-ai decât.

— Cât de bine îmi poți citi gândurile, Wireman?

— Nu foarte bine. Asta ți-a scăpat printre degete, *muchacho.*

— Le-ai mai putea citi dacă n-am fi pe Duma Key? Dacă am fi într-o cafenea din Tampa, de pildă?

— O, s-ar putea să întrezăresc ceva. Zâmbi. Mai ales după ce am petrecut peste un an aici, îmbibându-mă de... ştii tu, de raze.

— Vii la galerie cu mine? La Scoto?

— *Amigo,* n-aş rata şansa asta nici pentru tot ceaiul din China.

IV

În noaptea aceea o vijelie suflă dinspre apă şi plouă greu vreme de două ore. Fulgerele scăpărară şi valurile izbiră pilonii de sub casă. Marele Roz gemu, dar se ținu tare pe poziție. Am descoperit un lucru interesant: când golful se agita puțin şi valurile veneau furioase, scoicile tăceau. Valurile le ridicau prea mult ca să mai poată sporovăi.

M-am dus la etaj în momentul culminant al festivităților şi - simțindu-mă puțin ca doctorul Frankenstein insuflând viață monstrului său în turnul castelului - l-am desenat pe Wireman, folosind un creion Venus negru vechi.

Până aproape de sfârşit, vreau să spun. Atunci am folosit roşu şi portocaliu pentru fructul din fructieră. În fundal am schițat o uşă, iar în pragul ei am pus-o pe Reba, stând acolo şi

uitându-se. Kamen ar fi spus, presupun, că Reba este reprezentanta mea în lumea din desen. Poate *si,* poate *no.* Ultimul lucru pe care l-am făcut a fost să iau albastrul Venus pentru a-i colora ochii tâmpi. Atunci desenul a fost gata. O nouă capodoperă Freemantle s-a născut.

Am şezut privind-o în timp ce tunetul se îndepărta şi fulgerul mai scapără puțin de adio deasupra golfului. Acolo era Wireman, şezând la o masă. Şezând, nu aveam nici-o îndoială, la capătul celeilalte vieți ale sale. Pe masă erau o fructieră şi pistolul pe care-l păstra fie pentru antrenament la țintă (pe atunci ochii lui nu aveau nimic), fie pentru a-şi apăra casa, fie pentru amândouă. Schițasem pistolul şi apoi îl haşurasem, dându-i un aspect sinistru. Acea cealaltă casă era goală. Undeva în cealaltă casă ticăia un ceas. Undeva în cealaltă casă un frigider se tânguia. Aerul era greu de mireasma florilor. Mireasma era teribilă. Sunetele erau insuportabile. Marşul ceasului. Tânguitul neostoit al frigiderului pe când continua să facă gheață într-o lume fără soție, fără copil. În scurt timp, bărbatul de la masă va închide ochii, va întinde mâna şi va lua un fruct din bol. Dacă era o portocală, se va duce la culcare. Dacă era un măr, va lipi gura pistolului de tâmpla dreaptă, va apăsa trăgaciul şi-şi va aerisi creierii îndurerați.

Fusese un măr.

V

Jack îşi făcu apariția a doua zi, cu o furgonetă închiriată şi o mulțime de stofe moi în care să înfăşurăm pânzele. I-am spus că m-am împrietenit cu cineva de la casa cea mare de pe plajă şi că acesta va veni cu noi.

— Nici-o problemă, spuse Jack vesel, urcând scările spre Micul Roz şi trăgând după el un cărucior de mână. E loc destul în... Hei!

Se oprise în capul scărilor.

— Ce-i? am întrebat.

— Astea sunt noi? Trebuie să fie.

— Mda.

Nannuzzi de la Scoto ceruse să vadă cam şase tablouri, nu mai mult de zece, aşa că eu alesesem jumătatea şi pregătisem opt. Patru erau cele care-l impresionaseră pe Wireman cu o seară în urmă.

— Ce părere ai?

— Bătrâne, astea-s *marfă!*

Era greu să-i pun sinceritatea la îndoială; nu-mi mai spusese „bătrâne“ până atunci. Am mai urcat câteva trepte şi apoi l-am înghiontit în turul pantalonilor cu vârful cârjei.

— Fă-mi loc.

Se dădu în lături, trăgând căruciorul după el, ca să pot urca până în Micul Roz. Încă se holba la tablouri.

— Jack, tipul ăsta de la Scoto e chiar de treabă? Ai idee?

— Mama zice că este, iar mie-mi ajunge asta.

Vrând să sugereze, cred, că ar trebui să-mi ajungă şi mie. Presupun că aşa trebuia să fie.

— Nu mi-a spus nimic despre ceilalți parteneri - cred că mai sunt doi - dar zice că domnul Nannuzzi e de treabă.

Jack ceruse o favoare pentru mine. Eram mişcat.

— Iar dacă nu-i plac astea, încheie el, e dus cu pluta.

— Aşa zici tu, eh?

Aprobă din cap.

De la parter, Wireman strigă vesel:

— Cioc-cioc! Am venit pentru excursie. Mai mergem? La cine e ecusonul meu? Trebuia să-mi iau de mâncare?

VI

Îmi imaginasem un bărbat chel, costeliv, cu aer profesional şi ochi cafenii arzători - un Ben Kingsley italian - însă Dario Nannuzzi se dovedi a fi în vârstă de aproximativ patruzeci de

ani, durduliu, manierat şi deținătorul unei podoabe capilare complete. În privința ochilor nu greşisem cu mult.

Erau atenți la tot ce mişcă. I-am văzut mărindu-se pe dată - încet, dar perceptibil - când Wireman despacheta cu grijă ultimul tablou pe care-l adusesem, *Trandafirii cresc din scoici.* Tablourile erau aliniate pe peretele din spate al galeriei, dedicat în acel moment unor fotografii de Stephanie Shachat şi unor picturi în ulei de William Berra. Lucrări mai bune, credeam, decât aş fi putut produce eu într-un secol.

Cu toate că omul *reacționase* mărind uşor ochii.

Nannuzzi se plimbă de la primul până la ultimul tablou, apoi parcurse din nou traseul. Habar nu aveam dacă ăsta era un semn bun sau unul rău. Ruşinosul adevăr era că până în ziua aceea nu intrasem niciodată într-o galerie de artă. M-am întors să-l întreb pe Wireman ce crede, dar Wireman se trăsese în spate şi discuta încet cu Jack, urmărindu-l amândoi pe Nannuzzi cum îmi priveşte tablourile.

Şi ei nu erau singurii, am observat. Sfârşitul lunii ianuarie este o perioadă aglomerată pentru magazinaşele cu ştaif de pe coasta de vest a Floridei. În măricica Galerie Scoto erau cam o duzină de gură-casă (Nannuzzi avea să folosească ulterior termenul mai respectabil de „potențiali clienți"), ochind daliile lui Shachat, splendidele, dar neîndrăznețele uleiuri cu Europa ale lui William Berry şi câteva sculpturi vesel-înfiorătoare şi surprinzătoare pe care le ratasem, luat de emoția despachetării propriilor mele producții; acestea din urmă aparțineau unui tip pe nume David Gerstein.

La început am crezut că sculpturile - muzicieni de jazz, înotători zurlii, fremătătoare scene urbane - îi atrăgeau pe nepăsătorii clienți de după-amiază. Unii le aruncau într-adevăr o privire, două, dar majoritatea nici asta nu făceau. Ei se uitau de fapt la tablourile mele.

Un bărbat cu ceea ce locuitorii Floridei numesc ten de Michigan - asta poate însemna piele care e fie de un alb cadaveric, fie de un roşu de homar pârlit - mă bătu pe umăr cu mâna liberă. Cealaltă era împletită cu degetele soției sale.

— Nu ştiți cine e artistul? mă întrebă el.

— Eu, am bolborosit şi am simțit că îmi ia foc fața. Mă simțeam ca şi când aş fi mărturisit că în ultima săptămână n-am făcut decât să descarc de pe internet poze cu Lindsay Lohan.

— Bravo! spuse cu căldură soția lui. O să aveți expoziție?

Acum se uitau toți la mine. Cam aşa cum te-ai uita la o nouă specie de peşte toxic, care ar putea sau nu să fie *sushi du pur.* Asta simțeam, în orice caz.

— Nu ştiu dacă o să exhum. Expun.

Simțeam că mi se urcă din nou sângele în obraji. Sânge-de-ruşine, ceea ce era rău. Sânge-de-furie, ceea ce era şi mai rău. Dacă îmi dădeam drumul, era furie pe mine însumi, dar oamenii aceia nu aveau de unde să ştie asta.

Am deschis gura să dau drumul la cuvinte, şi am închis-o la loc. *Ia-o încet,* mi-am spus, şi mi-am dorit s-o am pe Reba. Oamenii aceia probabil că ar fi considerat ca un lucru normal un artist cu păpuşa după el. Doar trăiseră experiența lui Andy Warhol.

Ia-o încet. O să reuşesc.

— Ce vreau să spun e că nu lucrez de mult şi nu ştiu cum se procedează.

Nu te mai păcăli, Edgar. Ştii ce-i interesează pe ei. Nu tablourile tale, ci mâneca ta goală. Eşti Artie Artistul Ciung. Ce-ar fi să termini cu prostiile şi să le zici să se ducă unde şi-a înțărcat dracu' copiii?

Asta era ridicol, desigur, dar...

Dar acum blestemat să fiu dacă în jurul meu nu stătea acum toată lumea din galerie. Cei care se aflaseră în față, uitându-se la florile doamnei Shachat, fuseseră atraşi pur şi simplu de curiozitate. Era o adunare cordială; văzusem pâlcuri asemănătoare stând în jurul găurilor din gardurile de lemn ale şantierelor.

— Vă spun eu cum se procedează, grăi alt individ cu ten de Michigan.

Era pântecos, pe nas afişa o mică grădină de flori-de-gin şi purta o cămaşă tropicală care-i ajungea aproape până la genunchi. Încălțările lui albe se asortau cu părul alb, impecabil pieptănat.

— E simplu. Doar doi paşi. Pasul unu este să-mi spuneți cât cereți pe tabloul acela. Arătă spre *Apus cu pescăruş.* Pasul doi este să vă scriu un cec.

Restrânsul grup râse. Dario Nannuzzi tăcu. În schimb, îmi făcu semn să vin.

— Iertați-mă, i-am zis bărbatului cu păr alb.

— Potul tocmai a urcat, prietene, îi spuse cineva Florii-de-gin, şi se auziră râsete.

Flori-de-gin râse şi el, dar nu părea foarte amuzat. Am observat toate acestea ca într-un vis. Nannuzzi îmi surâse, apoi se întoarse spre clienții care încă-mi priveau tablourile.

— Doamnelor şi domnilor, domnul Freemantle n-a venit astăzi ca să vândă, ci doar pentru a afla o părere despre lucrările sale. Vă rog să respectați intimitatea sa şi situația mea profesională.

Orice ar mai fi şi asta, mi-am spus amuzat.

— V-aş putea cere să inspectați operele expuse cât timp noi ne retragem în spate? Doamna Aucoin, domnul Brooks şi domnul Castellano vor fi bucuroşi să vă răspundă la toate întrebările.

— Părerea *mea* e că ar trebui să faceți contract cu omul acesta, zise o femeie cu privire aspră şi cu părul cărunt strâns la spate în coc, pe al cărei chip încă se mai întrezăreau urmele frumuseții.

La aceasta, se auziră ici-colo aplauze. Sentimentul că sunt într-un vis se aprofunda.

Un tânăr delicat pluti spre noi venind din spate. Nannuzzi probabil că-l chemase, însă blestemat să fiu dacă ştiam cum. Discutară grăbit, după care tânărul scoase o rolă mare de abțibilduri. Erau ovaluri cu literele NDV stanțate în argint. Nannuzzi luă unul, se aplecă spre primul tablou, apoi ezită şi-mi aruncă o privire de reproş.

— Astea n-au fost sigilate în niciun fel.

— Ăă... presupun că nu, am zis. Mă îmbujoram din nou. Eu nu... ştiu exact ce înseamnă asta.

— Dario, ai de-a face aici cu un veritabil primitiv american, zise femeia cu aspect sever. Dacă pictează de mai mult de trei ani, îți fac cinste cu cina la Zoria's, dar şi cu o sticlă de vin. Îşi întoarse chipul ridat, dar încă superb, spre mine.

— Când şi dacă va fi ceva despre care să scrii, Mary, zise Nannuzzi, o să te chem eu însumi.

— Ai face bine. Şi nici n-o să întreb cum îl cheamă - vezi ce fată cuminte sunt?

Flutură din degete spre mine şi se furişă prin grupul restrâns de oameni.

— Nici nu prea e nevoie să întrebi, spuse Jack şi sigur că avea dreptate.

Semnasem toate tablourile în ulei în colțul din stânga jos, le semnasem la fel de îngrijit cum făcusem cu toate facturile, ordinele de muncă şi contractele în cealaltă viață a mea: *Edgar Freemantle.*

VII

Nannuzzi se mulțumi să lipească abțibildurile cu NDV în colțul din dreapta sus al tablourilor, unde acestea stăteau drepte, aidoma marcajelor într-un biblioraft. Apoi ne conduse pe mine şi pe Wireman în biroul său. Jack fu invitat şi el, dar alese să rămână cu tablourile.

În birou, Nannuzzi ne oferi cafea, pe care am refuzat-o, şi apă, pe care am acceptat-o. Eu am mai acceptat şi două capsule de Tylenol.

— Cine era femeia aceea? întrebă Wireman.

— Mary Ire, răspunse Nannuzzi. E un reper pe scena artistică a Coastei însorite. Publică un ziar cu ştiri culturale cu distribuire gratuită, intitulat *Boulevard.* Apare o dată pe lună aproape tot anul, o dată la două săptămâni în sezonul

turistic. Locuieşte în Tampa - într-un coşciug, potrivit unor guri-rele din branşă. Noii artişti locali sunt specialitatea ei.

— Părea extrem de tăioasă, observă Wireman.

Nannuzzi ridică din umeri.

— Mary e de treabă. A ajutat mulți artişti şi e printre noi de când lumea. Asta îi dă importanță într-un oraş în care trăim - în bună măsură - din comerț de tranzit.

— Înțeleg, spuse Wireman. Eram bucuros că cineva înțelegea. E o îndrumătoare.

— Mai mult, spuse Nannuzzi. E un soi de diriguitoare. Ne place s-o ținem fericită. Dacă reuşim, desigur.

Wireman încuviință din cap.

— Există o frumuşică simbioză artist-galerie aici, pe coasta de vest a Floridei. Mary Ire o înțelege şi o cultivă. Aşa încât dacă cei de la Galeria Happy Art din josul străzii ar descoperi că pot vinde tablouri cu Elvis făcute din macaroane pe catifea, cu zece mii de dolari bucata, Mary i-ar...

— I-ar scoate în afara terenului, zise Nannuzzi. Contrar credinței snobilor pasionați de artă - îi recunoşti de obicei după veşmintele negre şi mobilele mititele - noi nu coborâm ştacheta.

— Ți-ai luat piatra de pe inimă? întrebă Wireman, fără a zâmbi.

— Aproape, răspunse el. Tot ce spun e că Mary ne înțelege situația. Noi vindem lucruri de calitate, cei mai mulți dintre noi, şi uneori vindem lucruri de calitate superioară. Facem tot posibilul să descoperim şi să stimulăm dezvoltarea noilor artişti, dar unii dintre clienții noştri sunt prea bogați ca să facă asta bine. Mă gândesc la indivizi precum domnul Costenza de afară, care flutura carnetul de cecuri în aer, şi la doamnele care vin însoțite de cățeluşi vopsiți în culori asortate cu cele mai recente haine achiziționate.

Nannuzzi îşi arătă dinții într-un zâmbet pe care eram dispus să pariez că nu mulți dintre clienții lui înstăriți îl văzuseră vreodată. Eram fascinat. Asta era o cu totul altă lume.

— Mary face cronica fiecărei noi expoziții la care reuşeşte să ajungă, adică aproape toate, şi credeți-mă, nu toate cronicile ei sunt la superlativ.

— Dar majoritatea sunt? întrebă Wireman.

— Sigur, pentru că majoritatea expozițiilor sunt bune. Ți-ar spune că foarte puține dintre lucrurile pe care le vede sunt nemaipomenite, pentru că nu asta produc din principiu zonele cu vad turistic, dar bune? Da. Lucruri pe care oricine le poate agăța pe perete, pentru ca apoi să le arate şi să spună „Am cumpărat asta“ fără niciun fior de stânjeneală.

Mi se părea că Nannuzzi tocmai oferise definiția perfectă a mediocrității - văzusem acest principiu în operă în sute de schițe arhitecturale - dar am păstrat şi acum tăcerea.

— Mary ne împărtăşeşte interesul pentru noii artişti. S-ar putea să vină un timp când ar fi în interesul dumneavoastră să stați de vorbă cu ea, domnule Freemantle. Înaintea unei expoziții personale, să spunem.

— Te-ar interesa să ai o asemenea expoziție aici, la Scoto? mă întrebă Wireman.

Aveam buzele uscate. Am încercat să le umezesc cu limba, dar şi ea era uscată. Aşa că am sorbit o gură de apă şi apoi am spus:

— Asta ar însemna să punem hanul în fața malului.

M-am oprit. Mi-am acordat timp de gândire. Am mai sorbit o dată din apă.

— Scuze. Carul în fața calului. Am venit să aflu ce părere aveți *dumneavoastră, signor* Nannuzzi. Dumneavoastră sunteți expertul.

Îşi despleti degetele de pe pieptul vestei şi se aplecă în față. Scârțâitul scos de scaunul său în acea încăpere mică mi se păru puternic. Dar el zâmbea şi zâmbetul lui era călduros. Îi lumina ochii, îi făcea irezistibili. Înțelegeam acum de ce avea succes când venea vorba să vândă tablouri, însă atunci nu cred că vindea ceva. Se întinse peste birou şi mă luă de mână - cea cu care pictam, singura care-mi rămăsese.

— Domnul Freemantle, îmi faceți o onoare, dar tatăl meu, Augustino, este un *signor* în familia noastră. Eu sunt bucuros să fiu un *domn.* Cât despre tablourile dumneavoastră, da, sunt bune. Ținând cont de vechimea pe care o aveți în pictură, sunt într-adevăr foarte bune. Poate mai mult de atât.

— Ce *le face* să fie bune? am întrebat. Dacă sunt bune, ce le face bune?

— Adevărul, zise el. Răzbate prin fiecare tuşă de penel.

— Dar majoritatea sunt doar apusuri! Lucrurile pe care le-am adăugat...

Am ridicat mâna, apoi am lăsat-o jos.

— Nu sunt decât artificii. Nannuzzi râse.

— Ce cuvinte rele ați învățat! Unde? Citind paginile de artă din *New York Times?* Ascultându-l pe Bill O'Reilly? Amândouă? Arătă cu degetul spre tavan. Bec? Artificiu! Arătă spre pieptul său. Stimulator cardiac? Artificiu! Aruncă mâinile în aer. Norocosul de el avea două de aruncat. Descotorosiți-vă de cuvintele *rele, domnule Freemantle. Arta trebuie să fie* un *loc* al speranței, nu al îndoielii. Iar îndoielile dumneavoastră izvorăsc din lipsa de experiență, ceea ce nu-i un lucru dezonorant. Ascultați-mă. Vreți să mă ascultați?

— Sigur, am spus. De aceea am venit.

— Când spun adevăr, mă refer la frumusețe.

— John Keats, zise Wireman. *Odă pentru o urnă grecească.* Tot ce ştim, tot ce ne trebuie să ştim. O poezie veche, dar încă valabilă.

Nannuzzi nu-i acordă atenție. Stătea aplecat peste masă şi se uita la mine.

— Pentru mine, domnule Freemantle...

— Edgar.

— Pentru mine, Edgar, asta rezumă toate scopurile artei, şi singurul mod prin care poate fi ea judecată.

Surâse - puțin defensiv, mi se păru.

— Nu vreau să mă gândesc prea mult la artă, înțelegi? Nu vreau s-o critic. Nu vreau să particip la simpozioane, să ascult disertații sau să discut despre ea la cocteiluri - deşi uneori în

branşa mea sunt nevoit să fac toate acestea. Ce vreau să fac e să mă prind de inimă şi să cad la pământ când o văd.

Wireman izbucni în râs şi ridică ambele mâini în aer.

— *Da, Doamne-Dumnezeule!* scanda el. Nu ştiu dacă individul ăla de afară se prindea de inimă şi cădea la pământ, dar sunt absolut sigur că era gata să se prindă de carnetul de cecuri.

Nannuzzi spuse:

— Înăuntrul său, cred că într-adevăr a căzut. Cred că toți au căzut.

— Că tot veni vorba, şi eu am pățit-o, zise Wireman. Nu mai zâmbea.

Nannuzzi rămase atent la mine.

— Gata cu vorbele despre artificii. Ce urmăreşti în majoritatea acestor tablouri este absolut clar şi direct: cauți o cale de a reinventa cel mai popular şi mai uzat dintre subiectele ce țin de Florida, apusul tropical. Ai încercat să găseşti o cale de a evita clişeul.

— Da, cam asta e. Aşa că l-am copiat pe Dali...

Nannuzzi flutură din mână.

— Tablourile alea nu seamănă nici de departe cu Dali. Şi nu vreau să discut despre şcolile artistice cu tine, Edgar, sau să mă cobor la a folosi cuvinte care se sfârşesc în *ism.* Tu nu aparții niciunei şcoli artistice, pentru că tu *nu ai cunoştință* de niciuna.

— Am cunoştință de clădiri, am spus.

— Atunci de ce nu *pictezi* clădiri?

Am ridicat din umeri. I-aş fi putut spune că asta nici nu-mi trecuse prin cap, dar ar fi fost mai aproape de adevăr să spun că nu-mi trecuse prin brațul lipsă.

— Mary avea dreptate. Eşti un pictor primitiv american. Nu-i nimic rău în asta. Bunicuța Moses a fost o primitivă americană. Jackson Pollock, la fel.

Ideea, Edgar, e că tu eşti talentat.

Am deschis gura. Am închis-o. Pur şi simplu nu ştiam ce să spun. Wireman mi-a venit în ajutor.

— Mulțumeşte-i omului, Edgar, zise el.

— Mulțumesc, am spus.

— Cu mare plăcere. Iar dacă *te hotărăşti* să expui, Edgar, te rog să vii la Scoto întâi. O să-ți fac cea mai bună ofertă dintre toate galeriile de pe Palm Avenue. Promit.

— Glumeşti? Sigur c-o să vin aici întâi.

— Şi sigur că eu o să verific contractul, zise Wireman cu un zâmbet fin.

Nannuzzi zâmbi la rândul lui.

— Aşa şi trebuie, şi încurajez asta. Nu că vei avea multe de verificat; contractul standard pentru artistul debutant are o pagină şi jumătate la Scoto.

— Domnule Nannuzzi, am spus, sincer nu ştiu cum să vă mulțumesc.

— Deja ai făcut-o. M-am prins de inimă - ce a mai rămas din ea - şi am căzut la pământ. Înainte să pleci, mai e o chestiune.

Găsi un carnețel pe masă, scrise pe el, apoi rupse foaia şi mi-o înmâna cum înmânează un doctor o rețetă. Cuvântul scris pe ea cu majuscule înclinate chiar semăna cu un cuvânt de pe o rețetă medicală: LIQUIN.

— Ce e Liquin? am întrebat.

— Un stabilizator. Îți sugerez să începi să-l aplici pe lucrările finite, cu un prosop de hârtie. Doar un strat subțire. Lasă-l să se usuce douăzeci şi patru de ore, apoi mai aplică un strat. În felul ăsta, apusurile tale vor rămâne luminoase şi proaspete secole la rând.

Mă privi cu atâta solemnitate, că am simțit că mi se ridică puțin stomacul.

— Nu ştiu dacă sunt îndeajuns de bune încât să merite o viață atât de lungă, dar poate că sunt. Cine ştie? Poate că sunt.

VIII

Am luat cina la Zoria's, restaurantul de care pomenise Mary Ire, şi l-am lăsat pe Wireman să-mi cumpere un bourbon înainte să vină mâncarea. Era prima băutură cu adevărat alcoolică pe care o beam de la accident încoace, şi m-a atins într-un fel comic. Totul păru să devină precis până când lumea fu îmbibată în lumină şi culoare. Unghiurile lucrurilor - uşile, geamurile, chiar şi coatele îndoite ale chelnerilor în mişcare - păreau destul de precise încât să despice aerul şi să lase o atmosferă mai întunecată, mai groasă, să se reverse dindărătul lor ca un sirop. Peştele-spadă pe care îl comandasem era delicios, fasolea verde îmi pocnea între măsele, iar *creme brulee-ul* a fost aproape prea bogat pentru a-l putea termina (dar şi prea bogat pentru a-l lăsa neterminat). Discuția a fost veselă; s-a râs mult. Totuşi, voiam să se termine odată cina aceea. Încă mă durea capul, deşi pulsația alunecase spre spatele craniului (ca o greutate într-un joc din acela de popice din baruri), iar traficul bară-la-bară pe care-l vedeam pe Main Street era tulburător. Fiecare claxon părea țâfnos şi amenințător. Voiam pe Duma. Voiam întunecimea golfului şi conversația molcomă a scoicilor de sub mine în timp ce zăceam în pat cu Reba pe cealaltă pernă.

Iar când veni chelnerul să ne întrebe dacă mai vrem cafea, Jack conducea conversația aproape de unul singur. În starea mea de hiperatenție vedeam că nu eram singurul care avea nevoie de o schimbare de decor. Date fiind lumina scăzută din restaurant şi tenul de mahon al lui Wireman, era greu de spus cât de mult pălise, însă mie mi se părea că destul de mult. De asemenea, ochiul stâng îi lăcrima din nou.

— Adu-ne nota de plată, zise Wireman, apoi izbuti să zâmbească. Scuze că scurtez petrecerea, dar vreau să mă întorc la doamna mea. Dacă nu aveți nimic împotrivă, băieți.

— Eu sunt de acord, spuse Jack. O masă gratis şi acasă la timp să văd *Sports Center?* Bună afacere.

Eu şi Wireman am aşteptat în fața garajului cât timp Jack s-a dus după furgoneta închiriată. Acolo, lumina era mai puternică, însă ceea ce scotea la iveală nu mă făcea să mă

simt mai bine în privința noului meu prieten; în lumina care se revărsa din garaj, tenul lui părea aproape galben. L-am întrebat dacă se simte bine.

— Wireman se simte de zile mari, spuse el. Domnişoara Eastlake, pe de altă parte, a avut câteva nopți nasoale, de nesomn. Şi-a strigat surorile, l-a strigat pe Pa, a strigat după orice, mai puțin după pipa şi bolul ei, şi după ei trei lăutari. E ceva adevăr în balivernele alea despre luna plină. N-are nici-o logică, dar uite efectul. Diana comunică pe o lungime de undă la care doar o minte instabilă e acordată. Acum, că e în ultimul pătrar, o să reînceapă să doarmă.

Ceea ce înseamnă că o să reîncep şi eu să dorm. Sper.

— Bun.

— Dacă aş fi în locul tău, Edgar, m-aş gândi la chestia asta cu galeria, şi m-aş gândi serios. De asemenea, continuă să pictezi. N-ai stat locului o clipă, dar mă-ndoiesc că ai destule tablouri acum pentru o...

În spatele lui era un stâlp îmbrăcat în faianță. Se împletici îndărăt şi se sprijini de el. De n-ar fi fost acolo, sunt aproape sigur că ar fi căzut la pământ. Efectele bourbonului începeau să dispară, dar rămânea destul din hiperrealitatea aia ca să văd ce se întâmplă cu ochii lui când îşi pierdu echilibrul. Cel drept privi în jos, ca pentru a-şi verifica pantofii, în timp ce ochiul stâng, injectat şi înlăcrimat, se dădu peste cap până când irisul nu se mai văzu decât sub forma unui arc. Am avut timp să-mi spun că ceea ce vedeam era în mod sigur imposibil, că ochii n-o pot lua în două direcții diferite în felul acela. Şi asta probabil era adevărat despre oamenii sănătoşi. Apoi Wireman începu să alunece. L-am apucat.

— Wireman? *Wireman?*

Scutură o dată din cap, apoi se uită la mine. Cu ochii în față şi la vedere. Cel stâng era lucios şi injectat, atâta tot. Îşi scoase batista şi se şterse pe obraz. Râse.

— Am auzit eu să adoarmă unii din cauza unei pălăvrăgeli plictisitoare, dar să te adormi singur în felul ăsta? E ridicol.

— Dar pe tine nu te-a furat somnul. Ai... Nici nu ştiu *ce* ai făcut.

— Nu vorbi prostii, scumpule, făcu Wireman.

— Nu, ochii ți s-au făcut într-un fel bizar.

— Aşa se întâmplă când adormi, *muchacho.*

Îmi aruncă o privire *din aceea* specifică lui: capul înclinat, sprâncenele ridicate, colțurile buzelor trase într-un început de zâmbet. Dar credeam că ştie prea bine despre ce vorbesc.

— Trebuie să merg la un doctor, să fac un control, am spus. Chestia aia cu rezonanță magnetică. I-am promis prietenului meu, Kamen. Ce zici dacă-ți fac şi ție programare?

Wireman stătea încă sprijinit de stâlp. Acum se îndreptă de spate.

— Hei, uite că vine Jack cu furgonul. Ce rapid a fost. Grăbeşte pasul, Edgar - ultima cursă spre Duma Key, cu plecare acum.

IX

S-a întâmplat din nou, pe drumul de întoarcere, deşi Jack n-a văzut - el era ocupat să conducă maşina pe Casey Key Road - şi sunt aproape sigur că nici Wireman nu şi-a dat seama. Îl întrebasem pe Jack dacă-l deranjează să evite Tamiami Trail, extrem de aglomerata stradă principală a Floridei pe coasta de vest, şi să urmeze celălalt traseu, mai îngust, mai sinuos. Voiam să urmăresc luna pe apă, am spus.

— Începi să ai mici excentricități d-alea de artist, *muchacho,* spuse Wireman de pe bancheta din spate, unde era întins cu picioarele sus. Nu-i plăceau centurile de siguranță, se pare. Nu peste mult timp o să te vedem purtând beretă.

Accentua cuvântul pe prima silabă.

— Du-te-n mă-ta, Wireman, am spus.

— M-am dus către est şi m-am dus către vest, recită el pe un ton melancolic, dar pentru mă-ta m-aş urca şi pe Everest.

Spunând acestea, se cufundă în tăcere.

Am urmărit luna cum înota în apa neagră din dreapta mea. Era hipnotic. M-am întrebat dacă ar fi posibil s-o pictez aşa cum arăta din maşină: o lună în mişcare, un glonț de argint doar puțin sub apă.

Aveam aceste gânduri (şi poate începeam să simt ceva somnolență) când am devenit conştient de mişcări fantomatice deasupra lunii din apă. Era reflexia lui Wireman. Pentru un moment, am avut nebunească idee că se masturbează pe bancheta din spate, deoarece coapsele lui păreau să se deschidă şi să se închidă, iar şoldurile păreau să i se mişte sus-jos. Am aruncat o ocheadă spre Jack, dar Casey Key Road e o simfonie de curbe şi Jack era concentrat la condus. Pe deasupra, Wireman era aşezat aproape complet în spatele scaunului său şi nu l-ar fi putut vedea nici măcar în retrovizor.

M-am uitat peste umărul stâng. Wireman nu se masturba. Wireman nu dormea şi nu avea un vis aievea. Wireman avea o criză. Era tăcut, probabil *petit mal*, însă era o criză în toată regula; angajasem un proiectant epileptic în primii zece ani de existență ai Companiei Freemantle şi ştiam să recunosc o criză atunci când o vedeam. Torsul lui se ridica şi cobora zece sau doisprezece centimetri când fesele i se încleştau şi relaxau. Mâinile îi tremurau pe stomac. Buzele îi plescăiau de parcă ar fi gustat ceva deosebit de bun. Iar ochii săi arătau aşa cum arătaseră în fața parcării acoperite. La lumina stelelor, acea expresie cu un ochi în sus şi unu-n jos era bizară, depăşind puterea mea de a o descrie. De la colțul stâng al gurii curgea salivă; lacrima de la umedul său ochi stâng şiroia în perciunele zburlit.

A durat preț de poate douăzeci de secunde, apoi a încetat. El a clipit şi ochii i-au revenit la loc. A păstrat o linişte totală un minut. Poate două. M-a văzut că-l privesc şi a spus:

— Aş ucide pentru încă o băutură sau o cupă cu unt de arahide, şi presupun că băutura iese din discuție, eh?

— Presupun că da, dacă vrei să fii sigur c-o vei auzi când te cheamă la noapte, am spus, sperând că am vorbit pe un ton

normal.

— Podul spre Duma Key drept în față, anunță Jack. Suntem aproape acasă, băieți.

Wireman se ridică în şezut şi se întinse.

— A fost o zi dată naibii, dar n-o să-mi pară rău să-mi văd patul în seara asta, băieți. Cred că încep să îmbătrânesc, eh?

X

Deşi piciorul îmi era înțepenit, am coborât din furgonetă şi am stat în picioare lângă el cât timp deschise uşa cutiuței de fier de lângă poartă pentru a scoate la iveală o cartelă de siguranță de ultimă generație.

— Mersi că ai venit cu mine, Wireman.

— Sigur, zise el. Dar dacă-mi mai mulțumeşti o dată, *muchacho,* o să-ți trag un pumn. Scuze, dar exact aşa o să se întâmple.

— E bine de ştiut, am spus. Mersi că mi-ai spus.

Râse şi mă bătu cu palma pe umăr.

— Îmi place de tine, Edgar. Ai stil, ai clasă, ai buze numa' bune să-mi dai în dos o pupătură băloasă.

— Frumos. Îmi vine să plâng. Ascultă, Wireman...

Aş fi putut să-i spun ce tocmai se întâmplase cu el. A fost cât pe ce s-o fac. În cele din urmă, am hotărât să tac. Nu ştiam dacă este sau nu decizia corectă, dar ştiam că-l aştepta o noapte lungă alături de Elizabeth Eastlake. Pe deasupra, migrena aceea încă îmi persista în spatele craniului. M-am limitat să-l întreb din nou dacă nu-mi dă voie să-i fac şi lui o programare la doctorul la care urma să merg eu.

— O să mă gândesc la asta, spuse. Şi o să te anunț.

— Păi, să nu aştepți prea mult, pentru că...

Ridică o mână, oprindu-mă, şi de data aceasta chipul lui era nezâmbitor.

— Ajunge, Edgar. Ajunge pentru o singură seară, bine?

— Bine, am acceptat. L-am privit cum intră, apoi m-am înapoiat la maşină. Jack ridicase volumul la casetofon. Cânta *Renegade.* Întinse mâna să-l dea mai încet şi am spus:

— Nu, e-n ordine. Dă-i putere.

— Serios? Întoarse şi porni înapoi pe drum. Minunată formație. Ai auzit de ei?

— Jack, am spus, ăştia-s Styx. Dennis DeYoung? Tommy Shaw? Unde ai trăit pană acum? Într-o peşteră?

Jack surâse vinovat.

— Îmi plac muzica country şi mai mult standardele vechi, spuse el. Sincer să fiu, sunt un tip cam demodat.

Gândul că Jack Cantori petrecea timpul cu Dino şi Frank m-a făcut să mă întreb - şi nu pentru prima oară în ziua aceea - dacă era real ceva din tot ce se întâmpla. M-am mai întrebat şi cum reuşeam să țin minte că Dennis DeYoung şi Tommy Shaw au făcut parte din Styx - că Shaw scrisese de fapt cântecele care bubuiau acum în difuzoarele maşinii - şi uneori să nu-mi pot aminti numele propriei mele foste soții.

XI

Amândouă ledurile robotului telefonic pâlpâiau: cel care anunța că am mesaje şi cel care preciza că banda de înregistrare a mesajelor este plină. Dar numărul din fereastra de MESAJE IN AŞTEPTARE era doar 1. Am cumpănit la asta cu un sentiment de rău augur, în timp ce greutatea în care se afla migrena alunecă puțin mai aproape de partea din față a craniului meu. Singurele persoane la care mă puteam gândi că m-ar suna şi ar lăsa un mesaj atât de lung încât să umple toată caseta erau Pam şi Ilse, şi în niciunul dintre cazuri apăsarea butonului de ASCULTARE MESAJE nu avea şanse să-mi aducă veşti bune. N-ar fi luat nici cinci minute să spui *Totul e bine, sună-mă când ai ocazia.*

Las-o pe mâine, mi-am spus şi o voce laşă care nici măcar nu ştiam că se află în repertoriul meu mintal (poate era nouă)

era dispusă să meargă mai departe de atât. Îmi sugera să şterg pur şi simplu mesajul fără să-l ascult.

— Aşa-i, sigur, am spus cu voce tare. Iar când oricine ar fi fost va suna din nou, îi pot spune simplu că mi-a mâncat cățelul robotul telefonic.

Am apăsat ASCULTA. Şi cum atât de des se întâmplă când ştim sigur la ce să ne aşteptăm, am avut o surpriză. Nu era Pam şi nu era Ilse. Vocea şuierată, uşor emfizemică, îi aparținea lui Elizabeth Eastlake.

„Bună, Edgar“, spunea. „E de sperat că ai avut o după-amiază productivă şi că te bucuri de această seară în compania lui Wireman la fel de tare cât mă bucur eu în compania domnişoarei... ei, bine, i-am uitat numele, dar e foarte agreabilă. Şi sper să observi că mi-am *amintit* numele *tău.* Am parte de o perioadă de claritate. Le ador şi le prețuiesc, dar mă şi întristează. E ca şi când ai fi într-un planor şi te-ai ridica pe o pală de vânt deasupra unei pâcle joase. Pentru scurt timp, poți vedea totul atât de clar... şi în acelaşi timp ştii că vântul o să stea şi că planorul se va cufunda înapoi în ceață. Înțelegi?“

Înțelegeam, sigur că da. Lucrurile îmi mergeau mai bine acum, dar asta era lumea în care mă trezisem, una în care cuvintele zăngăneau fără sens şi amintirile erau risipite ca mobilierul de peluză după o vijelie. Era o lume în care încercasem să comunic lovind oamenii şi singurele emoții de care păream într-adevăr capabil erau furia şi frica. E de aşteptat să depăşeşti starea aceasta (cum ar spune Elizabeth), dar după aceea nu mai pierzi niciodată convingerea că realitatea este fragilă. Dincolo de păienjenişul ei? Haos. Nebunie. Adevărul gol-goluț, poate, iar adevărul gol-goluț este roşu.

„Dar ajunge despre mine, Edgar. Am sunat să pun o întrebare. Eşti unul care creează artă pentru bani sau crezi în artă de amorul artei? Sunt sigură că te-am întrebat când ne-am întâlnit - sunt aproape convinsă de asta - dar nu-mi

amintesc răspunsul tău. Eu cred că e artă de amorul artei, altfel Duma nu te-ar fi chemat. Dar dacă rămâi aici mult...“

O neliniște clară i se strecură în voce.

„Edgar, sunt sigură că o să fii un vecin foarte simpatic, nu mă îndoiesc de asta, dar trebuie să-ți iei măsuri de siguranță. Cred că ai o fiică şi cred că a fost în vizită la tine. Am dreptate? Parcă-mi amintesc că mi-a făcut cu mâna. O blondă frumuşică? Poate o confund cu sora mea, Hannah - sunt înclinată să fac asta, ştiu că e aşa - dar în cazul de față cred că nu greşesc. Dacă ai de gând să rămâi, Edgar, nu trebuie s-o mai inviți pe fiica ta. În nici-o împrejurare. Duma Key nu-i un loc sigur pentru fiice.“

Am rămas prostrat, cu privirea la robotul telefonic. Nu-i un loc sigur, înainte spusese că nu este un loc prielnic, sau cel puțin aşa îmi aminteam *eu.* Termenii ăştia doi însemnau acelaşi lucru sau nu?

„Şi arta ta. Mai e chestiunea artei tale.“ Părea că se scuză şi parcă avea răsuflarea puțin tăiată. „Nu e plăcut să-i spui unui artist ce să facă; de fapt, nimeni *nu poate* să-i spună unui artist ce să facă, şi totuşi... O, Doamne...“ Izbucni în tuşea descătuşată şi spartă a fumătorului de o viață. „Nu e plăcut să vorbeşti despre lucrurile astea direct... sau să ştii măcar *cum* să vorbeşti despre ele direct... dar pot să-ți dau un sfat, Edgar? De la cineva care doar apreciază către cineva care creează? Mi s-ar permite asta?“

Am aşteptat. Aparatul tăcea. M-am gândit că poate banda se terminase. Sub picioarele mele, scoicile murmurau încet, parcă împărtăşindu-şi secrete. *Pistolul, fructul. Fructul, pistolul.* Apoi ea reluă.

„Dacă oamenii care conduc Scoto sau Avenida îți oferă şansa să-ți expui lucrările, te-aş sfătui cu tărie să accepți. Ca şi alții să se bucure de ele, desigur, dar în principal ca să scoți cât mai multe dintre ele de pe Duma.“ Inspiră adânc, audibil, ca o femeie ce se pregăteşte să pună capăt unei sarcini anevoioase. Părea complet şi absolut sănătoasă la cap, prezentă şi conştientă de moment. *„Nu le lăsa să se strângă.*

Ăsta e sfatul meu pentru tine, bine intenționat şi fără niciun... niciun... interes personal? Da, asta vreau să spun. Să laşi opere artistice să se strângă aici este ca şi când ai lăsa prea multă electricitate să se acumuleze într-o baterie. Dacă faci asta, bateria poate exploda."

Nu ştiam dacă asta este adevărat sau fals, dar am prins ideea.

„Nu-ți pot spune de ce stau lucrurile aşa, dar aşa stau", continuă ea... şi am avut o bruscă intuiție că mințea în privința asta. „Şi cu siguranță, dacă crezi în artă de amorul artei, pictura e partea importantă, nu-i aşa?" Vocea ei era aproape linguşitoare acum. „Chiar dacă nu e nevoie să-ți vinzi tablourile ca să-ți cumperi pâinea cea de toate zilele, să-ți împărți opera cu alții... s-o dăruieşti lumii... în mod sigur artiştii țin la astfel de lucruri, nu? Să dăruiască."

De unde să ştiu eu ce era important pentru artişti? Doar în ziua aceea aflasem ce soi de stabilizator să aplic pe tablouri ca să le protejez după ce terminam cu ele. Eram un... cum mă numiseră Nannuzzi şi Mary Ire? Un primitiv american.

O nouă pauză. Apoi: „Cred că acum am să închei. Mi-am spus păsul Gândeşte-te doar, te rog, la ce am spus, dacă ai de gând să rămâi, Edward. Şi abia aştept să-mi citeşti. Multe poezii, sper. O să fie un regal. Rămas-bun pentru moment. Mulțumesc că ai ascultat o femeie bătrână." O pauză. Apoi adăugă: „Masa se scurge. Trebuie să fie aşa. Îmi pare tare rău."

Am aşteptat douăzeci de secunde, apoi treizeci. Ajunsesem la concluzia că uitase să închidă şi întindeam mâna să apăs butonul STOP al robotului telefonic, când femeia vorbi din nou. Doar patru cuvinte, şi nu aveau mai multă logică decât chestia cu masa care se scurge, însă tot îmi făcură pielea de găină pe brațe şi-mi ridicară măciucă părul de pe ceafă.

„Tata era înotător subacvatic", spuse Elizabeth Eastlake. Fiecare cuvânt era pronunțat răspicat. Apoi se auzi clicul clar al receptorului pus în furcă.

„Niciun alt mesaj“, rosti robotul telefonic. „Banda de mesaje este plină.“

Am rămas uitându-mă fix la aparat, m-am gândit să şterg caseta, apoi m-am hotărât s-o păstrez şi să-i spun lui Wireman s-o asculte. M-am dezbrăcat, m-am spălat pe dinți şi m-am dus la culcare. Am zăcut în întuneric, simțind pulsația blândă din cap, în timp ce sub mine scoicile şopteau iar şi iar ultimul lucru spus de ea: *Tata era înotător subacvatic.*

8. Portret de familie

I

Lucrurile s-au potolit o vreme. Uneori aşa se întâmplă. Oala fierbe, apoi, înainte să dea în foc, o mână - Dumnezeu, soarta, poate doar întâmplarea - micşorează flacăra sub ea. I-am spus asta odată lui Wireman şi el a replicat că viața e ca vinerea într-o telenovelă. Îți dă iluzia că totul o să se lege, apoi aceleaşi rahaturi o iau de la capăt lunea.

Credeam c-o să vină cu mine la doctor şi c-o să aflăm ce probleme are. Credeam c-o să-mi spună de ce se împuşcase în cap şi cum poți supraviețui unui astfel de lucru. Răspunsul părea să fie: „Cu crize şi mari probleme să citeşti scrisul mic.“ Poate că-mi va spune şi motivul pentru care patroana lui e aşa de chitită să nu vină Ilse pe insulă. Şi cireaşă de pe tort: voi hotărî ce urmează în viața lui Edgar Freemantle, Marele Primitiv American.

Niciunul dintre lucrurile acestea nu s-a întâmplat cu adevărat, cel puțin o vreme. Viața aduce într-adevăr schimbări şi rezultatele finale sunt uneori explozive, dar în telenovele şi în viața reală, marile deflagrații deseori au fitil lung.

Wireman a fost într-adevăr de acord să vină la doctor cu mine şi „să i se examineze capul“, dar numai în martie. Februarie era prea plin, spuse.

Rezidenții de iarnă - ceea ce Wireman numea „mensualii“, de parcă ar fi fost perioade menstruale, nu chiriaşi - începeau să se mute în proprietățile Eastlake din primul weekend. Primele păsări migratoare care soseau erau cei pe care Wireman îi plăcea cel mai puțin. Aceştia erau familia Godfrey din Rhode Island, cunoscuți lui Wireman (şi de aici mie) drept Joe şi Rita Câine Rău. Veneau pentru zece săptămâni în fiecare iarnă şi rămâneau în casa cea mai apropiată de domeniul Eastlake. Indicatoarele care te puneau în gardă cu privire la rottweilerii şi pitbullul lor erau afară; eu şi Ilse le văzuserăm. Wireman spunea că Joe Câine Rău este fost membru al Beretelor Verzi şi o spunea pe un ton ce părea să indice că asta explică totul.

— Domnul Dirisko nu vrea nici să coboare din maşină când are un colet pentru ei, spuse Wireman.

Se referea la reprezentantul gras şi jovial al Poştei SUA din partea de sud a Casey şi a întregii Duma Key. Şedeam pe caprele de tăiat lemne din fața casei Câine Rău cu o zi sau două înaintea programatei sosiri a familiei Godfrey. Aleea din scoici zdrobite scânteia într-un roz umed. Wireman pornise irigatoarele.

— Lasă ceea ce are la piciorul cutiei poştale, continuă el, claxonează şi o tuleşte spre *El Palacio.* Şi crezi că-l învinovățesc? *Non, non,* Nannette.

— Wireman, despre doctor…

— Martie, *muchacho,* şi înainte de Ide. Promit.

— Nu faci decât să amâni momentul.

— Ba nu. Am un singur sezon aglomerat, şi acesta e acum. Am fost luat puțin prin surprindere anul trecut, dar de data asta n-o să se mai întâmple. Nu *poate* să se întâmple şi acum, pentru că anul acesta domnişoara Eastlake va fi mult mai puțin capabilă să-şi vâre nasul. Cel puțin Câinii Răi sunt clienți obişnuiți, cantități cunoscute, şi la fel sunt Baumgartenii. Îmi place de Baumgarteni. Doi copii.

— Fete cumva? am întrebat, gândindu-mă la prejudecățile lui Elizabeth în privința fiicelor la Duma.

— Nu, amândoi sunt soiul acela de băieți care ar trebui să aibă FĂCUT LA COMANDĂ, DAR NU NE BLAMAȚI PENTRU ASTA stanțat pe frunte. Cei care vin să ocupe celelalte patru case sunt toți noi. Pot doar să sper că nici-unul nu va fi genul petrecăreților de zi şi noapte, dar care sunt şansele?

— Nu prea bune, dar poți să speri că-şi vor lăsa CD-urile cu Slipknot acasă.

— Cine-i Slipknot? *Ce-i* Slipknot?

— Wireman, n-ai vrea să ştii. Mai ales atunci când eşti ocupat de să-ți sară ochii din cap.

— Nu-i aşa. Wireman îți explică doar cum e luna februarie pe Duma Key, *muchacho*. O să mă ocup de toate lucrurile, de la a răspunde la întrebări de urgență de genul ce e de făcut dacă unul dintre băieții Baumgarten e înțepat de o meduză, sau de unde poate Rita Câine Rău să cumpere un ventilator pentru bunica ei, pe care probabil c-o vor dosi iar în dormitorul din spate pentru o săptămână sau două. Crezi că domnişoara Eastlake e bătrână? Am văzut mumii mexicane târâte pe străzile din Guadalajara de Ziua Morților, care arată mai bine decât Bunicuța Câine Rău. Are două direcții principale de discuție. Prima e direcția interogativă - „Mi-ai adus o prăjiturică?“ - şi a doua cea declarativă -“Adu-mi un prosop, Rita, cred că ultima băşină a avut un boț în ea.“

Am izbucnit în râs.

Wireman râcâi cu tenisul în scoici, desenând un zâmbet cu piciorul. În spatele nostru, umbrele se întindeau pe Duma Key Road, pavat şi neted şi neîntrerupt. Aici, cel puțin. Mai spre sud era altă poveste.

— Răspunsul la problema cu ventilatorul, în caz că te interesează, este Dan's Fan City. Nu-i aşa că-i un nume teribil? Şi-ți mai spun ceva: chiar îmi *place* să rezolv problemele astea. Să dezamorsez mici crize. Dau oamenilor mult mai multă fericire aici, pe Duma Key, decât am făcut-o vreodată în sala de judecată.

Dar nu ți-ai pierdut flerul în a îndepărta oamenii de lucrurile despre care nu vrei să discuți, mi-am spus.

— Wireman, n-ar dura decât jumătate de oră ca un doctor să ți se uite în ochi şi să-ți ciocănească țeasta...

— Greşeşti, *muchacho,* zise el răbdător. La momentul ăsta al anului e nevoie de minimum două ore ca un doctoraş de duzină să te consulte pentru o amărâtă de durere de gât. Dacă mai pui la socoteală şi mai bine de o oră cât durează drumul - mai mult acum, pentru că e Sezonul Păsărilor Călătoare şi niciuna dintre ele nu ştie încotro se îndreaptă - ajungi la trei ore prețioase, la care eu nu pot renunța. Nu când am programări să mă întâlnesc cu cel cu aerul condiționat la 17... cu cititorul de contoare la *27...* cu tipul de la cablu chiar aici, dacă binevoieşte să vină.

Arătă spre casa următoare, care se întâmpla să fie cea cu numărul 39.

— Nişte tineri din Toledo or s-o ocupe până pe 15 martie, şi plătesc şapte sute de dolari în plus pentru ceva numit Wi-Fi, ce n-am habar ce-o fi.

— Valul viitorului, asta este. Am şi eu. Jack s-a ocupat de asta. Valul viitorului tatălui violator, mamei spintecătoare.

— Bună asta. Ario Guthrie, 1967.

— Filmul a fost în 1967, cred, am spus.

— Oricând ar fi fost, *viva* valul viitorului mamei violatoare, franțuzului spintecător. Nu schimbă faptul că-s mai ocupat decât un olog într-un concurs de tras şuturi în fund... Plus, să fim serioşi, Edgar. Tu *ştii* că ar fi vorba de mai mult decât un rapid control sumar la doctorul-lanternă. Ăsta e doar începutul.

— Dar dacă ai nevoie de el...

— Pentru moment, mă aflu în bune condițiuni.

— Sigur. De aia-i citesc eu poezii în fiecare după-masă.

— Puțină cultură literară nu-ți face rău, canibal nenorocit ce eşti.

— Ştiu că-i aşa, iar *tu* ştii că nu despre asta vorbesc.

Eram de părere - şi nu pentru prima dată - că Wireman se număra printre foarte puținii oameni pe care-i întâlnisem în viața mea de adult care mă puteau refuza cu argumente

solide fără ca eu să mă înfurii. Era un geniu al refuzului. Uneori credeam că asta e o putere a lui; alteori credeam că accidentul schimbase ceva în mine; alteori credeam că sunt valabile amândouă deodată.

— *Pot* să citesc, să ştii, spuse Wireman. În episoade scurte. Destul cât să-mi ajungă. Etichete de pe flacoane cu medicamente, numere de telefon, genul ăsta de lucruri. Şi *o să* mă duc la o consultație, aşa că las-o mai moale cu compulsiunea asta a ta de gradul unu, de a face ordine în toată lumea. Cristoase, probabil că-i scoteai peri albi soției tale.

Mă privi chiorâş şi continuă:

— Hopa! Tocmai a călcat cumva Wireman pe o bătătură?

— Nu eşti pregătit încă să vorbeşti despre cicatricea aia mică şi rotundă de la tâmplă, *muckacho?*

El rânji.

— *Touche, touche.* Toate scuzele.

— Kurt Cobain, am spus. 1993. Sau pe acolo. El clipi.

— Adevărat? Aş fi spus '95, dar muzica rock m-a cam lăsat în urmă. Wireman a îmbătrânit, trist, dar adevărat. Cât despre chestia cu criza... scuze, Edgar, pur şi simplu nu cred.

Credea, însă. Îi puteam citi asta în ochi. Dar înainte să mai spun ceva, sări de pe capra de tăiat lemne şi arătă spre nord.

— Uite! Furgonetă albă! Cred că Armata Televiziunii prin Cablu a sosit!

II

L-am crezut pe Wireman când a spus că n-are idee ce vorbeşte Elizabeth Eastlake pe caseta înregistrată de robotul meu telefonic când i-am pus-o s-o asculte. Continua să creadă că grija ei pentru fiica mea are legătură cu propriile ei surori de mult decedate. Se declară absolut nedumerit de motivul pentru care ea nu voia să-mi țin tablourile pe insulă. În privința asta, nu avea nici-o bănuială.

Joe şi Rita Câine Rău se mutară în casă; neostoitul lătrat al menajeriei lor începu. Baumgartenii se mutară şi ei, iar eu am început deseori să trec pe lângă băieții lor, care jucau frisbee pe plajă. Erau exact cum îi descrisese Wireman: robuşti, chipeşi şi politicoşi, unul poate de unsprezece şi celălalt poate de treisprezece ani, cu constituții corporale care în scurt timp aveau să-i facă subiect de chicoteli în rândul corpului de majorete al gimnaziului, dacă asta nu se întâmpla deja. Erau mereu dispuşi să-mi paseze discul pentru o aruncare sau două pe când şontâcăiam pe acolo, iar băiatul cel mare - Jeff - striga de obicei ceva încurajator de genul: „Hei, domnu' Freemantle, fainã azvârlire!“

Un cuplu cu maşină sport se mută în casa de la sud de Marele Roz, şi tulburătoarele acorduri de chitară ale lui Toby Keith începură să plutească spre mine în jurul orei de cocteil. Una peste alta, poate că aş fi preferat Slipknot. Cvartetul de tineri din Toledo avea o maşinuță de golf cu care gonea de-a lungul şi de-a latul plajei atunci când nu jucau volei sau nu pleca în expediții de pescuit.

Wireman era mai mult decât ocupat; era un derviş. Din fericire, avea sprijin. Într-o zi, Jack i-a dat o mână de ajutor să desfunde irigatoarele de peluză de la Câine Rău. O zi sau două mai târziu, l-am ajutat eu să împingă maşinuța de golf a vizitatorilor din Toledo, dintr-o dună în care se înțepenise - cei răspunzători de pocinog plecaseră după un bax de bere, şi fluxul amenința s-o ia. Şoldul şi piciorul meu încă erau convalescente, însă brațul rămas nu avea niciun bai.

Şold şi picior betege sau nu, făceam Mari Plimbări pe Plajă. În unele zile - mai ales când ceața apărea după-amiaza târziu, mai întâi ascunzând vederii golful într-o amnezie rece şi apoi înghițind şi casele - luam analgezice din rezerva mea tot mai redusă. În cele mai multe zile, nu luam. Wireman a lâncezit rareori în scaunul lui de plajă bând ceai verde în acel februarie, dar Elizabeth Eastlake era mereu în salon, aproape întotdeauna ştia cine sunt şi de obicei avea un volum de poezie la îndemână. Nu erau mereu *Poeziile bune* selectate de Keillor,

dar acelea îi plăceau cel mai mult. Şi mie îmi plăceau. Merwin şi Sexton şi Frost, mamă-mamă.

Am citit mult pentru mine în februarie şi martie. Am citit mai mult decât în mulți ani laolaltă - nuvele, povestiri, trei cărți lungi de nonficțiune, despre cum ne-am vârât coada în dezastrul din Irak (răspunsul scurt părea să aibă W ca inițială mijlocie şi un sculament[6] în chip de vicepreşedinte). Dar în mare parte doar am pictat. În fiecare după-amiază şi seară pictam până când abia-mi mai puteam ridica brațul. Peisaje de plajă, peisaje marine, natură moartă şi apusuri, apusuri, apusuri.

Însă fitilul acela a continuat să mocnească. Flacăra fusese micşorată, dar nu stinsă. Chestia cu Candy Brown n-a fost pasul următor, ci pasul evident următor. Iar asta nu s-a întâmplat decât de Ziua Sfântului Valentin. O ironie oribilă, dacă te gândeşti bine.

Oribilă.

III

ifsogir188 către EFree19
10:19 AM
3 februarie

Dragă tati, mi-a făcut mare plăcere să aflu că ai fost lăudat pentru tablourile tale! Ura! ☺ Iar dacă îți vor face o expoziție, iau primul avion şi acolo voi fi în „rochița mea neagră“ (am una, fie că-ți vine să crezi sau nu). Tre' să stau cuminte pentru moment şi să învăț pe rupte pentru că - uite un secret - sper să-i fac o surpriză lui Carson la venirea vacanței de primăvară, în aprilie. Hummingbirds vor fi în Tennessee şi Arkansas atunci (el zice că turneu' are un început de minune). Mă gândesc că, dacă mă descurc bine la examenele de la mijlocul semestrului, aş putea prinde turneul fie în Memphis, fie în Little Rock. Tu ce crezi?

Ilse

Presimțirile mele rele cu privire la Colibriul Baptist nu se stinseseră şi credeam că Ilse caută probleme cu lumânarea. Dar dacă făcea o greşeală în privința lui, poate că era mai bine să afle mai devreme decât mai târziu. Aşa că - sperând din

suflet că *eu* nu făceam o greşeală - i-am răspuns prin e-mail că pare o idee interesantă, presupunând că n-o afectează la învățătură. (Nu mă puteam convinge să-i spun verde-n față scumpei mele fiice că a petrece o săptămână în compania iubitului ei, chiar şi presupunând că zisul iubit este supravegheat de baptişti sadea, este o idee *bună)* l-am sugerat şi că ar fi o mişcare greşită să-şi împărtăşească planul cu mama ei. Asta stârni un răspuns prompt.

ifsogir188 către EFree19
12:02 PM
3 februarie
Scumpul meu tătic: Crezi că mi-am pierdut complet MINȚILE???
Illy

Nu, nu credeam asta... dar dacă-şi prindea tenorul executând o mişcare de be-bop la orizontală cu una dintre soprane, atunci când avea să ajungă la Little Rock, avea să fie o If-So-Girl foarte nefericită. Nu mă îndoiam deloc că în cazul acesta totul va ajunge la urechile mamei ei, logodna şi toate cele, şi că Pam va găsi multe de spus pe subiectul sănătății mele mentale. Îmi pusesem deja câteva întrebări pe tema asta şi-n linii mari hotărâsem să-mi acord credit. Când vine vorba de copiii tăi, te trezeşti din când în când că iei nişte decizii cam ciudate, sperând doar să iasă ceva bun într-un sfârşit - din decizii *şi* din copii. Rolul de părinte este cea mai mare dintre abilitățile omeneşti de disimulare.

Apoi a fost rândul lui Sandy Smith, agenta imobiliară. Pe robotul meu telefonic, Elizabeth spusese că probabil sunt unul dintre cei care cred în artă de amorul artei, altfel Duma Key nu m-ar fi chemat. Ce voiam de la Sandy era confirmare faptului că singurul lucru care mă chemase fusese o broşură lucioasă, una care probabil fusese arătată potențialilor chiriaşi cu buzunare adânci de pe tot cuprinsul Statelor Unite. Poate din toată lumea.

Răspunsul pe care l-am primit nu era cel sperat, dar aş mințidacă aş spune că am fost *întru totul* surprins. În

definitiv, acela a fost anul memoriei mele defectuoase. Şi mai e şi dorința de a crede că lucrurile s-au petrecut într-un fel anume; când e vorba de trecut, cu toții îndopăm gâscă.

SmithRealty9505 către EFree19
2:17 PM
8 februarie
Dragă Edgar: Mă bucur tare mult că-ți place acolo. Ca răspuns la întrebarea ta, proprietatea Salmon Point n-a fost singura broşură pe care ți-am trimis-o, ci una dintre cele nouă conținând detalii despre oportunități de închiriere în Florida şi Jamaica. Din câte îmi aduc aminte, Salmon Point a fost singura pentru care ai manifestat interes. De fapt, mi-amintesc că ai spus: „Nu te tocmi la preț, ia-o fără discuții.“ Sper ca asta să te ajute.
Sandy

Am citit mesajul acela de două ori, apoi am murmurat:

— Fă doar afacerea şi lasă afacerea să te facă pe tine, *muchacha.*

Nici acum nu-mi puteam aminti celelalte broşuri, dar îmi aminteam de cea pentru Salmon Point. Dosarul în care venise fusese de un roz puternic. Un roz *mare,* ați putea spune, iar cuvintele care mi-au atras atenția nu fuseseră *Salmon Point,* ci acelea de sub ele, aurii:

REFUGIUL DUMNEAVOASTRĂ SECRET DE PE MALUL GOLFULUL

Aşa că poate mă chemase.

Poate că o făcuse, până la urmă.

IV

KamenDoc către EFree19
1:46 PM
10 februarie
Edgar: Mult timp nu auzit la tine, cum i-a spus indianul surd fiului său risipitor (te rog să mă ierți; glumele proaste sunt singurele pe care le ştiu). Nu merge cu arta? În privința rezonanței magnetice, îți sugerez să suni la Centrul de Studii Neurologice de la Sarasota Memorial Hospital. Numărul este 941-555-5554.
Kamen

EFree19 către KamenDoc
2:19 PM
10 februarie
Kamen: Mersi pentru trimitere. Centrul de Studii Neurologice sună al naibii de serios! Dar o să-mi fac programare cât de curând.
Edgar

KamenDoc către EFree19
4:55 PM
10 februarie
Curând ar trebui să fie destul de curând. Atât timp cât nu ai crize.
Kamen

Accentuase „atât timp cât nu ai crize“ cu unul dintre comodele alea emoticoane, o față rotundă, râzătoare, cu gura plină de dinți. După ce-l văzusem pe Wireman luat de bâțâială în umbra banchetei din spate a furgonetei închiriate, cu ochii îndreptați în direcții diferite, mie unul nu-mi venea să râd. Dar ştiam că, fără lanțuri şi hățuri, nu-l voi putea duce pe Wireman la control înainte de 15 martie, doar dacă nu-l apuca un acces de *grand mal.* Şi desigur, Wireman nu era problema lui Xander Kamen. Nici eu nu eram, strict vorbind, şi mă mişca faptul că încă se mai sinchisea de mine. Din impuls, am apăsat butonul de RĂSPUNS şi am scris:

EFree19 către KamenDoc
5:05 PM
10 februarie
Kamen: Fără crize. Sunt bine. Pictez de-mi sar fulgii. Am dus câteva lucrări la o galerie din Sarasota şi unul dintre proprietari a aruncat o privire peste ele. Cred c-o să-mi ofere şansa unei expoziții. În cazul ăsta, şi dacă o să fiu de acord, vrei să vii? Mi-ar face plăcere să văd un chip cunoscut, din țara gheții şi a zăpezii.
Edgar

Voiam să închid computerul după asta şi să-mi pregătesc un sendviş, dar semnalul acustic de mesaj primit s-a auzit înainte s-o pot face.

KamenDoc către EFree19
5:09 PM
10 februarie

Zi-mi ziua şi voi fi acolo.

Când am închis computerul, zâmbeam. Şi mi se umeziseră puțin ochii.

V

Peste o zi, m-am dus la Nokomis cu Wireman pentru a lua un sifon nou de chiuvetă pentru tipii de la 17 (maşină sport; muzică country de duzină) şi nişte gard de plastic pentru Câinii Răi. Wireman nu avea nevoie de ajutorul meu şi-n mod categoric nu avea nevoie să-i şontâcăiesc pe urme în Nokomis TruValue, dar era o zi nesuferit de ploioasă şi voiam să scap de pe insulă. Am luat prânzul la Ophelia's şi am discutat în contradictoriu despre rock-and-roll, lucru care a făcut plăcută escapada noastră. Când m-am întors, ledul de mesaje al robotului telefonic pâlpâia. Era Pam. „Sună-mă“, spusese şi închisese.

Am sunat-o, dar mai întâi - asta-mi pare o confesiune, şi încă una laşă, pe deasupra - am intrat online, am navigat până la ediția curentă a *Star Tribune* din Minneapolis şi am dat clic pe DECESE. Am scanat numele la repezeală şi m-am asigurat că Thomas Riley nu se număra printre ele, ştiind că asta nu dovedea nimic; poate că-şi făcuse felul prea târziu pentru a prinde închiderea ediției.

Uneori, ea dădea telefonul pe silențios şi moțăia după-amiaza, caz în care mi-ar fi răspuns robotul telefonic şi aş mai fi putut trage puțin de timp. Nu însă şi-n după-amiaza aceasta. Îmi răspunse Pam în persoană, cu glas moale, dar nu şi cald:

— Alo.

— Sunt eu, Pam. Te sun, aşa cum m-ai rugat.

— Presupun că erai afară să te bronzezi, spuse ea. Aici ninge. Ninge şi e un frig de ți se fac sloi vorbele-n gură.

M-am relaxat puțin. Tom nu murise. Dacă Tom ar fi murit, Pam n-ar fi avut chef de comparații năstruşnice.

— De fapt, e frig şi plouă şi aici, am spus.

— Bun. Sper să faci bronşită. Tom Riley a ieşit valvârtej de aici în dimineața asta, făcându-mă cățea băgăcioasă şi aruncând o vază pe jos. Presupun c-ar trebui să fiu bucuroasă că n-a aruncat-o în mine.

Începu să plângă. Îşi suflă nasul, apoi mă surprinse cu un râset. Era amarnic, dar şi surprinzător de vesel.

— Când crezi c-o să ia sfârşit ciudata ta putere de a mă face să plâng?

— Spune-mi ce s-a întâmplat, Panda.

— Şi gata cu asta. Dacă-mi mai spui aşa o dată, închid. Atunci poți să-l suni pe Tom şi să-l întrebi *pe el* ce s-a întâmplat. Oricum, probabil că asta ar trebui să te pun să faci. Ca să te înveți minte.

Am dus mâna la cap şi am început să mă masez la tâmple: degetul mare la scobitura din partea stângă, arătătorul şi cel mijlociu la scobitura din dreapta. E uimitor că o singură mână poate cuprinde atâtea vise şi atâta durere. Fără a mai pomeni de capacitatea de a da naştere atâtor nerozii, banale şi sofisticate deopotrivă.

— Spune-mi, Pam. Te rog. Te ascult fără să mă-nfurii.

— Începe să-ți treacă, aşa-i? Lasă-mă o secundă.

Se auzi un pocnet când receptorul fu pus jos, probabil pe tejgheaua din bucătărie. Pentru un moment, am auzit zgomotul îndepărtat al televizorului, după care a încetat. Când reveni la aparat, spuse:

— Aşa, acum îmi aud gândurile.

Îşi mai trase o dată vârtos nasul. Când reîncepu să vorbească, era stăpână pe sine şi nu se simțea nici urmă de lacrimi în vocea ei.

— Am rugat-o pe Myra să mă sune când se întorc acasă - Myra Devorkian, care locuieşte peste drum de ei. I-am spus că mă îngrijorează sănătatea lui mentală. Nu aveam motiv să fac un secret din asta, aşa-i?

— Nu.

— Şi, bum! Myra a spus că *şi pe ea* o îngrijorează asta - pe ea şi pe Ben. A spus că Tom bea prea mult, pentru început, şi că uneori se duce la birou nebărbierit. Deşi zicea că arăta destul de spilcuit când a plecat în excursie. Uimitor câte văd vecinii, chiar şi atunci când nu sunt prieteni apropiați. Ben şi Myra nu ştiu despre... noi, desigur, dar ştiu foarte bine că Tom a fost deprimat. *Asta crezi tu, că nu ştiu,* n-am spus.

— În orice caz, scurtând povestea, l-am invitat la mine. Avea o privire când a intrat... privirea aia... de parcă se gândea că am poate de gând să... ştii tu...

— Iei lucrurile de unde le-ai lăsat, am spus.

— Povestesc eu sau tu?

— Scuze.

— Ei, ai dreptate. Sigur că ai dreptate. Am vrut să-l chem în bucătărie la cafea, dar mai departe de hol n-am ajuns. Voia să mă sărute. O spuse cu un soi de mândrie sfidătoare. L-am lăsat s-o facă... o dată... dar când a fost evident că voia mai mult, l-am împins în spate şi am spus că am ceva să-i zic. El a replicat că ştie că e de rău după felul în care arătam, dar că nimic nu-l poate răni mai tare ca atunci când i-am spus că nu ne mai putem vedea. Aşa-s bărbații - şi se zice că *noi* suntem cele care ştim să aruncăm vina în spinarea altora. Am spus că doar pentru că nu ne mai putem întâlni ca un cuplu nu înseamnă că nu mai țin la el. Apoi am spus că mai mulți oameni mi-au zis că se comportă ciudat - că nu e în apele lui - şi că am pus asta lângă faptul că nu-şi mai ia antidepresivele şi am început să mă îngrijorez. Am adăugat că cred că plănuieşte să se sinucidă.

Se opri pentru un moment, apoi continuă.

— Înainte să vină, n-am avut de gând s-o spun aşa, direct. Dar e ciudat - din minutul în care a călcat pragul, am fost aproape convinsă, iar când m-a sărutat am ştiut-o fără umbră de îndoială. Avea buzele reci. Şi uscate. Parcă aş fi sărutat un cadavru.

— Cred şi eu, am spus şi am încercat să mă scarpin la brațul drept.

— Fața i s-a întins, şi spun asta la propriu. Toate liniile s-au netezit şi gura aproape i-a dispărut. M-a întrebat cine mi-a băgat ideea asta în cap. Şi apoi, înainte să apuc să-i răspund, a spus că-i o porcărie. Ăsta-i cuvântul lui, şi nu-i deloc un cuvânt specific lui Tom Riley.

Avea dreptate în privința asta. Tom pe care-l ştiam din zilele de demult n-ar fi spus „porcărie“ nici picat cu ceară.

— N-am vrut să-i dau nume - în mod sigur nu al tău, pentru că m-ar fi crezut nebună, şi nici al lui Illy, pentru că nu ştiam ce i-ar putea spune Tom dacă...

— Ți-am zis, Illy n-a avut nici-o legătură cu...

— Taci. Aproape am terminat. Am spus doar că oamenii ăştia care vorbeau despre cât de ciudat se comportă el nici nu ştiau de pastilele pe care le ia de la al doilea divorț încoace, şi că a renunțat să le ia în mai anul trecut. El le zice pastile-de-prostie. Am spus că dacă crede că poate ascunde că nu-i e bine, se înşală. Apoi am adăugat că dacă-şi face ceva, o să le spun mamei şi fratelui lui că a fost sinucidere, şi asta le va rupe inima. Asta a fost ideea ta, Edgar, şi a funcționat. Sper că eşti mândru. În clipa aceea mi-a spart vaza şi m-a făcut cățea băgăcioasă, înțelegi? Era alb ca varul. Pun pariu... Înghiți. Am auzit pocnetul lichid din gâtul ei, în pofida distanței dintre noi. Pun pariu că avea plănuit totul, în detaliu, cum să se sinucidă.

— Nu mă-ndoiesc de asta. Ce crezi c-o să facă acum?

— Nu ştiu. Chiar nu ştiu.

— Poate că ar trebui să-l sun.

— Poate că ar trebui să nu. Poate că aflarea faptului că am discutat îi va da brânciul final. Fără nici-o urmă de răutate adăugă: Atunci *tu* o să-ncepi să nu mai ai somn.

Era o posibilitate la care nu mă gândisem, dar atinsese o coardă sensibilă. Tom şi Wireman se asemănau într-o privință: amândoi aveau nevoie de ajutor şi eu nu-i puteam forța să-l primească. Un vechi *bon mot* îmi veni în gând, poate legat de situația actuală, poate nu: poți îndrepta paşii unei curve spre

cultură, dar n-o poți face să gândească. Poate că Wireman mă va lămuri cine o spusese. Şi când.

— Deci, de unde ştiai că vrea să se sinucidă? întrebă ea. Vreau să ştiu şi, Dumnezeu mi-e martor, o să-mi spui înainte să închid. Mi-am jucat rolul, iar acum tu o să-mi spui.

Iat-o pe tapet, întrebarea pe care n-o pusese înainte; fusese prea concentrată pe modul în care aflasem de ea şi Tom. Ei, bine, Wireman nu era singurul pasionat de zicători; şi tata ştiuse câteva. Una era: Când o minciună nu e de-ajuns, adevărul va trebui să-i ia locul.

— De când cu accidentul, am început să pictez, am spus. Ştii asta.

— Şi?

I-am spus de schița pe care o făcusem şi în care apăreau ea, Max din Palm Desert şi Tom Riley. De unele căutări internautice pe care le întreprinsesem în lumea fenomenologică a membrelor-fantomă. Şi că-l văzusem pe Tom Riley stând în capul scărilor ce urcau spre ceea ce presupuneam că acum este studioul meu, gol-puşcă, fără un ochi şi cu găvanul plin de sânge închegat.

Când am încheiat, a urmat o tăcere lungă. N-am întrerupt-o. Într-un târziu, ea spuse pe o nouă şi precaută voce:

— Chiar crezi asta, Edgar - *orice* din asta?

— Wireman, tipul de mai jos de pe plajă... M-am oprit, înfuriat împotriva voinței mele. Şi nu pentru că-mi lipseau cuvintele. Sau nu tocmai. Chiar aveam de gând să-i spun că tipul de mai jos de pe plajă era, uneori, telepat, aşa că *el* mă credea?

— Ce-i cu tipul de mai jos de pe plajă, Edgar?

Vocea ei era calmă şi blândă. Am recunoscut-o din prima lună, sau cam aşa, de după accidentul meu. Era vocea ei de „Edgar o ia pe arătură“.

— Nimic, am spus. Nu are importanță.

— Trebuie să-l suni pe doctorul Kamen şi să-i vorbeşti de ideea asta nouă a ta, spuse ea. Ideea asta, cum că eşti medium. Nu-i scrie un e-mail, ci *sună-l.* Te rog!

— Bine, Pam.

Mă simțeam foarte obosit. Ca să nu mai spun frustrat şi scos din pepeni.

— Bine ce?

— Bine, te aud. Te recepționez clar. Înțeleg perfect ce spui. Nici să nu te gândeşti la asta. N-am vrut decât să salvez viața lui Tom Riley.

La asta, ea nu avu niciun răspuns. Şi nici-o explicație rațională la ceea ce ştiusem despre Tom. Prin urmare, aşa am lăsat-o. Închizând telefonul, gândul pe care l-am avut a fost: *Nici-o faptă bună nu rămâne nepedepsită.*

Poate că acesta a fost şi gândul ei.

VI

Mă simțeam furios şi pierdut. Vremea umedă şi posomorâtă nu era de ajutor. Am încercat să pictez şi n-am putut. Am coborât la parter, am luat un maculator şi m-am trezit că fac doar mâzgăleli din acelea de care făceam în cealaltă viață în timp ce vorbeam la telefon: muțunachi cu urechi lungi. Tocmai voiam să arunc maculatorul în lături, când sună telefonul. Era Wireman.

— Vii după-masa asta? întrebă el.

— Sigur, am răspuns.

— Mă gândeam că poate, cu ploaia asta...

— Am de gând să vin cu maşina. Aici oricum frec menta.

— Bun. Numai să nu te aştepți la Ora de Poezie. Stăpâna e-n ceață.

— Rău?

— La fel de rău ca oricând. Deconectată. În derivă. Confuză.

Inspiră adânc, după care expiră. Parcă aş fi ascultat o pală de vânt suflând prin telefon.

— Ascultă, Edgar, nu-mi place că-ți cer asta, dar aş putea s-o las în grija ta o vreme? Patruzeci şi cinci de minute, cel mult. Baumgartenii au avut probleme cu sauna - încălzitorul

ăla afurisit e de vină - şi tipu' care vine s-o repare trebuie să-mi arate un comutator sau ceva. Şi să-i semnez fişa de lucru, desigur.

— Nici-o problemă.

— Eşti un prinț. Te-aş săruta, de n-ai avea buzele alea râioase.

— Îți mulțumesc din adâncul fundului meu, Wireman.

— Mda, toată lumea mă iubeşte, ăsta-i blestemul meu.

— M-a sunat Pam. A vorbit cu prietenul meu, Tom Riley.

Ținând cont de ce făcuseră ei doi împreună, mi se părea ciudat să-i spun lui Tom prieten, dar ce naiba!

— Cred că i-a dezumflat planul de sinucidere.

— Asta-i bine. Şi atunci ce-i cu apăsarea asta din vocea ta?

— A vrut să afle de unde am ştiut.

— Nu de unde ai ştiut că se dă-n bărci cu tipu' ăsta, ci...

— Cum i-am diagnosticat depresia sinucigaşă de la două mii cinci sute de kilometri.

— A! Şi tu ce ai spus?

— Nebeneficiind de prezența unui avocat bun, am spus adevărul.

— Şi ea te-a crezut *un poco loco.*

— Nu, Wireman, m-a crezut *muy loco.*

— Are vreo importanță?

— Nu. Dar o să-i stea gândul la asta - crede-mă când spun că Pam e demnă de echipa olimpică de clocit-gânduri a SUA - şi mă tem că fapta mea bună ar putea exploda în fața fiicei mele.

— Presupunând că soția ta caută pe cineva pe care să dea vina.

— E o presupunere îndreptățită. O cunosc.

— Asta ar fi rău.

— Ar zdruncina lumea lui Ilse mai mult decât merită ea. Tom a fost ca un unchi pentru ea şi Melinda de când se ştiu ele.

— Atunci, trebuie să-ți convingi soția că într-adevăr ai văzut ce ai văzut şi că fiica ta n-a avut nici-o legătură.

— Şi cum să fac *asta?*

— Ce-ar fi să-i spui ceva despre ea, ce ar fi imposibil să ştii?

— Wireman, eşti nebun! Nu pot pur şi simplu *să fac* aşa ceva să se întâmple!

— De unde ştii? Trebuie să închid, *amigo* - după cum se aude, prânzul domnişoarei Eastlake tocmai a ajuns pe jos. Ne vedem mai târziu?

— Mda, am spus. Tocmai voiam să adaug „rămas-bun", dar el închisese deja. Am închis şi eu, întrebându-mă unde pusesem mănuşile de grădinărit ale lui Pam, cele pe care scria JOS MÂINILE. Poate că dacă le aveam, ideea lui Wireman s-ar dovedi totuşi a nu fi atât de nebunească.

Le-am căutat în toată casa şi n-am găsit nimic. Poate că le aruncasem după ce făcusem tabloul *Prieteni cu folos,* dar nu-mi aminteam s-o fi făcut. Nici acum nu-mi amintesc. Ştiu doar că nu le-am mai văzut niciodată.

VII

În acea după-amiază, camera pe care Wireman şi Elizabeth o numeau Salonul Porțelanurilor era plină de o lumină de iarnă tristă şi subtropicală, ploaia era mai grea acum, ropotind în pereți şi geamuri în valuri, şi un vânt se iscase, şuierând printre palmierii din jurul *El Palacio* şi aruncând umbre zburătoare peste ziduri. Pentru întâia oară de când veneam acolo, nu vedeam nici-o logică în aranjamentul figurinelor de porțelan de pe masa cea lungă; nu exista niciun *tableaux,* ci doar un amestec indigest de oameni, animale şi clădiri. Un unicorn şi unul dintre tipii căniți pe față zăceau unul lângă celălalt lângă şcoala răsturnată. Dacă tabloul de azi avea o poveste, aceasta era povestea unui film catastrofic. Alături de conacul în stil Tara stătea o cutie de biscuiți Sweet Owen. Wireman îmi explicase paşii pe care-i aveam de urmat dacă Elizabeth striga.

Doamna era în scaunul ei cu rotile, lăsată puțin pe o parte, uitându-se în gol la dezordinea de pe masa de joacă, de obicei foarte atent îngrijită. Purta o rochie albastră ce se asorta cu enormii tenişi albaştri Chuck Taylor din picioare. Poziția sa tolănită transformase gulerul cu tăietură largă al rochiei într-o căscătură strâmbă, ce scotea la iveală o bretea albicioasă de sutien. M-am trezit întrebându-mă cine o îmbrăcase în dimineața aceea, ea sau Wireman.

Vorbi rațional la început, spunându-mi pe nume corect şi întrebându-mă de sănătate. Îi spuse „rămas-bun“ lui Wireman când plecă spre Baumgarteni şi-i ceru respectuos să ia cu el o pălărie şi umbrela. Toate astea erau de bine. Dar când i-am adus gustarea din bucătărie cincisprezece minute mai târziu, avusese loc o schimbare. Se uita în colț şi o auzeam cum murmură:

— Du-te înapoi, du-te înapoi, Tessie, locul tău nu-i aici. Şi fă-l pe băiatul ăla mare să plece.

Tessie. Ştiam numele ăsta. Am folosit tehnica mea de gândire prin derivație, căutând asocieri, şi am găsit una: un titlu de ziar care spunea AU DISPĂRUT. Tessie fusese una dintre surorile gemene ale lui Elizabeth. Wireman îmi spusese asta. L-am auzit: *Se presupune că s-au înecat,* şi un fior ca un cuțit mi se insinua între coaste.

— Adu-mi aia, spuse ea, arătând spre cutia de biscuiți, şi i-am adus-o. Din buzunar scoase o figurină înfăşurată într-o batistă. Îndepărtă capacul de pe cutie, îmi aruncă o privire în care se amestecau viclenia şi confuzia într-un fel greu de suportat, apoi aruncă figurina înăuntru. Scoase un *boc!* moale, cavernos. Dibui să aşeze capacul la loc, împingându-mi mâna în lături când am încercat s-o ajut. Apoi mi-o dădu.

— Ştii ce să faci cu asta? întrebă. Ți-a spus... ți-a spus...

Vedeam clar că se străduieşte. Cuvântul era acolo, dar nu se lăsa atins. Îşi râdea de ea. I-l puteam oferi eu, dar îmi aminteam ce tare mă enerva pe mine când oamenii făceau asta, şi am aşteptat.

— Ți-a spus *lui* ce să faci cu ea?

— Da.

— Atunci, ce mai aştepți? *Du-o* pe târfă.

Am dus cutia pe o parte a terenului de tenis, către micul iaz. Peştii săreau la suprafață, mult mai fericiți de ploaie decât mine. Lângă bancă era un morman mic de pietre, exact cum spusese Wireman. Am aruncat una în apă („Ai putea crede că nu aude asta, dar are urechi foarte bune“, îmi spusese Wireman), având grijă să nu plesnesc vreun crap. Apoi am dus cutia, cu figurina încă înăuntru, înapoi în casă. Dar nu în Salonul Porțelanurilor. M-am dus în bucătărie, am luat capacul şi am scos figurina împachetată. Asta nu făcea parte din setul de instrucțiuni în caz de urgență al lui Wireman, însă eram curios.

Era o femeie de porțelan, dar fața îi fusese ciobită. În locul ei nu mai era decât un gol zimțat.

— *Cine-i acolo?* urlă Elizabeth, făcându-mă să tresar. Aproape c-am scăpat chestia aia mică şi înfricoşătoare pe jos, unde-n mod sigur s-ar fi făcut țăndări pe gresie.

— Doar eu, Elizabeth, am strigat înapoi, aşezând figurina pe tejghea.

— Edmund? Sau Edgar, sau cum te-o fi chemând?

— Aşa-i.

M-am înapoiat în salon.

— Ai rezolvat trebuşoara aia pentru mine?

— Da, doamnă, fără-ndoială că da.

— Mi-am luat deja gustărica?

— Da.

— Bine, atunci. Suspină.

— Mai vrei ceva? Sunt sigur că aş putea...

— Nu, mersi, dragă. Sunt sigură că trenul o să ajungă-n curând, şi ştii că nu-mi place să călătoresc cu stomacul plin. Nimeresc întotdeauna pe o banchetă din aia cu spatele la direcția de mers şi, cu mâncarea în stomac, o să mi se facă în mod sigur rău. Mi-ai văzut cumva cutia, cutia mea Sweet Owen?

— Mi se pare că era în bucătărie. S-o aduc?

— Nu într-o zi aşa de ploioasă, spuse ea. Mă gândeam să te rog s-o arunci în iaz, iazul ar ajunge, dar m-am răzgândit. Mi se pare nenecesar într-o zi atât de umedă. Caracteristica milosteniei nu e încordarea, să ştii. Cade asemenea blândei ploi.

— Din ceruri, am spus.

— Mda, mda.

Fâlfâi din mână ca şi când asta n-ar avea nici-o importanță.

— De ce nu-ți aranjezi porțelanurile, Elizabeth? Sunt toate alandala astăzi.

Aruncă o privire la masă, apoi se uită la geam când o excepțional de puternică pală de vând azvârli ploaia în el.

— Futu-i, spuse ea. Sunt atât de confuză, futu-i. Şi apoi, cu un dispreț pe care n-aş fi bănuit că-l are în ea: Toți au murit şi m-au abandonat *aici.*

Eram ultima persoană care să simtă repulsie față de căderea ei în vulgaritate; o înțelegeam mult prea bine. Caracteristica milosteniei poate că nu e încordarea, există milioane de oameni care trăiesc şi mor după ideea asta, dar... astfel de lucruri ne aşteaptă. Da.

Spuse:

— Nu trebuia să-şi ia lucrul ăla, dar el nu ştia.

— Ce lucru?

— Ce lucru, fu ea de acord şi încuviință din cap. Vreau trenul. Vreau să *ies* de aici înainte să vină băiatul cel mare.

După asta, ne-am cufundat amândoi în tăcere. Elizabeth închise ochii şi păru să moțăie în scaunul cu rotile.

Căutând ceva de făcut, m-am ridicat din scaun - care şi-ar fi găsit locul într-un club de gentlemeni - şi m-am apropiat de masă. Am ridicat o fată şi un băiat de porțelan, i-am studiat, apoi i-am pus deoparte. M-am scărpinat absent la brațul inexistent, scrutând amalgamul fără sens. Pe bucata aceea de stejar lustruit probabil că se aflau cel puțin o sută de figurine. Poate două sute. Printre ele era o femeie de porțelan îmbrăcată cu o pelerină de modă veche - pelerină de lăptăreasă, mi-am spus - dar nici pe ea n-o voiam. Nu era pelerina potrivită şi, pe

deasupra, femeia era prea tânără. Am găsit alta, cu păr lung vopsit, şi era mai bună. Părul acela era puțin prea lung şi puțin prea închis la culoare, dar...

Ba nu era, căci Pam fusese la salonul de frumusețe, cunoscut uneori sub numele de Fântâna Tinereții pentru Criza de la Mijlocul Vieții.

Am ținut în mână figurina de porțelan, dorindu-mi să am o casă în care s-o pun şi o carte pe care să i-o dau s-o citească.

Am încercat s-o trec în mâna dreaptă - lucru absolut normal, căci brațul meu drept era acolo, îl simțeam - şi figurina căzu pe masă cu un zgomot cristalin. Nu s-a spart, dar Elizabeth a deschis ochii.

— Dick! Ăsta a fost trenul? A şuierat? A strigat?

— Nu încă, am spus. De ce nu tragi un pui de somn?

— O, o s-o găseşti pe palierul de la primul etaj, zise ea de parcă aş fi întrebat-o altceva, şi închise ochii la loc. Cheamă-mă când vine trenul. M-am săturat până peste cap de gara asta. Şi fii atent la băiatul cel mare, limbi-în-pizdă ăla ar putea fi oriunde.

— O să fiu, am spus.

Brațul drept mă furnica oribil de tare. Am dus mâna în buzunarul de la spate, sperând că am maculatorul acolo. Nu-l aveam. Îl lăsasem pe tejgheaua din bucătăria Marelui Roz. Dar asta mă duse cu gândul la bucătăria *Palacio*-ului. Pe tejghea, acolo unde lăsasem cutia, era un carnețel pentru notat mesaje. Am mers grăbit înapoi, l-am înşfăcat, l-am prins între dinți, apoi aproape că am fugit în Salonul Porțelanurilor, scoțând deja pixul Uniball din buzunarul de la piept. M-am aşezat în scaunul meu cu spetează lată şi am început să schițez cu rapiditate păpuşa de porțelan, în vreme ce ploaia biciuia geamurile şi Elizabeth stătea tolănită în scaunul ei cu rotile, de cealaltă parte a mesei față de mine, moțăind cu gura întredeschisă. Umbrele suflate de vânt ale palmierilor zburau peste pereți ca nişte lilieci.

N-a durat mult, şi mi-am dat seama de ceva în timp ce lucram: făceam furnicătura să se scurgă prin vârful pixului, o

filtram pe pagină. Femeia din desenul meu era figurina de porțelan, dar era şi Pam. Femeia era Pam, dar era şi figurina de porțelan. Părul ei era mai lung decât când o văzusem ultima dată, şi revărsat pe umeri. Şedea într-un

(într-un TĂCIUN, într-un SCUM)

scaun. Ce scaun? Un balansoar. Când plecasem din casa noastră, nu exista o asemenea piesă de mobilier, însă acum exista. Ceva era pe masă lângă ea. N-am ştiut ce este la început, însă ieşi de sub vârful pixului şi deveni o cutie pe capacul căreia scria ceva. Sweet Owen? Scria oare Sweet Owen? Nu, scria GRANDMA'S. Pixul meu aşează ceva pe masă, lângă cutie. O prăjitură de ovăz. Preferata lui Pam. Uitându-mă la ea, pixul desenă cartea din mâna ei. Nu-i puteam citi titlul, deoarece nu-mi permitea unghiul. Deja, pixul meu adăuga linii între geam şi picioarele ei. Spusese că ninge, dar acum ninsoarea trecuse. Liniile se voiau a fi raze de soare.

Am crezut că desenul este gata, dar, aparent, mai erau două lucruri. Pixul meu se mută pe partea stângă a hârtiei şi adăugă televizorul, iute cât ai clipi din ochi. Un televizor nou, cu ecran plat, ca al lui Elizabeth. Şi sub el...

Pixul îşi termină treaba şi căzu din mână. Furnicătura trecuse. Degetele mele erau înțepenite. De cealaltă parte a mesei lungi, moțăiala lui Elizabeth se aprofundase, devenind un somn în bună regulă. Odinioară probabil că fusese tânără şi frumoasă. Odinioară probabil că fusese fata din visul cine ştie cărui flăcău. Acum sforăia cu gura aproape ştirbă îndreptată spre tavan. Dacă există un Dumnezeu, cred că El ar trebui să se străduiască puțin mai mult.

VIII

Văzusem câte un telefon în bibliotecă şi în bucătărie, dar biblioteca era mai aproape de Salonul Porțelanurilor. M-am gândit că nici Wireman, nici Elizabeth nu se vor supăra pentru un telefon la lungă distanță în Minnesota. Am ridicat

receptorul, apoi m-am oprit cu el strâns la piept. Pe un perete, alături de armura aceea luminată de o sumedenie de spoturi din tavan, se afla o vitrină cu arme antice: o flintă cu țeava lungă ce părea să-şi aibă originile în preajma Revoluției Americane, un pistol cu fitil, un pistolet care şi-ar fi găsit locul în bocancul unui cartofor de pe un vas de croazieră, o carabină Winchester. Deasupra carabinei se afla năzdrăvănia pe care Elizabeth o ținea în poală în ziua în care eu şi Ilse o văzuserăm. De o parte şi de cealaltă, formând un V întors, erau patru tije. Nu le puteai spune săgeți; erau prea scurte. Harponişoare părea a fi termenul potrivit. Vârfurile lor erau strălucitoare şi păreau foarte ascuțite.

Mi-am spus: *Cu o chestie din asta ai putea face mari stricăciuni.* Apoi: *Tata era înotător subacvatic.*

Mi-am scos vorbele astea din minte şi am sunat în locul care obişnuise să-mi fie casă.

IX

— Bună, Pam, eu sunt.

— Nu mai vreau să vorbesc cu tine, Edgar. Am terminat ce am avut de spus.

— Nu chiar. Dar n-o să te rețin mult. Trebuie să îngrijesc o doamnă bătrână. Acum doarme, dar nu-mi place s-o las mult.

Pam, curioasă fără voia sa:

— Ce doamnă bătrână?

— O cheamă Elizabeth Eastlake. Are în jur de optzeci şi cinci de ani şi un început bun de Alzheimer. Îngrijitorul ei de drept se îngrijeşte acum de o problemă electrică la sauna cuiva, iar eu îl ajut ținându-i locul.

— Şi voiai o steluță de aur pe care s-o lipeşti pe pagina Ajută-i pe Alții a caietului tău de lucru?

— Nu, am sunat ca să te conving că nu-s nebun.

Adusesem desenul cu mine. Acum am strâns receptorul între umăr şi ureche, ca să-l pot ridica.

— De ce-ți pasă?

— Pentru că tu eşti convinsă că toată tărăşenia asta a pornit de la Ilse, şi nu e aşa.

— Dumnezeule, eşti incredibil! Dacă ar suna din Santa Fe şi ar spune că şi-a rupt un şiret, ai lua avionul într-acolo ca să-i cumperi unul nou!

— Nu-mi place nici că te gândeşti că eu sunt aici şi-mi pierd mințile, când nu e aşa. Prin urmare... mă asculți?

Doar tăcere la celălalt capăt al firului, dar tăcerea era un semn destul de bun. Mă asculta.

— Ai ieşit de sub duş de zece sau poate cincisprezece minute. Spun asta pentru că părul îți cade pe spatele rochiei de casă. Presupun că nici acum nu-ți place uscătorul electric.

— Cum...

— Nu *ştiu* cum. Şedeai într-un şezlong când am sunat. Probabil că l-ai cumpărat după divorț. Citeai o carte şi mâncai o prăjitură. O prăjitură cu ovăz Grandma's. A ieşit soarele acum şi intră pe geam. Ai un televizor nou, din acela cu ecran plat.

Am făcut pauză.

— Şi o pisică. Ai o pisică. Doarme sub televizor.

O tăcere mormântală din partea ei. De partea mea, vântul sufla şi ploaia lovea geamurile. Eram pe cale s-o întreb dacă mai e acolo, când vorbi din nou, cu o voce fadă, care nu i se potrivea deloc. Crezusem că terminase să mă înțepe în inimă, dar greşisem.

— Nu mă mai spiona. Dacă m-ai iubit vreodată... nu mă mai spiona.

— Atunci, nu mai da vina pe mine, am spus pe o voce aspră şi suficient de sigură. Brusc, mi-am amintit-o pe Ilse pregătindu-se să se întoarcă la Brown, Ilse stând în puternicul soare tropical în fața terminalului Delta, uitându-se în sus la mine şi spunând: *Meriți să-ți revii. Uneori mă întreb dacă tu chiar crezi în asta.* Ceea ce mi s-a întâmplat nu e vina mea. Accidentul n-a fost din vina mea şi nici asta nu este. N-am cerut-o eu.

Ea strigă:

— *Şi crezi că am cerut-o eu?*

Am închis ochii, rugându-mă din răsputeri să mă oprească ceva, orice, să răspund furiei cu furie.

— Nu, sigur că nu.

— *Atunci, lasă-mă în pace! Nu mă mai suna! Nu mă mai SPERIA!*

Închise. Am rămas cu receptorul la ureche. A fost tăcere, apoi un clic puternic. A urmat distinctivul murmur modulat al Duma Key-ului. Astăzi suna cam subacvatic. Poate din cauza ploii. Am pus receptorul în furcă şi am rămas cu ochii îndreptați spre armură.

— Cred că discuția a decurs foarte bine, sir Lancelot.

Niciun răspuns, şi exact asta meritam.

X

Am traversat holul principal, cel mărginit de plante, către intrarea în Salonul Porțelanurilor, uitându-mă înăuntru la Elizabeth, şi am văzut că dormea în aceeaşi poziție, cu capul pe o parte. Sforăiturile ei, care înainte mi se păruseră jalnice în bătrânicioşenia lor goală, erau acum liniştitoare; altfel, ar fi fost prea uşor să mi-o imaginez şezând acolo moartă, cu gâtul rupt. M-am întrebat dacă n-ar trebui s-o trezesc şi am hotărât s-o las să doarmă. Apoi m-am uitat la dreapta, către scările late, şi m-am gândit la ce spusese ea: *O, o s-o găseşti pe palierul de la primul etaj.*

Ce să găsesc?

Probabil că nu fusese decât o vorbă-n vânt, însă nu aveam nimic mai bun de făcut, aşa că m-am dus de-a lungul holului ce ar fi fost un pasaj într-o casă umilă - ploaia lovea în tavanul de sticlă - şi apoi am urcat scările late. M-am oprit la cinci trepte de palier, uitându-mă atent, apoi le-am urcat şi pe acestea. Era ceva, totuşi: o uriaşă fotografie alb-negru într-o ramă subțire, aurită. L-am întrebat pe Wireman mai târziu

cum putuse o poză alb-negru din anii douăzeci să fie mărită atât de mult - trebuia să aibă cel puțin un metru jumătate pe unu douăzeci - fără a-şi pierde din claritate. Spuse că probabil fusese făcută cu un Hasselblad, cel mai bun aparat foto non-digital fabricat vreodată.

În fotografie apăreau opt oameni stând pe nisipul alb, cu Golful Mexic în spate. Bărbatul era înalt şi chipeş şi părea să aibă în jur de patruzeci şi cinci de ani. Purta un costum de baie negru, ce consta dintr-o cămaşă cu cleme şi pantaloni scurți care semănau cu chiloții aceia strâmți pe care-i poartă astăzi jucătorii de baschet. Aliniate de o parte şi de cealaltă a lui, stăteau cinci fete, cea mai mare o adolescentă coaptă, cele mai tinere, două blonduțe identice care mă duseră cu gândul la Gemenii Bobbsey din primele mele încercări de lectură. Gemenele purtau costume de baie la fel, cu fustițe plisate, şi se țineau de mână. În mâinile libere strângeau păpuşi Raggedy Ann cu picioruşe flasce, încinse cu şorțulețe care îmi amintiră de Reba... iar părul câlțos şi întunecat la culoare de deasupra fețelor cu zâmbete goale ale păpuşilor gemene era în mod sigur *ROŞU.* În scobitura unui braț, bărbatul - John Eastlake, nu aveam nici-o îndoială - o ținea pe a şasea fetiță, bebeluşul care avea să devină cu timpul hoaşca sforăitoare de la parterul acestei case. În spatele lor stătea o negresă tânără, cam de douăzeci şi doi de ani, cu părul prins într-o năframă. Ținea un coşuleț de picnic şi, judecând după cât de încordați erau muşchii firavi ai brațelor ei, acesta era greu. La un antebraț îi atârnau trei brățări argintii.

Elizabeth surâdea şi întindea mânuțele durdulii spre cel care făcea acest portret de familie. Nimeni altcineva nu mai surâdea, deşi poate că se vedea fantoma unui surâs la colțurile gurii bărbatului; avea mustață şi de asta era greu să-ți dai seama. Bona tânără şi neagră era categoric încruntată.

În mâna cu care nu ținea bebeluşul, John Eastlake avea două lucruri. Unul era o mască de înotător subacvatic. Celălalt era pistolul cu harpon pe care îl văzusem pe peretele din bibliotecă alături de celelalte arme. Întrebarea, mi se

părea, era dacă o Elizabeth rațională ieşise sau nu din acea pâclă mentală pentru suficient timp ca să mă trimită aici sus.

Înainte să pot cugeta la asta, la parter se deschise uşa principală.

— M-am întors! strigă Wireman. Misiune îndeplinită! Acum, cine vrea ceva de băut?

Cum se face un desen (V)

Nu te teme să experimentezi; află-ți muza şi lasă-te condus de ea. Pe măsură ce talentul ei deveni mai puternic, muza lui Elizabeth deveni Noveen, minunata păpuşă vorbitoare. Sau aşa credea ea. Iar când îşi descoperi greşeala - când vocea lui Noveen se schimbă - era prea târziu. Dar la început trebuie să fi fost minunat. Aşa e întotdeauna când îți găseşti muza.

Tortul, de pildă.

Fă-l să ajungă pe podea, *spuse Noveen.* Fă-l să ajungă pe podea, Libbit!

Şi pentru că ea poate, o face. Desenează tortul lui Nan Melda pe podea. Împrăştiat *pe podea! Ha! Şi pe Nan Melda stând deasupra lui, cu mâinile în şolduri, dezgustată.*

Şi a fost Elizabeth ruşinată când s-a întâmplat de-adevăratelea? Ruşinată şi puțin speriată? Cred că da.

Ştiu *că a fost. Pentru copii, răutățile sunt de obicei hazlii doar atunci când sunt imaginare.*

Totuşi, erau şi alte jocuri. Alte experimente. Până când, în cele din urmă, în '27...

În Florida, toate uraganele din afara sezonului se numesc Alice. E un soi de glumă. Însă cel care a venit în trombă dinspre golf în luna martie a acelui an ar fi trebui să se cheme Uraganul Elizabeth.

Păpuşa îi şoptea cu o voce care trebuie să fi sunat ca vântul printre palmieri noaptea. Sau ca valul în reflux răscolind scoicile de sub Marele Roz. Şoptea în timp ce micuța Libbit întârzia pe veranda somnului. Îi spunea ce distractiv ar fi să deseneze o mare furtună. Şi mai mult.

Noveen spune: Există lucruri secrete. Comori îngropate pe care o mare furtună le va scoate la lumină. Lucruri pe care lui tati i-ar plăcea să le găsească şi să le privească.

Şi asta a pus punctul pe i. Lui Elizabeth îi surâdea doar puțin ideea de a desena o furtună, dar să-i facă lui tati pe plac? Ideea asta era irezistibilă.

Pentru că tati era mânios anul acela. Furios pe Adie, care nu voia să se întoarcă la şcoală nici după turneul ei european. Pe Adie n-o interesa să întâlnească oameni potriviți sau să participe la potrivite baluri ale bobocilor. Ea era nebună după Emery al ei... care nu era deloc Genul Potrivit, după cum vedea tati lucrurile.

Tati spune: Nu-i de-al nostru, e un fățarnic purtător de guler de celuloid, *şi Adie spune:* E de-al *meu,* indiferent ce fel de guler poartă, *şi tati e furios.*

Au fost certuri grele. Tati furios pe Adie şi viceversa. Hannah şi Maria furioase pe Adie pentru că are un iubit frumos care era deopotrivă Mai Mare şi Sub Nivelul Ei. Gemenele speriate de toată furia asta. Libbit speriată şi ea. Nan Melda declara iar şi iar că dacă n-ar fi fost Tessie şi Lo-Lo, s-ar fi întors de mult la oamenii ei din Jacksonville.

Elizabeth desenă lucrurile astea, aşa că le-am văzut.

Oala a dat până la urmă în foc. Adie şi Nepotrivitul ei Tânăr au fugit în Atlanta, unde lui Emery i se promisese o slujbă la biroul unui rival. Tati era în culmea furiei. Marile Răutăți, întoarse acasă de la Şcoala Braden pentru week-end, îl auziră la telefon în biroul lui, spunând cuiva că-l va aduce pe Emery Paulson înapoi şi că-l va biciui până ce nu va mai rămâne în el decât un strop de viață. Că-i va biciui pe amândoi!

Apoi spune: Nu, pentru Dumnezeu. Lasă să fie aşa cum este. Singură şi-a aşternut patul; las-o să doarmă în el.

După asta a venit furtuna. Furtuna Alice.

Libbit a simțit-o apropiindu-se. A simțit vântul începând să se întețească şi să sufle din tuşe simple de cărbune negru ca moartea. Dimensiunea furtunii reale, atunci când veni - ploaia năprasnică, urletul ca de tren mărfar al vijeliei -, o sperie teribil, de parcă ar fi fluierat după un câine şi ar fi venit un lup.

Dar atunci vântul se opri şi soarele ieşi şi toți fură bine. Mai mult decât bine, pentru că în urma lui Alice, Adie şi Nepotrivitul ei Tânăr au fost dați uitării pentru o vreme. Elizabeth îl auzi pe tati chiar fredonând în timp ce el şi domnul Shannington strângeau mizeriile din curtea din față, tati la volanul tractoraşului roşu şi domnul Shannington aruncând rămurele şi crengi de palmier în remorca mică pe care tractorul o trăgea după el.

Păpuşa şoptea, muza îşi spunea povestea.

Elizabeth ascultă şi desenă locul din larg de Hag's Rock chiar în ziua aceea, locul unde Noveen şoptea că acea comoară îngropată stătea acum la lumina zilei.

Libbit îl roagă pe tati să se ducă să vadă, îl roagă îl roagă îl roagă. Tati spune NU, tati spune că e prea obosit, prea înțepenit după cât a lucrat în curte.

Nan Melda spune: O baie în mare ar putea să vă destindă, domnule Eastlake.

Nan Melda spune: Aduc eu ceva de mâncare pentru prânz şi pe fetițe.

Şi atunci Nan Melda spune: Ştiți cum e ea acum. Dacă zice că-i ceva acolo, atunci poate...

Aşa că s-au dus în josul plajei la Hag's Rock - tati în costumul de baie care nu i se mai potrivea, şi Elizabeth, şi gemenele, şi Nan Melda. Hannah şi Maria erau înapoi la şcoală, iar Adie... dar mai bine să nu vorbim de ea. Adie-i IN OLANDA. Nan Melda ducea coşulețul roşu de picnic. În el erau prânzul, pălării de soare pentru fete, obiectele de desen ale lui Elizabeth, pistolul cu săgeată al lui tati şi câteva harpoane pentru el.

Tati îşi pune înotătoarele şi intră în caldo *până la genunchi şi spune:* E rece! Sper din suflet să nu dureze mult, Libbit. Spune-mi unde-i comoara asta fabuloasă.

Libbit spune: Îți spun, dar promiți că-mi dai mie păpuşica de porțelan?

Tati spune: Orice păpuşă ar fi, a ta este - dreptul celui ce găseşte.

Muza o văzuse şi fetița o desenase. Aşa s-a scris viitorul lor.

9. Candy Brown

I

Două seri mai târziu am pictat corabia pentru prima dată.

I-am spus *Fata şi corabia* la început, apoi *Fata şi corabia nr. 1,* deşi niciunul nu era adevăratul lui nume; adevăratul lui nume era *Ilse şi corabia nr. 1.* Seria *Corăbiei,* chiar mai mult decât ceea ce i s-a întâmplat lui Candy Brown, m-a făcut să mă hotărăsc dacă să deschid sau nu o expoziție cu lucrările mele. Dacă Nannuzzi voia s-o organizeze, eu eram de acord. Nu pentru că aş fi căutat ceea ce Shakespeare numea „băşicuța de săpun a gloriei“ (îi rămân dator lui Wireman pentru citatul ăsta), ci pentru că am ajuns să înțeleg că Elizabeth avea dreptate: era mai bine să nu laşi lucrările să se strângă grămadă pe Duma Key.

Tablourile *Corăbiei* erau bune. Poate excelente. Această senzație am avut-o, fără doar şi poate, când am încheiat seria. Erau de asemenea un medicament rău, puternic. Cred că am ştiut asta de la întâiul tablou, executat la primele ore ale zilei de Sfântul Valentin. În cursul ultimei nopți din viața Tinei Garibaldi.

II

Visul n-a fost tocmai un coşmar, însă a fost viu dincolo de puterea mea de a-l descrie în cuvinte, cu toate că am surprins pe pânză o parte din sentimentul pe care mi l-a lăsat. Nu tot, ci doar o parte. Suficient, poate. Era la apus. În visul acela şi în toate care au urmat era întotdeauna la apus. O necuprinsă lumină roşie umplea vestul, înălțându-se până sus la ceruri, unde se stingea mai întâi în portocaliu, apoi într-un verde straniu. Golful era de un calm aproape muribund, străbătut

doar de câteva vălurele sticloase, ca o respirație. În lumina reflectată a apusului, semăna cu o orbită uriaşă mustind de sânge.

Pe fundalul acelei văpăi se reliefa o epavă cu trei catarge. Velele putrede ale corăbiei atârnau moarte, şi prin găurile şi rupturile lor se întrevedea foc roşu. Nu era nimeni în viață la bord. Se vedea asta cu ochiul liber. Plutea un sentiment de primejdie stearpă în jurul epavei, de parcă ar fi adăpostit cine ştie ce molimă ce decimase echipajul, lăsând în urmă doar cadavrul acela putred alcătuit din lemn, cârlți şi pânză de în. Mi-amintesc că am avut impresia că, dacă un pescăruş sau pelican ar zbura pe deasupra corăbiei, ar cădea mort pe punte, cu penele fumegând.

La distanță de patruzeci de metri plutea o mică barcă cu vâsle. În ea şedea o fată, cu spatele la mine. Avea părul roşcat, însă era păr fals - nici-o fată în carne şi oase nu avea păr cârlțos şi încâlcit ca acela. Ceea ce-i trăda identitatea era rochia pe care o purta. Era imprimată cu carouri de X-şi-O şi cu cuvintele CÂŞTIG EU, CÂŞTIGI ŞI TU, iar şi iar. Ilse avea rochița aceea la vârsta de patru sau cinci ani... aproximativ vârsta gemenelor din portretul de familie pe care îl văzusem la palierul primului etaj de la *El Palacio de Asesinos.*

Am încercat să strig, s-o avertizez să nu se apropie de epavă. N-am putut. Eram neputincios. În orice caz, nu părea să aibă importanță. Ea nu făcea decât să şadă acolo, în bărcuța ei cu vâsle, pe valurile blânde şi roşii, privind şi purtând rochița cu X-şi-O a lui Illy.

Am căzut din pat, şi am căzut pe partea accidentată. Am strigat de durere şi m-am rostogolit pe spate, ascultând valurile de afară şi scâşnetul moale al scoicilor de sub casă. Acestea îmi spuneau unde mă aflu, dar nu mă linişteau. *Câştig eu,* spuneau. *Câştig eu, câştigi şi tu. Câştigi tu, câştig şi eu. Pistolul, câştig eu. Fructul, câştigi tu. Câştig eu, câştigi şi tu.*

Mi se părea că brațul lipsă mă arde. Trebuia să-i pun capăt, altfel o luam razna, şi nu exista decât o modalitate de a face

asta. M-am dus la etaj şi am pictat ca nebunul următoarele trei ore. Nu aveam niciun model pe masă, nici un obiect care să se vadă pe geam. Şi nici nu-mi trebuia vreunul. Aveam totul în cap. Şi-n timp ce am lucrat, mi-am dat seama că la asta se străduiseră să ajungă toate tablourile şi desenele. Nu neapărat la fetița din barcă; ea era probabil doar o atracție suplimentară, o fărâmă de realitate. Corabia, pe ea căutasem încă de la început s-o surprind. Corabia şi apusul. Gândindu-mă, am înțeles ironia situației: *Prima,* schița în creion pe care o făcusem în ziua sosirii mele, se apropiase cel mai tare.

III

M-am prăvălit în pat cam pe la trei jumate şi am dormit până la nouă. M-am trezit cu forțe proaspete, simțindu-mă curat şi înnoit. Vremea era plăcută: mai senină şi mai călduță decât fusese de o săptămână. Baumgartenii se pregăteau să se întoarcă în nord, însă înainte să plece, am jucat un energic joc de frisbee cu băieții lor pe plajă. Apetitul îmi era ridicat, nivelul durerii - scăzut. Era plăcut să mă simt din nou parte din echipă, fie şi numai pentru o oră.

Şi pentru Elizabeth se înseninase vremea. I-am citit o serie de poezii cât timp ea şi-a aranjat porțelanurile. Wireman era de față, implicat de data asta şi bine dispus. Plana o senzație de bine în ziua aceea. Doar mai târziu îmi trecu prin gând că George „Candy“ Brown ar fi putut foarte bine s-o răpească pe Tina Garibaldi de doisprezece ani chiar în timp ce eu îi citeam lui Elizabeth poezia lui Richard Wilbur despre rufe, *Love Calls Us to the Things of the World.* Am ales-o pentru că se întâmplase să văd în ziarul de dimineață un articol în care se spunea că poezia aceasta devenise un fel de laitmotiv al zilei de Sfântul Valentin. Răpirea fetiței Garibaldi se întâmplă să fie surprinsă pe bandă video. Avu loc exact la 3.16 după-amiază, potrivit cronometrului de pe casetă, iar asta trebuie să fi fost cam pe când eu făceam o pauză pentru a sorbi din paharul cu

ceaiul verde al lui Wireman şi pentru a despături poezia lui Wilbur, pe care o imprimasem după ce o descărcasem de pe internet.

În spatele Crossroads Mall erau instalate camere video cu circuit închis pentru supravegherea zonelor de primire marfă. Împotriva furtişagurilor, presupun. Ceea ce au surprins în cazul de față a fost furtişagul vieții unei copile. Fetița intră în câmpul vizual, traversându-l de la dreapta la stânga, o puştoaică deşirată îmbrăcată în jeanşi, cu ghiozdanul în spate. Probabil că voia să facă o plimbare prin mall înainte să meargă mai departe spre casă. Pe casetă - pe care posturile TV au rulat-o obsesiv - îl vezi pe bărbat ieşind de pe o ramă şi luând-o de încheietura mâinii. Ea ridică ochii spre el şi pare să-i pună o întrebare. Brown aprobă din cap şi o duce de acolo. La început, ea nu se opune, dar apoi - cu puțin înainte să dispară în spatele unui tomberon - încearcă să se elibereze. Când dispar însă amândoi de sub privirea camerei video, el o ține mai departe ferm de încheietură. A ucis-o cu mai puțin de şase ore mai târziu, potrivit medicului legist districtual, însă judecând după teribilele urme de pe cadavru, acele ore trebuie să i se fi părut foarte lungi acelei fetițe care niciodată nu făcuse rău cuiva. Trebuie să i se fi părut nesfârşite.

Dincolo de geamul deschis, Pe aerul dimineții plutesc îngeri, scrie Richard Wilbur în *Love Calls Us to the Things of the World.* Dar nu, Richard. Nu.

Acelea nu erau decât cearşafuri.

IV

Baumgartenii plecară. Câinii Godfreylor îi lătrară, urându-le rămas-bun. O echipă de la Merry Maids intră în casa în care stătuseră Baumgartenii şi o făcură lună şi bec. Câinii Godfreylor îi lătrară de bun venit *(şi* de rămas-bun). Cadavrul Tinei Garibaldi fu găsit într-un şanț din spatele terenului Ligii de Juniori din Wilk Park, gol de la brâu în jos şi aruncat ca un

sac de gunoi. Mama ei fu arătată la Canalul 6 strigând şi zgâriindu-şi obrajii. Kintnerii veniră în locul Baumgartenilor. Cei din Toledo eliberată numărul 39 şi trei amabile doamne bătrâne din Michigan se mutară în locul lor. Bătrânele râdeau mult şi chiar făceau *Iu-hu!* când ne vedeau, pe mine sau pe Wireman, venind. N-am idee dacă s-au folosit sau nu de nou-instalatul Wi-Fi de la numărul 39, dar prima dată când am jucat scrabble cu ele, m-au bătut de să-mi zboare fulgii. Câinii Godfreylor lătrau fără odihnă când bătrânele doamne plecau să-şi facă plimbarea de după-masă. Un bărbat care lucra la spălătoria E-Z JetWash din Sarasota sună la poliție şi spuse că tipul de pe caseta cu Tina Garibaldi semăna foarte tare cu unul dintre colegii lui, unul pe nume George Brown, pe care toată lumea îl striga Candy. Candy Brown plecase de la serviciu în jur de 2.30 în după-amiaza de Sfântul Valentin, spuse bărbatul, şi nu se întorsese decât a doua zi dimineață. Spusese că nu s-a simțit bine. E-Z JetWash nu era decât la un cvartal de Crossroads Mall. Două zile după Sfântul Valentin, am intrat în bucătăria de la *Palacio* şi l-am găsit pe Wireman şezând la masă cu capul dat pe spate, tremurând din tot corpul. Când îl lăsară frigurile, îmi spuse că se simte bine. Când i-am zis că nu arată bine, mi-a recomandat să-mi țin opiniile pentru mine, vorbind pe un ton repezit ce nu-i stătea în fire. Am ridicat trei degete şi l-am întrebat câte vede. A spus trei. Am ridicat două şi el a spus două. Am hotărât - nu fără îndoieli - s-o las baltă. Din nou. Nu eram, în definitiv, îngrijitorul lui Wireman. Am pictat *Fată şi corabie nr. 2* şi *3.* În *Nr. 2,* copila din barcă purta rochița albastră cu picățele a Rebei, însă eram în continuare convins că tot Ilse era. Iar în *Nr. 3* nu încăpea îndoială. Părul ei redevenise mătăsos aşa cum mi-l aminteam din zilele acelea, şi purta o bluză de marinar cu înflorituri albastre brodate pe guler, bluză pe care aveam motiv să mi-o amintesc foarte bine: o purtase într-o duminică, ziua în care căzuse din măr în curtea noastră din spate şi-şi rupsese brațul. În *Nr. 3* corabia se întorsese puțin şi puteam citi primele litere ale numelui ei la proră, în vopseaua

scorojită: *PER.* Habar nu aveam care ar putea fi celelalte litere. Acela era, de asemenea, primul tablou în care adăugasem pistolul cu harpon al lui John Eastlake. Stătea încărcat pe unul dintre locurile din barcă. Pe 18 februarie, un prieten al lui Jack veni să ajute la repararea câtorva dintre proprietățile de închiriat. Câinii Godfreylor îl lătrară în cor, invitându-l să vină oricând simțea nevoia să-i muşte cineva o halcă din fundul ăla tras în jeanşi. Poliția o chestiona pe soția lui Candy Brown (şi ea îi spunea Candy, toată lumea îi spunea Candy, probabil c-o poftise şi pe Tina Garibaldi să-i spună Candy înainte s-o tortureze şi s-o ucidă) despre ce făcuse el în după-amiaza de Sf. Valentin. Ea spuse că bărbatul era bolnav, dar nu bolise acasă. Nu se întorsese decât pe la opt în seara aceea. Spuse că-i adusese o cutie de ciocolatele. Spuse că era un dulce bătrân, cum făcea el gesturi din astea. Pe 21 februarie, iubitorii de muzică country îşi luară maşina sport şi se întoarseră în trombă în zona nordică din care veniseră. Nimeni nu se mută în locul lor. Wireman spuse că ăsta era semnul apropierii de final a sezonului păsărilor migratoare. Adăugă că sezonul întotdeauna se apropia de final devreme pe Duma Key, pe care nu exista niciun restaurant şi nici-o atracție turistică (nici măcar o jalnică crescătorie de aligatori!). Câinii Godfreylor lătrau fără astâmpăr, ca pentru a susține că sezonul vilegiaturiştilor de iarnă se apropia de final, dar că mai avea mult până să se închidă. În aceeaşi zi în care chefliii country părăsiră Duma, polițiştii apărură la uşa casei lui Candy Brown din Sarasota cu un mandat de percheziție. Potrivit Canalului 6, luară cu ei mai multe obiecte. O zi mai târziu, cele trei doamne de la 39 mă bătură din nou la scrabble; n-am reuşit să formez nici măcar trei cuvinte, dar am învățat că *qiviut*[7] este un cuvânt.

Când am ajuns acasă şi am deschis televizorul, Canalul 6 - care acoperă toată Coasta însorită - afişa logo-ul ŞTIRI LA CALD. Candy Brown fusese arestat. Potrivit „surselor apropiate anchetei“, două dintre obiectele confiscate în urma percheziției erau piese de lenjerie intimă, dintre care una

pătată de sânge. Teste ADN aveau să urmeze aşa cum ziua urmează nopții. Candy Brown n-a aşteptat. Ziarul din ziua următoare l-a citat spunând poliției: „M-am drogat şi am făcut un lucru teribil.“ Asta am citit în vreme ce-mi beam sucul de dimineață. Deasupra articolului era Fotografia, deja familiară pentru mine ca fotografia lui Kennedy împuşcat în Dallas. Fotografia îl înfățişa pe Candy strângând-o de încheietura mâinii pe Tina Garibaldi, care stătea cu ochii ridicați întrebători spre el. Telefonul sună. Am ridicat fără să mă uit la el şi am spus alo. Eram preocupat de Tina Garibaldi. Era Wireman. Întreba dacă nu pot veni la el pentru puțin timp. Am spus sigur, cum să nu, am dat să-mi iau rămas-bun, apoi mi-am dat seama că aud ceva - nu în vocea lui, ci dincolo de ea - ceva ce numai normal nu era. L-am întrebat care e problema.

— Am impresia că am orbit la ochiul stâng, *muchacho.*

Râse puțin. Era un sunet ciudat, pierdut.

— Ştiam că va urma asta, dar tot e puțin şocant. Cred că aşa ne simțim cu toții când ne trezim m-m...

Inspiră sacadat.

— Poți să vii? Am încercat s-o aduc pe Annmarie de la Bay Area Private Nursing, dar e plecată pe teren şi... poți să vii, Edgar? Te rog!

— Ajung imediat. Rezistă, Wireman. Rămâi unde eşti şi rezistă.

V

Eu, unul, nu avusesem probleme cu vederea de săptămâni bune. Accidentul cauzase o anumită pierdere a vederii periferice şi aveam înclinația să mă-ntorc la dreapta ca să văd lucrurile pe care înainte le desluşeam cu uşurință când priveam înainte, dar altfel stăteam bine la departamentul vedere. Ieşind la anonimul meu Chevy de închiriat, m-am întrebat cum m-aş simți dacă roşeața aceea sângerie ar

reîncepe să se scurgă peste lucruri... sau dacă mă trezeam într-o dimineață cu o văgăună neagră într-o parte a lumii mele. Asta m-a făcut să mă întreb cum reuşise Wireman să râdă. Fie şi numai puțin.

Aveam mâna pe mânerul portierei când mi-am amintit că spusese că Annmarie Whistler, pe care se baza să stea cu Elizabeth când el trebuia să plece pentru un timp oarecare, era pe teren. M-am grăbit înapoi în casă şi l-am sunat pe Jack pe mobil, rugându-mă să răspundă şi să poată veni. De răspuns, răspunse şi de venit, veni. Punct înscris pe tabela echipei gazdă.

VI

În dimineața aceea am ieşit de pe insulă pentru prima dată la volanul maşinii şi mi-am dat în petic de zile mari, intrând în traficul bară-la-bară care mergea spre nord pe Tamiami Trail. Ne îndreptam spre Sarasota Memorial Hospital. Asta, la recomandarea doctorul lui Elizabeth, pe care-l sunasem în pofida slabelor proteste ale lui Wireman. Iar acum Wireman mă tot întreba dacă *eu* sunt bine, dacă sunt sigur că mă descurc, dacă n-ar fi fost mai bine să-l las pe Jack să-l ducă, pentru ca eu să rămân cu Elizabeth.

— Sunt bine, am spus.

— Păi, pari speriat de moarte. Atâta lucru văd şi eu. Ochiul lui drept se mutase pe direcția mea. Stângul încerca să-l urmeze, dar fără mare succes. Era injectat, puțin întors în sus şi vărsa lacrimi nepăsătoare.

— O să-ți iei câmpii, *muchacho?*

— Nu. Pe deasupra, ai auzit ce a spus Elizabeth. Dacă nu te duceai singur, lua ea mătura şi te scotea în bătaie pe uşă.

Nu avusese de gând ca „domnişoara Eastlake“ să ştie că e ceva în neregulă cu el, dar femeia venise în bucătărie cu cadrul şi auzise ceva din conversația noastră. Şi pe deasupra,

suferea şi ea puțin de ceea ce suferea Wireman. Lucrul ăsta era trecut sub tăcere între noi, dar exista.

— Dacă vor să te interneze..., am început.

— O, or să vrea, e un reflex al lor, futu-i, dar asta n-o să se întâmple. Dacă m-ar putea vindeca, ar fi altă poveste. Mă duc doar pentru că Hadlock ar putea să-mi spună că nu-i o defecțiune permanentă, ci doar o pată temporară pe radar.

Surâse fără vlagă.

— Wireman, ce naiba-i cu tine?

— Toate la timpul lor, *muchacho.* Ce pictezi în zilele astea?

— Nu contează acum.

— O, mamă, făcu Wireman. Se pare că nu doar eu sunt sătul de întrebări. Ştiai că-n lunile de iarnă, unu din patruzeci de utilizatori ai Tamiami Trail are o defecțiune la maşină? E adevărat. Şi după ceva ce am auzit la ştiri alaltăieri, şansele ca un asteroid de mărimea stadionului din Houston să lovească Pământul sunt la drept vorbind mai mari decât şansele ca un...

Am întins mâna spre radio şi am spus:

— Ce-ar fi să ascultăm nişte muzică?

— Bună idee, admise el. Dar nu country, futu-i!

Pentru o secundă n-am înțeles, după care mi-am amintit de recent plecații cowboy. Am găsit cel mai zgomotos şi mai tâmpit post de radio din zonă, care-şi spune The Bone. Acolo, Nazareth urla din toți rărunchii piesa „Hair of the Dog“.

— A, rock-and-roll destrăbălat, zise Wireman. Acu' mai vii de-acasă, *mi hijo.*

VII

Aceea a fost o zi lungă. Oricând îți arunci corpul pe banda rulantă a medicinii moderne - mai ales aşa cum e ea practicată într-un oraş doldora de turişti sezonieri vârstnici şi deseori betegi - te paşte o zi lungă. Am stat acolo până la şase. Au vrut într-adevăr să-l interneze pe Wireman. El e refuzat.

Eu mi-am petrecut bună parte a timpului într-o sală de aşteptare din aceea purgatorială, unde revistele sunt vechi, pernele de pe scaune sunt subțiri şi televizorul e mereu cocoțat sus într-un colț. Am şezut, am ascultat discuții îngrijorate suprapuse pe flecărelile de la televizor şi, din când în când, m-am dus într-o zonă din aceea în care se pot folosi telefoanele mobile şi l-am folosit pe al lui Wireman pentru a-l suna pe Jack. Se simțea bine doamna? Se simțea de minune. Jucau Parcheesi. Apoi rearanjau Oraşul de Porțelan. A treia oară mâncau sendvişuri şi urmăreau *Oprah.* A patra oară ea dormea.

— Spune-i că s-a dus de câte ori trebuia la toaletă, zise Jack. Până acum.

I-am spus. Wireman a fost bucuros să afle. Şi banda rulantă rulă încet mai departe.

Trei săli de aşteptare, una în fața uşii de la Internări Generale, unde Wireman refuză chiar şi să ia mapa cu clemă pe care era un formular - probabil pentru că nu-l putea citi (am completat eu informațiile necesare), una în fața uşii de la Neurologie, unde m-am întâlnit atât cu Gene Hadlock, doctorul lui Elizabeth, cât şi cu un individ palid cu bărbuță pe nume Herbert Principe. Doctorul Hadlock susținea că Principe este cel mai bun neurolog din Sarasota. Principe nu neagă lucrul acesta şi nici nu se arătă măgulit. Ultima sală de aşteptare era situată la primul etaj, locul Marilor Aparate de Soi. Acolo Wireman fu dus nu la rezonanță magnetică, lucru cu care eram familiarizat, ci la radiografie, în celălalt capăt al holului, o încăpere despre care-mi imaginam că este prăfuită şi neglijată în această epocă modernă. Wireman îmi dădu să-i țin medalionul cu Fecioara Maria şi am rămas singur să mă întreb de ce cel mai bun neurolog din Sarasota ar apela la o tehnologie atât de învechită. Nimeni nu s-a sinchisit să mă lumineze.

Televizoarele din toate cele trei săli de aşteptare erau date pe Canalul 6, unde iar şi iar am văzut Fotografia: Candy Brown cu mâna pe încheietura Tinei Garibaldi, fata cu ochii

ridicați spre ai bărbatului, încremenită într-o expresie teribilă deoarece orice om crescut într-o casă cât de cât normală ştia, în adâncul sufletului, exact ce însemna. Le spui copiilor tăi să fie *atenți,foarte* atenți, că un străin le-ar putea vrea răul, iar ei poate că te cred, însă copiii din casele bune cred şi că siguranța este dreptul lor consfințit prin naştere. Aşa că ochii spuneau: *Sigur, domnule, spuneți-mi ce trebuie să fac.* Ochii spuneau: *Dumneavoastră sunteți adultul, eu sunt copilul, aşa că spuneți-mi ce doriți.* Ochii spuneau: *Am fost învățată să-i respect pe cei mai mari ca mine.* Şi mai mult ca orice, ceea ce te dădea peste cap, erau ochii care spuneau: *Nimeni nu mi-a făcut niciodată ceva rău.*

Nu cred că nesfârşita şi neobosita prezentare a cazului şi aproape neîncetata reafişare a Fotografiei sunt de vină pentru tot ce a urmat, dar dacă cred că au avut un rol de jucat? Da.

Sigur că au avut.

VIII

Se întunecase deja când în sfârşit am ieşit din parcarea acoperită şi am virat la sud pe Trail, îndreptându-mă înapoi spre Duma. La început, abia dacă m-am gândit la Wireman; eram întru totul absorbit de condus, convins cumva că de data asta norocul mă va părăsi şi că vom avea un accident. Odată trecuți de ieşirile spre Siesta Key, traficul s-a rărit şi am început să mă relaxez. Când am ajuns la Crossroads Mall, Wireman spuse:

— Intră aici.

— Îți trebuie ceva de la The Gap? Nişte boxeri? Un set de tricouri cu buzunare?

— Nu face pe deşteptul şi intră-n parcare. Opreşte sub un bec.

Am parcat sub un bec şi am oprit motorul. Mi se părea un loc suportabil de înfricoşător, deşi parcarea era peste jumătate

plină şi ştiam că numitul Candy Brown o răpise pe Tina Garibaldi pe cealaltă parte, unde se primea marfa.

— Cred că pot spune asta o dată, vorbi Wireman. Şi meriți să auzi. Pentru că ai fost bun cu mine. Şi ai fost bun pentru mine.

— Valabilă şi viceversa, Wireman.

Mâinile i se odihneau pe un dosar cenuşiu subțire, pe care-l adusese de la spital. Pe el era trecut numele lui. Ridică un deget ca să mă facă să tac fără să se uite la mine - se uita drept în față, la Bealls Department Store, care ocupa capătul acela de mall.

— Vreau s-o spun de la un capăt la celălalt fără oprire. Ai ceva împotrivă?

— Nimic.

— Povestea mea seamănă cu...

Se întoarse spre mine, brusc înviorat. Ochiul lui stâng era de un roşu aprins şi lăcrima neîncetat, dar cel puțin acum era îndreptat spre mine împreună cu celălalt.

— *Muchacho,* ai văzut vreodată o emisiune din aia la care un tip câştigă două sau trei sute de milioane de dolari la Powerball?

— Toată lumea a văzut.

— Îl urcă pe scenă, îi dau un cec mare de carton şi el aproape întotdeauna spune ceva nearticulat, dar asta e bine, într-o atare situație nearticulat *trebuie* să vorbească, pentru că e de-a dreptul scandalos să nimereşti toate numerele alea. Absurd. Într-o atare situație nu eşti în stare de mai mult decât „Mă duc la Disney World, futu-i.“ Mă urmăreşti până aici?

— Până aici, mda.

Wireman reîncepu să studieze oamenii care intrau şi ieşeau din Bealls, în spatele căruia Tina Garibaldi, spre suferința şi durerea ei, îl întâlnise pe Candy Brown.

— Şi eu am câştigat *la loteria.* Numai că nu într-un fel bun. De fapt, aş spune că a fost cel mai rău fel posibil. Activitatea mea de avocat din cealaltă viață se desfăşura în Omaha.

Lucram pentru o firmă intitulată Fineham, Dooling şi Allen. Spiritualii - între care consider că mă număr - îi spuneau uneori Aflum,

Futum şi Uitucum. Era de fapt o firmă minunată, curată ca lumina zilei.

Câştigam bine şi eram într-o poziție bună acolo. Eram burlac şi la vremea aceea - aveam treizeci şi şapte de ani - credeam că probabil ăsta era rostul meu în viață. Apoi a venit circul în oraş, Edgar. Mă refer la un circ adevărat, unul cu feline mari şi acrobați. Majoritatea actorilor erau de alte naționalități, cum se întâmplă deseori. Trupa de acrobați şi familiile lor erau din Mexic. Una dintre contabilele circului, Julia Taveres, era şi ea din Mexic. Pe lângă funcția asta, mai îndeplinea şi rolul de translator pentru acrobați.

Îi pronunțase numele cum se pronunță în spaniolă - *Hulia,*

— Eu nu m-am dus la circ. Wireman merge uneori la concerte rock; nu se duce la circ. Dar acum reintră loteria în joc. O dată la câteva zile, cei din conducerea circului extrăgeau biletele dintr-o pălărie, pentru a vedea cine să se ducă să cumpere mâncare pentru birou - chipsuri, cornulețe, cafea, apă minerală. Într-o zi în Omaha, Julia a tras biletelul norocos. Pe când traversa parcarea supermarketului către dubită, o camionetă de aprovizionare care a intrat în parcare cu viteză mare a lovit un şir de cărucioare - ştii cum le îmbină ei unul în altul?

— Da.

— Bine. Bum! Cărucioarele s-au mişcat zece metri, au lovit-o pe Julia, i-au rupt piciorul. Ea stătea cu spatele, nu le-a văzut, n-a avut când să se ferească din calea lor. Întâmplarea a făcut ca un polițist să se afle într-o maşină parcată în apropiere şi să-i audă strigătele. A chemat o ambulanță. I-a făcut de asemenea un etilotest şoferului camionetei. Avea zero virgulă şapte la sută.

— Asta-i rău?

— Da, *mucbacho.* În Nebraska, zero virgulă şapte la sută înseamnă că nu încasezi două sute de dolari şi mergi direct la

căsuța marcată „beat“. Julia, sfătuită de doctorul care a îngrijit-o la Urgențe, a venit la noi. Erau treizeci şi cinci de avocați la Aflum, Futum şi Uitucum pe atunci şi cazul de accidentare a Juliei putea să ajungă la oricare dintre cei cincisprezece specializați în asta. L-am primit eu. Vezi cum încep numerele să-şi afle locul?

— Da.

— Nu m-am limitat doar s-o reprezint în instanță; am şi luat-o în căsătorie. A câştigat procesul şi o sumă mare de bani. Circul a plecat din oraş, aşa cum au obiceiul circurile să facă, însă cu o contabilă în minus. Mai trebuie să-ți spun că eram nebuni unul după celălalt?

— Nu, am răspuns. Aud asta de fiecare dată când îi rosteşti numele.

— Mersi, Edgar. Mersi.

Şezu acolo cu fruntea în jos şi cu mâinile pe mapă. Apoi extrase un portofel ros şi umflat din buzunarul de la şold. Habar nu aveam cum suporta să şadă pe un aşa bolovan. Frunzări clapele pentru fotografii şi documente importante, apoi se opri şi scoase o poză înfățişând o femeie cu păr şi ochi negri, într-o bluză albă fără mâneci. Părea să aibă în jur de treizeci de ani. Era de o frumusețe răpitoare.

— *Mi Julia,* zise el.

Am dat să-i înapoiez poza şi el a clătinat din cap. Alegea altă poză. Mă temeam s-o văd. Am luat-o însă, când mi-a întins-o. Era Julia Wireman în miniatură. Acelaşi păr negru încadrând o față palidă, perfectă. Aceiaşi ochi negri, solemni.

— Esmeralda, zise Wireman. Cealaltă jumătate a sufletului meu.

— Esmeralda, am repetat.

Aveam impresia că ochii care se uită la minte din poză şi ochii care se uitau în sus la Candy Brown din Fotografie erau aproape aceiaşi. Dar poate că toți ochii de copii se aseamănă. Brațul începu să mă furnice. Cel care fusese incinerat într-un crematoriu de spital. L-am scărpinat şi am dat de coaste. Nimic nou în asta.

Wireman luă pozele înapoi, le sărută pe fiecare cu o scurtă, seacă ardoare care-ți dădea fiori, şi le puse înapoi în compartimentele lor transparente. Îi luă ceva timp, căci mâinile începuseră să-i tremure. Şi, presupun, avea probleme să vadă.

— De fapt, nici nu trebuie să vezi numerele alea, *amigo.* Dacă închizi ochii, le auzi cum se opresc în loc: *clic* şi *clic* şi *clic.* Peste unii oameni dă norocul pur şi simplu. *Bingo!*

Plescăi cu limba în cerul gurii. Sunetul fu şocant de puternic în acea maşină mică.

— Când Ez avea trei ani, Julia s-a angajat cu jumătate de normă la o firmă numită Work Fair, situată în centrul Omaha, care se ocupa cu rezolvarea problemelor cu care se confruntă imigranții. Îi ajuta pe vorbitorii de spaniolă cu sau fără carte verde să obțină slujbe, şi-i îndruma pe calea dreaptă pe clandestinii care voiau cetățenie. Doar o firmă mică, discretă, dar făceau mai mult bine decât toate marşurile şi fluturările de pancarte. După umila părere a lui Wireman.

Îşi apăsă ochii cu mâinile şi inspiră adânc, sacadat. Apoi îşi lăsă palmele să cadă cu zgomot pe mapă.

— Când s-a întâmplat, eu eram în Kansas City în interes de serviciu. Julia îşi petrecea dimineții le de luni până joi la Work Fair. Ez mergea la creşă. Una bună. Puteam să-i dau în judecată şi să-i ard de să nu se vadă - să le aduc la sapă de lemn pe femeile care conduceau creşa - dar n-am făcut-o. Pentru că şi-n suferința mea ştiam că ceea ce i s-a întâmplat Esmeraldei i se putea întâmpla oricărui alt copil. Totu-i doar o *loteria, entiendes?* O dată, firma noastră a dat în judecată o companie producătoare de storuri - eu n-am fost personal implicat - când un copilaş aflat în pătuț a apucat sfoara de ridicare-coborâre, a înghițit-o şi a murit sufocat. Părinții au câştigat procesul şi au fost despăgubiți, însă copilaşul lor tot mort a rămas, iar dacă n-ar fi fost sfoara aia, poate că era altceva. O maşinuță. Medalionul de la zgarda cățelului. O biluță. Wireman ridică din umeri.

— La Ez a fost o biluță. A înghițit-o şi a murit sufocată.

— Wireman, Isuse! Îmi pare foarte rău!

— Era încă vie când au ajuns cu ea la spital. Femeia de la creşă a sunat şi la Julia la birou, şi la mine. Vorbea nearticulat, ca o nebună. Julia a ieşit în trombă din „Work Fair, a urcat în maşină, a condus ca apucata. La trei străzi de spital a avut o coliziune frontală cu o camionetă de la Lucrări Publice Omaha. A fost ucisă pe loc. Pe atunci, fiica noastră probabil că era moartă deja de douăzeci de minute. Medalionul ăla cu Fecioara Maria de care ai avut tu grijă... a fost al Juliei.

Se cufundă în tăcere, şi tăcerea se prelungi. N-am spart-o eu; n-ai ce spune la o asemenea poveste. În cele din urmă, reluă.

— Doar o altă versiune de Powerball. Cinci numere, plus acel extra-important Număr Bonus. Clic, clic, clic, clic, clic. Şi apoi *clac,* ca să-i pună capac. Dacă credeam că e posibil să mi se întâmple mie aşa ceva? Nu, *muchacho,* nici în cele mai sumbre momente, iar Dumnezeu ne pedepseşte pentru ceea ce nu ne putem imagina. Tata şi mama s-au rugat de mine să merg la psihiatru şi pentru puțin timp - opt luni după înmormântări - chiar am mers. Eram sătul să plutesc prin lume ca un balon legat la un metru deasupra capului meu.

— Cunosc sentimentul, am spus.

— Ştiu că-l cunoşti. Noi doi, tu şi cu mine, ne-am cazat în iad la schimburi diferite. Şi am şi ieşit, presupun, deşi mie încă-mi mai fumegă călcâiele. Dar ție?

— Mda.

— Psihiatrul... un om de treabă, dar nu puteam să vorbesc cu el. În prezența lui nu eram coerent. În prezența lui mă trezeam că rânjesc mult. Mă tot aşteptam ca o tipă mişto în costum de baie să apară cu cecul meu mare de carton.

Publicul avea să-l vadă şi să aplaude. Şi în cele din urmă, un cec *chiar* a venit. Când ne-am căsătorit, am făcut o dublă poliță de asigurare de viață. Când a venit Ez, i-am mărit valoarea. Aşa că într-adevăr am câştigat la *loteria.* Mai ales când pui peste asta despăgubirea primită de Julia după

accidentul din parcarea supermarketului. Aşa ajungem la asta. Ridică mapa cenuşie subțire.

— Gândul la sinucidere a existat, îmi dădea târcoale din ce în ce mai aproape.

Atracția principală era ideea că Julia şi Esmeralda ar putea încă să fie acolo, aşteptându-mă să le prind din urmă... dar poate că nu m-ar fi aşteptat la nesfârşit. În termeni convenționali, nu sunt un om credincios, dar cred că există măcar o şansă să *existe* viață după moarte, şi că supraviețuim ca... ştii tu, ca noi înşine. Dar sigur că...

Un surâs rece îi atinse colțurile buzelor.

— În cea mai mare parte, eram pur şi simplu deprimat. Aveam un pistol în seif. Unul de calibru 22. Îl cumpărasem pentru a-mi proteja căminul după ce s-a născut Esmeralda. Într-o seară, m-am aşezat cu el în mână la masa din sufragerie şi... cred că ştii deja partea asta de poveste, *muchacho.*

Am ridicat o mână şi am fluturat-o într-un gest de poate *si,* poate *no.*

— M-am aşezat la masa din sufragerie din casa mea goală. Era o fructieră acolo, care se datora băiatului pe care-l angajasem să-mi facă cumpărăturile. Am pus pistolul pe masă şi am închis ochii. Am rotit fructiera de două sau trei ori. Mi-am spus că dacă iau un măr din ea, pun pistolul la tâmplă şi-mi curm zilele. Dacă era o portocală, însă... atunci aveam să-mi iau câştigurile de loterie şi să plec la Disney World.

— Auzeai frigiderul, am spus.

— Aşa e, recunoscu el cu surprindere. Auzeam frigiderul - şi murmurul motorului, şi clinchetul aparatului de făcut gheață. Am întins mâna şi am luat un măr.

— Ai trişat?

Wireman zâmbi.

— O întrebare pertinentă. Dacă întrebi dacă am tras cu ochiul, răspunsul e nu. Dacă întrebi dacă am memorat aşezarea fructelor în bol... Înălță din umeri. *Quien sabe?* În

orice caz, am luat un măr: la păcatul originar, am pus toți o piatră de hotar. N-a fost nevoie să muşc din el sau să-l miros; îmi dădeam seama ce este după coajă. Aşa că, fără să deschid ochii - sau să-mi acord ocazia de a gândi - am luat pistolul şi mi l-am pus la tâmplă.

Mimă gestul cu mâna pe care eu n-o mai aveam, îndoind degetul mare şi lipind arătătorul de cicatricea mică şi rotundă pe care părul lui lung şi cărunt de obicei o ascundea.

— Ultimul meu gând a fost: „Măcar n-o să mai fiu nevoit să ascult frigiderul ăla, şi nici să mai mănânc vreo plăcintă cu carne scoasă din el. Nu-mi amintesc nici-o bubuitură. Chiar şi aşa, toată lumea s-a făcut albă, şi acela a fost sfârşitul celeilalte vieți a lui Wireman. Acum... vrei să auzi porcăriile halucinogene?

— Da, te rog.

— Vrei să vezi dacă se potrivesc cu alte tale, aşa-i?

— Da.

Şi-mi veni în minte o întrebare. Una de o anume importanță, poate.

— Wireman, ai avut vreun acces din ăsta telepatic... recepții stranii... oricum vrei să le numeşti... *înainte* să vii pe Duma Key?

Mă gândeam la Gandalf, cățelul Monicăi Goldstein, şi la cum mi se păruse că l-am strâns de gât cu brațul pe care nu-l mai aveam.

— Da, de două sau de trei ori, spuse el. Poate-ți povestesc despre ele cu timpul, Edgar, dar nu vreau să-l țin pe Jack cu domnişoara Eastlake prea mult timp. Lăsând deoparte toate neajunsurile, probabil că îşi face griji pentru mine. E o persoană tare scumpă.

Aş fi putut spune că şi Jack - şi el o persoană scumpă într-un fel - probabil că-şi face griji; în schimb i-am spus să continue.

— Deseori, te învăluie ceva roşu, *muchacho,* zise Wireman. Nu cred că-i tocmai o aură şi nu-i tocmai un gând... mai puțin atunci când chiar asta este. De trei sau patru ori am

perceput-o din partea ta sub forma unui cuvânt, dar şi a unei culori. Şi da, o dată când nu eram pe Duma Key. Când eram la Scoto.

— Când nu-mi venea un cuvânt.

— Aşa să fie? Nu-mi amintesc.

— Nici eu, dar sunt sigur că atunci a fost. *Roşu* e un cuvânt mnemonic pentru mine. Un declanşator. Dintr-un cântec al Rebei McEntyre, ca să vezi. L-am descoperit aproape întâmplător. Şi mai e ceva, cred. Când uit câte ceva, am tendința să... ştii tu...

— Să te simți puțin călcat pe bătături?

M-am gândit la cum am luat-o pe Pam de gât. La cum am încercat s-o strangulez.

— Mda, am aprobat. Se poate spune şi aşa.

— A!

— În orice caz, cred că roşul ăla trebuie să fi ieşit din mine şi să-mi fi mânjit... costumul de haine mental? Aşa arată?

— Pe aproape. Şi de fiecare dată când simt asta în jurul tău, *în* tine, mă gândesc la cum m-am trezit după ce mi-am tras un glonț în tâmplă şi am văzut că toată lumea era de un roşu-închis. Am crezut că sunt în iad, că aşa va fi iadul, o eternitate în cel mai adânc stacojiu. Apoi mi-am dat seama că nu e decât mărul. Stătea drept în fața mea, poate la doi centimetri de ochii mei. Era pe podea şi pe podea eram şi eu.

— Fir-aş să fiu, am făcut.

— Da, asta mi-am spus *şi eu,* însă nu era damnarea eternă, ci doar un măr. „La păcatul originar, am pus toți o piatră de hotar.“ Am spus asta cu voce tare. Apoi am adăugat: „Fructieră.“ Mi-amintesc tot ce s-a întâmplat şi tot ce s-a spus în următoarele nouăzeci şi şase de ore cu o precizie perfectă. Fiecare detaliu. Râse şi continuă: Sigur că ştiu că unele dintre lucrurile pe care mi le amintesc nu sunt adevărate, dar tot mi le amintesc cu o precizie deosebită. Niciun interogatoriu încrucişat nu m-ar putea face nici în ziua de azi să am vreo îndoială, nici măcar în privința gândacilor plini de puroi pe care i-am văzut târându-se afară din ochii, gura şi nările

bătrânului Jack Fineham. Mă durea capul de nu mai ştiam de mine, dar odată ce am depăşit şocul prim-planului cu măr, m-am simțit destul de bine în rest. Era patru dimineața. Trecuseră şase ore. Zăceam într-o baltă de sânge închegat. Îmi era lipit de obrazul drept ca jeleul. Mi-amintesc că m-am ridicat în şezut şi am spus: „Sunt un dandy în aspic“ şi că am încercat să-mi amintesc dacă aspicul e un fel de jeleu. Am spus: „Pic de jeleu în fructieră.“ Şi mi se părea atât de logic să spun asta, încât parcă aş fi trecut un test psihologic. Am început să mă îndoiesc că m-aş fi împuşcat. Părea mai probabil că am adormit la masa din sufragerie doar *gândindu-mă* să mă împuşc, că am căzut de pe scaun şi m-am lovit la cap. De acolo provenea sângele. De fapt, părea aproape sigur, dat fiind faptul că mă mişcăm şi vorbeam. M-am îndemnat să spun altceva. Să rostesc numele mamei mele. În schimb, am spus: „Recolta-i în pământ, ştăpânu o să vină-n curân.“

Am aprobat din cap, emoționat. Avusesem experiențe asemănătoare, nu o dată, ci de nenumărate ori, după ce ieşisem din comă. Şezi în *amicu,* şezi în *colega.*

— Erai furios?

— Nu, senin! Uşurat! Mă puteam obişnui cu gândul că sunt dezorientat de la o lovitură la cap. Doar atunci am văzut pistolul pe podea. L-am luat şi i-am mirosit capătul țevii. N-ai cum să nu recunoşti mirosul unei arme cu care s-a tras recent. E acru, un miros cu gheare. Totuşi, m-am agățat de ideea cu adormit-şi-lovit-la-cap până când am ajuns în baie şi am văzut gaura din tâmplă. O găurică rotundă cu marginile arse.

Râse din nou, aşa cum fac oamenii când îşi amintesc o poznă de pomină pe care au făcut-o cândva - când au uitat să deschidă uşa de la garaj, de pildă, şi apoi au intrat în marşarier în ea.

— Atunci am auzit cum s-a oprit în loc ultimul număr, Edgar - Numărul Powerball! Şi am ştiut că până la urmă o să merg la Disney World.

— Sau la o copie apropiată, am spus. Cristoase, Wireman!

— Am încercat să spăl cordita arsă cu un prosop de față, dar m-a durut prea tare. Parcă aş fi atins un dinte inflamat.

Pe dată, am înțeles de ce-i făcuseră radiografie în loc să-l vâre în aparatul de rezonanță magnetică. Glonțul era încă în capul său.

— Wireman, te pot întreba ceva?

— Sigur.

— Nervii optici sunt cumva... ştiu şi eu... de-a-ndoaselea?

— Întocmai.

— Deci din cauza asta ți-e afectat ochiul *stâng.* E ca o...

Pentru un moment, cuvântul nu vru să-mi vină şi am încleştat pumnii. Apoi mi-a venit.

— E ca o contralovitură.

— Aşa cred, da. M-am împuşcat în partea dreaptă a capului, dar afectat mi-a fost ochiul stâng. Am pus un plasture peste gaură. Şi am luat câteva aspirine.

Am râs. Nu m-am putut abține. Wireman zâmbi şi aprobă din cap.

— Apoi m-am dus în pat şi am încercat să dorm. La fel de bine aş fi încercat să dorm în mijlocul unei orchestre de alămuri. N-am dormit vreme de patru zile. Simțeam că n-o să mai dorm niciodată. Mintea îmi gonea cu şase mii de kilometri la oră. Asta făcea cocaina să semene cu Xanaxul. N-am putut nici să stau locului. Am reuşit timp de douăzeci de minute, apoi am sărit în sus şi am pus un disc cu mariachi. Era cinci şi jumătate dimineața. Am făcut treizeci de minute exerciții pe bicicleta eliptică - pentru prima dată de când muriseră Julia şi Ez - am făcut duş şi am plecat la serviciu.

În următoarele trei zile am fost o pasăre, am fost un avion, am fost Super Avocatul. Colegii mei au fost pe rând îngrijorați pentru mine, s-au temut pentru mine, apoi s-au temut pentru ei - episoadele de *non sequitur* se înrăutățeau, la fel şi tendința mea de a apela deopotrivă la spaniola de baltă şi la franceza lui Pepe Le Pew - dar nu se poate pune la îndoială că am rezolvat un munte de hârtii în acele zile, şi că foarte puține s-au întors împotriva firmei. M-am întrecut pe mine. Partenerii

din birourile de pe colț şi avocații din tranşee erau uniți în credința că am o cădere nervoasă, şi într-un fel aveau dreptate. Era o cădere nervoasă *organica.* Mai mulți au încercat să mă trimită acasă, fără sorți de izbândă. Dion Knightly, unul dintre bunii mei prieteni de acolo, aproape că m-a implorat să-l las să mă ducă la un doctor. Ştii ce i-am spus?

Am clătinat din cap.

— "Pământu-i pe ogor, batem palma uşor." Mi-o amintesc perfect! Apoi am făcut paşi. Numai că aproape țopăiam. Să meargă la pas era prea lent pentru Wireman. Am lucrat două nopți la rând. În a treia, paznicul m-a escortat, protestând, afară din clădire. L-am informat că un penis rigid are un milion de capilare, dar nici măcar un singur scrupul. I-am mai spus şi că este un dandy în aspic şi că tatăl lui îl urăşte.

Wireman coborî scurt ochii la mapă.

— Cred că l-a atins chestia despre taică-său. De fapt, ştiu că l-a atins, îşi lovi cu degetul tâmpla cu cicatrice.

— Straniu radio, *amigo.* Straniu radio.

A doua zi am fost chemat la o întrevedere cu Jack Fineham, marele rajah al împărăției noastre. Mi-a ordonat să-mi iau concediu de odihnă. Nu m-a rugat, mi-a ordonat. Jack a opinat că m-am întors prea repede după „nefericitul mea eveniment în familie". I-am spus că asta-i o prostie, că n-am avut niciun eveniment în familie. „Aş zice numa' că soția şi copila mea au mâncat un măr putrezit", i-am spus. „Ast-aş zice, jurisconsult cu păr nins ce eşti, căci fost-a-ntr-adevăr teribil plin de goange." În clipa aceea au început gândacii să-i iasă din ochi şi din nas. Şi vreo doi de sub limbă, vărsându-i spumă albă pe bărbie când i s-au târât peste buza de jos.

Am început să strig. Şi m-am avântat spre el. De n-ar fi fost butonul de alarmă de pe masa lui - nici nu ştiam că pezevenghiul ăla bătrân şi paranoic are aşa ceva - poate că-l omoram. Pe deasupra, putea să fugă surprinzător de repede. Vreau să zic că *gonea* prin biroul ăla, Edgar. Probabil că-l ajutau atâția ani de tenis şi golf. - Se gândi la asta un

moment. - Totuşi, aveam de partea mea şi nebunia, şi tinerețea. Pusesem deja mâinile pe el pe când a dat potera buzna înăuntru. A fost nevoie de şase avocați ca să mă tragă de pe el, şi i-am rupt lui Paul Stuart sacoul în două. Drept pe mijlocul spatelui. - Clătină încet din cap, stânga-dreapta. - Dacă l-ai fi auzit pe *hijo de pută* ăla țipând! Şi dacă m-ai fi auzit *pe mine.* Cele mai aiuritoare lucruri la care te poți gândi, inclusiv acuzații - strigate din toți rărunchii - la adresa pasiunii lui pentru chiloții de damă. Şi ca-n cazul tatălui paznicului, cred că şi asta s-ar putea să fi fost adevărat. Comic, nu? Şi, nebunesc sau nu, geniu în drept sau nu, acela a fost sfârşitul carierei mele la Aflum, Futum şi Uitucum.

— Îmi pare rău, am spus.

— De *nada,* tot răul spre bine, zise el pe un ton oficial. Pe când avocații mă scoteau cu forța din biroul lui - care era devastat - am făcut o criză. Cea mai cea dintre *grand mals.* Dacă n-ar fi fost pe aproape un conțopist cu o oarecare pregătire medicală, aş fi putut să mor chiar acolo. Aşa însă, am zăcut în inconştiență trei zile. Dar, hei, mi-a prins bine somnul. Aşa că acum...

Deschise mapa şi-mi dădu trei radiografii. Nu erau la fel de bune ca secțiunile corticale produse de un RMN, dar înțelegeam din experiența personală ceea ce vedeam.

— Iată-l, Edgar, un lucru care mulți susțin că nu există: creierul unui avocat.

Ai şi tu poze asemănătoare?

— Să spunem în felul următor: dacă aş vrea să umplu un clasor... El rânji.

— Dar cine şi-ar dori un clasor cu poze din astea? Vezi glonțul?

— Da. Probabil că țineai pistolul...

Am ridicat mâna, înclinând arătătorul într-un unghi descendent destul de pronunțat.

— Cam aşa. Şi tre' să fi fost un rateu parțial. Forța de propulsie a ajuns cât să-mi înfigă glonțul în cutia craniană şi să-l devieze în jos într-un unghi şi mai pronunțat. Mi-a forat

în creier şi s-a oprit. Dar înainte de asta, a creat un soi de... nu ştiu...

— Val-provă?

Ochii i s-au luminat.

— Exact! Numai că textura materiei cenuşii seamănă mai mult cu ficatul de viţel decât cu apa.

— Iuuuu! Frumos.

— Ştiu. Wireman ştie să fie elocvent, el recunoaşte asta. Glonţul a creat un val-provă descendent, care a provocat edem şi presiune asupra chiasmei optice. Asta e punctul de ramificare a nervilor optici din creier. Pricepi complexitatea chestiunii? M-am împuşcat în tâmplă şi nu doar că am supravieţuit, dar m-am ales şi cu un glonţ care-mi face probleme la echipamentul localizat *aici.* - Lovi cu degetul osul de deasupra urechii drepte. - Şi problemele se înrăutăţesc pentru că glonţul se mişcă. E cu cel puţin jumătate de centimetru mai adânc decât era acum doi ani. Probabil mai mult. Nu aveam nevoie să-mi dea Hadlock sau Principe informaţia asta; o văd cu ochii mei în pozele astea.

— Atunci, lasă-i să te opereze, Wireman, şi să-l scoată. Eu şi Jack o să avem grijă de Elizabeth până când te întorci în...

El clătină din cap.

— Nu? De ce nu?

— E prea adânc ca să fie operat, *amigo.* De aia nu i-am lăsat să mă interneze. Credeai c-o fac pentru că sufăr de complexul Bărbatului Marlboro? Nici pomeneală. Zilele în care *sa aştept* să fiu mort s-au încheiat. Încă mi-e dor de soţia şi de fiica mea, dar acum trebuie să am grijă de domnişoara Eastlake, şi am ajuns să ador Duma Key. Şi mai eşti tu, Edgar. Vreau să aflu cum evoluează povestea ta. Dacă regret ce am făcut? Uneori *si,* alteori *no.* Când e *si,* îmi reamintesc că atunci n-am fost acelaşi om care sunt acum, şi că trebuie să nu-l mai învinovăţesc pe Wireman cel de odinioară. Omul acela era atât de rătăcit şi de rănit, încât de fapt nu el a fost de vină. Asta e cealaltă viaţă a mea şi încerc să privesc

problemele mele din ea ca pe... ei, bine... ca pe nişte defecte din naştere.

— Wireman, asta-i bizar.

— Este? Gândeşte-te la situația ta. M-am gândit la situația mea. Eram un om care-şi strânsese de gât propria soție şi apoi uitase asta. Un om care dormea acum cu o păpuşă pe cealaltă jumătate de pat. Am decis să-mi țin părerile pentru mine.

— Doctorul Principe vrea să mă interneze doar pentru că reprezint un caz interesant.

— N-ai de unde să ştii.

— Dar *ştiu!* vorbi Wireman cu o pasiune surprinzătoare. Am întâlnit cel puțin patru Principi de când mi-am făcut singur asta. Sunt înfiorător de asemănători: sclipitori, dar duplicitari, incapabili de empatie, doar un pas sau doi îi despart de sociopații despre care obişnuia să scrie John D. MacDonald. Principe nu mă poate opera mai mult decât ar putea opera un pacient care prezintă o tumoare malignă situată exact în acelaşi loc. În cazul unei tumori ar putea măcar să încerce cu radiații. Un glonț de plumb nu răspunde la asta. Principe o ştie, dar e fascinat. Şi nu vede niciun rău în a-mi da speranțe false, dacă aşa mă va vedea într-un pat de spital unde să mă poată întreba dacă mă doare când face... *asta.* Iar mai târziu, după ce voi muri, poate că se va alege cu o lucrare ştiințifică din toată tărăşenia. Se va putea duce la Cancun să bea şprițuri reci pe plajă.

— Eşti dur.

— Nu-s la fel de dur ca ochii lui Principe ăsta - *aceia* sunt duri. Le-am aruncat o singură privire şi mi-a venit să fug în cealaltă direcție cât încă mai pot. Şi cam asta am şi făcut.

Am clătinat din cap şi am abandonat subiectul.

— Deci care-i perspectiva de viitor?

— Ce-ar fi să te pui în mişcare? Locul ăsta începe să-mi dea fiori. Tocmai mi-am dat seama că aici a răpit-o pe fetiță descreieratul ăla.

— Puteam să-ți spun asta când am oprit.

— Poate că-i mai bine că ai păstrat secretul. Căscă şi adăugă: Doamne, ce obosit sunt!

— E din cauza stresului.

M-am uitat în ambele direcții, apoi m-am întors pe Tamiami Trail. Încă nu-mi venea să cred că sunt la volan, dar începea să-mi placă.

— Perspectiva nu e tocmai roză. Iau destul Doxepin şi Zonegran acum cât să omori un cal - astea-s antispastice şi şi-au făcut datoria destul de bine, dar ştiam c-o să am probleme în seara când am cinat la Zoria's. Am încercat s-o neg, dar ştii ce se spune: negarea l-a înecat pe faraon şi Moise i-a eliberat pe Copiii lui Israel.

— Ăă... cred că l-a înecat marea Roşie. Mai sunt alte medicamente pe care să le poți lua? Mai puternice?

— Principe n-a ratat şansa să-mi fluture pe sub nas carnețelul cu rețete, însă voia să-mi ofere Neurontin, iar eu nici nu vreau să mă gândesc la asta.

— Din cauza slujbei tale.

— Corect.

— Wireman, n-o să-i fii de niciun ajutor lui Elizabeth dacă orbeşti ca liliacul.

Nu răspunse un minut sau două. Drumul, acum aproape pustiu, se derula în fața farurilor. Apoi el spuse:

— Orbirea va fi în scurt timp cea mai neimportantă dintre problemele mele. Am riscat o privire piezişă spre el.

— Adică ai putea muri din asta?

— Da.

Vorbi cu o lipsă de dramatism care era foarte convingătoare.

— Şi, Edgar?

— Da?

— Înainte să se întâmple, şi cât încă mai am un ochi cu care văd bine, mi-ar face plăcere să-mi mai arăți nişte lucrări de-ale tale. Şi domnişoara Eastlake vrea să vadă câteva. M-a rugat să te întreb. Poți folosi maşina să le aduci la *El Palacio* - se pare că te descurci admirabil.

Ieşirea spre Duma Key era în față. Am pornit semnalizarea.

— Îți spun ce cred uneori, zise el. Cred că norocul ăsta fabulos pe care l-am avut până acum trebuie să se întoarcă împotriva mea. Nu există absolut niciun motiv statistic să cred aşa ceva, dar e bine să nu pierzi ideea asta din vedere. Ştii?

— Da, am spus. Şi, Wireman?

— Aicea-s, *muchacho.*

— Adori Duma Key, dar crezi şi că e ceva în neregulă cu insula. Ce e cu locul ăsta?

— Nu ştiu ce este, dar are ceva. Tu nu crezi?

— Sigur că da. Ştiu că e aşa. În ziua în care eu şi Ilse am încercat să mergem până la capătul drumului, ni s-a făcut amândurora rău. Ei mai tare decât mie.

— Şi ea nu e singura, potrivit poveştilor pe care le-am auzit.

— Există poveşti?

— O, da. Plaja e în regulă, dar interiorul insulei... Clătină din cap: Cred că s-ar putea datora unui fel de poluare a pânzei freatice. Acelaşi ceva care face flora să crească într-o veselie într-un climat în care ai nevoie de irigare doar ca să nu ți se usuce o afurisită de peluză. Nu ştiu. Dar e mai bine să nu te apropii. Cred că asta este în mod deosebit valabil pentru tinerele doamne care-şi doresc să aibă copii într-o bună zi. Din aceia fără defecte din naştere.

Ei, asta era o idee neplăcută, care nu-mi trecuse prin cap. N-am mai spus nimic tot restul drumului de întoarcere.

IX

Asta ține de memorie, şi puține dintre amintirile mele din acea iarnă sunt la fel de clare precum cea legată de întoarcerea la *El Palacio* în seara aceea de februarie. Jumătățile porții de fier erau date în lături. Între ele şedea Elizabeth Eastlake în scaunul ei cu rotile, exact ca în ziua în care eu şi Ilse porniserăm în explorarea noastră ratată a sudului insulei. Nu avea pistolul cu harpon, dar era din nou în treningul din două piese (de data aceasta cu ceva ce aducea

a veche jachetă de licean aruncată peste umeri), iar tenişii mari - părând negri în loc de albaştri în lumina farurilor - erau proptiți pe rezemătoarele cromate pentru picioare. Alături de ea era cadrul metalic, iar lângă cadru stătea Jack Cantori cu o lanternă în mână.

Când văzu maşina, dădu să se ridice. Jack se grăbi s-o rețină. Apoi, când văzu că femeia era hotărâtă, puse lanterna pe dalele de jos şi o ajută. Când am parcat lângă intrare, Wireman deschidea portiera. Farurile maşinii îi iluminau ca pe doi actori pe scenă.

— Nu, domnişoară Eastlake! strigă Wireman. Nu, nu încercați să vă ridicați!

Vă împing eu înăuntru!

Femeia nu-i dădu atenție. Jack o ajută să ajungă la cadru - sau ea îl conduse într-acolo - şi apucă de mânerele lui. Apoi începu să bocănească cu el spre maşină. Eu mă străduiam să cobor de la volan, luptându-mă cu şoldul drept beteag ca să ies de acolo, aşa cum făceam mereu. Stăteam lângă capotă, când ea puse cadrul deoparte şi întinse brațele spre el. Carnea de deasupra coatelor ei atârna moale şi moartă, palidă ca aluatul de pâine în bătaia farurilor, însă picioarele îi erau înfipte la mare depărtare unul de celălalt, într-o postură sigură de sine. O briză plină de parfumurile nopții îi suflă părul pe spate şi n-am fost deloc surprins să văd o cicatrice - una foarte veche - pe partea dreaptă a capului ei. Aproape că putea fi geamăna cicatricei mele.

Wireman veni în față dinspre portiera deschisă a pasagerului şi rămase locului o secundă sau două. Cred că decidea dacă, pe lângă a da alinare, mai poate să şi primească. Apoi se duse la ea cu un soi de mers legănat, de urs, cu capul plecat, cu părul lung ascunzându-i urechile şi mângâindu-i obrajii. Ea îl cuprinse cu brațele şi-i trase capul pe pieptul său amplu. Un moment, femeia se clătină pe picioare şi eu m-am speriat, postură sigură ori ba, dar apoi îşi recapătă echilibrul şi am văzut mâinile acelea noduroase şi chircite de artrită cum încep să-l mângâie pe spatele ce începuse să tresalte.

M-am dus spre ei puțin nesigur şi ea întoarse ochii spre mine. Erau de o limpezime perfectă. Aceasta nu era femeia care întrebase când vine trenul, cea care spusese că este al naibii de confuză. Toate comutatoarele ei erau din nou pe poziția „deschis“. Măcar pentru o vreme.

— O să ne fie bine, spuse ea. Te poți duce acasă, Edgar.

— Dar...

— O să ne fie bine, zise în timp ce-l mângâia pe spate cu degetele ei noduroase, îl mângâia cu o tandrețe infinită. Wireman o să mă împingă înăuntru. Peste o clipă. Aşa-i, Wireman?

La sânul ei, el încuviință din cap fără să ridice ochii sau să scoată vreun sunet. Am cugetat la asta şi am hotărât să fac ce-mi cerea.

— Bine, atunci. Noapte bună, Elizabeth. Noapte bună, Wireman. Haide, Jack.

Cadrul era din cele dotate cu raft. Jack puse lanterna pe el, aruncă o ocheadă la Wireman - încă stătea cu fața îngropată la pieptul femeii - şi apoi se duse la portiera deschisă a pasagerului.

— Noapte bună, doamnă.

— Noapte bună, tinere. Eşti un jucător de Parcheesi plin de nerăbdare, dar promiți. Şi, Edgar? Întoarse ochii calmi spre mine, peste capul aplecat al lui Wireman, peste spatele lui scuturat de suspine. Apa curge mai repede acum. Imediat ajunge la praguri. Simți asta?

— Da, am spus.

Nu ştiam despre ce vorbeşte. *Ştiam* despre ce vorbeşte.

— Rămâi. Te rog să rămâi pe Duma, orice s-ar întâmpla. Avem nevoie de tine. *Eu* am nevoie de tine, dar şi Duma Key are nevoie de tine. Ține minte că am spus asta, când îmi pierd iar coerența.

— O să țin minte.

— Caută coşulețul de picnic al lui Nan Melda. E în pod, sunt aproape sigură. E roşu. O să-l găseşti. Toate sunt în el.

— Şi ce ar fi aceste toate, Elizabeth? Ea a încuviințat din cap.

— Da. Noapte bună, Edward.

Şi aşa, simplu, am ştiut că reîncepea să-şi piardă coerența. Dar Wireman avea s-o ducă înăuntru. Wireman avea să-i poarte de grijă. Însă până să o poată el face, avea ea să-i poarte de grijă, avea să poarte grija lui şi a ei înseşi deopotrivă. I-am lăsat în picioare pe dalele de sub bolta porții, între cadrul metalic şi scaunul cu rotile, ea strângându-l în brațe, el cu fruntea la pieptul ei. Amintirea asta e clară.

Clară.

X

Eram epuizat de stresul şofatului - poate şi pentru că petrecusem ziua între atâția oameni după ce fusesem singur aşa de mult timp - dar gândul de-a mă întinde, darămite de a dormi, ieşea din discuție. Mi-am verificat e-mailul şi am găsit mesaje din partea ambelor fiice ale mele. Melinda făcuse faringită în Paris şi o lua aşa cum lua întotdeauna bolile - în nume personal. Ilse îmi trimisese un link spre *Citizen-Times* din Asheville, Carolina de Nord. Am dat clic pe el şi am găsit o recenzie extrem de favorabilă la The Hummingbirds, care apăruseră la Prima Biserică Baptistă şi fuseseră întâmpinați cu strigăte fervente de aleluia. Mai figura şi o poză cu Carson Jones şi o blondă foarte frumoasă stând în fața grupului, cu gurile deschise în cântare, cu privirile împletite. Carson Jones şi Bridget Andreisson, duet din „How Great Thou Art“, spunea legenda fotografiei. Hmm! If-So-Girl a mea scrisese: „Nu-s câtuşi de puțin geloasă.“ De două ori hmm.

Mi-am făcut un sendviş cu şuncă de Bologna şi brânză (după trei luni pe Duma Key încă mă topeam după şunca de Bologna), apoi m-am dus la etaj. M-am uitat la tablourile din seria *Fata şi corabia* care erau de fapt *Ilse şi corabia.* M-am gândit la Wireman întrebându-mă ce mai pictez în ultima vreme. M-am gândit la lungul mesaj pe care Elizabeth mi-l lăsase pe robotul telefonic. La neliniştea din vocea ei. Spusese că trebuie să-mi iau măsuri de precauție.

Am luat o decizie de moment şi am coborât înapoi la parter, mergând cât de repede puteam fără a cădea.

XI

Spre deosebire de Wireman, nu port mereu la mine bătrânul şi umflatul portmoneu Lord Buxton; de obicei, îmi pun o carte de credit, permisul de conducere şi câteva bancnote în buzunarul din față şi-s gata de ieşit. Portmoneul era încuiat într-un sertar din living. L-am scos de acolo, am frunzărit cărțile de vizită şi am găsit-o pe cea pe care scria GALERIA

SCOTO cu litere aurii în relief. Mi-a răspuns robotul telefonic, lucru la care mă aşteptam. După ce Dario Nannuzzi îşi termină de spus litania şi după ce bipul făcu bip, am început:

— Bună, domnule Nannuzzi, aici Edgar Freemantle de pe Duma Key. Sunt...

Am făcut o scurtă pauză, vrând să spun *tipul* şi ştiind că nu asta sunt pentru el.

— Sunt artistul cu tablourile alea cu apusuri împodobite cu scoici mari şi plante şi cu tot soiul de alte lucruri. Aţi spus că ar fi posibil să-mi expuneţi lucrările. Dacă încă vă mai interesează, îmi daţi un telefon?

Am recitat numărul meu de telefon şi am închis, simţindu-mă puţin mai bine. Simţindu-mă de parcă aş fi făcut *ceva,* măcar.

Mi-am luat o bere din frigider şi am deschis televizorul, gândindu-mă că poate găsesc un film demn de a fi văzut la HBO înainte să trag obloanele. Scoicile de sub casă adoptaseră un sunet plăcut, molcom, conversaţia lor din seara aceasta fiind civilizată şi reţinută.

Fură acoperite de vocea unui om care stătea în mijlocul unui desiş de microfoane. Era Canalul 6 şi vedeta de pe ecran era avocatul din oficiu al lui Candy Brown. Probabil că susţinuse conferinţa de presă cam în acelaşi timp când lui Wireman i se făceau radiografii craniene. Avocatul părea să aibă în jur de cincizeci de ani şi avea părul îndesat sub o perucă de avocat, însă nu era nimic rutinier în comportamentul său. Arăta şi vorbea *implicat.* Le spunea reporterilor că clientul său pleda nevinovat pe motiv de alienare mentală.

Spunea că domnul Brown este dependent de droguri, de materiale pornografice şi de sex, şi că este schizofrenic. Nimic despre slăbiciunea lui irezistibilă pentru îngheţată şi compilaţii *Asta-i muzică adevărată,* dar sigur că juriul nu fusese încă ales. Pe lângă microfonul de la Canalul 6, mai vedeam logou-rile NBC, CBS, ABC, Fox şi CNN. Tina Garibaldi nu s-ar fi ales cu o atenţie mediatică atât de amplă dacă ar fi

câştigat un concurs de silabisire sau unul de fizică aplicată, nici chiar dacă ar fi salvat câinele familiei dintr-un râu înspumat, dar lasă-te violată şi ucisă şi ajungi garantat în casele întregii naţiuni, dulceaţă. Toată lumea va şti că ucigaşul tău îşi ţinea chiloţii în sertarul de la birou.

„N-a ajuns la toate aceste dependenţe din vina sa“, spunea avocatul. „Mama şi amândoi taţii lui vitregi au fost dependenţi de droguri. Copilăria a fost o oroare pentru el; a fost sistematic bătut şi abuzat sexual. A fost închis în instituţii de boli mentale. Soţia lui e o femeie bună la suflet, însă şi ea suferă de boli mentale. N-ar fi trebuit să fie lăsat de capul lui pe străzi.“ Se întoarse cu faţa la camerele de luat vederi. „Asta e o crimă al cărei autor este Sarasota, nu George Brown. Sufletul îmi plânge pentru familia Garibaldi“ - ridică ochii fără pic de lacrimă spre camere, ca pentru a dovedi într-un fel asta - „dar pedeapsa capitală pentru George Brown n-o va aduce pe Tina Garibaldi înapoi şi nu va îndrepta sistemul defect care a pus în libertate, nesupravegheată, această fiinţă umană defectă. Aceasta este declaraţia mea, mulţumesc că m-aţi ascultat, iar acum, dacă mă scuzaţi...“

Se întoarse şi plecă, ignorând întrebările rostite pe voci ridicate, şi lucrurile tot ar fi fost în regulă - diferite, cel puţin - dacă închideam televizorul sau dacă schimbam canalul în clipa aceea. Dar n-am făcut nici una, nici alta. L-am urmărit pe prezentatorul de la Canalul 6, în studio, cum spunea: „Royal Bonnier, un cruciat al sălilor de judecată, care a câştigat şase cazuri *pro bono* presupus de necâştigat, a declarat că va depune toate eforturile pentru a exclude următoarea înregistrare video, surprinsă de o cameră de supraveghere în spatele Bealls Department Store, dintre dovezile de la proces.“

Şi blestemăţia aia a început din nou. Copila traversează de la dreapta la stânga cu ghiozdanul în spate. Brown iese dinspre rampă şi o apucă de încheietura mâinii. Ea ridică ochii spre el şi pare să-i pună o întrebare. Şi acela a fost

momentul în care furnicătura îmi coborî pe brațul lipsă ca un roi de albine.

Am strigat - de surprindere ca şi de agonie - şi am căzut la podea, răsturnând pe covor şi telecomanda, şi farfuria cu sendvişul meu, scărpinându-mă la ceea ce nu era acolo. Sau la care nu reuşeam eu să ajung. M-am auzit țipând să înceteze, *te rog din suflet,* încetează. Dar sigur că nu exista decât un mod de a o face să înceteze. M-am ridicat în genunchi şi m-am târât spre scări, auzind scrâşnetul când am călcat cu un genunchi pe telecomandă şi am spart-o, dar schimbând mai întâi canalul. Pe CMT: Country Music Television. Alan Jackson cânta despre crimă pe Music Row. De două ori pe când urcam scările am dat să mă apuc de balustradă, atât de *prezentă* era pentru mine mâna dreaptă. Simțeam de-a dreptul palma transpirată scârțâind pe lemn înainte să treacă prin el ca un fuior de fum.

Cumva, am ajuns pe palier şi m-am ridicat împleticit în picioare. Am aprins toate becurile apăsând comutatoarele cu antebrațul şi am şontâcăit până la şevalet într-o alergare opintită. Pe el era un *Fata şi corabia* parțial terminat. L-am dat deoparte fără a-i arunca o privire şi am trântit o pânză goală în locul lui. Respiram sacadat, cu gemete scurte şi înflăcărate. Sudoarea îmi şiroia din păr. Am luat o cârpă de şters peneluri şi mi-am aruncat-o peste umăr aşa cum aruncam bavețici când fetele erau mici. Am prins o pensulă între dinți, alta am aninat-o după ureche, am dat să iau o a treia, dar am luat în schimb un creion. Din clipa în care am început să schițez, hidoasa furnicătură de la braț început să scadă. Până la miezul nopții, tabloul era gata şi furnicătura trecuse. Numai că nu era un simplu tablou, nu acesta; acesta era *Tabloul,* şi era bun, dacă mi-e permis s-o spun. Şi mi-e permis. Eram într-adevăr un nemernic extrem de talentat. Îl înfățişa pe Candy Brown cu mâna pe încheietura Tinei Garibaldi. O înfățişa pe Tina uitându-se în sus cu ochii aceia negri, teribili în inocența lor. Îi surprinsesem privirea atât de bine, încât dacă părinții ei ar fi zărit doar pentru o clipă

produsul final, le-ar fi venit să se sinucidă. Însă părinții ei nu aveau să vadă asta vreodată.

Nu, nu tabloul acesta.

Tabloul era o copie aproape exactă a fotografiei care apăruse în toate ziarele din Florida măcar o dată din 15 februarie încoace, şi probabil în majoritatea publicațiilor de pe tot cuprinsul Statelor Unite. Exista o singură mare deosebire. Sunt sigur că Dario Nannuzzi ar fi văzut-o ca pe o tuşă personală - Edgar Freemantle, Primitivul American, evitând cu lejeritate căderea în clişeu, străduindu-se să-i reinventeze pe Candy şi Tina, această pereche nefastă - însă nici Nannuzzi nu avea să vadă acest tablou vreodată.

Am aruncat pensulele înapoi în borcanele lor de maioneză. Eram plin de vopsea până la cot (şi pe toată partea stângă a feței), dar numai la a mă curăța nu-mi stătea mintea.

Mi-era foame mult prea tare.

Aveam hamburgeri, dar nu erau dezghețați. La fel şi cotletul de porc pe care Jack îl luase de la Morton's săptămâna trecută. Iar ceea ce-mi mai rămăsese din rezerva de salam de Bologna mâncasem la cină. Aveam însă o cutie nedesfăcută de cereale Special K cu Fructe & Iaurt. Am început să torn într-un bol, dar la cât eram de înfometat, bolul aducea la dimensiune cam cu un degetar. L-am dat deoparte atât de tare, că a ricoşat în cutia pentru pâine, am luat un castron din dulapul de deasupra aragazului şi am vărsat în el toată cutia de cereale. Am turnat peste un sfert de litru de lapte, am adăugat şapte sau opt linguri cu vârf de zahăr, apoi m-am apucat de înfulecat, oprindu-mă doar o dată pentru a mai turna nişte lapte. Am mâncat tot, apoi am pornit moleşit spre pat, oprindu-mă la televizor pentru a-l reduce la tăcere pe cowboy-ul de la oraş ce cânta în clipa aceea. M-am prăbuşit de-a curmezişul pe cuvertură şi m-am trezit ochi în ochi cu Reba, în timp ce scoicile de sub Marele Roz murmurau.

Ce ai făcut? întrebă Reba. *Ce ai mai făcut de data asta, om rău ce eşti?*

Am încercat să spun *Nimic,* dar am adormit înainte să-mi iasă cuvântul pe gură. Şi pe deasupra, ştiam că n-are niciun rost.

XII

M-a trezit telefonul. Am izbutit la a doua încercare să apăs butonul din dreapta şi am spus ceva ce semăna vag cu „alo“.

— *Muchacho,* trezeşte-te şi vino la micul dejun! strigă Wireman. Friptură şi ouă! E o sărbătoare! Cel puțin, eu sărbătoresc. Domnişoara Eastlake e iar în ceață.

— Ce sărbă...

Atunci mă izbi singurul lucru care *putea* fi, şi am sărit ca ars, răsturnând-o pe Reba la podea.

— Ți-a revenit vederea?

— Nu-i atât de bună vestea, mă tem, dar e bună. E un lucru pe care toată Sarasota îl poate sărbători. Candy Brown, *amigo.* Paznicii care fac numărătoarea de dimineață l-au găsit mort în celulă.

Pentru un moment, furnicătura aceea mă fulgeră pe braț în jos, şi era roşie.

— Ce se spune? m-am auzit că întreb. Sinucidere?

— Nu ştiu, dar orice ar fi - sinucidere sau cauze naturale - a economisit o droaie de bani pentru statul Florida şi i-a scutit pe părinți de chinul procesului. Vii să dansăm împreună dansul bucuriei, ce zici?

— Lasă-mă doar să mă îmbrac, am rostit. Şi să mă spăl. M-am uitat la brațul meu stâng. Era stropit multicolor.

— Am stat treaz până târziu.

— Ai pictat?

— Nu, i-am tras-o Pamelei Anderson.

— Viața ta imaginară e de o sărăcie tristă, Edgar. Eu i-am tras-o lui Venus din Milo noaptea trecută, şi fata avea *brațe.* Să nu întârzii mult. Cum îți plac *huevo*-urile?

— O, omletă. Vin într-o jumate de oră.

— E bine aşa. Tre' să recunosc că nu pari foarte entuziasmat de vestea pe care ți-am dat-o.

— Încă mă străduiesc să mă trezesc. Una peste alta, trebuie să spun că sunt foarte bucuros că e mort.

— Ia-ți un număr de ordine şi treci la coadă, zise el şi închise.

XIII

Deoarece telecomanda era spartă, a trebuit să comut posturile manual, o îndemânare străveche, dar pe care am descoperit că încă o stăpânesc. Pe 6, „Tina non-stop“ fusese înlocuită de o nouă emisiune: „Candy non-stop“. Am ridicat volumul la un nivel aproape insuportabil şi am ascultat în timp ce mi-am frecat vopseaua de pe piele.

După toate aparențele, George „Candy“ Brown murise în somn. Un paznic căruia i se luase interviu spunea: „Tipu' sforăia mai tare ca toți deținuții pe care i-am avut vreodată aici - glumeam că deținuții l-ar fi ucis numai pentru asta, dacă ar fi fost în secția condamnaților de drept comun.“ Un doctor spuse că părea să fi suferit o apnee în somn şi opina că Brown ar fi putut muri dintr-o complicație a acesteia. Spuse că asemenea decese în rândul adulților sunt neobişnuite, dar nici pe departe inexistente.

Apneea mi se părea o variantă valabilă, însă eram de părere că acea complicație fusesem eu. După ce mi-am spălat mare parte din vopsea, am urcat scările spre Micul Roz ca să arunc o privire la versiunea mea a Fotografiei la lumina prelungă a dimineții. Nu credeam că va fi la fel de bună cum mi se păruse când mă împleticisem la parter ca să mănânc o cutie întreagă de cereale - nu putea să fie, ținând cont de rapiditatea cu care lucrasem.

Numai că era. Se vedea Tina, îmbrăcată în jeanşi şi un tricou roz curat, cu ghiozdanul în spate. Se vedea Candy Brown, îmbrăcat şi el în jeanşi, cu mâna pe încheietura ei.

Ochii ei erau întorşi în sus spre ai lui şi gura ei era întredeschisă, ca pentru a pune o întrebare - *Ce doriți, domnule?* fiind cea mai plauzibilă. Ochii lui se uitau în jos la ea şi erau plini de o concentrare sumbră, însă restul feței nu exprima absolut nimic, deoarece restul feței nu exista. Nu-i pictasem gura şi nasul.

Sub ochi, versiunea mea de Candy Brown era un gol absolut.

10. Băşicuța de săpun a gloriei

I

Urcasem în avionul care m-a adus în Florida îmbrăcat cu o haină grea de sibir, şi pe aceasta o purtam în dimineața aceea, când am străbătut şchiopătând porțiunea de plajă care despărțea Marele Roz de *El Palacio de Asesinos.* Era frig şi un vând năprasnic sufla dinspre golf, unde apa semăna cu fonta spartă sub cerul senin. Dacă aş fi ştiut că aceea va fi ultima zi friguroasă pe care o voi trăi pe Duma Key, poate că m-aş fi bucurat de ea... dar probabil că nu. Îmi pierdusem bucuros obişnuința de a îndura frigul.

În orice caz, abia dacă ştiam unde mă aflu. Aveam traista de pânză agățată de umăr, pentru că a o lua cu mine când mergeam pe plajă era acum a doua mea natură, însă n-am pus în ea nici măcar o scoică ori alt obiect adus de ape. Am înaintat anevoios, trăgând după mine piciorul beteag fără să-l simt cu adevărat, ascultând vântul cum îmi şuieră pe lângă urechi fără să-l aud cu adevărat şi urmărind ciripelele cum intră şi ies din apă fără să le văd cu adevărat.

Mi-am spus: *L-am ucis, fără doar şi poate, aşa cum am ucis cățelul Monicăi Goldstein. Ştiu că asta sună aiurea, dar...*

Numai că *nu* suna aiurea. Nu *era* aiurea.

Eu îi oprisem respirația.

II

Pe partea de sud a *El Palacio* era o verandă închisă cu sticlă. Dădea spre un amalgam de tufişuri tropicale într-o direcție, şi în cealaltă spre albastrul metalic al golfului. Elizabeth şedea acolo în scaunul cu rotile de brațele căruia era prinsă o tavă cu micul dejun. Pentru prima dată de când o cunoşteam, era legată. Tava, plină cu bucăți de omletă şi crutoane, arăta ca după ce ar fi mâncat un bebeluş de pe ea. Wireman îi dăduse chiar şi suc dintr-o cană cu suzetă. Televizorul de masă din colț era comutat pe Canalul 6. Era tot „Candy non-stop“. Era mort şi Canalul 6 îi îmbălsăma cadavrul. O merita fără-ndoială, însă tot revoltător rămânea.

— Cred că a terminat, spuse Wireman, dar poate stai tu cu ea cât îți fac vreo două ouă omletă şi prăjesc pâine.

— Bucuros, dar nu trebuie să te oboseşti pentru mine. Am lucrat până târziu şi am îmbucat ceva după.

Am îmbucat. Sigur. Când ieşisem din casă, zărisem castronul gol în chiuveta din bucătărie.

— Nu mă obosesc deloc. Cum ți-e piciorul în dimineața asta?

— Deloc rău. Era adevărat. *Et tu, Brute?*

— Eu sunt bine, mersi.

Dar părea obosit; ochiul stâng era încă roşu şi lăcrima.

— Mă întorc în nici cinci minute.

Elizabeth era dusă cu totul. Când i-am oferit cana cu suzetă, a sorbit puțin, după care a întors capul în cealaltă parte. Chipul ei părea străvechi şi năuc în lumina neiertătoare de iarnă. M-am gândit că alcătuim un trio fantastic: femeia senilă, fostul avocat cu un glonț în creier şi fostul constructor ciung. Toți cu cicatrice de război pe partea dreaptă a capului. La televizor, avocatul lui Candy Brown - acum fostul lui avocat, presupun - cerea imperios o anchetă completă. Elizabeth vorbi poate în numele întregului ținut Sarasota pe

acest subiect când închise ochii, se lăsă moale în chingile care o strângeau. făcând să i se umfle pieptul planturos, şi adormi.

Wireman se întoarse cu destule ouă cât să ne ajungă amândurora şi am mâncat cu o poftă surprinzătoare. Elizabeth începu să sforăie. Un lucru era sigur; dacă ea suferea o apnee în somn, nu murea de tânără.

— Ți-a scăpat un loc pe ureche, *muchacho,* zise Wireman şi se lovi pe lobul urechii sale cu furculița.

— Hă?

— Vopsea. Pe clăpău.

— Mda, am făcut. O să mânjesc cu ea peste tot în următoarele zile. M-am stropit bine de tot.

— Ce pictai în toiul nopții?

— Nu vreau să vorbesc acum despre asta. El înălță din umeri şi aprobă.

— Începe să te prindă alura de artist. Obiceiurile alea ciudate.

— Nu te lua de mine.

— Lucrurile vor fi ajuns rău de tot când o să ofer respect şi tu o să auzi sarcasm.

— Scuze.

Flutură din mână a nepăsare.

— Mănâncă-ți *huevo-urile.* Să creşti mare şi tare ca Wireman.

Mi-am mâncat *huevo-urile.* Elizabeth sforăi. Televizorul trăncăni. Acum era mătuşa Tinei Garibaldi în ringul central electronic, o fată nu cu mult mai în vârstă decât fiica mea, Melinda. Spunea că Dumnezeu hotărâse că statul Florida se mişca prea lent şi că îl pedepsise El însuşi pe „monstrul ăla“. Eu mi-am spus: *Eşti pe aproape,* muchacha, *numai că n-a fost mâna lui Dumnezeu.*

— Fă să tacă prostiile alea de carnaval, am spus.

Închise televizorul, apoi se întoarse atent spre mine.

— Poate ai dreptate cu alura de artist. Am hotărât să-mi expun lucrările la Scoto, dacă Nannuzzi mai vrea asta.

Wireman zâmbi şi bătu uşor din palme, ca să n-o trezească pe Elizabeth.

— Excelent! Edgar caută băşicuța de săpun a gloriei! Şi de ce nu? De ce naiba nu?

— Eu nu caut nici-o băşicuță de săpun, am zis, întrebându-mă dacă într-adevăr aşa este. Dar dacă-mi oferă un contract, vrei să faci o pauză de pensie cât să-i arunci o privire?

Zâmbetul lui se şterse.

— Sigur, dacă o să mai fiu pe aici, dar nu ştiu cât timp o să mai dureze asta.

Văzu expresia de pe chipul meu şi ridică mâna.

— Nu-s gata încă să dau ortul popii, dar întreabă-te asta, *mi amigo:* mai sunt eu persoana potrivită să aibă grijă de domnişoara Eastlake? Dată fiind actuala stare a sănătății mele?

Şi pentru că asta era o problemă neplăcută de care nu voiam să mă agăț - nu în dimineața aceea - am întrebat:

— Totuşi, cum te-ai ales cu slujba asta?

— Are importanță?

— S-ar putea, am rostit.

Mă gândeam la cum începusem sejurul pe Duma Key presupunând un lucru - că eu alesesem locul - şi cum ajunsesem apoi să cred că este posibil ca el să mă fi ales pe mine. Mă întrebam, pe deasupra, de obicei când stăteam întins în pat şi ascultam şoapta scoicilor, dacă accidentul meu a fost într-adevăr un accident. Sigur că a fost, *trebuie* să fi fost, însă tot era mai uşor să văd asemănări între al meu şi al Juliei Wireman. Pe mine m-a lovit macaraua; pe ea camionul de Lucrări Publice. Dar sigur că există şi oameni - ființe umane funcționale în majoritatea privințelor - care vă vor spune că au văzut chipul lui Cristos într-un taco.

— Ei, bine, spuse el, dacă te aştepți la o altă poveste lungă, las-o baltă. Nu-i uşor mă storci de toate poveştile, dar pentru moment, fântâna e aproape secată. Se uită la Elizabeth cu iritare. Şi poate cu o umbră de invidie.

— N-am dormit prea bine azi-noapte.

— Versiunea prescurtată, atunci.

El ridică din umeri. Precara lui bună dispoziție dispăruse ca spuma dintr-un pahar de bere. Umerii lui mari erau aduşi în față, dând pieptului un aspect scobit.

— După ce Jack Fineham m-a „pus pe liber“, am hotărât că Tampa se află la o apropiere rezonabilă de Disney World. Doar că, ajungând acolo, m-am plictisit de moarte.

— Sigur că te-ai plictisit, am rostit.

— Simțeam şi că puțină ispăşire ar prinde bine. Nu voiam să merg la Darfur sau la New Orleans şi să prestez nişte muncă *pro bono,* deşi mi-a trecut asta prin gând. Simțeam că e posibil ca mingiuțele alea cu cifre de loterie pe ele încă să țopăie undeva şi că una mai aştepta extragerea. Ultima cifră.

— Mda, am zis. Un deget rece mă atinse la baza gâtului. Foarte uşor. Încă o cifră. Cunosc sentimentul.

— *Si, senor,* ştiu că-l cunoşti. Aşteptam să fac un bine, sperând să echilibrez din nou lucrurile. Pentru că simțeam că trebuie echilibrate. Şi într-o zi am văzut un anunț în *Tampa Tribune.* „Se caută însoțitor pentru doamnă vârstnică şi îngrijitor pentru mai multe proprietăți de închiriat pe o insulă cu circuit turistic. Doritorii trebuie să înainteze un CV şi recomandări. Salariu şi avantaje deosebite. O slujbă deosebită pe care persoana potrivită o va găsi lucrativă. Se cere seriozitate.“ Ei, bine, eu eram serios şi-mi plăcea cum sună. Am avut o întrevedere cu avocatul domnişoarei Eastlake. Mi-a spus că familia care ocupase înainte această poziție fusese chemată înapoi în New England când părintele unuia dintre soți suferise un accident grav.

— Şi ai primit postul. Dar cum...?

Am arătat în direcția tâmplei sale.

— Nu i-am spus nimic. Era şi aşa destul de neîncrezător - se întreba, cred, de ce şi-ar dori un avocat cu stare din Omaha să petreacă un an îngrijind o bătrână şi nişte case goale în cea mai mare parte a timpului - dar domnişoara Eastlake...

Se întinse şi mângâie mâna ei noduroasă.

— Noi ne-am înțeles din prima, nu-i aşa, draga mea?

Ea sforăi doar, dar am văzut expresia de pe chipul lui Wireman şi am simțit degetul acela rece atingându-mă din nou pe ceafă, puțin mai ferm de data aceasta. L-am simțit şi am ştiut: noi trei ne aflam aici pentru că ceva ne dorea aici. Ştiința acestui lucru nu se baza pe genul de logică cu care crescusem şi pe care îmi clădisem afacerea, dar asta era în regulă. Aici, pe Duma, eram o altă persoană, şi singura logică de care aveam nevoie era situată în terminațiile mele nervoase.

— Țin la ea ca la ochii din cap, să ştii, zise Wireman. Îşi luă batista cu un suspin, de parcă ar fi fost ceva greu, şi se şterse la ochi. Când am ajuns aici, toate porcăriile alea aiuristice, febrile, despre care ți-am povestit au dispărut. Eram pustiu pe dinăuntru, un om cenuşiu într-o climă albastră şi însorită, care nu putea citi ziarul decât în reprize scurte, ca să nu-l apuce o durere de cap crâncenă. M-am agățat de o singură idee de bază: aveam o datorie de plătit. Aveam muncă de făcut. Voiam să aflu care este şi s-o fac. După aceea, nu-mi mai păsa. Domnişoara Eastlake nu m-a angajat, nu la propriu; m-a adăpostit. Când am venit aici, ea nu era aşa, Edgar. Era isteață, era nostimă, era semeață, curtenitoare, capricioasă, solicitantă - mă putea scoate dintr-o dispoziție proastă dojenindu-mă sau făcându-mi pe plac, dacă asta alegea să facă, şi deseori alegea.

— Pare că a fost o femeie straşnică.

— *Chiar* a fost straşnică. O altă femeie s-ar fi abandonat deja scaunului cu rotile. Nu şi ea. Ea îşi ține cele optzeci şi două de kilograme pe cadrul ăla şi şontâcăie prin muzeul ăsta cu aer condiționat, prin curtea de afară... obişnuia chiar să tragă la țintă, uneori cu una dintre vechile arme uşoare ale tatălui ei, dar cel mai des cu pistolul ăla cu harpon, pentru că are recul mai slab. Şi pentru că spune că-i place sunetul. S-o vezi numai cu năzbâtia aia şi *chiar* c-o să zici că seamănă cu Mireasa Naşului.

— Aşa am văzut-o prima dată, am mărturisit.

— Mi-a mers la inimă imediat şi am ajuns s-o iubesc. Julia obişnuia să-mi spună *mi companero.* Mă gândesc deseori la

asta când sunt cu domnişoara Eastlake. Ea e pentru mine *mi companero, mi amiga.* M-a ajutat să-mi găsesc sufletul când credeam că nu mai am suflet.

— Aş spune că a dat norocul peste tine.

— Poate *si,* poate *no.* Îți spun numai atât: o să-mi fie greu s-o părăsesc. Ce-o să se facă ea când o să vină altcineva? O persoană care nu ştie că-i place să-şi bea cafeaua de dimineață la capătul pasarelei... sau să te prefaci că arunci cutia aia blestemată de prăjituri în iazul cu peşti... şi ea n-o să-i poată explica, pentru că acum a intrat în ceață fără a mai putea ieşi.

Se întoarse spre mine. Arăta tras la față şi nu doar puțin agitat.

— O să trec totul pe hârtie, asta o să fac - toată rutina noastră. De dimineața până seara. Şi tu o să ai grijă ca noul îngrijitor s-o respecte. Nu-i aşa, Edgar? Adică, şi tu o placi, nu? N-ai vrea s-o vezi că suferă. Şi Jack! Poate se implică şi el puțin. Ştiu că nu e bine să cer, dar...

Îl lovi un gând nou. Se ridică în picioare şi porni spre apă. Pierduse în greutate. Pielea îi era atât de întinsă pe pomeți, că strălucea. Părul îi atârna peste urechi în şuvițe care nu mai fuseseră de mult spălate.

— Dacă mor - şi aş putea, aş putea să mă sting într-o clipită ca *Senor* Brown - va trebui să preiei tu conducerea aici până când avocatul ei va găsi un nou angajat permanent. N-o să ai multe bătăi de cap, poți picta aici. Lumina e minunată, aşa-i? Lumina e grozavă!

Începea să mă bage în sperieți.

— Wireman...

Se roti pe călcâie şi acum ochii lui scăpărau, cel stâng parcă printr-o rețea de sânge.

— Promite, Edgar! Ne trebuie un plan! Dacă nu avem unul, or s-o ducă de aici şi or s-o arunce într-un azil şi-ntr-o lună o să moară! Într-o săptămână!

Ştii asta! Aşa că promite!

Era posibil să aibă dreptate. Şi credeam că dacă nu reuşesc să-l calmez acum, urma să facă o criză în fața mea. Aşa că am promis. Apoi am spus:

— E posibil să trăieşti mai mult decât crezi, Wireman.

— Sigur. Dar eu oricum o să pun totul pe hârtie. Pentru orice eventualitate.

III

Îmi oferi din nou maşinuța de golf pentru drumul de întoarcere la Marele Roz. I-am spus că-mi va prinde bine mersul pe jos, dar că nu m-ar deranja un pahar de suc înainte să plec.

Acum îmi place la fel de mult ca tuturor oranjada din portocale de Florida proaspăt stoarse, dar mărturisesc că în dimineața aceea am avut un motiv ascuns pentru asta. M-a lăsat singur în micuța cameră de primire din capătul dinspre plajă al holului central, cu tavan de sticlă. El folosea încăperea aceea drept birou, deşi nu puteam înțelege cum se descurca la corespondență un om care nu reuşea să citească mai mult de cinci minute legate. Bănuiam - şi asta mă emoționa - că Elizabeth îl ajuta, şi încă mult, înainte să i se agraveze boala.

Intrând la micul dejun, aruncasem o privire în camera aceasta şi zărisem un plic cenuşiu pe clapeta închisă a unui laptop de care Wireman probabil că se folosea foarte puțin în ultimul timp. L-am deschis şi am scos una dintre cele trei radiografii.

— Pahar mare sau mic? strigă Wireman din bucătărie, făcându-mă să tresar atât de tare, că aproape am scăpat hârtia din mână.

— Unul mijlociu e bine! am răspuns.

Am pus radiografia în traistă şi am închis plicul la loc. Cinci minute mai târziu, înaintam anevoie în susul plajei.

IV

Nu-mi plăcea ideea de a fura de la un prieten - nici măcar o radiografie. Nu-mi plăcea nici să păstrez tăcerea cu privire la ceea ce eram convins că-i făcusem lui Candy Brown. Puteam să-i fi spus; după treaba cu Tom Riley, m-ar fi crezut. Şi fără scânteierea aceea de percepție extrasenzorială, m-ar fi crezut. Şi asta era problema, la drept vorbind. Dacă-l puteam trimite pe Candy Brown la Morga Ținutului Sarasota cu penelul, poate reuşeam să fac pentru un fost avocat cu o afecțiune cerebrală ceea ce doctorii nu puteau face. Dar dacă nu reuşeam? Mai bine să nu trezesc false speranțe... cel puțin în afara propriului meu suflet, unde speranțele erau scandalos de mari.

Când am ajuns la Marele Roz, şoldul meu urla. Mi-am azvârlit haina de sibir în dulap, am luat două pastile de Oxycontin şi am văzut că ledul de mesaj al robotului telefonic pâlpâia.

Era Nannuzzi. Se arăta încântat să primească veşti de la mine. Da, într-adevăr, spunea, dacă restul lucrărilor mele se compară cu ceea ce văzuse, va fi o bucurie şi o mândrie ca Scoto să organizeze o expoziție cu operele mele, şi asta înainte de Paşti, înainte ca vilegiaturiştii să plece la casele lor. Ar fi oare posibil ca el şi unul sau mai mulți parteneri ai săi să-mi facă o vizită la studio şi să mai vadă alte lucrări terminate? Ar aduce bucuroşi un model de contract pentru a mi-l arăta.

Erau veşti bune - veşti emoționante - dar într-un fel mi se părea că totul se petrece pe o altă planetă, unui alt Edgar Freemantle. Am salvat mesajul, am dat să merg la etaj cu radiografia şterpelită, apoi m-am oprit. Micul Roz nu era alegerea potrivită, pentru că *şevaletul* nu era alegerea potrivită. Nici pânza şi vopselele în ulei nu erau alegerea potrivită. Nu pentru asta.

Am şontâcăit înapoi la livingul meu cel mare. Pe măsuța pentru cafea erau un teanc de carnețele Artisan şi mai multe cutii cu creioane colorate, dar nici acestea nu erau potrivite. Simțeam o furnicătură ştearsă, vagă, în brațul drept lipsă, şi pentru prima dată am crezut că pot într-adevăr să fac asta...

dacă reuşeam să găsesc mediumul potrivit pentru mesaj, desigur.

Mi-a trecut prin gând că medium poate fi şi persoana care scrie după dictarea cuiva din Lumea de Apoi, şi asta m-a făcut să râd. Puțin crispat, recunosc.

M-am dus în dormitor, la început nesigur ce caut. Apoi m-am uitat la dulap şi am ştiu. Cu o săptămână în urmă îi cerusem lui Jack să mă ducă la cumpărături - nu la Crossroads Mall, ci la unul dintre magazinele pentru bărbați din St Armand's Circle - şi cumpărasem şase cămăşi din acelea cu nasturi în față. Când era mică, Ilse obişnuia să le spună Cămăşi de Oameni mari. Erau încă în pungile lor de celofan. Am rupt pungile, am scos acele şi am aruncat cămăşile înapoi în dulap, unde aterizară claie peste grămadă. Nu de cămăşi aveam nevoie. Ce-mi trebuia mie erau întăriturile de carton.

Dreptunghiurile acelea de carton alb-intens.

Am găsit un marker Sharpie într-un buzunar al valizei PowerBook-ului meu. În vechea mea viață uram Sharpie-urile atât din cauza mirosului de cerneală, cât şi a tendinței lor de a lăsa pete. În viața aceasta ajunsesem să iubesc îndrăzneala dodoloață a liniilor pe care le trasau, linii ce păreau să insiste asupra propriei lor realități absolute. Am luat întăriturile de carton, markerul şi radiografia creierului lui Wireman şi m-am dus cu ele în camera Florida, unde lumina era puternică şi impunătoare.

Furnicăturile de la brațul drept se intensificară. De acum aproape că mi se păreau un prieten.

Nu aveam genul de cutii luminoase pe care doctorii aplică radiografiile şi fişele de rezonanță magnetică atunci când vor să le studieze, dar peretele de sticlă al camerei Florida era un substitut foarte bun. Nu-mi trebuia nici bandă scotch. Am reuşit să agăț radiografia în crăpătura dintre sticlă şi rama cromată. Şi iată-l acolo, un lucru despre care mulți susțineau că nu există: creierul unui avocat. Plutea pe fundalul golfului. M-am uitat atent la el un timp, nu ştiu cât de lung - două

minute? patru? - fascinat de felul în care arăta apa albastră văzută prin circumvoluțiunile cenuşii, felul în care cutele acelea transformau apa în ceață.

Glonțul era o aşchie neagră, uşor fragmentată. Semăna puțin cu o ambarcațiune mică. Ca o barcă plutind pe *caldo.*

Am început să desenez. Avusesem de gând doar să-i desenez creierul intact - fără glonț - dar a sfârşit fiind mai mult decât atât. Nu m-am oprit şi am adăugat apa, înțelegeți, pentru că desenul părea să ceară asta. Sau brațul meu lipsă. Sau poate că erau unul şi acelaşi lucru. Era doar o impresie a golfului, însă era acolo, şi era suficient pentru a fi un succes, deoarece eram *într-adevăr* un nemernic extrem de talentat. Nu-mi luă decât douăzeci de minute, iar când am terminat, desenasem un creier omenesc plutind pe golful Mexic. Era, într-un fel, foarte mişto.

Era de asemenea înfiorător. Acesta nu era un cuvânt pe care-mi doream să-l folosesc în relație cu propria-mi lucrare, însă era inevitabil. Când am luat radiografia de pe geam şi am comparat-o cu desenul - glonț în imaginea ştiințifică, niciun glonț în imaginea artistică - mi-am dat seama de ceva ce probabil ar fi trebuit să văd mult mai devreme. Cu siguranță, după ce începusem seria *Fata şi corabia.* Ceea ce făceam avea sens nu doar pentru că apela la terminațiile nervoase; avea sens pentru că oamenii ştiau - la un anumit nivel pe care nu-l cunoşteau cu adevărat - că ceea ce au în fața ochilor provine dintr-un loc ce depăşeşte simplul talent. Sentimentul pe care-l transmiteau tablourile cu Duma era cel de groază, groază abia ținută în frâu. Groază ce aşteaptă să se dezlănțuie. Venind spre mal, împinsă de vele putrede.

V

Îmi era iarăşi foame. Mi-am făcut un sendviş şi l-am mâncat în fața computerului. Citeam despre ultimele isprăvi

ale The Hummingbirds - deveniseră un soi de mică obsesie pentru mine - când sună telefonul. Era Wireman.

— Mi-a trecut durerea de cap, spuse el.

— Aşa saluți întotdeauna? am întrebat. Să mă aştept ca data viitoare când suni să începi cu „mi-am golit intestinele“?

— Nu te lega de asta. Mă doare capul încă de când m-am trezit pe podeaua din sufragerie după ce m-am împuşcat. Uneori nu-i decât un zgomot de fundal şi alteori face o larmă ca-n seara de Ajun în iad, dar întotdeauna mă doare.

Şi ca prin minune, acum o jumătate de oră, durerea pur şi simplu *s-a oprit.* Îmi făceam o cană de cafea şi *s-a oprit.* Nu-mi venea să cred. La început am crezut că sunt mort. De atunci mă mişc cu grijă, aşteptând să se întoarcă şi să-mi tragă una pe cinste cu Ciocanul de Argint al lui Maxwell, dar *nu* s-a întors.

— Lennon-McCartney, am spus. 1968. Şi nu-mi spune că greşesc.

Nu-mi spuse nimic. Tăcu mult timp. Dar îi auzeam respirația. Apoi, în sfârşit, spuse:

— Ai făcut tu ceva, Edgar? Spune-i lui Wireman. Spune-i tăticuțului tău.

M-am gândit să-i spun că n-am făcut absolut nimic. Apoi m-am gândit că poate se va uita în dosarul său cu radiografii şi va vedea că-i lipseşte una. M-am gândit şi la sendvişul din care muşcasem de câteva ori, dar din care încă mai rămăseseră destule muşcături.

— Dar vederea? E vreo schimbare în privința ei?

— Nu, becul stâng e tot stins. Şi după spusele lui Principe, n-o să se mai aprindă. Cel puțin nu-n viața asta.

La naiba. Dar nu ştiuse oare o parte din mine că treaba nu era încheiată? Jocul meu din dimineața aceasta cu markerul şi bucata de carton nici nu se putea compara cu orgasmul de noaptea trecută. Eram obosit. Nu mai voiam să fac nimic altceva astăzi, decât să şed şi să casc ochii la golf. Să urmăresc cum apune soarele în *caldo largo* fără să pictez scena. Numai că acesta era Wireman. *Wireman,* blestemăție.

— Mai eşti acolo, *muchacho?*

— Da, am spus. O poți chema pe Annmarie Whistler pentru câteva ore, mai târziu?

— De ce? Pentru ce?

— Ca tu să-mi poți poza pentru portret, am spus. Dacă încă nu vezi cu ochiul ăla, presupun că am nevoie de Wireman în carne şi oase.

— Deci *ai făcut* ceva. Vocea lui era joasă. M-ai pictat deja? Din memorie?

— Verifică-ți mapa cu radiografii, am spus. Te aştept pe la patru. Vreau să trag un pui de somn mai întâi. Şi adu ceva de mâncare. Mi se face foame când pictez.

M-am gândit să completez cu *un anumit tip de tablouri,* dar n-am făcut-o. Consideram că spusesem destul.

VI

Nu eram sigur dacă o să reuşesc să adorm, dar am reuşit. Alarma m-a trezit la ora trei. Am urcat în Micul Roz şi mi-am analizat rezerva de pânze albe. Cea mai mare era înaltă de un metru şi jumătate şi latã de nouăzeci de centimetri, şi pe aceasta am ales-o. Am lărgit la maximum baza de susținere a şevaletului şi am aşezat pânza albă de-a lungul. Forma aceea albă, asemănătoare cu un coşciug pe o rână, îmi trezi un mic fâlfâit de emoție în stomac şi pe brațul drept în jos. Am îndoit degetele acelea. Nu le puteam vedea, dar le simțeam cum se deschid şi se închid. Simțeam unghiile cum mi se înfig în palmă. Erau lungi unghiile alea. Crescuseră de la accident încoace şi nu aveam cum să le tai.

VII

Îmi curățăm pensulele când Wireman apăru pe plajă, înaintând cu paşi târşâiți, ca de urs, ciripelele luându-şi

zborul din fața lui. Purta jeanşi şi un sveter, fără haină pe deasupra. Temperatura începuse să crească.

Urlă o vorbă de salut de la uşa din față şi eu i-am strigat să urce la etaj. Ajunse aproape până sus şi văzu pânza cea mare de pe şevalet.

— Măiculiță, *amigo,* când ai spus portret credeam că discutăm despre un prim-plan al capului.

— Cam asta şi o să pictez, am zis, dar mă tem că n-o să fie foarte realist. Am început deja să-l realizez. Aruncă o privire.

Radiografia şterpelită şi schița făcută în marker se aflau pe raftul de jos al mesei de lucru. I le-am dat lui Wireman, apoi m-am aşezat înapoi în fața şevaletului. Pânza care aştepta acolo nu mai era complet goală şi albă. Trei sferturi de jos în sus erau ocupate de un dreptunghi desenat vag. Îl făcusem ținând lipit de pânză întăritorul de carton de la cămaşă şi plimbând cu creion nr. 2 pe lângă marginile lui.

Wireman nu spuse nimic aproape două minute. Se tot uita de la radiografie la desenul pe care-l făcusem după ea, şi invers. Apoi, pe o voce aproape prea joasă pentru a fi auzită:

— Despre ce discutăm aici, *muchacho?* Ce vrem să spunem?

— Nimic, am zis. Nu încă. Dă-mi cartonul de cămaşă.

— Asta-i aici?

— Da, şi ai grijă. Îmi trebuie. *Ne* trebuie. Acum, radiografia nu mai are relevanță.

Îmi dădu desenul făcut pe cartonul de cămaşă cu o mână nu tocmai sigură.

— Acum, du-te la peretele unde sunt tablourile terminate. Uită-te la cel din stânga, în capăt. În colț.

Se duse acolo, se uită şi se dădu înapoi.

— Maică, Doamne! Când ai făcut asta?

— Azi-noapte.

Îl luă şi-l întoarse spre lumina ce pătrundea prin geamul cel mare. O privi pe Tina, care se uita în sus la Candy Brown cel fără gură şi nas.

— Fără gură, fără nas, Brown moare, caz închis, zise Wireman. Vocea lui nu era mai mult de o şoaptă. Isuse

Cristoase, nu mi-ar plăcea să fiu *maricon deplaya* care să-ți dea cu nisip în față.

Puse tabloul la locul lui şi se îndepărtă de el... cu băgare de seamă, de parcă ar fi putut să explodeze la cea mai mică trepidație.

— Ce te-a apucat? Ce te-a *posedat?*

— A naibii de bună întrebarea, am spus. Era cât pe ce să nu-ți arăt. Dar... având în vedere cu ce ne confruntăm aici...

— Cu *ce* ne confruntăm aici?

— Wireman, ştii bine.

Se clătină puțin, de parcă el ar fi fost cel cu un picior beteag. Şi-i dăduse transpirația. Îi strălucea fața de la ea. Ochiul stâng era încă roşu, dar poate nu *la fel de* roşu. Sigur, asta se putea datora doar Departamentului Dorința Arzătoare.

— O poți face?

— Pot să încerc, am spus. Dacă vrei asta. El aprobă din cap, apoi îşi dădu jos sveterul.

— Dă-i bătaie.

— Vreau să stai lângă fereastră, astfel încât lumina să-ți cadă peste față în timp ce soarele începe să apună. E un taburet în bucătărie pe care poți să şezi. Pentru cât timp ai chemat-o pe Annmarie?

— Spunea că poate rămâne până la opt şi c-o să-i dea ea domnişoarei Eastlake de mâncare la cină. Am adus lasagna. O pun la cuptor la cinci treizeci.

— Bine.

Până când era gata lasagna, lumina oricum se va fi dus. Puteam face nişte poze digitale cu Wireman, să le agăț pe şevalet şi să lucrez după ele. De regulă lucram cu viteză, însă ştiam deja că acesta va fi un proces mai lung - avea să dureze câteva zile, cel puțin.

Când Wireman se întoarse la etaj cu taburetul, se opri încremenit locului.

— *Ce faci?*

— Ție ce ți se pare că fac?

— Decupezi o gaură într-o pânză perfect bună.

— Du-te în fața clasei.

Am pus deoparte dreptunghiul decupat, apoi am luat întăritura de carton pe care era desenat creierul. M-am dus în spatele şevaletului.

— Ajută-mă să lipesc asta la locul ei.

— Când ți-a venit ideea asta, *vato?*

— Nu mi-a venit, am răspuns.

— Nu ți-a venit?

Se uita la mine prin pânză, ca atâția curioşi pe care-i văzusem în cealaltă viață a mea trăgând cu ochiul prin găurile din gardul de împrejmuire a şantierelor.

— Nu. Ceva îmi spune, cumva, lucrurile astea pe măsură ce le fac. Vino de partea asta.

Cu ajutorul lui Wireman, restul preparativelor nu mai luară decât câteva minute. El astupă dreptunghiul cu cartonul de cămaşă. Eu am luat un tubuleț de lipici Elmer din buzunarul de la piept şi am început să-l lipesc acolo. Când am venit înapoi în față, era perfect. Sau aşa mi se părea mie, în orice caz.

Am indicat spre fruntea lui Wireman.

— Ăsta e creierul tău, am spus. Apoi am indicat şevaletul. Ăsta e creierul tău pe pânză.

Păru nedumerit.

— E o glumă, Wireman.

— N-o pricep, mărturisi el.

VIII

Am mâncat ca jucătorii de fotbal în noaptea aceea. L-am întrebat pe Wireman dacă vede cât de cât mai bine şi el clătină din cap cu regret.

— Lucrurile-s încă tuciurii de-a binelea pe partea stângă a lumii mele, Edgar.

Mi-ar plăcea să-ți spun că nu-i aşa, dar nu pot s-o fac.

I-am pus să asculte mesajul lui Nannuzzi. Wireman râse şi strânse pumnul. Era greu să nu te simți emoționat de bucuria sa, care friza încântarea.

— Eşti pe calea cea bună, *muchacho* - asta-i cu siguranță cealaltă viață a ta.

Abia aştept să te văd pe coperta revistei *Time.*

Ridică mâinile în aer, ca pentru a forma cadrul unei coperte.

— Doar un lucru mă îngrijorează la treaba asta, am spus... şi apoi a trebuit să râd. De fapt, multe lucruri mă îngrijorau la treaba asta, inclusiv faptul că nu aveam nici cea mai vagă idee ce mă aştepta. Fiica mea s-ar putea să vrea să vină. Cea care a fost deja în vizită la mine.

— Şi ce-i rău în asta? Majoritatea bărbaților ar fi încântați să-şi aibă alături fiicele atunci când îşi arată măsura profesionalismului. Mănânci sau nu ultima bucată de lasagna?

Am făcut-o jumi-juma. Având un temperament de artist, eu am luat jumătatea mai mare.

— Mi-ar face mare plăcere să vină. Dar stăpâna ta spune că Duma Key nu-i un loc prielnic pentru fiice, iar eu o cam cred.

— Şefa mea suferă de Alzheimer, şi boala începe într-adevăr să-şi arate colții. Partea proastă în toată treaba asta e că femeia nu mai ştie să facă diferența dintre fundul şi cotul ei. Partea bună este că face zilnic cunoştință cu oameni noi. Inclusiv cu mine.

— A spus treaba asta despre fiice de două ori şi niciodată nu aiura.

— Şi poate are dreptate. Sau poate că domnişoarei Eastlake îi lipseşte pur şi simplu o doagă, având în vedere că două dintre surorile ei au murit aici la vârsta de patru ani.

— Ilse a vomitat pe portiera maşinii mele. Când ne-am întors aici, îi era încă destul de rău cât să nu poată umbla bine.

— Probabil că doar a mâncat ce nu trebuia, pe lângă că a lovit-o prea tare soarele. Uite, nu vrei să-ți asumi riscul şi eu

respect asta. Aşa că uite ce e: o să le pui pe ambele fiice într-un hotel bun, unde au room-service non-stop şi portarul e lingăul numărul unu de pe planetă. Sugerez Ritz-Carlton.

— Pe ambele? Melinda n-o să poată să...

Luă o ultimă muşcătură de lasagna şi o puse deoparte.

— Tu nu priveşti lucrurile drept, *muchacho,* dar Wireman, nemernic recunoscător ce este...

— Încă n-ai niciun motiv să fii recunoscător...

— ...va îndrepta totul pentru tine. Pentru că nu suport să văd cum un pumn de griji inutile îți fură fericirea. Şi Isuse Crustoase, tu *trebuie* să fii fericit. Ştii câte persoane există pe coasta de vest a Floridei care ar face moarte de om pentru o expoziție pe Palm Avenue?

— Wireman, ai spus cumva Isuse-*Crustoase?*

— Nu schimba subiectul.

— Încă nu mi-au oferit o expoziție.

— Or să-ți ofere. Nu aduc un model de contract aici, în pustietate, doar ca să se-ndoaie de râs. Aşa că ascultă la mine acum. Asculți?

— Sigur.

— Odată programată expoziția - şi va fi programată - tu o să faci orice e de aşteptat din partea unui artist debutant: publicitate. Interviuri, începând cu Mary Ire şi trecând mai departe la ziare şi Canalul 6. Dacă vor să bată monedă pe brațul tău lipsă, cu atât mai bine. Făcu din nou chestia cu brațele care încadrează capul. Edgar Freemantle Răsare pe Scena Artistică a Coastei însorite ca o Pasăre Phoenix din Cenuşa Mocnind a Tragediei!

— Mocneşte de aci, *amigo,* am spus şi m-am apucat de vintre. Dar nu m-am putut abține să nu zâmbesc.

Wireman nu băgă de seamă gestul meu vulgar. Era în focuri.

— *Brazo* ăla lipsă al tău o să fie de aur.

— Wireman, eşti un maidanez cinic dat naibii.

Luă asta ca pe un compliment, ceea ce în parte şi era. Aprobă din cap şi flutură cu mărinimie din mână.

— Îți voi sluji de avocat. Tu o să alegi tablourile; îl vei consulta pe Nannuzzi. El face pregătirile de expoziție; te va consulta. Ți se pare bine?

— Aşa cred, da. Dacă aşa se procedează.

— Aşa se procedează în cazul *de față.* Şi Edgar - ultimul, dar nici pe departe cel mai puțin important lucru - o să-i suni pe toți cei la care ții şi o să-i inviți la expoziția ta.

— Dar...

— Da, făcu el, încuviințând din cap. Pe toți. Psihologul tău, fosta ta soție, ambele tale fiice, pe Tom Riley ăla, femeia care te-a repus pe picioare...

— Kathi Green, am spus, amuzat. Wireman, Tom n-o să vină. Nici în ruptul capului. La fel, nici Pam. Iar Lin e în Franța. Cu *laringită,* pentru numele lui Dumnezeu.

Wireman nu-mi dădu atenție.

— Ai pomenit de un avocat...

— William Bozeman al III-lea. Bozie.

— Invită-l. O, pe mama şi tatăl tău, desigur. Pe surorile şi frații tăi.

— Părinții mei sunt morți şi doar pe mine m-au avut. Bozie... Am aprobat din cap. Bozie ar veni. Dar să nu-i spui aşa, Wireman. Nu în fața lui.

— Să-i spun unui alt avocat Bozie? Crezi că-s picat în cap? Căzu pe gânduri. M-am împuşcat singur în cap şi n-am reuşit să mă sinucid, aşa că-i mai bine să nu răspunzi la ultima întrebare.

Nu-i acordam cine ştie câtă atenție, pentru că mă gândeam. Pentru prima dată înțelegeam că puteam da o petrecere de adio pentru cealaltă viață a mea... *şi că oamenii s-ar putea să vină.* Ideea era deopotrivă emoționantă şi descurajantă.

— S-ar putea să vină *toți,* să ştii, spuse el. Fosta ta, fiica ta globe-trotter şi contabilul tău sinucigaş. Gândeşte-te la asta: o adunătură de michiganezi.

— Minnesotani.

Ridică din umeri şi făcu din mâini un gest menit să arate că era totuna pentru el. O dovadă cam mare de îngâmfare pentru

un tip din Nebraska.

— Aş putea închiria un avion, am spus. Un Gulfstream. Să iau un etaj întreg la Ritz-Carlton. Să sparg o sumă frumuşică. De ce naiba nu?

— Aşa-i, zise el şi chicoti. Joacă puțin rolul artistului înfometat.

— Mda, am spus. Să pun în geam un anunț. LUCREZ PENTRU TRUFE.

Atunci am râs amândoi.

IX

Când farfuriile şi paharele noastre se aflau în maşina de spălat vase, l-am condus înapoi la etaj, dar numai cât să-i fac o jumătate de duzină de fotografii digitale - prim-planuri mari, lipsite de farmec. Am făcut câteva poze de calitate la viața mea, dar întotdeauna din întâmplare. Urăsc aparatele foto, iar acestea par s-o ştie. Când am terminat, i-am spus că se poate duce acasă ca s-o elibereze pe Annmarie. Era întuneric afară şi i-am oferit Malibu-ul meu.

— Tre' să merg pe jos. Aerul o să-mi facă bine. Apoi arătă cu degetul spre pânză. Pot să arunc o privire?

— Sincer să fiu, aş prefera să nu.

M-am gândit că va protesta, dar aprobă şi coborî scările, aproape tropăind. Paşii lui aveau o forță nouă - asta în mod categoric nu se datora imaginației mele. La uşă, spuse:

— Sună-l pe Nannuzzi dimineață. Nu mai trage mâța de coadă.

— Bine. Sună-mă şi tu dacă se schimbă ceva cu...

Am gesticulat spre fața lui cu mâna stropită de vopsea. El rânji.

— Tu o să afli primul. Pentru moment, mă bucur că nu mai am dureri de cap. Rânjetul se stinse. Eşti sigur că n-or să reapară?

— Nu-s sigur de nimic.

— Mda. Da, asta-i firea umană, aşa-i? Dar îți mulțumesc de încercare.

Şi înainte să-mi dau seama ce face, îmi luă mâna şi mi-o sărută pe dosul palmei. Un sărut tandru în pofida țepilor de deasupra buzei superioare. Apoi îmi spuse *odios* şi dispăru în întuneric şi singurele sunete audibile erau suspinul golfului şi conversația şoptită a scoicilor de sub casă. Apoi s-a mai auzit un sunet. Telefonul.

X

Era Ilse, avea chef de vorbă. Da, cursurile mergeau bine, da, se simțea bine - minunat, de fapt - da, o suna pe mama o dată pe săptămână şi păstra legătura cu Lin prin e-mail. După părerea ei, laringita lui Lin era doar în închipuirea ei ipohondră. I-am spus că mă uimeşte puterea ei de empatie şi ea râse. I-am mai spus că există posibilitatea să-mi expun lucrările la o galerie din Sarasota, şi ea țipă atât de tare, că a trebuit să îndepărtez receptorul de ureche.

— Tati, asta-i *minunat!* Când? Pot să vin?

— Sigur, dacă vrei. O să invit pe toată lumea.

Asta era o decizie pe care n-o luasem sută la sută până când nu mă auzisem spunându-i ei.

— Ne gândim la jumătatea lui aprilie.

— La naiba! Atunci aveam de gând să mă alătur turneului The Hummingbirds. Făcu o pauză. Se gândea. Apoi: Dar mă pot descurca cu amândouă. Un mic turneu personal.

— Crezi că se poate?

— Da, sigur. Spune-mi doar data şi *acolo* sunt.

Lacrimile îmi înțepară pleoapele. Nu ştiu cum e să ai fii, dar sunt sigur că nu poate fi la fel de satisfăcător - la fel de frumos, de-a dreptul - ca atunci când ai fiice.

— Apreciez asta, dulceață. Crezi că... ar fi posibil să vină şi sora ta?

— Ştii ce, cred că o să vină, zise Ilse. O să-şi dorească tare mult să vadă ce pictezi de i-ai pus pe jar pe cunoscători. O să se scrie despre expoziție?

— Prietenul meu Wireman aşa crede. Artistul ciung şi toate alea.

— Dar eşti pur şi simplu bun, tati!

I-am mulțumit, apoi am trecut la Carson Jones. Am întrebat ce veşti are de la el.

— E bine, zise ea.

— Serios?

— Sigur, de ce?

— Nu ştiu. Mi s-a părut doar că am auzit puțină îndoială în vocea ta.

Râse cu mâhnire.

— Mă cunoşti prea bine. Chestia e că au sala plină oriunde se duc acum - începe să umble vorba. Turneul trebuia să se termine pe 15 mai, pentru că patru dintre cântăreți au alte obligații, dar agentul lor a găsit alți trei. Iar Bridget Andreisson, care începe să devină o adevărată vedetă, i-a convins că decaleze începutul perioadei ei de suplinitoare de pastor în Arizona.

Ceea ce a fost un mare noroc.

Vocea i se aplatiza când rosti acestea din urmă şi deveni vocea unei femei adulte de care nu aveam ştiință.

— Aşa că, în loc să se termine la mijlocul lui mai, turneul a fost prelungit până la sfârşitul lui iunie, cu concerte în Midwest şi o reprezentație finală la

Cow Palace în San Francisco. Asta da lovitură, hă?

Aceasta era expresia mea, folosită când Illy şi Lin erau mici şi susțineau ceea ce ele numeau „super-spectacole de balet“ în garaj, dar nu-mi aminteam s-o fi folosit vreodată pe tonul acela trist, nu-tocmai-sarcastic.

— Te îngrijorează relația dintre băiatul tău şi această Bridget?

— Nu! zise ea pripit şi râse. El spune că are o voce minunată şi că e norocos să cânte cu ea - acum au două

cântece - dar că e superficială şi înțepată. Pe deasupra, i-ar plăcea dacă fata ar mânca nişte mentosane înainte ca el să trebuiască, ştii tu, să bea împreună cu ea un pahar de lapte.

Am aşteptat.

— Bine, făcu Ilse într-un târziu.

— Bine, ce?

— Bine, mă îngrijorează. O pauză. Puțin, pentru că e cu ea în autocar zi de zi şi pe scenă seară de sară, iar eu sunt aici. O altă pauză lungă. Apoi: Şi nu e acelaşi când vorbesc cu el la telefon. Aproape... dar nu acelaşi.

— S-ar putea să-ți joace feste imaginația.

— Da. S-ar putea. Şi în orice caz, dacă se petrece ceva - nu se petrece nimic, sunt sigură de asta - dar dacă *se petrece,* mai bine să fie acum decât după... ştii tu, decât după ce ne...

— Da, am spus, gândindu-mă că asta era o dovadă atât de pregnantă de maturitate, că durea. Mi-am amintit când găsisem poza lor la acea dugheană de pe marginea drumului, ținându-se în brațe, şi la cum o atinsesem cu brațul drept lipsă. Cum apoi am dat fuga în Micul Roz cu Reba strânsă între ciotul brațului şi coastele din partea dreaptă. Trecuse mult timp de atunci, aşa mi se părea. *Te iubesc, doflecel!* „Zâmbărețul“ scrisesem, dar desenul pe care îl făcusem în ziua aceea cu creioanele mele colorate Venus (şi ele mi se păreau de domeniul trecutului îndepărtat) lua cumva în râs ideea unei durabile iubiri: fetița în rochiță de tenis, uitându-se peste golful necuprins. Mingi de tenis de jur împrejurul picioarelor ei. Alte mingi plutind pe valurile fluxului.

Fata aceea fusese Reba, dar fusese şi Ilse, şi... cine ştie? Elizabeth Eastlake?

Ideea veni din senin, dar mi se părea plauzibilă.

Apa curge mai repede acum, spusese Elizabeth. *Imediat ajunge la praguri. Simți asta?*

O simțeam.

— Tati, eşti acolo?

— Da, am spus din nou. Scumpa mea, ai grijă de tine, bine? Şi încearcă să nu te laşi prea tare purtată de val. Prietenul

meu de aici spune că până la urmă ne depăşim îngrijorările. Am cam început să cred în asta.

— Tu întotdeauna mă faci să mă simt mai bine, spuse ea. De aia te-am sunat. Te iubesc, tati.

— Şi eu te iubesc.

— Cât de tare?

Câți ani trecuseră de când nu mă mai întrebase asta? Doisprezece? Paisprezece? Nu conta, îmi aminteam răspunsul.

— Tare ca fierul şi iute ca oțelul, am spus.

Apoi mi-am luat rămas-bun şi am închis şi mi-am spus că dacă scumpul de Carson Jones îmi rănea fiica, îi voi lua viața. Gândul acesta m-a făcut să zâmbesc puțin, întrebându-mă câți tați au avut acelaşi gând şi au făcut aceeaşi promisiune. Dar dintre toți tații, eu eram singurul care putea ucide un pretendent zăbăuc la mâna fiicei sale din câteva tuşe de penel.

XI

Dario Nannuzzi şi unul dintre partenerii săi, Jimmy Yoshida, au venit chiar a doua zi. Yoshida era un Dorian Gray japonezo-american. Coborând din Jaguar-ul lui Nannuzzi în parcarea mea, îmbrăcat în jeanşi spălăciți strânşi pe picior şi într-un tricou Rihanna Pon De Replay chiar mai spălăcit, cu părul lung şi negru suflat de briza dinspre golf, părea să aibă optsprezece ani. Când ajunse la capătul aleii, arăta de douăzeci şi opt. Când îmi strânse mâna, aproape şi intim, i-am văzut ridurile în jurul ochilor şi gurii şi i-am estimat vârsta undeva aproape de cincizeci de ani.

— Încântat de cunoştință, spuse el. Galeria încă freamătă după vizita dumneavoastră. Mary Ire a trecut deja de trei ori ca să întrebe când vă vom lua sub contract.

— Haideți înăuntru, am zis. Prietenul nostru din vecini - Wireman - m-a sunat deja de două ori ca să fie sigur că nu semnez nimic în absența lui.

Nannuzzi zâmbi.

— Nu ne ocupăm cu înşelarea artiştilor, domnule Freemantle.

— Edgar, ți-aminteşti? Nu vreți nişte cafea?

— Mai întâi ne uităm, spuse Jimmy Yoshida. Cafeaua poate să aştepte.

Am inspirat adânc.

— Bine. Veniți la etaj.

XII

Acoperisem portretul lui Wireman (care era încă doar un contur vag cu un creier schițat în partea de sus), iar tabloul cu Tina Garibaldi şi Candy Brown sfârşise în dulapul de la parter (alături de *Prieteni cu folos* şi silueta în mantie roşie), însă lăsasem la vedere toate celelalte lucrări. Erau acum destule cât să ocupe doi pereți şi o parte din al treilea; patruzeci şi una de pânze, inclusiv cinci versiuni ale *Fetei şi corabia.*

Când nu le-am mai putut îndura tăcerea, am intervenit.

— Mulțumesc pentru pontul cu Liquin-ul ăla. E nemaipomenit. Ceea ce fiicele mele ar numi „bestial“.

Nannuzzi părea să nu fi auzit. El mergea într-o direcție, Yoshida în cealaltă. Niciunul nu întrebă de pânza mare acoperită cu cearşaf de pe şevalet; presupun că a face asta era considerat a fi o lipsă de maniere în lumea lor. Sub noi, scoicile murmurau. Undeva în depărtare, un jet-schi bolborosea.

Brațul drept mă furnica, dar slab şi foarte adânc, spunându-mi că vrea să picteze, dar că poate aştepta - ştia că va veni timpul şi pentru asta. Înainte şi apună soarele. Aveam să pictez şi la început aveam să consult fotografiile prinse de marginile şevaletului şi atunci altceva va prelua controlul şi scoicile vor scrâşni mai tare şi reflexia de crom a golfului îşi va schimba culoarea, mai întâi în roz-deschis, apoi în roz aprins,

după care în portocaliu şi în sfârşit în *ROŞU,* şi atunci va fi bine, va fi bine, toate lucrurile de pe lume vor fi bine.

Nannuzzi şi Yoshida se reîntâlniră lângă scările care coborau din Micul Roz. Se sfătuiră o clipă, apoi veniră spre mine. Din buzunarul de la şold al jeanşilor, Yoshida scoase un plic oficial pe care cuvintele MODEL DE CONTRACT/GALERIA SCOTO erau imprimante îngrijit.

— Poftim, spuse el. Spune-i domnului Wireman că vom face orice modificare rezonabilă pentru a te reprezenta.

— Chiar aşa? am întrebat. Sunteți siguri? Yoshida nu zâmbi.

— Da, Edgar. Suntem siguri.

— Mulțumesc, am zis. Vă mulțumesc amândurora. M-am uitat pe lângă Yoshida la Nannuzzi, care *zâmbea.* Dario, apreciez sincer asta.

Dario se uită în jur la tablouri, râzând puțin reținut, apoi ridică mâinile şi le lăsă să cadă.

— Cred că noi ar trebui să ne exprimăm aprecierea, Edgar.

— Sunt impresionat de claritatea lor, zise Yoshida. Şi de... nu ştiu, dar... cred... *luciditatea* lor. Imaginile acestea îl poartă pe privitor într-o călătorie fără a-l îneca. Alt lucru care mă uimeşte este rapiditatea cu care ai lucrat. Eşti în plin proces de efuzionare.

— Nu cunosc termenul ăsta.

— Despre artiştii care se manifestă târziu se spune uneori că efuzionează, zise Nannuzzi. E ca şi când ar încerca să recupereze timpul pierdut. Totuşi... patruzeci de tablouri în câteva luni... sau *săptămâni,* de fapt...

Şi nici nu l-ați văzut pe cel care i-a făcut de petrecanie ucigaşului de copii, mi-am spus.

Dario râse fără prea mult umor.

— Ai grijă să nu aibă loc un incendiu aici, bine?

— Da - asta ar fi rău. Presupunând că batem palma, n-aş putea ține unele lucrări la galeria voastră?

— Ba sigur că da, spuse Nannuzzi.

— Minunat.

Mă gândeam că mi-aş dori să semnez cât mai repede posibil, orice părere ar fi avut Wireman despre contract, doar ca să scot tablourile de pe insulă... şi nu pentru incendiu îmi făceam eu probleme. Poate că efuzionarea era ceva normal în rândul artiştilor care se manifestă târziu, însă patruzeci şi unu de tablouri pe Duma Key erau cu cel puțin trei duzini prea multe. Le simțeam prezența vie în camera aceea, ca electricitatea într-un clopot de sticlă.

Sigur, Dario şi Jimmy o simțeau şi ei. Asta făcea ca tablourile alea afurisite să fie atât de izbitoare. Erau *molipsitoare.*

XIII

A doua zi, m-am alăturat lui Wireman şi lui Elizabeth la capătul pasarelei de la *El Palacio* pentru cafeaua de dimineață. Nu mai luam decât aspirină pentru durere şi Marile mele Plimbări pe Plajă erau acum, în loc de o provocare, o plăcere. Mai ales de când se încălzise vremea.

Elizabeth era în scaunul ei cu rotile, cu rămăşițele pateurilor de la micul dejun împrăştiate pe tavă. Mi se părea că Wireman reuşise s-o convingă să bea nişte suc şi o jumătate de cană de cafea. Bătrâna doamnă se uita peste golf cu o expresie de dezaprobare severă, semănând în dimineața aceasta mai mult cu căpitanul Bligh de pe HMS *Bounty* decât cu fiica unui don mafiot.

— *Buenos dias, mi amigo,* mă întâmpină Wireman. Şi spre Elizabeth: E Edgar, domnişoară Eastlake. A venit la cafea. Vreți să-l salutați?

— Pişu' caca cap guzgan, zise ea.

Cred. În orice caz, o spuse către golf, care era încă de un albastru-închis şi somnolent.

— Încă nu-i prea bine, să-nțeleg.

— Nu. I-au mai rătăcit mințile până acum şi şi-a revenit, dar niciodată nu i-au rătăcit atât de departe.

— Tot nu i-am adus nişte tablouri să le vadă.

— N-are niciun sens acum.

Îmi dădu o ceaşcă de cafea neagră.

— Poftim. Împrospătează-te cu asta.

I-am dat plicul în care se găsea modelul de contract. În timp ce Wireman îl scotea, m-am întors spre Elizabeth.

— Vrei să-ți citesc nişte poezii mai târziu, astăzi? am întrebat-o.

Nimic. Se uita doar la golf cu încruntarea aceea de piatră: căpitanul Bligh pe cale să ordone să fie legat cineva de trinchet şi să fie flagelat până la carne. Fără absolut niciun motiv, am întrebat:

— Tatăl tău a fost înotător subacvatic, Elizabeth?

Ea întoarse puțin capul şi aținti în direcția mea ochii bătrâni. Buza de sus i se ridică într-un rânjet canin. A urmat un moment - a fost scurt, dar a părut lung - când am simțit că mă priveşte o altă persoană. Sau nicidecum o persoană. O entitate care purta trupul bătrân şi flasc al lui Elizabeth Eastlake ca pe un ciorap. Mâna dreaptă mi s-a încleştat scurt şi, încă o dată, am simțit unghii inexistente, mult prea lungi, înfigându-se într-o palmă inexistentă. Apoi ea întoarse ochii înapoi spre golf, bâjbâind în acelaşi timp pe tavă până când degetele-i întâlniră o bucată de pateu, iar eu mi-am spus că sunt un idiot care trebuie să-nceteze să-şi lase nervii să-l conducă. Acționau fără îndoială forțe ciudate aici, dar nu orice umbră era o fantomă.

— A fost, spuse Wireman absent, despăturind contractul. John Eastlake era un adevărat Ricou Browning - ştii, tipu' care a jucat rolul creaturii din *Laguna Neagră* în anii cincizeci.

— Wireman, eşti o fântână arteziană de informații inutile.

— Mda, nu-i aşa că-i mişto? Babacul ei n-a cumpărat pistolul ăla cu harpon dintr-un magazin, să ştii; domnişoara Eastlake spune că l-a făcut la comandă. Probabil c-ar trebui să stea într-un muzeu.

Dar mie nu-mi păsa de pistolul cu harpon al lui John Eastlake, nu în clipa aceea.

— *Citeşti* sau nu contractul ăla?

Îl aruncă pe tavă şi se uită năuc la mine.

— Asta încercam să fac.

— Şi ochiul tău stâng?

— Nimic. Dar, hei, n-am de ce să fiu dezamăgit. Doctorul *a spus...*

— Fă-mi un hatâr. Acoperă-ți vizorul stâng. Şi-l acoperi.

— Ce vezi?

— Pe tine, Edgar. Un *hombre muy feo.*

— Mda, mda. Acoperă-l pe cel drept. Şi-l acoperi.

— Acuma văd doar negru. Doar că... Făcu o pauză. Poate nu *atât* de negru.

Lăsă mâna să-i cadă. Nu-s sigur. În zilele astea nu pot separa adevărul de dorințele deşarte.

Clătină din cap destul de tare ca să-şi facă părul să zboare, apoi se lovi peste frunte cu podul palmei.

— Ia-o uşurel.

— Uşor pentru tine s-o spui.

Rămase tăcut câteva momente, apoi luă bucata de pateu din mâna lui Elizabeth şi i-o dădu s-o mănânce. Când aceasta se afla la loc sigur în gura ei, Wireman se întoarse spre mine.

— Stai tu cu ochii pe ea cât timp mă duc să aduc ceva?

— Bucuros.

Plecă în pas alergător pe pasarelă în sus şi eu am rămas cu Elizabeth. Am încercat să-i mai dau să mănânce bucățile de pateu rămase şi ea mi le culese din palmă, aducându-mi aminte în treacăt de un iepure pe care îl avusesem la şapte sau opt ani. Domnul Hitchens îl chema, deşi nu mai ştiam de ce - memoria e un lucru ciudat, nu-i aşa? Buzele ei erau ştirbe şi moi, dar nu neplăcute. Am mângâiat-o pe tâmplă, acolo unde părul ei alb - sârmos, destul de aspru - era tras spre spate, în coc. Îmi trecu prin gând că Wireman trebuia să pieptene părul acela în fiecare dimineață şi să facă acel coc. Că Wireman trebuie s-o fi îmbrăcat în dimineața aceasta, să-i fi pus inclusiv scutecul, căci în mod evident femeia nu avea controlul sfincterelor când era în starea de acum. Mă întrebam

dacă Wireman se gândea la Esmeralda când închidea acele de siguranță sau când lega şnururile. Mă întrebam dacă se gândea la Julia când strângea cocul.

Am mai luat o bucată de pateu. Ea deschise ascultătoare gura... dar eu am ezitat.

— Ce-i în coşuleţul roşu de picnic, Elizabeth? Cel din pod?

Ea păru să cadă pe gânduri. Şi încă greu. Apoi:

— Orice tub-de-respirat vechi.

Ezită. Ridică din umeri.

— Orice tub-de-respirat vechi 'ticu vrea. Trage!

Şi chicoti. Era un sunet înfiorător, ca de vrăjitoare. Bucată cu bucată, i-am dat să mănânce restul pateului şi nu i-am mai pus alte întrebări.

XIV

La întoarcere, Wireman avea cu el un reportofon cu microcasetă. Mi-l dădu mie.

— Nu-mi place să-ți cer să înregistrezi pe bandă conținutul contractului, dar n-am încotro. Bine că afurisenia aia n-are decât două pagini. Dacă e posibil, l-aş vrea înapoi în după-masa asta.

— Este. Iar dacă unele dintre tablourile mele chiar se vor vinde, ai partea ta de câştig, prietene. Cincisprezece la sută. Asta ar trebui să acopere asistența juridică, dar şi impresariatul.

Se lăsă pe spate în scaun, râzând şi gemând în acelaşi timp.

— *Por Dios!* Tocmai când credeam că mai jos de atât nu pot ajunge în viață, devin impresar artistic, futu-i! Scuzați-mi limbajul, domnişoară Eastlake.

Ea nu băgă de seamă, ci se uită doar sever la golf, unde - pe cea mai îndepărtată şi albastră linie a orizontului - un petrolier plutea pe aripi de vis la nord, către Tampa. Mă fascină pe dată. Ambarcațiunile din golf aveau influența asta asupra mea.

Apoi m-am forțat să-mi întorc atenția la Wireman.

— Tu eşti răspunzător pentru toate asta, aşa că...

— Vorbeşti *prostii!*

— ...aşa că trebuie să fii pregătit să-ți accepți felia ca un bărbat.

— Iau zece la sută, şi probabil că şi atât e prea mult. Accepți, *muchacho,* altfel începem să discutăm despre opt la sută.

— Bine. Zece să fie.

Am întins mâna şi ne-am strâns palmele peste tava plină de firimituri a lui Elizabeth. Am pus micul reportofon în buzunar.

— Şi mă anunți dacă se simte vreo schimbare la...

Am indicat spre ochiul său roşu. Care de fapt nu mai era atât de roşu cum fusese.

— Desigur.

Luă contractul. Erau firimituri pe el, de la pateurile lui Elizabeth. Le înlătură cu mâna şi mi-l întinse, apoi se aplecă în față, cu mâinile înfipte în genunchi, scrutându-mă peste pragul impunător al pieptului lui Elizabeth.

— Dacă mi-aş mai face o radiografie, ce ar arăta? Că glonțul e mai mic? Că a dispărut?

— Nu ştiu.

— Încă lucrezi la portretul meu.

— Da.

— Nu te opri, *muchacho.* Te rog, nu te opri.

— N-am de gând. Dar nu-ți face prea multe speranțe, bine?

— Nu-mi fac.

Atunci îi veni o altă idee, una straniu de asemănătoare cu îngrijorarea enunțată de Dario.

— Ce crezi că s-ar întâmpla dacă fulgerul ar lovi Marele Roz şi ar arde din temelii cu tot cu tabloul ăla? Ce crezi că s-ar întâmpla cu mine?

Am clătinat din cap. Nu voiam să mă gândesc la asta. M-am gândit însă să-l întreb dacă nu pot urca în podul *El Palacio-ului* ca să caut un anumit coşuleț de picnic (era *ROŞU),* dar

apoi m-am hotărât să n-o fac. Eram convins că acolo se găsea, dar nu la fel de convins că voiam să ştiu ce se află în el. Pe Duma Key erau multe lucruri stranii şi aveam motive să cred că nu erau toate plăcute, şi-n privința lor nu voiam să fac absolut nimic. Dacă le lăsam în pace, poate mă lăsau şi ele pe mine. Urma să trimit aproape toate tablourile mele de pe insulă, aşa încât totul să rămână frumos şi liniştit; urma să le şi vând, dacă oamenii voiau să le cumpere. Le puteam privi cum pleacă fără urmă de regret. Țineam cu pasiune la ele cât timp le pictam, dar când erau gata, nu însemnau pentru mine mai mult decât însemnaseră bătăturile dure, sub formă de semicerc, pe care le înlăturam uneori cu piatra ponce de pe lateralul degetelor mari de la picioare, aşa încât bocancii de lucru să nu mă strângă la capătul unei zile toride de august petrecute pe mai ştiu eu ce şantier.

Aveam de gând să păstrez seria *Fata şi corabia,* nu dintr-o afecțiune deosebită, ci pentru că nu era încheiată; tablourile acelea erau încă pline de viață. Poate că aveam să le expun şi să le vând mai târziu, dar pentru moment intenționam să le păstrez exact acolo unde se găseau, în Micul Roz.

XV

Pe când am ajuns înapoi acasă, la orizont nu se mai vedea nici-o ambarcațiune şi imboldul de a picta trecuse pentru moment. Am folosit în schimb reportofonul lui Wireman şi am înregistrat pe bandă conținutul modelului de contract. Nu eram eu avocat, dar văzusem şi semnasem destule acte în cealaltă viață a mea, iar acesta mi se părea unul destul de simplu.

În seara aceea am dus şi contractul şi reportofonul înapoi la *El Palacio.* Wireman pregătea cina. Elizabeth şedea în Salonul Porțelanurilor. Bâtlanul cu ochi sfredelitori - care era un soi de animal de casă neoficial - era pe trotuar, afară, şi se uita înăuntru cu o dezaprobare sumbră. Soarele de sfârşit de zi

umplea încăperea cu lumină. Totuşi, *nu* era lumină. Oraşul de Porțelan era în devălmăşie, oameni şi animalele răsturnate ici-colo, clădiri împrăştiate în cele patru zări ale mesei de bambus. Casa de plantație cu pilaştri era de-a dreptul cu acoperişul în jos. În scaunul ei de alături, cu expresia de căpitan Bligh pe chip, Elizabeth părea să mă provoace să pun ordine în lucruri.

Wireman vorbi din spatele meu, făcându-mă să tresar.

— Dacă încerc să aranjez cumva figurinele, oricum, le mătură pe toate cu mâna. A dat câteva pe jos şi le-a spart.

— Sunt de valoare?

— Unele, dar nu asta-i ideea, de fapt. Când e în apele ei, le cunoaşte pe toate, până la ultima. Le cunoaşte şi le iubeşte. Dacă-şi revine şi mă întreabă unde este Bo Peep... sau Cărbunarul... şi eu trebuie să-i spun că i-a spart, o să fie tristă toată ziua.

— Dacă-şi revine.

— Da. Păi...

— Cred c-o iau înapoi spre casă, Wireman.

— Vrei să pictezi?

— Aşa plănuiesc. M-am întors spre dezordinea de pe masă. Wireman?

— Aicea-s, *vato.*

— De ce face prăpăd printre ele când e în starea asta?

— Cred că... pentru că nu suportă să se uite la ceea ce ea nu este. Am dat să mă întorc. El îmi puse o mână pe umăr.

— Aş prefera să nu te uiți la mine acum, zise el. Vocea lui era abia controlată.

Nu sunt eu însumi acum. Ieşi pe uşa din față şi apoi întoarce-te prin curte, dacă vrei să mergi pe plajă. Te superi dacă faci asta?

Asta am făcut. Iar când am ajuns înapoi, am lucrat la portretul lui. Era în regulă. Prin asta presupun că vreau să spun că era bine. Îi vedeam fața acolo, aşteptând să iasă la suprafață. Începând să se ridice. Nu era nimic special, dar asta era bine. Întotdeauna era mai bine când nu era nimic

special. Eram fericit, mi-amintesc asta. Eram liniştit. Scoicile murmurau. Braţul drept mă furnica, dar foarte jos şi adânc. Fereastra care dădea spre golf era un dreptunghi de întuneric. O dată m-am dus la parter şi am mâncat un sendviş. Am deschis radioul şi am găsit The Bone: Geils cântând „Hold YourLovin“. Geils nu era nimic special, ci doar minunat - un dar de la zeii rock-and-roll-ului. Am pictat şi faţa lui Wireman a ieşit puţin mai mult la suprafaţă. Era o fantomă acum. Era o fantomă care bântuia pânza. Însă era o fantomă inofensivă. Dacă mă întorceam, Wireman nu s-ar fi aflat în capul scărilor acolo unde stătuse Tom Riley, iar la *El Palacio de Asesinos* partea stângă a lumii lui Wireman era tot întunecată; acesta era doar un lucru pe care îl ştiam. Pictam. Radioul cânta. Dincolo de muzică, scoicile şopteau.

La un moment dat, am pus punct, am făcut duş şi m-am dus la culcare. N-am avut niciun vis.

Când mă gândesc la perioada petrecută pe Duma Key, zilele acelea din februarie şi martie, când lucram la portretul lui Wireman, mi se par cele mai bune.

XVI

Wireman sună a doua zi la zece. Eu eram deja la şevalet.

— Te întrerup cumva?

— Nu face nimic, am zis. Îmi prinde bine o pauză. Era o minciună.

— Ne-ai lipsit în dimineaţa asta. O pauză. Ei, bine, ştii tu. Mi-ai lipsit mie. *Ea...*

— Mda, am făcut.

— Contractul e extrem de favorabil. Am puţine să-i reproşez. Spune că tu şi galeria împărţiţi prada pe din două, dar mă ocup eu de asta. Jumi-juma n-o să rămână aşa după ce vânzările o să atingă un sfert de milion. Odată trecut punctul ăsta, prada se-mparte şaizeci la patruzeci, în favoarea ta.

— Wireman, n-o să vând niciodată tablouri în valoare de un sfert de milion de dolari!

— Sper că asta vor crede şi ei, *mucbacho,* motiv pentru care o să propun şi ca proporţia venitului să fie de şaptezeci la treizeci atunci când se atinge o jumătate de milion.

— Plus o labă din partea lui Miss Florida, am zis fără vlagă. Trece şi asta acolo.

— S-a notat. O altă chestie e clauza asta de expirare de o sută optzeci de zile. Ar trebui să fie nouăzeci. Nu prevăd vreo problemă în chestiunea asta, dar mi se pare interesant. Se tem că cine ştie ce mare galerie newyorkeză o să descindă şi o să te ducă de aici.

— Mai trebuie să ştiu ceva despre contract?

— Nu, şi am impresia că vrei să te întorci la lucru. Iau eu legătura cu domnul Yoshida în privinţa modificărilor ăstora.

— Vreo schimbare în privinţa vederii tale?

— Nu, *amigo.* Mi-aş dori să răspund afirmativ. Dar tu continuă să pictezi, îndepărtam receptorul de ureche, când el spuse:

— N-ai văzut din întâmplare ştirile de dimineaţă?

— Nu, nici n-am deschis televizorul. De ce?

— Medicul legist spune că Brown a murit de insuficienţă cardiacă. Mă gândeam doar că ai vrea să ştii.

XVII

Am pictat. A fost lent, dar nici pe departe nemulţumitor. Wireman prindea formă în jurul ferestrei unde creierul lui plutea pe apele golfului. Era un Wireman mai tânăr decât cel din fotografiile prinse de marginile şevaletului, dar asta nu era o problemă; le consultam din ce în ce mai rar, iar în a treia zi le-am şi dat jos. Nu mai aveam nevoie de ele. Totuşi, am pictat aşa cum bănuiam că pictează majoritatea artiştilor: ca şi când ar fi fost o meserie şi nu cine ştie ce nebunie galopantă care

venea şi pleca în reprize. Am pictat cu radioul deschis, dar nu întotdeauna acordat pe The Bone.

În a patra zi, Wireman îmi aduse un contract revizuit şi-mi spuse să-l semnez. Zicea că Nannuzzi vrea să-mi fotografieze tablourile şi să facă diapozitive pentru o prelegere la Biblioteca Selby din Sarasota, planificată pentru mijlocul lui martie, cu o lună înaintea vernisajului meu. La prelegere, spunea Wireman, vor participa şaizeci sau şaptezeci de colecționari din zona Tampa-Sarasota. I-am spus „bine“ şi am semnat contractul.

Dario veni şi el în după-amiaza aceea. Abia aşteptam să-şi facă pozele şi să plece, ca să mă pot întoarce la muncă. Mai mult ca să fac conversație, l-am întrebat cine va ține prelegerea de la Biblioteca Selby.

Dario mă privi cu o sprânceană ridicată, de parcă aş fi făcut o glumă.

— Singura persoană din lume care acum e familiarizată cu opera ta, spuse el. Tu.

Am rămas gură-cască.

— Nu pot să țin o prelegere! Nu ştiu nimic despre artă!

Făcu un gest amplu spre tablouri - tablouri pe care Jack şi alți doi angajați cu jumătate de normă de la Scoto aveau să le împacheteze şi să le transporte la Sarasota săptămâna viitoare. Aveau să rămână împachetate, presupuneam, în depozitul din spatele galeriei, până la vernisaj.

— Acestea te contrazic, prietene.

— Dario, oamenii ăia sunt *cunoscători!* Au urmat cursuri! Pun pariu că mulți dintre ei au absolvit artele plastice, pentru numele lui Cristos! Ce vrei să fac, să stau acolo în fața lor şi să fac o figură de prost?“

— Cam asta făcea şi Jackson Pollock când vorbea despre opera lui. Deseori, beat fiind. Şi asta l-a îmbogățit.

Dario veni la mine şi mă luă de ciotul brațului. Asta m-a impresionat. Foarte puțini oameni ar atinge ciotul unui membru; e ca şi când ar crede, adânc în sinea lor, că amputarea poate fi contagioasă.

— Ascultă, prietene, ăştia-s oameni importanți. Nu doar pentru că au bani, ci pentru că îi interesează artiştii debutanți şi fiecare dintre ei cunoaşte alți trei cu interese comune. După prelegere - prelegerea *ta* - vor începe discuțiile.

Genul de discuții care aproape întotdeauna se transformă în chestia aceea magică numită „rumoare".

Făcu o pauză, jucându-se cu breteaua aparatului foto şi surâzând timid.

— Nu trebuie decât să vorbeşti despre cum ai început şi despre cum ai crescut...

— Dario, dar eu nu *ştiu* cum am crescut!

— Atunci, spune asta. Spune orice! Doar eşti *artist,* Dumnezeule mare!

Am lăsat-o aşa. Amenințătoarea prelegere mi se părea încă îndepărtată, şi voiam ca Dario să mă lase singur. Voiam să deschid radioul, să iau cearşaful de peste tabloul de pe şevalet şi să mă întorc la *Wireman priveşte spre vest.* Vreți să aflați adevărul gol-goluț? Tabloul nu mai ținea de cine ştie ce ipotetic truc magic. Acum era el însuşi trucul magic. Devenisem foarte egoist în privința lui, şi orice ar fi putut urma - un interviu promis cu Mary Ire, prelegerea, expoziția în sine - părea să fie nu înaintea mea, ci cumva mult deasupra mea. Aşa cum trebuie să li se pară peştilor ploaia care cade pe luciul golfului.

În cursul acelei prime săptămâni din martie, totul s-a rezumat la lumina zilei. Nu la lumina apusului, ci a zilei. La cum umplea Micul Roz şi părea să-l ridice. Săptămâna aceea s-a rezumat la muzica de la radio, la orice cântat de Allman Brothers, Molly Hatchet, Foghat. S-a rezumat la.. Cale începând „Call Me the Breeze", spunând „Iată o altă piesă rock-and-roll veche, dar nemuritoare; târşâiți-vă paşii până pe Broadway", şi la cum, atunci când închideam radioul şi-mi curățăm pensulele, auzeam scoicile sub casă. S-a rezumat la fața fantomatică pe care am văzut-o, cea aparținând unui tânăr care încă nu văzuse priveliştea de pe Duma Key. Era un cântec - cred că de Paul Simon - care conținea versul: *De n-aş*

fi iubit nicicând, nicicând n-aş fi plâns. Asta era faţa lui. Nu era o faţă reală, nu întru totul reală, însă eu o făceam să fie reală. Prindea contur în jurul creierului care plutea pe apa golfului. Nu-mi mai trebuiau fotografii, deoarece era o faţă cunoscută mie. Asta era o amintire.

XVIII

Ziua de 4 martie a fost o zi toridă de dimineaţă până seară, însă nu m-am sinchisit să pornesc aerul condiţionat. Am pictat doar într-o pereche de pantaloni scurţi, cu sudoarea şiroindu-mi pe faţă şi pe coaste. Telefonul sună de două ori. Prima dată a fost Wireman.

— Nu te-am mai văzut prin părţile astea în ultima vreme, Edgar. Vii la cină?

— Cred că o să refuz, Wireman. Mersi.

— Pictezi sau te-ai săturat de tovărăşia noastră aici, *la El Palacio? Sau* amândouă?

— E valabilă doar partea cu pictura. Aproape am terminat. S-a schimbat ceva la departamentul vizual?

— Becul stâng e tot ars, dar am cumpărat un petic pentru el şi când îl port, pot citi cu ochiul drept până şi cincisprezece minute o dată. E un mare pas înainte, şi cred că-ţi sunt dator pentru asta.

— Nu ştiu dacă e aşa, am spus. Nu e la fel ca în cazul tabloului cu Candy Brown şi Tina Garibaldi pe care l-am făcut. Sau cu soţia mea şi cu... prietenii ei, la o adică. De data asta nu e niciun *bum.* Ştii la ce mă refer când spun *bum?*

— Da, *muchacho.*

— Dar dacă o să se întâmple ceva, cred că o să se întâmple curând. Dacă nu, vei avea cel puţin un portret aşa cum arătai - *poate* aşa cum arătai - la douăzeci şi cinci de ani.

— Glumeşti, *amigo?*

— Nu.

— Cred că nici eu nu-mi amintesc cum arătam la douăzeci şi cinci de ani.

— Cum e Elizabeth? Vreo schimbare? El suspină.

— A părut puțin mai bine ieri-dimineață, aşa că am instalat-o în salonul din spate - e o mescioară acolo, ceea ce eu numesc Suburbia Porțelanurilor - şi a aruncat cu un set de balerine Wallendorf pe podea. Le-a spart pe toate opt. De neînlocuit, desigur.

— Îmi pare rău.

— Toamna trecută n-aş fi spus nici în ruptul capului că poate ajunge atât de rău, iar Dumnezeu ne pedepseşte pentru ceea ce nu ne putem imagina.

Al doilea telefon l-am primit cincisprezece minute mai târziu şi, de exasperare, am aruncat pensula pe masa de lucru. Era Jimmy Yoshida. Mi-a fost greu să-mi mențin exasperarea după ce i-am observat surescitarea, care friza exuberanța. Văzuse diapozitivele şi susținea că-i „va face pe toți să pice-n fund".

— Minunat, am spus. La prelegere am de gând să le spun: „Ridicaţi-vă de pe funduri"... şi apoi să plec fără alte cuvinte.

El râse de parcă ăsta ar fi fost cel mai comic lucru pe care-l auzise în viața lui, apoi spuse:

— Am sunat în principal ca să te întreb dacă vrei să marchezi vreun tablou cu NDV - nu e de vânzare.

Afară se auzea o larmă ca de camion încărcat cu vârf care traversează un pod de scânduri. M-am uitat spre golf - unde nu era niciun pod de scânduri - şi. mi-am dat seama că auzisem huruitul tunetului departe spre vest.

— Edgar? Mai eşti acolo?

— Aicea-s, am răspuns. Presupunând c-o să vrea cineva să le cumpere, le poți vinde pe toate mai puțin pe cele din seria *Fata şi corabia.*

— A!

— Asta a sunat a dezamăgire.

— Speram să cumpăr unul dintre acelea pentru galerie. Pusesem ochiul pe *Numărul 2.*

Şi respectând termenii contractuali, l-ar fi putut cumpăra cu o reducere de cincizeci la sută. *Nu-i rău, vlăjgane,* ar fi spus tatăl meu.

— Seria aia nu-i încheiată încă. Poate după ce-o să le pictez şi pe celelalte.

— Câte vor mai fi?

O *să tot pictez la ele până când o să pot citi numele corabiei-fantomă pe etambou.*

Poate că aş fi rostit acestea cu voce tare dacă n-ar mai fi huruit un tunet la vest.

— Presupun c-o să ştiu la momentul potrivit. Acum, dacă mă ierți...

— Lucrezi. Scuze. Te las să se întorci la muncă.

Când am închis, m-am gândit dacă voiam sau nu să mă întorc la muncă. Dar... eram aproape. Dacă mă străduiam, poate reuşeam să termin spre seară. Şi-mi surâdea destul de mult ideea de a picta în timp ce o furtună cu tunete se apropia dinspre golf.

Dumnezeule, ideea mi se părea chiar romantică.

Aşa că am ridicat volumul la radio, pe care-l redusesem ca să vorbesc la telefon, şi l-am auzit pe Axl Rose, cântând „Welcome to the Jungle“. Am luat o pensulă şi am pus-o după ureche. Apoi am mai luat una şi m-am apucat de pictat.

XIX

Norii de furtună se îngrămădeau pe cer, şlepuri uriaşe, negre pe burtă şi vineții spre mijloc. Din când în când, înăuntrul lor se declanşa câte un fulger, şi atunci semănau cu nişte creiere pline de gânduri negre. Golful îşi pierdu culoarea şi rămase nemişcat. Apusul era o bandă galbenă care pâlpâia într-un portocaliu pal şi se stingea. Micul Roz se umplu de întunecime. Radioul începu să pârâie la fiecare descărcare electrică. M-am oprit din lucru atât cât să-l închid, dar n-am aprins becurile.

Nu-mi amintesc precis când am încetat să fiu eu cel care picta... şi nici în ziua de azi nu sunt sigur dacă am încetat *măcar* să fiu eu; poate *si,* poate *no.* Ştiu doar că la un moment dat m-am uitat în jos şi mi-am văzut brațul drept în ultimele irizații ale soarelui şi-n scăpărările ocazionale ale fulgerului. Ciotul era tuciuriu, restul - alb ca varul. Muşchii atârnau moi şi inerți. Nu se vedea nici-o cicatrice, nici-o sutură în afara liniei care despărțea bronzul pielii de alb, dar mai jos de ea senzația de furnicătură era ca un foc mocnit. Apoi fulgerul scapără din nou şi brațul dispăru, nu existase nici-o clipă - nu pe Duma Key, cel puțin - însă furnicătura tot se simțea, se simțea atât de tare, că-ți venea să muşti din ceva cu dinții.

M-am întors la pânză şi chiar în clipa aceea furnicătura se revărsă într-acolo ca apa vărsată dintr-o ploscă, şi mă cuprinse frenezia. Furtuna se avântă asupra insulei odată cu lăsatul întunericului, iar eu m-am gândit la unele reprezentații de circ în care un tip legat la ochi aruncă pumnale spre o fetişcană frumuşică legată cu picioarele depărtate pe o platformă de lemn care se învârte, şi cred că am râs, pentru că *eu pictam* legat la ochi, sau pe aproape. Din când în când, fulgerul scapără şi Wireman apărea din întuneric, Wireman la douăzeci şi cinci de ani, Wireman înainte de Julia, înainte de Esmeralda, înainte de *la loteria.*

Câştig eu, câştigi şi tu.

Un fulger puternic îmi lumină fereastra într-un alb-purpuriu şi o pală zdravănă de vânt aduse acea descărcare electrică dinspre golf, aruncând ploaia în geam atât de tare, că am crezut (în partea de minte capabilă încă de gânduri coerente) că sticla se va sparge cu siguranță. Un întreg depozit de muniție explodă direct deasupra mea. Iar sub mine murmurul scoicilor devenise cleveteala lucrurilor moarte spunându-şi secrete pe voci de oase. Cum de nu auzisem până atunci asta? Lucruri moarte, da! O corabie venise aici, o corabie a morților cu vele putrede, şi descărcase cadavre vii. Acestea se aflau sub casa mea, iar furtuna le adusese la viață. Le puteam vedea croindu-şi îndârjite drum prin osuarul

scoicilor, arătări palid-amorfe cu păr verde şi ochi de pescăruş, târându-se una peste cealaltă în întuneric şi vorbind, vorbind, vorbind. Da! Pentru că aveau multe să-şi spună, şi cine ştie când avea să vină următoarea furtună ca să le aducă din nou la viață?

Totuşi, eu pictam neabătut. O făceam cu groază şi pe întuneric, mâna mea mişcându-se sus şi jos, aşa încât, pentru o vreme, mi s-a părut că *dirijez* de-a dreptul furtuna. Nu m-aş fi putut opri. Şi la un moment dat, *Wireman priveşte spre vest* a fost gata. Aşa-mi spunea brațul drept. Mi-am iscălit inițialele - *EF* - în colțul din stânga jos, după care am rupt pensula în două, folosind pentru asta ambele mâini. Bucățile le-am aruncat pe jos. M-am îndepărtat împleticit de şevalet, strigând înlăuntrul meu puterii care mă stăpânea să înceteze. Şi avea s-o facă; fără doar şi poate, avea s-o facă; tabloul era terminat şi, fără doar şi poate, acum avea să înceteze.

M-am dus în capul scărilor şi m-am uitat în jos, iar acolo, la baza lor, erau două siluete mici de pe care se scurgea apa. Mi-am spus: *Măr, portocal.* Mi-am spus: *Câştig eu, câştigi şi tu.* Apoi fulgerul scapără şi am văzut două fetițe cam de şase ani, fără-ndoială gemene şi fără-ndoială surorile înecate ale lui Elizabeth Eastlake. Purtau rochițe lipite de corpuri. Părul le era lipit şi el de obraji. Chipurile lor erau două orori palide.

Ştiam de unde veniseră. Se târâseră afară de sub scoici.

Porniră pe scări în sus către mine, mână-n mână. Tunetul explodă la un kilometru deasupra mea. Am încercat să strig. N-am reuşit. Mi-am spus: *Nu văd asta.* Mi-am spus: *Ba o văd.*

— O să reuşesc, zise una dintre fetițe. Vorbi pe vocea scoicilor.

— Era roşu, spuse cealaltă. Vorbi pe vocea scoicilor.

Erau la jumătatea scărilor acum. Căpşoarele lor nu erau mai mult de două tigve cu păr ud scurs pe umeri.

— Şezi în *scum,* ziseră la unison, ca două fetițe care recită un cântecel pentru sărit coarda... Însă vorbiră pe vocea scoicilor. Şezi în *tăciun.*

Întinseră spre mine degete teribile, ca burta unui peşte. Am leşinat în capul scărilor.

XX

Telefonul suna. Pentru mine, aceea a fost Iarna Telefoanelor.

Am deschis ochii şi am dibuit după veioza de lângă pat, dorindu-mi numaidecât lumină, pentru că tocmai avusesem cel mai urât coşmar din viața mea. În loc să dea peste veioză, degetele mele dădură de un perete. În clipa aceea, am fost conştient că-mi țineam capul într-un unghi ciudat, dureros, chiar lângă acel perete. Tunetul hurui - dar îndepărtat şi îmbufnat; tunetul era acum pe ducă - şi asta îmi ajunse pentru a-mi aduce totul în minte cu o claritate dureroasă, înspăimântătoare. Nu mă aflam în pat. Mă aflam în Micul Roz. Leşinasem pentru că...

Pe dată, am deschis larg ochii. Stăteam cu fundul pe palier şi cu picioarele pe scări în jos. M-am gândit la cele două fetițe înecate - nu, a fost mai mult, a fost o clipă de totală şi strălucitoare aducere aminte - şi am sărit în picioare fără să-mi simt câtuşi de puțin şoldul rănit. Eram concentrat complet asupra celor trei comutatoare din capul scărilor, dar chiar în timp ce degetele mele le găsiră, mi-am spus: *N-o să funcționeze, furtuna va fi provocat o pană de curent.*

Dar *funcționară,* izgonind întunericul din studio şi din casa scărilor. Am trăit un moment neplăcut când am văzut nisip şi apă la baza scărilor, însă lumina ajungea destul de departe încât să-mi permită să văd că uşa din față fusese deschisă de vânt.

Cu siguranță vântul o deschisese.

În living, telefonul tăcu şi robotul se cuplă. Vocea mea înregistrată îl invită pe apelant să lase un mesaj după semnalul sonor. Apelantul era Wireman.

„Edgar, unde eşti?“ Eram prea dezorientat ca să-mi dau seama dacă aud surescitare, exasperare sau teroare în vocea lui. „Sună-mă, trebuie să mă suni *imediat!“* Şi apoi un *clic.*

Am coborât la parter încet, câte o treaptă o dată, ca un octogenar, şi întâi de toate am aprins becurile: în living, în bucătărie, în ambele dormitoare, în camera Florida. Am aprins becurile şi în baie, întinzând mâna în întuneric pentru asta, adunându-mi puterile în caz că ceva rece şi umed şi înfăşurat în alge m-ar fi agățat. Nu s-a întâmplat. Cu toate becurile aprinse, m-am relaxat destul cât să-mi dau seama că-mi este foame din nou. Foame de lup. Era pentru prima dată când simțeam asta de când lucrasem la portretul lui Wireman... dar, desigur, acea ultimă şedință fusese deosebită.

M-am aplecat ca să examinez mizeriile suflate înăuntru prin uşa deschisă. Doar nisip şi apă, apa adunându-se deja în mărgeluțe deasupra cerii pe care menajera mea o folosise pentru a da luciu chiparosului. Mai era o urmă de umezeală pe primele trepte, acoperite cu covor, însă doar umezeală era, nimic altceva.

Nu voiam să recunosc în sinea mea că mă uitam după urme de paşi.

M-am dus în bucătărie, mi-am făcut un sendviş cu pui şi l-am înfulecat stând în picioare la tejghea. Am luat o bere din frigider şi am dat-o pe gât. După ce am terminat sendvişul, am mâncat resturile salatei din ziua precedentă, plutind mai mult sau mai puțin în sosul Newman's Own French. Apoi m-am dus în living cu gândul de a suna la *El Palacio.* Wireman răspunse de la primul târâit. Eram pregătit să-i spun că am fost afară, căutând să văd dacă furtuna nu produsese pagube casei, însă numai asta nu-l interesa pe el. Wireman plângea şi râdea.

— Văd! La fel de bine ca oricând! Ochiul stâng vede clar ca lumina zilei.

Nu-mi vine să cred, dar...

— Ia-o mai încet, Wireman, abia înțeleg ce spui.

N-o luă mai încet. Poate că nu-i stătea în putere.

— Când era furtuna mai năprasnică, prin ochiul beteag m-a fulgerat o durere... o durere cum n-ai crede niciodată... ca un fir încins... am crezut că ne-a lovit fulgerul, Doamne, păzeşte... mi-am luat peticul de la ochi... şi am văzut! Înțelegi ce-ți spun? *Văd!*

— Da, l-am liniştit. Înțeleg. E minunat.

— Tu ai fost? Tu ai fost, aşa-i?

Am spus:

— Poate. Probabil. Am un tablou pentru tine. Ți-l aduc mâine. Am ezitat.

Eu aş avea mare grijă de el, *amigo.* Nu cred că are importanță ce se întâmplă cu ele odată terminate, însă tot eu am crezut că Kerry o să-l înfrângă pe Bush.

El râse dezlănțuit.

— O, *verdad,* am înțeles ideea. A fost greu? M-a lovit un gând înainte să apuc să răspund.

— A afectat-o tare furtuna pe Elizabeth?

— O, mamă, îngrozitor. Întotdeauna o sperie, dar aceasta... a fost îngrozită. Striga ceva despre surorile ei. Tessie şi Lo-Lo, cele care s-au înecat în anii douăzeci. M-a băgat până şi pe mine în sperieți pentru o clipă... dar acum s-a terminat. *Tu* eşti bine? *A fost* greu?

M-am uitat la nisipul împrăştiat pe podea între uşa din față şi scări. Nu erau urme de paşi acolo, clar. Dacă mi se părea că văd altceva în afară de nisip, de vină era afurisita mea *imaginație artistică.*

— Puțin. Dar acum s-a terminat.

Speram ca asta să fie adevărat.

XXI

Am mai vorbit cinci minute... sau mai degrabă, Wireman a vorbit. S-a bâlbâit, mai bine spus. Ultimul lucru pe care-l spuse a fost că i-e frică să se culce. Se temea că la trezire va descoperi că este din nou orb la ochiul stâng. I-am spus că nu

cred că trebuie să-şi facă griji pentru asta, i-am urat noapte bună şi am închis. Ce mă îngrijorare *mine* era că mă voi trezi în toiul nopții şi le voi descoperi pe Tessie şi Laura - Lo-Lo, pentru Elizabeth - şezând de o parte şi de cealaltă a patului meu.

Una dintre ele ținând-o poate pe Reba în poala ei jilavă.

Am mai luat o bere şi m-am dus la etaj. M-am apropiat de şevalet cu fruntea plecată, uitându-mă țintă la picioare, apoi am ridicat brusc ochii, sperând parcă să iau portretul prin surprindere. O parte din mine - o parte rațională - se aştepta să-l vadă desfigurat de vopseaua împroşcată alandala, un Wireman parțial acoperit de mâzgălelile şi petele pe care le făcusem în timpul furtunii, când propria-mi lumină reală fulgera. Restul din mine ştia că nu poate fi aşa. Restul din mine ştia că am pictat la o altă lumină (exact cum aruncătorii de cuțite legați la ochi îşi folosesc un alt simț pentru a-şi coordona mâinile). Partea aceea ştia că *Wireman priveşte spre vest* ieşise perfect, şi partea aceea avea dreptate.

În anumite privințe, era cea mai bună lucrare pe care o făcusem pe Duma Key, deoarece era cea mai *rațională* lucrare - până aproape de sfârşit, țineți minte, *Wireman priveşte spre vest* fusese pictat la lumina zilei. Şi de către un om în deplinătatea facultăților sale mentale. Fantoma care-mi bântuia pânza devenise o scumpete de față, tânără şi calmă şi vulnerabilă. Părul era de un negru mătăsos, curat. Un surâs mic pândea la colțurile buzelor; la fel şi în ochii verzi. Sprâncenele erau groase şi frumoase. Fruntea de deasupra lor era lată, o fereastră deschisă prin care omul acesta îşi apleca gândurile către golful Mexic. Nu era nici urmă de glonț în creierul acela vizibil. Aş fi putut la fel de uşor să fac să dispară un anevrism sau o tumoare malignă. Prețul terminării tabloului fusese ridicat, însă factura fusese achitată.

Furtuna se transformase în câteva huruituri slabe undeva deasupra pintenului Floridei. Mă gândeam că aş putea să dorm, şi o puteam face cu veioza aprinsă, dacă voiam; Reba nu avea să mă pârască. Puteam chiar să dorm cu ea cuibărită

între ciotul brațului şi coaste. Mai făcusem asta. Iar Wireman putea să vadă din nou. Deşi chiar şi asta părea irelevant în momentul de față. Relevant părea să fie că în sfârşit pictasem ceva minunat.

Şi era al meu.

Mă gândeam că voi putea adormi cu gândul ăsta.

Cum se face un desen (VI)

Mențineți-vă concentrarea. Asta e diferența dintre un desen bun şi doar o imagine care să aglomereze o lume şi aşa înțesată de ele.

Elizabeth Eastlake era neîntrecută când venea vorba să se concentreze; țineți minte că literalmente îşi desenase întoarcerea pe lume. Iar când vocea care vorbea prin Noveen îi spuse de comoară, ea se concentra asupra ei şi făcu desene cu ea împrăştiata pe fundul nisipos al golfului. Odată descoperite de furtună, acele fermecătoare lucruri se aflau destul de aproape de suprafață, încât soarele să se reflecte în ele la miezul zilei - scânteieri ce trebuie că-şi croiau drum până la suprafață.

Ea voia să-i facă pe plac lui tati. Nu-i trebuia pentru ea decât păpuşa de porțelan.

Tati spune: Orice păpuşă ar fi, a ta este - dreptul celui ce găseşte, *şi Domnul să-l aibă în pază pentru asta.*

Ea intră în apă alături de el, până la genunchii ei grăsulii, arătând cu degetul, spunând: E chiar acolo. Înotată şi dă din pişoare pân' ce zic io stop.

El intră mai mult în apă, iar ea rămase locului, şi când el se aruncă înainte, oferindu-şi trupul apei, înotătoarele lui i se părură fetiței mari cât nişte bărcuțe cu vâsle. Mai târziu, avea să le deseneze exact aşa. El scuipă în mască, o clăti şi şi-o puse pe față. Băgă muştiucul tubului de respirat în spatele buzelor. Plecă lovind din picioare în albastrul însorit cu fața sub apă, corpul contopindu-i-se cu licăririle mişcătoare ale soarelui pe apă care transformau vălurelele sticloase în aur.

Ştiu toate acestea. Elizabeth a făcut câteva desene şi am făcut şi eu câteva.

Câştig eu, câştigi şi tu.

Ea rămase în apă până la genunchi cu Noveen cuibărită la subsuoară, privind, până când Nan Melda, îngrijorată de învolburarea apei, îi strigă să se întoarcă pe ceea ce ei numeau Shade Beach. Apoi statură toți laolaltă. Elizabeth strigându-i lui John să se oprească. Îi văzură înotătoarele ridicându-se în aer când bărbatul se scufundă pentru prima dată. Stătu sub apă poate patruzeci de secunde, apoi ieşi la suprafață într-o ploaie de stropi, scuipând muştiucul tubului de respirat.

El spune: Afurisit să fiu dacă nu este ceva acolo jos!

Iar când se întoarse la micuța Libbit, el îmbrățişat pe ea îmbrățişat pe ea îmbrățişat pe ea.

A ştiut-o. A desenat-o. Cu coşulețul de picnic roşu pe o pătură în apropiere şi cu pistolul cu săgeți aşezat deasupra coşului.

Se duse iar în larg şi când se întoarse avea brațele pline de obiecte vechi pe care le ținea incomod la piept. Mai târziu avea să se folosească de coşul de cumpărături al lui Nan Melda, punând în el o greutate de plumb ca să-l poată trage mai uşor la fund. Şi mai târziu avea să apară o fotografie de ziar înfățişând mare parte din brizbizurile recuperate - „comoara“ - întinse înaintea unui John Eastlake zâmbitor şi a talentatei, extrem de concentratei sale fiice. Dar nu se vedea nici-o păpuşă de porțelan în poza aceea.

Deoarece păpuşa de porțelan era special. Îi aparținea lui Libbit. Era dreptul ei de salvatoare.

Oare arătarea aia, păpuşa, să le fi împins pe Tessie şi Lo-Lo la moarte? Ea să-l fi creat pe băiatul cel mare? Ce legătură mai avea Elizabeth cu asta pe atunci? Cine era artistul, cine - suprafața goală?

La unele întrebări n-am aflat un răspuns mulțumitor, dar am făcut şi eu desene la viața mea, tablouri, şi ştiu că atunci când vine vorba de artă, e absolut normal să-l parafrazezi pe Nietzsche: dacă-ți menții concentrarea, până la urma concentrarea te va menține pe tine. Uneori fără drept de apel.

11. Priveliştea de pe Duma

I

În dimineața următoare, devreme, eu şi Wireman stăteam în golf - apa era suficient de rece să-ți scoată ochii din cap - până la glezne. El intrase şi eu îl urmasem fără întrebări. Fără un singur cuvânt. Ne țineam amândoi în mână cana de cafea. El purta pantaloni scurți; eu mă oprisem doar cât să-mi ridic pantalonii până la genunchi. În spatele nostru, la capătul pasarelei, Elizabeth stătea prăbuşită în scaunul ei, uitându-se cu o privire sumbră spre orizont şi bolborosind în bărbie. O bună parte din micul dejun era încă înaintea ei. Mâncase ceva, împrăştiase restul. Avea părul desfăcut, îl sufla o briză caldă dinspre sud.

Apa fremăta în jurul nostru. Odată ce m-am obişnuit, mi-a plăcut mult senzația mătăsoasă a acelui freamăt: mai întâi fluxul care-mi dădea senzația că am slăbit ca prin farmec cinci kilograme, sau pe acolo, apoi refluxul care trăgea nisipul dinspre degetele mele de la picioare în vârtejuri mici, gâdilătoare. La şaptezeci sau optzeci de metri înaintea noastră, doi pelicani graşi trasară o linie pe văzduhul dimineții. Apoi îşi strânseră aripile şi căzură ca bolovanii. Unul ieşi la suprafață cu pliscul gol, dar celălalt îşi prinsese micul dejun. Peştişorul dispăru pe gâtlej în jos chiar în timp ce pelicanul se ridică în aer. Era un balet străvechi şi tocmai de aceea cu atât mai plăcut. Pe insulă, spre sud, unde se înălța desişul verde, o altă pasăre striga „O-o! O-o!“ iar şi iar.

Wireman se întoarse spre mine. Nu arăta de douăzeci şi cinci de ani, dar arăta mai tânăr decât în tot timpul de când îl cunoşteam. Nu era nici urmă de roşeață în ochiul său stâng, care pierduse aspectul acela delabrat, de „privesc unde am eu

chef“. Nu mă îndoiam câtuşi de puțin că mă vedea cu el; că mă vedea foarte bine.

— Îți rămân dator vândut, zise el. Oricând. Toată viața. Sună-mă şi-o să vin. Cere-mi şi o să fac. E un cec în alb. Ai înțeles bine asta?

— Da, am spus.

Mai înțelegeam bine şi un alt lucru: când cineva îți oferă un cec în alb, nu trebuie niciodată, dar absolut niciodată, să-l încasezi. Lucrul ăsta nu mi l-a dictat mintea. Uneori, înțelegerea ocoleşte creierul şi izvorăşte direct din suflet.

— Bine, atunci, zise el. Mai mult n-o să spun.

Am auzit sforăieli. Am întors capul şi am văzut că Elizabeth lăsase bărbia în piept. Strângea într-un pumn o bucată de pâine prăjită. Părul îi zburătăcea în jurul capului.

— Pare mai slabă, am spus.

— A pierdut zece kilograme de la Anul Nou încoace. Îi dau o dată pe zi maxi-shake-uri din alea - Ensure, li se spune - dar nu vrea întotdeauna să le ia. Dar tu? Doar munca prea multă te-a făcut să arăți aşa?

— Cum arăt?

— De parcă Ogarul din Baskerville ți-ar fi mâncat de puțin timp buca dreaptă. Dacă e din cauza muncii, poate n-ar fi rău să mai iei câte o pauză. Ridică din umeri. „Asta-i părerea noastră, o aşteptăm cu drag pe a dumneavoastră“, cum spun cei de la Canal 6.

Am rămas pe loc, simțind mişcarea valurilor şi gândindu-mă la ce i-aş putea spune lui Wireman. La cât *de mult* i-aş putea spune lui Wireman. Răspunsul părea de la sine înțeles: totul sau nimic.

— Cred că ar fi mai bine să te informez cu privire la ce s-a întâmplat noaptea trecută. Trebuie doar să promiți că n-o să suni după oamenii în halate albe.

— Bine.

I-am povestit cum îi terminasem portretul aproape pe întuneric. I-am povestit că mi-am văzut brațul şi mâna dreaptă. Apoi că am văzut cele două fetițe moarte la baza

scărilor şi că am leşinat. Când am terminat, ieşiserăm din apă şi ne apropiaserăm de locul unde Elizabeth sforăia. Wireman începu să-i curețe tava, răsturnând resturile în punga pe care o scosese din traista agățată pe un braț al scaunului ei.

— Nimic altceva? întrebă el.

— Nu ajunge atât?

— Întreb doar.

— Nimic altceva. Am dormit ca un prunc până la şase. Apoi te-am pus pe tine - *tabloul* cu tine - pe bancheta din spate a maşinii şi am venit încoace. Când eşti pregătit să-l vezi, apropo...

— Toate la vremea lor. Gândeşte-te la o cifră între unu şi zece.

— Poftim?

— Fă-mi pe plac, *muchacho.* M-am gândit la o cifră.

— Bine.

Rămase tăcut un moment, uitându-se către golf. Apoi spuse:

— Nouă?

— Nu. Şapte.

El aprobă din cap.

— Şapte.

Se lovi cu degetele în piept câteva momente, apoi le lăsă să cadă în poală.

— Ieri ți-aş fi putut spune. Astăzi, nu pot. Telepatia mea - tresărirea aia mică - a dispărut. E un troc mai mult decât onest. Wireman e aşa cum Wireman era, şi Wireman spune *muchas gracias.*

— Care-i ideea? Sau *ai* vreo idee?

— Am avut. Ideea e că tu nu-ți pierzi mințile, dacă de asta te temi. Pe Duma Key, oamenii frânți par să fie oameni speciali. Când nu mai sunt frânți, nu mai sunt speciali. Eu, unul, m-am lecuit. Tu încă eşti frânt, aşa că eşti încă special.

— Nu-s sigur unde vrei să ajungi.

— Pentru că vrei să fac un lucru simplu să fie dificil. Uită-te înaintea ta, *muchacho,* şi spune-mi ce vezi.

— Golful. Ceea ce tu numeşti *caldo largo.*

— Şi ce pictezi aproape tot timpul?

— Golful. Apusuri pe golf.

— Şi ce înseamnă să pictezi?

— Să pictezi înseamnă să vezi, presupun.

— Nu-i nimic de presupus la asta. Şi ce înseamnă să vezi pe Duma Key? Simțindu-mă ca un copil care recită o lecție de care nu e foarte sigur, am spus:

— Să vezi *special?*

— Da. Deci ce crezi tu, Edgar? Azi-noapte, erau sau nu acolo fetele acelea moarte?

Am simțit un fior pe spinare.

— Probabil că erau.

— Aşa cred şi eu. Cred că ai văzut fantomele surorilor ei.

— Sunt speriat de ele.

Am spus asta pe o voce joasă.

— Edgar..., nu cred că fantomele îi pot răni pe oameni.

— Poate nu pe oamenii comuni în locuri comune, am spus. El a încuviințat din cap, cam fără tragere de inimă.

— Bine. Deci ce vrei să faci?

— Ce *nu* vreau să fac e să plec. N-am terminat aici încă.

Nu mă gândeam doar la expoziție - la băşicuța de săpun a gloriei. Mai erau şi altele. Doar că nu ştiam care erau aceste altele. Nu încă. Dacă aş fi încercat să le transpun în cuvinte, ar fi sunat aiurea, ca o chestie scrisă pe un răvaş. Ceva care conține cuvântul *soartă.*

— Vrei să vii aici, la *Palacio?* Să te muți cu noi?

— Nu.

Credeam că asta ar înrăutăți lucrurile, cine ştie cum. Şi, pe deasupra, Marele Roz era casa mea. Mă îndrăgostisem de ea.

— Dar Wireman, vrei să vezi ce poți afla despre familia Eastlake în general şi despre fetele alea două în particular? Dacă poți citi din nou, poate apuci să faci săpături pe internet...

El mă prinse de braț.

— O să fac săpături ca un apucat. Poate că reuşeşti şi tu ceva în direcția asta. Te duci la un interviu cu Mary Ire, aşa-i?

— Da. L-au programat pentru săptămâna de după aşa-numita mea prelegere.

— Întreab-o de familia Eastlake. Poate nimereşti potul norocos. Domnişoara Eastlake era o mare susținătoare a artelor la vremea ei.

— Bine.

Apucă mânerele scaunului cu rotile, în care bătrâna dormea, şi-l întoarse cu fața spre acoperişurile portocalii ale impunătoarei case.

— Acum, hai să ne uităm la portret. Vreau să văd cum arătam când încă mai credeam că Jerry Garcia poate salva lumea.

II

Îmi parcasem maşina în curtea interioară, lângă Mercedes-Benz-ul argintiu, din epoca Războiului din Vietnam, al lui Elizabeth Eastlake. Am scos portretul din mult-umilul meu Chevrolet, l-am aşezat în picioare şi l-am ținut înaintea lui Wireman, ca să-l poată vedea. Stând acolo şi privindu-l în tăcere, mă fulgeră un gând straniu: eram ca un croitor care stă lângă o oglindă într-un magazin de îmbrăcăminte masculină. În câteva momente, clientul meu fie îmi va spune că-i place costumul pe care i-l făcusem, fie va cătina din cap cu regret şi va spune că nu e bine.

Departe înspre sud, în ceea ce începeam să numesc în gând Jungla Duma, pasărea reîncepu să-şi cânte trilul de rău-augur: „O-o!“

În cele din urmă, n-am mai putut îndura.

— Spune ceva, Wireman. Spune ceva.

— Nu pot. Sunt fără cuvinte.

— Tu? Imposibil.

Dar când îşi dezlipi ochii de la portret, am înțeles că era adevărat. Arăta de parcă l-ar fi pocnit cineva în cap cu un ciocan. Ştiam deja că lucrările mele îi afectează pe oameni, însă niciuna dintre acele reacții nu se asemăna cu reacția lui Wireman din acea dimineață de martie.

Ce-l trezi într-un târziu din visare fu un ciocănit precis. Era Elizabeth. Se trezise şi bătea cu degetul în tavă.

— Țigară! strigă ea. Țigară! *Țigara!*

Unele lucruri supraviețuiseră şi prin ceața provocată de Alzheimer, se părea. Partea din creierul ei care tânjea după nicotină nu se deteriorase deloc. Voia să fumeze până-n ultima clipă.

Wireman scoase un pachet de American Spirits din buzunarul pantalonilor săi scurți, scutură o țigară, şi-o vârî în gură şi o aprinse. Apoi i-o întinse ei.

— Dacă te las să te descurci singură cu asta, o să-ți dai foc, domnişoară Eastlake?

— *Țigară!*

— Asta nu-i foarte încurajator, dragă.

Dar i-o dădu şi, cu sau fără Alzheimer, ea se descurcă de minune, trăgând un fum prelung şi dându-l afară pe nări. Apoi se lăsă pe spate în scaun, semănând pentru un moment nu cu căpitanul Bligh pe punte, ci cu Franklin Delano Roosevelt în loja oficială. Nu-i mai trebuia decât un portțigaret pe care să-l strângă între dinți. Şi, desigur, câțiva dinți.

Wireman îşi întoarse privirea la portret.

— Doar nu intenționezi serios să-l scoți la vânzare, aşa-i? Nu poți. E o lucrare nemaipomenită.

— E al tău, am spus. Fără discuție.

— Trebuie să-l incluzi în expoziție.

— Nu ştiu dacă-i o idee prea bună...

— Tu însuți ai spus că odată ce-s terminate, orice efect asupra modelului probabil că ia sfârşit...

— Da, *probabil.*

— "Probabil" ajunge pentru mine, iar Scoto e un loc mai sigur decât casa asta. Edgar, portretul ăsta merită să fie

văzut. La naiba, are *nevoie* să fie văzut.

— Tu eşti, Wireman? Eram sincer curios.

— Da. Nu.

Rămase cu ochii la el încă un moment. Apoi se întoarse spre mine.

— Aşa voiam să fiu. Poate că aşa eram, în cele câteva zile bune din cel mai bun an al meu. Adăugă, aproape fără voie: În cel mai idealist an al meu.

Pentru un timp, n-am spus niciunul nimic, ci ne-am uitat doar la portret în timp ce Elizabeth pufăia ca o locomotivă cu abur. O *veche* locomotivă cu abur. Apoi Wireman spuse:

— Multe lucruri mă pun pe gânduri, Edgar. De când am venit pe Duma Key, am mai multe întrebări decât un copil de patru ani când vine vremea de culcare. Dar un lucru care nu mă nedumereşte este că vrei să rămâi aici. Dacă aş putea face ceva asemănător cu asta, şi eu aş vrea să rămân aici pe veci.

— Anul trecut pe vremea asta, mâzgăleam pe carneţele de telefon în timp ce eram pus să aştept pe fir, am rostit.

— Mi-ai povestit asta deja. Dar mai spune-mi ceva, *muchacho.* Uită-te la asta... şi gândindu-te la toate celelalte tablouri pe care le-ai făcut de când ai început... ai face ceva ca să nu se fi întâmplat accidentul care te-a lăsat fără un braţ? Ai face asta, dacă ai putea?

M-am gândit la cum pictam în Micul Roz în timp ce The Bone pompa rock-and-roll hardcore în reprize zgomotoase. M-am gândit la Marile Plimbări pe Plajă. M-am gândit chiar şi la băiatul cel mare al Baumgartenilor strigând *Hei, domnu' Freemantle, fainã azvârlire!* când i-am aruncat discul înapoi. Apoi m-am gândit la cum mă trezisem în patul acela de spital, la cât de îngrozitor de *cald* îmi fusese, la cât de dezordonate îmi fuseseră gândurile, la cum uneori nu-mi aminteam nici măcar numele meu. La furie. La apăsătoarea descoperire (a avut loc în timpul emisiunii lui Jerry Springer) că o parte din corpul meu era dusă pe vecie. Începusem să plâng şi nu mă mai putusem opri.

— Aş face să nu se fi întâmplat, am spus, cât ai zice peşte.

— A, făcu el. Eram doar curios.

Şi se întoarse pentru a-i lua lui Elizabeth țigara. Ea întinse imediat mâinile ca un copil rămas fără o jucărie.

— Țigară! *Țigară! ȚIGARĂ!*

Wireman stinse țigara pe călcâiul sandalei sale şi după un moment ea tăcu, uitând de țigară acum, că-şi satisfăcuse pofta de nicotină.

— Stai cu ea până când pun tabloul în holul din față, vrei? întrebă Wireman.

— Sigur, am răspuns. Wireman, voiam doar să zic...

— Ştiu. Brațul. Durerea. Soția. A fost o întrebare prostească. Evident.

Aşteaptă doar să pun tabloul într-un loc sigur, bine? Apoi, data viitoare când vine Jack, trimite-l aici. O să-l împachetăm frumos şi-l poate duce la Scoto.

Dar o să scriu NDV peste tot pe hârtia de împachetat înainte să plece spre Sarasota. Dacă mi-l faci cadou, *al meu* e scumpul ăsta. Am zis!

În jungla dinspre sud, pasărea îşi reluă trilul de îngrijorare: „O-o! O-o! O-o!“

Voiam să-i mai spun ceva, să-i explic, dar se grăbea să plece. Pe deasupra, fusese întrebarea lui. Întrebarea lui prostească.

III

A doua zi, Jack Cantori duse *Wireman priveşte spre vest* la Scoto, iar Dario mă sună îndată ce îl scoase din ambalaj. Spunea că n-a mai văzut niciodată ceva asemănător şi că vrea ca acesta şi tablourile din seria *Fata şi corabia* să fie piesele de rezistență ale expoziției. El şi Jimmy credeau că operele acelea vor stârni interesul tocmai pentru că nu sunt de vânzare. I-am spus „bine“. El m-a întrebat dacă mă pregătesc pentru prelegere, iar eu i-am zis că mă gândesc la asta. El mi-a replicat că asta e bine, deoarece evenimentul deja stârneşte un

„nemaiîntâlnit interes“, şi încă nici nu fuseseră distribuite invitațiile.

— Pe deasupra, sigur că vom trimite imagini JPEG tuturor membrilor de pe e-lista noastră, spuse el.

— Asta-i minunat, am zis, dar nu mi se părea minunat.

În acele prime zece zile din martie, o curioasă moleşeală mă cuprinsese. Nu se extinsese şi asupra muncii; pictasem un alt apus şi o altă *Fata şi corabia.* Dimineață de dimineață, mă plimbam pe plajă cu traista peste umăr, căutând scoici şi orice lucru interesant adus de ape. Am găsit o mulțime de cutii de bere şi suc (cele mai multe netezite şi albite la fel ca amnezia), câteva prezervative, un pistol de jucărie şi un chilot bikini. Nici-o minge de tenis. Am băut ceai verde cu Wireman sub umbrela dungată. Am convins-o pe Elizabeth să mănânce salată de ton şi salată de macaroane, bogate amândouă în maioneză; am păcălit-o să bea „milkshake-urile“ Ensure cu paiul. Într-o zi, am şezut pe pasarelă alături de scaunul ei cu rotile şi i-am frecat cu piatra ponce bătăturile galbene de la picioarele ei bătrâne şi mari.

Ceea ce n-am făcut a fost să-mi iau notițe pentru presupusa mea „prelegere despre artă“, iar când Dario sună ca mă anunțe că fusese mutată în spațiul pentru lectură de la Biblioteca Publică, unde încăpeau două sute de spectatori, m-am felicitat că răspunsul meu imediat n-a lăsat nici-o clipă să se simtă cât de mult mi se răcise sângele în vene.

Două sute de oameni însemnau patru sute de ochi, toți îndreptați asupra mea.

De asemenea, ceea ce n-am făcut a fost să scriu vreo invitație, să fac vreo mişcare în sensul rezervării de camere pentru nopțile de 15 şi ş16 aprilie la Ritz-Carlton în Sarasota, sau să rezerv un Gulfstream care să aducă un cârd de prieteni şi rude din Minnesota.

Ideea că vreunul dintre ei şi-ar dori să-mi vadă mâzgăliturile începea să pară o nerozie.

Ideea că Edgar Freemantle, care cu un an în urmă se lupta cu Comitetul de Planificare din St Paul pentru testele de forare

la mare adâncime, ar putea susține o *prelegere despre artă* în fața unei adunări alcătuite din veritabili *cunoscători ai artei* părea absolut nebunească.

Tablourile însă păreau destul de reale, iar munca era... Doamne, munca era minunată. Când stăteam în fața şevaletului, în Micul Roz, la apus, îmbrăcat doar în pantaloni scurți şi ascultând The Bone, urmărind *Fata şi corabia nr.* 7 apărând pe albul pânzei cu o rapiditate năucitoare (ca un lucru ieşind dintr-o masă de ceață deasă), mă simțeam cu totul treaz şi viu, un om aflat exact în locul potrivit la momentul potrivit, o rotiță care se îmbină perfect cu angrenajul. Corabia-fantomă se mai întorsese puțin; numele ei părea să fie *Perse.* Dintr-un capriciu, am căutat cuvântul acesta pe Google şi l-am găsit doar o dată menționat - probabil un record mondial. Perse era o şcoală particulară din Anglia ai cărei absolvenți erau numiți Vechi Persani. Nu se amintea nimic despre o corabie-şcoală, cu sau fără trei catarge.

În această recentă versiune, fetița din barcă purta o rochiță verde cu bretele încrucişate pe spatele gol şi, de jur împrejurul ei, plutind pe apa întunecată, se vedeau trandafiri. Era o imagine neliniştitoare.

Când mă plimbam pe plajă, mâncând de prânz şi bând bere, alături de Wireman sau de unul singur, eram fericit. Când pictam tablourile eram fericit. Mai mult decât fericit. Când pictam mă simțeam împlinit într-un fel primar pe care nu-l înțelesesem niciodată înainte să vin pe Duma Key. Dar când mă gândeam la expoziția de la Scoto şi la toate lucrurile care făceau ca expoziția unor lucrări noi să fie o reuşită, mintea mi se bloca. Era mai mult decât un simplu trac; mi se părea că este de-a dreptul panică.

Uitam diverse lucruri - cum ar fi să deschid e-mailurile de la Dario, Jimmy sau Alice Aucoin de la Scoto. Când Jack mă întreba dacă sunt emoționat că trebuie „să arăt ce pot“ în Aula Geldbart de la Biblioteca Selby, îi spuneam „O, da“, apoi îi ceream să facă plinul la maşină în Osprey şi uitam ce mă întrebase. Când Wireman mă întreba dacă am discutat deja

cu Alice Aucoin despre cum să fie agățate tablourile, în ce grupuri, eu propuneam să aruncăm nişte mingi de tenis, pentru că lui Elizabeth părea că-i place să vadă asta.

Apoi, cam cu o săptămână înaintea prelegerii, Wireman spuse că vrea să-mi arate ceva ce a făcut el. Un mic lucru manual.

— Poate îți dai tu cu părerea, ca artist, zise el.

Pe masă, la umbra umbrelei sfâşiate Oack lipise ruptura cu o fâşie de bandă izolatoare) era un dosar negru. L-am deschis şi am scos ceva ce semăna cu un pliant lucios. Pe copertă figura una dintre primele mele încercări, *Apus cu soforă,* şi m-a surprins cât de profesionist arăta. Sub reproducere scria aşa:

Dragă Linnie: Asta am făcut în Florida şi, chiar dacă ştiu că eşti îngrozitor de ocupată...

Sub *îngrozitor de ocupată* era o săgeată. Am ridicat privirea spre Wireman, care mă urmărea inexpresiv. În spatele său, Elizabeth se holba la golf. Nu ştiam dacă această cutezanță a lui mă enerva sau mă făcea să mă simt uşurat. De fapt, mă simțeam şi enervat, şi uşurat. Şi nu-mi aduceam aminte să-i fi spus vreodată că o alint uneori pe fiica mea cea mare cu apelativul Linnie.

— Poți folosi orice corp de literă doreşti, spuse el. Ăsta e puțin cam prea de fetițe pentru gustul meu, dar colaboratoarei mele îi place. Iar numele din fraza de salut poate fi schimbat, desigur. Poți face modificări. Asta e frumusețea operării unor asemenea lucruri pe computer.

N-am răspuns, am dat doar pagina. Acolo era *Apus cu merişor* pe o parte şi *Fata şi corabia nr. 1* pe cealaltă. Sub imagini erau următoarele:

...sper că-mi vei fi alături la o expoziție de lucrări personale în seara de 15 aprilie, la Galeria Scoto, în Sarasota, Florida, 7-10 P.M. O rezervare Ia clasa întâi a fost făcută pe numele tău la

Zborul 22 al Air France, cu plecare din Paris pe data de 15 Ia ora 8:25 dimineața şi cu sosire la New York la ora 10:15 seara: mai ai rezervare la Zborul 496 al Delta, cu plecare de la aeroportul JFK din New York pe data de 15 a lunii, la ora 1:20 după-amiaza, şi cu sosire în Sarasota la 4:30 după-amiaza. O limuzină te va aştepta la aeroport şi te va duce la Ritz-Carlton, unde ți-am rezervat o cameră, cu complimentele mele, pentru nopțile de 15,16 şi 17 aprilie.

Sub aceasta era tot o săgeată. Am ridicat ochii spre Wireman, năucit. El arbora aceeaşi expresie imobilă, însă vedeam o pulsație la tâmpla sa dreaptă. Mai târziu, mi-a mărturisit: „Ştiu că riscam prietenia cu tine, dar cineva trebuia să facă ceva, şi deja îmi devenise clar că acea persoană nu vei fi tu."

Am dat la pagina următoare a pliantului. Alte două reproduceri din acelea uimitoare: *Apus cu scoică* pe stânga şi o schiță fără nume pe cutia mea poştală pe dreapta. Era o schiță foarte veche, executată cu creioane colorate Venus, însă aidoma florii care creştea lângă stâlpul de lemn - era o margaretă de un muştariu strălucitor - şi chiar şi schița arăta bine în reproducere, de parcă cel care ar fi făcut-o ştia bine ce face. Sau începea să ştie.

Textul de aici era scurt.

Dacă nu poți să vii, voi înțelege foarte bine - Parisul nu-i la o aruncătură de băț: - dar trag nădejde că vei veni.

Eram furios, însă nu eram prost. Cineva trebuia să ia hățurile. Din câte se pare, Wireman hotărâse că treaba asta îi revenea lui. *Ilse,* mi-am spus. *Probabil că Ilse e cea care l-a ajutat cu asta.* Mă aşteptam să găsesc un alt tablou deasupra textului de pe ultima pagină, dar n-am găsit. Ce am văzut acolo mi-a lovit sufletul cu surprindere şi iubire. Melinda a fost mereu fata mea cea dificilă, proiectul meu, însă n-o iubisem niciodată mai puțin pentru asta, iar ceea ce simțeam

se vedea limpede în fotografia aceea alb-negru, care părea îndoită pe la mijloc şi cu două colțuri făcute „urechi de măgar“. Avea şi de ce să arate aşa, deoarece Melinda care stătea lângă mine nu putea să aibă mai mult de patru ani. Prin urmare, instantaneul acela era vechi de cel puțin optsprezece ani. Ea purta jeanşi, cizme de cowboy, o cămaşă în stil western şi o pălărie de pai. Oare tocmai ne întorseserăm de la Pleasant Hills Farms, unde ea călărea uneori un ponei Shetland pe nume Sugar? Aşa mi se părea. În orice caz, stăteam pe trotuar în fața primei noastre căsuțe, din Brooklyn Park, eu în jeanşi spălăciți şi tricou alb cu mânecile scurte rulate în sus o dată şi cu părul pieptănat pe spate, ca un mexican. Aveam o cutie de bere Grain Belt într-o mână şi zâmbetul pe buze. Linnie se ținea agățată cu o mână de buzunarul jeanşilor mei şi pe fața întoarsa în sus se citea o expresie de iubire - o iubire atât de mare - care îmi puse un nod în gât. Am zâmbit aşa cum zâmbeşti când eşti în prag de a izbucni în lacrimi. Sub poză scria:

Dacă vrei să afli cine mai vine, poți să mă suni pe mine la 941-555-6166 sau pe Jerome Wireman la 941-555-8191, sau pe mama ta. O să oină şi ea, apropo, cu tot contingentul Minnesota, şi o să vă întâlniți la hotel. Sper să poți veni - te iubesc oricum, mica mea călăreață de ponei...

Tata

Am închis scrisoarea care era şi pliant, şi invitație, şi am rămas cu privirea ațintită la ea câteva momente. Nu mă simțeam întru totul în stare să vorbesc.

— Nu e decât o ciornă, desigur.

Wireman era precaut. Cu alte cuvinte, necaracteristic lui.

— Dacă nu-ți place nicicum, o arunc la coş şi o iau de la capăt. Fără supăr fără regrete.

— Poza aia n-o ai de la Ilse, am spus.

— Nu, *muchacho.* Pam a găsit-o într-un vechi album foto. Dintr-odată, totul deveni logic.

— De câte ori ai discutat cu ea, *Jerome?* El se crispa.

— Asta doare, dar poate că ai dreptate. Probabil că de vreo şase ori. Am început prin a-i spune că faci vâlvă pe aici şi că implici în asta o mulțime de oameni.

— Ce *dracu'!* am strigat, iritat.

— Oameni care au investit multă speranță şi încredere în tine, fără a mai pomeni de bani...

— Sunt absolut capabil să returnez toți banii pe care cei de la Scoto poate că i-au pus la bătaie...

— Taci din gură, zise el şi niciodată nu auzisem o asemenea răceală în vocea lui. Şi nici în ochi nu i-o văzusem. Tu nu eşti o jigodie, *muchacho,* aşa că nu te mai comporta ca şi când ai fi una. Poți să le returnezi încrederea? Poți să le returnezi obrazul, dacă marele artist debutant pe care l-au promis clienților nu-şi face apariția nici la prelegere, nici la expoziție?

— Wireman, la *expoziție* pot să merg, doar că afurisita aia de *prelegere...*

— *Ei* nu ştiu asta! strigă el. Avea o voce al naibii de puternică, şi scoase un adevărat urlet. Elizabeth nu-l băgă în seamă, însă ciripelele se ridicară în zbor de la marginea apei într-o cortină cafenie. Şi-au format curioasa idee că poate pe 15 aprilie tu *n-o* să vii la expoziție sau că o să-ți strângi catrafusele şi ei or să rămână cu o serie de camere goale în timpul perioadei de vârf a sezonului turistic, atunci când de obicei acumulează o treime din venitul lor anual.

— Nu au de ce să creadă asta, am spus, dar fața îmi zvâcnea ca un muşchi încordat.

— Nu? Tu ce credeai despre genul ăsta de comportament în cealaltă viață a ta, *amigo?* Ce concluzii trăgeai despre un agent de aprovizionare care trebuia să livreze ciment şi apoi îți trăgea clapa? Sau despre o echipă de instalatori aleşi să facă instalația la o bancă nouă şi care nu veneau în prima zi de lucru? Aveai, nu ştiu, mare încredere în astfel de tipi? Le credeai scuzele?

N-am spus nimic.

— Când Dario îți trimite e-mailuri în care îți cere ultima părere, nu primeşte niciun răspuns. El şi ceilalți te sună la telefon şi primesc răspunsuri vagi, cum ar fi „O să mă gândesc la asta“. Situația i-ar pune pe jar dacă tu ai fi Jamie Wyeth sau Dale Chihuly, dar nu eşti. La drept vorbind, tu eşti doar un tip cules de pe stradă. Aşa că ei mă sună pe mine, iar eu fac tot ce-mi stă în putere - în definitiv, sunt agentul tău, futu-i - dar eu nu-s artist, şi nici ei nu sunt, la propriu. Suntem ca o ceată de taximetrişti care încearcă să moşească un copil.

— Am priceput ideea, am zis.

— Mira-m-aş.

Suspină. Un suspin adânc.

— Spui că ai doar trac din cauza prelegerii şi că de expoziție o să te ții.

Sunt sigur că o parte din tine crede asta, dar, *amigo,* tre' să spun că am impresia că o altă parte din tine nu are nici-o *intenție* să vină la Galeria Scoto pe 15 aprilie.

— Wireman, asta-i pur şi simplu...

— O aiureală? Aşa să fie? Am sunat la Ritz-Carlton şi am întrebat dacă domnul Freemantle a rezervat vreo cameră pentru mijlocul lui aprilie şi mi s-a răspuns cu un „nu“ mare şi rotund. Aşa că am inspirat adânc şi am luat legătura cu fosta ta soție. Nu mai figurează în cartea de telefon, dar agentul tău imobiliar mi-a dat numărul când i-am spus că-i o urgență, într-un fel. Şi cât aş zice peşte, aflu că Pam încă ține la tine. Că vrea chiar să te sune şi să-ți spună asta, dar că se teme c-o să-i faci vânt.

Am căscat gura la el.

— Primul lucru pe care l-am stabilit odată trecuți de introducere este că Pam Freemantle habar nu are de vreo mare expoziție de artă, de acum în cinci săptămâni, a fostului ei soț. Al doilea lucru - a dat un telefon cât timp Wireman aştepta pe fir şi rezolva un rebus, beneficiind de curând recăpătata sa vedere - este că fostul ei soț nici n-a mişcat degetul să închirieze un avion, cel puțin nu de la compania de

care ştie ea. Ceea ce ne aduce la discuția de acum, dacă adânc în sinea sa, Edgar Freemantle n-a hotărât cumva că atunci când va veni momentul o să-şi zică „dă-o-n mă-sa de treabă“ şi o să se facă una cu pământul - ca să folosesc o expresie din tinerețea mea irosită.

— Nu, ai înțeles pe dos, am spus, dar cuvintele acestea ieşiră într-un fel monoton ce nu suna deloc convingător. Doar că toate pregătirile astea mă scot din minți şi... ştii, tot amân momentul.

Wireman era de neînduplecat. Dacă m-aş fi aflat în boxa martorilor, cred că deja m-aş fi transformat într-o baltă mică de grăsime şi lacrimi; judecătorul ar fi cerut pauză pentru a-i permite aprodului fie să mă şteargă cu mopul, fie să mă frece până ce dădeam lustru podelei.

— Pam zice că dacă ai elimina din St Paul clădirile ridicate de Compania Freemantle, oraşul ar arăta ca Des Moines în 1972.

— Pam exagerează.

El nu luă remarca în seamă.

— Ar trebui cumva să cred că un tip care a coordonat o asemenea lucrare nu se poate ocupa de nişte bilete de avion şi vreo şase camere de hotel? Mai ales când s-ar putea adresa unui personal de birou care ar fi categoric bucuros să primească vorbă de la el?

— Ei nu... eu nu... ei pur şi simplu nu pot...

— Începi să te enervezi?

— Nu.

Dar aşa era. Vechea furie se întorsese, aşteptând să ridice glasul până ce ar fi strigat la fel de tare ca Axl Rose la The Bone. Am dus degetele la un punct deasupra ochiului drept, unde începea să se formeze o migrenă. Astăzi puteam să mă ling pe bot de pictat, şi asta era vina lui Wireman. Wireman era vinovat. Pentru un moment, mi-am dorit să orbească. Nu doar la un ochi, ci la *amândoi,* şi mi-am dat seama că l-aş putea picta în felul ăsta. Atunci, furia se dezumflă.

Wireman îmi văzu mâna ducându-se la cap şi se detensionă puțin.

— Uite ce-i, majoritatea oamenilor pe care ea i-a contactat neoficial au confirmat deja, desigur, le-ar face mare plăcere. Vechiul tău maistru-şef Angel Slobotnik i-a spus lui Pam că-ți va aduce un borcan cu murături. Pam zicea că omul părea foarte încântat.

— Nu murături, ci ouă murate, am spus, şi chipul lat, plat şi zâmbăreț al lui Ainge Barosanu' mi-a fost pentru un moment atât de aproape, că mai că l-aş fi putut atinge. Angel, care-mi fusese alături vreme de douăzeci de ani, până când un infarct serios l-a scos pe tuşă. Angel, care răspundea la orice întrebare, oricât de scandaloasă ar fi fost, cu: *Se face, şefu'.*

— Eu şi Pam am făcut aranjamentele de zbor, zise Wireman. Nu doar pentru cei din Minneapolis-St Paul, ci şi pentru cei din alte locuri. Lovi cu degetul pliantul. Zborurile Air France şi Delta trecute aici sunt reale, iar fiica ta Melinda chiar are rezervare la bilet. Ştie cum stau lucrurile. La fel şi Ilse. Aşteaptă doar să fie invitate în mod oficial. Ilse a vrut să te sune şi Pam i-a spus să aştepte. Ea zice că tu trebuie să apeşi butonul de pornire şi, chiar dacă a greşit ea în unele privințe cât ați fost căsătoriți, *muchacho,* acum are dreptate.

— Bine, am cedat. Te ascult.

— Bun. Acum, vreau să discut cu tine despre prelegere. Am mormăit.

— Dacă te fofilezi de la prelegere, o să-ți fie de două ori mai greu să te duci la petrecerea din seara vernisajului...

M-am uitat la el incredul.

— Ce? întrebă el. Nu eşti de acord?

— Să mă fofilez? am întrebat. Să *mă fofilez?* Ce mama dracului e asta?

— Să-ți iei picioarele la spinare şi s-o ştergi, zise el, sunând puțin defensiv. Argou britanic. Vezi, de pildă, Evelyn Waugh, *Officers and Gentleman,* 1952.

— Vezi-mi fundu' şi fața ta, am spus. Edgar Freemantle, în prezent, îmi arătă degetul mijlociu şi, uite aşa, ne-am revenit

aproape complet la normal.

— I-ai trimis lui Pam pozele, aşa-i? I-ai trimis documentul JPEG.

— Da.

— Cum a reacționat?

— A căzut pe spate, *muchacho.*

Am rămas tăcut, încercând să mi-o imaginez pe Pam căzută pe spate. O puteam face, dar fața pe care o vedeam luminându-se de surprindere şi mirare era o față mai tânără. Trecuseră câțiva ani buni de când nu mai reuşisem să trezesc o asemenea reacție.

Elizabeth moțăia, dar părul îi era suflat peste obraji şi ea lovea cu degetele în ei ca o femeie deranjată de insecte. M-am ridicat în picioare, am luat un elastic din traista de pe brațul scaunului cu rotile - erau întotdeauna destule acolo, în multe culori aprinse - şi i-am strâns părul în coadă. Amintirea momentelor când făceam asta cu Melinda şi Ilse era dulce şi teribilă.

— Mulțumesc, Edgar. Mulțumesc, *mi amigo.*

— Deci, cum procedez? am întrebat.

Țineam palma pe obrazul lui Elizabeth, simțind netezimea părului ei aşa cum deseori simțisem netezimea părului fiicelor mele după ce-l spălam cu şampon; când memoria preia controlul cu o mână de fier, trupurile devin năluci care ne bântuie cu gesturile eurilor noastre din trecut.

— Cum să vorbesc despre un proces care este fie şi numai parțial supranatural? Poftim. O spusesem. Esența problemei. Totuşi, Wireman părea calm.

— Edgar! exclamă el.

— Edgar, *ce?* Pezevenghiul chiar râdea.

— Dacă le spui asta... *ei or să te creadă.*

Am deschis gura să-l contrazic. M-am gândit la operele lui Dali. M-am gândit la minunatul tablou al lui Van Gogh, *Noapte înstelată.* M-am gândit la unele tablouri de Andrew Wyeth - nu la *Lumea Cristinei,* ci la interioarele lui: camere nelocuite în care lumina e benignă şi, totodată stranie, de

parcă ar veni din nouă direcții simultan. Am închis gura la loc.

— Nu-ți pot spune ce să zici, zise Wireman, dar îți pot da aşa ceva. Îmi întinse pliantul-invitație.

— Îți pot da un şablon.

— Asta mi-ar fi de ajutor.

— Mda? Atunci, ascultă. Am ascultat.

IV

— Alo?

Şedeam pe canapea în camera Florida. Inima îmi bătea puternic. Acesta era unul dintre acele apeluri telefonice - toți au dat câteva la viața lor - când speri să ți se răspundă din prima, ca să te speli odată pe mâini de treaba asta şi, în acelaşi timp, speri să nu ți se răspundă, aşa încât să mai poți amâna o vreme o discuție anevoioasă şi probabil dureroasă.

Eu m-am ales cu varianta unu; Pam răspunse de la primul sunet al clopoțelului. Mai puteam spera doar ca discuția aceasta să decurgă mai bine decât precedenta. Mai bine decât precedentele, de fapt.

— Pam, sunt Edgar.

— Bună, Edgar, zise ea cu precauție. Cum eşti?

— Sunt... bine. Bine. Am discutat cu prietenul meu, Wireman. Mi-a arătat invitația pe care ați ticluit-o împreună.

Pe care ați ticluit-o împreună. Asta suna neprietenos. Conspirationist, chiar. Dar cum altfel puteam descrie lucrurile?

— Da?

Glasul ei era imposibil de interpretat. Am tras aer în piept şi mi-am făcut vânt. Dumnezeu urăşte laşii, zisese Wireman. Printre alte lucruri.

— Am sunat ca să-ți mulțumesc. Am fost un cretin de nota zece. Intervenția ta de data trecută a fost exact ceea ce-mi trebuia.

Tăcerea se prelungi destul cât să mă întreb dacă nu cumva închisese fără să aud eu la un moment anume. Apoi, ea spuse:

— Aici sunt, Eddie - mă culeg doar de pe jos. Nu-mi amintesc când ți-ai cerut ultima dată scuze de la mine.

Oare *îmi cerusem* scuze? Păi... nu contează. Poate că aşa sunase.

— Atunci, îmi pare rău şi pentru asta, am spus.

— Şi eu îți datorez scuze, zise ea, deci cred că acum suntem chit.

— Tu? Pentru ce trebuie să-ți ceri tu scuze?

— M-a sunat Tom Riley. Acum două zile. Şi-a reluat tratamentul. Urmează, şi citez: „să ceară iar ajutorul cuiva“ - prin asta presupun că se referă la un psihiatru - şi m-a sunat să-mi mulțumească pentru că i-am salvat viața. Te-a sunat vreodată cineva ca să-ți mulțumească pentru asta?

— Nu.

Deşi mă sunase cineva de curând ca să-mi mulțumească pentru că i-am salvat vederea, deci cam ştiam despre ce vorbeşte ea.

— E o experiență unică. „De n-ai fi fost tu, acum eram mort.“ Asta sunt exact cuvintele lui. Şi nu i-am putut spune că ție trebuie să-ți mulțumească, pentru că ar fi sunat a nebunie.

Am simțit ca şi când o curea care mă tot strângea de mijloc ar fi fost pe loc tăiată. Uneori, lucrurile se rezolvă în cea mai bună direcție. Uneori chiar se întâmplă.

— Asta-i bine, Pam.

— Am discutat cu Ilse despre expoziția ta.

— Da, eu...

— Ei, bine, cu Illy şi cu Lin, cu amândouă, dar când am vorbit cu Ilse, am întors discuția spre Tom şi mi-am dat seama imediat că ea nu ştie nimic despre ce s-a întâmplat între noi doi. M-am înşelat şi în privința asta. Şi am scos la iveală o latură foarte neplăcută în tot acel timp.

Mi-am dat seama, cu groază, că plângea.

— Pam, ascultă.

— Mi-am arătat *mai multe* laturi neatrăgătoare multor oameni de când m-ai părăsit.

Nu eu te-am părăsit! aproape că am strigat. Şi a fost cât pe ce s-o fac. Am fost atât de aproape, că mi-au ieşit broboane de sudoare pe frunte. *Nu eu te-am părăsit, ci tu ai cerut divorțul, laşă ce eşti!*

Am spus însă:

— Pam, ajunge cu asta.

— Dar a fost atât de greu de crezut, chiar şi după ce ai sunat şi mi-ai spus celelalte lucruri. Ştii, despre noul meu televizor. Şi despre Puffball.

Am dat să întreb cine este Puffball, apoi mi-am amintit de pisică.

— Dar mi-e mai bine acum. Am reînceput să merg la biserică. Îți vine să crezi? Şi la terapeut. Am cu ea o şedință pe săptămână. Făcu o pauză, apoi se precipită: E bună. Zice că nu poți închide uşa trecutului, poți doar să îndrepți greşelile şi să mergi mai departe. Am înțeles asta, dar nu ştiu cum să-ncep să îndrept greşelile față de tine, Eddie.

— Pam, nu-mi datorezi ni...

— Terapeuta mea spune că important e nu ce crezi *tu,* ci ceea ce cred *eu.*

— Înțeleg.

Vorbea ca vechea Pam, aşa că poate găsise terapeuta potrivită.

— Apoi m-a sunat prietenul tău Wireman şi mi-a spus că ai nevoie de ajutor... şi mi-a trimis pozele alea. Abia aştept să văd tablourile pe viu. Adică, ştiam că ai *un dram* de talent, pentru că ai desenat cărticelele alea pentru Lin când era tare bolnavă, în anul ăla...

— Am făcut eu asta?

Mi-aminteam anul în care Melinda fusese bolnavă; suferise o infecție după alta, culminând cu o repriză zdravănă de diaree, declanşată probabil de prea multe antibiotice, care o trimisese la spital pentru o săptămână. Pierduse cinci kilograme în primăvara aceea. De n-ar fi fost vacanța de vară -

şi inteligența ei de nota zece - ar fi trebuit să repete clasa a doua. Dar nu-mi aminteam să fi desenat vreo cărticică.

— Peştele Freddy? Crabul Caria? Donald, Cerbişorul Timid?

Donald, Cerbişorul Timid îmi suna oarecum cunoscut, adânc în sinea mea, dar...

— Nu, am spus.

— Angel era de părere că ar trebui să încerci să le publici, nu-ți aduci aminte? Dar *astea...* Dumnezeule! Ştiai că eşti în stare să pictezi?

— Nu. Am început să cred că ar putea ieşi ceva pe când eram la casa de la lacul Phalen, dar a mers mai departe decât credeam.

M-am gândit la *Wireman priveşte spre vest* şi la Candy Brown cel fără gură şi nas şi mi-am spus că tocmai rostisem litota secolului.

— Eddie, vrei să-mi dai voie să fac celelalte invitații aşa cum am făcut-o pe cea de model? Le pot modifica după caz, le pot face frumoase.

— Pa...

Era cât pe ce să-i spun *Panda* din nou.

— Pam, nu-ți pot cere asta.

— Dar vreau eu.

— Mda? Atunci, bine.

— O să le scriu şi o să i le trimit prin e-mail domnului Wireman. Le poți arunca o privire înainte să le tipărească. E un om neprețuit, domnul Wireman al tău.

— Da, am aprobat. Este. V-ați ales pe sprânceană, voi doi.

— Aşa-i? Părea încântată. Avea nevoie. Numai că trebuie să faci ceva pentru mine.

— Trebuie să le suni pe fete, pentru că *îşi ies din minți,* mai ales Ilse. Bine?

— Bine. Şi, Pam?

— Ce-i, scumpule?

Sunt sigur că o spusese fără să gândească, fără să ştie cât de tare durea. Ei, asta e - probabil că asta a simțit şi ea când m-a auzit rostindu-i numele de alint taman din Florida, un

nume de alint cu sonorități tot mai reci cu fiecare kilometru pe care-l făcea pe firul telefonic către nord.

— Mulțumesc, am spus.

— Cu cea mai mare plăcere.

Nu era decât unsprezece fără un sfert când ne-am luat rămas-bun şi am închis. Timpul nu s-a scurs niciodată mai repede în iarna aceea ca în serile pe care le petreceam în Micul Roz - stând la şevalet, mă minunam cum puteau culorile dinspre vest să se estompeze atât de repede - şi niciodată nu s-a scurs mai încet ca în dimineața aceea, când am dat telefoanele pe care le tot amânasem. Le-am înghițit unul după celălalt, ca pe nişte medicamente.

M-am uitat la telefonul fără fir din poala mea.

— Du-te-n mă-ta, telefon, am spus şi am început să formez din nou.

V

— Galeria Scoto, aici Alice.

O voce veselă pe care ajunsesem s-o cunosc bine în ultimele zece zile.

— Bună, Alice, aici Edgar Freemantle.

— Da, Edgar?

Veselia se transformă în precauție. Oare să fi fost acolo şi înainte nota aceea? Oare doar o ignorasem eu? Am spus:

— Dacă ai câteva minute la dispoziție, mă întrebam dacă n-am putea discuta despre ordinea diapozitivelor la prelegere.

— *Da,* Edgar, sigur că putem.

Uşurarea era palpabilă. Mă făcea să mă simt ca un erou. Sigur, mă făcea să mă simt şi ca un neghiob.

— Ai vreun carnețel la-ndemână?

— Pe toate penele din lume, sigur că da.

— Bine. În linii mari, o să le aranjăm în ordine cronologică...

— Dar eu *nu cunosc* cronologia lor, încercam să-ți spun...

— O cunosc eu şi o să ți-o spun imediat, dar ascultă, Alice: primul diapozitiv, cronologic, *nu* va fi şi primul. Primul aş vrea să fie *Trandafirii cresc din scoici.* Ai notat?

— *Trandafirii cresc din scoici.* Am notat.

Pentru a doua oară de când mă cunoştea, Alice părea sincer fericită că discutăm.

— Acum, schițele în creion, am spus.

Am mai discutat vreme de încă o jumătate de oră.

VI

— *Oui, allo?*

Un moment, n-am spus nimic. Răspunsul în franceză mă descumpăni puțin. Faptul că era vocea unui tânăr bărbat mă descumpăni şi mai mult.

— *Allo, allo?* Cu nerăbdare acum. *Qui est d l'appareil?*

— Mmm, probabil c-am format numărul greşit, am spus, simțindu-mă nu doar ca un cretin, ci ca un cretin american de viță nobilă. Încercam să dau de Melinda Freemantle.

— *D'accord,* ați format numărul corect. Apoi, puțin mai departe de receptor: Melinda! *Cest ton papa, je crois, cherie.*

Receptorul fu pus jos cu un zgomot. Am văzut pentru un moment imaginea - foarte clară, foarte corectă politic şi foarte probabil trezită de cărticelele de care Pam spusese că le-am desenat cândva pentru o fetiță bolnavă - imaginea unui uriaş sconcs vorbitor, purtător de beretă, Monsieur Pepe Le Pew, păşind țanțoş *prin pension-ul* (dacă acesta era termenul care defineşte un apartament cu o singură cameră în Paris) fiicei mele, cu linii unduitoare de miros ridicându-se de pe spinarea lui alb-dungată.

Apoi Melinda ridică receptorul, părând necaracteristic de tulburată.

— Tată? Tati? E totul în regulă?

— Totul e în regulă, am confirmat. Cel dinainte era colegul tău de camera?

Asta era o glumă, dar mi-am dat seama după necaracteristica ei tăcere că pusesem punctul pe *i.*

— Nu-i mare scofală, Linnie. Nu făceam decât...

— ...să mă iei peste picior, da.

Era imposibil să-ți dai seama dacă era amuzată sau exasperată. Legătura telefonică era bună, dar nu atât de bună.

— Dacă tot ai adus vorba, chiar asta e.

Mesajul din subtextul acestei replici se auzi tare şi clar: *Vrei să ajungi undeva cu asta?*

Nici în ruptul capului nu-mi trecea să ajung undeva cu asta.

— Ei, bine, mă bucur că ți-ai făcut un prieten. Poartă cumva beretă?

Spre imensa mea uşurare, ea râse. Cu Lin, era imposibil să ştii cum va lua o glumă, deoarece la ea simțul umorului era instabil ca o după-amiază de aprilie. Strigă:

— *Ric! Mon papa...* Ceva ce n-am înțeles, apoi:*...si tu portes un beret!*

Se auzi un râs îndepărtat de bărbat. *A, Edgar,* mi-am spus. *Până şi peste ocean îi faci să pice jos de râs,* pere fou *ce eşti.*

— Tati, *chiar* te simți bine?

— Perfect. Cum stai cu laringita?

— M-am însănătoşit, mersi.

— Tocmai am terminat de vorbit la telefon cu mama ta. O să primeşti o invitație oficială la o expoziție pe care o țin, dar ea spune că o să vii şi sunt extrem de încântat.

— *Tu* eşti încântat? Mama mi-a trimis câteva poze şi abia aştept. Când ai învățat *să. faci* aşa ceva?

Asta părea să fie întrebarea orei.

— Aici am învățat.

— Sunt *uimitoare.* Şi celelalte sunt la fel de bune?

— O să trebuiască să vii şi să vezi cu ochii tăi.

— Poate să vină şi Ric?

— Are paşaport?

— Da...

— Promite ză niu rhâdă de babacul tău?

— E foarte respectuos cu cei mai în vârstă.

— Atunci, în cazul în care mai sunt locuri în avion şi nu te deranjează dacă dormiți doi într-o cameră - presupun că asta nu reprezintă o problemă - sigur că poate să vină.

Ea strigă de fericire atât de tare, că-mi răni urechile, dar n-am îndepărtat receptorul. Trecuse mult timp de când nu mai spusesem sau făcusem ceva care să smulgă de la Linnie Freemantle un asemenea strigăt.

— Mulțumesc, tati... e minunat!

— O să-mi facă plăcere să-l cunosc pe Ric. Poate c-o să-i fur bereta. În definitiv, acum sunt artist.

— O să-i spun că ai zis asta. Vocea i se schimbă: Ai discutat cu Ilse?

— Nu, de ce?

— Când o să discuți, nu-i spune că vine Ric, bine? Lasă-mă pe mine să-i spun.

— Nu aveam de gând s-o fac.

— Pentru că ea şi Carson... mi-a spus că ți-a povestit despre el...

— Mi-a povestit.

— Păi, sunt aproape sigură că e o problemă cu ei. Illy zise că „stă pe gânduri". Ăsta e un citat exact. Ric nu e surprins. Spune că nu trebuie niciodată să ai încredere într-o persoană care se roagă în public. Eu tot ce ştiu e că Ilse pare mult mai matură decât părea înainte sora mea cea mică.

Acelaşi lucru e valabil şi pentru tine, Lin, mi-am spus. Am văzut-o pentru o clipă cum arăta la şapte ani, când fusese atât de bolnavă, că eu şi Pam credeam că o să ne moară în brațe, deşi n-o spusesem niciodată cu voce tare. Pe atunci, Melinda era doar doi ochi mari şi negri, obraji palizi şi păr neted. Odată mi-amintesc că i-am spus *Schelet ambulant* şi că m-am urât pentru gândul acesta. Şi că m-am urât pentru că ştiam, adânc în străfundul sufletului meu, că dacă una dintre ele trebuia să se îmbolnăvească atât de tare, eram bucuros că ea fusese aceea. Am încercat întotdeauna să cred că îmi iubesc

ambele fiice cu aceeaşi greutate şi intensitate, dar nu era adevărat. Poate fi adevărat pentru unii părinți - cred că era pentru Pam - dar n-a fost niciodată pentru mine. Şi oare Melinda ştia asta?

Sigur că ştia.

— Ai grijă de tine? am întrebat-o.

— Da, tati. Aproape c-o vedeam cum dă ochii peste cap.

— Ține-o tot aşa. Şi să ajungi aici cu bine.

— Tati? - O pauză. - Te iubesc. Am zâmbit.

— Cât de tare?

— Tare ca fierul şi iute ca oțelul, spuse ea, parcă făcându-i pe plac unui copil. Era bine aşa. Am rămas locului puțin timp, uitându-mă spre apă, frecându-mă absent la ochi, apoi am dat ceea ce speram să fie ultimul telefon pe ziua aceea.

VII

Era la prânz şi nu mă aşteptam să o găsesc; mă gândeam că va fi plecată în oraş, să ia masa cu prietenii. Numai că, asemenea lui Pam, răspunse de la primul sunet al clopoțelului. Salutul ei fu ciudat de precaut şi am avut pe dată o intuiție clară: credea că sunt Carson Jones, care suna fie să mai implore o şansă, fie să se explice. Să se explice încă o dată. Asta era o bănuială pe care n-am verificat-o, dar apoi, nici n-a fost nevoie de asta. Unele lucruri pur şi simplu ştii că sunt adevărate.

— Hei, If-So-Girl, ce mai faci? Vocea i se însenină imediat.

— Tati!

— Cum eşti, scumpete?

— Sunt bine, tati, dar nu la fel de bine ca tine - ți-am spus că picturile sunt bune? Adică, ți-am *spus* eu, nu?

— Mi-ai spus tu, am răspuns, rânjind fără să vreau. Poate că lui Lin i se păruse mai matură, dar după acel prim salut reținut, mie mi s-a părut aceeaşi Illy dintotdeauna, exuberantă şi agitată ca o coca-cola.

— Mama zicea că te codeşti, dar că va face echipă cu prietenul tău de acolo şi c-o să te aducă ea la linia de plutire. *Mi-a plăcut* asta! Mi-a sunat exact ca-n zilele de demult! Făcu o pauză ca să inspire, iar când vorbi din nou, nu mai părea la fel de zurlie. Ei, bine... nu chiar, dar e bine şi aşa.

— Ştiu ce vrei să spui, bombonică.

— Tati, eşti de-a dreptul uimitor. Asta e o revenire şi jumătate.

— Cât o să mă coste toate linguşelile astea?

— *Milioane,* zise ea şi râse.

— Încă mai vrei să te alături turneului The Hummingbirds?

Am încercat să par doar interesat. Nu în mod special îngrijorat de viața amoroasă a fiicei mele de aproape douăzeci de ani.

— Nu, rosti ea, cred ca s-a zis cu asta.

Doar şapte cuvinte, şi încă unele scurte, dar în acele şapte cuvinte am auzit-o pe Illy cea diferită, mai matură, cea care în viitorul nu foarte îndepărtat putea fi acasă în costum de afaceri, pantaloni strâmți şi pantofi de lac cu tocuri practice, trei sferturi, care poate că-şi va purta părul strâns la baza gâtului în timpul zilei şi care, în loc să-şi ducă rucsacul în spinare, va căra o servietă prin aglomerările din aeroport. Gata cu If-So-Girl; în viziunea aceasta nu avea ce căuta nota de îndoială. Fata însă era bine mersi.[8]

— Toată povestea sau...

— Asta rămâne de văzut.

— Nu vreau să fiu indiscret, scumpa mea. Doar că tații curioşi...

— ...vor să ştie, sigur că vor, dar nu te pot ajuta de data asta. Nu ştiu acum decât că încă-l mai iubesc - sau, cel puțin, aşa cred - şi că mi-e dor de el, dar el va trebui să facă o alegere.

În acest punct, Pam ar fi întrebat *Între tine şi fata cu care cântă?* În schimb, eu am întrebat:

— Mănânci cum trebuie?

Ea izbucni în ropote de râset vesel.

— Răspunde-mi la întrebare, Illy.

— Ca un porc afurisit!

— Atunci, de ce nu eşti acum în oraş ca să iei masa?

— Eu şi câțiva prieteni avem de gând să ținem un picnic în parc, uite de ce. Cu tot cu notițe la studii antropologice şi frisbee. Eu duc brânza şi pâinea franțuzească. Şi am întârziat.

— Bine. Atât timp cât mănânci şi nu stai închisă în casă.

— Mănânc bine, stau închisă atât cât trebuie.

Vocea i se schimbă din nou, deveni cea de adult. Aceste bruşte modificări erau deconcertante.

— Uneori stau întinsă în pat fără să adorm şi atunci mă gândesc la tine acolo. Tu stai în pat fără să dormi?

— Uneori. Nu la fel de mult acum.

— Tati, faptul că te-ai căsătorit cu mama a fost o greşeală din partea ta? Din partea ei? Sau a fost doar un accident?

— N-a fost un accident şi nici greşeală n-a fost. Douăzeci şi patru de ani frumoşi, două fiice splendide şi încă ținem legătura. N-a fost o greşeală, Illy.

— N-ai schimba lucrurile? Oamenii mă tot întrebau asta.

— Nu.

— Dacă te-ai putea duce înapoi... n-ai schimba?

Am făcut o pauză, dar nu lungă. Uneori nu ai timp să hotărăşti care e cel mai bun răspuns. Uneori nu poți da decât răspunsul adevărat.

— Nu, scumpa mea.

— Bine. Dar mi-e dor de tine, tată.

— Şi mie mi-e dor de tine.

— Uneori mi-e dor şi de vremurile vechi. Când lucrurile nu erau atât de complicate.

Se opri. Aş fi putut spune eu ceva - voiam s-o fac - dar am păstrat tăcerea. Uneori, tăcerea e mai bună.

— Tată, oamenii merită vreodată o a doua şansă?

M-am gândit la propria mea a doua şansă. La cum supraviețuisem unui accident care ar fi trebuit să mă ucidă. Şi, din câte se pare, nu mă limitam doar la a rezista pe lume. Am simțit un imbold de recunoştință.

— Tot timpul.

— Mersi, tati. Abia aştept să te văd.

— La fel. O să primeşti în curând o invitație oficială.

— Bine. Chiar trebuie să plec. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

După ce ea închise, am rămas un moment cu receptorul la ureche, ascultând în gol.

— Croieşte-ți ziua şi lasă-te croit de ea, am spus.

Apoi s-a auzit tonul de conexiune liberă şi am hotărât că, totuşi, mai am de dat un telefon.

VIII

Când Alice Aucoin veni de data asta la telefon, vocea ei era mult mai plină de viață şi mai puțin precaută. Mi-am spus că asta e o schimbare plăcută.

— Alice, n-am discutat până acum despre un titlu al expoziției, am spus.

— Am presupus că vrei să-i spunem „Trandafirii cresc din scoici“, avansa ea. Asta sună bine. Foarte evocator.

— Aşa e, am spus, uitându-mă la camera Florida şi mai departe, la golf. Apa era o întindere de un albastru-alburiu scânteietor; trebuia să mijesc ochii la tot acel luciu. Dar nu-i tocmai potrivit.

— Ai un titlu care-ți place mai mult, să-nțeleg?

— Da, aşa cred. Vreau să-i spun „Priveliştea de pe Duma“. Ce părere ai? Răspunse fără preget.

— Mi se pare fantastic. Aşa mi se părea şi mie.

IX

Transpirasem prin tricoul meu cu PIERDE-ȚI-O ÎN INSULELE VIRGINE în pofida eficientei instalații cu aer condiționat din Marele Roz şi eram mai epuizat decât după o plimbare până la *El Palacio* dus-întors. Îmi simțeam urechea

încinsă şi-mi pulsa de la receptor. Eram neliniştit pentru Ilse - aşa cum pe părinți îi neliniştesc mereu problemele copiilor lor, presupun, odată ce aceştia sunt prea mari ca să mai sune acasă atunci când se întunecă şi se dă ora stingerii - dar mă simțeam şi mulțumit de munca depusă, aşa cum obişnuiam să mă simt după o zi grea pe un şantier dificil.

Nu-mi era foarte foame, dar m-am convins să întind câteva linguri de salată de ton pe o frunză de lăptucă, pe care am mâncat-o urmată de un pahar cu lapte. Lapte integral - dăunător pentru inimă, benefic pentru oase. *Presupun că astea se anulează reciproc,* ar fi spus Pam. Am deschis televizorul din bucătărie şi am aflat că soția lui Candy Brown dădea în judecată municipalitatea din Sarasota pentru moartea soțului său, pe motiv de neglijență. *Mult noroc cu asta, dulceață,* mi-am spus. Meteorologul de serviciu spuse că sezonul uraganelor ar putea începe mai repede ca oricând. Iar echipa Devil Ray primise bătaie la fundul gol din partea celor de la Red Sox într-un meci amical - bun venit în adevărata lume a baseballului, băieți.

M-am gândit la desert (aveam budincă Jell-O, ceva cunoscut sub numele de Ultima Speranță a Burlacului), apoi am pus doar farfuria în chiuvetă şi am şontâcăit spre dormitor pentru un pui de somn. M-am gândit să programez alarma, dar nu m-am mai obosit cu asta; probabil că aveam doar să moțăi. Şi chiar dacă aş fi dormit de-a binelea, lumina m-ar fi trezit cam peste o oră, când ocolea latura vestică a casei şi lovea direct în fereastra dormitorului.

Gândind astfel, m-am întins şi am dormit până în seara aceea la şase.

X

Nici nu se punea problema de cină; nici nu m-am gândit la asta. Sub mine, scoicile şopteau *pictează, pictează.*

Am urcat în Micul Roz ca un om într-un vis, îmbrăcat doar în boxeri. Am deschis The Bone, am aşezat *Fata şi corabia nr. 7* lângă perete şi am pus pe şevalet o pânză nouă - nu la fel de mare precum cea pe care o folosisem pentru *Wireman priveşte spre vest,* dar mare. Brațul drept mă furnica, dar asta nu mă mai stânjenea ca la început; adevărul era că aproape ajunsesem s-o aştept.

Shark Puppy cântau la radio: „Dig.“ Excelent cântec. Excelente versuri. *Viața e mai mult decât iubire şi plăcere.*

Mi-amintesc limpede cum lumea întreagă părea să aştepte să încep - atâta putere simțeam că mă străbate în timp ce chitarele strigau şi scoicile murmurau.

Am venit aici să sap după avere.

Avere, da. Pradă.

Am pictat până ce soarele dispăru de pe cer şi luna îşi azvârli coaja amară de lumină albă peste apă, după care dispăru şi ea.

Şi-n noaptea următoare.

Şi cea următoare.

Şi cea următoare.

Fata şi corabia nr. 8.

Dacă-n joc vrei să te prinzi, tre'să plăteşti din greu.

Am efuzionat.

XI

Imaginea lui Dario în costum cu cravată, cu părul său luxuriant domesticit şi pieptănat pe spate, mă sperie chiar mai tare decât publicul forfotitor ce umplea Aula Geldbart, unde intensitatea luminii tocmai fusese redusă la jumătate... mai puțin a reflectorului care bătea asupra pupitrului din mijlocul scenei, desigur. Faptul că Dario însuşi era agitat - apropiindu-se de podium aproape că-şi scăpase pe jos cartonaşele cu notițe - mă sperie şi mai tare.

— Bună seara, numele meu este Dario Nannuzzi, spuse el. Sunt co-custode şi achiziționer-şef la Galeria Scoto de pe Palm Avenue. Mai important, mă număr de treizeci de ani printre membrii comunității artistice din Sarasota şi sper că-mi veți ierta scurta coborâre în ceea ce unii ar numi bobbittrie când spun că o mai de seamă comunitate artistică nu există în America.

Asta stârni aplauze entuziaste din partea publicului, alcătuit din oameni care - cum spuse Wireman mai târziu - poate că ştiau diferența dintre Monet şi Manet, dar aparent nu aveau nici cea mai vagă idee că există o diferență între George Babbitt şi John Bobbitt[9]. Stând în culise, îndurând purgatoriul pe care doar vorbitorii înfricoşați îl trăiesc în timp ce persoana care îi prezintă declamă încet şi peristaltic, eu nici n-am băgat de seamă.

Dario mută cartonaşul de deasupra la fundul teancului, aproape scăpă din nou tot teancul, reuşi să n-o facă şi se uită iarăşi spre public.

— Nici nu ştiu de unde să încep, dar, spre uşurarea mea, nu e nevoie să spun multe, căci adevăratul talent pare să izvorască din neant şi se recomandă de la sine.

Acestea fiind zise, mă prezentă în următoarele zece minute, timp în care eu am stat în culise cu singura mea jalnică pagină cu notițe în mâna rămasă. O înşiruire de nume defila ca nişte care votive la o paradă. Câteva, precum Edward Hopper şi Salvador Dali, îmi erau cunoscute. Altele, precum Yves Tanguy şi Kay Seige, nu-mi erau. Fiecare nume necunoscut mă făcea să mă simt şi mai mult ca un impostor. Teama pe care o încercam nu mai era de sorginte cerebrală; mă strângea vârtos şi veninos de viscere. Simțeam că trebuie să trag vânturi, dar mă temeam că, în loc de asta, voi face pe mine. Şi asta nu era cel mai rău. Toate cuvintele pe care mi le pregătisem îmi zburaseră din minte, cu excepția doar a primei fraze, care era oribil de potrivită situației: *Numele meu este Edgar Freemantle şi n-am nici cea mai vagă idee cum am ajuns*

aici. Era menită să stârnească râsete reținute. Nu avea s-o facă, acum ştiam asta, dar cel puțin grăia adevărul.

În timp ce Dario turuia mai departe - Joan Miro încoace, Manifestul Suprarealist al lui Breton încolo - un fost constructor îngrozit stătea cu jalnica sa pagină de notițe strânsă în pumnul rece. Limba mea era un melc mort care poate că avea să clămpănească, însă n-avea să rostească niciun cuvânt inteligibil, nu în fața a două sute de experți într-ale artei, dintre care mulți cu studii înalte, câțiva chiar *profesionişti,* în mama naibii. Mai rău ca orice era creierul meu. Era un receptacul gol care aştepta să se umple cu o inutilă, zbuciumată furie: cuvintele poate că nu aveau să iasă, însă furia-mi era întotdeauna la discreție.

— Ajunge! strigă Dario vesel, vârându-mi o porție nouă de teroare în inima agitată şi făcând să mă cuprindă crampele în nelinişititele mele regiuni inferioare - teroare sus, rahat abia ținut în frâu jos - suavă combinație. Au trecut cincisprezece ani de când Galeria Scoto n-a mai avut un debutant în aglomeratul ei calendar de primăvară, şi niciodată n-am prezentat unul față de care să se manifeste mare interes. Cred că diapozitivele pe care le veți vedea şi discursul pe care îl veți auzi ne vor explica interesul şi emoția.

Făcu o pauză teatrală. Am simțit o rouă otrăvitoare de sudoare apărându-mi pe frunte şi am şters-o. Brațul pe care l-am ridicat păru să cântărească douăzeci şi cinci de kilograme.

— Doamnelor şi domnilor, domnul Edgar Freemantle, în trecut din Minneapolis-St Paul, acum din Duma Key.

Publicul aplaudă. Sună ca un baraj de artilerie care primise comanda „foc“. Mi-am ordonat s-o iau la sănătoasa. Mi-am ordonat să leşin. N-am făcut nici una, nici alta. Ca un om într-un vis - dar nu unul plăcut - am urcat pe scenă. Totul părea să se întâmple cu încetinitorul. Am observat că toate locurile erau ocupate, dar că *niciun* scaun nu era ocupat, pentru că oamenii erau în picioare, mă întâmpinau cu reverență. Mult deasupra mea, pe tavanul boltit, îngeri zburau cu o grațioasă nepăsare față de lucrurile pământeşti de jos, şi

ce tare-mi doream să fiu unul dintre ei. Dario stătea lângă pupitru cu mâna întinsă. Nu era cea potrivită; emoționat cum era şi el, o întinsese pe cea dreaptă, aşa că strângerea noastră de mână fu stângace şi de-a-ndoaselea. Notițele mele se mototoliră între palmele noastre, apoi se rupseră. *Uite ce ai făcut, jigodie,* mi-am spus - şi pentru o clipă înfiorătoare, m-am temut că o spusesem cu voce tare şi că microfonul o amplificase, transmițând-o în toată aula. Când Dario mă lăsă singur pe podium, am băgat de seamă ce puternică era lumina reflectorului. Am observat microfonul la capătul tijei sale cromate flexibile şi mi-am spus că seamănă cu o cobră ce se ridică din coşul unui îmblânzitor de şerpi. Am băgat de seamă scânteierile de lumină de pe acel crom şi de pe buza paharului cu apă, şi de pe gâtul sticlei de Evian de lângă paharul cu apă. Am băgat de seamă că aplauzele încep să scadă; unii dintre membrii publicului îşi reocupau locurile. În scurt timp, o tăcere apăsătoare avea să înlocuiască aplauzele. Aveau să aştepte ca eu să încep. Numai că eu nu aveam nimic de spus. Până şi fraza de deschidere îmi zburase din minte. Ei aveau să aştepte şi tăcerea avea să se prelungească. Aveau să se audă accese de tuse nerăbdătoare, iar apoi avea să înceapă murmurul. Pentru că ei erau nesimțiți. Doar o adunătură de nesimțiți curioşi, traşi la patru ace. Iar dacă reuşeam să spun ceva, avea să fie un torent mânios de cuvinte ce ar fi sunat ca o răbufnire a unui om care suferă de sindromul Tourette.

Aveam doar să cer primul diapozitiv. Poate că atâta puteam face şi imaginile aveau să-mi dea un imbold. Trebuia să sper că aşa va fi. Numai că, uitându-mă la pagina cu notițe, am văzut că nu doar era ruptă pe mijloc, dar şi că transpirația mea întinsese scrisul atât de tare că nu-l mai puteam descifra. Fie asta, fie stresul provocase un scurtcircuit între ochii şi creierul meu. Şi care *era* primul diapozitiv, totuşi? Un tablou cu o cutie poştală? *Apus cu soforă?* Eram convins că niciunul dintre astea două.

Acum toată lumea şedea. Aplauzele se încheiaseră. Era timpul ca Primitivul American să deschidă gura şi să grăiască. Pe rândul al treilea, şezând la interval, era cutra aceea băgăcioasă de Mary Ire, cu ceva ce aducea a scrumbie eviscerată deschisă în poală. M-am uitat după Wireman. El mă vârâse în asta, dar nu-i purtam ranchiună. Voiam doar să-mi cer scuze din priviri pentru ceea ce va urma.

O *să fiu în primul rând,* spusese. *Chiar în mijloc.*

Şi acolo era. Jack, menajera mea Juanita, Jimmy Yoshida şi Alice Aucoin şedeau în stânga lui Wireman. Iar la dreapta, la interval...

Bărbatul de la interval trebuia să fie o halucinație. Am clipit, dar el tot acolo rămase. O față lată, tuciurie şi calmă. O figură înghesuită atât de tare în scaunul de pluş, că te făcea să crezi că va fi nevoie să-l scoți de acolo cu ranga: Xander Kamen, uitându-se în sus la mine prin enormii lui ochelari cu rame de corn şi semănând mai mult ca oricând cu un zeu minor. Obezitatea îi făcuse poala să dispară, dar pe umflătura pântecelui său se afla o cutie de cadou lungă cam de un metru şi legată cu panglică. Îmi văzu surprinderea - şocul - şi făcu un gest: nu o fluturare din mână, ci un straniu salut papal, ducând mai întâi buricele degetelor la fruntea sa masivă, apoi la buze, apoi întinzând mâna spre mine cu degetele depărtate. Am văzut paloarea palmei sale. Îmi zâmbi, de parcă prezența lui acolo, în primul rând al Aulei Geldbart, alături de prietenul meu Wireman, ar fi fost cel mai normal

lucru din lume. Buzele lui mari formară două cuvinte, unul după celălalt: *Reuşeşti tu.*

Şi poate că aşa era. Dacă-mi luam gândul de la momentul acesta. Dacă gândeam prin derivație. M-am gândit la Wireman - Wireman privind spre vest, mai exact - şi atunci mi-am amintit fraza de deschidere.

Am înclinat din cap spre Kamen. Kamen înclină şi el. M-am uitat la public şi am văzut că nu erau decât oameni ca oricare alți oameni. Toți îngerii se aflau deasupra capetelor noastre, iar ei zburau acum în întuneric. Cât despre demoni, cei mai mulți se aflau probabil în mintea mea.

— Bună ziua... am început, apoi m-am crispat din cauza felului în care vocea mea bubui în microfon.

Publicul râse, dar sunetul nu mă înfurie, aşa cum ar fi făcut cu un minut înainte. Nu erau decât râsete, şi încă amabile. O *să reuşesc.*

— Bună ziua, am repetat. Numele meu este Edgar Freemantle şi probabil că n-o să mă descurc prea bine la asta. În cealaltă viață a mea am lucrat în industria construcțiilor. La aia ştiam că mă pricep, pentru că mi se dădea de lucru. În viața de acum pictez tablouri. Dar nimeni n-a spus vreodată că va trebui să vorbesc în public.

De data aceasta, râsetele fură puțin mai libere şi aproape generale.

— Aveam de gând să încep spunând că n-am nici cea mai vagă idee acum am ajuns aici, dar nu e aşa. Şi asta e bine, pentru că altceva n-am ce să vă spun. Vedeți dumneavoastră, eu nu ştiu nimic despre istoria artei, teoria artei şi nici măcar noțiuni elementare de reprezentare plastică nu dețin. Unii dintre dumneavoastră probabil o cunoaşteți pe Mary Ire.

Asta stârni un chicot general, de parcă aş fi spus *Unii dintre dumneavoastră poate ați auzit de Andy Warhol.* Doamna în cauză se uită în jur, mijind puțin ochii, cu spinarea perfect dreaptă.

— Când am dus prima dată câteva tablouri personale la Galeria Scoto, doamna Ire le-a văzut şi a spus că sunt un

primitiv american. Nu mi-a plăcut exprimarea, deoarece îmi schimb chiloții în fiecare dimineață şi mă spăl pe dinți în fiecare seară înainte să merg la culcare...

Un nou acces de râsete. Picioarele îmi erau din nou picioare, şi nu ciment, iar acum, că mă simțeam în stare s-o iau la sănătoasa, nu mai voiam şi nici nu mai simțeam nevoia s-o fac. Era posibil să nu le placă deloc tablourile mele, dar asta nu conta, pentru că *mie* îmi plăceau. Lasă-i să râdă cât poftesc, să hohotească, să icnească de silă (sau să caşte), dacă asta vor să facă; după ce totul avea să se termine, eu mă puteam duce acasă să mai pictez câteva tablouri.

Şi dacă le plăceau? Aceeaşi poveste.

— Dar dacă voia să spună că sunt o persoană care face ceva ce nu înțelege, ceva ce nu poate exprima în cuvinte pentru că nimeni nu l-a învățat vreodată termenii corecți, atunci are dreptate.

Kamen aproba din cap şi părea mulțumit. Şi la fel, Dumnezeule, era şi Mary Ire.

— Aşa că nu-mi mai rămâne decât să povestesc cum am ajuns aici - podul pe care l-am traversat din cealaltă viață a mea spre cea pe care o trăiesc în zilele astea.

Kamen îşi frământa în tăcere mâinile cărnoase. Asta mă făcu să mă simt bine. Faptul că era de față mă făcea să mă simt bine. Nu ştiu exact ce s-ar fi întâmplat în caz contrar, dar cred că ar fi fost ceea ce Wireman numeşte *muchofeo* - foarte urât.

— Dar trebuie să nu complic lucrurile, pentru că prietenul meu Wireman spune că atunci când e vorba de trecut, cu toții îndopăm gâscă, iar eu cred că asta e adevărat. Dacă vorbeşti prea mult, te trezeşti... mmm... nu ştiu... vorbind despre trecutul pe care ți l-ai dorit?

Am coborât privirea şi l-am văzut pe Wireman încuviințând din cap.

— Mda, aşa cred, cel pe care ți l-ai dorit. Aşa că, simplificând, iată ce s-a întâmplat: am suferit un accident pe un şantier. Un accident grav. Era o macara, vedeți

dumneavoastră, care a zdrobit camioneta în care mă aflam eu, şi m-a zdrobit şi pe mine. Mi-am pierdut braţul drept şi era cât pe ce să-mi pierd şi viaţa. Eram căsătorit, dar căsnicia mea s-a destrămat. Eram la capătul puterilor. Ăsta e un lucru pe care-l văd mai clar acum; atunci ştiam doar că mă simt foarte, foarte rău. Un alt prieten, un om pe nume Xander Kamen, m-a întrebat într-o zi dacă mă face fericit ceva. Asta a fost ceva...

M-am oprit. Kamen se uita interesat din primul rând, ţinând cutia lungă de cadou în echilibru în poala sa inexistentă. Mi l-am amintit în ziua aceea la lacul Phalen - servieta scâlciată, lumina rece de toamnă intrând şi căzând pe podeaua din living în dungi diagonale. Mi-am amintit că mă gândeam la sinucidere şi la sumedenia de drumuri care duceau în întuneric: autostrăzi şi şosele secundare şi mici alei uitate, buruienoase.

Tăcerea se prelungea, dar eu nu mă mai temeam de ea. Iar pe spectatorii mei părea să nu-i deranjeze. Era un lucru normal să-mi rătăcească mintea. Eram *artist.*

— Ideea de fericire - cel puţin, aşa cum mi se aplica mie - era ceva la care nu mă gândisem de mult timp, am spus. Mă gândisem să-mi întreţin familia şi, după ce am înfiinţat propria mea companie, mă gândisem să nu-i dezamăgesc pe oamenii care lucrau pentru mine. Mă gândisem să am succes, şi trudeam pentru asta, în mare parte pentru că atâţia oameni se aşteptau să dau greş. Apoi a avut loc accidentul. Totul s-a schimbat. Am descoperit că n-am nici-o...

Am dibuit după cuvântul dorit, am dibuit cu ambele mâini, deşi ei nu vedeau decât una. Şi, poate, o zvâcnire a ciotului din mâneca prinsă sus cu ac de siguranţă.

— N-am nici-o variantă de rezervă. Cât despre fericire... am ridicat din umeri. I-am spus prietenului meu Kamen că obişnuiam să desenez, dar că n-o mai făcusem de foarte mult timp. El mi-a sugerat să mă reapuc, iar când l-am întrebat de ce, a spus că am nevoie de bariere în calea nopţii. Atunci n-am înţeles ce voia să spună, pentru că eram pierdut şi confuz şi sufeream. Acum înţeleg mai bine. Oamenii spun că noaptea

cade, dar aici ea se ridică. Se ridică din golf, se ridică după apus. M-a uimit să văd asta întâmplându-se.

Eram de asemenea uimit de propria-mi neaşteptată elocvență. Brațul drept era perfect tăcut. Brațul meu drept nu era decât un ciot într-o mânecă prinsă sus cu ac de siguranță.

— Putem stinge toate luminile? Inclusiv a mea, vă rog?

Alice se ocupa chiar ea de panoul de comandă, şi nu pregetă nici-o clipă. Reflectorul în lumina căruia stătusem se stinse încet. Aula fu înghițită de întuneric.

Am spus:

— Ceea ce am descoperit, traversând podul dintre cele două vieți ale mele, este că uneori frumusețea creşte în pofida tuturor aşteptărilor. Dar asta nu-i o idee originală, aşa-i? E, de fapt, doar o platitudine... aşa, cam ca un apus de soare în Florida. Cu toate acestea, întâmplarea face să fie adevărul adevărat, iar adevărul merită a fi rostit... *dacă* îl poți spune într-un fel nou. Eu am încercat să-l transpun într-o imagine. Alice, putem vedea primul diapozitiv, te rog?

Acesta apăru pe ecranul mare din dreapta mea, lat de trei metri şi înalt de doi: un trio de uriaşi trandafiri luxurianți, crescând dintr-un strat de scoici roz-închis. Nuanța lor era închisă pentru că scoicile se aflau sub casă, în umbra casei. Publicul îşi trase răsuflarea, un sunet ca o scurtă, dar zgomotoasă pală de vânt. Am auzit asta şi am ştiut că nu doar Wireman şi oamenii de la Scoto înțelegeau. Nu doar ei vedeau. Publicul icni aşa cum fac oamenii atunci când întâlnesc ceva complet neaşteptat.

Apoi începură să aplaude. Aplauzele continuară vreme de aproape un minut. Eu am stat acolo ținându-mă de partea stângă a pupitrului, ascultând, năucit.

Restul prezentării dură aproximativ douăzeci şi cinci de minute, dar mi-amintesc foarte puțin din ea. Eram ca un om ce prezintă o serie de diapozitive într-un vis. Mă tot aşteptam să mă trezesc în patul meu de spital, arzând şi stăpânit de durere, zbierând după morfină.

XII

Acea senzație de vis persistă şi-n timpul recepției de după prelegere, ținută la Scoto. Nici n-am terminat bine primul pahar de şampanie (mai mare decât un degetar, dar nu cu mult), că al doilea îmi şi fu pus în mână. Am toastat cu oameni necunoscuți. S-au auzit strigăte de „Bravo, bravo!“ şi unul de „Maestro!“ M-am uitat în jur după noii mei prieteni şi nu i-am văzut nicăieri.

Nu că aş fi avut mult timp să mă uit. Felicitările păreau nesfârşite, atât la adresa discursului meu, cât şi a diapozitivelor. Măcar nu trebuia să fac față vreunei critici amănunțite a tehnicii mele, deoarece tablourile (plus câteva schițe în creioane colorate, colac peste pupăză) erau dosite în două încăperi mari din spate, la loc sigur, sub zăvor. Iar secretul evitării de a te face pulbere la propria-ți recepție, în cazul în care n-ai decât un singur braț, era să ții tot timpul o crevetă în şuncă în mâna care ți-a rămas.

Mary Ire veni la mine şi mă întrebă dacă mai e valabil interviul nostru.

— Sigur, am confirmat. Deşi nu ştiu ce altceva v-aş mai putea spune. Cred că am spus tot ce era de spus în seara asta.

— O, găsim noi câteva lucruri, zise ea şi afurisit să fiu dacă nu-mi trase cu ochiul din spatele ochelarilor ochi-de-pisică, în stilul anilor cincizeci, în timp ce dădea paharul de şampanie înapoi unuia dintre chelnerii care-şi făceau rondul prin mulțime. Poimâine. *A bientot, monsieur.*

— Absolut, am zis, reținându-mă de la a-i spune că dacă vrea să vorbească în franceză, trebuie să aştepte până ce-mi voi pune pe cap bereta de Manet. Se îndepărtă ca o boare, sărutându-l pe Dario pe un obraz înainte să iasă în înmiresmata noapte de martie.

Jack veni la mine, înşfăcând două pahare de şampanie pe drum. Juanita, menajera mea, arătând îngrijită şi şic într-un mic taior roz, era cu el. Ea luă crevetă pe frigăruie, dar refuză

şampania. El îmi întinse mie paharul, aşteptând până ce am înghiţit şi ultima bucată de *hors d'oeuvre* şi până ce l-am luat. Apoi ciocni paharul său de al meu.

— Felicitări, şefu', i-ai făcut praf.

— Mersi, Jack. Un critic pe care chiar îl înţeleg.

Am înghiţit şampania (o înghiţitură încăpea în paharele acelea) şi m-am întors spre Juanita.

— Arăţi extraordinar.

— *Gracias,* domnule Edgar, zise ea şi se uită în jur. Tablourile astea sunt frumuşele, dar ale dumneavoastră sunt mult mai bune.

— Mulţumesc.

Jack îi dădu Juanitei altă crevetă.

— Ne scuzi câteva secunde?

— Desigur.

Jack mă trase lângă o senzaţională sculptură Gerstein.

— Domnul Kamen l-a întrebat pe Wireman dacă nu pot rămâne în urmă puţin după ce se duc toţi.

— Chiar aşa? Am simţit un fior de îngrijorare. De ce?

— Păi, i-a luat aproape toată ziua să ajungă aici şi a zis că el şi budele din avion nu se înţeleg prea bine. Jack râânji. I-a spus lui Wireman c-a ţinut ceva în el toată ziulica şi c-ar cam vrea să scape de povară în linişte şi pace.

Am izbucnit în râs. Dar eram şi mişcat. Nu putea fi uşor pentru un om de dimensiunea lui Kamen să călătorească în comun... iar acum, că mă gândeam cu adevărat la această chestiune, mi se părea de-a dreptul imposibil pentru el să folosească o toaletă din aceea strâmtă din avion. Să stea în picioare şi să facă treaba mică? Poate. Dar nu şi să stea jos. Pur şi simplu n-ar fi încăput.

— În orice caz, Wireman a fost de părere că domnul Kamen merită un moment de respiro. A spus că veţi înţelege.

— Da, înţeleg, am replicat şi i-am făcut semn Juanitei să se apropie. Arăta prea stingheră stând acolo singură în, probabil, cele mai bune haine ale ei, în timp ce vulturii culturali forfoteau în jurul său. Am strâns-o în braţe şi ea mi-a zâmbit

în sus. Şi tocmai când în sfârşit am reuşit s-o conving să ia un pahar de şampanie (felul în care am folosit cuvântul *pequeno* pentru „mic“ o făcu să chicotească, drept pentru care am presupus că nu e chiar cel mai potrivit), Wireman şi Kamen - cel din urmă ținând în continuare cutia de cadou în mână - intrară. Kamen se lumină la față văzându-mă, iar asta mă bucură mai mult decât o serie de aplauze susținute, fie chiar şi cu publicul stând în picioare.

Am luat un pahar de şampanie de pe o tavă, am străbătut mulțimea şi i l-am înmânat. Apoi mi-am strecurat brațul cât mai mult pe după mijlocul său şi l-am îmbrățişat. El m-a strâns la rândul lui în brațe suficient de tare cât să-mi pună pe jar coastele încă fragile.

— Edgar, arăți splendid. Mă bucur atât de tare! Dumnezeu e bun, prietene. Dumnezeu e bun.

— La fel şi tu, am rostit. Cum de ai venit în Sarasota? Wireman te-a chemat? M-am întors spre al meu *compadre,* cel cu umbrela dungată. Tu ai fost, aşa-i? Ai sunat şi l-ai întrebat pe Kamen dacă nu vrea să fie Oaspetele Misterios la prelegerea mea.

Wireman clătină din cap.

— Eu am sunat-o pe *Pam.* Eram cuprins de panică, *muchacho,* pentru că vedeam limpede că evenimentul ăsta te bagă în sperieți. Ea a spus că, după accident, ai plecat urechea la doctorul Kamen atunci când nu mai plecai urechea la nimeni. Aşa că l-am sunat. N-am crezut nici-o clipă că va veni, anunțat fiind atât de târziu, dar... iată-l aici.

— Nu doar că sunt aici, dar ți-am adus un cadou de la fiicele tale, zise el şi-mi dădu cutia. Deşi va trebui să te mulțumeşti cu ce aveam pe acasă, pentru că n-am avut timp de cumpărături. Mă tem că vei fi dezamăgit.

Am ştiut imediat care era cadoul, şi mi s-a uscat gura. Cu toate acestea, am strâns cutia sub ciotul brațului, am tras de panglică şi am rupt hârtia. Nici n-am observat când Juanita a luat-o de la mine. Înăuntru se afla o cutie de carton îngustă care mi se părea că arată ca un sicriu de copil. Desigur. Cum

altfel să arate? Pe capac erau imprimate cuvintele FABRICAT ÎN REPUBLICA DOMINICANĂ.

— Grozav, doctore, zise Wireman.

— N-am avut timp de ceva mai frumos, mă tem, se scuză Kamen.

Vocile lor păreau să vină de la mare depărtare. Juanita luă capacul de pe cutie. Şi atunci Reba se uită în sus la mine, de data aceasta în rochiță roşie şi nu albastră, însă bulinele erau neschimbate; la fel şi pantofiorii Mary Jane lucioşi şi negri, artificialul păr roşcat şi ochii albaştri care spuneau *Ooo, om rău ce eşti! Stau aici înăuntru de o groază de timp!* Tot de la mare depărtare, Kamen spunea:

— Cea care m-a sunat şi mi-a vândut pontul cu păpuşa a fost Ilse. Asta după ce ea şi sora ei au vorbit la telefon.

Sigur că a fost Ilse, mi-am spus. Eram conştient de murmurul neîntrerupt al discuțiilor în galerie, ca sunetul scoicilor sub Marele Roz. Zâmbetul meu care spunea *O, Doamne, ce frumos* îmi era încă lipit pe buze, dar dacă cineva m-ar fi înghiontit în spate, aş fi strigat. *Ilse e cea care a fost pe Duma Key. Cea care a străbătut drumul care trece pe lângă* El Palacio.

Oricât de perspicace ar fi fost, nu cred că doctorul bănuia că ar fi fost vreo problemă la mijloc - dar, sigur, el călătorise toată ziua şi nu era în cea mai bună formă. Wireman, pe de altă parte, se uita la mine cu capul înclinat pe o parte şi încruntat. Cred că Wireman mă cunoştea mai bine decât mă cunoscuse vreodată doctorul Kamen.

— Ştia că ai deja una, zise Kamen. Era de părere că dacă vei avea două, îți vei aminti de ambele tale fiice, iar Melinda a fost de acord. Dar, desigur, eu n-am decât Lucy din astea.

— Lucy? întrebă Wireman, luând păpuşa.

Picioruşele ei rozalii, pline de cârpe, se bălăngăniră. Ochii ei goi se holbau.

— Seamănă cu Luciile Ball, nu crezi? Le dăruiesc unora dintre pacienții mei, care, sigur că da, le botează cum poftesc. Tu cum ai botezat-o pe a ta, Edgar?

Pentru un moment, vechea pâclă îmi coborî peste creier şi mi-am spus *Rhonda Robin Rachel, şezi în amic, şezi în pretin, şezi în SCUMU' acela futut.* Apoi mi-am spus: *Era ROŞU.*

— Reba, am zis. Exact ca pe cântăreața de country.

— Şi o mai ai? întrebă Kamen. Ilse a spus că o mai ai.

— O, da, am aprobat, şi mi-am amintit de Wireman vorbind despre Powerball, cum poți închide ochii şi să auzi cifrele găsindu-şi locul: *Clic* şi *clic* şi *clic.* Mi se părea că le aud acum. În noaptea în care terminasem *Wireman priveşte spre vest,* primisem musafiri la Marele Roz, mici refugiate căutând adăpost din calea furtunii. Surorile înecate ale lui Elizabeth, Tessie şi Laura Eastlake. Acum urma să am iarăşi gemene la Marele Roz, şi de ce?

Pentru că ceva îşi întinsese tentaculele, uite de ce. Ceva îşi întinsese tentaculele şi vârâse ideea în capul fiicei mele. Asta era următorul clic al roții, următoarea minge de ping-pong care sărea din coş.

— Edgar? întrebă Wireman. Te simți bine, *muchacho?*

— Da, am spus şi am zâmbit.

Lumea îşi revenea încet la normal, cu toată lumina şi culorile ei. M-am convins să iau păpuşa de la Juanita, care se uita nedumerită la ea. Nu mi-a fost uşor s-o fac, dar am izbutit.

— Mulțumesc, doctore Kamen. Xander. El ridică din umeri şi depărta mâinile.

— Mulțumeşte-le fetelor tale, lui Ilse în special.

— Aşa o să fac. Cine mai vrea un pahar de şampanie? Toți mai voiau. Am pus noua mea păpuşă înapoi în cutia ei, promițându-mi două lucruri. Unul era că niciuna dintre fiicele mele nu va şti vreodată ce tare mă speriase să văd afurisenia aia. Cealaltă promisiunea era că ştiam două surori - două surori *în viață* - care nu aveau niciodată, în ruptul capului, să pună piciorul pe Duma Key amândouă deodată. Sau separat, dacă-mi stătea în puteri.

Promisiunea asta chiar mi-am respectat-o.

12. O altă Florida

I

— Prea bine, Edgar, cred că suntem aproape gata.

Poate că văzu ceva pe chipul meu, pentru că Mary râse.

— A fost chiar aşa de neplăcut?

— Nu, am răspuns, şi chiar nu fusese, deşi întrebările pe care mi le pusese despre tehnica mea de lucru mă incomodaseră. Lucrurile erau simple: mă uitam la ceva, apoi aruncam cu vopsea pe pânză. Asta era tehnica mea de lucru. Şi influenţele? Ce puteam spune? Lumina. Întotdeauna mă interesa lumina, atât în tablourile la care mă uitam, cât şi în cele pe care îmi plăcea să le pictez. Felul în care aceasta influenţa suprafaţa lucrurilor şi ceea ce părea să sugereze despre ce se afla înlăuntrul lor, căutând să iasă la iveală. Dar asta nu suna savant; în urechile mele suna a amatorism cras.

— Bine, spuse ea, ultimul subiect: câte tablouri mai există?

Ne aflam în apartamentul de la mansardă al lui Mary Ire de pe insulele Davis, o enclavă elegantă a oraşului Tampa care mie mi se părea că este capitala *art deco* a lumii. Livingul era un spaţiu vast, aproape complet gol, cu o canapea într-un capăt şi două scaune cu spetează batantă în celălalt. Nu era nici-o carte şi nici televizor nu era. Pe peretele dinspre est, acolo unde cădea lumina de dimineaţă, se vedea un David Hockney mare. Eu şi Mary şedeam pe un capăt şi pe celălalt al canapelei. Ea ţinea în poală un carneţel în care îşi stenografia notiţele. Lângă ea, pe braţul sofalei, stătea în echilibru o scrumieră. Între noi era un reportofon Wollensak mare, argintiu. Probabil că era vechi de cincizeci de ani, dar caseta se derula fără zgomot. Tehnică germană, ce mai.

Mary nu era machiată, dar buzele îi erau date cu un lichid transparent care le făcea să lucească. Părul îi era răsucit la spate într-un fel neglijent care-i dădea un aspect deopotrivă

elegant şi şleampăt. Fuma ţigări English Oval şi sorbea ceva ce părea whisky sec dintr-un pahar Waterford (îmi oferise şi mie de băut şi păruse dezamăgită când optasem pentru apă plată). Purta pantaloni de bumbac largi, făcuţi pe comandă. Chipul ei părea bătrân, uzat şi sexy. Zilele lui de glorie trebuie să fi fost în perioada când *Bonnie şi Clyde* rula la cinematografe, însă ochii ei erau încă răpitori, chiar şi cu riduri la colţuri, pliuri pe pleoape şi fără urmă de machiaj care să-i pună în valoare. Erau ochi de Sophia Loren.

— Ai arătat douăzeci şi două de diapozitive la Selby. Nouă erau ale unor schiţe în creion. Foarte interesante, dar mici. Şi unsprezece tablouri, deoarece au fost de fapt trei diapozitive cu *Wireman priveşte spre vest,* două prim-planuri şi un plan de ansamblu. Deci, câte tablouri mai există? Câte vei expune la Scoto luna viitoare?

— Păi, am bâjbâit, nu pot spune cu certitudine, pentru că pictez fără încetare, dar cred că acum mai sunt în jur de... douăzeci.

— Douăzeci, zise ea, moale şi inexpresiv. Încă douăzeci.

Ceva în felul în care mă privea mă incomoda, aşa că m-am foit pe canapea, care scrâşni.

— Cred că numărul exact ar fi douăzeci şi unu.

Sigur, câteva tablouri nu le puneam la socoteală. *Prieteni cu folos,* de pildă.

Cel pe care îl numeam uneori *Candy Brown îşi pierde răsuflarea.* Şi schiţa pelerinei roşii.

— Deci... Peste treizeci în total. Am făcut calculul în gând şi m-am mai foit puţin.

— Aşa cred.

— Şi n-ai deloc idee că asta e de-a dreptul incredibil. Îmi dau seama după chipul tău că n-ai.

Se ridică în picioare, răsturnă scrumiera într-un coş de gunoi din spatele canapelei, apoi rămase cu ochii la Hockeny cu mâinile în buzunarele pantalonilor ei costisitori. Tabloul înfăţişa o casă cubică şi o piscină albastră. Lângă piscină stătea o adolescentă împlinită la trup şi îmbrăcată într-un

costum de baie negru dintr-o singură piesă. Era numai sâni şi picioare lungi bronzate şi păr negru. Purta ochelari fumurii şi în ambele lentile scânteia câte un soare minuscul.

— E un original? am întrebat.

— Chiar aşa, zise ea, fără să se întoarcă. Şi fata în costum de baie e un original. Mary Ire, circa 1962. Gidget în Tampa. Se întoarse spre mine cu o privire aprigă. Închide reportofonul ăla. Interviul a luat sfârşit.

L-am închis.

— Vreau să mă asculți. Tu vrei?

— Sigur.

— Există artişti care trudesc luni la rând la un singur tablou de o calitate cât jumătate din calitatea lucrărilor tale. Sigur, mulți îşi petrec dimineţile revenindu-şi de pe urma exceselor din noaptea precedentă. Dar *tu...* tu produci lucrurile astea ca un om care munceşte pe o linie de asamblare. Ca un ilustrator de revistă sau un... ştiu şi eu... un realizator de benzi desenate!

— Am crescut cu credința că oamenii trebuie să muncească susținut - cred că asta-i toată povestea. Când aveam compania mea, lucram mult mai multe ore, pentru că cel mai sever şef pe care-l poți avea eşti tu însuți.

Ea încuviință.

— Nu-i valabil pentru toată lumea, dar atunci când e valabil, e *de-a dreptul* valabil. Ştiu bine asta.

— Am păstrat doar... ştii, etica asta... la ceea ce fac acum. Şi e numai bine. La naiba, e mai mult decât bine. Deschid radioul... parcă intru într-o transă... şi pictez... Mă îmbujoram. Nu încerc să depăşesc recordul mondial la viteză sau mai ştiu eu ce...

— *Ştiu* asta, zise ea. Spune-mi, ai blocaje?

— Blocaje? Ştiam ce înseamnă cuvântul în context fotbalistic; în rest, eram în ceață. Ce-i asta?

— Nu contează. La *Wireman priveşte spre vest* - care este cutremurător, apropo, *creierul* ăla - cum ai stabilit trăsăturile?

— Am făcut câteva poze, am zis.

— Sunt sigură de asta, scumpule, dar când ai fost gata să pictezi portretul, cum ai stabilit trăsăturile?

— Păi, eu...

— Ai folosit regula celui de-al treilea ochi?

— Regula celui de-al treilea ochi? N-am auzit niciodată de o astfel de regula?

Ea îmi zâmbi cu blândețe.

— Pentru a obține distanța optimă între ochii subiectului, pictorii îşi imaginează deseori sau chiar schițează un al treilea ochi între cei doi existenți. Dar gura? Ai centrat-o luându-te după urechi?

— Nu... adică, nu ştiam că aşa se procedează.

Acum aveam impresia că mă îmbujorez pe tot corpul.

— Stai liniştit, spuse ea. Nu sugerez că ar trebui să începi să urmezi o grămadă de reguli aiuristice după ce le-ai încălcat atât de spectaculos. Doar că... Clătină din cap. Treizeci de tablouri din noiembrie trecut? Nu, perioada e şi mai scurtă, pentru că nu te-ai apucat să pictezi din prima clipă.

— Sigur că nu, a trebuit mai întâi să mă aprovizionez cu cele necesare picturii, am spus şi Mary râse până ce o cuprinse un acces de tuse, pe care îl potoli cu o duşcă de whisky.

— Dacă treizeci de tablouri în trei luni sunt urmarea unui accident cvasi-mortal, zise ea când putu vorbi din nou, poate ar fi cazul să caut o macara.

— Nu ți-ai dori asta, am spus. Crede-mă.

M-am ridicat în picioare, m-am dus la geam şi m-am uitat în jos, la Adalia Street.

— E foarte frumos locul ăsta.

Veni lângă mine şi ne-am uitat împreună pe geam. Cafeneaua de pe cealaltă parte a străzii şi mai multe magazine parcă ar fi fost transportate pe calea aerului din New Orleans. Sau Paris. O femeie se plimba pe trotuar mâncând ceva ce aducea a croasant, cu tivul fustei roşii

mişcat de vânt. Undeva, cineva cânta un blues la chitară dublă, fiecare notă răsunând clar.

— Spune-mi ceva, Edgar - când te uiți aşa pe geam, ceea ce vezi te interesează ca artist sau ca specialist în construcții?

— Amândouă.

Ea râse.

— De acord. Insulele Davis sunt întru totul artificiale - rodul imaginației unui om pe nume David Davis. Era un Jay Gatsby în stil Florida. Ai auzit de el?

Am clătinat din cap.

— Asta dovedeşte doar că gloria e un lucru efemer. În zbuciumații ani douăzeci, Davis era un zeu aici, pe Coasta însorită.

Flutură mâna spre încâlceala de străzi de jos; brățările de la încheietura ei osoasă zăngăniră; undeva nu foarte departe, un clopot sună de ora două.

— A ridicat totul din mlaştina de la gura de vărsare a râului Hillsborough. I-a convins pe edilii oraşului Tampa să mute atât spitalul, cât şi postul de radio aici, atunci când radioul era mult mai important decât îngrijirea sănătății. A construit stranii şi frumoase clădiri de apartamente într-un timp când conceptul de bloc de apartamente era necunoscut. A înălțat hoteluri şi cluburi de noapte cu fițe. Şi-a făcut de cap, s-a însurat cu o câştigătoare a unui concurs de frumusețe, a divorțat de ea, a luat-o iar în căsătorie. Valora milioane atunci când un milion de dolari valora ceea ce valorează astăzi douăsprezece milioane. Şi unul dintre cei mai buni prieteni ai săi locuia în josul coastei, pe Duma Key. John Eastlake. Ți-e cunoscut numele?

— Sigur că da. Am făcut cunoştință cu fiica lui. Prietenul meu, Wireman, o îngrijeşte.

Mary îşi aprinse o altă țigară.

— Ei, bine, Dave şi John erau amândoi putred de bogați - Dave cu terenurile şi speculațiile lui imobiliare, John cu fabricile - dar Davis era un păun şi Eastlake era mai mult o

găină de rând. Mai bine pentru el, fiindcă ştii ce se întâmplă cu păunii, nu?

— Li se taie penele din coadă?

Ea trase din ţigară, apoi arătă spre mine cu degetele între care o ţinea în timp ce scotea fum pe nas.

— Răspuns corect, domnule. În 1925, criza imobiliară a lovit Florida cum ar lovi o cărămidă o bulă de săpun. Dave Davis investise cam tot ce avea în ceea ce vezi acolo afară.

Flutură mâna spre labirintul de străzi şi clădiri roz.

— În 1926, Davis trebuia să recupereze patru milioane de dolari din diverse afaceri de succes şi s-a ales cam cu treizeci de mii.

Trecuse o vreme de când nu mai călărisem pe gâtul tigrului - aşa spunea tata când te întinzi mai mult decât te ţine plapuma, până într-acolo încât să-ncepi să jonglezi cu creditorii şi să dai dovadă de creativitate în acte - şi niciodată nu călărisem foarte mult, nici chiar în disperatele zile de început ale Companiei Freemantle. Îl compătimeam pe Dave Davis, cu toate că era mort de mult.

— Cât din propriile sale datorii a reuşit să acopere? A reuşit ceva?

— A reuşit la început. Aceia erau ani de avânt economic în alte părţi ale ţării.

— Ştii multe despre asta.

— Arta de pe Coasta însorită e pasiunea mea, Edgar. Istoria Coastei însorite e hobby-ul meu.

— Înţeleg. Deci, Davis a supravieţuit crizei imobiliare.

— Pentru puţin timp. Îmi imaginez că şi-a vândut acţiunile pe piaţa neagră ca să-şi acopere prima rundă de pierderi. Şi l-au ajutat prietenii.

— Eastlake?

— John Eastlake era un înger important, şi asta pe lângă băutura de contrabandă pe care se presupune că o dosea pe Key din când în când.

— A făcut el aşa ceva? am întrebat.

— *Se presupune,* am spus. Acelea erau alte vremuri şi o altă Florida. Dacă locuieşti aici o vreme, auzi tot soiul de poveşti colorate despre comerțul cu alcool în perioada Prohibiției. Cu sau fără alcool, Davis ar fi fost falit cu acte în regulă de Pastele din '26 dacă nu era John Eastlake. John nu era un *playboy,* nu frecventa cluburile de noapte şi bordelurile cum făceau Davis şi câțiva dintre ceilalți prieteni ai lui Davis, însă era văduv din 1923, şi bănuiala mea e că bătrânul Dave i-a mai făcut lipeala cu câte o puicuță din când în când, atunci când amicul lui se simțea singur. Dar în vara lui '26, datoriile lui Dave erau pur şi simplu prea mari. Nici chiar vechii lui amici nu-l puteau salva.

— Drept pentru care a dispărut într-o noapte întunecată.

— A dispărut, dar nu la adăpostul lunii. Nu ăsta era stilul lui Davis. În octombrie 1926, la mai puțin de o lună după ce uraganul Esther i-a făcut praf şi pulbere munca de o viață, a luat vaporul spre Europa cu o gardă de corp şi noua lui puicuță, care se întâmpla să fie o frumusețe din filmele lui Mack Sennett[10]. Puicuța şi garda de corp au ajuns la Gay Paree, însă nu şi Dave Davis. El a dispărut pe mare, a dispărut fără urmă.

— Povestea asta e adevărată?

Ea ridică mâna dreaptă într-un salut de cercetaş - imaginea era puțin ştirbită de țigara ce-i fumega între degete.

— Mai adevărată nu se poate. În noiembrie '26, s-a ținut o slujbă comemorativă chiar acolo. Arătă spre locul unde golful scânteia între două clădiri roz, lucioase, în stil *art deco.* Au participat cel puțin patru sute de oameni, dintre care, am înțeles, majoritatea erau femei cu o slăbiciune pentru penele de struț. Unul dintre vorbitori a fost John Eastlake. A aruncat o ghirlandă de flori tropicale în apă.

Ea suspină, şi eu i-am simțit adierea respirației. Nu mă îndoiam că femeia era rezistentă la băutură; la fel, nu mă îndoiam nici că o aştepta o după-amiază de amețeli bahice, dacă nu chiar de beție.

— Eastlake a fost fără-ndoială întristat de moartea prietenului său, spuse ea, dar pun pariu că se felicita că i-a supraviețuit lui Esther. Pun pariu că toți o făceau. Habar nu avea că, peste nici şase luni, va arunca alte ghirlande în apă.

Nu doar o singură fiică dispărută, ci două. Trei, cred, dacă o pui la socoteală pe cea mare. Care a fugit în Atlanta. Cu un maistru de la una dintre fabricile lui tati, dacă mă ajută memoria. Deşi asta nu se compară nici de departe cu pierderea gemenelor în apele golfului. Doamne, aia trebuie să fi fost greu de îndurat.

— AU DISPĂRUT, am spus, amintindu-mi titlul pe care îl citase Wireman. Ea îmi aruncă o privire tăioasă.

— Deci te-ai documentat şi singur.

— Nu eu, ci Wireman. Era curios cu privire la femeia pentru care lucra.

Nu cred că ştie de legătura cu Dave Davis acesta.

Ea căzu pe gânduri.

— Mă întreb cât şi aminteşte Elizabeth.

— În zilele astea nu-şi mai aminteşte nici numele ei, am zis.

Mary îmi mai adresă o privire, apoi se întoarse de la geam, luă scrumiera şi stinse țigara.

— Alzheimer? Am auzit zvonuri.

— Da.

— Îmi pare tare rău să aud asta. De la ea am aflat detaliile mai picante ale poveştii lui Dave Davis, să ştii. În zilele mai bune. Ne întâlneam des. Şi le-am luat interviu aproape tuturor artiştilor care au stat la Salmon Point. Doar că tu îi spui altfel, aşa-i?

— Marele Roz. Ea surâse.

— Ştiam că e un nume simpatic.

— Câți artişti au stat acolo?

— Mulți. Veneau să țină prelegeri în Sarasota sau Venice, şi poate să picteze un timp - deşi cei care au stat la Salmon Point nu prea produceau mare lucru. Pentru majoritatea oaspeților lui Elizabeth, perioada petrecută pe Duma Key reprezenta puțin mai mult decât o vacanță gratuită.

— Dădea casa fără bani?

— O, da, zise ea, zâmbind cam ironic. Consiliul Artistic Sarasota plătea onorariile pentru prelegeri şi Elizabeth oferea de obicei cazarea - Marele Roz, *nee* Salmon Point. Dar tu n-ai beneficiat de oferta asta, aşa-i? Poate data viitoare. Mai ales că tu chiar *lucrezi* acolo. Îți pot înşira o jumătate de duzină de artişti care au stat în casa ta şi nici n-au umezit vreodată o pensulă.

Se duse cu paşi mari la sofa, ridică paharul şi sorbi din el. Nu, luă o duşcă.

— Elizabeth are o schiță de Dali care a fost executată la Marele Roz, am spus. Am văzut-o cu ochii mei.

Ochii lui Mary scăpărară.

— O, da, aşa-i. Dali. Lui Dali i-a plăcut *la nebunie* acolo, dar nici el nu a stat mult... deşi, înainte de a pleca, pezevenghiul m-a ciupit de fund. Ştii ce mi-a spus Elizabeth după plecarea lui?

Am clătinat din cap. Sigur că nu ştiam, dar voiam să aud.

— Că a zis că atmosfera e „prea încărcată“. Îți sună cunoscut, Edgar?

Am zâmbit.

— De ce crezi că Elizabeth a transformat Marele Roz într-un refugiu al artiştilor? A fost întotdeauna o ocrotitoare a artelor?

Ea păru surprinsă.

— Prietenul tău nu ți-a spus? Poate că nu ştie. Potrivit legendei locului,

Elizabeth a fost ea însăşi o artistă de o oarecare valoare.

— Cum adică, potrivit legendei locului?

— Circulă o poveste - din câte ştiu eu, e un mit şi nimic altceva - cum că ar fi fost un copil-geniu. Că desena excepțional încă din fragedă pruncie, şi că apoi s-a oprit brusc.

— Ai întrebat-o vreodată?

— Sigur, prostuțule. Cu asta mă ocup.

Se clătina puțin pe picioare acum, cu ochii de Sophia Loren vizibil injectați.

— Şi ce a spus?

— Că povestea nu are fundament. A zis: „Cei care pot fac. Iar cei care nu pot îi *susțin* pe cei care pot. Ca noi, Mary.“

— Îmi sună bine, am zis.

— Da, şi mie mi-a sunat bine, replică Mary, sorbind încă o dată din paharul Waterford. Singura problemă era că n-o credeam.

— De ce?

— Nu ştiu, pur şi simplu n-o credeam. Aveam o veche prietenă pe nume Aggie Winterborn, care obişnuia să semneze rubrica de sfaturi pentru cei trădați în dragoste în *Tampa Tribune,* şi s-a întâmplat să-i spun o dată povestea asta. Lucrurile se petreceau cam pe când Dali făcea onoare Coastei Însorite cu prezența sa, poate în 1980. Eram într-un bar, undeva - în zilele acelea, eram întotdeauna într-un bar, undeva - şi discuția se întorsese la modul în care se clădesc legendele. Am amintit, ca exemplu, povestea conform căreia se spune că Elizabeth ar fi fost un Rembrandt copil, şi Aggie - plecată de mult dintre noi, Dumnezeu s-o odihnească - a spus că nu crede că asta e o legendă, crede că e adevăr, sau o versiune a lui. A spus că a văzut un articol de ziar despre asta.

— Ai verificat vreodată? am întrebat.

— Sigur. Nu scriu tot ce ştiu - îmi făcu cu ochiul - dar îmi place să *ştiu* totul.

— Ce ai aflat?

— Nimic. Nici în *Tribune,* nici în ziarele din Sarasota sau Venice. Deci poate că *era* doar o poveste. La naiba, poate că şi toate chestiile alea despre cum tatăl ei dosea whisky pentru Dave Davis pe Duma Key erau tot poveşti. Dar... mi-aş fi pus banii la bătaie pentru memoria lui Aggie Winterborn. Şi Elizabeth a avut o expresie ciudată pe chip când am întrebat-o de asta.

— Ce fel de expresie?

— O expresie de „n-o să-ți spun *ție“.* Dar astea s-au petrecut acum mult timp, a curs mult whisky pe sub pod de

atunci, iar acum n-o mai poți întreba, aşa-i? Nu, dacă-i într-o stare atât de proastă cum spui tu.

— Nu, dar poate îşi va reveni. Wireman spune că s-a mai întâmplat asta.

— Să sperăm, zise Mary. Femeia e o raritate, să ştii. Florida e doldora de oameni bătrâni - doar nu i se spune degeaba Anticamera lui Dumnezeu - dar foarte puțini dintre ei au crescut aici. Coasta însorită pe care şi-o aminteşte Elizabeth - *şi-o amintea* - este într-adevăr o altă Florida. Nu nemărginirea forfotitoare de acum, cu stadioane cu cupole şi autostrăzi care duc pretutindeni, şi nici cea în care am crescut eu. A mea a fost Florida lui John D. MacDonald, pe când locuitorii din Sarasota încă îşi cunoşteau vecinii şi Tamiami Trail era un reper. Pe atunci, oamenii încă se întorceau acasă de la biserică şi găseau aligatori în piscină şi lincşi scormonind în gunoi.

Mary era de fapt *foarte* beată, mi-am dat seama... dar asta nu făcea să fie neinteresantă.

— Florida în care Elizabeth şi surorile ei au crescut a fost ceva care a existat după ce au plecat indienii, dar înainte ca bătrânul domn Față-Palidă să-şi conşo... consolideze pe deplin stăpânirea. Micuța ta insulă ți s-ar fi părut foarte diferită. Am văzut-o în poze. Era plină de palmieri acoperiți de ferigi strangulatoare şi arbori de fistic sălbatic şi pini tropicali; era plină de goruni tropicali şi manglieri în puținele locuri cu teren umed. Erau fasole Cherokee şi cârmâz la nivelul solului, dar nici urmă de jungla aia care creşte acum acolo. Plajele sunt singurele rămase neschimbate, şi iarba de pampas, desigur... ca tivul unei rochițe. Podul mobil era acolo la capătul nordic, însă nu exista decât o singură casă.

— Ce a provocat apariția vegetației ăsteia? am întrebat. Ai idee? Adică, trei sferturi din insulă e îngropată sub ea.

Poate că nu m-a auzit.

— Doar o singură casă, repetă ea. Stând acolo sus, pe ridicătura aceea mică de teren către capătul sudic, şi semănând cu ceva ce ai putea vedea în Turneul Caselor Elegante din Charleston sau Mobile. Pilaştri şi alee din piatră

sfărâmată. Spre vest - o privelişte minunată asupra golfului; spre est - o privelişte minunată asupra coastei Floridei. Nu că ai fi avut mare lucru de văzut; doar Venice. Satul Venice. Un să'uc somnolent.

Auzi cum rostise cuvântul şi se reculese.

— Iartă-mă, Edgar. Nu fac asta zilnic. Sincer, ar trebui să iei... tulburarea mea... ca pe un compliment.

— Asta şi fac.

— Acum douăzeci de ani aş fi încercat să te trag în pat în loc de a mă îmbăta ca o proastă. Poate chiar acum zece. Aşa stând lucrurile, pot doar să sper că nu te-am speriat definitiv.

— N-ai un aşa noroc.

Ea râse, un hohot deopotrivă sterp şi voios.

— Atunci, sper să revii curând. Ştiu să pregătesc nişte bame roşii date naibii...

Mă cuprinse cu braţul şi mă conduse către uşă. Trupul ei era subţire şi încins şi tare ca piatra sub haine. Pasul ei era doar puţin nesigur.

— Acum cred că e timpul ca tu să pleci, iar eu să-mi fac siesta de după-amiază.

Regret să spun că-i simt nevoia.

Am păşit în hol, apoi m-am întors.

— Mary, ai auzit-o vreodată pe Elizabeth vorbind despre moartea surorilor ei gemene? Ea trebuie să fi avut patru sau cinci ani. Suficient de mare ca să-şi amintească un lucru atât de traumatizant.

— Niciodată, spuse Mary. Nici măcar o dată.

II

În faţa uşilor care se deschideau în hol erau aliniate cam o duzină de scaune, într-o subţire, dar confortabilă dungă de umbră, la două şi un sfert după-amiază. Şase bătrâni şedeau acolo, urmărind traficul de pe Adalia Street. Acolo era şi Jack, dar el nu urmărea traficul şi nici nu admira doamnele care se

plimbau pe stradă. Stătea sprijinit de stucatura roz a clădirii şi citea *Ştiința mortuară pentru tonți*. Îşi însemnă locul în carte şi se ridică în picioare îndată ce mă văzu.

— Minunată alegere pentru statul ăsta, am observat, înclinând din cap spre cartea pe a cărei copertă se vedea un tont cu ochi căscați, emblema seriei.

— Trebuie să-mi aleg o carieră cândva, zise el, iar după cum te mişti în ultima vreme, nu cred că slujba asta o să mai dureze mult.

— Nu mă grăbi, l-am avertizat, pipăind în buzunar ca să mă asigur că am sticluța cu aspirină. O aveam.

— La drept vorbind, zise Jack, exact asta am să fac.

— Trebuie să ajungi undeva? am întrebat, şontâcăind pe trotuarul de ciment alături de el în bătaia soarelui. Căldura era zăpuşitoare. Există primăvară pe costa de vest a Floridei, dar nu stă decât pentru o ceaşcă de cafea înainte să pornească spre nord, unde are mai mult de lucru.

— Nu, dar tu ai o întâlnire la ora patru cu doctorul Hadlock în Sarasota. Cred că reuşim să ajungem la fix, dacă traficul e bun cu noi.

L-am oprit, punându-i mâna pe umăr.

— Doctorul lui Elizabeth? Despre ce vorbeşti?

— Pentru o consultație. Circulă vorba în sat că ai amânat momentul, şefu'.

— Wireman a făcut asta, am murmurat şi mi-am trecut mâna prin păr. Wireman, duşmanul doctorilor. N-o să i-o iert niciodată. Îmi eşti martor, Jack, *niciodată* n-o să-i...

— Nu, m-a avertizat c-o să spui asta, rosti Jack. Mă trase pentru a mă pune iar în mişcare. Haide, haide, n-o să evităm ora de vârf dacă nu plimbăm imediat ursul.

— Cine? Dacă nu Wireman a făcut programarea, atunci cine?

— Celălalt prieten al tău. Tipu' mare şi negru. Mamă, ce-mi place de el, e absolut bengos.

Ajunseserăm la Malibu şi Jack deschise portiera pasagerului pentru mine, dar un moment am rămas pur şi

simplu locului privindu-l ca trăsnit.

— *Kamen?*

— Da. El şi doctorul Hadlock au discutat la recepția de după prelegere, şi doctorul Kamen a amintit întâmplător că este îngrijorat că încă nu ți-ai făcut controlul pe care ai promis că-l faci. Doctorul Hadlock s-a oferit să ți-l facă el.

— S-a oferit, am repetat.

Jack aprobă din cap, zâmbind în lumina puternică a soarelui de Florida. Imposibil de tânăr, cu un exemplar galben-canar al *Ştiinței mortuare pentru tonți* la subsuoară.

— Hadlock i-a spus doctorului Kamen că nu pot permite să se întâmple ceva unui atât de important talent nou-descoperit. Şi, țin să adaug, sunt de acord cu el.

— Mersi puțin de tot, Jack. El râse.

— Eşti de pomină, Edgar.

— Pot presupune că sunt şi eu bengos?

— Mda, eşti un bengos la puterea a zecea. Urcă, şi hai să traversăm podul cât încă mai putem.

Din întâmplare, am ajuns la biroul de pe Beneva Road al doctorului Hadlock exact la țanc. Teorema Sălii de Aşteptare a lui Freemantle afirmă că trebuie să adaugi treizeci de minute la timpul rezervat pentru o programare ca să ajungi la momentul potrivit, dar în cazul de față am fost plăcut surprins. Recepționera îmi strigă numele doar la şi zece şi mă introduse într-o veselă sală de consultații, unde un afiş din stânga mea înfățişa o inimă înecată în grăsime şi altul din dreapta arăta un plămân carbonizat, parcă. Tabelul pentru control oftalmologie din față a fost o uşurare, chiar dacă dincolo de al şaselea rând nu mai desluşeam nimic.

Veni o asistentă, îmi vârî un termometru sub limbă, îmi luă pulsul, îmi înfăşură pe braț o manşetă de măsurare a tensiunii arteriale, o umflă şi studie valorile. Când am întrebat-o cum stau la capitolul ăsta, ea zâmbi oficial şi spuse:

— Ai trecut testul.

Apoi îmi luă sânge. După aceea m-am retras la toaletă cu un păhărel de plastic, trimițându-i lui Kamen gânduri negre în timp ce-mi desfăceam fermoarul. Un om cu un singur braț poate da o probă de urină, dar riscul de accidente este mult sporit.

Când m-am întors în sala de consultații, asistenta plecase. Lăsase un dosar cu numele meu pe el. Lângă dosar era un pix roşu. Prin ciotul mâinii îmi trecu un junghi. Fără să mă gândesc ce fac, am luat pixul şi l-am vârât în buzunarul pantalonilor. În buzunarul cămăşii aveam un Bic albastru. L-am scos şi l-am pus acolo unde fusese pixul roşu.

Şi ce-o să spui când se întoarse asistenta? m-am întrebat. *Că Zâna Pixurilor a venit şi a hotărât să facă un schimb?*

Înainte să apuc să răspund la întrebare - sau să mă gândesc de ce furasem pixul roşu - Gene Hadlock intră şi-mi întinse mâna. Mâna sa stângă... care, în cazul meu, era mâna cuvenită. Am descoperit că-mi place mai mult de el fără să-l aibă pe Principe alături, neurologul cu bărbuță. Avea în jur de şaizeci de ani, era puțin durduliu, cu o mustață albă din acelea „periuță“ şi o atitudine profesională plăcută. Mă puse să mă dezbrac la chiloți şi-mi examina destul de mult piciorul drept şi coastele. Mă înghionti în mai multe locuri, interesându-se cât de mare e durerea pe care o simt. Mă întrebă ce analgezice iau şi păru surprins când i-am spus că-mi ajunge aspirina.

— O să-ți examinez ciotul, zise el. Eşti de acord?

— Da. Numai să nu fii dur.

— O să fac tot ce pot.

Am stat cu mâna stângă pe coapsa stângă goală, uitându-mă la tabelul oftalmologie în timp ce el mă prinse de umăr cu o mână şi cu cealaltă, făcută căuş, mă apucă de ciot. Al şaptelea rând pe tabel părea a fi AGODSED. Un zeu a zis ce? m-am întrebat.[{11}]

De undeva, de foarte departe, am simțit o vagă apăsare.

— Doare?

— Nu.

— Bine. Nu, nu te uita în jos, continuă să te uiți înainte. Îmi simți mâna?

— Îhî. Vag. Presiune. Dar niciun junghi. De ce să simt asta? Brațul inexistent dorise pixul şi pixul era acum în buzunar, aşa că brațul adormise la loc.

— Dar acum, Edgar? Pot să-ți spun Edgar?

— Poți să-mi spui oricum. La fel. Presiune. Vag.

— Acum te poți uita. M-am uitat. O mână a lui era încă pe umărul meu, dar pe cealaltă o ținea pe lângă corp. Nici măcar aproape de ciotul meu.

— Hopa!

— Nici pe departe, senzațiile-fantomă resimțite la nivelul unui membru amputat sunt normale. Mă surprinde doar rapiditatea vindecării. Şi lipsa durerii.

Am strâns destul de tare. Ăsta e semn bun.

Apucă iar ciotul în căuşul palmei şi împinse în sus.

— Te doare dacă fac aşa?

Mă durea - un junghi surd, jos, vag încins.

— Puțin, am spus.

— Dacă nu te-ar durea, mi-aş face griji. Îmi dădu drumul. Uită-te iarăşi la tabelul acela, bine?

Am făcut cum mi-a cerut şi am concluzionat că acel esențial al şaptelea rând era AGOCSEO. Ceea ce era mult mai logic pentru că nu avea nici-o logică.

— Cu câte degete te ating, Edgar?

— Nu ştiu.

Nici nu mi se părea că mă atinge.

— Acum?

— Nu ştiu.

— Şi acum.

— Trei.

Mă atingea aproape de claviculă. Şi am avut o idee - nebunească, dar foarte pregnantă - că i-aş fi putut simți degetele oriunde pe ciot dacă m-aş fi aflat într-o transă din aceea creativă. De fapt, i-aş fi putut simți degetele în aerul de sub ciot. Şi cred că şi *el* m-ar fi putut simți pe *mine*... lucru

care fără-ndoială l-ar fi făcut pe bunul doctor să iasă valvârtej, strigând, din încăpere.

Îşi continuă analiza - mai întâi la picior, apoi la cap. Îmi ascultă bătăile inimii, mi se uită în ochi şi mai făcu o droaie de alte chestii doctoriceşti. Când epuiza majoritatea posibilităților, îmi spuse să mă îmbrac şi să ne întâlnim la capătul holului.

Acolo se dovedi că exista un birouaş plăcut aglomerat. Hadlock şedea în spatele mesei de lucru, aplecat pe spate în scaun. Pe un perete erau fotografii. Unele, am presupus, erau cu familia doctorului, dar mai erau şi instantanee cu el dând mâna cu George Bush întâiul şi cu Maury Povich (intelectualiceşte egali, după mine) şi unul cu el alături de o uimitor de viguroasă şi de frumoasă Elizabeth Eastlake. Țineau în mână rachete de tenis, şi am recunoscut terenul imediat. Era cel de la *El Palacio.*

— Îmi imaginez că vrei să te întorci pe Duma şi să-i dai şoldului ăluia o scurtă pauză, nu? întrebă Hadlock. Probabil că te doare la momentul ăsta din zi şi pun pariu că face ca toate cele trei vrăjitoare din *Macbeth* când vremea e umedă. Dacă vrei o rețetă pentru Percocet sau Vicodin...

— Nu, mi-e bine cu aspirina, am spus.

Muncisem din greu să scap de medicamentele puternice şi nu aveam de gând să mă reapuc acum de ele, oricât de mare ar fi fost durerea.

— Recuperarea ta e remarcabilă, opina Hadlock. Nu cred că e nevoie să-ți spun eu ce mare noroc ai că nu ai rămas într-un scaun cu rotile pentru tot restul vieții, cel mai probabil manevrându-l suflând într-un pai.

— Sunt norocos că sunt în viață, am spus. Să presupun că n-ai găsit nimic defect?

— Exceptând analiza de urină şi sânge, care nu e gata încă, aş spune că eşti într-o formă bună. Aş cere bucuros radiografii ale leziunilor la coaste şi la cap, dacă ai manifesta simptome îngrijorătoare, dar...

— Nu manifest.

Manifestasem simptome, şi acestea mă îngrijoraseră, dar nu credeam că radiografiile ar putea depista cauza. Sau cauzele. El încuviinţă din cap.

— Motivul pentru care ţi-am examinat ciotul cu atâta atenţie este că nu porţi proteză. Mă gândeam că vei avea o sensibilitate sporită. Sau semne ale unei infecţii. Dar totul pare în bună regulă.

— Presupun că pur şi simplu nu sunt pregătit.

— Asta nu e o problemă. Nici pe departe. Având în vedere munca pe care o depui, aş spune că aici se aplică zicala „Nu te lega la cap dacă nu te doare.“ Tablourile tale... remarcabile. Abia aştept să le văd expuse la Scoto. O aduc şi pe soţia mea. E foarte emoţionată.

— Minunat, am spus. Mulţumesc.

Asta suna plat, cel puţin pentru urechile mele, dar încă nu aflasem cum să răspund la asemenea complimente.

— Faptul că ai ajuns chiriaş plătitor la Salmon Point e trist şi ironic, zise Hadlock. Ani în şir - poate ştii asta - Elizabeth a ţinut casa aceea ca pe un refugiu al artiştilor. Apoi s-a îmbolnăvit şi a dat să fie listată ca oricare altă proprietate de închiriat, deşi a *insistat* ca oricine ar fi cel care o va lua să aibă obligaţia de a o închiria pe o perioadă de trei luni sau mai mult de atât. Nu voia ca mai ştiu eu ce turişti de primăvară să-şi facă de cap acolo. Nu în locul unde Salvador Dali şi James Bama şi-au odihnit odinioară ilustrele capete.

— Nu pot spune că o învinuiesc. E un loc special.

— Da, dar puţini dintre faimoşii artişti care au stat acolo au făcut ceva special. Apoi al doilea chiriaş „de rând“ care vine - un constructor din Minneapolis în convalescenţă după un accident... ei, bine. Elizabeth trebuie că este foarte satisfăcută.

— În lumea constructorilor, noi spunem în cazuri de felul ăsta că te întreci cu lauda, domnule Hadlock.

— Gene, se recomandă el. Iar participanţii la prelegerea ta n-au gândit asta. Ai fost extraordinar. Îmi doresc doar ca şi Elizabeth să fi fost de faţă. Ce s-ar mai fi *umflat în pene.*

— Poate c-o să ajungă la vernisaj.

Foarte încet, Gene Hadlock clătină din cap.

— Mă îndoiesc de asta. S-a luptat cu Alzheimer-ul cu toată ființa ei, dar vine un timp când boala pur şi simplu învinge. Nu pentru că pacientul ar fi slab, ci pentru că este o afecțiune serioasă, ca scleroza multiplă. Sau cancerul. Odată ce simptomele încep să se manifeste, de obicei ca pierdere a memoriei pe termen scurt, ceasul începe numărătoarea inversă. Cred că lui Elizabeth îi va suna în curând ceasul, şi-mi pare foarte rău. Mie mi-e clar şi cred că le-a fost clar tuturor celor de la prelegerea ta că tam-tamul ăsta te stinghereşte...

— Asta e puțin spus.

— ...dar dacă ea ar fi fost acolo, s-ar fi bucurat ea *în locul* tău. O ştiu aproape de o viață şi-ți pot spune că ar fi supervizat totul, inclusiv expunerea tuturor tablourilor în galerie.

— Mi-ar fi plăcut să o cunosc atunci, am mărturisit.

— Era deosebită. Când avea patruzeci şi cinci de ani, iar eu douăzeci, am câştigat turneul de tenis la dublu la The Colony pe Longboat Key. Eu mă întorsesem acasă de la colegiu pe timpul vacanței inter-semestriale. Încă mai am cupa. Îmi imaginez că şi ea o mai are pe a ei, undeva.

Asta mă duse cu gândul la ceva - O *să-l găseşti, sunt sigură* - dar înainte să pot da de urma amintirii, îmi trecu altceva prin gând. Ceva de dată mult mai recentă.

— Doctore Hadlock... Gene... Elizabeth a pictat vreodată? Sau a desenat?

— Elizabeth? Niciodată. Şi zâmbi.

— Eşti sigur de asta.

— Ba bine că nu. Am întrebat-o o dată, şi-mi amintesc momentul foarte bine. A fost atunci când Norman Rockwell venise în oraş să țină o prelegere.

Şi n-a stat în casa ta; a stat la Ritz. Norman Rockwell, cu pipă şi tot tacâmul!

Gene Hadlock clătină din cap, zâmbind mai larg acum.

— Dumnezeule mare, ce controversă a mai fost şi aia, ce *vâlvă* când Consiliul Artistic a anunțat că vine domnul *Saturday Evening Post.* A fost ideea lui Elizabeth şi i-a plăcut agitația pe care a stârnit-o, spunea că ar fi putut umple stadionul Ben Hill Griffin... Văzu nedumerirea din ochii mei. Universitatea din Florida. „Mlaştina din care doar Aligatorii ies cu viață“?

— Dacă vorbeşti despre fotbal, interesul meu începe cu Vikings şi se sfârşeşte cu Packers.

— Ideea e că am întrebat-o de abilitățile ei artistice în timpul tărăboiului cu Rockwell - şi omul chiar a vândut toate biletele; şi nu s-a ținut la Geldbart, ci la City Center. Elizabeth a râs şi a spus că-i vine greu să deseneze chiar şi omuleți din linii. La drept vorbind, ea a folosit o metaforă sportivă, motiv pentru care probabil că am şi amintit de Aligatori. A spus că este ca unul dintre absolvenții ăia bogați de colegiu, numai că pe ea o interesează arta în loc de fotbal. A spus: „Dacă nu poți fi atlet, scumpule, fii un susținător al atletismului. Iar dacă nu poți fi artist, dă-le de mâncare, ai grijă de ei şi asigură-te că au unde să se adăpostească de ploaie.“ Dar să aibă ea însăşi talent artistic? Absolut deloc.

M-am gândit să-i spun de Aggie Winterborn, prietena lui Mary Ire. Apoi am atins pixul roşu din buzunar şi am hotărât să n-o fac. Am hotărât că ceea ce vreau să fac este să mă întorc pe Duma Key şi să pictez. *Fata şi corabia nr. 8* era cea mai ambițioasă pânză din serie, dar şi cea mai mare şi mai complexă, şi era aproape gata.

M-am ridicat şi i-am întins mâna.

— Mulțumesc pentru tot.

— Pentru puțin. Iar dacă te răzgândeşti şi vrei ceva mai puternic împotriva durerii...

IV

Podul mobil care făcea legătura cu Key era ridicat pentru a permite jucăriei unui bogătaş să străbată agale trecătoarea către golf. Jack şedea la volanul maşinii, admirând fata în bikini verzi care se bronza pe puntea din față. La radio era The Bone. O reclamă la o reprezentanță de motociclete se sfârşi (The Bone difuza multe reclame la magazine de motociclete şi diferite servicii ipotecare) şi The Who începu să cânte „Magic Bus“. Ciotul începu să mă mănânce, apoi să mă furnice. Iar furnicătura aceea se împrăştie încet în jos, somnolentă, dar profundă. Foarte profundă. Am ridicat volumul puțin, apoi am dus mâna în buzunar şi am scos pixul furat. Nu era albastru; nu era negru; era *roşu.* L-am admirat un moment în bătaia soarelui târziu. Apoi am deschis torpedoul şi am scotocit prin el.

— Pot să te ajut, şefu'?

— Nu. N-o slăbi din ochi pe dulceața aia. Reuşesc eu.

Am scos un cupon de reducere pentru un burger Checkers NASCAR - *Tre' să mănânci!,* proclama acesta. L-am întors pe verso. Acolo, hârtia era albă. Am desenat repede şi fără să gândesc. Am terminat înainte să se sfârşească melodia. Sub micuța mea imagine am scris cinci litere. Desenul era asemănător cu mâzgălelile pe care le făceam în cealaltă viață a mea în timp ce pălăvrăgeam (de obicei cu un tolomac) la telefon. Literele formau cuvântul *PERSE,* numele corăbiei mele misterioase. Numai că nu credeam că aşa se pronunța. Aş fi putut să adaug un accent deasupra lui *E,* dar asta l-ar fi transformat în ceva care se pronunța *Persai,* şi nu mi se părea că aşa era bine.

— Ce-i aia? întrebă Jack, uitându-se într-o parte, apoi îşi răspunse singur: Un coşuleț roşu de picnic. Frumos. Dar ce-i o Purse?

— Se pronunță *persie.*

— Te cred pe cuvânt.

Bariera din partea noastră a podului mobil se ridică şi Jack conduse maşina pe Duma Key.

M-am uitat la coşuleţul roşu de picnic pe care îl desenasem - doar că bănuiam că unul de genul acesta, cu pereţi de răchită, se numea coşniţă - şi m-am întrebat de ce mi se părea atât de familiar. Apoi mi-am dat seama că nu era întru totul aşa. Familiare îmi erau *cuvintele. Caută coşuleţul de picnic al lui Nan Nu-ştiu-cum,* spusese Elizabeth în seara în care l-am adus pe Wireman de la Sarasota Memorial. Ultima seară în care o văzusem *compos mentis,* îmi dădeam seama acum. *E în pod. E roşu.* Şi: *O să-l găseşti, sunt sigură.* Şi: *Toate sunt în el.* Numai că atunci când o întrebasem despre ce vorbeşte, nu-mi putuse spune. Alunecase în inconştienţă. *E în pod. E roşu.*

— Sigur că este, am spus. Totul este aşa.

— Ce, Edgar?

— Nimic, am rostit, uitându-mă la pixul furat. Gândeam doar cu voce tare.

V

Fata şi corabia nr. 8 - ultimul tablou din serie, eram aproape sigur - de fapt *era* terminat, dar am rămas apreciativ cu privirea la el în ultima lumină a zilei, fără cămaşă pe mine şi cu The Bone cântând zgomotos „Copperhead Road“. Lucrasem la el mai mult decât la celelalte - ajunsesem să înţeleg că, în multe feluri, le însuma cumva pe celelalte - şi era neliniştitor. Din cauza aceasta îl acopeream cu o bucată de pânză la capătul fiecărei şedinţe. Acum, privindu-l cu ceea ce speram că este un ochi străin, mi-am dat seama că „neliniştitor“ probabil că nu e cuvântul potrivit; lucrarea aia era al naibii de înfiorătoare. Privind-o parcă aş fi privit o minte care gândeşte prin derivaţie.

Şi poate că niciodată nu avea să fie *complet* terminat. În mod sigur mai era încă loc pentru un coşuleţ roşu de picnic. Îl puteam agăţa pe bompresul lui *Perse.* La naiba, de ce nu? Blestemăţia aia era şi aşa ticsită de figuri şi detalii, întotdeauna mai este loc pentru încă un amănunt.

Tocmai întindeam spre el o pensulă plină de ceea ce ar fi putut fi sânge, când sună telefonul. Am fost cât pe ce să-l las să sune - cu siguranță aş fi făcut asta, dacă m-aş fi aflat într-o transă creativă - dar nu l-am lăsat. Coşuleţul de picnic trebuia să fie doar un punct de grație, şi deja adăugasem altele. Am pus pensula înapoi şi am ridicat receptorul. Era Wireman şi părea surescitat.

— A avut o perioadă de luciditate la sfârşitul după-amiezii ăsteia, Edgar! Poate că nu înseamnă nimic - încerc să nu mă las purtat de speranțe - dar am mai văzut aşa ceva. Mai întâi un interval de luciditate, apoi altul, apoi altul, apoi încep să se unească şi ea îşi revine în simțiri, cel puțin o vreme.

— Ştie cine este? Unde se află?

— Acum nu, dar o jumătate de oră sau pe acolo, începând cam de pe la cinci treizeci, ştia toate astea şi ştia şi cine sunt eu. Ascută aici, *muchacho* - şi-a aprins singură țigara, fir-ar să fie!

— O să am grijă să-i comunic asta chirurgului-şef, am spus, dar eram căzut pe gânduri. Cinci treizeci. Cam pe când eu şi Jack aşteptam să coboare podul mobil. Cam pe când simțisem imboldul de a desena.

— A mai vrut ceva în afară de țigară?

— A cerut de mâncare. Dar înainte de asta, a cerut să meargă la Satul de Porțelan. Îşi voia porțelanurile, Edgar! Ştii cât a trecut de când n-a mai vrut asta?

Chiar ştiam. Şi-mi făcea plăcere să-l aud surescitat datorită ei.

— A început însă să i se tulbure mintea când am ajuns cu ea acolo. S-a uitat în jur şi m-a întrebat unde este Percy. A spus că-l vrea pe Percy, că Percy trebuie să intre în cutia de biscuiți.

M-am uitat la tabloul meu. La corabia mea. Acum era a mea, sigur că da. *Perse* al meu. Mi-am lins buzele, care mi se părură pe dată uscate ca iasca. Aşa cum mi se păruseră întotdeauna după ce m-am trezit de pe urma accidentului. Când, uneori, nu-mi puteam aduce aminte cine sunt. Ştiți ce-i

straniu? Să-ți aminteşti de când ai uitat. E ca şi când te-ai uita într-un culoar al oglinzilor.

— Care dintre figurine e Percy?

— Al naibii să fiu dacă ştiu. Când vrea să arunc cutia de biscuiți în iazul cu peştişori aurii, insistă mereu să pună o fetiță de porțelan înăuntru. De obicei, ciobăniță cu fața ciobită.

— A mai spus ceva?

— A vrut de mâncare, ți-am zis. Supă de roşii. Şi piersici. Deja nu se mai uita la porțelanuri, şi începea să-şi piardă iar concentrarea.

Oare îşi pierdea concentrarea pentru că Percy nu era acolo? Sau *Perse?* Poate... dar dacă avusese vreodată o corabie de porțelan, eu n-o văzusem. Mi-am spus - nu pentru prima dată - că Perse e un cuvânt ciudat. Nu puteai avea încredere în el. Se schimba întruna.

Wireman spuse:

— La un moment dat, mi-a zis că masa se scurge.

— Şi aşa era?

Urmă o scurtă pauză. Apoi el spuse, nu foarte vesel:

— Te amuzi acum pe socoteala lui Wireman, *mi amigo?*

— Nu, sunt curios. Ce a spus? Exact.

— Doar asta. „Masa se scurge.“ Dar porțelanurile sunt pe o masă-masă, cum ştii bine, nu pe o masă-de-apă.

— Calmează-te. Nu-ți pierde gândurile bune.

— Încerc să n-o fac, dar trebuie să spun că pari puțin dus cu pluta, Edster.

— Nu-mi spune Edster, sună ca un Ford de colecție. I-ai adus supă şi ea era... cum? Din nou cu mințile aiurea?

— Cam aşa, da. Spărsese de podea două figurine de porțelan - un cal şi o călăreață de rodeo.

Suspină.

— A spus cumva „se scurge“ înainte sau după ce i-ai adus mâncare?

— După, înainte, ce importanță are?

— Nu ştiu, am zis. Cum a fost?

— Înainte. Cred. Da, înainte. După aceea îşi cam pierduse tot interesul, inclusiv pentru azvârlirea cutiei de biscuiți Sweet Owen în iaz pentru a inşpea mia oară. Am adus supa în bolul ei preferat, dar l-a împins deoparte atât de tare că şi-a vărsat ceva din ea pe braț. Nici n-a părut că simte. Edgar, de ce pui întrebările astea? Ce ştii?

Se plimba fără astâmpăr cu telefonul mobil la ureche. Îl vedeam făcând asta.

— Nimic. Bâjbâi în întuneric, pentru numele lui Cristos.

— Mda? Cu care braț bâjbâi?

Asta m-a blocat o clipă, dar ajunseserăm prea departe şi ne împărtăşiserăm prea multe ca să ne mințim acum, chiar dacă adevărul era o nerozie.

— Cu cel drept.

— Bine, zise el. Bine, Edgar. Mi-aş dori să ştiu ce se întâmplă, atâta tot. Pentru că *ceva* se întâmplă.

— *Poate* că se întâmplă ceva. Cum se simte acum?

— Doarme. Iar eu te țin la poveşti. Lucrai.

— Nu, am spus şi am aruncat pensula din mână. Cred că ăsta e gata, şi cred că şi eu am terminat pentru o vreme. De acuma până la expoziție doar o să mă plimb şi o să adun scoici.

— Nobile aspirații, dar nu cred că eşti în stare. Nu un dependent de muncă aşa, ca tine.

— Cred că te înşeli.

— Bine, mă înşel. N-ar fi prima dată. Vii în vizită la noi mâine? Vreau să văd dacă îşi recapătă iar luciditatea.

— Sigur că da. Şi poate jucăm puțin tenis.

— Îmi convine.

— Wireman, mai e un lucru. Elizabeth a pictat vreodată?

El râse.

— Cine ştie? Am întrebat-o o dată şi a spus că nici siluetele din linii nu-i ies bine. A spus că interesul ei față de artă nu se deosebeşte prea tare de interesul absolvenților bogați față de fotbal şi baschet. Glumea despre asta, spunea...

— Dacă nu poți fi atlet, fii un susținător al atletismului.

— Exact. De unde ştii?

— E o vorbă veche, am spus. Ne vedem mâine.

Am închis şi am rămas locului, urmărind cum lunga lumină a serii dă naştere deasupra golfului unui apus pe care nu simțeam nici-o pornire să-l pictez. Erau aceleaşi cuvinte pe care ea i le spusese lui Gene Hadlock. Şi nu mă îndoiam că, dacă aveam să-i întreb şi pe alții, aş fi auzit aceeaşi anecdotă o dată sau de două ori sau de o duzină de ori: *A spus nici siluetele din linii nu-mi ies bine, a spus dacă nu poți fi atlet, fii un susținător al atletismului.* Şi de ce? Pentru că o femeie sinceră stâlceşte uneori adevărul, dar o mincinoasă bună nu schimbă niciodată povestea.

Nu-l întrebasem despre coşulețul roşu de picnic, dar mi-am spus că e bine aşa; dacă acesta se afla în podul *Palacio-ului,* tot acolo avea să fie şi a doua zi, şi ziua de după aceea. Mi-am spus că este timp. Desigur, asta ne spunem mereu, nu-i aşa? Nu ne putem imagina timpul epuizându-se, iar Dumnezeu ne pedepseşte pentru ceea ce nu ne putem imagina.

M-am uitat la *Fata şi corabia nr. 8* cu ceva aproape de dezgust şi am aruncat husa peste el. N-am adăugat niciodată coşnița roşie la bompres; n-am mai pus niciodată pensula pe tabloul acela - ultimul descendent nebun al primei mele schițe executate în Marele Roz, cea pe care o numisem *Prima. Nr. 8* poate că era cea mai bună lucrare a mea, dar într-un fel ciudat, aproape am uitat de ea. Asta până la expoziție, desigur. După aceea mi-a fost imposibil să uit de ea.

VI

Coşulețul de picnic.

Afurisitul ăla de coşuleț roşu de picnic plin cu desenele lui.

Cât mă bântuie asta.

Chiar şi acum, după patru ani, mă trezesc că joc jocul „şi dacă“, întrebându-mă câte s-ar fi schimbat dacă aş fi lăsat

totul deoparte şi m-aş fi dus în căutarea lui. *A fost* găsit - de Jack Cantori - dar deja era prea târziu.

Şi poate - nu pot fi sigur - n-ar fi schimbat nimic, pentru că o forță anume acționa atât asupra insulei Duma Key, cât şi înăuntrul lui Edgar Freemantle. Pot spune că forța aceea m-a adus acolo? Nu. Pot spune că n-a făcut-o? Nu, nu pot spune nici asta. Dar când martie a făcut loc lui aprilie, începuse să capete putere şi-şi întindea tot mai insidios tentaculele.

Coşulețul ăla.

Afurisitul ăla de coşuleț de picnic al lui Elizabeth.

Era *roşu.*

VII

Speranța lui Wireman că Elizabeth îşi revenea începea să pară nejustificată. Rămase un corp bolborositor în scaunul ei cu rotile, foindu-se din când în când atât cât să strige după o țigară cu vocea spartă a unui papagal bătrân. El o angaja pe Annmarie Whistler de la Bay Area Private Nursing să vină şi să-l ajute patru zile pe săptămână. Ajutorul suplimentar poate că-l scutea pe Wireman de anumite munci, însă nu-l liniştea prea tare; era cu moartea în suflet.

Dar ăsta era un lucru pe care l-am zărit doar cu colțul ochiului pe când aprilie îşi intra în drepturi, însorit şi canicular. Deoarece, că tot veni vorba de însorit... aşa eram şi eu.

Odată publicat interviul lui Mary Ire, am devenit o celebritate locală. De ce nu? Să fii artist era bine, mai ales în zona Sarasota. Să fii Artistul Care Construise Bănci şi Apoi a întors Spatele lui Mamona era şi mai bine. Să fii Artistul Ciung de un Talent Scânteietor era culmea culmilor. Dario şi Jimmy programară un număr de interviuri, inclusiv unul pentru Canalul 6. Am ieşit din studioul lor din Sarasota cu o durere de cap crâncenă şi cu un abțibild pe care scria CANAL 6 - VREMEA BUNĂ ȚINE CU COASTA ÎNSORITĂ, şi pe care l-

am lipit pe una dintre caprele de tăiat lemne ale CÂINILOR RAI. Nu mă întrebați de ce.

Am preluat de asemenea partea care ținea de Florida a aranjamentelor de călătorie şi ospitalitate. Wireman era prea ocupat să încerce s-o facă pe Elizabeth să ingereze şi altceva în afară de fum de țigară. M-am trezit că mă consult cu Pam o dată la două sau trei zile cu privire la lista invitaților din Minnesota şi la aranjamentele de călătorie din celelalte părți ale țării. Ilse sună de două ori. Mi se părea că se străduieşte să pară veselă, dar poate mă înşelam. Încercările mele de a afla cum stă cu viața amoroasă au fost cu blândețe, dar şi cu fermitate zădărnicite. Melinda sună - să întrebe ce mărime am la pălării, ca să vezi. Când am întrebat de ce, n-a vrut să-mi spună. Cincisprezece minute după ce a închis, am înțeles: ea şi *ami-ul* ei franțuz chiar îmi cumpărau o afurisită de beretă. Am izbucnit în râs.

Un reporter al AP din Tampa îşi făcu apariția în Sarasota - voia să vină pe Duma, dar mie nu-mi surâdea ideea ca un reporter să mi se plimbe cu bocancii prin Marele Roz, să asculte ceea ce acum ajunsesem să consider că sunt scoicile mele. În schimb, îmi luă interviu la Scoto, în vreme ce un fotograf făcea poze cu trei tablouri atent selectate: *Trandafirii cresc din scoici, Apus cu soforă* şi *Duma Road.* Eu aveam un tricou Casey Key Fish House, şi o fotografie cu mine - şapcă de baseball purtată de-a-ndoaselea şi o mânecă scurtă goală, cu excepția unui ciot întrezărit - circulă la nivel național. După aceea, telefonul meu începu să sune întruna. Angel Slobotnik telefona şi vorbi vreme de douăzeci de minute. La un anumit moment, spuse că a ştiut el întotdeauna că am asta în mine. „Ce?“, am întrebat. Răspunsul lui a fost „Rahat, şefu'„, şi am râs ca doi maniaci. Kathi Green sună; auzisem totul despre noul ei iubit (nu atât de bun) şi noul ei program de autoajutorare (minunat). I-am spus cum Kamen a venit la prelegere şi mi-a salvat fundul. Spre sfârşitul acelei discuții telefonice, ea plângea şi spunea că n-a avut niciodată un pacient atât de dârz, atât de surprinzător. Apoi adăugă că,

atunci când ne vom întâlni, o să-mi ceară să fac cincizeci de genuflexiuni. Asta-mi aduse aminte de vechea Kathi. Pentru a pune capac, Todd Jamieson, doctorul care probabil că mă scutise de un deceniu sau două de stare vegetativă, îmi trimise o sticlă de şampanie şi un bilețel care spunea: *Abia aştept să-ți văd lucrările.* Dacă Wireman ar fi pus pariu cu mine că mă voi plictisi şi voi lua din nou pensula în mână până la expoziție, ar fi pierdut. Când nu mă pregăteam pentru marele meu moment, mă plimbam, citeam sau dormeam. I-am comunicat aceasta într-una dintre rarele după-amiezi când eram împreună la capătul pasarelei de la *El Palacio,* bând ceai verde sub umbrela dungată. Asta se întâmpla la mai puțin de o săptămână înainte de expoziție.

— Mă bucur, spuse el simplu. Aveai nevoie de odihnă.

— Dar tu, Wireman? Cum te descurci?

— Nu extraordinar, dar voi supraviețui - Gloria Gaynor, 1978. Tristețea e de vină, în principal. Suspină. O s-o pierd. M-am păcălit că poate îşi va reveni, dar... O s-o pierd. Nu-i aşa cum a fost cu Julia şi Esmeralda, slavă Domnului, dar tot mă apasă pe inimă.

— Îmi pare rău.

Am pus mâna peste a lui.

— Îmi pare rău pentru ea şi pentru tine.

— Mersi. Se uită spre valuri. Uneori îmi spun că nici n-o să moară.

— Nu?

— Nu. Cred că Morsa şi Dulgherul vor veni după ea, în schimb. Că o vor duce de aici aşa cum au făcut cu Stridiile alea credule. C-o vor conduce de-a lungul plajei. Ți-aminteşti ce spune Morsa?

Am clătinat din cap.

— "E ruşine pur şi simplu să ne batem joc în aşa hal, Şi acuma zici - bal să fie, dacă-i bal!"[12] Se şterse cu brațul la față. Uită-te la mine, *muchacho,* plâng exact ca Morsa. Ce prost sunt!

— Ba nu, am spus.

— Urăsc să dau piept cu ideea că de data asta s-a pierdut pentru totdeauna, că cea mai bună parte din ea a plecat de-a lungul plajei cu Morsa şi Dulgherul şi că n-a mai rămas decât o bucată bătrână şi grasă de seu care încă n-a uitat cum să respire.

N-am spus nimic. El se şterse din nou la ochi cu antebraţul şi trase prelung şi lichid aer în piept. Apoi rosti:

— M-am interesat de povestea lui John Eastlake, cum s-au înecat fiicele lui şi ce s-a întâmplat după aceea - ţi-aduci aminte că m-ai rugat să mă interesez?

Mi-aminteam, dar aveam impresia că trecuse mult timp de atunci, şi mi se părea un lucru neimportant. Ce cred acum este că ceva *voia* să mi se pară în felul acesta.

— Am navigat pe internet şi am aflat multe din ziarele locale şi din două memorii disponibile pentru a fi descărcate. Una dintre ele - nu te iau peste picior, *muchacho* - se intitulează *Călătorii cu vaporul şi ceară de albine, O copilărie în Nokomis,* de Stephanie Weider Gravel-Miller.

— Sună a plăcută incursiune pe aleea amintirilor.

— Asta şi este. Autoarea vorbeşte despre „negrii veseli, care culegeau portocale şi cântau simple imnuri de laudă cu vocile lor suave“.

— Presupun că asta era înainte de Jay-Z.

— Absolut. Mai mult decât atât, am discutat cu Chris Shannington, de pe Casey Key - aproape sigur l-ai văzut. Un moşneag pitoresc care umblă peste tot cu un baston noduros din lemn de măceş, înalt aproape cât el, şi cu o pălărie de pai mare pe cap. Tatăl lui, Ellis Shannington, a fost grădinarul lui John Eastlake. Potrivit spuselor lui Chris, Ellis a fost cel care le-a dus pe Maria şi Hannah, cele două surori mai mari ale lui Elizabeth, înapoi la şcoala Braden după vreo zece zile de la înec. A spus: „Feţişoarele ăle iereau cu sufletu' rupt după ăle mici.“

Wireman imită accentul sudist al bătrânului într-un fel straniu, care mă duse din nou cu gândul la Morsă şi Dulgher, plimbându-se pe plajă cu micuţele Stridii. Singura parte din

poem pe care mi-o aminteam cu claritate era când Dulgherul le spune Stridiilor că au avut o călătorie de vis, însă ele sigur că nu puteau răspunde, căci au fost mâncate - până la ultima.

— Vrei să auzi ce am aflat sau nu? întrebă Wireman.

— Ai timp să-mi spui acum?

— Sigur. Annmarie e în serviciu până la unsprezece, deşi, pentru eficiență, cel mai adesea împărțim serviciul. Ce-ar fi să discutăm în casă? Am un dosar.

Nu-i mare lucru în el, dar e cel puțin o poză care merită a fi văzută. Chris Shannington o avea într-o cutie cu lucrurile tatălui său. Am mers cu el la Biblioteca Publică de pe Casey Key şi am copiat-o. E o poză cu Heron's Roost.

— Cum era pe atunci, vrei să spui?

Porniserăm înapoi pe pasarelă, dar Wireman se opri.

— Nu, *amigo,* ai înțeles greşit. Eu vorbesc despre Heron's Roost cel *original. El Palacio* este *al doilea* Roost, construit la aproape douăzeci şi cinci de ani după ce fetițele s-au înecat. Pe atunci, cele zece sau douăsprezece milioane ale lui John Eastlake se multiplicaseră într-o sută cincizeci de milioane, sau cam aşa ceva. „Războiul e o afacere profitabilă, investeşte-l pe fiul tău."

— Mişcare de protest împotriva Războiului din Vietnam, 1969, am spus. Lozincă deseori văzută alături de „Femeia are nevoie de bărbat aşa cum peştele are nevoie de bicicletă."

— Bravo, *amigo,* zise Wireman. Flutură mâna spre vegetația abundentă care începea puțin mai la sus de locul unde ne aflam noi. Primul Heron's Roost a fost acolo, la vremea la care lumea era tânără şi fetişcanele ziceau *poop-oopie-doop.*

M-am gândit la Mary Ire, nu doar amețită sau pilită, ci de-a dreptul beată, spunând: *Doar o singura casă, stând acolo sus şi semănând cu ceva ce ai putea vedea în Turneul Caselor Elegante din Charleston sau Mobile.*

— Ce s-a întâmplat cu ea? am întrebat.

— Din câte ştiu, nimic în afară de scurgerea timpului şi degradarea, zise el. Când John Eastlake a renunțat la

recuperarea corpurilor gemenelor sale, a renunțat şi la Duma Key. Şi-a pus pe liber majoritatea angajaților, şi-a strâns boarfele, şi-a luat cele trei fiice care-i mai rămăseseră, s-a urcat în Rolls-Royce - chiar avea unul - şi a plecat. Un roman pe care F. Scott Fitzgerald nu l-a scris niciodată, asta a spus Chris Shannington. Mi-a zis că Eastlake nu şi-a găsit niciodată liniştea sufletească până când Elizabeth nu l-a adus înapoi aici.

— Crezi că ăsta-i un lucru pe care Shannington îl ştie cu adevărat sau doar o poveste pe care s-a obişnuit să se audă spunând-o?

— *Quien sabe?* întrebă Wireman. Se opri din nou şi flutură din mână spre capătul sudic al Duma Key. Pe atunci, zona aia nu se afla sub stăpânirea vegetației. Puteai vedea casa de pe continent şi viceversa. Şi din câte am cunoştință, *amigo,* casa tot acolo este. Ce a mai rămas din ea. Stă şi putrezeşte.

Ajunse la uşa bucătăriei şi se uită la mine, fără a zâmbi.

— *Aia* ar fi ceva demn de pictat, nu crezi? O corabie-fantomă naufragiată pe uscat.

— Poate, am spus. Poate că ar fi.

VIII

Mă conduse în biblioteca în colțul căreia se găsea armura şi pe peretele căreia erau expuse arme de muzeu. Acolo, pe masa de lângă telefon, era un dosar purtând titlul

JOHN EASTLAKE/HERON'S ROOST I.

Îl deschise şi scoase o fotografie înfățişând o casă de o incontestabilă asemănare cu aceasta în care ne aflam - asemănare, să spunem, dintre doi verişori primari. Totuşi, se vedea o diferență fundamentală, iar asemănările - aceeaşi amprentă la sol, mi se părea, şi acelaşi acoperiş din şindrilă spaniolă portocaliu aprins - nu făceau decât să o evidențieze.

Palacio-ul de acum se ascundea de lume în spatele unui zid înalt întrerupt doar de o poartă - nu exista nici măcar o intrare de serviciu. Avea o frumoasă curte interioară pe care puțini oameni în afară de Wireman, Annmarie, fata care curăța piscina şi grădinarul care venea de două ori pe săptămână o puteau vedea; era ca trupul unei femei frumoase ascuns de o vestimentație amorfă.

Primul Heron's Roost era foarte diferit. Asemenea conacului lui Elizabeth din Oraşul de Porțelan, avea o jumătate de duzină de pilaştri şi o verandă largă, primitoare. Un drum de acces lat urca îndrăzneț către el, despărțind în două ceea ce păreau a fi doi acri de peluză. Nu era un drum de pietriş însă, aşa cum îmi spusese Mary Ire, ci de scoici rozalii sfărâmate. Casa aceasta era o invitație pentru toată lumea. Succesorul ei - *El Palacio* - spunea lumii să stea naibii unde i-e locul. Ilse văzuse asta pe dată, şi o văzusem şi eu, dar în ziua aceea ne uitasem dinspre drum. De atunci, perspectiva mea se schimbase, şi pe drept cuvânt: Mă obişnuisem să o văd dinspre plajă. Să mă apropii de ea din partea sa nefortificată.

Primul Heron's Roost fusese de asemenea mai înalt, două etaje în față şi trei în spate, aşa încât - dacă într-adevăr era situat pe o ridicătură de teren, cum spusese Mary - oamenii de la ultimul etaj ar fi avut o năucitoare privelişte de trei sute şaizeci de grade a golfului, a continentului, a Casey Key şi a insulei Don Pedro. Deloc rău. Dar peluza părea ciudat de sălbatică - neîntreținută - şi erau goluri în şirul de palmieri ornamentali ce dansau ca nişte fete hula de o parte şi de cealaltă a casei. M-am uitat mai atent şi am văzut că unele dintre ferestrele de sus fuseseră bătute în scânduri. Linia acoperişului avea şi ea un aspect ciudat de dezechilibrat. Îmi luă o secundă ca să-mi dau seama de ce. În capătul dinspre est era un coş de fum. În capătul dinspre vest ar mai fi trebuit să fie unul, dar lipsea.

— Poza asta a fost făcută după plecarea lor? am întrebat.

El clătină din cap.

— După spusele lui Shannington, a fost făcută în martie 1927, înainte să se înece fetițele, când toată lumea era încă bine-mersi. Fericită. Ceea ce vezi tu nu-s semne de ruină, ci pagube produse de furtună. Din cauza unei Alice.

— Care ce este?

— Sezonul uraganelor începe oficial pe 15 iunie prin părțile astea şi durează aproximativ cinci luni. Furtunile din afara sezonului, cele însoțite de ploi torențiale şi vijelii puternice... în ceea ce-i priveşte pe bătrânii locului, toate se numesc Alice. Ca în cazul uraganului Alice. E un soi de glumă.

— Asta acum ai scornit-o.

— Nu. Esther - ăla mare din '26 - a ocolit Duma complet, dar Alice din martie '27 a lovit insula aproape frontal. Apoi a suflat spre ea şi a inundat regiunea Glades. A provocat pagubele pe care le vezi în poza asta - nu multe, dacă stai să te gândeşti; a răsturnat câțiva palmieri, a spart nişte sticlă, a răscolit peluza. Dar într-un alt fel, efectele lui încă se mai simt. Pentru că pare un lucru aproape sigur că Alice a dus la înecarea lui Tessie şi Laura, iar aia a dus la tot restul. Inclusiv la faptul că tu şi cum mine stăm aici, acum.

— Explică-mi.

— Ți-aminteşti asta?

Scoase din dosar altă poză, pe care mi-o aminteam foarte bine. Cea mare se afla pe palierul primului etaj al casei scărilor. Aceasta era o copie mai mică, mai clară. Era familia Eastlake, cu John Eastlake purtând un costum de baie negru dintr-o piesă şi semănând cu un actor de mâna a doua de la Hollywood, specializat în filme cu detectivi şi epopei de junglă. O ținea pe Elizabeth în brațe. O mână sprijinea în căuşul ei fundulețul durduliu al fetiței. Cealaltă ținea pistolul acela cu harpon, şi o mască de scafandru cu tot cu tub de respirat.

— Luându-mă doar după Elizabeth, aş spune că poza a fost făcută în jurul anului 1925, zise Wireman. Ea pare să aibă doi ani, mergând spre trei. Şi Adriana - lovi cu degetul pe fiica cea mare - pare să aibă şaptesprezece, mergând spre treizeci şi patru, nu crezi?

Într-adevăr. Şaptesprezece ani şi împlinită la corp, chiar şi în costumul acela de baie care acoperea aproape totul.

— Are deja expresia aia ursuză, bosumflată, care spune „vreau să fiu altundeva“, zise Wireman. Mă întreb cât de surprins a fost tatăl ei când fata a şters-o de acasă cu unul dintre oamenii lui de încredere de la fabrică. Şi mă întreb dacă, în adâncul sufletului, nu s-a bucurat că a plecat. Adoptă accentul tărăgănat al lui Chris Shannington: O fugit la Atlanta c-un băiat cu cravată şi cozoroc. Apoi renunță la accent. Presupun că subiectul unor fetițe moarte, fie ele şi dispărute cu optzeci de ani în urmă, era încă unul sensibil pentru el. Ea şi noul ei bărbățel s-au întors, dar atunci căutarea cadavrelor era în toi.

Am lovit cu degetul în bona de culoare, cu mină sumbră.

— Ea cine era?

— Melda sau Tilda sau poate, Doamne, ajută-ne, chiar Jecuba, după cum spune Chris Shannington. Tatăl lui ştia, dar Chris nu-şi mai aduce aminte.

— Frumoase brățări.

El le aruncă o privire fără mare interes.

— Dacă spui tu.

— Poate că John Eastlake se culca cu ea, am spus. Poate că brățările erau un mic cadou.

— *Quien sabe?* Un văduv bogat, o femeie tânără - povestea nu e nouă.

Am lovit cu degetul în coşulețul de picnic pe care tânăra femeie de culoare îl ținea cu ambele mâini, cu brațele îndoite de parcă ar fi fost greu. Mai greu decât dacă ar fi conținut doar câteva sendvişuri, te făcea să crezi..., dar poate că era un pui întreg în el. Şi poate şi câteva sticle de bere pentru stăpânu' - o mică recompensă pentru după ce-şi va fi terminat scufundările pe ziua aceea.

— Ce culoare ai spune că are coşnița aia? Maro-închis? Sau să fie roşie? Wireman îmi aruncă o privire ciudată.

— E o fotografie alb-negru, mi-e greu să-mi dau seama.

— Spune-mi cum a dus furtuna la moartea fetițelor.

Deschise iar dosarul şi-mi înmâna un articol vechi de ziar, însoțit de o fotografie.

— Acesta e din *Venice Gondolier,* 28 martie 1927. Am găsit informația mai întâi pe net. Jack Cantori a sunat la ziar, a convins pe cineva să facă o copie şi să-mi trimită un fax. Jack e nemaipomenit, apropo.

— Nu te contrazic, am spus. Am studiat fotografia. Cine-s fetele? Nu, nu-mi spune. Cea din stânga e Maria. Hannah e în dreapta.

— Zece cu plus. Hannah e cea cu sâni. Avea paisprezece ani în '27.

Am studiat faxul în tăcere câteva momente. Un e-mail ar fi fost mai bun.

Faxul era străbătut de sâcâitoare linii verticale negre, care începeau o parte din text, însă titlul era suficient de clar:

FURTUNA DESCOPERĂ
COMOARA PENTRU SCUFUNDĂTOR AMATOR.

Şi poza era suficient de clară. Linia părului lui Eastlake se îndepărtase puțin. Ca pentru a compensa, mustața lui îngustă de dirijor îl făcea să semene mai tare cu o morsă. Şi chiar dacă purta şi acum acelaşi costum de baie negru dintr-o bucată, acesta era supus unei mari forțe de întindere... şi era chiar rupt sub un braț, mi se părea, deşi rezoluția pozei nu era destul de bună pentru a fi sigur. Din câte se părea, tata Eastlake băgase puțin la ghiozdan între 1925 şi 1927 - actorului de mâna a doua i-ar fi fost greu să găsească roluri dacă nu începea să sară peste deserturi şi dacă nu mergea mai des la sala de sport. Fetele care îl flancau nu erau la fel de ochioase şi de sexy ca sora lor mai mare - te uitai la Adriana şi gândul te ducea la încinse după-amiezi într-o şură de fân, te uitai la acestea două şi te întrebai dacă-şi făceau temele pentru acasă - dar erau frumuşele într-un fel incomplet, iar surescitarea lor răzbătea din poză. Sigur că da. Pentru că înaintea lor, pe nisip, era întinsă comoara.

— Nu reuşesc să desluşesc totul şi afurisita aia de legendă e neclară, m-am plâns.

— E o lupă în birou, dar lasă-mă să te scutesc de un efort suplimentar.

Wireman luă un pix şi arătă cu vârful lui.

— Aceea e o sticlă de medicamente, iar acela e un plumb de flintă - sau aşa susține Eastlake în articol. Maria ține mâna pe ceva ce pare a fi o cizmă... sau rămăşițele unei cizme. Alături de aceasta...

— O pereche de ochelari, am spus. Şi... un lănțişor?

— În articol se spune că-i o brățară. Nu ştiu. Nu pot spune sigur decât că este un soi de buclă metalică plină de mizerii. Însă fata cea mare categoric ține în mână un cercel.

Am scanat din priviri articolul. Pe lângă lucrurile aflate la vedere, Eastlake găsise diferite tacâmuri... patru cupe despre care el susținea că sunt „în stil italienesc“... un trepied... o cutie cu angrenaje (orice ar fi însemnat asta)... şi nenumărate cuie. Mai găsise şi jumătate dintr-un om de porțelan, dar care nu era descris în niciun fel, cel puțin din câte vedeam eu. Articolul spunea că Eastlake făcea de cincisprezece ani scufundări pe recifele erodate de la vest de Duma Key, uneori pentru a pescui, deseori doar pentru a se relaxa. Spunea că de-a lungul timpului găsise tot soiul de resturi, dar niciodată ceva semnificativ. Şi că Alice (aşa îi spunea el) generase nişte valuri deosebit de mari şi că probabil acestea trebuie să fi mişcat nisipul din recif suficient cât să scoată la iveală ceea ce el numea „locul de descărcare“.

— Nu-i zice epavă, am zis.

— Nu asta a fost, interveni Wireman. Nu s-a găsit nici-o ambarcațiune. Nici el şi nici ceilalți oameni care l-au ajutat în încercarea de recuperare a corpurilor micuțelor sale n-au găsit vreo ambarcațiune. Doar reziduuri. Ar fi găsit epava dacă ar fi fost o epavă de găsit; apa în capătul sud-vestic al Duma Key nu e mai adâncă de şaisprezece metri până la ceea ce a mai rămas din reciful Kitt, iar acum e destul de limpede. Pe atunci era de un turcoaz sticlos.

— Vreo teorie despre cum a ajuns acolo?

— Sigur. Cea mai bună e că o ambarcațiune aflată în pragul scufundării a reuşit să ajungă la țărm împinsă de vânt cu o sută, două sute, trei sute de ani în urmă, împrăştiind pe drum tot soiul de rahaturi. Sau poate că echipajul a aruncat lucruri peste bord pentru a rămâne pe linia de plutire. Au făcut reparații după ce s-a potolit furtuna şi şi-au văzut mai departe de drum. Asta ar explica de ce Eastlake a găsit obiecte de toate felurile, dar şi de ce niciunul nu avea o valoare deosebită. Dacă exista o comoară, aceasta trebuie să fi rămas pe corabie.

— Iar reciful n-ar fi rupt carena unei corăbii suflate încoace de vânt în anii 1700? Sau 1600?

Wireman ridică din umeri.

— Chris Shannington spune că nimeni nu ştie cum trebuie să fi arătat geografia recifului Kitt nici acum o sută cincizeci de ani.

M-am uitat la prada întinsă pe jos. La fetele mijlocii surâzătoare. La tăticul zâmbitor, care urma în scurt timp să fie nevoit să-şi cumpere un costum de baie nou. Şi am ajuns pe dată la concluzia că nu se culcase cu bona. Nu. Şi o amantă i-ar fi putut spune că nu se poate lăsa fotografiat pentru ziar în costumul ăla vechi. Ea ar fi găsit un motiv diplomatic, însă cel adevărat era chiar în fața mea, după atâția ani; îl vedeam chiar şi cu ochiul meu drept, care numai perfect nu vedea. Era prea gras. Numai el n-o vedea, şi nici fiicele lui n-o vedeau. Ochii celor dragi nu văd.

Prea gras. Era ceva acolo, nu-i aşa? Un A care cerea ritos un B.

— Mă surprinde şi numai faptul că a vorbit despre descoperirea sa, am spus. Dacă ai da peste genul ăsta de lucruri astăzi şi apoi te-ai lăuda cu ele la Canal 6, jumătate din Florida s-ar înființa în maşinuțe hazlii, vânând dubloni şi dolari spanioli cu detectoarele de metal.

— A, dar asta era o altă Florida, spuse Wireman, şi mi-am amintit-o pe Mary Ire folosind aceeaşi expresie. John Eastlake era un om bogat, iar Duma Key era teritoriul lui particular. Pe

deasupra, n-a fost niciun dublon, niciun dolar spaniol - ci doar resturi de o importanță modică scoase la lumină de o furtună dezlănțuită. Săptămâni la rând s-a dus acolo şi s-a scufundat în locul în care resturile alea erau împrăştiate pe fundul golfului - şi era aproape de țărm, după spusele lui Shannington; când mareea era în reflux, puteai merge până acolo pe picioare, fără să înoți. Şi sigur, el probabil că se uita mereu cu un ochi după lucruri de valoare. Era bogat, dar nu cred că asta-l imunizează pe un om față de „virusul comorii“.

— Nu, am zis. Sunt sigur de asta.

— Bona s-ar fi dus cu el în aceste expediții de căutare a comorii. La fel şi celelalte trei fete rămase acasă: gemenele şi Elizabeth. Maria şi Hannah se aflau înapoi la internatele lor din Bradenton, iar sora cea mare fugise în Atlanta. Eastlake şi micuțele lui probabil făceau picnicuri acolo.

— Cât de des?

Începeam să înțeleg încotro duceau toate astea.

— Des. Poate în fiecare zi cât timp câmpul cu reziduuri a fost în floare. Au bătut o cărare de la casă până la ceea ce se chema Shade Beach. Era o distanță de aproximativ un kilometru.

— O cărare pe care două fetițe aventuroase o puteau urma singure.

— Şi pe care într-o zi au urmat-o. Spre mâhnirea tuturor.

Strânse toate pozele înapoi în dosar.

— E o poveste aici, *muchacho,* şi presupun că e puțin mai interesantă decât aceea a unei fetițe care înghite o biluță, dar tragedia e tragedie şi, privite în esența lor, toate tragediile sunt prosteşti. Dacă e după mine, prefer oricând *Visul unei nopți de vară* lui *Hamlet.* Orice prost cu mâini sigure şi plămâni funcționali poate construi o casă din cărți de joc pentru ca apoi s-o dărâme cu răsuflarea sa, însă e nevoie de un geniu pentru a-i face pe oameni să râdă. Căzu pe gânduri un moment. Ceea ce probabil că s-a întâmplat este că, într-o zi din aprilie 1927, când ar fi trebuit să doarmă după-amiază, Tessie şi Laura s-au hotărât să se ridice, să se furişeze pe

cărare şi să plece în căutarea comorii la Shade Beach. Probabil că nu voiau să intre în apă decât până la genunchi, căci mai mult nu li se permitea - una dintre poveşti îl citează pe John Eastlake spunând asta, şi Adriana îl susținea.

— Fiica lui căsătorită, care s-a întors acasă.

— Aşa-i. Ea şi proaspătul ei soț s-au întors cu o zi sau două înaintea sistării căutărilor. Asta conform spuselor lui Shannington. În orice caz, una dintre fetițe poate a văzut ceva scânteind puțin mai departe şi a început să se scufunde. Apoi...

— Sora ei a încercat să o salveze.

Da, vedeam scena. Numai că eu le vedeam pe Lin şi Ilse aşa cum fuseseră în copilărie. Nu gemene, dar vreme de trei sau patru ani de aur aproape inseparabile.

Wireman aprobă din cap.

— Apoi volbura le-a înghițit pe amândouă. Aşa trebuie să fi fost, *amigo;* din cauza asta corpurile n-au fost găsite. Le-au luat apele şi le-au dus spre *caldo largo.*

Am deschis gura să-l întreb ce vrea să spună prin „volbură“, apoi mi-am amintit un tablou de Winslow Homer, romantic, dar de o putere incontestabilă: *Curent de adânc.*

Interfonul de pe perete scoase un sunet ascuțit, speriindu-ne pe amândoi. Wireman lovi dosarul cu brațul întorcându-se, împrăştiind fotocopii şi faxuri peste tot.

— Domnule Wireman! Era Annmarie Whistler. Domnule Wireman, sunteți acolo?

— Aici sunt, spuse Wireman.

— Domnule Wireman? Femeia părea agitată. Apoi, ca pentru sine: Isuse, unde *sunteți?*

— Butonu' ăla afurisit, murmură el şi se duse la aparatul de pe perete, nu tocmai alergând. Apăsă butonul. Aici sunt. Ce s-a întâmplat? Care e problema? A căzut?

— Nu! strigă Annmarie. E trează! Trează şi *conştientă! Întreabă* de dumneavoastră! Puteți veni?

— Vin imediat, zise el şi se întoarse spre mine, rânjind. Ai auzit, Edgar? Haide! Făcu o pauză. La ce te uiți?

— La astea, am spus şi am întins cele două poze cu Eastlake în costum de baie: cea în care era înconjurat de toate fiicele sale şi cea făcută doi ani mai târziu, în care era flancat doar de Maria şi Hannah.

— Lasă-le acum, nu ai auzit ce-a spus femeia? Domnişoara Eastlake s-a *întors!*

Se grăbi spre uşă. Eu am lăsat dosarul să cadă pe masa din bibliotecă şi l-am urmat. Făcusem legătura - dar numai pentru că petrecusem ultimele luni cultivând arta vederii. Cultivând-o cu sârg.

— Wireman! am strigat. El străbătuse deja tot pasajul şi era la jumătatea scărilor. Eu şchiopătam cât puteam de repede şi el se tot îndepărta. Acum mă aşteptă, dar nu foarte răbdător. Cine i-a spus că terenul cu reziduuri se află acolo?

— Lui Eastlake? Presupun că a dat peste el pe când îşi practica hobby-ul, adică scufundările.

— Eu nu prea cred - nu mai intrase în costumul ăla de baie de mult timp. Poate că scufundările erau hobby-ul lui la începutul anilor douăzeci, dar cred că în jurul lui 1925 masa de la cină devenise distracția lui principală. Deci, cine i-a spus?

Annmarie ieşi pe o uşă aflată aproape în capătul holului. Avea pe buze un rânjet tâmp, incredibil, care o făcea să pară că are jumătate din cei patruzeci de ani ai ei.

— Haideți, spuse el. E o minunăție.

— Este...

— Este, se auzi vocea spartă, dar inconfundabilă, a lui Elizabeth. Intră, Wireman, şi lasă-mă să-ți văd fața cât încă ți-o recunosc.

IX

Eu am zăbovit în hol cu Annmarie, neştiind ce să fac, uitându-mă la decorațiuni şi la marele şi vechiul Frederic

Remington din celălalt capăt - indieni pe ponei. Apoi Wireman mă strigă. Vocea lui era grăbită şi înmuiată de lacrimi.

În încăpere era semiîntuneric. Draperiile fuseseră trase. Aerul condiționat şoptea printr-o gură de aerisire undeva, deasupra noastră. Era o masă lângă patul ei şi pe ea era o veioză. Abajurul era din sticlă verde. Patul era din acela de spital, şi era ridicat astfel încât ea aproape că stătea în şezut. Veioza arunca asupra ei o lumină blândă, cum stătea aşa, cu părul desfăcut pe umerii unei cămăşi de noapte roz. Wireman şedea lângă ea, ținând-o de mâini. Deasupra patului se afla singurul tablou din încăpere, o reproducere bună după *Unsprezece AM* a lui Edward Hopper, un arhetip al singurătății aşteptând cu răbdare la geam o schimbare, orice schimbare.

Undeva, un ceas ticăia.

Ea se uită la mine şi zâmbi. Am văzut trei lucruri pe chipul ei. Mă izbiră unul după celălalt ca nişte pietre, fiecare mai grea decât precedenta. Primul era ce mult slăbise. Al doilea era că arăta îngrozitor de obosită. Al treilea era că nu mai avea mult de trăit.

— Edward, spuse ea.

— Nu... am început, dar când ea ridică o mână (carnea atârnându-i într-un săculeț alb ca varul deasupra cotului), am tăcut pe dată. Pentru că mai era un lucru de văzut, care mă izbi mai tare ca toate - nu o piatră, ci un bolovan. Mă priveam pe mine însumi. Asta văzuseră oamenii după accident, când eu încercam să-mi strâng laolaltă fărâmele răvăşite ale memoriei - toată comoara aceea care aducea a gunoi când era împrăştiată într-un chip atât de urât, atât de expus. M-am gândit la felul în care uitasem numele păpuşii mele, şi am ştiut ce urma.

— Reuşesc eu, zise ea.

— Ştiu că reuşeşti.

— L-ai adus pe Wireman înapoi de la spital.

— Da.

— Mi-era teamă c-o să-l ții tu. Şi că voi fi singură. N-am răspuns la asta.

— Tu eşti Edmund? întrebă ea cu fereală.

— Domnişoară Eastlake, nu vă istoviți, spuse Wireman cu blândețe. Asta e...

— Taci, Wireman, am intervenit. Reuşeşte ea.

— Tu pictezi, spuse femeia.

— Da.

— Ai pictat deja corabia?

Un lucru curios se întâmplă cu stomacul meu. Nu mi se urcă în gât, ci mai degrabă păru să dispară şi să lase un gol între inimă şi restul viscerelor mele. Genunchii încercară să mă lase. Oțelul din şoldul meu se încinse. Ceafa îmi era rece. Şi un foc puternic, furnicător, îmi urcă pe brațul inexistent.

— Da, am spus. Iar şi iar şi iar.

— Tu eşti Edgar, zise ea.

— Da, Elizabeth. Sunt Edgar. Bravo, scumpa mea.

Ea zâmbi. Bănuiam că nu-i mai spusese nimeni „scumpa mea“ de mult timp.

— Mintea mea e ca o cârpă de bucătărie în care focul a făcut o gaură mare. Se întoarse spre Wireman. *Muy divertido, si?*

— Aveți nevoie de odihnă, spuse el. De fapt, aveți nevoie să *dormir como un tronco.*

Zâmbetul ei se stinse.

— Ca un buştean. Da. Şi cred că, atunci când mă voi trezi, tot aici voi fi.

Pentru puțin timp.

Ea îi ridică mâinile şi le sărută.

— Te iubesc, Wireman.

— Şi eu vă iubesc, domnişoară Eastlake, spuse el. Bravo lui.

— Edgar?... Edgar e numele?

— Tu ce crezi, Elizabeth?

— Da, sigur că Edgar este. Urmează să ai o expoziție? Aşa au rămas lucrurile înaintea ultimei mele... Îşi coborî pleoapele, ca pentru a mima somnul.

— Da, la Galeria Scoto. Chiar ai nevoie de odihnă.

— Mai e mult până atunci? Până la expoziția ta?

— Mai puțin de o săptămână.

— Tablourile tale... tablourile cu corabia... sunt pe continent? La galerie? Eu şi Wireman am făcut un schimb de priviri. El înălță din umeri.

— Da, am spus.

— Bun. Zâmbi. Mă voi odihni, atunci. Toate celelalte pot să aştepte... până după ce-ți vei fi ținut expoziția. Momentul tău în bătaia soarelui. Le vinzi?

Tablourile cu vaporul?

Eu şi Wireman am mai schimbat o privire, şi mesajul din ochii lui era foarte clar: *N-o necăji.*

— Sunt marcate NDV, Elizabeth. Asta înseamnă...

— Ştiu ce înseamnă, Edgar, n-am căzut din portocal ieri.

Înăuntrul buzunăraşelor lor adânci de riduri, prinşi pe o față care se stingea către moarte, ochii ei scăpărară.

— Vinde-le. Oricât de multe ar fi, *trebuie să le vinzi.* Şi oricât de greu ți-ar fi.

Desparte-le, trimite-le în cele patru zări. Mă înțelegi?

— Da.

— O s-o faci?

Nu ştiam dacă eram sau nu în stare, dar am recunoscut la ea semnele de agitație crescândă din propriu-mi trecut nu foarte îndepărtat.

— Da.

În acel moment, i-aş fi promis şi că voi sări pe lună în bocanci plumbuiți, dacă asta i-ar fi adus liniştea sufletească.

— Nici atunci s-ar putea să nu fie în siguranță, şopti ea pe o voce aproape îngrozită.

— Termină, acum, am spus şi am mângâiat-o pe mână. Nu te mai gândi la asta.

— Bine. O să mai vorbim după expoziția ta. Toți trei. O să fiu mai în forță... cu mintea mai limpede... iar tu, Edgar, o să poți fi atent. Ai fiice? Parcă mi-amintesc că ai.

— Da, şi vor sta pe continent cu mama lor. La Ritz. Asta s-a aranjat deja.

Ea zâmbi, dar colțurile buzelor îi căzură aproape imediat. Parcă i s-ar fi topit gura.

— Lasă-mă jos, Wireman. Am fost în mlaştină... patruzeci de zile şi patruzeci de nopți... aşa mă simt... şi sunt obosită.

El o coborî şi Annmarie intră cu o tavă pe care era un pahar plin cu ceva indefinit. Nici gând ca Elizabeth să bea din el; ea trăsese deja pe dreapta. Deasupra capului ei, cea mai singură fată din lume şedea într-un scaun şi se uita la nesfârşit pe geam, cu fața ascunsă de faldurile părului, goală cu excepția unei perechi de pantofi.

X

Pe mine somnul mă vizită târziu în noaptea aceea. Era trecut de miezul nopții când în sfârşit am început să pierd contactul cu realitatea. Mareea se retrăsese şi conversația şoptită de sub casă încetase. Asta însă nu le făcu şi pe vocile şoptite din capul meu să tacă.

O altă Florida, şopti Mary Ire. *Aia era o altă Florida.*

Vinde-le. Oricât de multe ar fi, trebuie să le vinzi. Asta era Elizabeth, desigur.

Elizabeth cea *matură.* Am auzit însă o altă versiune a ei şi, pentru că a trebuit să inventez vocea aceea, ce am auzit era vocea lui Ilse aşa cum fusese ea în copilărie.

Este comoară, tati, spuse vocea aceasta. *Poți ajunge la ea dacă-ți pui masca şi tubul de respirat. Îți pot arăta unde să cauți.*

Am făcut un desen.

XI

M-am trezit odată cu zorii zilei. Am crezut că mă pot culca la loc, dar nu înainte să iau câteva pilule de Oxycontin pe care

încă le aveam puse deoparte şi înainte să dau un telefon. Am luat pastila, apoi am format numărul de la Scoto şi mi-a răspuns robotul telefonic - doar peste patru ore avea să ajungă cineva la galerie. Cei din lumea artistică nu sunt oameni matinali.

Am format 11 pentru extensia lui Dario Nannuzzi şi, după bip, am spus:

— Dario, sunt Edgar. M-am răzgândit cu privire la seria *Fata şi corabia.*

Vreau totuşi să le vând, bine? Singurul *caveat* este că trebuie să ajungă fiecare la alt cumpărător, dacă e posibil. Mersi.

Am închis şi m-am dus înapoi în pat. Am zăcut acolo cincisprezece minute urmărind ventilatorul din tavan cum se roteşte leneş şi ascultând scoicile şoptind sub mine. Pastila îşi făcea efectul, însă eu eram perfect treaz. Şi ştiam de ce.

Ştiam exact de ce.

M-am ridicat din nou, am format „reapelare“, am ascultat mesajul preînregistrat, apoi am format iarăşi extensia lui Dario. Vocea lui mă invită să las un mesaj după semnalul sonor.

— Mai puțin *Nr. 8,* am spus. Acela e încă NDV.

Şi *de ce* era oare NDV?

Nu pentru că era genial, deşi eu credeam că este. Nici chiar pentru că atunci când mă uitam la el mi se părea că-mi ascult cea mai întunecată parte a inimii cum îşi spune povestea. Era NDV pentru că simțeam că ceva mă lăsase să trăiesc doar pentru a-l picta, iar a-l vinde ar însemna să-mi neg propria viață şi toată durerea pe care o îndurasem pentru a o recăpăta.

Mda, asta.

— Acela e al meu, Dario, am spus.

După care m-am întors în pat şi de data asta am adormit.

Cum se face un desen (VII)

Țineți minte că sintagma „a vedea înseamnă a crede“ pune căruța înaintea calului. Arta este artefactul concret al credinței şi speranței, materializarea unei lumi care altfel n-ar fi mai mult decât un văl al conştiinței inutile întins peste un abis al misterului. Şi pe deasupra-dacă nu credeți ceea ce vedeți, cine să creadă arta voastră?

Problema după comoară a ținut numai şi numai de credință. Elizabeth era extraordinar de talentată, dar nu era decât un copil - iar la copii, credința e un dat natural. Face parte din dotarea standard. La fel, copiii, nici chiar cei talentați (mai ales *cei talentați), nu se află în deplinătatea facultăților mentale. Rațiunea lor încă doarme, iar somnul rațiunii naşte monştri.*

Iată un tablou pe care nu l-am pictat niciodată:

Gemeni identici în salopete identice, numai că una e roşie, cu un L *în față, iar cealaltă e albastră, cu un* T. *Fetele se țin de mână în timp ce aleargă pe cărarea ce duce la Shade Beach. Îi spun aşa pentru că mare parte din zi se află la umbra lui Hag's Rock. Pe fețele lor palide şi rotunde se văd urme de lacrimi, dar în scurt timp acestea vor dispărea, pentru că deja ele sunt prea terorizate ca să plângă.*

Dacă credeți asta, puteți vedea restul.

Un corb uriaş zboară încet pe lângă ele, cu capul în jos, cu aripile larg deschise. Le vorbeşte pe vocea tăticului lor.

Lo-Lo cade şi îşi taie genunchii pe scoici. Tessie o trage în picioare. Fetele fug. Nu de corbul vorbitor care zboară cu capul în jos se tem ele şi nici de felul în care cerul devine uneori din albastru roşu aprins şi apoi se întoarce la albastru, ci de arătarea din spatele lor.

Uriaşul.

Chiar şi cu colții aceia seamănă puțin cu una dintre broscuțele nostime pe care Libbit le desena, însă aceasta e mult mai mare, şi suficient de reală ca să arunce umbră pe pământ. Suficient de reală ca să pută şi să zguduie pământul cu fiecare săritură. Au fost speriate de tot soiul de lucruri de când tati a găsit comoara, şi Libbit spune că nu ies noaptea din camera lor şi că nici nu se uită pe geam, dar acum e ziuă, *iar*

arătarea din spatele lor este prea reală pentru a nu crede în existența ei, şi câştigă teren.

Data următoare Tessie e cea care cade şi Lo-Lo cea care o trage sus, aruncând o *privire îngrozită în spate, la arătarea care le urmăreşte. E înconjurată de insecte dănțuitoare pe care uneori le culege din aer cu limba. Lo-Lo o vede pe Tessie într-unul dintre ochii ei bulbucați, tâmpi. Pe ea însăşi se vede în celălalt.*

Dau buzna pe plajă gâfâind şi cu răsuflarea tăiată şi acum nu mai au unde merge decât în apă. Însă poate că mai au, pentru că barca s-a întors din nou, cea pe care au văzut-o din ce în ce mai des în ultimele săptămâni. Libbit spune că barca nu este ceea ce pare, dar acum ea este un plutitor vis alb al siguranței, şi pe deasupra - nu au de ales. Uriaşul este aproape în urma lor.

A ieşit din piscină tocmai când ele terminau jocul de-a Nunta din Rampopo a lui Adie, la casa pentru păpuşi de pe peluza laterală (astăzi, Lo-Lo a jucat rolul lui Adie). Uneori, Libbit poate face lucrurile alea oribile să dispară mâzgălind în carnețelul ei, dar acum Libbit doarme - a avut multe nopți agitate în ultima vreme.

Uriaşul sare de pe cărare şi aterizează pe plajă, împrăştiind nisip în jurul său. Ochii lui bulbucați se holbează. Fragilul lui pântece alb, plin până la refuz de măruntaie zgomotoase, dă pe delături. Gâtul lui pulsează.

Cele două fetițe, stând cu mâinile împletite şi cu picioarele în spuma agitată a. ceea ce tati numeşte „maree mică“, se uită una la cealaltă. Apoi se uită amândouă la corabie, legănându-se la ancoră cu velele strânse şi strălucind. Pare şi mai aproape, de parcă s-ar fi mişcat spre țărm ca să le salveze.

Lo-Lo spune: N-avem încotro.

Tessie spune: Dar nu ştiu să ÎNOT!

Ştii să înoți câineşte!

Uriaşul sare. Ele îi aud măruntaiele clefăind când aterizează. Sună ca un gunoi ud într-un butoi cu apă. Albastrul se stinge de pe cer şi apoi cerul sângerează roşu. După care, încet, se schimbă înapoi. Genul ăsta de zi a fost. Şi nu ştiau

oare ele că genul ăsta de zi urma? N-o văzuseră în ochii hăituiți ai lui Libbit? Nan Melda ştie; până şi tati ştie, iar el nu e aici tot timpul. Astăzi, el e în Tampa, iar când ele se uită la oroarea verzui-albă care aproape că le-a prins din urmă, ştiu că Tampa ar putea la fel de bine să fie pe partea nevăzută a lunii. Sunt pe cont propriu.

Tessie o prinde pe Lo-Lo de umăr cu degete reci. Dar volbura?

Însă Lo-Lo clatină din cap. Volbura e bună! Volbura o să ne ducă la barcă!

Nu mai e timp de gândire. Arătarea-broască se pregăteşte să sară din nou. Iar ele înțeleg că, deşi nu poate fi real, cine ştie cum, este. Le poate ucide. Mai bine să rişti intrarea în apă. Aleargă, ținându-se mai departe de mână, şi se aruncă în caldo. *Îşi ațintesc ochii spre ambarcațiunea subțire şi albă care tresaltă ancorată la mică distanță. Cu siguranță vor fi luate la bord şi cineva va folosi radioul pentru a suna la Roost. „Am pescuit două sirene mici", vor spune ei. „Ştiți pe cineva care le vrea?"*

Volbura le desparte mâinile. E nemiloasă, iar Lo-Lo e prima care se îneacă, pentru că ea se zbate mai tare. Tessie o aude strigând de două ori. Prima dată după ajutor. Apoi, dându-se bătută, numele surorii ei.

Între timp, un capriciu al volburii o împinge pe Tessie drept spre corabie şi, în acelaşi timp, o ține la suprafață. Câteva momente magice e ca şi când ar fi pe o placă de surf şi firavele ei mişcări câineşti o fac să înainteze ca împinsă de un motor. Apoi, chiar înainte ca un curent mai rece să se ridice din adâncuri şi să i se înfăşoare în jurul gleznelor, vede corabia transformându-se într-o...

Iată aici o imagine pe care chiar am pictat-o, şi nu o dată, ci iar şi iar şi iar:

Albeața carenei nu dispare la propriu; este trasă în jos ca sângele scurgându-se din obrazul unui om îngrozit. Frânghiile se deşiră. Porțiunile lucioase îşi pierd luciul. Sticla din geamurile de la cabina dinspre pupa fac explozie. Un amalgam de te miri ce apare pe punte, rostogolindu-se de la prova spre

pupa. Numai că a fost acolo de la început. Tessie doar nu l-a văzut. Acum vede.

Acum crede.

O creatură iese din puntea inferioară. Se târăşte spre balustradă, de unde se uită-n jos la fetiță. E o arătare gârbovită într-o pelerină roşie cu glugă. Păr ce ar putea să nici nu fie păr flutură jilav în jurul unei fețe scurse. Mâini galbene strâng lemnul aşchiat, putred. Apoi, una se ridică încet.

Şi flutură spre fetița care în scurt timp va fi DISPĂRUTA.

Spune: Vino la mine, copilă.

Şi, înecându-se, Tessie Eastlake îşi spune: E o FEMEIE!

Se scufundă. Şi oare simte mâini încă puțin călduțe, mâinile durduliei ei surori moarte, apucând-o de gambe şi trăgând-o în jos?

Da, sigur că da. Sigur că simte.

A crede înseamnă şi a simți.

Orice artist vă poate spune asta.

13. Expoziţia

I

Într-o bună zi, dacă veți trăi mult şi dacă mecanismul vostru gânditor se va menține în stare de funcționare, vă veți aminti ultimul lucru bun care vi s-a întâmplat în viață. Vorbele astea nu-s pesimiste, ci doar logice. Sper că eu nu mi-am epuizat încă lucrurile bune din viață - n-ar mai avea sens să trăiesc, dacă aş crede asta - dar a trecut mult timp de când n-am mai avut parte de unul. Pe acela mi-l amintesc cu claritate. S-a întâmplat acum ceva mai mult de patru ani, în seara de 15 aprilie, la Galeria Scoto. Era între şapte patruzeci şi cinci şi opt, şi umbrele pe Palm Avenue începeau să capete primele nuanțe vagi de albastru. Ştiu timpul exact pentru că mă tot uitam la ceas. Scoto era deja înțesată de oameni - plină până la limita legală şi probabil dincolo de ea - dar familia

mea nu sosise. Le văzusem pe Pam şi pe Illy mai devreme în ziua aceea, iar Wireman mă asigurase că zborul Melindei nu avea întârziere, dar până la acel moment al serii nu văzusem nici urmă de ei. Şi nici nu primisem vreun telefon.

În alcovul din stânga mea, unde barul şi opt dintre tablourile *Apus cu…* atrăseseră o mulțime de oameni, un trio de la conservatorul de muzică local interpreta o versiune funerară a „My Funny Valetine“. Mary Ire (ținând un pahar de şampanie în mână, dar până acum trează) dădea explicații despre artă unui grup restrâns de persoane atente. La stânga era o încăpere mai mare, cu un bufet suedez. Pe un perete erau *Trandafirii cresc din scoici* şi tabloul intitulat *Văd luna;* pe celălalt, trei imagini ale Duma Road. Zărisem câțiva oameni făcându-le acestora fotografii cu telefoanele mobile, deşi un anunț aşezat pe un trepied chiar la intrare anunța că fotografiatul este *interzis.*

I-am menționat aceasta lui Jimmy Yoshida în trecere şi el a încuviințat din cap, nepărând supărat ori măcar iritat, ci mai degrabă amuzat.

— Sunt mulți oameni aici pe care fie nu-i asociez cu scena artistică, fie nici nu-i recunosc, spuse el. N-am văzut niciodată atât de mulți vizitatori la un vernisaj.

— Asta e de rău?

— Doamne, nu! Dar după ani întregi în care ne-am zbătut să nu luăm apă la bord, îmi dă un sentiment ciudat să fim purtați de val în felul ăsta.

Galeria centrală de la Scoto era încăpătoare, lucru bun în seara aceasta. În pofida mâncării, a băuturii şi a muzicii din încăperile mai mici, centrul părea să fie locul în care majoritatea vizitatorilor gravitau până la urmă. Seria *Fata şi corabia* fusese expusă acolo, agățată de fire aproape invizibile, chiar în mijlocul încăperii. *Wireman priveşte spre vest* era pe peretele din spate. Acela şi *Fata şi corabia nr. 8* erau singurele tablouri din expoziție pe care lipisem abțibilduri cu NDV: *Wireman* pentru că era tabloul lui, *Nr. 8* pentru că pur şi simplu nu-l puteam vinde.

— Te ținem treaz, şefu'? întrebă Angel Slobotnik din stânga mea, nepăsător ca oricând la cotul soției sale.

— Nu, am răspuns. N-am fost niciodată în viață mai treaz, doar că...

Un bărbat într-un costum ce trebuie să-l fi costat două mii de dolari întinse mâna.

— Henry Vestick, domnule Freemantle, First Sarasota Bank and Trust. Conturi private. Lucrările acestea sunt de-a dreptul minunate. Sunt *uluit.* Sunt *năucit.*

— Vă mulțumesc, am spus, gândindu-mă că lăsase deoparte NU TREBUIE SĂ TE OPREŞTI. Sunteți foarte amabil.

O carte de vizită apăru între degetele sale. Parcă aş fi privit un artist de stradă făcând un număr de magie. Asta ar fi şi fost, dacă artiştii de stradă ar fi purtat costume Armani.

— Dacă vă pot ajuta cu ceva... am trecut numerele mele de telefon pe verso - cel de acasă, mobilul, cel de la birou.

— Sunteți foarte amabil, am repetat. Nu-mi venea în gând nimic altceva de spus şi, sincer să fiu, ce credea domnul Vestick că voi face? Că-l voi suna acasă pentru a-i mulțumi din nou? Că-i voi cere un împrumut şi-i voi oferi un tablou ca mică atenție?

— O pot aduce pe soția mea mai târziu ca să vă cunoască? întrebă el şi eu am văzut ceva în ochii lui. Nu era exact expresia pe care o avusese Wireman atunci când îşi dăduse seama că eu îi făcusem de petrecanie lui Candy Brown, dar era pe aproape. De parcă Vestick s-ar fi temut puțin de mine.

— Sigur că da, am acceptat şi el s-a îndepărtat alene.

— Obişnuiai să construieşti filiale de bănci pentru tipi ca el şi apoi te căciuleai cu ei când nu voiau să-ți plătească diferența, zise Angel. Era într-un costum albastru de magazin şi părea pe punctul de a exploda din el în nouă direcții diferite, ca Incredibilul Hulk. Pe vremea aia, credea că nu eşti decât un zevzec care-ncearcă să-i strice ziua. Acum te priveşte de parcă ai putea scoate pe fund catarame de aur.

— Angel, termină! strigă Helen Slobotnik, înghiontindu-l iarăşi cu cotul şi, în acelaşi timp, dând să-i ia paharul de

şampanie. El îl ținu senin departe de ea.

— Spuneți-i că ăsta e adevărul, şefu'!

— Cred că aşa este, am recunoscut.

Şi nu doar bancherul îmi arunca privirea aceea. Femeile... Dumnezeule! Când le întâlneam ochii, vedeam o moliciune, o reflecție, ca şi când s-ar fi întrebat cum le-aş putea ține doar cu un singur braț. Asta probabil că era aiurea, dar...

Am fost prins de la spate, aproape doborât din picioare. Mi s-ar fi răsturnat şi paharul cu şampanie, dar Angel îl apucă abil. M-am răsucit şi am văzut-o pe Kathi Green, care îmi zâmbea. Lăsase Gestapoul Fizioterapiei departe în urmă, cel puțin pentru seara aceasta; purta o fustă verde scurtă, licăritoare, care se mula pe fiecare centimetru bine întreținut al corpului ei, iar datorită tocurilor îmi ajungea aproape până la frunte. Alături de ea, dominând-o cu înălțimea lui, stătea Kamen. Ochii lui enormi înotau binevoitori în spatele ochelarilor cu rame de corn.

— Isuse, Kathi! am strigat. Ce-ai fi făcut dacă m-ai fi doborât de pe picioare?

— Te-aş fi pus să faci cincizeci de genuflexiuni, zise ea, zâmbind mai larg ca oricând. Avea ochii plini de lacrimi. Ți-am zis doar la telefon. Uite ce bronzat eşti, chipeşule. Lacrimile i se revărsară şi mă luă în brațe.

Am strâns-o şi eu, apoi am dat mâna cu Kamen. Palma lui o înghiți cu totul pe a mea.

— Avionul ăla al tău e mijlocul perfect de călătorie pentru cei de mărimea mea, spuse el şi oamenii se întoarseră pe direcția lui. Avea o voce din aceea profundă, de James Earl Jones, care poate face reclamele alea din supermarket să semene cu Cartea lui Isaia. M-am simțit *extraordinar,* Edgar.

— Nu-i de fapt al meu, dar îți mulțumesc, am spus. Vreunul dintre voi a...

— Domnule Freemantle?

Era o roşcată încântătoare ai cărei sâni abundent pistruiați erau în pericol de a se rostogoli din bustiera fragilei sale rochii roz. Avea ochi verzi, mari. Părea cam de vârsta fiicei mele,

Melinda. Înainte să spun ceva, ea întinse mâna şi mă prinse tandru de degete.

— Voiam doar să ating mâna care a pictat tablourile acestea, zise ea. Tablourile acestea minunate, *senzaționale.* Doamne, sunteți *uimitor.*

Îmi ridică mâna şi o sărută. Apoi şi-o lipi de un sân. Simțeam pietricica dură a sfârcului prin voalul subțire de sifon. După care, fata dispăru în mulțime.

— Ți se întâmplă des asta? întrebă Kamen şi, în acelaşi timp, Kathi se auzi şi ea:

— Deci cum te resimți după divorț, Edgar?

Se priviră reciproc un moment, apoi izbucniră în râs.

Am înțeles de ce râdeau - „momentul Elvis“ al lui Edgar - dar mie mi se părea doar straniu. Încăperile de la Scoto începeau să semene puțin cu nişele dintr-o grotă submarină, şi mi-am dat seama că le puteam picta în felul ăsta: camere subacvatice cu tablouri pe pereți, tablouri pe care le admirau oameni-peşti educați, în vreme ce Trioul lui Neptun gâlgâia „Octopus's Garden“.

Mult prea straniu. Îi voiam pe Wireman şi Jack - nici ei nu ajunseseră încă - dar şi mai mult îi voiam pe ai mei. Pe Illy mai tare dintre toți. Dacă-i aveam alături, poate că totul urma să mi se pară din nou real. Am aruncat o privire către uşă.

— Dacă te uiți după Pam şi fete, mă aştept să vină imediat, spuse Kamen.

Melinda a avut o problemă cu rochia şi s-a dus să se schimbe în ultimul minut.

Melinda, mi-am spus. *Sigur, era musai ca Melinda să...*

Şi în clipa aceea le-am văzut, strecurându-se prin mulțimea de curioşi într-ale artei, părând foarte nordice şi nelalocul lor printre toți acei bronzați. Tom Riley şi William Bozeman al III-lea - nemuritorul Bozie - păşeau în urma lor în costume închise la culoare. Se opriră pentru a privi trei dintre primele mele schițe, pe care Dario le aşezate în apropierea uşii într-un triptic. Ilse fu cea care mă văzu prima. Strigă *TATI!* şi apoi brăzdă mulțimea ca un vas de atac, urmată îndeaproape de

sora ei. Lin trăgea după ea un tânăr înalt. Pam făcu semn din mână şi porni şi ea spre mine.

I-am lăsat pe Kamen, Kathi şi pe soții Slobotnik - Angel încă-mi ținea paharul de şampanie. Cineva începu: „Scuzați-mă, domnule Freemantle, oare dacă v-aş putea întreba...“, dar nu i-am acordat atenție. În momentul acela nu vedeam decât fața radioasă şi ochii veseli ai lui Ilse.

Ne-am întâlnit în fața anunțului pe care scria GALERIA SCOTO PREZINTĂ „PRIVELIŞTEA DE PE DUMA“, TABLOURI ŞI SCHIȚE SEMNATE DE EDGAR FREEMANTLE. Eram conştient că ea purta o rochie albastru-diafan pe care n-o mai văzusem înainte şi că aşa, cu părul ridicat şi cu ceea ce părea a fi un gât de lebădă la vedere, arăta izbitor de adultă. Eram conştient de o imensă, aproape copleşitoare iubire pentru ea, şi de gratitudine că simțea şi ea acelaşi lucru pentru mine - i se citea în ochi. Apoi am cuprins-o în brațe.

O clipă mai târziu, Melinda ajunse şi ea cu tânărul ei bărbat stându-i în spate (şi deasupra ei - era un elicopter de om). Nu aveam brațe pentru amândouă, dar ea avea unul pentru mine; mă cuprinse cu el şi mă sărută pe obraz.

— *Bonsoir,* tată, felicitări!

Apoi Pam s-a aflat în fața mea, femeia pe care o făcusem curvă laşă nu cu mult timp în urmă. Purta un costum cu pantaloni de un albastru-închis, o bluză de mătase albastru-deschis şi un şirag de perle. Cercei discreți. Discreți, dar frumoşi pantofi cu toc jos. O costumație de Minnesota completă, dacă-mi fusese dat cândva să văd aşa ceva. Era evident speriată de moarte de toți oamenii şi de mediul acela străin, însă avea pe buze un zâmbet plin de speranță. Pe Pam o definiseră multe lucruri în cursul căsniciei noastre, însă lipsa speranței - niciodată.

— Edgar? întrebă ea pe o voce firavă. Mai suntem prieteni?

— Altfel nici nu mă gândesc, am spus. Am sărutat-o scurt, dar am strâns-o la piept cu toată conştiinciozitatea de care e în stare un om cu un singur braț. Ilse mă ținea de o parte; Melinda de cealaltă, strângându-mă destul de tare cât să mă

doară coastele, dar mie nu-mi păsa. Ca de la mare depărtare, am auzit în încăpere o erupție spontană de aplauze.

— Arăți bine, îmi şopti Pam la ureche. Nu, arăți excelent. Nu-s sigură dacă te-aş fi recunoscut pe stradă.

M-am dat în spate puțin, privind-o.

— Şi tu arăți frumos.

Ea râse, îmbujorându-se, o străină alături de care-mi petrecusem odinioară nopțile.

— Machiajul ascunde o multitudine de păcate.

— Tati, el este Ric Doussault, spuse Melinda.

— *Bonsoir* şi felicitări, *monsieur* Freemantle, rosti Ric. Ținea în mână o cutie albă simplă. Acum, mi-o întinse. Din partea lui Linnie şi a mea. *Un cădeau.* Darul?

Ştiam ce este *un cădeau,* desigur; adevărata revelație era exotica sonoritate pe care accentul lui o dăduse numelui de alint al fiicei mele. Mă făcu să înțeleg într-un fel categoric că ea-i aparținea acum mai mult lui decât mie.

Mi se părea că majoritatea oamenilor din galerie se strânseseră în jur pentru a mă vedea cum îmi deschid cadoul. Tom Riley aproape că ajunse la umărul lui Pam. Bozie era lângă el. Chiar din spatele lui, Margaret Bozeman îmi trimise un sărut din podul palmei. Alături de ea era Todd Jamieson, doctorul care-mi salvase viața... două perechi de mătuşi şi unchi... Rudy Rudnick, fostul meu secretar... Kamen, desigur, el era imposibil de trecut cu vederea... şi Kathi de-a dreapta lui. Veniseră cu toții, mai puțin Wireman şi Jack, şi începeam să mă întreb dacă nu se întâmplase ceva care să-i rețină. Dar pentru moment, asta părea ceva secundar. M-am gândit la clipa în care m-am trezit în patul de spital, confuz şi separat de orice în afară de durerea neiertătoare, apoi m-am uitat în jur la toate acestea şi m-am întrebat cum era posibil ca lucrurile să se fi schimbat atât de dramatic. Toți oamenii aceia se întorseseră în viața mea pentru o seară. Nu voiam să plâng, dar eram aproape convins că asta voi face; simțeam cum încep să mă dizolv ca un şervețel într-o rupere de nori.

— Deschide-l, tati! spuse Ilse.

Simțeam mirosul parfumului ei, ceva dulce şi proaspăt.

— Deschide-l! Deschide-l!

Voci binevoitoare din cercul înghesuit de privitori.

Am desfăcut cutia. Am scos hârtia velur albă şi am descoperit ceea ce mă aşteptam... deşi mă aşteptasem la ceva haios, iar asta nu era deloc de râs. Bereta pe care Melinda şi Ric mi-o cumpăraseră din Franța era din catifea grena şi moale la atingere. Nu fusese ieftină.

— E prea frumoasă, am spus.

— Nu, tati, zise Melinda. Nu-i destul de frumoasă. Sperăm doar să ți se potrivească.

Am scos-o din cutie şi am ridicat-o în aer. Publicul scoase un *O!* apreciativ. Melinda şi Rick se uitară fericiți unul la celălalt, iar Pam - care simțea că Lin, cine ştie de ce, nu-şi primea niciodată porția cuvenită de afecțiune sau aprobare din partea mea (şi probabil avea dreptate) - îmi adresă o privire categoric radiantă. Apoi mi-am pus bereta pe cap. Se potrivea la perfecție. Melinda întinse mâna, făcu o mică ajustare, se întoarse cu fața la publicul atent, îndreptă palmele deschise spre mine şi spuse:

— *Voici mon pere, ce magnifique artiste!*

Oamenii izbucniră în aplauze şi strigăte de „Bravo!“ Ilse mă sărută. Plângea şi râdea. Mi-amintesc vulnerabilitatea albă a gâtului ei şi atingerea buzelor, chiar deasupra maxilarului meu.

Eram atracția balului şi eram înconjurat de familie. Era lumină şi şampanie şi muzică. S-a întâmplat acum patru ani, în seara de 15 aprilie, între şapte patruzeci şi cinci şi opt, în timp ce umbrele de pe Palm Avenue tocmai începeau să capete primele nuanțe de albastru. Asta e o amintire pe care o păstrez.

II

Am făcut turul galeriei cu ei, Tom şi Bozie şi restul şleahtei din Minnesota venind coadă după noi. Mulți dintre cei prezenți poate că veneau pentru prima dată la o galerie de artă, însă erau destul de politicoşi ca să ne lase puțin spațiu de respirat.

Melinda se opri un minut întreg în fața *Apusului cu şofară,* apoi se întoarse spre mine, aproape acuzator.

— Dacă ai fost dintotdeauna în stare de asta, tată, pentru Dumnezeu, de ce ți-ai irosit treizeci de ani din viață ridicând clădiri?

— Melinda Jean! zise Pam, dar părea absentă. Se uita spre centrul încăperii, unde tablourile din seria *Fata şi corabia* atârnau suspendate.

— Păi, e adevărat, insistă Melinda. Nu-i aşa?

— Scumpa mea, n-am ştiut.

— Cum e posibil să ai ceva atât de însemnat în tine şi să nu ştii? mă chestiona ea.

Nu aveam răspuns pentru asta, dar Alice Aucoin îmi sări în ajutor.

— Edgar, Dario vrea să ştie dacă poți merge în biroul lui Jimmy pentru câteva minute? Voi însoți cu bucurie familia ta în camera principală şi te poți se întoarce pe urmă acolo.

— Bine... ce vor de la mine?

— Nu te îngrijora, zâmbesc toți, spuse ea şi zâmbi ea însăşi.

— Du-te, Edgar, mă îndemnă Pam. Iar spre Alice: Sunt obişnuită să fie chemat în altă parte. Când eram căsătoriți, ăsta era modul nostru de viață?

— Tată, ce înseamnă cercul ăsta roşu de pe ramă? întrebă Ilse.

— Că s-a vândut, draga mea, răspunse Alice.

Înainte să plec, am zăbovit doar cât să mă uita *la Apus cu şofară* şi... sigur că da, era un cerculeț roşu pe colțul din dreapta sus al ramei. Ăsta era un lucru bun - era plăcut să ştii că mulțimea celor prezenți era alcătuită nu doar din curioşi atraşi de noutatea unui pictor ciung - dar tot simțeam un junghi, şi m-am întrebat dacă era normal să-l simt. Nu

aveam de unde să ştiu. Nu cunoşteam alți artişti pe care să-i întreb.

III

Dario şi Jimmy Yoshida erau în birou; la fel şi un om pe care nu-l văzusem niciodată. Dario mi-l prezentă drept Jacob Rosenblatt, contabilul care se îngrijea de registrele galeriei. Inima îmi stătu o clipă când ne-am strâns mâinile, răsucind-o pe a mea pentru asta, căci el mi-o oferise pe cea greşită, aşa cum fac atât de mulți. A, dar asta e o lume a dreptacilor.

— Dario, avem cumva probleme? am întrebat.

Dario aşează o frapieră argintie pe masa lui Jimmy. În ea, înclinată pe un strat de gheață sfărâmată, era o sticlă de Perrier-Jouet. Şampania pe care o serveau în galerie era de calitate, dar nu de calitatea acesteia. Dopul fusese scos de scurt timp; din gura verde a sticlei încă ieşeau aburi diafani.

— Asta ți se pare că e o problemă? întrebă el. I-aş fi spus lui Alice să-i cheme înăuntru şi pe membrii familiei tale, dar biroul ăsta-i al naibii de mic. Doi oameni care *ar trebui* să fie aici, acum, sunt Wireman şi Jack Cantori. Unde naiba sunt ei? Credeam c-or să vină împreună.

— Aşa credeam şi eu. Ai încercat acasă la Elizabeth Eastlake? La Heron's Roost?

— Desigur, răspunse Dario. Nu mi-a răspuns decât robotul telefonic.

— Nici măcar infirmiera lui Elizabeth? Annmarie? El clătină din cap.

— Doar robotul telefonic.

Am început să am viziuni cu Sarasota Memorial.

— Nu-mi place cum sună ce spui.

— Poate că toți trei sunt pe drum încoace la momentul acesta, propuse Rosenblatt.

— Mi se pare puțin probabil. Elizabeth e foarte plăpândă şi istovită de boală. Nici cadrul nu-l mai poate folosi.

— Sunt sigur că situația se va rezolva de la sine, zise Jimmy. Între timp, ar trebui să închinăm un pahar.

— *Trebuie* să închinăm un pahar, Edgar, sublinie Dario.

— Mersi, băieți, sunteți foarte amabili, şi m-aş bucura să beau un pahar cu voi, dar mă aşteaptă familia afară şi vreau să fiu alături de ei cât se uită la celelalte tablouri ale mele, dacă nu vă deranjează.

Jimmy spuse:

— E de înțeles, dar...

Dario îl întrerupse, vorbind încet.

— Edgar, expoziția e un succes de vânzare. M-am uitat la el.

— Îmi cer iertare?

— Nu credem că ai avut ocazia să te plimbi şi să vezi toate bulinele roşii, zise Jimmy. Zâmbea, rumen în obraji. Toate tablourile şi schițele care *erau* de vânzare *au fost* vândute.

Jacob Rosenblatt, contabilul, rosti:

— Treizeci de tablouri şi paisprezece schițe. E nemaiauzit.

— Dar... îmi simțeam buzele amorțite. L-am privit pe Dario cum se întoarce şi de data aceasta ia o tavă cu pahare de pe raftul din spatele mesei sale de lucru. Aveau acelaşi imprimeu floral ca sticla de Perrier-Jouet. Dar prețul pe care l-ai pus pe *Fata şi corabia nr. 7* a fost de patruzeci de mii de dolari!

Din buzunarul sacoului său negru şi simplu, Rosenblatt extrase o fâşie de hârtie care trebuie să fi ieşit din maşina de calcul.

— Tablourile au strâns suma de patru sute optzeci şi şapte de mii de dolari, iar schițele alte nouăsprezece. Totalul se ridică la puțin peste o jumătate de milion de dolari. E cea mai mare sumă pe care Scoto a încasat-o vreodată în timpul unei expoziții cu operele unui singur artist. O realizare uimitoare. Felicitări.

— *Toate?* am întrebat pe o voce atât de firavă, că abia o auzeam şi eu. M-am uitat la Dario în timp ce el îmi punea un pahar de şampanie în mână.

El încuviință din cap.

— Dacă ai fi hotărât să vinzi *Fata şi corabia nr. 8,* cred că numai tabloul acela ar fi adus o sută de mii de dolari.

— De două ori pe atât, completă Jimmy.

— În sănătatea lui Edgar Freemantle, Ia începutul strălucitei sale cariere! proclamă Rosenblatt şi ridică paharul. Am ridicat şi noi paharele şi am băut, neştiind că strălucita mea carieră ajunsese, din motive practice, la sfârşit.

Am trăit un moment de glorie, *muchacho.*

IV

Pe când străbăteam mulțimea înapoi spre familia mea, zâmbind, şi schimbam amabilități cât de grăbit puteam, Tom Riley mă acostă.

— Şefu', astea-s incredibile, zise el, dar şi puțin înfricoşătoare.

— Presupun că ăsta-i un compliment, am răspuns.

Adevărul era că pe mine mă înfricoşa să vorbesc cu Tom, ştiind ce făcusem în privința lui.

— E categoric un compliment, spuse el. Ascultă, văd că te întorci la familia ta, aşa că eu mă duc să dau o raită.

Şi dădu să plece, dar eu l-am apucat de cot.

— Stai cu mine, l-am rugat. Împreună putem scăpa de toți băgăcioşii. Singur s-ar putea să ajung doar pe la ora nouă la Pam şi la fetele mele.

El râse. Bătrânul Tommy arăta bine. Pusese câteva kilograme pe el din ziua aceea la lacul Phalen, dar citisem că antidepresivele au uneori efectul acesta, mai ales la bărbați. La el, câteva kilograme în plus dădeau bine. Nu mai avea ochii aşa de înfundați în orbite.

— Cum te mai simți, Tom?

— Păi... sincer să fiu... deprimat.

Ridică o mână în aer, ca pentru a înlătura vorbele de compătimire pe care nu le rostisem.

— E o chestie de dezechilibru chimic şi-mi e al naibii de greu să mă obişnuiesc cu pastilele. Îți începeşează gândurile la început - aşa am pățit eu, în orice caz. Le-am abandonat o vreme, dar acum le iau iar şi viața arată mai bine. Ăsta e ori efectul endorfinelor false, ori al primăverii în Minnesota, teritoriul celor un miliard de lacuri.

— Şi Compania Freemantle?

— Bilanțul e pozitiv, dar nu e acelaşi lucru fără tine. Am venit aici gândindu-mă că te pot convinge să te întorci. Apoi am aruncat o privire la lucrările astea şi mi-am dat seama că zilele tale în industria construcțiilor probabil că au luat sfârşit.

— Aşa cred, da.

Gesticula spre pânzele din încăperea principală.

— Ce sunt, de fapt? Serios vorbind. Pentru că - n-aş spune asta multor oameni - îmi amintesc de cum era viața în capul meu când nu-mi luam pastilele.

— Sunt doar scene imaginare, am spus. Umbre.

— Ştiu eu cum e cu umbrele, zise. Ai grijă doar să nu le iasă dinți. Pentru că se poate întâmpla. Apoi, când întinzi mâna după comutator ca să le faci să dispară, descoperi că s-a luat curentul.

— Dar acum eşti mai bine.

— Da, răspunse el. Pam are un mare merit în asta. Pot să-ți spun ceva despre ea ce probabil că ştii deja?

— Sigur, am zis, sperând doar că nu-mi va împărtăşi faptul că uneori râdea din fundul gâtului când ajungea la orgasm.

— Are o intuiție puternică, dar la capitolul delicatețe nu stă prea bine, zise Tom. E o combinație ciudată şi crudă.

N-am spus nimic... dar nu neapărat pentru că credeam că greşeşte.

— Mi-a ținut un aprig discurs despre cum trebuie să am grijă de mine, nu cu mult timp în urmă, şi m-a făcut să-mi revin la realitate.

— Mda?

— Mda. Şi după cum arată, s-ar putea să te aştepte şi pe tine un discurs asemănător, Edgar. Cred că mă duc să-l găsesc pe amicul tău Kamen şi să schimb cu el o vorbă, două. Scuză-mă.

Fetele şi Ric se uitau atenți în sus la *Wireman priveşte spre vest* şi discutau cu însuflețire. Pam, însă, stătea la jumătatea şirului de tablouri *Fata şi corabia,* care atârnau ca nişte afişe de film, şi părea tulburată. Nu mânioasă, tocmai, ci doar tulburată. Confuză. Îmi făcu semn să mă apropii şi, odată ajuns acolo, nu stătu pe gânduri.

— Fetița din tabloul ăsta e cumva Ilse?

Arătă cu degetul spre *Nr. 1.*

— La început am crezut că fetița aceasta cu păr roşcat este păpuşa pe care ți-a dăruit-o doctorul Kamen după accident, dar Ilse avea o rochiță cu carouri de X-şi-O exact ca asta când era mică. I-am cumpărat-o de la Rompers. Iar *asta...* Acum arăta spre *Nr. 3.* Jur că asta e rochița pe care a insistat să i-o cumpărăm când a intrat în clasa întâi - cea pe care o purta când şi-a rupt brațul, în seara aia după cursele de maşini de serie!

Ei, misterul se rezolvase. Eu îmi aminteam că-şi rupsese brațul după ce veniserăm de la biserică, însă aceasta nu era decât o minoră greşeală tehnică a marelui dans al memoriei. Existau lucruri mai importante. Unul era că Pam se afla într-o poziție unică ce-i permitea să vadă dincolo de tot fumul şi toate oglinzile pe care criticii adorau să le numească artă - asta era valabil în cazul meu, cel puțin. În felul acesta, şi probabil în multe altele, ea rămânea în continuare soția mea. După toate aparențele, în cele din urmă numai timpul putea emite un act de divorț. Iar acel act avea să fie parțial, în cel mai bun caz.

Am întors-o către mine. Eram priviți de mulți oameni şi presupun că în ochii lor ceea ce făceam noi părea a fi o îmbrățişare. Şi, într-un fel, asta a şi fost. Am privit-o scurt în ochii ei largi, uimiți, după care i-am şoptit la ureche.

— Da, fetița din barcă e Ilse. N-am avut intenția să fie ea, şi asta pentru că nici-o clipă n-am avut vreo intenție *anume.* N-am ştiut nici că voi picta tablourile astea până când nu m-am apucat de ele. Iar pentru că stă cu spatele, nimeni n-o să ştie vreodată că e ea, decât dacă le spui tu sau eu. Şi eu n-o să spun. Dar... M-am tras în spate. Ochii ei erau încă largi, buzele depărtate ca pentru a primi un sărut, *Ilse* ce a spus?

— Un lucru extrem de ciudat.

Mă apucă de mânecă şi mă trase la Nr. 7 şi *Nr. 8.* În ambele, Fetița Vâslaşă purta rochița verde cu bretele încrucişate pe spatele gol.

— A spus că probabil i-ai citit gândurile, pentru că a comandat o rochie asemănătoare cu aia de la Newport News chiar în primăvara asta.

Întoarse ochii la tablouri. Eu am păstrat tăcerea lângă ea şi am lăsat-o să privească.

— Nu-mi plac astea, Edgar. Nu sunt aidoma celorlalte şi nu-mi plac.

M-am gândit la Tim Riley spunând: *Are o intuiție puternică, dar la capitolul delicatețe nu stă prea bine.*

Pam coborî vocea:

— Nu ştii nimic despre Ilse ce n-ar trebui să ştii, aşa-i? Aşa cum ai ştiut despre...

— Nu, am răspuns, dar seria *Fata şi corabia* mă tulbura acum mai mult ca oricând. În parte, asta se datora faptului că le vedeam pe toate atârnate în linie; ciudățenia lor însumată era ca un pumn.

Vinde-le. Asta era opinia lui Elizabeth. *Oricât de multe ar fi, trebuie să le vinzi.*

Şi înțelegeam de ce credea asta. Nu-mi plăcea să-mi văd fiica, nici măcar sub înfățişarea copilei care fusese, atât de aproape de carena aceea putredă. Şi într-un fel eram surprins că perplexitatea şi dezgustul erau reacțiile lui Pam. Dar, desigur, tablourile nu apucaseră încă să-şi facă efectul asupra ei.

Şi nu se mai aflau pe Duma Key.

Tinerii veniră lângă noi, Ric şi Melinda cu braţele pe după mijloc.

— Tati, eşti un geniu, zise Melinda. Asta crede şi Ric, nu-i aşa, Ric?

— Chiar aşa, spuse el. Am venit cu gândul să fiu... politicos. În schimb, mă lupt cu cuvintele pentru a spune că sunt uluit.

— Eşti foarte amabil, am spus. *Merci.*

— Sunt tare mândră de tine, tati, zise Illy şi mă îmbrăţişa.

Pam îşi dădu ochii peste cap şi, în clipa aceea, i-aş fi putut trage cu bucurie o scatoalcă. În schimb, am cuprins-o pe Ilse cu braţul şi i-am sărutat creştetul capului. Când am făcut asta, vocea lui Mary Ire se ridică din partea din faţă a galeriei într-un strigăt tabagic plin de o uimire fără margini.

— *Libby Eastlake! Fir-ar să fie, nu-mi vine să-mi cred ochilor!*

Eu nu-mi credeam urechilor, dar când s-a iscat un ropot spontan de aplauze dinspre intrare, acolo unde adevăraţii pasionaţi de artă se strânseseră pentru a trăncăni şi a lua o gură de aer proaspăt, am înţeles de ce Jack şi Wireman întârziaseră.

V

— Ce-i? întrebă Pam. *Ce-i?*

Pe când mă apropiam de uşă, o aveam pe ea într-o parte şi pe Illy în cealaltă; Linnie şi Ric ţopăiau în urma noastră. Aplauzele crescură în intensitate. Oamenii se întorceau spre intrare şi îşi lungeau gâturile ca să vadă.

— Cine este, Edgar?

— Cei mai buni prieteni ai mei de pe insulă. Apoi, către Ilse: Printre ei e şi doamna din josul drumului, ţi-aminteşti de ea? S-a dovedit că este Fiica Naşului în loc de Mireasa lui. Numele ei e Elizabeth Eastlake şi e o dulcică.

Ochii lui Ilse străluceau de emoţie.

— Bătrânica aia cu tenişi albaştri uriaşi!

Oamenii prezenți - dintre care mulți încă aplaudau - ne făcură loc să trecem şi eu i-am văzut pe toți trei în zona recepției, unde fuseseră aşezate două mese cu câte un bol de punci pe fiecare. Ochii începură să mă înțepe şi un nod mi se puse în gât. Jack era îmbrăcat într-un costum gri-ardezie. Cu chica sa de surfer de obicei ridicată vâlvoi acum frumos pieptănată, semăna fie cu un director de sucursală la Bank of America, fie cu un elev de clasa a şaptea extraordinar de înalt, în Ziua Carierei. Wireman, împingând scaunul lui Elizabeth, purta jeanşi spălăciți, fără curea, şi o cămaşă de pânză albă cu guler rotund care-i scotea în evidență bronzul puternic al pielii. Avea părul pieptănat pe spate şi mi-am dat seama pentru prima dată că era chipeş în felul în care fusese Harrison Ford când se apropia de cincizeci de ani.

Însă Elizabeth era cea care atrăgea atenția, Elizabeth stârnea aplauzele, până şi din partea neofiților care habar nu aveau cine este. Purta un costum negru cu pantaloni din bumbac aspru, larg, dar elegant. Avea părul ridicat şi ținut sus de o plasă cu ochiuri mici care scânteia ca diamantele în bătaia becurilor din galerie. La gât îi atârna un pandant de fildeş sculptat pe un lănțişor de aur, iar în picioare avea nu tenişii mari şi albaştri de Frankenstein, ci pantofi eleganți de un purpuriu-închis. Între degetul mijlociu şi inelarul noduroasei sale mâini stângi avea o țigară neaprinsă într-un portțigaret poleit.

Se uita în stânga şi-n dreapta, surâzând. Când Mary ajunse la scaun, Wireman îl opri locului destul cât femeia mai tânără să sărute obrazul lui Elizabeth şi să-i şoptească la ureche. Elizabeth ascultă, aprobă din cap, apoi îi şopti şi ea ceva. Mary râse descătuşat, apoi o mângâie pe Elizabeth pe braț.

Cineva trecu pe lângă mine. Era Jacob Rosenblatt, contabilul, cu ochii umezi şi cu nasul roşu. Dario şi Jimmy erau în spatele lui. Rosenblatt îngenunche lângă scaunul cu rotile, genunchii săi ososi pocnind ca două pistoale de start, şi se smiorcăi:

— Domnişoară Eastlake! O, domnişoară Eastlake, nu v-am mai văzut de atât timp, iar acum... o, ce surpriză minunată!

— Şi tu, Jack, zise ea şi-i strânse capul chilug la piept. Semăna cu un ou foarte mare, cum stătea acolo. Chipeş ca Bogart!

Mă văzu şi pe mine... şi-mi făcu şmecher cu ochiul. I-am răspuns la fel, dar nu mi-a fost uşor să-mi păstrez o expresie fericită pe față. Elizabeth arăta vlăguită, înfricoşător de obosită, în pofida zâmbetului pe care-l afişa.

Am înălțat ochii spre ai lui Wireman şi el ridică aproape imperceptibil din umeri. *Ea a insistat,* spunea gestul lui. Mi-am mutat privirea la Jack şi am primit cam acelaşi răspuns.

Rosenblatt, între timp, se scotocea prin buzunare. În cele din urmă, găsi o cutie de chibrituri atât de boțită că părea să fi intrat în Statele Unite fără paşaport, prin insula Ellis. O deschise şi scoase un beţişor.

— Credeam că fumatul este interzis acum în toate clădirile publice, zise Elizabeth.

Rosenblatt fierbea. Obrajii i se înroşiră. Aproape mă aşteptam să-i explodeze capul. Într-un târziu, exclamă:

— Dă-le *dracu'* de reguli, domnişoară Eastlake!

— *BRA VISSIMO!* strigă Mary, râzând şi ridicând mâinile spre tavan, şi la aceasta s-a mai auzit un rând de aplauze.

Unul mai zgomotos răsună când Rosenblatt reuşi în sfârşit să aprindă chibritul străvechi şi i-l întinse lui Elizabeth, care îşi aşează între buze portțigaretul.

— Cine e de fapt, tati? întrebă Ilse încet. Pe lângă doamna bătrână care locuieşte mai jos pe alee, vreau să zic?

I-am răspuns:

— Din câte se spune, la un moment dat ea *a fost* scena artistică din Sarasota.

— Nu înțeleg de ce asta-i dă dreptul să ne îmbâcsească plămânii cu fumul ei de țigară, protestă Linnie. Linia verticală revenea între sprâncenele ei.

Ric zâmbi.

— O, *cherie,* asta după toate barurile în care am...

— *Aici* nu suntem *acolo,* zise ea, linia verticală aprofundându-se, şi eu mi-am spus: *Ric, oi fi tu franţuz, dar ai multe de învăţat despre americanca asta de lângă tine.*

Alice Aucoin îi murmură ceva lui Dario şi, din buzunar, Dario scoase o cutie de Altoids. Răsturnă mentosanele în palmă şi-i dădu lui Alice cutia. Alice i-o întinse lui Elizabeth, care-i mulţumi şi îşi scutură ţigara în ea.

Pam urmări scena fascinată, apoi se întoarse spre mine.

— *Ea* ce părere are despre tablourile tale?

— Nu ştiu, am spus. Nu le-a văzut. Elizabeth îmi făcea semn să mă apropii.

— Vrei să mă prezinţi familiei tale, Edgar?

Am prezentat-o, începând cu Pam şi sfârşind cu Ric. Jack şi Wireman dădură şi ei mâna cu Palm şi cu fetele.

— După atâtea telefoane, mă bucur să ne cunoaştem în carne şi oase, i se adresă Wireman lui Pam.

— E valabilă şi viceversa, zise ea, măsurându-l din priviri. Probabil îi plăcea ce vedea, pentru că zâmbi - şi era un zâmbet veritabil, din acela care-i luminează toată faţa. Am izbândit, nu-i aşa? Nu ne-a uşurat lucrurile, dar am izbândit.

— Arta nu e niciodată uşoară, tânără doamnă, spuse Elizabeth.

Pam coborî ochii spre ea, continuând să zâmbească sincer - zâmbetul de care mă îndrăgostisem eu.

— Ştiţi cât timp a trecut de când nu mi-a mai spus nimeni tânără doamnă?

— Da, dar pentru mine arăţi foarte tânără şi frumoasă, spuse Elizabeth...

Asta era oare femeia care cu doar o săptămână în urmă nu era decât un gogoloi bolborositor de brânză trântit în scaunul ei cu rotile? În seara asta mi se părea greu de crezut. Aşa obosită cum arăta, mi se părea imposibil de crezut.

— Dar nu la fel de tânără şi de frumoasă ca fiicele tale, continuă ea. Fetelor, tatăl vostru este - în toate privinţele - un individ extrem de talentat.

— Suntem foarte mândre de el, zise Melinda, răsucindu-şi colierul. Elizabeth îi zâmbi, apoi se întoarse spre mine.

— Aş vrea să văd lucrările şi să judec singură. Îmi faci pe plac, Edgar?

— Cu toată bucuria.

Eram sincer, însă eram şi al naibii de agitat. O parte din mine se temea să primească opinia ei. Partea aceea credea că ea va clătina din cap şi-şi va livra verdictul cu franchețea la care-i dădea dreptul vârsta ei venerabilă: *Facile... viu colorate... foarte energice, fără-ndoială... dar poate nu o mare reuşită. Până la urmă.*

Wireman dădu să apuce mânerele scaunului ei, dar ea clătină din cap.

— Nu - lasă-l pe Edgar să mă împingă, Wireman. Lasă-l să-mi facă *turul.*

Smulse țigara pe jumătate fumată din portțigaret, degetele ei noduroase mişcându-se cu o dexteritate surprinzătoare, şi o stinse pe fundul cutiei de mentosane.

— Iar tânăra domnişoară are dreptate - cred că ne-am săturat cu toții de putoarea *asta.*

Melinda avu eleganța de a se îmbujora. Elizabeth îi oferi cutia lui Rosenblatt, care o luă cu un zâmbet şi o aplecare din cap. De atunci mă tot întreb - ştiu că e morbid, dar da, mă întreb - dacă, ştiind că aceea avea să fie ultima ei țigară, ar fi fumat-o până la capăt.

VI

Chiar şi cei care n-o cunoşteau câtuşi de puțin pe fiica aflată încă în viață a lui John Eastlake înțelegeau că o Persoană însemnată venise printre ei, şi fluxul de oameni care se mişcase spre zona de recepție la strigătul exuberant al lui Mary Ire îşi schimbă acum direcția în vreme ce eu împingeam scaunul cu rotile în alcovul în care fuseseră agățate majoritatea tablourilor *Apus cu.* Wireman şi Pam veneau la

stânga mea; Ilse şi Jack erau la dreapta, Ilse direcționând din când în când scaunul cu rotile pe partea aceea. Melinda şi Ric erau în spatele nostru, iar Kamen, Rom Riley şi Bozie erau în spatele lor. În urma acestui trio venea, după aparențe, toată lumea din galerie.

Nu eram sigur dacă va fi loc suficient pentru a strecura scaunul printre barul încropit ad hoc şi perete, dar a fost la milimetru. Am început să-l împing în josul acelui culoar îngust, mulțumit că vom lăsa în sfârşit restul alaiului în urmă, când Elizabeth exclamă:

— *Stop!*

M-am oprit imediat.

— Elizabeth, te simți bine?

— Doar un minut, dulceață... şşş.

Am rămas acolo, uitându-ne la tablourile de pe perete. După puțin timp, ea scoase un suspin şi spuse:

— Wireman, ai un Kleenex?

El avea o batistuță, pe care o despături şi i-o dădu.

— Vino aici, Edgar, zise ea. Vino unde te pot vedea.

Am reuşit să ies printre scaunul cu rotile şi masa-bar, pe care barmanul o ținu bine ca să nu se răstoarne.

— Poți să te laşi în genunchi, ca să fim față-n față?

Puteam. Marile mele Plimbări pe Plajă începeau să aducă profit. Ea strângea portțigaretul - deopotrivă comic şi cumva magnific - într-o mână şi batistuță lui Wireman în cealaltă. Avea ochii umezi.

— Mi-ai citit poezii pentru că Wireman n-o putea face. Îți aduci aminte?

— Da, doamnă.

Sigur că-mi aminteam. Fuseseră nişte interludii emoționante.

— Dacă ar fi să-ți spun „Vorbeşte, memorie“, tu te-ai gândi la omul - nu-mi amintesc numele lui - care a scris *Lolita,* aşa-i?

Habar nu aveam despre cine vorbea, dar am încuviințat din cap.

— Dar există şi o poezie. Nu-mi aduc aminte cine a scris-o, dar începe aşa:

„Vorbeşte, memorie, ca să nu uit gustul trandafirilor şi nici sunetul cenuşii suflate de vânt; Ca să mai pot simți o dată gustul cupei vezi a mării.“ Te mişcă? Da, văd că te mişcă.

Mâna în care avea portțigaretul se deschise. Apoi se întinse şi-mi mângâie părul. Îmi trecu prin gând ideea (şi de atunci mi-a mai trecut de câteva ori) că toată strădania mea de a trăi şi de a-mi recăpăta ființa lăuntrică a fost răscumpărată de simpla atingere a mâinii acelei bătrâne. Netezimea roasă a palmei. Puterea îndoită a degetelor.

— Arta înseamnă memorie, Edgar. Nu există mod mai simplu de a o spune.

Cu cât e mai limpede memoria, cu atât e mai de calitate arta. Cu atât e mai pură. Tablourile astea... îmi frâng sufletul şi apoi îl reîntregesc. Cât de tare mă bucur să ştiu că au fost făcute la Salmon Point. Orice ar fi.

Ridică mâna cu care mă mângâiase pe cap. - Spune-mi cum l-ai intitulat pe acela. - *Apus cu soforă.* - Iar alea sunt... ce? *Apus cu scoică, numerele 1* până la *4?* Am zâmbit. - Păi, astea erau de fapt şaisprezece toate, începând cu schițele în creioane colorate. Unele dintre acestea sunt în față. Cele mai bune uleiuri pe pânză le-am ales pentru aici, în interior. Sunt ireale, ştiu, dar... - Nu sunt ireale, sunt clasice. Orice neghiob vede asta. Conțin toate elementele: pământ... aer... apă... foc.

Am văzut buzele lui Wireman: *N-o slei de puteri!*

— Ce-ar fi să ți le prezint rapid şi pe celelalte, după care să-ți aduc ceva rece de băut? i-am propus şi acum Wireman încuviința şi-mi arăta semnul cu degetul mare şi arătătorul formând un cerc. E cald aici, chiar şi cu aerul condiționat în funcțiune.

— Bine, acceptă ea. *Sunt* puțin obosită. Dar, Edgar?

— Da?

— Lasă tablourile cu corabia la urmă. După ele o să *am nevoie* de o băutură! Poate în birou. Doar una, dar ceva mai tare decât co'-cola.

— S-a făcut, am zis şi mi-am croit drum în spatele scaunului ei.

— Zece minute, îmi şopti Wireman la ureche. Nu mai mult. Vreau s-o duc de aici înainte să apară Gene Hadlock, dacă e posibil. Dacă o vede, o să-l apuce pandaliile. Şi ştii ce înseamnă asta.

— Zece, am repetat şi am împins-o pe Elizabeth în camera cu bufetul suedez, ca să privească tablourile de acolo. Mulțimea continua să ne urmeze. Mary Ire începuse să ia notițe. Ilse îşi strecură o mână în scobitura cotului meu şi-mi zâmbi. I-am zâmbit înapoi, dar aveam din nou senzația aceea că trăiesc un vis. Genul acela de vis care se poate preschimba în orice clipă într-un coşmar.

Elizabeth exclamă la *Văd luna* şi la seria Duma Road, dar felul în care întinse mâinile spre *Trandafirii cresc din scoici,* ca pentru a-l îmbrățişa, îmi făcu pielea ca de găină. Coborî la loc brațele şi se uită peste umăr la mine.

— Asta e chintesența, zise ea. Chintesența Dumei. Motivul pentru care cei care au trăit acolo o vreme nu mai pot pleca niciodată cu adevărat. Chiar dacă trupurile lor părăsesc locul, inimile lor rămân.

Se uită iar la tablou şi aprobă din cap.

— *Trandafirii cresc din scoici.* Corect aşa.

— Mulțumesc, Elizabeth.

— Nu, Edgar - *eu* îți mulțumesc.

Am aruncat o privire înapoi spre Wireman şi l-am văzut discutând cu celălalt avocat din cealaltă viață a mea. Păreau să se înțeleagă de minune. Speram doar ca Wireman să nu se scape şi să-i spună Bozie. După aceea m-am întors la Elizabeth. Ea se uita încă la *Trandafirii cresc din scoici* şi se ştergea la ochi.

— Îmi place mult ăsta, zise ea, dar ar trebui să trecem la următoarele.

După ce văzu celelalte tablouri şi schițe din camera cu bufetul suedez, spuse ca pentru sine:

— Sigur că ştiam că va veni cineva. Dar n-aş fi ghicit niciodată că va fi cineva care să producă lucrări de o asemenea forță şi tandrețe.

Jack mă lovi uşor pe umăr, apoi se aplecă pentru a-mi murmura la ureche.

— Doctorul Hadlock a intrat în clădire. Wireman vrea să grăbeşti prezentarea, dacă poți.

Galeria principală - acolo unde erau expuse tablourile *Fata şi corabia* - se afla în drum spre birou, şi Elizabeth putea pleca pe uşa de serviciu din spate după ce-şi va fi băut licoarea răcoritoare; la drept vorbind, pe acolo avea să fie şi mai convenabil pentru scaunul ei cu rotile. Hadlock o putea însoți, dacă dorea. Însă mă temeam s-o duc pe lângă seria *Corabia,* iar îngrijorarea mea nu se mai datora opiniei sale critice.

— Haide, spuse ea şi lovi cu inelul ei cu ametist în brațul scaunului cu rotile. Hai să le vedem. Nu trage de timp.

— Prea bine, am făcut, şi am pornit s-o împing spre galeria principală.

— Te simți bine, Eddie? întrebă Pam pe o voce joasă.

— Da, am spus.

— Ba nu. Care e problema?

Am clătinat doar din cap. Ne aflam acum în încăperea principală. Tablourile erau suspendate la o înălțime de aproximativ doi metri; încăperea era în rest deschisă. Pereții, acoperiți cu o pânză aspră maronie care semăna cu pânza de sac, erau goi cu excepția lui *Wireman priveşte spre vest.* Am împins scaunul lui Elizabeth încet înainte. Roțile nu făceau zgomot pe covorul albastru-pal. Murmurul mulțimii din spatele nostru fie încetase, fie urechile mele reuşiseră să-l elimine. Mi se părea că văd tablourile pentru întâia oară şi arătau straniu, ca nişte instantanee decupate dintr-o peliculă cinematografică. Fiecare imagine era puțin mai clară, puțin mai focalizată, dar mereu aceeaşi în esență, aceeaşi corabie pe care o zărisem prima oară într-un vis. Era întotdeauna la apus şi lumina care umplea cerul spre vest era mereu o titanică nicovală roşie care împrăştia sânge peste apă şi

infecta cerul. Corabia era un cadavru cu trei catarge, ceva care venise adus de apă din leprozeria celor morți. Velele ei erau zdrențuite. Puntea ei era pustie. Era ceva oribil în fiecare linie unghiulară şi, deşi era imposibil să-ți dai bine seama de ce, te temeai pentru fetița singură în barcă, fetița care apărea la început într-o rochiță cu carouri de X-şi-O, fetița care plutea pe golful închis la culoare ca vinul.

În prima versiune, unghiul în care era aşezată corabia morții nu permitea deloc să-i vezi numele. În *Fata şi corabia nr. 2,* unghiul se deschisese, însă fetița (tot cu păr roşcat sintetic şi acum îmbrăcată în rochița cu buline roşii a Rebei) acoperea tot numele, mai puțin litera *P.* În *Nr. 3, P* devenise *PER* şi

Reba devenise destul de perceptibil Ilse, chiar şi întoarsă cu spatele cum era. Pistolul cu harpon al lui John Eastlake se vedea în barcă.

Dacă Elizabeth recunoştea scena, nu lăsa deloc să se vadă asta. Am împins-o încet de-a lungul şirului, şi corabia deveni tot mai mare şi mai aproape, catargele ei negre profilându-se ca nişte degete, velele ei atârnând ca nişte fâşii de carne moartă. Cerul înroşit scânteia prin găurile din pânze. Acum, numele de pe etambou era *PERSE.* Poate asta nu era tot - mai era loc pentru câteva litere - dar în cazul acesta, restul era ascuns de umbre. În *Fata şi corabia nr. 6* (corabia dominând acum bărcuța cu vâsle), fetița purta ceva ce aducea a costum de baie albastru, dintr-o piesă, cu o dungă galbenă în jurul gâtului. Părul ei, în tabloul de față, avea o tentă portocalie; era singura Fată din Barcă de identitatea căreia nu eram sigur. Poate era Ilse, dat fiind că celelalte erau ea... dar nu eram întru totul convins. În tabloul de față, primele petale de trandafir începuseră să apară pe apă (plus o minge galben-verzuie de tenis pe care se puteau citi literele DUNL), şi stranii brizbizuri erau puse claie peste grămadă pe punte: o oglindă înaltă (care, reflectând apusul, părea plină de sânge), un căluț de lemn pentru copii, un cufăr mic, un morman de pantofi. Aceleaşi obiecte apăreau şi în *Nr. 7* şi *Nr. 8,* unde li se alăturau

multe altele - o bicicletă pentru fetițe sprijinită de trinchet, o stivă de cauciucuri la pupa, o clepsidră mare la travers. Şi aceasta din urmă reflecta soarele şi părea plină de sânge în loc de nisip. În *Fata şi corabia nr. 8* pluteau mai multe petale de trandafiri între bărcuță şi *Perse.* Se vedeau şi mai multe mingi de tenis, cel puțin o jumătate de duzină. Şi o ghirlandă de flori veştejite era agățată la gâtul căluțului de lemn. Aproape că le simțeam mireasma în aerul nemişcat.

— *Dumnezeule* mare, şopti Elizabeth. Ce puternică s-a făcut.

Avusese culoare în obraji, dar acum dispăruse. Nu arăta în vârstă de optzeci şi cinci de ani; arăta de două sute.

Cine? am încercat să întreb, dar n-a ieşit nimic.

— Doamnă... domnişoară Eastlake... n-ar trebui să vă obosiți, spuse Pam. Eu mi-am dres vocea.

— Poți să-i aduci un pahar de apă?

— Aduc eu, tată, se oferi Illy. Elizabeth se uita fix la *Fata şi corabia nr. 8.*

— Câte dintre... dintre *suvenirele* alea... recunoşti? întrebă ea.

— Eu nu... imaginația mea...

Am tăcut. Fetița din barcă din *Nr. 8* nu era un suvenir, dar *era* Ilse. Rochița verde, cu spatele gol şi bretele în cruce, păruse nelalocul ei de sexy pentru o fetiță, dar acum ştiam de ce: era o rochiță pe care Ilse o cumpărase recent dintr-un catalog de comenzi prin poştă, iar Ilse nu mai era o fetiță. În rest, mingile de tenis încă reprezentau un mister pentru mine, oglinda nu-mi spunea nimic, la fel şi stiva de cauciucuri. Şi nu eram sută la sută sigur că bicicleta sprijinită de trinchet îi aparținuse Tinei Garibaldi, dar mă temeam că aşa este... şi inima mea era, cine ştie cum, sigură de asta.

Mâna lui Elizabeth, înfiorător de rece, mi se aşează pe încheietură.

— Pe rama tabloului ăstuia nu-i niciun glonț.

— Nu ştiu la ce te...

Strânsoarea ei deveni mai puternică.

— Ba *ştii.* Ştii *exact* la ce mă refer. Expoziția e un succes *de vânzare,* Edgar, crezi că-s oarbă? Au fost gloanțe pe toate tablourile pe care le-am văzut - inclusiv pe *Nr. 6,* cel cu sora mea Adie în barcă - dar nu şi pe ăsta!

M-am uitat înapoi spre *Nr. 6,* unde Fetița în Barcă avea păr portocaliu.

— Aceea e *sora* ta?

Ea nu-mi acordă atenție. Cred că nici nu m-a auzit. Întreaga ei atenție era îndreptată spre *Fata şi corabia nr. 8.*

— Ce gânduri ai? Să-l duci înapoi? *Vrei să-l duci înapoi pe Duma?*

Vocea ei răsună în tăcerea din galerie.

— Doamnă... domnişoară Eastlake... chiar n-ar trebui să vă agitați în felul acesta, zise Pam.

Ochii lui Elizabeth scăpărară afundați în carnea lăsată a feței. Unghiile ei se înfipseră în carnea împuținată a încheieturii mele.

— Şi ce? Să-l pui alături de cel pe care l-ai început deja?

— N-am început altul...

Sau începusem? Memoria îmi juca iarăşi feste, aşa cum făcea deseori în momente de stres. Dacă mi-ar fi cerut cineva în clipa aceea să rostesc numele iubitului franțuz al fiicei mele celei mari, probabil că aş fi spus Rene. De la Rene Magritte. Visul se preschimbase, sigur că da; iată aici coşmarul, exact la țanc.

— *Cel în care barca este goală?*

Înainte să apuc să spun ceva, Gene Hadlock ieşi din mulțime urmat de Wireman, pe care-l urma Ilse, ținând un pahar de apă în mână.

— Elizabeth, ar trebui să plecăm, zise doctorul.

Se întinse spre brațul ei. Elizabeth îi înlătură mâna. Retrăgându-şi palma, lovi paharul pe care Ilse dădea să i-l întindă şi acesta zbură prin aer, lovind un perete gol şi făcându-se țăndări. Cineva strigă şi o femeie, incredibil, râse.

— Vezi căluțul de lemn, Edgar? Întinse mâna. Tremura puternic. Unghiile ei fuseseră vopsite într-un roz-coral,

probabil de către Annmarie. Acela era al surorilor mele, Tessie şi Laura. Îl iubeau tare mult. Trăgeau blestemăția aia peste tot după ele. Era în fața lui Rampopo - casa de jucărie de pe peluza laterală - după ce s-au înecat ele. Tata n-a suportat să-l vadă în fața ochilor.

A cerut să fie aruncat în apă la slujba de comemorare. Împreună cu ghirlanda, desigur. Cea din jurul gâtului căluțului.

Tăcere, cu excepția gâgâitului sfâşietor al respirației ei. Mary Ire se uita cu ochi mari, nemailuând obsesiv notițe, cu carnețelul uitat într-o mână coborâtă pe lângă corp. Cealaltă mână şi-o dusese la gură. Apoi, Wireman indică o uşă mascată într-un mod inteligent tot cu pânză maronie de sac. Hadlock aprobă din cap. Şi, cât ai clipi, Jack se înființa acolo şi tot el prelua conducerea.

— Vă scot într-o clipită, don'şoară Eastlake, zise el. Fără grijă.

Apucă mânerele scaunului ei cu rotile.

— *Uită-te în urma corăbiei!* strigă Elizabeth la mine în timp ce era scoasă din atenția publicului pentru ultima dată. *Pentru numele lui Cristos, nu vezi ce ai pictat?*

M-am uitat. La fel şi familia mea.

— Nu e nimic acolo, zise Melinda, uitându-se neîncrezătoare spre uşa biroului, care tocmai se închidea după Jack şi Elizabeth. E scrântită la cap sau ce?

Illy stătea pe vârfuri, lungindu-şi gâtul pentru a vedea mai bine.

— Tati, spuse ea cu fereală. Alea sunt fețe? Fețe în apă?

— Nu, am spus, surprins de siguranța propriei mele voci. Nu vezi decât ideea pe care ți-a vârât-o ea în cap. Mă scuzați un minut?

— Sigur, spuse Pam.

— Te pot ajuta cu ceva, Edgar? întrebă Kamen pe vocea lui răsunătoare de bas.

Am zâmbit şi m-a surprins şi naturalețea acestui gest. Şocul are țelurile lui, se pare.

— Mersi, dar nu. E cu ea doctorul ei.

M-am grăbit spre uşa biroului, opunându-mă pornirii de mă uita înapoi.

Melinda nu le văzuse, însă Ilse, da. Bănuiam că nu mulți oameni le vor vedea, nici chiar dacă le-ar fi fost arătate cu degetul... şi chiar atunci, majoritatea le-ar fi considerat fie o coincidență, fie un mic moft artistic.

Fețele alea.

Fețele alea de înecați strigând în urma corăbiei, în apusul din apă.

Tessie şi Laura erau acolo, cel mai probabil, dar erau şi alții, chiar sub ele, unde roşul se transforma în verde şi verdele în negru.

Una putea fi o fetiță cu păr morcoviu într-un costum de baie demodat, dintr-o singură piesă: Adriana, sora mai mare a lui Elizabeth.

VII

Wireman îi întindea să soarbă ceva ce aducea a Perrier în vreme ce Rosenblatt se dădea de ceasul morții lângă ea, literalmente frângându-şi mâinile. Biroul părea înțesat de oameni. Era mai cald decât în galerie, şi se încălzea în continuare.

— Vreau să ieşiți toți! zise Hadlock. Toți, mai puțin Wireman! Acum!

Chiar acum!

Elizabeth împinse paharul deoparte cu dosul mâinii.

— Edgar, zise ea cu vocea răguşită. Edgar rămâne.

— Nu, Edgar pleacă, insistă Hadlock. V-ați agitat des...

Mâna lui era în fața ei. Ea o prinse şi o strânse. Cu o oarecare forță, din câte se pare, pentru că ochii lui Hadlock se căscară.

— *Rămâne.*

Nu fu decât o şoaptă, însă una puternică.

Oamenii începură să plece. L-am auzit pe Dario spunându-le celor strânşi în fața uşii că totul era în ordine, că domnişoara Eastlake se simțea puțin slăbită, dar că doctorul ei este alături şi că-şi revine. Jack tocmai ieşea pe uşă, când Elizabeth strigă:

— Tinere!

El se întoarse.

— Nu uita, îi spuse ea.

El îi adresă un rânjet scurt şi o salută soldățeşte.

— Nu, doamnă, n-o să uit.

— Trebuia să am încredere în tine de la început, zise ea şi Jack ieşi pe uşă. Apoi, pe o voce mai joasă, de parcă ar fi lăsat-o forțele: E un băiat bun.

— Cu ce să aveți încredere în el? o chestiona Wireman.

— Să caute în pod după un coşuleț de picnic, spuse ea. În tabloul de pe palier, Nan Melda îl ține în mână.

Se uită la mine cu ochi plini de reproş.

— Îmi pare rău, am spus. Mi-amintesc că mi-ai spus să-l caut, dar pur şi simplu... m-am luat cu pictatul şi...

— Nu te învinovățesc, zise ea. Ochii i se afundaseră tare în orbite. Trebuia să fi ştiut. E puterea ei. Aceeaşi putere care te-a atras aici de la început. Se uită spre Wireman. Şi pe tine, la fel.

— Elizabeth, ajunge cu asta, zise Hadlock. Vreau să te duc la spital şi să facem câteva analize. Şi dacă tot vom fi acolo, să-ți administrez intravenos nişte fluide. Să te odihneşti puțin...

— Nu mai durează mult şi o să mă odihnesc cât pentru o viață-ntreagă, îi spuse ea şi zâmbi. Zâmbetul expuse un şirag lung şi destul de revoltător de dinți. Ochii ei se întoarseră la mine. Trixie pixie nixie, făcu Elizabeth. Pentru ea, totul e un joc. Toată suferința noastră. Şi s-a trezit din nou.

Mâna ei, foarte rece, mi se aşează pe antebraț.

— Edgar, *ea s-a trezit!*

— Cine? Elizabeth, cine? Perse?

Se cutremură, lăsându-se pe spate în scaun. Parcă ar fi străbătut-o un curent electric. Mâna de pe antebrațul meu se strânse. Unghiile ei de coral îmi străpunseră pielea, lăsând un cvartet de semiluni roşii. Gura i se deschise, expunându-i dinții de data aceasta într-un mârâit în loc de un zâmbet. Capul i se lăsă pe spate şi am auzit ceva pocnind acolo.

— *Apucă scaunul înainte să se răstoarne!* răcni Wireman, dar eu n-aveam cum s-o fac - aveam doar un braț, iar Elizabeth mă strângea de el. Stătea agățată de el.

Hadlock prinse unul dintre mânerele de împingere şi scaunul se prăvăli pe o rână în loc să se răstoarne pe spate. Se lovi de masa lui Jimmy Yoshida. Acum, Elizabeth se afla în plină criză, smucindu-se înainte şi-napoi în scaun ca o fantoşă. Agrafa cu voal i se desprinse din păr şi, scânteind, flutură în lumina tuburilor fluorescente din tavan. Picioarele i se zbătură şi un pantof de lac stacojiu zbură în aer. *Îngerii vor să poarte pantofii mei roşii,* mi-am spus şi, ca şi când replica aceasta l-ar fi invocat, sângele țâşni din nasul şi gura ei.

— *Ține-o!* strigă Hadlock şi Wireman se aruncă peste brațele scaunului. *Ea a făcut asta,* mi-am spus cu răceală. *Perse. Oricine ar fi ea.*

— O țin eu! zise Wireman. Sună la Urgențe, doctore, pentru Cristos! Hadlock se duse iute pe după masă, ridică receptorul, formă numărul, ascultă.

— Futu-i! Nu se formează!

I-am smuls receptorul din mână.

— Probabil trebuie format 9 pentru exterior, am zis şi am apăsat tasta cu receptorul strâns între ureche şi umăr. Iar când femeia cu voce calmă de la celălalt capăt al firului mă întrebă de ce natură este urgența mea, am putut să-i spun.

Ce nu-mi aminteam era adresa. Nu-mi aminteam nici măcar numele galeriei.

I-am dat telefonul lui Hadlock şi am venit la Wireman.

— Isuse Cristoase, făcu el. *Ştiam* eu că nu trebuie s-o aducem, *ştiam...* dar a fost atât de-a naibii de *insistentă.*

— Şi-a pierdut cunoştința?

Am privit-o, prăbuşită în scaun. Avea ochii deschişi, dar se uitau în gol la un punct din colțul îndepărtat al camerei.

— Elizabeth?

N-am primit niciun răspuns.

— A fost o comoție cerebrală? întrebă Wireman. Nu ştiam că pot fi atât de *violente.*

— Asta numai comoție n-a fost. Ceva i-a închis gura. Du-te la spital cu ea...

— Sigur că mă...

— Şi dacă mai spune ceva, *ascultă.* Hadlock se întoarse.

— O aşteaptă la spital. Vine o ambulanță în cel mai scurt timp. Îl privi intens pe Wireman, apoi privirea lui se înmuie.

— O, asta e, zise el.

— O, asta e? întrebă Wireman. Ce însemnă asta, o, asta e?

— Înseamnă că dacă ceva de genul ăsta urma să se întâmple, spuse Hadlock, unde crezi că ea ar fi *vrut* să se întâmple? Acasă, în pat, sau în una dintre galeriile în care şi-a petrecut atâtea zile şi nopți fericite?

Wireman trase adânc şi tremurat aer în piept, îl scoase afară, aprobă din cap, apoi îngenunche lângă ea şi începu să-i netezească părul. Fața lui Elizabeth avea pete roşii pe alocuri şi era umflată, de parcă ar fi suferit o puternică reacție alergică.

Hadlock se aplecă şi-i înclină capul pe spate, încercând să-i uşureze respirația. Nu după mult timp am auzit vaierul tot mai sonor al ambulanței.

VIII

Expoziția merse mai departe şi eu odată cu ea, în parte datorită efortului pe care îl făcuseră Dario, Jimmy şi Alice pentru a o organiza, dar cel mai mult pentru Elizabeth. Mă gândeam că asta şi-ar fi dorit ea. Momentul meu în bătaia soarelui, aşa-l numise ea.

Nu m-am dus însă la cina specială de după. Mi-am cerut scuze, apoi le-am trimis pe Pam şi pe fete cu Kamen, Kathi şi alți câțiva din Minneapolis. Urmărindu-i cum pleacă, mi-am dat seama că nu stabilisem un mod de a ajunge la spital. În timp ce stăteam acolo în fața galeriei, întrebându-mă dacă Alice Aucoin plecase deja, un Mercedes vechi şi rablagit opri lângă mine şi geamul pasagerului coborî.

— Urcă, zise Mary Ire. Dacă mergi la Sarasota Memorial, te duc eu.

Văzu că ezit şi zâmbi strâmb.

— Mary a băut foarte puțin în seara asta, te asigur, şi în orice caz, traficul din Sarasota devine din sufocant aproape mort după zece seara - bătrânii îşi iau doza de scotch şi Prozac şi se cuibăresc în fața televizorului ca să-l urmărească pe Bill O'Reilly.

Am urcat. Uşa zornâi când se închise şi, preț de un moment teribil, mi s-a părut c-o să-mi coboare fundul până ce o să ajung cu el direct pe Palm Avenue. În cele din urmă, mişcarea descendentă se opri.

— Ascultă, Edgar, zise ea, apoi ezită. Îți mai pot spune Edgar?

— Sigur că da.

— Splendid. Nu-mi mai aminteam foarte bine în ce termeni ne-am despărțit ultima dată. Uneori când beau prea mult...

Ridică din umerii ei osoşi.

— Suntem amici, am spus.

— Bine. Cât despre Elizabeth... nu-i la fel de bine. Aşa-i?

Am clătinat din cap, neavând încredere în mine să vorbesc. Străzile erau aproape pustii, cum îmi zisese ea. Trotuarele erau goale.

— Ea şi Jack Rosenblatt au avut o scurtă relație. A fost destul de serios.

— Ce s-a întâmplat?

Mary săltă din umeri.

— Nu-s sigură. Dacă m-ai forța să-mi dau cu presupusul, aş spune că, în cele din urmă, ea a descoperit că e prea obişnuită să fie propria sa metresă decât a altcuiva. În afară de o chestie cu răspundere limitată, vreau să spun. Dar Jack nu s-a lecuit niciodată de ea.

Mi l-am amintit pe el spunând *Dă-le dracu' de reguli, domnişoară Eastlake!* şi m-am întrebat oare cum i se adresase în pat. În mod sigur nu „domnişoară Eastlake“. Era o meditație tristă şi inutilă.

— Poate e mai bine aşa, spuse Mary. Se făcea de râs. Dacă ai fi cunoscut-o în momentul ei de glorie, Edgar, ai şti că nu e genul de femeie care să vrea să iasă din scenă în halul ăsta.

— Mi-aş dori s-o fi cunoscut în momentul ei de glorie.

— Te pot ajuta în vreun fel cu familia ta?

— Nu, am spus. Iau cina cu Dario şi Jimmy şi cu tot statul Minnesota. Voi merge şi eu mai târziu, dacă reuşesc - poate la desert - şi am rezervare la Ritz, unde stau şi ei, cu toții. La o adică, o să-i văd dimineață.

— Asta e drăguț. *Ei* par drăguți. Şi înțelegători.

Pam părea, la drept vorbind, mai înțelegătoare acum decât înainte de divorț. Sigur, acum eu eram aici şi pictam, nu

acolo, acasă, țipând la ea. Sau încercând s-o *junghii* cu un *mușit* de plastic.

— O să-ți laud la superlativ expoziția, Edgar. Mă îndoiesc că asta înseamnă mare lucru pentru tine-n seara asta, dar poate c-o să însemne mai târziu. Tablourile sunt de-a dreptul extraordinare.

— Mulțumesc.

Înaintea noastră, luminile spitalului pâlpâiau în întuneric. Chiar alături era o cofetărie Waffle House. Probabil că afacerea le înflorea cu ajutorul pacienților de la secția de cardiologie.

— Îi transmiți lui Libby toată dragostea mea, dacă e într-o stare care să-i permită să aprecieze astfel de lucruri?

— Sigur.

— Şi am ceva pentru tine. E în torpedou. Un plic mare. Aveam de gând să-l folosesc pentru a te momi la un al doilea interviu, dar ducă-se.

Am întâmpinat nişte probleme cu torpedoul bătrânei mari, dar în cele din urmă uşița se deschise, căzând ca gura unui cadavru. Înăuntru nu era doar un plic mare - un geolog ar fi putut preleva mostre de țesut datând şi din 1965 - însă plicul era în față, şi avea numele meu scris pe el.

Pe când oprea în fața spitalului într-un loc marcat cu STAȚIONARE DE 5 MINUTE, Mary spuse:

— Pregăteşte-te să fii uimit. Eu am fost. L-a găsit o veche prietenă de-a mea, redactor - e mai în vârstă decât Libby, dar încă ageră la minte.

Am deschis clapele şi am scos două foi xerocopiate conținând un străvechi articol de ziar.

— Acela, spuse Mary, e din *Port Charlotte Weekly Echo.* Iunie 1925. Trebuie că este articolul pe care l-a văzut prietena mea Aggie, iar motivul pentru care eu nu l-am găsit este acela că n-am căutat niciodată atât de departe înspre sud, până la Port Charlotte. De asemenea, *Weekly Echo* a renunțat la fantomă în 1931.

Felinarul stradal sub care parcase nu era destul de puternic pentru scrisul acela mic, dar puteam să citesc titlul şi să văd

fotografia. M-am uitat vreme îndelungată.

— Îți spune ceva, aşa-i? întrebă ea.

— Da. Dar nu ştiu sigur ce.

— Dacă o să afli, îmi spui şi mie?

— Sigur, am acceptat. Poate chiar o să mă crezi. Dar Mary... asta e o poveste pe care n-o s-o public niciodată. Mersi de drum. Şi mersi că ai venit la expoziția mea.

— Cu plăcere pentru amândouă. Ține minte să-i transmiți lui Libby toată dragostea mea.

— O să-i transmit.

Dar nu i-am mai transmis. O văzusem pe Elizabeth Eastlake pentru ultima oară.

IX

Infirmiera de serviciu la terapie intensivă îmi spuse că Elizabeth este în operație. Când am întrebat-o ce fel de operație, îmi spuse că nu e sigură. M-am uitat de jur împrejurul sălii de aşteptare.

— Dacă-l căutați pe domnul Wireman, cred că s-a dus la cantină după cafea, îmi comunică infirmiera. E la etajul trei.

— Mersi.

Am dat să plec, după care m-am întors.

— Doctorul Hadlock face parte din echipa de chirurgi care o operează?

— Nu cred, zise ea, dar asistă.

I-am mulțumit din nou şi m-am dus în căutarea lui Wireman. L-am găsit în colțul îndepărtat al cantinei, stând în fața unui pahar de hârtie cam de mărimea unui obuz de mortier din al Doilea Război Mondial. Cu excepția câtorva infirmiere şi brancardieri şi a unui grup de familie cu fețe încordate dintr-un alt colț al încăperii, cantina era doar a noastră. Majoritatea scaunelor erau întoarse cu picioarele în sus pe mese şi o doamnă cu mină obosită în halat roşu dădea cu mopul pe jos. Un iPod îi atârna într-un etui între sâni.

— *Hila, mi vati,* zise Wireman şi-mi adresă un surâs şters. Părul lui, perfect pieptănat pe spate când îşi făcuse intrarea cu Elizabeth şi Jack, îi căzuse peste urechi şi avea cearcăne sub ochi. De ce nu-ți iei o cană de cafea? Are gust de rahat fabricat la scară industrială, dar îți ține totuşi ochii să nu se-nchidă.

— Nu, mersi. Dă-mi doar să sorb o gură de la tine.

Aveam trei aspirine în buzunarul de la pantaloni. Le-am scos şi le-am înghițit cu o parte din cafeaua lui Wireman. El îşi zbârci nasul.

— Alea-s pline de microbi. Scârbos.

— Am un sistem imunitar puternic. Ea cum e?

— Nu e bine.

Mă privi cu un aer sumbru.

— Şi-a revenit cât de cât în ambulanță? A spus ceva?

— A spus.

— Ce?

Din buzunarul cămăşii lui de în, Wireman extrase o invitație la expoziția mea, cu PRIVELIŞTEA DE PE DUMA scris pe o parte. Pe cealaltă mâzgălise el trei notițe. Cuvintele erau tremurate - de la mişcarea ambulanței, bănuiam - dar tot le puteam citi:

Masa se scurge.

O să vrei să, dar sub nici-o formă să nu.

Scufund-o înapoi în somn.

Erau toate înfiorătoare, dar ultimul rând îmi trezi furnicături prin carnea brațelor.

— Nimic altceva? am întrebat, dându-i invitația înapoi.

— Mi-a spus numele de vreo două ori. M-a recunoscut. Şi l-a spus pe al tău, Edgar.

— Aruncă o privire la asta, am zis şi am împins pe masă plicul cu clapetă.

El mă întrebă de unde-l am şi i-am spus. El zise că totul pare puțin prea convenabil, iar eu am ridicat din umeri. Îmi aduceam aminte ceva ce-mi spusese Elizabeth - *Apa curge mai repede acum. Imediat ajunge la praguri.* Ei, bine, pragurile

erau aici. Aveam un sentiment că acesta era doar începutul apei învolburate.

Şoldul începea să nu mă mai deranjeze atât de tare, suspinele lui de seara târziu se transformaseră în simple smârcâieli. Potrivit înțelepciunii populare, câinele e cel mai bun prieten al omului, însă eu aş vota pentru aspirină. Mi-am tras scaunul pe după masă şi m-am aşezat lângă Wireman, de unde puteam citi titlul de ziar: O FETIȚĂ-MINUNE PE DUMA KEY? Dedesubt era o fotografie. În ea apărea un bărbat pe care-l cunoşteam bine, într-un costum de baie pe care-l cunoşteam bine: John Eastlake în încarnarea lui mai zveltă. Zâmbea şi ținea în aer o fetiță zâmbitoare. Aceasta era Elizabeth, părând de aceeaşi vârstă ca în portretul de familie cu Tati şi Fetele Lui, numai că acum ea întindea spre obiectiv un desen, ținându-l cu ambele mâini, şi purtând un bandaj înfăşurat în jurul capului. Mai era o fată, mult mai mare, în fotografie - sora cea mare, Adriana, şi da, era posibil să fi avut păr morcoviu - dar la început, eu şi Wireman nu i-am acordat mare atenție. Nici ei şi nici lui John Eastlake. Şi nici chiar copilei cu capul bandajat.

— Maică Precistă, făcu Wireman.

În desen apărea un cal care se uita peste bârna unui gard. Calul afişa un zâmbet nepotrivit (şi necabalin). În fundal, cu spatele, era o fetiță cu o sumedenie de cârlionți aurii, întinzând spre calul zâmbăreț un morcov de dimensiunea unei puşti de vânătoare. De ambele părți, încadrând desenul aproape ca nişte cortine, se vedeau palmieri. Deasupra erau nori pufoşi, albi, şi un soare mare, care împrăştia raze fericite de lumină.

Era un desen de copil, însă talentul cu care îl crease era evident. Calul avea o *joie de vivre* care făcea din zâmbet poanta unei glume bune. Puteai aduna o duzină de studenți la arte plastice într-o încăpere, le puteai spune să deseneze un cal fericit şi eram gata să pun pariu că niciunuia dintre ei nu i-ar fi reuşit atât de bine. Nici chiar morcovul uriaş nu părea

nelalocul lui, ci făcea parte din poantă, un intensificator, un steroid artistic.

— *Nu* e o glumă, am murmurat, aplecându-mă mai aproape... numai că asta nu ajută la nimic. Accesul meu la desen era împiedicat de patru lucruri: mai întâi era fotografia, apoi reproducerea fotografiei în ziar, după care venea xerocopia reproducerii din ziar a fotografiei... şi mai era şi factorul timp la mijloc. Peste optzeci de ani, dacă nu greşeam calculele.

— Ce nu-i o glumă? întrebă Wireman.

— Felul în care e exagerată dimensiunea calului. Şi a morcovului. Până şi razele de soare. E strigătul de voioşie al unui copil, Wireman!

— O păcăleală, asta e. Altceva nu se poate. Ea trebuie să fi avut *doi* ani! Un copil de doi ani nu ştie să deseneze nici oameni din bețe pe care să-i numească mami şi tati, nu crezi?

— Ce i s-a întâmplat lui Candy Brown tot păcăleală a fost? Sau ce spui de glonțul pe care-l aveai în creier? Ala pe care acum nu-l mai ai?

El păstră tăcerea.

Am lovit cu degetul în FETIȚA-MINUNE.

— Uite, au găsit până şi termenul potrivit. Nu crezi că dacă ar fi fost sărmană şi neagră, ar fi numit-o MONSTRULET NEGRU şi-ar fi trimis-o la circ, undeva? Eu aşa cred.

— Dacă ar fi fost sărmană şi neagră, nici n-ar fi ajuns în ziar. Sau, mai bine, nici n-ar fi căzut din şaretă.

— Asta s-a întâm...

M-am oprit, cu privirea reținută din nou de fotografia aceea neclară. Acum mă uitam la sora mai mare. La Adriana.

— Ce? întrebă Wireman şi, după ton, parcă ar fi spus *Ce mai e acuma?*

— Costumul ei de baie. Ți se pare cunoscut?

— Nu văd mare lucru, doar partea de sus. Elizabeth acoperă restul cu desenul.

— Dar partea pe care o vezi? Se uită vreme îndelungată.

— Mi-aş dori să am o lupă.

— Asta te-ar încurca.

— Bine, *muchacho,* mi se *pare* vag cunoscut... dar poate că asta-i doar o impresie pe care mi-ai băgat-o tu în cap.

— În toate tablourile *Fata şi corabia,* doar de o singură Fată din Barcă n-am fost niciodată sigur: cea din *Nr. 6.* Cea cu păr portocaliu, cea în costum de baie albastru dintr-o piesă, cu dungă galbenă în jurul gâtului.

Am lovit cu degetul în imaginea neclară a Adrianei din fotografia pe care Mary Ire mi-o dăduse.

— Asta e fata. Ăsta e costumul de baie. Sunt convins de asta. La fel era şi Elizabeth.

— Şi ce vrei să spui? întrebă Wireman.

Scruta imaginea, frecându-se în acelaşi timp la tâmple. L-am întrebat dacă-l deranjează ochii.

— Nu. Doar că asta-i atât... atât de al naibii de...

Ridică ochii spre mine, ochi larg căscați, continuând să-şi maseze tâmplele.

— Fetița a căzut dintr-o şaretă afurisită şi s-a lovit cu capul de o stâncă, sau aşa spune aici. S-a trezit în cabinetul doctorului tocmai când se pregăteau s-o ducă la spitalul din St Peter. Au urmat crize. Spune: „Crizele continuă pentru fetița Elizabeth, deşi sunt moderate şi nu par să-i provoace dureri de durată.“ Şi a început să facă desene!

Am spus:

— Accidentul trebuie să fi avut loc imediat după ce a fost făcut marele portret de grup, pentru că arată exact la fel, iar copiii se schimbă repede la vârsta asta.

Wireman nu păru să mă audă.

— Suntem toți în aceeaşi barcă, zise el. Am dat să-l întreb la ce se referă, apoi am înțeles că nu e nevoie.

— *Si, senor,* am spus.

— A căzut în cap. Eu m-am împuşcat în cap. *Tu* ai avut capul zdrobit de un excavator.

— O macara.

El flutură din mână, ca pentru a spune că n-are nici-o importanță. Apoi, cu aceeaşi mână, mă apucă de singura

încheietură pe care o mai aveam. Degetele lui erau reci.

— Am nişte întrebări, *muchacho.* Cum de ea s-a oprit din desenat? Şi cum de eu nici nu m-am apucat?

— Nu ştiu sigur de ce s-a oprit. Poate că a uitat - a blocat talentul - sau poate că a mințit şi a negat intenționat. Cât despre tine, talentul tău e empatia. Şi pe Duma Key, empatia a evoluat în telepatie.

— Asta-i o mare baza...

Lăsă replica neîncheiată.

Am aşteptat.

— Ba nu, zise el. Ba nu. Nu e aşa. Dar e o nebunie absolută. Mai vrei să ştii ceva, *amigo?*

— Sigur.

Îndreptă degetul mare spre încordatul grup de familie din cealaltă parte a încăperii. Aceştia îşi reluaseră discuția. Tata scutura acum din deget spre mamă. Sau poate spre soră.

— Acum vreo două luni, ți-aş fi putut spune ce au ei de împărțit. Acum, nu pot decât să-mi dau cu presupusul.

— Şi probabil că ai nimeri-o în ambele cazuri, am zis. Oricum, ai schimba una cu cealaltă? Vederea în locul episoadelor de telepatie?

— Doamne, nu! zise el, apoi se uită împrejur cu un zâmbet ironic, disperat, cu capul înclinat pe o parte. Nu-mi vine să cred că purtăm discuția asta, să ştii. Mă tot gândesc că mă voi trezi şi voi fi chemat la ordine: „Prezintă arma, soldat Wireman."

L-am privit în ochi.

— Asta n-o să se întâmple.

X

După *Weekly Echo,* fetița Elizabeth (cum i se spune aproape în întregul articol) îşi începu încercările artistice chiar în prima zi a convalescenței la domiciliu. Evolua cu repeziciune, „dobândind îndemânare şi pricepere cu fiecare oră care trecea,

i se părea tatălui ei uluit“. Începu cu creioane colorate („Îți sună cunoscut?“ întrebă Wireman), după care trecu la o cutie de acuarele pe care John Eastlake cel năuc o aduse din Venice.

În primele trei luni scurse de la accident, petrecute în bună parte la pat, făcuse literalmente sute de acuarele, executându-le într-un ritm pe care John Eastlake şi celelalte fete îl găseau puțin înspăimântător. (Dacă „Nan Melda“ avea şi ea o opinie, aceasta nu se regăsea în articol.) Eastlake încercă să o potolească - la îndemnul doctorului - dar asta se dovedi contraproductiv. Provocă agitație, accese de plâns, insomnie, crize de febră. Fetița Elizabeth spunea că, atunci când nu putea să deseneze sau să picteze, „o durea capul“. Tatăl ei susținea că, atunci când picta, „Mânca aidoma unuia dintre caii pe care îi plăcea să-i deseneze.“ Autorul articolului, un anume M. Rickert, părea să găsească asta adorabil. Amintindu-mi propriile episoade de voracitate, eu găseam asta mult prea familiar.

Reciteam pentru a treia oară xerocopia aceea neclară, cu Wireman acolo unde s-ar fi aflat brațul meu drept, dacă aş mai fi avut un braț drept, când uşa se deschise şi intră Gene Hadlock. Încă purta cravata neagră şi cămaşa roz-aprins de la expoziție, deşi cravata fusese lărgită şi gulerul descheiat. Încă purta pantaloni verzi şi ghetre verzi peste pantofi. Ținea fruntea în pământ. Când ridică ochii, am văzut o față lungă şi tristă ca a unui copoi bătrân.

— Unsprezece şi nouăsprezece, zise el. N-a existat nici-o clipă vreo speranță.

Wireman îşi îngropa fața în palme.

XI

Am ajuns la Ritz la unu fără un sfert noaptea, şchiopătând de oboseală şi nedorindu-mi să fiu acolo. Îmi doream să fiu în dormitorul meu din Marele Roz.

Voiam să stau întins în mijlocul patului meu, să împing pe podea păpuşa cea nouă şi ciudată, s-o împing odată cu pernuțele ornamentale, şi s-o strâng în brațe pe Reba. Voiam să stau întins acolo şi să mă uit la ventilatorul pornit. Mai mult ca orice, voiam să ascult conversația şoptită a scoicilor de sub casă, în timp ce mă fura somnul.

În schimb, trebuia să mă mulțumesc cu lobby-ul ăla: prea împodobit, prea plin de oameni şi muzică (pian de cocteil chiar şi la ora aceea) şi, mai presus de toate, prea luminat. Totuşi, acolo era familia mea. Ratasem cina festivă. Nu voiam să ratez şi micul dejun festiv.

I-am cerut recepționerului cheia. Mi-o dădu împreună cu un teanc de mesaje. Le-am deschis unul după celălalt. Majoritatea erau felicitări. Cel din partea lui Ilse era diferit. Am citit: *Te simți bine? Dacă nu te văd până la 8 dimineața, vin după tine. Consideră că te-am avertizat.*

La fundul teancului era unul din partea lui Pam. Mesajul în sine conținea doar patru cuvinte: *Ştiu că a murit.* Orice altceva ar mai fi fost de spus era exprimat de obiectul ataşat. Era cheia de la camera ei.

XII

Cinci minute mai târziu, stăteam în fața camerei 847 cu cheia în mână. O mişcăm spre yală, întindeam degetul spre clopoțel, apoi mă uitam înapoi spre lifturi. Probabil că am stat acolo cinci minute sau mai mult, prea epuizat ca să iau o hotărâre, şi aş fi stat şi mai mult dacă n-aş fi auzit uşile liftului deschizându-se, urmate de râsul unor oameni amețiți, bine-dispuşi. Mă temeam că va fi cineva cunoscut - Tom şi Bozie, sau marele Ainge şi soția lui. Poate chiar Lin şi Ric. Până la urmă, nu rezervasem tot palierul, dar în bună parte îl rezervasem.

Am vârât cheia în broască. Era din acelea electronice pe care nici măcar nu trebuie să le roteşti. Se aprinse un led

verde şi, în vreme ce râsul din josul holului se apropia, m-am strecurat înăuntru.

Comandasem pentru ea un apartament, iar livingul era mare. Din câte se părea, avusese loc o petrecere înainte de expoziție, căci se vedeau două măsuțe de la room-service şi o mulțime de farfurii cu rămăşițe de gustări pe ele. Am observat două - ba nu, trei frapiere cu şampanie. Două sticle stăteau cu fundul în sus, soldați căzuți la datorie. A treia părea să mai fie încă în viață, chiar dacă pe ultima sută de metri.

Asta mă duse din nou cu gândul la Elizabeth. Am văzut-o şezând lângă Oraşul ei de Porțelan, semănând cu Katherine Hepburn în *Femeia anului* spunând: *Vezi cum am pus copiii în fața şcolii! Hai să vezi!*

Durerea este cea mai mare putere a dragostei. Aşa spune Wireman.

Mi-am croit drum pe după scaunele în care cei apropiați şi dragi mie şezuseră, vorbiseră şi râseseră şi - eram sigur de asta - toastaseră în cinstea lucrării mele artistice şi a norocului meu. Am luat ultima sticlă de şampanie din balta în care zăcea, am ridicat-o spre fereastra panoramică prin care se vedea Sarasota Bay, şi am spus:

— Pentru tine, Elizabeth. *Hasta la vista, mi amada.*

— Ce înseamnă „amada“?

M-am întors. Pam stătea în uşa dormitorului. Purta o cămaşă de noapte albastră de care nu-mi aminteam. Avea părul desfăcut. Nu-l mai avusese atât de lung de când Ilse era la gimnaziu. Îi ajungea până pe umeri.

— Înseamnă „dragă“, am zis. Am învățat de la Wireman. El a fost însurat cu o mexicancă.

— Da?

— A murit. Cine ți-a spus de Elizabeth?

— Tânărul care lucrează pentru tine. L-am rugat să mă sune dacă are veşti. Îmi pare foarte rău.

Am zâmbit. Am încercat să pun sticla de şampanie înapoi şi n-am nimerit frapiera. La naiba, n-am nimerit nici masa. Sticla ateriza pe covor şi se rostogoli. Odată, Fiica Naşului

fusese o copilă, întinzând desenul ei cu un cal zâmbitor spre aparatul fotografului, care probabil că era un tip plin de viață cu pălărie de pai şi mâneci aplicate. Apoi fusese o femeie bătrână în scaun cu rotile, din care viața se scurgea într-un acces de pandalie în vreme ce agrafa cu voal i se desprindea din păr şi zbura prin aer în lumina neoanelor din biroul unei galerii de artă. Şi între aceste două momente? Probabil că nu părea decât o înclinare din cap sau o fluturare din mână spre albastrul cerului senin. În cele din urmă, toți ne facem țăndări la podea.

Pam întinse brațele. Prin fereastra panoramică strălucea o lună plină şi la lumina ei am văzut trandafirul tatuat pe umflătura sânului ei. Mai era ceva nou şi diferit... dar sânul era familiar. Îl cunoşteam bine.

— Vino aici, zise ea.

M-am dus. Am lovit una dintre măsuțele de la room-service cu şoldul beteag, am scos un icnet surd şi m-am împleticit ultimii doi paşi până în brațele ei, spunându-mi că asta era o reîntâlnire frumoasă, că amândoi vom ateriza pe covor, eu deasupra ei. Poate reuşeam chiar să-i rup vreo două coaste. Era în mod clar posibil; mă îngrăşasem zece kilograme de când venisem pe Duma Key.

Dar ea era puternică. Uitasem asta. Îmi susținu greutatea, sprijinindu-se la început de canatul uşii de la dormitor, apoi îndreptându-se cu mine în brațe. Am cuprins-o şi eu cu brațul şi mi-am lipit obrazul de umărul ei, inspirându-i pur şi simplu aroma.

Wireman! M-am trezit devreme şi m-am simțit atât de bine în compania porțelanurilor mele!

— Haide, Eddie, eşti obosit. Vino în pat.

Mă conduse în dormitor. Fereastra de acolo era mai mică, lumina lunii mai slabă, însă geamul era deschis şi auzeam suspinul constant al apei.

— Eşti sigură...

— Şşş.

Sunt sigur că mi s-a spus numele dumitale, dar îmi scapă, atâtea îmi scapă acum.

— N-am avut niciodată de gând să te fac să suferi. Îmi pare tare rău... Îmi puse două degete pe buze.

— Nu-mi trebuie scuzele tale.

Am stat umăr la umăr pe pat, în umbre.

— Atunci, *ce* vrei?

Îmi arătă cu un sărut. Respirația ei era caldă şi avea gust de şampanie. Pentru scurt timp, am uitat de Elizabeth şi de Wireman, de coşulețe de picnic şi de Duma Key. Pentru scurt timp, am fost doar eu şi ea, ca în vremurile vechi. Vremurile când aveam două brațe. Pentru scurt timp după aceea am dormit - până la primul revărsat al zorilor. Pierderea memoriei nu este întotdeauna problema; uneori - poate chiar des - este soluția.

Cum se face un desen (VIII)

Fiți curajoşi. Nu vă temeți să desenați lucrurile secrete. Nimeni n-a spus că arta este întotdeauna un zefir; uneori este un uragan. Nici chiar atunci nu trebuie să ezitați sau să vă abateți de la drum. Pentru că dacă vă spuneți marea minciună a artei de proastă calitate - că voi sunteți la cârmă - veți pierde şansa de a atinge adevărul. Adevărul nu este întotdeauna frumos. Uneori, adevărul este Uriaşul.

Micuțele spun: E broscoiul lui Libbit. Un broscoi cu diiinț.

Iar alteori este ceva şi mai rău. Ceva ca Charley în nădragii lui albastru-deschis.

Sau EA.

Iată o pozăcu micuța Libbit cu degetul la buze. Spune: Şşş. *Spune:* Dacă vorbeşti, ea o să te audă, aşa că şşş. *Ea spune:* Lucruri rele se pot întâmpla, iar păsările vorbitoare cu susu-n jos sunt doar primele şi cele mai neînsemnate, aşa că şşş. Dacă încerci să fugi, ceva îngrozitor ar putea ieşi dintre chiparoşi şi fisticul sălbatic şi să te prindă pe drum. Sunt lucruri şi mai rele în apă, jos la Shade Beach - mai rele decât

uriaşul, mai rele decât Charley care se mişcă atât de repede. Ele sunt în apă şi aşteaptă să te înece. Şi nici măcar înecatul nu e sfârşitul, nu, nici măcar înecatul. Aşa că şşş.

Dar pentru adevăratul artist, adevărul va insista. Libbit Eastlake îşi poate face gura să tacă, însă nu şi vopselele şi penelurile.

Numai unei singure persoane îndrăzneşte ea să-i vorbească şi numai într-un singur loc o poate face - numai un singur loc la Heron 's Roost unde influența EI *pare să slăbească. Îi cere lui Nan Melda să meargă acolo cu ea. Şi încearcă să explice cum s-a întâmplat asta, cum talentul a cerut ritos adevărul şi cum adevărul i-a scăpat printre degete. Încearcă să explice cum desenele au preluat controlul vieții ei şi cum a ajuns ea să urască păpuşica de porțelan pe care tati a găsit-o odată cu restul comorii - micuța femeie de porțelan care a fost* dreptul celui ce găseşte *al lui Libbit. Încearcă să-şi explice cea mai adâncă teamă: dacă ei nu fac ceva, gemenele ar putea să nu fie singurele victime, ci doar primele. Iar morțile s-ar putea să nu se sfârşească pe Duma Key.*

Îşi adună tot curajul (şi pentru un copil care abia a trecut de vârsta primei pruncii, ea trebuie să fi avut extrem de mult curaj) şi spune tot adevărul, nebunesc aşa cum este el. Mai întâi despre cum a făcut ea uraganul, dar că aceea n-a fost ideea ei - a fost ideea EI.

Cred că Nan Melda o crede. Pentru că ea l-a văzut pe uriaş? Pentru că ea l-a văzut pe Charley?

Cred că i-a văzut pe amândoi.

Adevărul trebuie să iasă la iveală, acesta e fundamentul artei. Dar asta nu înseamnă că lumea trebuie să-l vadă.

Nan Melda spune: Unde-i acu' noua ta păpuşă? Păpuşa de porț'lan.

Libbit spune: În cutia mea specială. Cutia în formă de inimă.

Nan Melda zice: Şi cum o cheamă?

Libbit spune: Numele ei e Perse.

Nan Melda spune: Percy-i nume de băiat.

Şi Libbit spune: N-am de ales. Numele ei e Perse. Ăsta e adevărul. *Şi mai spune:* Perse are o corabie. Arată frumos, dar nu-i frumoasă. E rea. Ce-o să ne facem, Nanny?

Nan Melda se gândeşte la asta, cum stau ele acolo în singurul loc sigur. Şi eu cred că ea ştia ce trebuie făcut. N-o fi fost ea critic de artă - nu era Mary Ire - dar cred că ştia. Curajul stă în acțiune, *nu în* expunere. *Adevărul poate fi ascuns din nou, dacă e prea teribil pentru ochii lumii. Şi asta se întâmplă. Sunt sigur că se întâmplă tot timpul.*

Cred că orice artist cât de cât serios are un coşuleț roşu de picnic.

14. COŞULEȚUL ROŞU

I

— Mă primiți la piscina dumneavoastră, domnule?

Era Ilse, în pantaloni scurți verzi şi bustieră asortată. Avea picioarele goale, era nefardată şi umflată de somn la față. Îşi strânsese părul în coadă de cal, aşa cum îl purta la unsprezece ani, şi, de n-ar fi avut sânii atât de împliniți, ar fi putut trece şi acum drept fetița aceea de unsprezece ani.

— Oricând, am spus.

Se aşează lângă mine pe marginea piscinei. Ne aflam cam la jumătatea lungimii ei; fundul meu şedea pe 1,5, iar al ei pe **M**.

— Te-ai trezit devreme, am zis, dar asta nu mă surprindea. Illy fusese din-totdeauna fiica noastră cea fără odihnă.

— Îmi făceam griji pentru tine. Mai ales când domnul Wireman l-a sunat pe Jack ca să-i transmită că doamna aceea bătrână şi simpatică a murit. Nouă Jack ne-a spus asta. Eram încă la cină.

— Ştiu.

— Îmi pare foarte rău. Puse mâna pe umărul meu. Şi încă în seara ta specială.

Am cuprins-o cu brațul.

— În orice caz, am dormit doar vreo două ore, după care m-am trezit, pentru că se făcuse lumină. Iar când m-am uitat afară, pe cine văd eu lângă piscină dacă nu pe tatăl meu, singur cuc?

— Nu mai puteam dormi. Sper doar să n-o fi trezit pe ma... M-am oprit, conştient de ochii mari, rotunzi, ai lui Ilse.

— Nu intra la vreo idee, dulce domnişoară. A fost strict pentru alinare. *Nu* fusese doar pentru alinare, însă pentru ce anume fusese nu eram pregătit să-i explic fiicei mele. Sau mie însumi, la drept vorbind.

Se posomorî puțin, apoi se îndreptă de spate şi se uită la mine, cu capul înclinat, cu un zâmbet mijindu-i la colțurile buzelor.

— Dacă speri la ceva, treaba ta, am zis. Dar te-aş sfătui să nu speri prea tare. O să țin mereu la ea, dar uneori oamenii merg prea departe ca să se mai poată întoarce. Cred că... sunt destul de sigur că aşa e în cazul nostru.

Ea se uită înapoi la apa nemişcată a piscinei, micul zâmbet de la colțurile buzelor ei ştergându-se. Uram să-l văd cum dispare, dar poate era mai bine aşa.

— Bine, atunci.

Asta-mi dădea ocazia să trec la alte subiecte. Nu voiam s-o fac, dar eram tatăl ei şi ea era, în multe feluri, un copil. Ceea ce însemna că, oricât de rău îmi părea pentru Elizabeth Eastlake în dimineața aceea sau cât de confuz eram față de situația în care mă aflam, tot aveam anumite îndatoriri de respectat.

— Trebuie să te întreb ceva, Illy.

— Bine, sigur.

— Nu porți inelul pentru că nu vrei să-l vadă mama ta şi s-o apuce toți dracii... lucru pe care l-aş înțelege perfect... sau pentru că tu şi Carson...?

— L-am trimis înapoi, zise ea pe o voce plată şi inexpresivă. Apoi chicoti şi mie mi se luă o piatră de pe suflet. Dar l-am trimis prin UPS şi l-am asigurat.

— Deci... ați pus punct?

— Păi... niciodată să nu spui niciodată. Ținea picioarele în apă şi le legăna încet înainte-înapoi. Carson *nu* vrea să punem punct, aşa spune. Nici eu nu-s sigură că vreau. Cel puțin, nu fără să văd cum decurg lucrurile față în față. Prin telefon sau e-mail nu se pot discuta chestiuni de felul ăsta. Plus că vreau să văd dacă mai există atracție între noi şi, dacă da, cât de mare e. Se uită într-o parte, puțin agitată. Asta nu te scârbeşte, nu?

— Nu, draga mea.

— Pot să te întreb şi eu ceva?

— Da.

— De câte ori i-ai mai dat o şansă lui mami? Am zâmbit.

— De când suntem căsătoriți? Aş spune că în jur de două sute.

— Şi ea de câte ori ți-a dat ție?

— Tot cam de atâtea.

— Vreodată, ai... Se opri. Nu te pot întreba asta.

M-am uitat spre piscină, conştient de o roşeață foarte burgheză ce-mi înflorea pe obraji.

— Dacă tot purtăm discuția asta la şase dimineața şi nici măcar băiatul care curăță piscina n-a venit încă, şi dacă tot cred că ştiu care e problema ta cu Carson Jones, poți întreba. Răspunsul e nu. Nici măcar o dată. Dacă e să fiu sincer până la capăt, trebuie să spun că asta a fost mai mult un noroc decât devotament orb. Au fost momente când era cât pe ce s-o fac şi odată când probabil doar norocul sau soarta sau providența m-a oprit s-o fac. Nu cred că mariajul ar fi luat sfârşit dacă... accidentul s-ar fi petrecut, cred că există ofense mai rele pentru un partener, dar nu i se spune înşelare de pomană.

O scăpare poate fi scuzată ca slăbiciune omenească. Două pot fi scuzate ca fragilitate omenească. După care...

Am ridicat din umeri.

— El spune că s-a întâmplat doar o dată. Vocea ei era doar o şoaptă.

Picioarele i se cumințiseră, mişcându-se abia imperceptibil sub apă. A spus că ea a început să se dea la el. Şi-n cele din urmă... ştii tu.

Sigur. Aşa se întâmpla totdeauna. În cărți şi în filme, oricum. Poate uneori şi în viața reală. Doar pentru că suna a minciună egoistă nu însemna că asta şi era.

— Fata cu care cântă? Ilse încuviință din cap.

— Bridget Andreisson.

— Cea cu respirație puturoasă. Un zâmbet subțire.

— Parcă mi-amintesc că mi-ai spus nu cu mult timp în urmă că el va trebui să facă o alegere.

O tăcere lungă. Apoi:

— E complicat.

Aşa este întotdeauna. Întrebați orice bețiv dintr-un bar care a fost aruncat în stradă de soția lui. Am păstrat tăcerea.

— I-a spus că nu vrea s-o mai vadă. Şi duetele s-au anulat. Ştiu asta sigur, pentru că am citit câteva dintre cele mai recente cronici pe internet. Se îmbujora puțin la aceasta, deşi eu n-o învinovățeam pentru că verificase. Şi eu aş fi verificat. Când domnul Fredericks - el e managerul de turneu - l-a amenințat că-l trimite acasă, Carson i-a spus c-o poate face dacă asta vrea, dar că el nu va mai cânta niciodată cu sfânta aia de târfă blondă.

— Astea sunt exact cuvintele lui?

Ea zâmbi radios.

— El e *baptist,* tati, adaptez şi eu. În orice caz, Carson a rămas ferm pe poziție şi domnul Fredericks a cedat. Pentru mine, ăsta e un punct în favoarea lui.

Da, am gândit, *însă tot un înşelător care-şi spune Zâmbărețul rămâne.* Am luat-o de mână.

— Care e următoarea ta mişcare?

Ea suspină. Coada de cal o făcea să pară de unsprezece ani; suspinul o făcu să pară de patruzeci.

— Nu ştiu. Sunt în plop.

— Atunci, lasă-mă să te ajut. Mă laşi?

— Bine.

— Pentru moment, nu-l aborda, am povățuit-o şi am descoperit că-mi doream asta din tot sufletul. Dar mai era ceva. Când mă gândeam la tablourile *Fata şi corabia* - mai ales la fata din barcă - voiam să-i spun să nu intre în vorbă cu străinii, să-şi țină uscătorul de păr departe de cada de baie şi să facă jogging doar pe stadionul colegiului. *Niciodată în* parcul Roger Williams la ceas de seară.

Ea mă privea întrebătoare şi eu am reuşit să-mi reintru în mână.

— Întoarce-te direct la şcoală...

— Voiam să discut cu tine despre asta...

Am aprobat, dar am strâns-o de braț ca să-i arăt că încă n-am terminat.

— Termină-ți semestrul. Dă-ți examenele. Lasă-l pe Carson să-şi încheie turneul. Detaşează-te puțin, *apoi* întâlniți-vă... Înțelegi ce-ți spun?

— Da...

Înțelegea, dar nu părea convinsă.

— Când vă veți întâlni, întâlniți-vă pe teren neutru. Şi nu vreau să te stânjenesc, dar încă suntem doar noi doi, aşa că o voi spune. Patul nu înseamnă teren neutru.

Ea coborî ochii spre picioarele ei din apă. Eu am întins mâna şi i-am întors fața spre a mea.

— Când problemele nu sunt rezolvate, patul e un teren de luptă. Eu n-aş lua nici cina cu el fără să ştiu pe ce picior dansăm. Întâlniți-vă... nu ştiu... în

Boston. Stați pe o bancă din parc şi lămuriți-vă. Limpezeşte-ți gândurile şi asigură-te că şi le-a limpezit şi el. *Apoi* luați cina. Mergeți la un meci al Red Sox.

Sau mergeți în pat, dacă tu crezi că asta e mişcarea corectă. Doar fiindcă nu vreau să mă gândesc la viața ta sexuală nu înseamnă că aş fi de părere că n-ar trebui să ai aşa ceva.

La aceasta, ea îmi uşura mult situația râzând. Auzind-o, un chelner care încă părea pe jumătate adormit veni să ne întrebe dacă vrem cafea. Am spus că vrem. Când se duse după ea, Ilse spuse:

— Bine, tati. Am băgat la scăfârlie. Voiam să-ți spun că oricum mă duc înapoi în după-masa asta. Un examen preliminar la antropologie la sfârşitul săptămânii şi împreună cu câțiva colegi am alcătuit un mic grup de studiu. Ne-am intitulat Clubul Supraviețuitorilor. Mă privi cu interes. Ce spui de asta? Ştiu că te gândeai să stăm două zile, dar acum e chestia asta cu prietena ta...

— Nu, draga mea, e bine. Am sărutat-o pe vârful nasului, spunându-mi că, dacă sunt aproape, ea nu va vedea cât de bucuros mă simt - bucuros că venise la expoziție, bucuros că petrecuserăm câteva momente împreună astă-dimineață, bucuros mai presus de orice că se va afla la o mie cinci sute de kilometri nord de Duma Key pe când soarele avea să apună la capătul zilei. Asta presupunând că reuşea să-şi facă o rezervare la avion. Cât despre Carson?

Ea rămase tăcută preț de un minut, poate, legănându-şi picioarele goale înainte şi înapoi în apă. Apoi se ridică şi mă luă de braț, ajutându-mă să mă ridic şi eu.

— Cred că ai dreptate. O să-i spun că, dacă priveşte cu seriozitate relația noastră, va trebui pur şi simplu să aştepte până după 4 Iulie.

Acum, că luase o decizie, ochii îi erau din nou luminoşi.

— În felul ăsta voi avea timp până la sfârşitul semestrului şi încă o lună din vacanța de vară pe deasupra. Iar el va avea timp până la ultimul spectacol de la Cow Palace, plus încă destul cât să-şi dea seama dacă a încheiat-o cu blondina, aşa cum zice acum. Îți convine aşa, dragă tată?

— Îmi convine de minune.

— Uite că vine cafeaua, anunță ea. Acum, întrebarea e cât mai avem de aşteptat până la micul dejun.

II

La micul dejun din ziua de după expoziție, Wireman nu era prezent, dar rezervase Bay Island Room de la opt până la zece.

Eu am prezidat un grup de peste douăzeci de prieteni şi membri ai familiei, majoritatea din Minnesota. A fost unul dintre acele evenimente pe care oamenii şi le amintesc şi despre care vorbesc zeci de ani la rând, în parte pentru că au întâlnit atât de multe fețe cunoscute într-un decor exotic, în parte pentru că atmosfera emoțională a fost atât de degajată.

Pe de o parte, exista o senzație extrem de palpabilă de „băiat de provincie care reuşeşte în viață". O simțiseră la expoziție şi judecata lor se confirmă în ziarele de dimineață. Cronicile din *Sarasota Herald Tribune* şi *Venice Gondolier* erau minunate, dar scurte. Articolul lui Mary Ire din *Tampa Trib,* pe de altă parte, ocupa aproape o pagină întreagă şi era liric. Probabil că îl scrisese în mare parte dinainte. Îmi spunea „un mare nou talent american". Mama mea - mereu puțin cam pesimistă - ar fi spus: *Ia asta şi o monedă de 10 cenți şi te poți şterge linişti*t *la fund.* Desigur, aşa spunea ea în urmă cu patruzeci de ani, când cu 10 cenți puteai cumpăra mai mult decât poți azi.

Elizabeth, desigur, reprezenta reversul medaliei. Decesul ei nu era anunțat, dar apăruse o casetă în partea de jos a paginii din *Tampa* pe care se afla cronica lui Mary:

BINE-CUNOSCUTĂ MECENA SUFERĂ O COMOȚIE CEREBRALĂ LA EXPOZIȚIA LUI FREE-MANTLE.

În articol, lung de doar două paragrafe, se spunea că Elizabeth Eastlake, veche figură proeminentă a scenei artistice din Sarasota şi rezidentă pe Duma Key, suferise aparent un atac cerebral la scurt timp după ce sosise la Galeria Scoto şi fusese dusă cu ambulanța la Sarasota Memorial Hospital. Nici-o veste referitoare la starea ei nu era disponibilă la închiderea ediției.

Rudele mele din Minnesota ştiau că în seara triumfului meu o bună prietenă murise. Se auzeau bufnete de râs şi ocazionale tachinări, apoi privirile se întorceau spre mine pentru a vedea dacă nu mă deranjau. La nouă treizeci, omleta pe care o mâncasem parcă era plumb în stomacul meu şi

începeam să simt primele semne ale unei migrene - prima de aproape o lună.

M-am scuzat, spunând că trebuie să merg la etaj. Lăsasem o geantă mică în camera în care dormisem. Trusa de bărbierit conținea mai multe blistere de Zomig, un medicament împotriva migrenei. Nu avea să biruiască o durere de intensitate mare, dar de obicei dădea roade dacă luam o doză suficient de repede. Am înghițit o pastilă cu cola din minibar, am dat să plec şi am văzut că ledul telefonului pâlpâia. Aproape l-am lăsat în pace, când mi-am dat seama că mesajul putea fi din partea lui Wireman.

S-a dovedit că aveam şase mesaje. Primele patru erau de felicitare, care avură asupra migrenei mele efectul boabelor de grindină pe un acoperiş de tinichea. Pe când am ajuns la mesajul lui Jimmy - al lui era al patrulea - începusem să apăs butonul cu cifra 6 de pe tastatură, care mă ducea la următorul mesaj. Nu aveam chef să fiu mângâiat pe creştet.

Al cincilea mesaj era într-adevăr de la Jerome Wireman. Părea obosit şi năuc. „Edgar, ştiu că ai alocat două zile pentru familie şi prieteni, şi nu-mi face deloc plăcere să-ți cer asta, dar ne putem vedea la tine acasă în după-masa asta? Trebuie să discutăm, şi e urgent. Jack a rămas peste noapte cu mine aici, la *El Palacio* - n-a vrut să fiu singur, ce băiat de treabă e el - şi ne-am trezit devreme şi am pornit în căutarea coşulețului ăluia roşu despre care tot vorbea ea, şi... l-am găsit. Mai bine mai târziu decât niciodată, corect? Ea voia să-l ai tu, aşa că Jack l-a dus la Marele Roz. Casa era descuiată, şi ascultă, Edgar... cineva a fost înăuntru."

Tăcere pe firul telefonic, dar îl auzeam cum respiră. Apoi:

„Jack e speriat de moarte, şi trebuie să te pregăteşti pentru un şoc, *muchacho.* Deşi s-ar putea să-ți fi format deja o idee..."

S-a auzit un bip, după care al şaselea mesaj începu. Era tot Wireman, acum destul de enervat, lucru care-l făcea să aducă mai mult cu el însuşi.

„Fut-o naiba de bandă scurtă pentru mesaje! *Chinchepedorra! Ai! Edgzr,* eu şi Jack mergem la Abbot-

Weyler. Asta e...“ O scurtă pauză cât timp el se reculese, „...casa de pompe funebre pe care a ales-o ea. Mă întorc până la unu. Ar fi bine să ne aştepți înainte să intri în casă. Nu e vraişte sau mai ştiu eu ce, dar vreau să fiu cu tine când te uiți în coşuleţul ăla şi când vezi ce a rămas în studioul tău de la etaj. Nu-mi place să fac pe misteriosul, dar Wireman nu lasă asta pe o bandă de mesaje pe care o poate asculta oricine. Şi mai e un lucru. A sunat unul dintre avocații ei. A lăsat un mesaj pe robotul telefonic - eu şi Jack eram încă în podul ăla de rahat. Zice că eu sunt singurul beneficiar al testamentului ei.“ O pauză. *La loteria.* O pauză. „îmi rămâne totul.“ O pauză. *„Futu-mă.“*

Asta era tot.

III

Am format O pentru a vorbi cu operatoarea hotelului. După o scurtă aşteptare, ea îmi dădu numărul de la Pompe Funebre Abbot-Wexler. L-am format. Îmi răspunse un robot, oferindu-mi o gamă de-a dreptul incredibilă de servicii cu tentă mortuară („Pentru showroom-ul cu sicrie, apăsați 5“). Am aşteptat să se termine - în zilele noastre, oferta pentru o ființă omenească în carne şi oase vine întotdeauna ultima, ca premiu de consolare pentru nătărăii care nu se pot adapta la secolul XXI - şi, cât am aşteptat, m-am gândit la mesajul lui Wireman. Casa descuiată? Serios? Pe memoria mea post-accident nu te puteai baza, sigur, însă pe obişnuință, da. Marele Roz nu era al meu şi încă din prima copilărie fusesem învățat să am grijă mai ales de lucrurile celorlalți. Eram convins aproape sută la sută că încuiasem casa. Aşa că, dacă intrase cineva, de ce nu fusese forțată uşa?

M-am gândit doar pentru un moment la două fetițe în rochițe ude - fetițe cu fețe descompuse care vorbeau pe vocea scrâşnită a scoicilor de sub casă - şi apoi am înlăturat imaginea cu un fior. Fuseseră doar o festă a imaginației, cu

siguranță, o viziune născocită de o minte supratensionată. Şi chiar dacă fuseseră ceva mai mult... fantomele nu trebuiau să descuie uşile, nu? Pur şi simplu treceau prin ele, sau se ridicau din pământ, prin scândurile duşumelei.

„...O dacă aveți nevoie de ajutor."

Pentru Dumnezeu, aproape că ratasem momentul. Am format O şi, după câteva măsuri din ceva ce semăna vag cu „Abide with Me", o voce liniştitoare, cu accent profesional, întrebă dacă mă poate ajuta. Mi-am reprimat o irațională şi foarte puternică pornire de a spune: *E vorba de brațul meu! N-a avut încă parte de o îngropăciune cum scrie la carte!* şi să închid. În schimb, strângând receptorul între ureche şi umăr şi scărpinându-mă deasupra sprâncenei drepte, am întrebat dacă Jerome Wireman este acolo.

— Pot întreba ce decedat reprezintă?

O imagine de coşmar îmi apăru în fața ochilor: un tribunal tăcut al morților, şi Wireman spunând: *Onorată instanță, obiectez.*

— Elizabeth Eastlake, am spus.

— A, desigur. Vocea se înmuie, deveni temporar umană. Dânsul şi tânărul său prieten au păşit afară - voiau să alcătuiască necrologul doamnei Eastlake, presupun. Cred că am un mesaj pentru dumneavoastră. Rămâneți puțin la aparat?

Am rămas. „Abide with Me" o luă de la capăt. Groparul Afabil reveni la aparat.

— Domnul Wireman întreabă dacă vă puteți întâlni cu dânsul şi cu... ăă... domnul Candoori, dacă e posibil, acasă la dumneavoastră pe Duma Key la ora două în această după-amiază. Spune: „Dacă ajungi primul, te rog să aştepți afară." Ați auzit?

— Da. Nu ştiți dacă se întoarce?

— Nu, n-a spus.

I-am mulțumit şi am închis. Dacă Wireman avea telefon mobil, eu nu-l văzusem niciodată cu el şi, oricum, nu aveam numărul lui, însă Jack avea mobil. Am scos numărul din

portmoneu şi l-am format. Apelul fu deviat de la primul sunet de clopoțel spre mesageria vocală, lucru care îmi spunea fie că aparatul era închis, fie mort, şi asta fie pentru că Jack uitase să-l încarce, fie pentru că nu plătise factura. Orice variantă era posibilă.

Jack e speriat de moarte, şi trebuie să te pregăteşti pentru un şoc.

Vreau să fiu cu tine când te uiți în coşulețul ăla.

Dar aveam deja o idee destul de clară despre ce se afla în coşuleț, şi mă îndoiam că Wireman însuşi fusese luat prin surprindere.

Nu sută la sută.

IV

Mafia din Minnesota tăcea în jurul mesei lungi din Bay Island Room şi, chiar înainte ca Pam să se ridice în picioare, mi-am dat seama că nu se limitaseră să discute despre mine cât timp fusesem plecat. Ei ținuseră o întrunire.

— Noi ne ducem înapoi, anunță Pam. Vreau să spun, cei mai mulți dintre noi ne ducem. Soții Slobotnik plănuiau o vizită la Disney World cu ocazia asta, soții Jamieson merg mai departe la Miami...

— Iar noi mergem cu ei, tati, zise Melinda. Îl ținea pe Ric de braț. Putem lua de acolo un avion înapoi spre Orly mai ieftin decât cel pe care l-ai rezervat tu.

— Cred că ne putem permite costul, am spus, dar zâmbeam. Simțeam cel mai ciudat amestec de uşurare, dezamăgire şi teamă. În acelaşi timp, simțeam chingile care-mi cuprinseseră creierul cum se desfac şi încep să cadă. Migrena dispăruse ca prin minune. Poate datorită pastilei de Zomig, însă hapul ăla de obicei nu are efect atât de rapid, chiar şi luat împreună cu o băutură cofeinizată.

— Ai primit veşti de la prietenul tău Wireman în dimineața asta? hurui Kamen.

— Da, am recunoscut. Mi-a lăsat un mesaj pe robotul telefonic.

— Şi cum se simte?

Păi... Asta era o poveste lungă, nu?

— Face față situației, se ocupă de chestiile legate de înmormântare... şi Jack îl ajută... dar el e mişcat.

— Du-te să-l ajuți, mă îndemnă Tom Riley. Asta-i datoria ta pe ziua de azi.

— Da, chiar aşa, adăugă Bozie. Şi tu suferi, Edgar. N-ai nevoie să faci pe gazda în clipa asta.

— Am sunat la aeroport, spuse Pam, de parcă eu aş fi protestat - ceea ce nu făcusem. Gulfstream-ul stă pe poziție. Iar recepționerul ne ajută cu celelalte pregătiri de călătorie. Până atunci însă, mai aveam dimineața asta la dispoziție, întrebarea e ce să facem cu ea?

Am ajuns să facem ceea ce plănuisem eu: am vizitat Muzeul de Artă John & Mable Ringling. Şi eu am purtat bereta.

V

La primele ore ale acelei după-amiezi, m-am trezit stând în zona pentru îmbarcări de la Dolphin Aviation, sărutându-mi prietenii şi rudele de rămas-bun, sau strângându-le mâinile, sau îmbrățişându-i, sau toate trei. Melinda, Ric şi soții Jamieson plecaseră deja.

Kathi Green, Regina Fizioterapiei, mă sărută cu obişnuita ei ferocitate.

— Ai grijă de tine, Edgar, spuse ea. Ador tablourile tale, dar sunt mult mai mândră de felul în care umbli pe picioare. Ai făcut progrese uluitoare. Mi-ar plăcea să te prezint celei mai recente generații de plângăcioşi pe care o am.

— Eşti dură, Kathi.

— Nu atât de dură, zise ea, ştergându-se la ochi. Adevărul e că-s o bezea afurisită de om.

Apoi Kamen se profila deasupra mea.

— Dacă ai nevoie de ajutor, anunță-mă degrabă.

— Promit, am zis. Doar eşti KamenDoc-ul meu.

Kamen surâse. Parcă mi-ar fi surâs Dumnezeu.

— Cred că încă nu-s toate în regulă cu tine, Edgar. Pot doar să sper că va *fi* bine. Nimeni nu merită mai mult ca tine să aterizeze pe moale.

L-am îmbrățişat. O îmbrățişare cu un singur braț, dar el a compensat cu asupra de măsură.

Am mers spre avion alături de Pam. Cât timp ceilalți au urcat, noi am stat la baza scărilor de îmbarcare. Ea îmi ținea mâna în ambele ei palme şi se uita în sus la mine.

— O să te sărut doar pe obraz, Edgar. Ne priveşte Illy şi nu vreau să-şi formeze o idee greşită.

Mă sărută, apoi spuse:

— Îmi fac griji pentru tine. Ai o albeață în jurul ochilor care nu-mi place.

— Elizabeth...

Ea scutură puțin din cap.

— A fost acolo şi aseară, chiar înainte să vină ea la galerie. Chiar şi când erai în culmea bucuriei. O albeață. Nu ştiu cum s-o descriu mai bine de atât.

Am mai văzut-o doar o singură dată, în 1992, când a existat o vreme posibilitatea să nu poți plăti ipoteca şi să dai faliment.

Motoarele avionului se tânguiau şi o briză călduță îi sufla părul în față, întinzându-i buclele atent coafate în ceva mai tineresc şi mai natural.

— Pot să te întreb ceva, Eddie?

— Sigur că da.

— Ai putea picta oriunde? Sau e musai să fii aici?

— Oriunde, cred. Dar ar fi diferit în altă parte.

Mă privea fix. Aproape implorator.

— În tot cazul, o schimbare ar prinde bine. Trebuie să scapi de albeața aia. Nu vreau să-ți zic să te întorci neapărat în Minnesota, ci doar să mergi... altundeva. O să te gândeşti la asta?

— Da.

Dar nu până nu vedeam ce se află în coşuleţul roşu de picnic. Şi nu până nu făceam măcar un drum până la capătul sudic al insulei. Şi mă gândeam că pot face asta. Pentru că lui *Ilse* i se făcuse rău, nu mie. Eu nu avusesem decât un flashback din acela în tonuri de roşu al accidentului. Şi furnicătura aceea fantomă.

— Să fii bine, Edgar. Nu ştiu precis în ce fel te-ai schimbat, dar a mai rămas încă destul din tine cel vechi ca să te pot iubi.

Se ridică pe vârfuri în sandalele ei albe - cumpărate special pentru drumul acesta, nu mă îndoiam deloc - şi-mi mai aplică un sărut moale pe obrazul meu ţepos.

— Mulţumesc, am spus. Mulţumesc pentru noaptea trecută.

— Nu e nevoie să-mi mulţumeşti, zise ea. A fost dulce.

Mă strânse de mână. După care urcă scările şi plecă.

VI

Iarăşi în faţa terminalului de plecări al Delta. De data aceasta fără Jack.

— Doar noi doi, dulce domnişoară, am spus. Se pare că am tras obloanele. Atunci am văzut că plângea şi am cuprins-o cu braţul.

— Tati, mi-aş dori să pot rămâne aici cu tine.

— Du-te înapoi, scumpa mea. Învaţă pentru examen şi ia-l cu brio. Ne vedem curând.

Ea se trase în spate. Mă privi încordată.

— O să fii bine?

— Da. Şi o să fii şi tu bine.

— Da. Promit.

Am îmbrăţişat-o din nou.

— Du-te. Cumpără-ţi reviste. Uită-te la CNN. Să ai un zbor plăcut.

— Bine, tati. A fost nemaipomenit.

— *Tu* eşti nemaipomenită.

Îmi dădu un pupic serios pe gură - ca să-l compenseze pe cel pe care mama ei îl evitase, poate - şi intră pe uşile glisante. Se întoarse pe călcâie o dată şi-mi făcu din mână, pe atunci doar o siluetă feminină în spatele sticlei. Îmi doresc din toată fiinţa mea s-o fi văzut mai bine, pentru că atunci am văzut-o ultima dată.

VII

De la Muzeul de Artă Ringling lăsasem mesaje pentru Wireman - unul la casa de pompe funebre şi unul pe robotul telefonic de la *El Palacio* - spunând că mă voi întoarce in jur de ora trei si rugându-l sa ne întâlnim acolo. L-am mai rugat şi să-i spună lui Jack că, dacă are vârsta necesară să voteze şi să petreacă alături de fetele din asociaţia studenţească FSU, are vârsta necesară şi să-şi vadă de afurisitul ăla de telefon mobil.

Era de fapt aproape de trei treizeci când am ajuns înapoi pe insulă, dar atât maşina lui Jack, cât şi Benz-ul argintiu clasic al lui Elizabeth erau parcate pe scuarul crăpat din dreapta Marelui Roz, iar ei doi şedeau pe veranda din spate, bând ceai cu gheaţă. Jack încă era îmbrăcat în costumul lui cenuşiu, însă părul îi era din nou în devălmăşia obişnuită şi purta un tricou cu Devil Rays pe sub sacou. Wireman avea jeanşi negri şi o cămaşă albă, descheiată la guler; pe cap, dată pe spate, avea o şapcă cu Nebraska Cornhuskers.

Am parcat, am coborât şi m-am întins, încercând să-mi pun în funcţiune şoldul beteag. Ei se ridicară în picioare şi veniră la mine, amândoi serioşi.

— S-au dus toţi, *amigo?* întrebă Wireman.

— Toţi, mai puţin tuşa Jean şi unchiu' Ben, am spus. Ei sunt doi târâie-brâu cu vechime, hotărâţi să stoarcă orice lucru bun până la ultima picătură.

Jack zâmbi fără mult umor.

— În fiecare familie sunt câţiva, zise el.

— Cum eşti? l-am întrebat pe Wireman.

— În privința lui Elizabeth sunt bine. Hadlock a spus că probabil e mai bine aşa, şi presupun că are dreptate. Cât despre faptul că mi-a lăsat o avere ce s-ar putea ridica la şaizeci de milioane de dolari în bani peşin, garanții şi proprietăți... Clătină din cap. Asta-i altă poveste. Poate că într-o zi o să am luxul de a încerca să mă împac cu gândul, dar acum...

— Acum avem altceva pe cap.

— *Si, senor.* Şi e foarte bizar.

— Cât i-ai povestit lui Jack?

Wireman părea puțin incomodat.

— Păi, să-ți spun ceva, *amigo.* Odată ce am început, mi-a fost al naibii de greu să mă mai opresc.

— Mi-a spus totul, zise Jack. Sau aşa susține el. Inclusiv ceea ce crede el că ai făcut pentru a-i reda vederea, şi ceea ce crezi tu că i-ai făcut lui Candy Brown. Făcu o pauză. Şi de cele două fetițe pe care le-ai văzut.

— Nu te deranjează treaba cu Candy Brown? am întrebat.

— Dacă ar fi după mine, ți-aş da o medalie. Iar locuitorii din Sarasota probabil că ți-ar da propriul tău car alegoric la parada de Ziua Eroilor. Jack îşi îndesă mâinile în buzunare. Dar dacă mi-ai fi spus toamna trecută că asemenea treburi pot avea loc şi în afara unui film de M. Night Shyamalan, aş fi râs.

— Dar săptămâna trecută? am întrebat.

Jack se gândi. De cealaltă parte a Marelui Roz, valurile creşteau constant. Sub livingul şi dormitorul meu, scoicile aveau să vorbească.

— Nu, zise el. Probabil că atunci n-aş fi râs. Am ştiut de la început că e ceva cu tine, Edgar. Ai ajuns aici şi... îşi împleti degetele de la o mână cu cele de la cealaltă. Şi mie mi se părea că aşa era. Aşa se întâmplase. Ca degetele de la două mâini împletindu-se. Şi faptul că eu nu aveam decât o singură mână nu contase nici-o clipă.

Nu aici.

— Ce vrei să spui, *hermano?* întrebă Wireman.

Jack ridică din umeri.

— Edgar şi Duma. Duma şi Edgar. Parcă s-ar fi aşteptat reciproc. Părea stânjenit, dar nu nesigur. Am îndreptat degetul mare spre casa mea.

— Hai să intrăm.

— Spune-i mai întâi cum ai găsit coşuleţul, i se adresă Wireman lui Jack. Jack ridică din umeri.

— N-a fost mare lucru; n-a luat nici douăzeci de minute. Stătea pe un birou vechi în fundul podului. Peste el cădea lumina care intra printr-o lucarnă. De parcă ar fi *vrut* să fie găsit. Aruncă o privire la Wireman, care încuviinţă din cap.

În orice caz, l-am dus jos în bucătărie şi ne-am uitat înăuntru. Era greu ca naiba.

Faptul că Jack aminti de greutatea coşuleţului mă duse cu gândul la felul în care Melda, menajera, îl ţinea în portretul de familie: cu braţele împreunate. Din câte se pare, şi atunci fusese greu.

— Wireman mi-a spus să aduc coşuleţul aici şi să ţi-l las, dacă tot am cheie... numai că n-am avut nevoie de cheie. Casa era descuiată.

— Uşa era chiar deschisă?

— Nu. Mai întâi am răsucit cheia şi, de fapt, am încuiat-o la loc. Asta m-a surprins ca naiba.

— Haide, zise Wireman, deschizând drumul. E momentul adevărului.

Pe podeaua de la intrare erau împrăştiate o sumedenie de lucruri specifice coastei Floridei: nisip, scoici sfărâmate, câteva păstăi de soforă şi mai multe bucăţi de ceapraz uscat. Erau şi urme. Cele de tenişi îi aparţineau lui Jack. Însă celelalte îmi făcură pielea de găină. Desluşeam trei perechi, una mare şi două mici. Cele mici erau urme de copil. Toţi cei care călcaseră acolo aveau picioarele goale.

— Vezi cum urcă scările, ştergându-se treptat? spuse Jack.

— Da, am răspuns. Vocea îmi suna ştearsă şi îndepărtată în propriile urechi.

— Am călcat pe lângă ele, pentru că nu voiam să le distrug, rosti Jack. Dacă aş fi ştiut ce mi-a spus Wireman cât te-am aşteptat, nici nu cred că m-aş fi dus la etaj.

— Nu te învinovățesc, am spus.

— Dar nu era nimeni acolo, continuă Jack. Doar... păi, o să vezi. Şi uite.

Mă conduse pe o parte a scărilor. A noua treaptă se afla la nivelul ochilor noştri şi, cum lumina cădea peste ea, am văzut foarte vag urmele de picioruşe goale îndreptându-se în sens invers.

Jack spuse:

— Asta mi se pare destul de clar. Copiii au urcat în studioul tău, apoi au coborât. Adultul a rămas lângă uşa din față, probabil de şase... deşi dacă asta se petrecea în toiul nopții, probabil că nu prea avea de ce să-şi facă griji. Ai pornit alarma antifurt?

— Nu, am răspuns, fără a-i întâlni ochii. Nu-mi amintesc cifrele. Le am scrise pe o hârtie pe care o țin în portmoneu, dar de fiecare dată când intram pe uşă aveam parte de o cursă contracronometru, eu împotriva piuitorului ăluia nenorocit de pe perete...

— Nici-o problemă. Wireman mă prinse de umăr. Hoții ăştia n-au luat nimic; dimpotrivă, au lăsat.

— Doar nu credeai cu adevărat că surorile moarte ale domnişoarei Eastlake ți-au făcut încă o vizită, nu? întrebă Jack.

— La drept vorbind, am spus, cred că mi-au făcut.

Mi-am zis că asta va suna aiurea în puterea unei după-amiezi de aprilie, când o tonă de lumină se revărsa din cer şi se reflecta în apa golfului, dar n-a sunat.

— În *Scooby Doo,* s-ar dovedi că este vorba de bibliotecarul nebun, zise Jack. Ştii, cel care încearcă să te sperie ca să pleci de pe Key şi să păstreze toată comoara doar pentru el.

— De-ar fi aşa, am spus.

— Să presupunem că urmele alea *au fost* lăsate de Tessie şi Laura Eastlake, propuse Wireman. Cine le-a lăsat pe cele

mari?

Nu răspunse niciunul dintre noi.

— Să mergem la etaj, am spus într-un târziu. Vreau să mă uit în coşuleț.

Am urcat scările (evitând urmele - nu pentru a le păstra intacte, ci doar pentru că niciunul dintre noi nu voia să calce pe ele) spre Micul Roz. Coşuleţul de picnic, arătând exact ca acela pe care-l desenasem cu pixul roşu şterpelit din camera de consultație a lui Gene Hadlock, stătea pe covor, dar privirea mi se duse mai întâi la şevalet.

— Îți dai seama că am făcut iute cale-ntoarsă când am văzut *aia,* zise Jack.

Îmi dădeam seama, însă eu nu simțeam deloc nevoia să fac cale-ntoarsă.

Dimpotrivă. Am fost atras înainte ca un cui de un magnet. Pe şevalet fusese aşezată o pânză nouă şi apoi, cândva în crucea nopții - poate în timp ce Elizabeth îşi dădea duhul, poate în timp ce eu făceam sex cu Pam pentru ultima dată, poate când dormeam lângă ea - un deget se înmuiase în vopseaua mea. Al cui deget? Nu ştiu. Ce culoare? Asta era evident: roşie. Literele care se întindeau şi se scurgeau pe pânză erau *roşii.* Şi acuzatoare. Aproape că păreau să strige.

Unde sora noastră

VIII

— Artă găsită[{13}], am spus pe o voce seacă, aspră, care abia mai semăna cu vocea mea.

— Asta este? întrebă Wireman.

— Sigur. Literele păreau să-mi tremure în fața ochilor. M-am şters la ochi. Artă graffiti. Le-ar plăcea mult celor de la Scoto.

— Poate, da' asta-i înfiorătoare de-a dreptu', zise Jack. O urăsc.

Şi eu o uram. Şi era studioul meu, fir-ar să fie, *al meu.* Eu închiriasem casa. Am înşfăcat pânza de pe şevalet, aşteptându-mă pentru o clipă să-mi ardă degetele. Nu mă arse. Era doar o pânză, în definitiv, una pe care eu însumi o întinsesem. Am sprijinit-o de perete, cu spatele.

— E mai bine aşa?

— Este, sincer să fiu, recunoscu Jack şi Wireman încuviință. Edgar... dacă fetițele acelea au fost aici... pot fantomele să scrie pe pânze?

— Dacă pot să mişte planşete de Ouija şi să scrie în gheața de pe geamuri, îmi imaginez că pot să scrie şi pe pânze, am răspuns. Apoi, cam fără tragere de inimă, am adăugat: Dar nu văd fantome care să-mi descuie uşa din față. Sau care să pună o pânză pe şevalet, la o adică.

— Pânza nu era deja acolo? întrebă Wireman.

— Sunt aproape sigur că nu. Cele albe sunt strânse toate în colț.

— Cine e sora? vru să afle Jack. Cine e sora de care întreabă ele?

— Trebuie să fie Elizabeth, am spus. Ea a fost singura soră rămasă.

— Aiurea, făcu Wireman. Dacă Tessie şi Laura s-ar fi aflat de cealaltă parte a legendarei lumi a umbrelor, n-ar fi avut nici-o problemă s-o localizeze pe sora Elizabeth; a fost chiar aici pe Duma Key vreme de mai bine de cincizeci şi cinci de ani, iar Duma era singurul loc pe care *ele* l-au cunoscut vreodată.

— Dar celelalte? am întrebat.

— Maria şi Hannah au murit amândouă, spuse Wireman. Hannah în anii şaptezeci, în New York - Ossining, cred - şi Maria la începutul anilor optzeci, undeva în vest. Amândouă măritate, Maria de două ori. Ştiu asta de la Chris Shannington, nu de la domnişoara Eastlake. Ea vorbea uneori despre tatăl ei, dar aproape niciodată despre surorile ei. S-a izolat de restul familiei după ce ea şi John s-au întors pe Duma în 1951.

Unde sora noastră?

— Şi Adriana? Ce ştii despre ea?

El ridică din umeri.

— *Quien sobe?* A înghiţit-o istoria. Shannington crede că ea şi proaspătul ei soţ probabil s-au întors în Atlanta după ce au încetat căutările după *ăle mici;* n-au fost prezenţi la slujba memorială.

— Poate l-a învinuit pe tată de cele întâmplate, propuse Jack. Wireman aprobă din cap.

— Sau poate pur şi simplu n-a mai suportat să rămână aici.

Mi-am amintit expresia ţâfnoasă, de „vreau să fiu altundeva“, a Adrianei din portretul de familie, şi mi-am spus că poate Wireman a nimerit-o.

— În orice caz, continuă el, şi ea trebuie să fi murit. Dacă ar fi în viaţă, ar avea aproape o sută de ani. Slabe şanse să fie aşa.

Unde sora noastră?

Wireman mă prinse de braţ şi mă întoarse spre el. Era tras la faţă şi bătrân.

— *Muchacho,* dacă ceva supranatural a ucis-o pe domnişoara Eastlake ca să-i închidă gura, poate ar trebui să prindem pontul şi să plecăm de pe Duma Key.

— Cred că e prea târziu pentru asta, am spus.

— De ce?

— Pentru că ea s-a trezit din nou. Aşa a spus Elizabeth înainte să moară.

— Cine s-a trezit?

— Perse, am răspuns.

— Asta cine-i?

— Nu ştiu, am spus. Dar cred că datoria noastră este s-o cufundăm înapoi în somn.

IX

Nou, coşuleţul de picnic fusese stacojiu, şi îşi pierduse doar puţin din culoare în cursul îndelungatei sale vieţi, poate pentru că o bună parte din ea şi-o petrecuse pus la păstrare în pod. Am început ridicându-l de o toartă. Blestemăţia aia era grea, sigur că da; în jur de zece kilograme, bănuiam. Răchita de pe fund, deşi împletită strâns, făcuse o mică burtă. L-am aşezat înapoi pe covor, am împins toartele de lemn pe o parte şi cealaltă şi am dat peste cap capacul cu balamale care scârţâiră puţin.

Erau creioane colorate, majoritatea intens folosite şi acum doar nişte cioturi. Şi erau desene făcută de un copil-geniu cu mai bine de optzeci de ani în urmă. O fetiţă care căzuse din şaretă la vârsta de doi ani şi se lovise la cap şi se trezise cu crize şi o abilitate magică de a desena. Ştiam asta chiar dacă desenul de pe prima pagină nu era nici pe departe un desen - nu cu adevărat, ci asta:

<< Imagine pag 442 >>

Am ridicat-o. Dedesubt era asta

<< Imagine pag 442 >>

După asta, desenele *deveneau* desene, demonstrând o tehnică şi un grad de complexitate care creşteau cu o rapiditate incredibilă. Asta doar dacă, vreau să spun, nu se întâmpla să fii un tip precum Edgar Freemantle, care nu făcuse decât mâzgăliturі până când un accident de şantier îl lăsase fără un braţ, îi zdrobise craniul şi aproape că-i luase viaţa.

Desenase câmpii. Palmieri. Plaja. O uriaşă faţă neagră, rotundă ca o minge de baschet, cu o gură roşie zâmbitoare - probabil Melda, menajera, deşi această Melda, văzută în prim-plan extrem, semăna cu un copil suferind de gigantism. Apoi alte animale - ratoni, o ţestoasă, o căprioară, un linx - erau de mărime normală, dar mergând pe golf sau plutind în aer. Am

găsit un bâtlan, executat în cel mai mic detaliu, stând pe balustrada balconului casei în care crescuse ea. Imediat sub ea era o altă acuarelă cu aceeaşi pasăre, numai că de data aceasta plana cu capul în jos deasupra piscinei. Ochii sfredelitori care priveau din desen aveau aceeaşi nuanță ca piscina însăşi. *Făcea ceea ce făceam şi eu,* mi-am spus, şi pielea începu din nou să mă furnice. *Încerca să reinventeze normalul, să-l facă nou transformându-l într-un vis.*

Oare cum ar fi reacționat Dario, Jimmy şi Alice dacă ar fi văzut desenele acelea? S-ar fi dat de ceasul morții, eram sigur.

Iată două fetițe - Tessie şi Laura, fără-ndoială - cu zâmbete largi, de bostan de Haloween, care le depăşeau intenționat marginile fețelor.

Iată un tătic mai mare decât casa lângă care stătea - probabil că acela era primul Heron's Roost - fumând o țigară cât o rachetă. Un inel de fum încercuia luna de pe cer.

Iată două fetițe în salopete verde-închis pe un drum de pământ, cu manualele de şcoală aşezate în echilibru pe cap, aşa cum poartă fetele africane oalele de lut: Maria şi Hannah, nu încape îndoială. În spatele lor se întindea un şir de broaşte. Sfidând efectul de perspectivă, broaştele erau tot mai mari în loc de mai mici.

Urma faza *Cailor zâmbitori* ai lui Elizabeth. Erau o duzină sau mai mult. Am frunzărit desenele, apoi m-am întors la unul anume şi l-au lovit cu degetul.

— Ăsta e cel care a apărut în articolul de ziar. Wireman spuse:

— Mergi puțin mai departe. Încă n-ai văzut nimic.

Alți cai... alte portrete de familie, redate în creion sau cărbune sau în acuarele vesele, membrii familiei aproape întotdeauna ținându-se de mână ca nişte decupaje din hârtie... apoi o furtună, apa din piscină zbuciumată în valuri, crengile unui palmier transformate de vânt în fanioane franjurate.

Erau peste o sută de desene. O fi fost ea doar un copil, însă era în plin proces de efuzionare. Încă două sau trei desene cu

furtună... poate uraganul Alice care scosese la lumină comoara lui Eastlake, poate doar o mare furtună cu tunete, era imposibil să fii sigur... apoi golful... din nou golful, de data aceasta cu peşti zburători mari cât delfinii... Golful cu pelicani ce par să aibă curcubee în gură... Golful la apus... şi...

M-am oprit, cu respirația captivă în gât.

În comparație cu multe dintre cele pe care le văzusem, acesta era de o simplitate exemplară, doar silueta unei corăbii pe fundalul luminii la apus, surprins în momentul de cotitură dintre zi şi întuneric, însă tocmai această simplitate îi dădea putere. În mod sigur asta gândisem şi eu când desenasem acelaşi lucru în prima noapte la Marele Roz. Iată acelaşi cablu bine întins între prora şi ceea ce la vremea lui Elizabeth s-ar fi numit turn Marconi, creând un sclipitor triunghi portocaliu. Iată aceeaşi gradare ascendentă a luminii, portocaliu spre albastru. Era până şi aceeaşi suprapunere nu chiar întâmplătoare de culoare mâzgălită care făcea corabia - mai subțire decât fusese a mea - să semene cu o fantomă în depărtare, croindu-şi anevoie drum spre nord.

— Şi eu am desenat asta, am spus fără suflu.

— Ştiu, zise Wireman. Am văzut desenul. L-ai intitulat *Prima.*

Am frunzărit mai departe, trecând cu rapiditate peste teancuri mari de acuarele şi desene în creioane colorate, ştiind ce voi găsi până la urmă. Şi da, aproape de fundul coşulețului am dat peste primul desen cu *Perse* făcut de Elizabeth. Numai că ea o desenase nouă, o frumusețe suplă cu trei catarge şi cu velele strânse, stând pe apele albastru-verzui ale golfului sub inconfundabilul soare â la Elizabeth Eastlake, care împrăştie lungi raze fericite de lumină. Era o minunată operă de artă, care mai că nu cerea o coloană sonoră în stil calipso.

Dar spre deosebire de celelalte desene, părea fals.

— Nu te opri aici, *muchacho.*

Corabia... corabia... familia, patru dintre rudele ei, în orice caz, stând pe plajă cu mâinile împreunate ca la decupajele din hârtie şi cu zâmbetele alea mari marca Elizabeth... corabia...

casa, cu ceea ce părea a fi o statuie ornamentală pe peluză, un negru cu capul în jos... corabia, rândunica aceea albă splendidă... John Eastlake...

John Eastlake *strigând...* cu sângele curgându-i din nas şi dintr-un ochi...

M-am uitat țintă la desen, încremenit. Era o acuarelă făcută de un copil, însă făcută cu o pricepere diavolească. Înfățişa un om ce părea înnebunit de teroare, durere sau amândouă.

— *Dumnezeule* mare, am spus.

— Încă unul, *muchacho,* zise Wireman. Mai este un desen.

Am întors desenul cu omul strigător. Acuarelele vechi şi uscate scrâşniră ca nişte oase. Sub tatăl care striga era din nou corabia, numai că de data aceasta era de fapt corabia mea, *Perse* a mea. Elizabeth o pictase pe timp de noapte, şi nu cu pensula - încă mai desluşeam străvechile urme uscate ale degetelor ei de copil în vâltoarea de cenuşiu şi negru. De data aceasta părea că în sfârşit văzuse dincolo de masca lui *Perse.* Punțile erau făcute aşchii, velele atârnau şi erau pline de găuri. În jurul ei, albastre în lumina unei luni care nu zâmbea şi nici nu împrăştia raze de fericire, sute de brațe scheletice ieşeau din apă într-un salut lichid. Şi, stând pe puntea din față, era o arătare umflată, palidă, vag feminină, îmbrăcată în ceva putred ce putea să fi fost pelerină, linţoliu... sau mantie. Era mantia-roşie, mantia *mea* roşie, numai că văzută din față. În capul arătării se deschideau trei găvane goale, iar rânjetul ei depăşea marginile feței într-un amalgam nebunesc de buze şi dinți. Era mult mai oribilă decât cea din tablourile mele cu *Fata şi corabia,* pentru că mergea direct la subiect fără a face vreo pauză ca mintea să o prindă din urmă. *Asta-i groaza supremă,* mi-am spus. *Asta-i tot ce te-ai temut vreodată că vei găsi aşteptându-te în întuneric. Vezi cum rânjetul arătării îi iese de pe față în bătaia lunii. Vezi cum înecații o salută.*

— Cristoase, am spus, uitându-mă la Wireman. Când crezi? După ce surorile ei...?

— Probabil. Ăsta trebuie să fi fost modul ei de a înfrunta situația, nu crezi?

— Nu ştiu, am zis. O parte din mine încerca să se gândească la fetele mele şi altă parte încerca să n-o facă. Nu ştiu cum un copil - orice copil - poate produce aşa ceva.

— Memoria colectivă, zise Wireman. Aşa ar numi-o jungienii.

— Şi cum de am ajuns eu să pictez aceeaşi afurisită de corabie? Poate aceeaşi afurisită de *creatură,* numai că din spate? Au jungienii şi despre asta vreo teorie?

— În desenul lui Elizabeth nu scrie *Perse,* arătă Jack.

— Trebuie să fi avut patru ani, am spus. Mă îndoiesc că numele i-a spus cine ştie ce. M-am gândit la desenele ei mai vechi - cele în care corabia aceasta fusese o frumoasă minciună albă în care ea crezuse scurt timp. Mai ales odată ce a văzut ce este cu adevărat.

— Vorbeşti de parcă ar fi reală, spuse Wireman.

Gura îmi era foarte uscată. M-am dus la baie, am umplut un pahar cu apă şi l-am dat pe gât.

— Nu ştiu ce să cred despre asta, am zis, dar am o regulă generală în viață, Wireman. Dacă o persoană vede un lucru, ar putea fi o halucinație. Dacă doi oameni îl văd, şansele de a fi ceva real cresc exponențial. Eu şi Elizabeth am văzut-o amândoi pe *Perse.*

— În *imaginația* voastră, sublinie Wireman. Ați văzut-o în *imaginația* voastră.

Am arătat cu degetul spre fața lui şi am spus:

— Ai văzut de ce e în stare imaginația mea.

Nu răspunse, dar încuviință din cap. Era foarte palid.

— Ai spus: „Odată ce a văzut ce este cu adevărat“, zise Jack. Dacă vasul din imagine este real, ce este, mai exact?

— Cred că ştii, vorbi Wireman. Cred că ştim cu toții; e greu ca naiba de trecut cu vederea. Doar că ne temem s-o spunem cu voce tare. Haide, Jack. Dumnezeu urăşte laşii.

— Bine, e o corabie a morții, spuse Jack. Vocea lui era plată în studioul meu curat, bine luminat. Duse mâinile la cap şi-şi

trecu încet degetele prin păr, zburlindu-l mai tare ca oricând. Dar vă spun ceva, băieți: dacă asta mă paşte la sfârşitul vieții, îmi cam doresc să nici nu mă fi născut.

X

Am pus teancul gros de desene şi acuarele deoparte pe covor, fericit să le iau pe ultimele două din fața ochilor. Apoi m-am uitat la ce se aflase sub lucrările ei, făcând coşulețul atât de greu.

Era muniție pentru pistolul cu harpon. Am scos de acolo una dintre săgețile acelea butucănoase. Era lungă cam de patruzeci de centimetri şi destul de grea. Tija era din oțel, nu aluminiu - nu ştiam sigur dacă aluminiul fusese folosit în anii douăzeci. În vârf avea trei lame şi, chiar dacă le lipsea luciul, păreau ascuțite. Am atins una cu buricul degetului şi o mărgeluță de sânge îmi apăru imediat pe piele.

— Ar trebui să dezinfectezi rana, mă sfătui Jack.

— Da, chiar aşa, am spus. Am rotit săgeata în soarele după-amiezii, trimițând reflexii dănțuitoare pe pereți. Avea propria ei frumusețe urâtă, un paradox rezervat poate doar anumitor arme.

— Asta n-ar ajunge prea departe sub apă, am spus. Nu la cât e de grea.

— Ai fi surprins, zise Wireman. Pistolul declanşează un arc *şi* un cartuş cu C02. Are o putere bunicică. Iar în zilele de atunci ajungea să bată pe distanță scurtă. Golful forfotea de peşti, chiar şi aproape de mal. Dacă Eastlake voia să împuşte ceva, o putea face de obicei de la unul sau doi metri.

— Nu înțeleg vârfurile astea, am spus.

Wireman recunoscu:

— Nici eu. Elizabeth avea cel puțin o duzină de harpoane, inclusiv cele patru afişate pe peretele din bibliotecă, şi niciunul nu semăna cu astea.

Jack se dusese în baie şi se întorsese cu o sticlă de apă oxigenată. Acum îmi luă harponul din mână şi-i examina vârful cu trei lame.

— Ce-i ăsta? Argint?

Wireman schiță un pistol din degetul mare şi arătătorul şi-l îndreptă spre el.

— Nu te entuziasma prea tare, dar Wireman crede că ai nimerit-o la fix.

— Şi nu pricepeți? întrebă Jack.

Eu şi Wireman ne-am privit reciproc, apoi ne-am îndreptat atenția înapoi spre Jack.

— Nu v-ați uitat la filmele potrivite, zise el. Gloanțele de argint sunt folosite la uciderea vârcolacilor. Nu ştiu dacă argintul are sau nu efect şi asupra vampirilor, dar e clar că *cineva* credea că are. Sau că ar putea avea.

— Dacă sugerezi că Tessie şi Laura Eastlake sunt vampiri, spuse Wireman, trebuie să li se fi făcut o sete teribilă din 1927 şi până acum.

Se uită la mine, aşteptând să-l susțin.

— Cred că Jack e pe pista cea bună, am spus. Am luat sticla de apă oxigenată, am înmuiat în ea degetul la care mă tăiasem şi am scuturat sticla de câteva ori.

— Aşa face un bărbat adevărat, spuse Jack, rânjind.

— De ce, aveai de gând să bei din ea? am întrebat şi, după un moment de gândire, eu şi Jack am izbucnit în râs.

— Hă? făcu Wireman. Nu pricep.

— Nu contează, spuse Jack, rânjind mai departe. Apoi îşi recapătă seriozitatea. Dar nu există vampiri pe lumea asta, Edgar. Poate că există fantome, asta sunt dispus să admit - cred că aproape toată lumea crede că fantomele pot să existe - însă vampiri nu există. Se lumină când îi veni o idee. Pe deasupra, e nevoie de un vampir pentru a face un alt vampir. Gemenele Eastlake s-au *înecat.*

Eu am luat din nou în mână harponul cel scurt şi l-am întors pe toate părțile, făcând ca lumina reflectată în vârful lui mătuit să se plimbe pe perete.

— Totuşi, asta îți dă de gândit.

— Adevărat, aprobă Jack.

— La fel şi uşa pe care ați găsit-o descuiată când ați adus coşuleţul de picnic, am spus. Urmele. Pânza luată din raft şi aşezată pe şevalet.

— Vrei să spui că până la urmă aici a fost mâna bibliotecarului nebun, *amigo?*

— Nu. Doar că... Vocea mi se frânse, se întrerupse. Trebuia să mai iau o gură de apă înainte să pot spune ce trebuia spus. Doar că poate că vampirii nu sunt singurii care se pot întoarce din morți.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Jack. Despre zombie? M-am gândit la *Perse* cu velele ei putrede.

— Hai să-i numim dezertori.

XI

— Eşti sigur că vrei să rămâi singur la noapte aici, Edgar? întrebă Wireman. Pentru că eu nu-s sigur că-i o idee prea bună. Mai ales în tovărăşia teancului ăluia de desene vechi. Suspină. Ai izbutit să-i insufli lui Wireman o stare de înfrigurare de primă clasă.

Şedeam afară, în camera Florida, urmărind cum soarele îşi începe lunga şi lenta coborâre spre orizont. Adusesem brânză şi biscuiți.

— Nu-s sigur că lucrurile ar merge altfel, am spus. Consideră-mă un pistolar al lumii artistice. Eu pictez singur, partenere.

Jack mă privi pe deasupra unui pahar plin de ceai cu gheață.

— Ai de gând să *pictezi?*

— Ei, bine... să desenez. Asta ştiu să fac cel mai bine.

Iar când m-am gândit la o anumită pereche de mănuşi de grădinărit — JOS imprimat pe dosul uneia, MÂINILE pe dosul celeilalte - mi-am spus că e suficient să desenez, mai ales dacă

le făceam cu creioanele colorate ale micuței Elizabeth Eastlake.

M-am întors spre Wireman.

— Tu trebuie să fii la pompele funebre în seara asta, corect?

Wireman aruncă o privire la ceas şi scoase un suspin.

— Corect. De la şase la opt. Mâine sunt alte vizite în program de la prânz până la două. Rude de departe care vin să-şi arate colții la intrusul uzurpator.

Acela sunt eu. Apoi actul final, poimâine. Slujba funerară la Unitarian Universalist Church din Osprey. Asta e la ora zece. Urmată de incinerarea corpului la Abbot-Wexler. Foc şi pară, dulce Elizabeth.

Jack făcu o grimasă.

— Ce *scârbos.*

Wireman încuviință din cap.

— *Moartea* e scârboasă, fiule. Ți-aminteşti ce cântam în copilărie? „Viermii se târăsc înăuntru, viermii se târăsc afară, iar puroiul curge ca spuma de bărbierit.“

— Frumos, am spus.

— Mda, fu de acord Wireman. Îşi alese un alt biscuit, îl privi, apoi îl aruncă violent înapoi pe tavă. Biscuitul ricoşa şi căzu pe jos. Asta-i o nebunie. Toată tărăşenia.

Jack culese biscuitul, păru să contemple ideea de a-l mânca, apoi îl puse deoparte. Poate se decisese că a mânca biscuiți luați de pe podeaua unei camere Florida nu este un lucru demn de un bărbat adevărat. Poate că aşa era. Atât de multe nu sunt.

I-am spus lui Wireman:

— În seara asta, când te întorci de la pompele funebre, treci pe la mine, bine?

— Da.

— Dacă-ți spun că sunt bine, să te duci liniştit acasă, aşa să faci.

— Să nu te întrerup dacă te întreții cu muza ta. Sau cu spiritele.

Am aprobat, pentru că nu greşea foarte tare. După aceea m-am întors spre Jack.

— Iar tu stai la *El Palacio* cât timp Wireman e la pompele funebre, aşa-i?

— Sigur, dacă aşa vreți voi, băieți.

Părea puțin neliniştit de ideea asta, şi nu-l învinovățeam. Era o casă mare, Elizabeth locuise în ea mult timp şi acolo era cea mai proaspătă amintire a ei. Şi eu aş fi fost neliniştit, dacă n-aş fi fost sigur că spiritele rele de pe Duma Key se aflau în alt loc.

— Dacă te sun, să vii degrabă.

— Sigur. Sună-mă pe fixul de la *Palacio* sau pe mobilul meu.

— Eşti sigur că-ți funcționează mobilul? Tânărul păru puțin ruşinat.

— Bateria era cam slabă, atâta tot. Dar am încărcat-o în maşină. Wireman spuse:

— Mi-aş dori să înțeleg mai bine de ce simți că trebuie să te implici mai departe în treaba asta, Edgar.

— Pentru că încă nu s-a încheiat. Ani la rând aşa a fost. Ani la rând, Elizabeth a trăit aici în linişte şi pace, mai întâi cu tatăl ei şi apoi singură. A făcut acte de caritate, a avut prieteni, a jucat tenis, a jucat bridge - aşa mi-a spus Mary Ire - şi mai presus de orice, s-a implicat pe scena artistică a Coastei însorite. A dus viața liniştită şi plină de bucurii a unei vârstnice cu mulți bani şi puține alte vicii în afară de fumat. Apoi lucrurile au început să se schimbe. *La loteria.* Chiar tu ai spus-o, Wireman.

— Chiar eşti convins că ceva a făcut ca toate acestea să se întâmple, spuse el. Nu cu neîncredere; cu consternare.

— Asta crezi *tu,* am răspuns.

— Uneori cred. Nu asta *vreau* să cred. Că există ceva tentacule atât de lungi... cu vedere atât de bună încât să te vadă pe tine... să mă vadă pe mine... Dumnezeu ştie pe cine sau ce altceva...

— Nici mie nu-mi place, am spus, dar asta era departe de adevăr. Adevărul era că nu-mi plăcea situația nici cât negru sub unghie. Nu-mi place ideea că o entitate e posibil să-şi fi întins tentaculul şi s-o fi ucis pe Elizabeth - s-o fi speriat poate de moarte - doar ca să-i închidă gura.

— Şi crezi că poți afla din desenele alea ce se întâmplă.

— Intru câtva, da. Cât de mult n-o să ştiu decât când o să încerc.

— Şi după aia?

— Depinde. Aproape sigur un drum în partea de sud a insulei. Acolo au rămas lucruri neîncheiate.

Jack îşi puse jos paharul de ceai.

— Ce lucruri neîncheiate? Am clătinat din cap.

— Nu ştiu. Desenele ei mi-ar putea spune.

— Numai să nu te laşi prins de val şi să descoperi că nu te mai poți întoarce la mal, spuse Wireman. Asta s-a întâmplat cu fetițele alea două.

— Ştiu, am spus.

Jack arătă cu degetul spre mine.

— Ai grijă de tine. Aşa face un bărbat adevărat. Am încuviințat din cap şi am arătat şi eu cu degetul spre el.

— Un bărbat adevărat.

15. Intrusul

I

Douăzeci de minute mai târziu şedeam în Micul Roz cu maculatorul în poală şi cu coşulețul roşu de picnic alături. Direct în față, umplând fereastra dinspre vest cu lumină, era golful. Mult sub mine era murmurul scoicilor. Pusesem şevaletul deoparte şi acoperisem masa de lucru pătată de vopsele cu o bucată de ştergar. Deasupra aşezasem rămăşițele creioanelor ei colorate proaspăt ascuțite. Nu rămăsese mare

lucru din creioanele acelea, care erau groase şi cumva antice, dar îmi făceam socoteala că aveau să-mi fie suficiente. Eram pregătit.

— Ba pe dracu', am spus. Niciodată nu aveam să fiu pregătit pentru asta, şi o parte din mine spera că nu se va întâmpla nimic. Eu credeam însă contrariul. Credeam că din cauza aceasta Elizabeth voise să-i găsesc desenele. Dar cât din ceea ce se afla în coşuleţul roşu chiar îşi amintise ea? Bănuiala mea era că uitase bună parte din ceea ce i se întâmplase când era doar o copilă chiar înainte ca Alzheimer-ul să complice lucrurile. Pentru că uitarea nu este întotdeauna involuntară. Uneori este *intenționată.*

Cine ar vrea să-şi amintească ceva atât de îngrozitor, încât îl făcuse pe tatăl tău să strige până ce a sângerat? Mai bine să o termini definitiv cu desenatul.

Să intri direct în sevraj. Mai bine să le spui oamenilor că nu eşti în stare să desenezi nici oameni din linii, că atunci când vine vorba de artă eşti ca absolvenții bogați care susțin echipele sportive ale colegiului lor: dacă nu poți fi atlet, fii un susținător al atletismului. Mai bine să ți-o scoți complet din minte, iar la bătrânețe senilitatea insidioasă va avea grijă de restul.

O, o parte din acea veche abilitate ar putea încă rămâne - ca un țesut cicatrizat pe *duramater,* urmarea unei vechi răni (provocate de căderea dintr-o şaretă, să spunem) - şi poate că va trebui să găseşti modalități de a o lăsa să se manifeste din când în când, s-o exprimi ca o acumulare de puroi a unei infecții care nu se va vindeca niciodată complet. Aşa că începi să te interesezi de arta altora. Devii, la drept vorbind, o *patroană* a artelor. Şi dacă asta tot nu e de ajuns? Păi, poate începi să colecționezi figurine şi clădiri de porțelan. Începi să-ți clădeşti un Oraş de Porțelan. Nimeni n-ar spune că crearea unui asemenea *tableaux* este artă, însă e în mod clar o ocupație creativă, şi acest regulat exercițiu de imaginație - aspectul lui vizual, în special - e suficient pentru a o face să înceteze.

Pentru a face să înceteze ce?

Furnicătura, desigur.

Furnicătura aia blestemată.

M-am scărpinat la brațul drept, am trecut cu mâna prin el şi pentru a zecea mia oară mi-am atins coastele. Am dat pe spate coperta maculatorului la prima pagină.

Începeți cu o suprafață albă.

Mă chema, aşa cum eram sigur că astfel de foi albe o chemaseră pe ea.

Umple-mă. Pentru că albul este absența memoriei, culoarea lui „nu-mi aduc aminte“. Fă. Arată. Desenează. Şi atunci, furnicătura o să dispară. Pentru o vreme, confuzia se va micşora.

Te rog să rămâi pe Duma, spusese ea. *Orice s-ar întâmpla. Avem nevoie de tine.*

Credeam că asta ar putea fi adevărat.

Am desenat cu rapiditate. Doar câteva tuşe. Ceva ce putea fi o trăsură. Sau poate o şaretă - nemişcată şi aşteptând poneiul.

— Au trăit aici destul de fericiți, m-am adresat studioului gol. Tată şi fiică. Apoi Elizabeth a căzut din şaretă şi a început să deseneze, neobişnuitul uragan a răscolit fundul golfului, fetițele s-au înecat. Apoi au plecat toți în Miami şi problemele încetează. Iar când s-au întors după aproape douăzeci şi cinci de ani...

Sub şaretă am scris BINE. Am făcut o pauză. Am adăugat DIN NOU.

BINE DIN NOU.

Bine, şoptiră scoicile sub mine. *Bine din nou.*

Da, fuseseră bine, John şi Elizabeth fuseseră bine. Şi după moartea lui John, Elizabeth continuase să fie bine. Bine în compania expozițiilor ei de artă. Bine în compania porțelanurilor ei. Apoi, cine ştie de ce, lucrurile începuseră din nou să se schimbe. Nu ştiam dacă moartea soției şi a fiicei lui Wireman fuseseră o parte din acea schimbare, dar credeam că e posibil să fi fost. Cât despre sosirea lui şi a mea pe Duma

Key, nu credeam că e vreo umbră de îndoială. Nu aveam niciun motiv rațional să cred asta, dar o credeam.

Lucrurile pe Duma Key decurseseră normal... apoi ciudat... apoi, pentru o perioadă lungă, îşi reintraseră în normalitate. Iar acum...

Ea s-a trezit.

Masa se scurge.

Dacă voiam să ştiu ce se petrecea acum, trebuia să aflu ce se petrecuse atunci. Periculos ori nu, *trebuia* să aflu.

II

Am luat primul ei desen, care nu era câtuşi de puțin un desen, ci doar o linie nesigură trasată pe mijlocul hârtiei. Am luat-o în mâna stângă, am închis ochii şi m-am prefăcut că o ating cu cea dreaptă, aşa cum făcusem cu mănuşile de grădinărit JOS MÂINILE ale lui Pam. Am încercat să-mi văd degetele de la mâna dreaptă cum se plimbă peste acea linie ezitantă. Le-am văzut - oarecum - dar am simțit un soi de disperare. Aveam de gând să fac asta cu toate desenele ei? Probabil că erau douăsprezece duzini, iar asta era o estimare largă. De asemenea, nu mă simțeam tocmai copleşit de informații parapsihologice.

Ia-o uşor. Roma n-a fost clădită într-o oră.

Am hotărât că puțin Radio Free Bone nu-mi putea face rău, ba dimpotrivă, îmi va face bine. M-am ridicat, ținând antica bucată de hârtie în mâna dreaptă şi, desigur, aceasta căzu ca o frunză la podea, pentru că mâna dreaptă nu *exista.* M-am aplecat s-o ridic, spunându-mi că greşisem proverbul, că proverbul era *Roma n-a fost clădită într-o* zi.

Dar Melda zice olă.

M-am oprit, ținând foaia de hârtie în mâna stângă. Mâna pe care macaraua nu reuşise s-o atingă. Oare asta era o amintire adevărată, ceva ce să fi ieşit din desen, ori doar ceva născocit de mine? Doar mintea mea, încercând să-mi facă pe plac?

— Nu e un desen, am spus, privind linia ezitantă.

Nu, dar s-a vrut a fi un desen.

M-am lăsat înapoi în scaun cu un zgomot puternic. N-a fost un act voluntar; s-a datorat mai mult genunchilor mei, care-şi pierdură puterea şi cedară. Am privit linia, apoi m-am uitat pe geam. De la golf la linie. De la linie la golf.

Elizabeth încercase să deseneze orizontul. Fusese prima ei grijă.

Da.

Am luat maculatorul şi am ales unul dintre creioanele ei. Nu conta care anume, atât timp cât era al ei. În mâna mea părea prea mare, prea gros. Mai părea şi perfect la locul lui. Am început să desenez.

Pe Duma Key, asta ştiam cel mai bine să fac.

III

Am desenat un copil şezând pe oliță. Avea capul bandajat. Avea un pahar într-o mână. Celălalt braț era petrecut pe după gâtul tatălui. Bărbatul purta cămaşă de corp şi avea spumă de ras pe obraji. În fundal, doar o umbră, se vedea menajera. Nu apăreau brățări în desenul acesta, pentru că ea nu le purta mereu, însă năframa o avea înfăşurată pe cap, cu nodul în față. Nan Melda, persoana cea mai apropiată de o mamă pe care Libbit o cunoscuse vreodată.

Libbit?

Da, aşa-i spuneau ei. Aşa-şi spunea şi ea. Libbit, micuța Libbit.

— Cea mai mică dintre toate, am murmurat şi am dat peste cap prima pagină a maculatorului. Creionul - prea scurt, prea gros, nefolosit de mai bine de trei sferturi de secol - era unealta perfectă, *canalul de comunicare* perfect. Începu iarăşi să se mişte.

Am desenat-o pe fetiță într-o cameră. Cărți apărură pe peretele din spatele ei, arătând că era vorba de un birou.

Biroul lui tati. Bandajul înfăşură capul fetiței. Ea era la o masă. Purta ceva ce părea a fi capot. Avea un

(cle-ion)

creion în mână. Unul dintre creioanele colorate? Probabil nu - nu atunci, nu încă - dar asta nu conta. Îşi găsise menirea, obiectivul, *metier-ul* ei. Şi ce foame simțea! O foame de lup!

Ea îşi spune: Îmi mai trebuie hârtie, te rog.

Ea îşi spune: Eu sunt ELIZABETH.

— S-a desenat literalmente înapoi pe lume, am spus şi, din cap până-n picioare, m-am făcut piele de găină - căci nu făcusem şi eu acelaşi lucru? Nu făcusem *exact* acelaşi lucru aici, pe Duma Key?

Aveam treabă. Mă gândeam că va fi o seară lungă şi epuizantă, însă ştiam că sunt pe punctul de a face mari descoperiri, iar ceea ce simțeam nu era spaimă - nu atunci - ci un soi de surescitare electrizantă.

M-am aplecat şi am luat al treilea desen al lui Elizabeth. Al patrulea. Al cincilea. Al şaselea. Mişcându-mă din ce în ce mai repede. Uneori mă opream să desenez, dar în cea mai mare parte a timpului nu era nevoie de asta. Acum, desenele mi se formau în minte, şi motivul pentru care nu mai trebuia să le transpun pe hârtie mi se părea clar: Elizabeth făcuse deja asta cu mult timp în urmă, când îşi revenea de pe urma accidentului care aproape că-i luase viața.

În zilele fericite, înainte ca Noveen să înceapă să vorbească.

IV

La un moment anume, în timpul interviului cu Mary Ire, ea spusese că, pentru mine, descoperirea faptului că, la vârsta de mijloc, pot picta cot la cot cu cei mai buni trebuie să fie ca şi când cineva mi-ar fi dat cheile de la o maşină puternică - un Roadrunner sau un GTO. Eu am spus da, aşa simțeam. La un alt moment spusese că trebuie să fie ca şi când cineva mi-ar fi

dat cheile de la o casă complet mobilată. O vilă, de fapt. Eu am spus da, şi asta. Şi dacă ar fi continuat cu comparațiile? Dacă ar fi spus că trebuie să fie ca şi când aş fi moştenit un milion de acțiuni Microsoft sau aş fi fost ales conducător pe viață al cine ştie cărui emirat cu rezerve infinite de petrol (şi pace) din Orientul Mijlociu? Aş fi spus da, sigur, absolut. Ca să-i fac pe plac. Pentru că întrebările acelea se refereau *la ea.* Am văzut privirea melancolică din ochii ei când le-a formulat. Erau ochii unei copile care ştie că visul ei de a deveni trapezistă profesionistă nu se va putea materializa niciodată şi că va rămâne mereu o spectatoare. Ea era critic, şi mulți critici care nu simt chemarea de a face lucrurile despre care scriu devin invidioşi şi răutăcioşi şi meschini în dezamăgirea lor. Mary nu era aşa. Mary era încă vrăjită de tot procesul creativ. Ea bea whisky dintr-un pahar de apă şi voia să ştie cum este când muza vine din neant şi te bate pe umăr, iar tu descoperi că, deşi te afli pe panta descendentă a celui de-al cincilea deceniu de viață, ai dobândit pe nepusă masă abilitatea de a zbura dincolo de lună. Aşa că, chiar dacă nu se asemăna cu condusul unei maşini rapide sau cu deținerea cheilor unei case complet mobilate, eu i-am spus că aşa este. Pentru că *nu* poți spune cum este de fapt. Poți doar să bați apa-n piuă pe marginea subiectului până când toată lumea oboseşte şi se face ora de culcare.

Dar Elizabeth ştiuse cum este.

Se vedea în desenele ei, apoi în picturile ei.

Era ca şi când, mut fiind, ți s-ar dezlega limba. Şi mai mult de atât. Mai bine. Era ca şi când ți-ar fi redată memoria, iar memoria, în definitiv, este totul la o persoană. Memoria înseamnă identitate. Ceea ce te *defineşte.* Chiar de la acea primă linie - acea incredibil de *curajoasă* primă linie menită să arate locul unde golful se întâlneşte cu cerul - ea înțelesese că vederea şi memoria sunt interşanjabile, şi îşi pusese în gând să se vindece singură.

Perse nu era în cadru. Nu la început.

Eram convins de asta.

V

În următoarele câteva ore, am intrat şi am ieşit continuu din lumea lui Libbit. Era un loc minunat şi, în acelaşi timp, înfricoşător. Uneori mâzgăleam cuvinte - *Talentul este mereu înfometat, începeți cu ceea ce ştiți* - dar cel mai mult desenam. Adevăratul nostru limbaj de comunicare erau imaginile.

Înțelegeam regresul rapid al familiei ei de la uimire la acceptare la plictiseală. Se întâmplase parțial deoarece fetița era atât de prolifică, poate mai mult deoarece era o parte din *ei,* ea era micuța lor Libbit, şi persistă mereu senzația aceea că nimic bun nu poate ieşi din Nazareth, nu-i aşa? Însă plictisul lor nu făcu decât să-i adâncească foamea. Începu să caute moduri noi de a-i ului, moduri noi de a vedea.

Şi le găsise, Domnul s-o aibă în pază.

Am desenat păsări zburând cu susul în jos şi animale călcând pe apa din piscină.

Am desenat un cal cu un zâmbet atât de mare, că-i depăşea contururile feței. Eram încredințat că atunci fusese momentul în care Perse intrase în cadru. Numai că...

— Numai că Libbit n-a *ştiut* că este Perse, am spus. Ea a crezut...

Am frunzărit înapoi prin desenele ei, aproape până la început. Până la fața neagră şi rotundă cu gură zâmbitoare. La prima vedere crezusem că era portretul pe care Elizabeth i-l făcuse lui Nan Melda, dar ar fi trebuit să-mi dau seama că nu este aşa - era un chip de copil, nu de femeie. Un chip de *păpuşă.* Imediat, mâna mea scrise NOVEEN lângă ea apăsând atât de tare, că vechiul creion galben-canar al lui Elizabeth se rupse la ultima linie a celui de-al doilea N. L-am aruncat la podea şi am luat altul.

Prin intermediul lui Noveen vorbise Perse la început, şi asta pentru a n-o speria pe micuța ei copilă-geniu. Ce putea fi mai

puțin înfricoşător decât o păpuşică neagră care zâmbea şi purta o năframă roşie pe cap, exact ca scumpa de Nan Melda?

Şi Elizabeth fusese oare şocată sau speriată când păpuşa începuse să vorbească? Nu cred. O fi fost ea extrem de talentată pe segmentul acela îngust, însă rămânea un copil de trei ani.

Noveen îi spuse ce să deseneze şi Elizabeth...

Am luat din nou maculatorul. Am desenat un tort pe podea. *Împrăştiat* pe podea. Micuța Libbit crezuse că poza aceea fusese ideea lui Noveen, însă a lui Perse fusese, punând la încercare puterea lui Elizabeth. Perse experimentând aşa cum experimentasem şi eu, încercând să afle cât de puternică este această nouă unealtă.

Apoi venise Alice.

Pentru că, îi şoptise păpuşa, exista o comoară şi furtuna o va scoate la iveală.

Prin urmare, nu fusese deloc un Alice. Şi nu fusese o Elizabeth, pentru că ea *nu* era încă Elizabeth - nici pentru familia ei, nici pentru ea însăşi. Furtuna care s-a abătut în 1927 fusese uraganul Libbit.

Pentru că lui tati i-ar fi plăcut să găsească o comoară. Şi pentru că tati trebuia să-şi ia gândul de la...

— Singură şi-a făcut patul, am spus pe o voce aspră ce nu suna ca a mea. Acum să doarmă în el.

...de la furia pe care i-o trezise Adie când fugise cu Emery, purtătorul ăla de guler de celuloid.

Da. Aşa stăteau lucrurile în capătul sudic al insulei Duma, în 1927.

L-am desenat pe John Eastlake - numai că pe fundalul cerului nu se vedeau decât înotătoarele lui şi vârful tubului de scufundare, şi o umbră sub apă. John Eastlake scufundându-se după comoară.

Scufundându-se după noua păpuşă a fiicei sale mici, deşi probabil că nu credea asta.

Lângă o înotătoare am scris DREPTUL CELUI CE GĂSEŞTE.

Imaginile mi se conturau în minte din ce în ce mai clare, de parcă ar fi aşteptat toţi aceşti ani să fie eliberate, şi m-am întrebat în treacăt dacă nu toate picturile (şi toate ustensilele folosite la crearea lor), de la acelea de pe pereţii peşterilor din Asia Centrală până la *Mona Lisa,* nu conţineau asemenea amintiri ascunse ale făuririi şi făuritorilor lor, codificate în tuşele lor ca ADN-ul.

Înotată şi dă din pişoare pan' ce zic io stop

Am adăugat-o pe Elizabeth în desenul Tăticului Scufundător, stând în apă până la genunchii ei grăsuţi, cu Noveen strânsă la subsuoară. Libbit aproape că putea să fi fost fata-păpuşă din desenul pe care Ilse îl ceruse drept cadou - cel pe care îl intitulasem *Sfârşitul jocului.*

Şi după ce a văzut toate lucrurile alea, el mă îmbrăţişează mă îmbrăţişează mă îmbrăţişează.

Am schiţat în grabă un desen mic cu John Eastlake făcând exact asta, cu masca de scafandru ridicată pe creştetul capului. Coşuleţul de picnic era alături, pe o pătură, iar pistolul cu harpon stătea pe el.

El mă îmbrăţişează mă îmbrăţişează mă îmbrăţişează.

Deseneaz-o, şopti o voce. *Desenează dreptul celui ce găseşte al lui Elizabeth. Deseneaz-o pe Perse.*

Dar nu voiam. Mă temeam de ce aş putea vedea. Şi de ce efect ar putea avea asupra mea.

Dar tati? Dar John? Cât de multe ştiuse *el?*

Am frunzărit desenele ei până la imaginea lui John Eastlake strigând, cu sânge curgându-i din nas şi dintr-un ochi. Ştiuse destule. Probabil prea târziu, dar ştiuse.

Ce se *întâmplase* mai exact cu Tessie şi Lo-Lo?

Şi cu Perse, ca s-o reducă la tăcere atâţia ani?

Ce era ea, mai exact? Nu o păpuşă, măcar asta părea sigur.

Aş fi putut continua - o imagine cu Tessie şi Lo-Lo alergând pe o cărare oarecare, mână în mână, îşi cerea deja dreptul de a fi desenată - dar începeam să ies din semitransă şi eram speriat de moarte. Pe deasupra, mi se părea că ştiu destul pentru a avea un punct de pornire; Wireman mă putea ajuta

să desluşesc restul, eram aproape sigur de asta. Am închis maculatorul. Am pus jos creionul maro al fetiței de mult dispărute - acum doar un chiştoc - şi mi-am dat seama că mi-e foame. Că sunt lihnit, de fapt. Dar genul ăsta de mahmureală nu-mi era necunoscut şi în frigider aveam mâncare din abundență.

VI

Am coborât încet scările, imaginile roindu-mi în minte - un bâtlan cu susul în jos şi cu ochi albaştri sfredelitori, copii zâmbitori, înotătoarele cât un vapor din picioarele lui tati - şi nu m-am sinchisit să aprind lumina în living. Nu era nevoie; în aprilie, puteam deja ajunge de la baza scărilor până în bucătărie şi-n întuneric ca-n nucă. Îmi însuşisem deja casa aceea solitară cu buza răsfrântă peste marginea apei şi, în ciuda tuturor lucrurilor, nu puteam concepe s-o părăsesc. În mijlocul încăperii m-am oprit, uitându-mă afară prin camera Florida la golf.

Acolo, stând la ancoră la nu mai mult de cincizeci de metri de plajă, clară şi inconfundabilă în lumina unei luni în pătrar şi a unui milion de stele, era *Perse.* Velele ei fuseseră strânse, însă o puzderie de frânghii atârnau de catargele străvechi ca nişte pânze de păianjen. *Linţoliile,* mi-am spus. *Alea-s linţoliile ei.* Tresaltă pe ape ca jucăria putredă a unui copilaş mort de mult. Punțile erau pustii, din câte puteam să văd - nici urmă de oameni ori obiecte - dar cine ştie ce se putea afla în pântecele corăbiei?

Eram în pragul leşinului. Chiar în clipa în care am conştientizat asta, am conştientizat şi motivul: încetasem să respir. Mi-am spus să trag aer în piept, dar preț de o secundă teribilă, nu se întâmplă nimic. Pieptul îmi rămase la fel de plat ca o pagină într-o carte închisă. Când se bombă în sfârşit, am auzit un uruit. Eu eram, luptându-mă să rămân în viață într-o stare conştientă. Am scos afară aerul pe care tocmai îl

inspirasem şi am inspirat din nou, de data aceasta nu atât de zgomotos. În semiîntuneric, fulgi negri îmi aglomerară câmpul vizual, apoi dispărură. M-am aşteptat ca şi corabia de afară să facă la fel - în mod sigur trebuia să fie o halucinație - dar rămase acolo, lungă de poate patruzeci de metri şi lată de douăzeci. Tresăltând pe valuri. Şi legănându-se uşor de pe o parte pe cealaltă. Bompresul mişcându-se ca un deget, părând să spună: *Ooo, om rău ce eşti, ți-a sunat cea...*

M-am plesnit peste față destul de tare cât să mi se umezească ochiul stâng şi corabia tot acolo era. Mi-am dat seama că dacă *era* acolo - cu adevărat acolo - atunci Jack o va putea vedea de pe pasarela de la *El Palacio.* Aveam un telefon în cealaltă parte a livingului, dar de unde mă aflam eu, cel din bucătărie era mai aproape. Şi avea avantajul de a sta chiar sub comutatoarele de curent. Voiam becuri aprinse, mai ales cele din bucătărie, neoanele acelea puternice. Am ieşit cu spatele din living, fără a-mi dezlipi ochii de la corabie, şi am apăsat toate cele trei comutatoare cu dosul mâinii. Neoanele se aprinseră şi, în lumina lor puternică şi precisă, am pierdut-o pe *Perse* din vedere - împreună cu tot ce se mai afla dincolo de camera Florida. Am întins mâna spre telefon, apoi m-am oprit.

În bucătăria mea era un om. Stătea lângă frigider. Purta zdrențe ude care odinioară puteau să fi fost jeanşi şi genul de tricou cu guler larg. Pe gât, pe obraji, pe frunte şi pe antebrațe creştea ceva ce păreau a fi muşchi. Partea dreaptă a craniului era zdrobită. Petale de os se țeau prin desişul lins al părului lui negru. Un ochi - cel drept - lipsea. Rămăsese doar o orbită buretoasă. Celălalt era de un argintiu straniu, deconcertant, care nu avea nimic în comun cu omenescul. Avea picioarele goale, umflate, vineții şi descărnate la glezne până la os.

Rânji la mine, buzele crăpându-i-se când se întinseră, expunând două şiruri de dinți galbeni înfipți în gingii negre, bătrâne. Ridică brațul drept şi eu am văzut ceea ce nu putea fi decât o altă relicvă a lui *Perse.* Era o pereche de cătuşe. Un

inel vechi şi ruginit era strâns la încheietura arătării. Celălalt atârna deschis ca o gură căscată.

Celălalt era pentru mine.

Scoase un şuierat de tonalitate joasă, probabil tot ce puteau produce corzile lui vocale descompuse, şi porni spre mine în lumina puternică şi precisă a neoanelor. Lăsa urme de paşi pe podeaua de lemn. Arunca umbră. Am auzit un scârțâit slab şi am văzut că purta o curea de piele udă - putredă, dar pentru moment destul de rezistentă.

Mă cuprinsese o paralizie stranie, blândă. Eram conştient, dar n-aş fi putut fugi chiar dacă înțelegeam ce însemna cătuşa aceea desfăcută şi ce era arătarea aceea: un marinar însărcinat cu înrolarea forțată. Avea să mă agate şi să mă ducă la bordul fregatei de acolo, sau goeletă, sau barchetină, sau ce mama naibii o fi fost. Aveam să devin parte din echipaj. Şi dacă la bordul lui *Perse* nu se aflau asistenți-camerişti, credeam că se află cel puțin două asistente-cameriste, una pe nume Tessie şi una pe nume Lo-Lo.

Trebuie să fugi. Măcar trage-i una cu telefonul, pentru Cristos!

Dar nu puteam. Eram ca o pasăre hipnotizată de un şarpe. Am reuşit doar să fac un pas mic înapoi în living... apoi altul... apoi un al treilea. Acum eram din nou în umbră. Arătarea stătea în pragul bucătăriei cu lumina albă a neoanelor căzând pe fața udă şi putredă şi aruncându-i umbra peste covorul din living. Continua să rânjească. M-am gândit să închid ochii şi să-ncerc să-l alung prin forța dorinței, dar asta nu avea să funcționeze; îi simțeam *mirosul,* ca un tomberon din spatele unui restaurant specializat în meniuri pe bază de peşte. Şi...

— E timpul să mergem, Edgar.

...putea să vorbească, deci. Cuvintele erau îngălate, de inteligibile.

Făcu un pas în living. Eu am mai făcut un pas mic înapoi, ştiind în adâncul sufletului că nu-mi va ajuta la nimic, că nu ajunge să păstrez distanța în felul acela, că atunci când se va sătura de joacă va țâşni pur şi simplu înainte şi-mi va prinde

cătuşa aceea de fier la încheietura mâinii şi mă va trage, urlând, jos spre apă, jos spre *caldo largo,* şi că ultimul sunet pe care-l voi auzi din lumea viilor va fi conversația scrâşnită a scoicilor de sub casă. Apoi apa avea să-mi umple urechile.

Am mai făcut totuşi un pas în spate, nefiind nici măcar sigur dacă mă îndrept spre uşă, sperând doar, apoi altul... şi o mână îmi căzu pe umăr.

Am urlat din toți rărunchii.

VII

— Ce mama mă-sii e arătarea aia? îmi şopti Wireman în ureche.

— Nu ştiu, am spus, şi suspinam. Suspinam de teamă. Ba ştiu. *Ştiu.* Uită-te la golf, Wireman.

— Nu pot. Nu îndrăznesc să-mi iau ochii de la arătarea aia.

Dar arătarea din cadrul uşii îl văzuse pe Wireman - Wireman care intrase pe uşa deschisă exact cum intrase şi ea, Wireman care sosise precum cavaleria într-un western cu John Wayne - şi se oprise la trei paşi în living, cu capul uşor aplecat, cu cătuşa legănându-se înainte şi înapoi la brațul ei întins.

— Cristoase, făcu Wireman. Corabia aia! Aia din tablouri!

— Du-te, zise arătarea. Nu avem treabă cu tine. Du-te, şi-ți poți păstra viața.

— Minte, am spus.

— Nu zău! făcu Wireman, apoi ridică vocea. Stătea chiar lângă mine şi aproape că-mi sparse timpanul. *Pleacă! Încâlci o proprietate privată!*

Tânărul înecat nu răspunse, însă se dovedi la fel de rapid pe cât mă temusem. Într-o clipă stătea la trei paşi în living. În următoarea era direct în fața mea, iar eu am avut doar o vagă, fulgerătoare impresie a modului în care străbătuse acea distanță. Mirosul ei - putreziciune şi alge şi peşti morți lichefiindu-se în soare - înflori şi deveni insuportabil. I-am

simțit mâinile glaciale cum îmi strâng încheietura şi am strigat de şoc şi groază. Motivul nu era răceala, ci *moliciunea* lor. *Flaschețea* lor. Ochiul argintiu se holba la mine, părând să-mi sfredelească creierul, şi preț de un moment am simțit că mă umple un întuneric pur. Apoi cătuşa mi se închise la încheietură cu un clinchet sec, inexorabil.

— *Wireman!* am strigat, dar Wireman dispăruse. Alerga de lângă mine, străbătea încăperea cât de repede putea.

Eu şi înecatul eram legați unul de celălalt. Mă târî spre uşă.

VIII

Wireman se întoarse chiar înainte ca mortul să apuce să mă tragă dincolo de prag. Avea ceva în mână care semăna cu un pumnal bont. Un moment am crezut că trebuie să fie unul dintre harpoanele de argint, însă acesta nu era decât efectul dorinței ardente; harpoanele de argint erau la etaj, alături de coşulețul roşu de picnic.

— Hei! zise el. Hei, tu! Da, cu tine vorbesc! *Cojudo de puta madre!*

Arătarea întoarse capul la fel de repede ca un şarpe pe cale să atace. Wireman acționa aproape la fel de repede. Ținând obiectul bont cu ambele mâini, îl avântă spre fața arătării, lovind chiar deasupra orbitei drepte. Arătarea urlă, un sunet care-mi străpunse capul ca nişte cioburi de sticlă. L-am văzut pe Wireman cum se crispează şi se împleticeşte în spate; l-am văzut cum se luptă să nu scape arma şi totuşi scăpând-o pe podeaua plină de nisip de la intrare. Nu conta. Creatura ce păruse atât de solidă îşi pierdu substanțialitatea, cu haine cu tot. Am simțit cum cătuşa de la încheietura mâinii mele îşi pierde şi ea soliditatea. Am mai văzut-o un moment, după care rămase doar apă, apă curgându-mi pe tenişi şi pe covor. Rămase doar o pată mare de apă acolo unde, cu doar o clipă în urmă, se aflase marinarul demonic.

Am simțit o substanță caldă, vâscoasă, pe față şi mi-am şters sângele de la nas şi de pe buza de sus. Wireman căzuse peste o rogojină. L-am ajutat să se ridice şi am văzut că şi el sângera pe nas. Un fir de sânge îi curgea şi pe gât, de la urechea stângă. Pulsa odată cu bătăile iuți ale inimii lui.

— Cristoase, *strigătul* ăla, zise el. Îmi curg ochii şi urechile îmi țiuie ca toți dracii. Mă auzi, Edgar?

— Da, am spus. Te simți bine?

— În afară de faptul că tocmai am văzut un mort dispărând în fața ochilor mei, cred că da. Se aplecă, luă de jos cilindrul bont şi-l sărută. Mărit fie Domnul pentru lucrurile cu picățele, zise el, apoi râse sălbatic. Chiar şi atunci când nu au picățele.

Era un sfeşnic. Vârful, acolo unde se introducea lumânarea, părea întunecat, de parcă ar fi atins ceva foarte cald, nu ceva rece şi ud.

— În toate casele domnişoarei Eastlake se găsesc sfeşnice, pentru că aici avem pene de curent tot timpul, explică el. La casa mare avem un generator, dar celelalte case nu au, nici asta. Dar spre deosebire de casele mai mici, asta *are* sfeşnice de la casa mare şi, întâmplarea întâmplărilor, acestea sunt de argint.

— Iar tu ți-ai amintit asta, am spus. M-am minunat, de fapt.

El ridică din umeri, apoi se uită spre golf. M-am uitat şi eu. Nu era nimic acolo, în afară de lumina lunii şi a stelelor pe apă. Pentru moment, cel puțin.

Wireman mă apucă de încheietura mâinii. Degetele lui mă atinseră acolo unde fusese cătuşa, şi mi-a tresărit inima.

— Ce-i? am spus, neplăcându-mi noua expresie de teamă pe care i-o citeam pe chip.

— Jack, zise el. Jack e singur la *El Palacio.*

Am luat maşina lui Wireman. Pradă terorii, nu observasem farurile şi nici n-o auzisem oprindu-se lângă a mea.

IX

Jack era bine. Fuseseră câteva telefoane de la vechi prieteni ai lui Elizabeth, dar ultimul venise la nouă fără un sfert, cu o oră şi jumătate înainte să dăm noi buzna înăuntru, plini de sânge şi cu ochii ieşiți din orbite, Wireman încă fluturând sfeşnicul în aer. La *El Palacio* nu fusese niciun intrus şi Jack nu văzuse corabia care stătuse o vreme ancorată în golf, în larg de Marele Roz. Jack mânca floricele de porumb şi urmărea o casetă video veche cu *Beverly Hills Cop.*

Ne ascultă povestea cu o uimire crescândă, dar fără nici-o urmă de reală neîncredere; era vorba de un bărbat tânăr, trebuia să-mi reamintesc, care crescuse cu emisiuni precum *Dosarele X* şi *Lost.* Pe deasupra, povestea noastră se potrivea cu ceea ce-i spuseserăm mai devreme. Când am încheiat, el luă sfeşnicul de la Wireman şi-i examina vârful, care semăna cu filamentul dintr-un bec ars.

— De ce n-a venit la mine? întrebă el. Eram singur şi complet nepregătit.

— Nu vreau să-ți afectez mândria de sine, am spus, dar nu cred că eşti tocmai o prioritate pentru persoana sau lucrul care dirijează opereta asta.

Jack se uita la urma roşie şi îngustă de la încheietura mea.

— Edgar, acolo te-a... Am aprobat din cap.

— Futu-i, făcu el pe o voce joasă.

— Ai aflat ce se petrece aici? mă întrebă Wireman. Dacă ea a trimis arătarea aia după tine, probabil crede că ai aflat sau că eşti pe punctul de a afla.

— Cred că nimeni n-o să afle vreodată toată povestea, am spus, dar ştiu cine era arătarea aia când era în viață.

— Cine? Jack mă privea cu ochii larg căscați. Stăteam în bucătărie şi Jack încă ținea sfeşnicul în mână. Acum îl puse deoparte pe tejghea.

— Emery Paulson. Soțul Adrianei Eastlake. S-au întors amândoi din Atlanta ca să ajute la căutarea lui Tessie şi a Laurei, asta e adevărat, însă după aceea n-au mai plecat de pe Duma Key. A avut Perse grijă de asta.

X

Ne-am dus în salonul în care făcusem cunoştinţă cu Elizabeth Eastlake. Masa lungă şi joasă era tot acolo, dar acum era goală. Suprafaţa ei lustruită mă lovi ca o farsă perfectă a vieţii.

— Unde sunt? l-am întrebat pe Wireman. Unde sunt porţelanurile? Unde este Oraşul?

— Am pus totul în cutii şi le-am dus în bucătăria de vară, răspunse el, arătând cu degetul spre un loc imprecis. Fără vreun motiv anume, doar că... doar că nu puteam... *Muchacho,* nu vrei nişte ceai verde? Sau o bere?

Am cerut apă. Jack spuse că acceptă o bere, dacă nu aveam nimic împotrivă. Wireman plecă să aducă băuturile. Ajunse doar până în hol, apoi începu să plângă. Erau hohote ample, zgomotoase, de genul celor pe care nu le poţi reţine oricât de tare ai încerca.

Eu şi Jack ne-am privit reciproc, apoi am întors ochii în altă parte. N-am scos niciun cuvânt.

XI

Lipsi mai mult decât îţi ia în mod normal să aduci două cutii de bere şi un pahar cu apă, dar când se întoarse, îşi recăpătase stăpânirea de sine.

— Scuze, spuse el. Nu mi se întâmplă des să pierd pe cineva iubit şi să pocnesc un vampir în faţă cu un sfeşnic, ambele în aceeaşi săptămână. De obicei, e ori una, ori alta.

Ridică din umeri într-o încercare de a-şi arăta indiferenţa. Nu-i reuşi, dar nu puteam să nu-i apreciez încercarea.

— Nu există vampiri, am spus.

— Atunci ce sunt? întrebă el. Explică-te.

— Îţi pot spune doar ceea ce mi-au spus desenele. Trebuie să ţii mine că, indiferent cât de talentată o fi fost ea, tot un copil era. Am ezitat, apoi am clătinat din cap. Nici măcar atât.

Era de-a dreptul o copiliță. Perse era... Presupun că s-ar spune că Perse era spiritul ei călăuzitor.

Wireman îşi desfăcu berea, sorbi din ea, apoi se lăsă în față.

— Dar tu? Perse e şi spiritul tău călăuzitor? A amplificat şi ceea ce faci *tu?*

— Sigur că da, am spus. Mi-a pus la încercare limitele capacității mele şi le-a extins - sunt sigur că despre asta a fost vorba în cazul lui Candy Brown. Şi-mi alege subiectele. Despre asta a fost vorba în tablourile *Fata şi corabia.*

— Şi celelalte lucrări ale tale? întrebă Jack.

— Sunt în mare parte ale mele, cred. Dar o parte... M-am oprit, luminat brusc de o idee teribilă. Am pus paharul deoparte şi aproape că l-am răsturnat. O, Cristoase!

— Ce? întrebă Wireman. Pentru Dumnezeu, ce?

— Trebuie să-ți aduci carnețelul roşu cu numere de telefon. Chiar acum.

Se duse şi-l aduse, apoi îmi dădu telefonul fără fir. Am rămas o vreme cu el în poală, nesigur pe cine să sun mai întâi. Apoi am ştiut. Însă există o regulă a vieții moderne şi mai tare bătută în cuie decât aceea care spune că un polițist nu e niciodată prin preajmă atunci când ai nevoie de el: când ai mare nevoie de o ființă umană, întotdeauna îți răspunde robotul.

Robotul mi-a răspuns şi mie acasă la Dario Nannuzzi, acasă la Jimmy Yoshida, acasă la Alice Aucoin.

— *Futu-i!* am strigat, apăsând butonul de deconectare cu degetul mare atunci când vocea preînregistrată a lui Alice începu cu „îmi pare rău că nu sunt acasă să vă răspund, dar...“

— Probabil că încă sărbătoresc, spuse Wireman. Lasă să treacă ceva timp, *amigo,* şi totul se va linişti.

— Dar nu *am* timp! am spus. Futu-i! Căcat! *Futu-i!*

El aşează mâna pe mâna mea şi spuse pe un ton liniştitor.

— Ce este, Edgar? Care e problema?

— Tablourile sunt periculoase! Poate nu toate, dar unele cu siguranță sunt!

El se gândi, apoi aprobă din cap.

— Bine. Să ne gândim la asta. Cele mai periculoase sunt, probabil, cele din seria *Fata şi corabia,* corect?

— Da. Sunt sigur că aşa este.

— Acestea sunt aproape sigur încă la galerie, aşteptând să fie înrămate şi expediate.

Expediate. Dumnezeule mare, *expediate.* Chiar şi numai cuvântul era înfricoşător.[{14}]

— Nu pot admite să se întâmple asta.

— *Muchacho,* ce nu poți admite e să te laşi abătut din drum.

Nu înțelegea că asta nu însemna o abatere din drum. Când voia, Perse putea stârni vânturi puternice.

Dar avea nevoie de ajutor.

Am găsit numărul de la Scoto şi l-am format. Îmi făceam socoteala că există măcar o vagă posibilitatea să fie cineva acolo, chiar şi la unsprezece şi un sfert în seara de după marele eveniment. Dar regula bătută în cuie se confirmă, şi-mi răspunse robotul. Am aşteptat nerăbdător, apoi am format 9 pentru a lăsa un mesaj general.

— Ascultați, oameni buni, am spus, aici Edgar. Nu vreau să expediați *niciun* tablou sau desen până când nu vă spun eu, bine? *Nici măcar unul singur.*

Țineți-le la păstrare câteva zile. Apelați la orice scuză vă vine în minte, numai nu le expediați. Vă rog. E foarte important.

Am întrerupt legătura şi m-am uitat la Wireman.

— Crezi c-o vor face?

— Ținând cont de valoarea ta de piață? Ba bine că nu. Şi tocmai te-ai scutit de o lungă şi complicată conversație. Acum, putem să ne întoarcem la...

— Nu încă.

Familia şi prietenii mei erau cei mai vulnerabili, iar faptul că plecase fiecare pe drumul lui nu mă liniştea câtuşi de puțin. Perse demonstrase deja că are tentacule lungi. Iar eu începusem să-i pun bețe în roate. Mă gândeam că e furioasă pe mine, sau speriată de mine, sau amândouă.

Primul meu impuls fu s-o sun pe Pam, dar apoi mi-am amintit ce spusese Wireman, că mă scutisem de o lungă şi complicată conversaţie. În loc de carnețelul lui Wireman, mi-am consultat propria memorie fragilă... şi măcar acum, sub presiune, funcționa.

Dar o să-mi răspundă robotul lui, m-am gândit. Şi aşa se întâmplă, dar la început nu mi-am dat seama.

„Bună, Edgar.“ Vocea lui Tom Riley, dar nu vocea lui Tom. Era golită de emoţie. *Din cauza medicamentelor pe care le ia,* mi-am spus... deşi absența aceea nu se simțise la Scoto.

— Tom, ascultă şi nu spune ni...

Dar vocea continuă. Vocea aceea absentă. „Ea o să te ucidă, ştii? Pe tine şi pe toți prietenii tăi. Aşa cum m-a ucis pe mine. Doar că eu sunt încă în viață.“ M-am clătinat pe picioare.

— *Edgar!* zise Wireman tăios. Edgar, ce se întâmplă?

— Taci, am spus. Vreau să aud.

Mesajul părea să se fi încheiat, dar încă îi mai auzeam respirația. O respirație uşoară, superficială, răzbătând taman din Minnesota. Apoi el continuă. „E mai bine să fii mort“, spuse. „Acum, trebuie să mă duc şi s-o ucid pe Pam.“

— Tom! am strigat la robotul telefonic. Tom, *trezeşte-te!*

„După ce o să fim morți, o să ne căsătorim. Va fi o nuntă la bordul navei. Aşa mi-a promis *ea.*“

— *Tom!*

Wireman şi Jack se precipitară asupra mea, unul prinzându-mă de braț, celălalt prinzându-mă de ciot. Nici n-am observat. După care:

„Lăsați un mesaj după semnalul sonor.“ Se auzi un bip, apoi pe fir se lăsă tăcerea. N-am pus jos receptorul; l-am scăpat din mână. M-am întors spre Wireman.

— Tim Riley o să-mi ucidă soția, am zis. După care am continuat, deşi cuvintele nu păreau ale mele: Poate că deja a ucis-o.

XII

Wireman nu-mi ceru explicații; îmi spuse doar s-o sun. Am dus receptorul înapoi la ureche, dar nu-mi aminteam numărul ei. Wireman mi-l citi, însă n-am reuşit să-l formez; pentru prima dată în multe săptămâni, partea afectată a vederii mele se înroşi cu totul.

Îl formă Jack în locul meu.

Am ascultat telefonul cum suna în Mendota Heights, aşteptând vocea voioasă şi impersonală a lui Pam de pe robotul telefonic - un mesaj spunând că este în Florida, dar că va răspunde la mesaje curând. Pam care nu mai era în Florida, dar care era posibil să zacă moartă pe podeaua din bucătărie, cu Tom Riley alături, la fel de mort. Viziunea era atât de clară, că puteam vedea sânge pe dulapuri şi pe cuțitul din mâna înțepenită a lui Tom.

Un sunet de clopoțel... două... trei... următorul avea să declanşeze robotul...

— Alo?

Era Pam. Părea cu răsuflarea tăiată.

— Pam! am strigat. Isuse Cristoase, chiar tu eşti? Răspunde-mi!

— Edgar? Cine ți-a spus?

Părea absolut zăpăcită. Şi tot cu răsuflarea tăiată. Sau poate nu. Vocea aceea îmi era cunoscută: uşor înfundată, aşa cum vorbea când era răcită, sau când...

— Pam, plângi cumva? După care, cu întârziere: Ce să-mi spună?

— De Tom Riley, zise ea. Credeam că la telefon va fi fratele lui. Sau - te rog, Doamne, nu! - mama lui.

— Ce-i cu Tom?

— Nu avea nimic la drumul de întoarcere, zise ea, râdea şi se fălea cu noul lui desen, a jucat cărți în partea din spate a avionului cu Kamen şi alți câțiva.

Acum *chiar* începu să plângă, suspine mari ca de electricitate statică, printre care îi răzbăteau cuvintele. Era un sunet neplăcut, însă era totodată frumos. Pentru că era un semn de viață.

— Nu avea *nimic,* reluă ea. Şi apoi, astă-seară, s-a sinucis. În ziare probabil că se va spune că a fost un accident, dar a fost o sinucidere. Aşa zice Bozie.

Bozie are un prieten polițist care l-a sunat şi i-a spus, după care m-a sunat pe mine. Tom a intrat cu maşina într-un zid de protecție cu o sută zece kilometri la oră sau şi mai mult. N-au fost urme de frânare. S-a întâmplat pe Route 23, ceea ce înseamnă că probabil se îndrepta încoace.

Am înțeles totul, şi încă fără ajutorul unui braț-fantomă. Perse voia ceva, deoarece era furioasă pe mine. Furioasă? *Furibundă.* Numai că Tom avusese un moment de luciditate - un moment de *curaj* - şi făcuse un rapid ocol într-un perete de ciment.

Wireman făcea gesturi agitate de „Ce se întâmplă?“ în fața mea. M-am întors cu spatele la el.

— Panda, el ți-a salvat viața.

— *Poftim?*

— Ştiu ce ştiu, am spus. Desenul cu care se fălea în avion... era unul al meu, aşa-i?

— Da... era atât de mândru... Edgar, *ce vrei să...*

— Avea un nume? Avea desenul un nume? Ştii cumva?

— Era intitulat *Prima.* El tot spunea: „Nu prea seamănă cu Minnesota“... ştii, cu accentul ăla de Michigan pe care-l scotea de la naftalină din când în când... O pauză, iar eu n-am intervenit pentru că încercam să gândesc. Apoi: E ceva ce ştii în modul ăla special al tău, nu?

Prima, îmi spuneam. Da, desigur. Primul desen pe care îl făcusem în Marele Roz fusese de asemenea unul dintre cele puternice. Şi Tom îl cumpărase. Afurisitul de *Prima.*

Wireman îmi luă receptorul, cu calm, dar şi cu fermitate.

— Pam? Sunt Wireman. E Tom Riley...? Ascultă, apoi încuviință din cap, iar când vorbi din nou, vocea lui era foarte calmă, foarte liniştitoare. Era o voce pe care-l auzisem folosind-o cu Elizabeth. Bine... da... da, Edgar e bine, şi eu sunt bine, toți de aici suntem bine. Îmi pare rău pentru domnul Riley, desigur. Numai că trebuie să faci ceva pentru

noi, şi e de o maximă importanță. O să te pun pe difuzor. Apăsă un buton pe care eu nici nu-l observasem până atunci. Mai eşti la aparat?

— Da...

Vocea ei era slabă, dar clară. Şi începea să-şi recapete controlul.

— Câți din familia şi dintre prietenii lui Edgar au cumpărat tablouri? Ea căzu pe gânduri.

— Nimeni din familie nu a cumpărat *tablouri,* de asta sunt sigură. Eu am scos un suspin de uşurare.

— Cred că sperau într-un fel... sau poate că „se aşteptau“ e cuvântul potrivit... ca în timp... cu ocazia zilei de naştere sau poate de Crăciun...

— Înțeleg. Deci nu au cumpărat nimic.

— N-am spus asta. Prietenul Melindei a cumpărat un desen. Despre ce-i vorba? *Care e problema cu tablourile?*

Ric. Îmi tresări inima.

— Pam, aici Edgar. Melinda şi Ric au luat desenul cu ei?

— Cu atâtea avioane, inclusiv traversarea oceanului spre Europa? El a cerut să fie înrămat şi să-i fie expediat. Nu cred că ea ştie. Era cu flori desenate în creioane colorate.

— Deci acela se află încă la Scoto.

— Da.

— Şi eşti sigură că nimeni altcineva din familie n-a cumpărat tablouri.

Îi luă poate zece secunde să se gândească. A fost o agonie. În cele din urmă, spuse:

— Nu. Sunt sigură. *Ar fi bine să fii, Panda,* mi-am spus. Dar Angel şi Helen Slobotnik au cumpărat unul. *Cutie poştală cu flori,* cred că era intitulat.

Ştiam la care se referă. Se intitula de fapt *Cutie poştală cu margarete.* Şi credeam că acela era inofensiv, credeam că acela probabil îmi aparținea sută la sută, dar...

— Nu l-au luat cu ei, aşa-i?

— Nu, pentru că voiau să meargă la Orlando mai întâi, să ia avionul spre casă de acolo. Şi ei au cerut să fie înrămat şi să

le fie expediat. Gata cu întrebările acum, doar răspunsuri. O simțeam întinerită - ca Pam pe care o luasem în căsătorie, cea care-mi ținea contabilitatea în zilele dinainte de Tom. Chirurgul tău - nu-mi amintesc cum îl cheamă...

— Todd Jamieson. Am spus-o automat. Dacă m-aş fi oprit să gândesc, n-aş fi putut da răspunsul.

— Da, el. Şi el a cumpărat un tablou şi a aranjat să-i fie trimis. Voia unul dintre cele înfricoşătoare cu *Fata şi corabia,* dar erau deja rezervate. S-a mulțumit cu o cochilie plutind pe apă.

Ceea ce putea însemna probleme. Toate cele fantastice însemnau probleme.

— Bozie a cumpărat două desene, iar Kamen unul. Kathi Green a vrut şi ea unul, dar a spus că nu şi-l permite. O pauză. Soțul ei mi s-a părut cam nătărău.

I-aş fi dat eu unul, dacă mi-ar fi cerut, m-am gândit. Wireman interveni din nou:

— Ascultă-mă acum, Pam. E nevoie de tine.

— Bine. Vocea încă puțin înfundată, dar în bună parte clară. În bună parte prezentă.

— Trebuie să-i suni pe Bozeman şi Kamen. Sună-i numaidecât.

— Bine.

— Spune-le să ardă desenele. O scurtă pauză, apoi:

— Să ardă desenele, bine, am înțeles.

— Imediat ce terminăm discuția asta, am completat eu. Puțin iritată:

— Am zis că am înțeles, Eddie.

— Spune-le că o să le dau înapoi de două ori suma plătită pe ele, sau că o să le dau alte desene, oricare vor ei, dar că alea pe care le au nu sunt sigure. *Nu sunt sigure.* Ai înțeles asta?

— Da, îi sun imediat. Şi în sfârşit puse o întrebare. Întrebarea *crucială.* Eddie, desenul acela l-a ucis pe Tom?

— Da. Vreau să mă suni din nou ca să confirmi.

I-am dat numărul de telefon. Părea că plângea iar, dar tot îl repetă la perfecție.

— Pam, mulțumesc, spuse Wireman.

— Mda, adăugă Jack. Mulțam, doamnă Freemantle. M-am aşteptat să întrebe cui se adresează, dar n-o făcu.

— Edgar, promiți că fetele nu vor păți nimic?

— Dacă n-au luat niciun tablou cu ele, vor fi bine.

— Da, zise ea. Tablourile tale blestemate. Te sunt eu înapoi. Şi închise fără niciun salut.

— Mai bine? întrebă Wireman după ce am pus receptorul în furcă.

— Nu ştiu, am spus. Dumnezeu mi-e martor cât de tare-mi doresc să fie.

Mi-am apăsat cu podul palmei mai întâi ochiul stâng, apoi pe cel drept. Dar nu *simt* că ar fi mai bine. Nu simt că am *îndreptat* lucrurile.

XIII

Am păstrat tăcerea un minut. Apoi Wireman întrebă:

— Faptul că Elizabeth a căzut din şareta aia a fost într-adevăr un accident?

Tu ce spui?

Am încercat să-mi limpezesc gândurile. Şi lucrul ăsta era important.

— După mine, a fost un accident. Când s-a trezit, a suferit de amnezie, afazie şi Dumnezeu ştie ce altceva ca urmare e unor leziuni cerebrale imposibil de diagnosticat în 1925. Pictatul a fost mai mult decât o terapie pentru ea; a fost un geniu veritabil, şi ea însăşi a fost prima ei mare operă de artă. Menajera -Nan Melda - a fost şi ea uimită. A apărut articolul acela în ziar şi presupun că toți cei care l-au citit la micul dejun au fost uimiți... dar ştii cum sunt oamenii...

— Ce-i uimeşte la micul dejun uită până la prânz, zise Wireman.

— Isuse, făcu Jack, dacă la bătrânețe o să fiu şi eu la fel de cinic ca voi doi, cred c-o să pun armele jos mai devreme.

— Isuse-*Crustoase* pentru tine, fiule, zise Wireman şi chiar râse. Fu un sunet năucitor, însă *râset* fu. Şi asta era bine.

— Interesul tuturor începuse să se stingă, am spus. Şi asta probabil că era valabil şi pentru Elizabeth. Vreau să spun: cine se plictiseşte mai repede decât un copil de trei ani?

— Numai cățeluşii şi papagalii, spuse Wireman.

— Un acces de creativitate la trei ani, zise Jack, nevenindu-i să creadă. Nebunie curată.

— Aşa că a început să... să...

M-am oprit, incapabil pentru un moment să continui.

— Edgar? întrebă Wireman încet. Te simți bine?

Nu mă simțeam, dar nu aveam încotro. Dacă nu mă simțeam bine, Tom avea să fie doar începutul.

— Doar că părea în formă la galerie. Părea să se simtă *bine,* ştii? De parcă şi-ar fi revenit complet. Dacă nu şi-ar fi vârât *ea* coada...

— Ştiu, zise Wireman. Bea nişte apă, *muchacho.*

Am băut nişte apă şi m-am forțat să revin la chestiunea de pe tapet.

— A început să experimenteze. A trecut de la creioane la desenul cu degetele, apoi la acuarele într-un interval - cred - de câteva *săptămâni.* Plus, unele dintre desenele din coşulețul de picnic au fost făcute cu stiloul, şi sunt mai mult decât sigur că unele au fost făcute cu vopsele de perete, lucru pe care am avut de gând să-l încerc şi eu. Dau un efect special când se usucă...

— Lasă asta pentru cursul de tehnică artistică, *muchacho,* îmi închise gura Wireman.

— Da. Da. Am mai băut nişte apă. Mă întorceam încet pe drumul cel bun. A început să experimenteze şi alte forme de exprimare artistică, dacă aşa se spune. Şi cred că aşa se spune. Cretă pe cărămidă. Desene în nisip pe plajă. Într-o zi a pictat fața lui Tessie cu înghețată topită pe tejgheaua din bucătărie.

Jack stătea aplecat în față, cu mâinile strânse între coapsele sale musculoase, încruntat.

— Edgar... nu inventezi asta pe moment? Ai *văzut* totul?

— Într-un fel. Uneori *chiar* am văzut. Alteori a fost mai mult ca... o undă care a ieşit din desenele ei, şi din faptul că am folosit creioanele ei.

— Dar tu ştii că e adevărat.

— Ştiu.

— Nu-i păsa dacă desenele rezistă peste timp sau nu? întrebă Wireman.

— Nu. Conta mai mult să *le facă*. A experimentat tehnici noi, după care a început să experimenteze cu realitatea. Să o modifice. Şi *atunci* a auzit-o Perse, cred, când a început să manipuleze realitatea. A auzit-o şi s-a trezit. S-a trezit şi a început s-o cheme.

— Perse a fost printre celelalte nimicuri pe care le-a găsit Eastlake, nu? întrebă Wireman.

— Elizabeth a crezut că este o păpuşă. Cea mai frumoasă păpuşă din lume. Dar nu se puteau întâlni până ce ea nu era destul de puternică.

— Despre care *ea* vorbeşti? întrebă Jack. Despre Perse sau despre fetiță?

— Probabil despre amândouă. Elizabeth era doar o copilă. Iar Perse... Perse dormise foarte mult timp. Dormise sub nisip, la cinci stânjeni dedesubt.

— Foarte poetic, zise Jack, dar nu înțeleg prea bine despre ce vorbeşti.

— Nici eu, am recunoscut. Pentru că pe *ea* nu o văd. Dacă Elizabeth a făcut desene cu Perse, le-a distrus. Mi se pare sugestiv că, la bătrânețe, s-a apucat să colecționeze figurine de porțelan, dar poate că asta-i doar o coincidență. Ceea ce ştiu este că Perse a stabilit o linie de comunicare cu copila, mai întâi prin intermediul desenelor ei, apoi prin intermediul lui Noveen, cea care până în clipa aceea fusese păpuşa ei preferată. Şi Perse a instituit un soi de... ei, bine, program de exerciții. Nu ştiu cum altfel să-l numesc. A convins-o pe Elizabeth să deseneze lucruri care aveau să se petreacă în lumea reală.

— Asta înseamnă că acelaşi lucru l-a făcut şi cu tine, spuse Jack. Candy Brown.

— Şi ochiul meu, zise Wireman. Să nu uităm ochiul meu vindecat.

— Mi-ar plăcea să cred că asta mi s-a datorat mie, am zis... dar aşa să fi fost? Au *fost* însă şi alte lucruri. Lucruri mărunte, în mare parte... folosind tablourile mele ca un glob de cristal...

M-am întrerupt. Nu prea simțeam dorința de a continua pe direcția aceea, pentru că drumul acela ducea înapoi la Tom. Tom despre care crezusem că-şi revenise.

— Spune-ne ce ai mai aflat din desenele ei, mă îndemnă Wireman.

— Bine. Să începem cu uraganul acela din afara sezonului. Elizabeth a fost cea care l-a chemat, probabil cu ajutor din partea lui Perse.

— Tu-ți *bați* joc de mine? zise Jack.

— Perse i-a spus lui Elizabeth unde se află resturile epavei şi Elizabeth i-a spus tatălui ei. Printre celelalte lucruri era o... să spunem că era o figurină de porțelan, înaltă poate de treizeci de centimetri, întruchipând o femeie frumoasă. Da, vedeam asta bine. Nu detaliile, dar figurina, da. Şi perlele goale, fără pupile, care erau ochii ei. Acela a fost premiul lui Elizabeth, dreptul celui ce găseşte, şi odată scoasă din apă, s-a apucat *într-adevăr* de treabă. Jack vorbi foarte încet.

— Care să fi fost originea unui atare lucru, Edgar?

Pe buze îmi veniră nişte cuvinte ieşite cine ştie de unde, dar în mod sigur neaparținându-mi mie: *Erau zei bătrâni în zilele acelea; regi şi regine erau.* Nu le-am rostit. Nu voiam să le aud, nici chiar în camera aceea bine luminată, aşa că am clătinat doar din cap.

— Nu ştiu. Şi nu ştiu ce drapel arbora corabia aceea când a fost împinsă încoace, spărgându-şi carena în vârful recifului Kitt şi pierzându-şi o parte din încărcătură. Nu ştiu nimic absolut sigur... dar cred că Perse are o corabie numai a ei şi,

odată eliberată de sub apă şi alipită definitiv de mintea de copil a lui Elizabeth Eastlake, a putut s-o cheme.

— O navă a morților, spuse Wireman. Trăsăturile fricii şi mirării îi făceau fața să pară copilărească. Afară, un vânt scutură frunzişul des din curte; rododendronii înclinară din capete şi am auzit toți trei sunetul egal şi somnoros al valurilor lovind țărmul. Adorasem sunetul acela din clipa în care pusesem piciorul pe Duma Key şi încă îl adoram, dar acum mă şi înspăimânta. O navă numită... cum? *Persefona?*

— Dacă preferi, am spus. Mi-a trecut şi mie prin gând că Perse este modul în care Elizabeth încerca să pronunțe numele acesta. Nu are importanță; nu vorbim acum despre mitologia greacă. Vorbim despre ceva mult mai vechi şi mai monstruos. Dar şi mai înfometat. Lucrul acesta da, îl are în comun cu vampirii. Doar că-i e foame de suflete, nu de sânge. Cel puțin aşa cred eu. Elizabeth a avut noua ei „păpuşă“ nu mai mult de o lună, şi Dumnezeu ştie cum era viața la primul Heron's Roost la vremea aceea, dar nu putea să fie plăcută.

— Atunci a cerut Eastlake să fie făcute harpoanele de argint? întrebă Wireman.

— Nu-ți pot spune. Sunt multe lucrurile pe care nu le ştiu, pentru că ceea ce ştiu vine de la Elizabeth, iar ea nu era decât o copiliță. Nu am niciun indiciu despre ce s-a întâmplat în cealaltă viață a *ei,* pentru că pe atunci renunțase la desen. Iar dacă îşi amintea vremea când desena...

— Se străduia cu toată ființa să uite, încheie Jack.

Wireman părea posomorât.

— Spre sfârşit, aproape că reuşise să dea totul uitării. Am spus:

— V-amintiți desenele în care toată lumea pare să poartă rânjetele alea mari, tâmpe, de drogați? Acolo Elizabeth încerca să recreeze lumea pe care şi-o amintea. Lumea dinainte de Perse. O lume fericită. În zilele dinainte ca surorile ei gemene să se înece era o fetiță speriată, dar nu avea curaj să spună nimic, pentru că era convinsă că toate lucrurile rele care se întâmplau erau din vina ei.

— Ce lucruri?

Întrebarea o pusese Jack.

— Nu ştiu precis, dar este un desen în care apare o statuetă de grădină, un negru cu capul în jos, şi cred că asta vorbeşte despre restul. Cred că pentru Elizabeth, în zilele acelea, *totul* părea să stea cu capul în jos. Statueta aceea spunea mai mult decât atât - eram aproape convins de asta - dar nu ştiam ce anume, iar acesta probabil că oricum nu era momentul să încerc să aflu ce. Cred că în zilele dinainte şi imediat după ce Tessie şi Laura s-au înecat, familia a fost de-a dreptul prizonieră la Heron's Roost.

— Şi doar Elizabeth ştia de ce? întrebă Wireman.

— Nu ştiu. Am ridicat din umeri. Poate că şi Nan Melda ştia ceva. *Probabil* că ştia ceva.

— Cine a fost în casă în perioada scursă între găsirea comorii şi moartea gemenelor? întrebă Jack.

M-am gândit la asta.

— Presupun că Maria şi Hannah au venit acasă de la şcoală pentru o săptămână sau două, iar Eastlake e posibil să fi fost plecat cu afaceri o parte din lunile martie şi aprilie. Cei care au fost *sigur* acolo în tot acel timp erau Elizabeth, Tessie, Laura şi Nan Melda. Şi Elizabeth a încercat să-şi facă noua „prietenă“ să dispară desenând asta. Mi-am lins buzele. Erau foarte uscate. A făcut-o cu creioanele ei colorate, cele din coşuleț. Asta se întâmpla înainte ca Tessie şi Laura să se înece. Poate cu o seară înainte. Pentru că înecul lor a fost o pedeapsă, nu? Aşa cum şi faptul că Tom urma s-o ucidă pe Pam ar fi fost pedeapsa *mea,* pentru că mi-am vârât nasul unde nu-mi fierbea oala. E clar asta, nu?

— Cristoase, atotputernice, şopti Jack. Wireman era foarte palid.

— Până atunci, nu cred că Elizabeth a înțeles. M-am gândit la asta, apoi am ridicat din umeri. La naiba, nu-mi amintesc cât de multe înțelegeam *eu* la patru ani. Dar până atunci probabil că cel mai rău lucru care i se întâmplase în viață - în afară de faptul că a căzut din şaretă, şi pun pariu că pe acesta

nici nu şi-l amintea - a fost să fie bătută la fund de tăticu' sau să fie plesnită peste mână pentru că a încercat să ia una dintre tartele cu gem ale lui Nan Melda înainte ca acestea să se răcească. Ce ştia ea despre natura răului? Ştia doar că Perse este rea, că Perse este o păpuşă rea şi nu una bună, că-şi pierduse controlul şi că-şi pierdea controlul întruna, că trebuie trimisă de acolo. Aşa că Libbit şi-a luat creioanele şi nişte foi de hârtie şi şi-a spus: „O să reuşesc. Dacă nu mă grăbesc şi dau tot ce pot, o să reuşesc.“ M-am oprit şi mi-am trecut mâna peste ochi. Cred că aşa a fost, dar vă rog să nu luați *ad litteram* tot ce vă spun. Poate că amestec lucrurile cu ce-mi amintesc din proprie experiență. Poate că mintea îmi joacă din nou feste. Feste din alea prosteşti şi nesărate.

— Nu te ambala, *muchacho,* zise Wireman. Ia-o încet. A încercat s-o facă pe Perse să dispară desenând. Cum se poate face asta?

— Desenezi şi apoi ştergi.

— Şi Perse n-a lăsat-o?

— Perse n-a ştiut, sunt aproape sigur de asta. Pentru că Elizabeth se putea ascunde atunci când voia. Dacă mă întrebi cum, nu-ți pot spune. Dacă mă întrebi dacă asta a fost ideea ei - o soluție la care a ajuns singură la vârsta de patru ani...

— E destul de plauzibil, zise Wireman. Într-un fel, e o idee copilărească.

— Nu înțeleg cum de s-a putut ascunde de Perse, spuse Jack. Adică...

O copiliță?

— Nici eu nu ştiu, am admis.

— În orice caz, n-a funcționat, zise Wireman.

— Nu. N-a funcționat. Cred că a făcut desenul şi sunt sigur că l-a făcut în creion, şi cred că după ce l-a terminat, l-a şters complet. Probabil că asta ar fi ucis o ființă umană, aşa cum eu l-am ucis pe Candy Brown, dar Perse nu era o ființă omenească. A reuşit doar s-o înfurie şi s-a răzbunat pe Elizabeth luând gemenele, pe care ea le idolatriza. Tessie şi Laura nu s-au dus pe potecă spre Shade Beach ca să caute

alte comori. Au fost împinse într-acolo. Au ajuns în apă şi pierdute au fost.

— Doar că nu pe veci, spuse Wireman şi ştiam că se gândeşte la anumite urme de picioare mici. Ca să nu mai pomenesc de arătarea care fusese în bucătăria mea.

— Nu, am aprobat. Nu pe veci.

Vântul suflă din nou, de data aceasta destul de tare încât să facă ceva să se lovească puternic de latura dinspre golf a casei. Am tresărit tustrei.

— Cum a pus stăpânire pe Emery Paulson ăsta? întrebă Jack.

— Nu ştiu, am răspuns.

— Şi Adriana, spuse Wireman. Perse a prins-o şi pe ea?

— Nu ştiu, am zis. Poate. Cu reticență, am adăugat: Probabil.

— Noi n-am văzut-o pe Adriana, spuse Wireman. Asta e sigur.

— Nu încă, am răspuns.

— Dar fetițele s-au înecat, interveni Jack. De parcă ar fi vrut să clarifice lucrurile. Perse, arătarea asta, le-a ademenit în apă. Sau aşa ceva.

— Da, am spus. Sau aşa ceva.

— Dar apoi s-a organizat o misiune de căutare. Cu participarea unor străini.

— A fost musai, Jack, zise Wireman. Oamenii ştiau că fetele au dispărut. Shannington, înainte de alții.

— Ştiu asta, spuse Jack. Asta încerc să spun. Deci, Elizabeth şi tatăl ei şi menajera au tăcut mâlc?

— Ce alternativă aveau? am întrebat. Ți-l imaginezi pe John Eastlake spunând în fața a patruzeci sau cincizeci de voluntari: „Bau-baul mi-a luat fiicele, căutați bau-baul“? E posibil ca el să nici nu fi ştiut. Deşi trebuie să fi aflat la un moment dat.

Mă gândeam la desenul cu el strigând. Strigând şi sângerând.

— Sunt de acord că nu aveau de ales, zise Wireman. Eu vreau să ştiu ce s-a întâmplat după ce s-au încheiat căutările. Înainte să moară, domnişoara Eastlake a spus ceva cum că trebuie s-o cufundăm înapoi în somn. Se referea la Perse? Şi dacă da, cum funcționează aşa ceva?

Am clătinat din cap.

— N-am habar.

— *De ce* n-ai habar?

— Pentru că restul răspunsurilor se află în partea dinspre sud a insulei, am spus. La ceea ce a mai rămas din originalul Heron's Roost. Şi cred că tot acolo se află şi Perse.

— Prea bine, atunci, făcu Wireman. Asta înseamnă că dacă nu vrem să părăsim Duma în cea mai mare grabă, trebuie să mergem acolo.

— Dacă ne gândim la ce s-a întâmplat cu Tom, nici nu avem de ales, am spus. Am vândut multe tablouri şi băieții de la Scoto n-or să le țină la păstrare la infinit.

— Răscumpără-le, făcu Jack şi ridică din umeri.

Nu că eu, unul, nu m-aş fi gândit deja la varianta asta. Wireman clătină din cap.

— Mulți cumpărători nu vor vrea să le vândă, nici chiar la preț dublu. Şi o poveste ca asta nu i-ar convinge de contrariu.

La aceasta, nimeni nu spuse nimic.

— Dar ea nu-i la fel de puternică pe timp de zi, am spus. Propun ora nouă.

— Mie îmi convine, spuse Jack şi se ridică. Vin aici la fără un sfert. Pentru moment, o să trec podul şi o să mă întorc în Sarasota.

Podul. Asta îmi sădi în minte o idee.

— Eşti bine-venit să rămâi aici, spuse Wireman.

— După discuția *asta?* întrebă Jack, ridicând sprâncenele. Cu tot respectul cuvenit, bătrâne, nici nu mă gândesc. Da' mâine o să fiu prezent.

— Pantaloni lungi şi bocanci înalți, spuse Wireman. O să fie o junglă acolo, şi ar putea fi şerpi. Se scarpină la obraz. Se pare că o să pierd priveghiul de mâine de la Abbot-Wexler.

Rudele domnişoarei Eastlake vor trebui să-şi arate colții unele la celelalte. Ce păcat... hei, Jack!

Jack pornise către uşă. Acum se întoarse.

— Sper că n-ai din întâmplare vreo capodoperă de-a lui Edgar, nu?

— Mmm... păi...

— Varsă sacul. Spovedania face bine la suflet, *companero.*

— O schiță, recunoscu Jack.

Îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt şi mi se păru că roşeşte.

— Creion şi cerneală. Pe versoul unui plic. Un palmier. L-am... ăă... l-am pescuit din coşul de gunoi într-o zi. Scuze, Edgar. *Mea culpa.*

— Nu-i bai, dar arde-l, am spus. Poate o să am ocazia să-ți dau altul când se va fi terminat povestea asta.

Dacă se va termina vreodată, am continuat în gând, dar n-am spus cu voce tare. Jack aprobă din cap.

— Bine. Vrei să te duc cu maşina la Marele Roz?

— Rămân aici cu Wireman, am zis, dar vreau să mă întorc mai întâi la Marele Roz.

— Nu-mi spune, sări Jack. Ca să-ți iei pijamalele şi periuța de dinți.

— Nu, i-am tăiat elanul. Coşulețul de picnic şi harpoanele alea de ar...

Telefonul sună şi atunci ne-am privit unul pe altul. Cred că am ştiut instantaneu că urmau veşti proaste; am simțit un gol în stomac. Telefonul sună din nou. M-am uitat la Wireman, dar el mă privea inexpresiv. Ştia şi el. Am ridicat receptorul.

— Eu sunt, zise Pam, cu voce grea. Ține-te bine, Edgar.

Când cineva spune asta, întotdeauna încerci să-ți legi un soi de centură de siguranță mentală. Dar rareori funcționează. Majoritatea oamenilor nu sunt dotați cu aşa ceva.

— Te ascult.

— L-am prins pe Bozie acasă şi i-am spus ce mi-ai zis. A început să pună întrebări, lucru deloc surprinzător, dar i-am

spus că mă grăbesc şi că oricum nu am niciun răspuns, aşa că - scurtând vorba - a fost de acord să facă ce ai cerut. „De dragul vremurilor vechi“, a spus.

Golul acela din stomac se agrava.

— După aia am încercat la Ilse. Nu eram sigură dacă o voi găsi, dar tocmai sosise. Părea obosită, dar a ajuns acasă teafără şi nevătămată. Mâine o să vorbesc cu Linnie, când...

— *Pam...*

— Ajung şi la asta. După Illy, l-am sunat pe Kamen. Cineva a răspuns la al doilea târâit şi eu mi-am început litania. Credeam că vorbesc cu el. Făcu o pauză. Era fratele lui. A spus că, întorcându-se de la aeroport, Kamen s-a oprit la Starbucks pentru un *cafe-latte.* A suferit un atac de cord în timp ce aştepta la rând. A fost dus cu salvarea la spital, dar asta n-a fost decât o formalitate. Fratele lui spune că a murit pe loc. M-a întrebat de ce sun şi eu i-am spus că acum nu mai are importanță. Am făcut bine?

— Da.

Nu credeam că desenul lui Kamen va avea vreun efect asupra fratelui lui sau asupra oricui altcuiva; eram de părere că-şi îndeplinise misiunea.

— Mulțumesc.

— Dacă te consolează cu ceva, e *posibil* să fi fost o coincidență - era un tip al naibii de simpatic, dar era şi supraponderal. Oricine îl vedea observa asta.

— S-ar putea să ai dreptate. Deşi ştiam că nu are. Vorbim mai încolo.

— Bine. Ezită. Ai grijă de tine, Eddie.

— Şi tu. Încuie uşile la noapte şi activează alarma.

— Întotdeauna fac asta.

Am întrerupt legătura. În cealaltă parte a casei, valurile se certau cu noaptea. Brațul drept mă furnica. Mi-am spus: *Dacă te-aş putea atinge, cred că te-aş tăia din nou. Parțial ca să pun capăt necazurilor pe care le ştii face, dar în principal ca să te reduc la tăcere o dată pentru totdeauna.*

Dar sigur că problema nu era brațul meu lipsă ori mâna care existase la capătul lui; problema era arătarea în pelerină roşie, care mă folosea ca pe o tablă Ouija blestemată.

— Ce-i? întrebă Wireman. Nu ne ține în suspans, *muchacho,* ce-i?

— Kamen, am spus. Atac de cord. Mort.

M-am gândit la toate tablourile depozitate la Scoto, tablouri deja vândute. Aveau să fie în siguranță pentru scurt timp cât se aflau acolo, dar în cele din urmă banii fac legea. Iar asta nu era nici măcar o vorbă din popor, ci pur şi simplu afurisita de lege americană nescrisă.

— Haide, Edgar, zise Jack. Te duc la tine acasă, apoi te readuc aici.

XIV

N-o să spun că incursiunea noastră în Micul Roz a fost tocmai liniştită (aveam sfeşnicul la mine şi l-am ținut la îndemână tot timpul cât am stat acolo), însă a fost lipsită de evenimente neplăcute. Singurele spirite din casă erau vocile agitate ale scoicilor. Am pus desenele înapoi în coşulețul roşu de picnic. Jack l-a apucat de toarte şi l-a dus la parter. Eu i-am acoperit spatele şi am încuiat uşa Marelui Roz în urma noastră. Deşi habar nu aveam la cât mai putea folosi *asta.*

Pe drum înapoi spre *El Palacio* îmi veni o idee... sau îmi reveni. Lăsasem acasă aparatul digital Nikon şi nu voiam să mă întorc după el, dar...

— Jack, ai cumva un aparat Polaroid?

— Sigur, zise el. E un One-Shot. Cel pe care tata îl numeşte „vechi, dar folositor". De ce?

— Când o să te întorci mâine, vreau să te opreşti puțin pe partea dinspre Casey Key a podului mobil. Fă câteva poze cu păsările şi bărcile, bine?

— Bine...

— Şi mai fă vreo două şi cu podul mobil, mai ales cu mecanismul de ridicare.

— De ce? La ce-ți trebuie?

— Vreau să desenez podul fără mecanismul ăla, am spus. Şi o să-l desenez când o să aud sirena care anunță că podul e ridicat pentru a lăsa o barcă să treacă. Nu cred că motorul şi pistoanele hidraulice vor dispărea cu adevărat, dar cu puțin noroc îl pot da peste cap destul cât să nu intre nimeni pe Duma. Cel puțin cu maşina.

— Vorbeşti serios? Chiar crezi că poți sabota podul?

— Având în vedere frecvența cu care se defectează singur, n-ar trebui să fie foarte greu.

M-am uitat din nou la apa întunecată şi m-am gândit la Tom Riley, care ar fi trebuit să fie vindecat. Care *fusese* vindecat, blestemăție.

— Mi-aş dori doar să-mi pot desena o noapte de somn adânc.

Cum se face un desen (IX)

Căutați imaginea dinlăuntrul imaginii. Nu e întotdeauna uşor de văzut, dar e întotdeauna acolo. Şi dacă vă scapă, vă poate scăpa lumea întreagă. Ştiu asta mai bine decât oricine, pentru că atunci când m-am uitat la imaginea cu Carson Jones şi fiica mea - cu Zâmbărețul şi Doflecelul lui - am avut impresia că ştiu ce caut şi mi-a scăpat adevărul. Pentru că el nu-mi inspira încredere? Da, dar asta-i aproape comic. Adevărul era că nu mi-ar fi inspirat încredere niciun *bărbat care ar fi, cutezat s-o pretindă pe scumpa mea, pe preferata mea, pe Ilse a mea.*

Înainte să găsesc o imagine cu ei împreună, am găsit una cu el singur, dar mi-am spus că nu asta mă interesează, că asta nu-mi ajută la nimic, că dacă vreau să aflu ce intenții are cu fiica mea trebuie să-i ating cu mâna mea magică în chip de cuplu.

Vedeți voi, făceam deja presupuneri. Din cele greşite.

Dacă aş fi atins-o pe prima, dacă aş fi fost cu adevărat atent la aceea - Carson Jones îmbrăcat în tricoul cu Twins, Carson singur - lucrurile ar fi putut evolua altfel. Aş fi putut simți inocența lui funciară. Aproape sigur aş fi simțit-o. Dar am ignorat poza aceea. Şi nu m-am întrebat nici-o clipă de ce, dacă el reprezenta un pericol pentru ea, o desenasem apoi pe ea singură, *uitându-se la toate mingile alea de tenis plutitoare.*

Pentru că fetița aceea în rochiță de tenis era ea, fără-ndoială. Aproape toate fetele pe care le-am desenat şi pictat în timpul şederii mele pe Duma Key erau ea, până şi cele care luau înfățişarea Rebei sau a lui Libbit sau - într-un singur caz - a Adrianei.

Exista doar o singură excepție: femeia cu pelerină roşie.

Ea.

Când am atins fotografia cu Ilse şi iubitul ei am simțit prezența morții - n-am recunoscut-o în sinea mea la vremea aceea, dar acesta era adevărul. Brațul meu lipsă simțise prezența morții, o moarte iminentă ca ploaia în nori.

Am făcut presupunerea că Jones voia să-i facă rău fiicei mele şi ăsta era motivul pentru care voiam ca ea să nu-l mai frecventeze. Însă el n-a fost nici-o secundă problema. Perse voia ca eu să mă opresc - era, cred, disperată să mă facă să mă opresc odată ce am găsit vechile desene ale lui Libbit - dar Carson Jones n-a fost nici-o secundă arma lui Perse. Până şi sărmanul de Tom Riley n-a fost decât o soluție provizorie, un substitut.

Imaginea era acolo, însă eu am făcut presupunerea greşită şi adevărul mi-a scăpat: moartea pe care o simțeam nu venea din partea lui. Moartea plana deasupra ei.

Şi o parte din mine trebuie să fi ştiut că mi-a scăpat asta.

Dacă nu era aşa, de ce aş mai fi desenat mingile alea de tenis blestemate?

16. Sfârşitul jocului

I

Wireman îmi oferi o pastilă de Lunesta ca să mă ajute să dorm. Oferta m-a tentat, dar am refuzat-o. Am luat însă un harpon de argint, şi Wireman a făcut la fel. Cu pântecele lui păros atârnând uşor peste boxerii albaştri şi cu acea armă specială a lui John Eastlake în mâna dreaptă, semăna cu o amuzantă reprezentare hiperrealistă a lui Cupidon. Vântul se înteţise şi mai tare; vuia pe lângă pereţii casei şi şuiera pe la colţuri.

— Să ţii uşile de la dormitor deschise, bine? întrebă el.

— Bine.

— Şi dacă se întâmplă ceva la noapte, strigă cât te ţin plămânii.

— Recepţionat, Houston. La fel să faci şi tu.

— Crezi că Jack o să fie în siguranţă, Edgar?

— Dacă arde desenul, n-o să păţească nimic.

— Tu te împaci cu ceea ce au păţit prietenii tăi?

Kamen, care mă învăţase să gândesc prin derivaţie. Tom, care-mi spusese să nu renunţ la avantajul terenului propriu. Oare mă împăcăm cu ceea ce păţiseră prietenii mei?

Păi, da şi nu. Mă simţeam trist şi năuc, dar aş minţi dacă aş spune că nu simţeam şi o josnică şi insidioasă uşurare; oamenii sunt, în unele feluri, nişte netrebnici de toată groaza. Pentru că Tom şi Kamen, deşi îmi erau apropiaţi, nu intrau în cercul mirabil al celor care contau cu adevărat pentru mine. Pe *acei* oameni Perse nu reuşise să-i atingă. Şi dacă ne mişcăm repede, Kamen şi Tom aveau să fie singurele victime colaterale.

— *Muchacho?*

— Mda, am zis, având impresia că sunt strigat de la mare depărtare. Mda, sunt bine. Cheamă-mă dacă ai nevoie de mine, Wireman, şi nu sta pe gânduri. Nu mă aştept să dorm prea mult.

II

Am stat întins în pat, uitându-mă la tavan, cu harponul de argint pe noptieră. Am ascultat vuietul egal al vântului şi freamătul egal al valurilor. Mi-amintesc că am gândit: *O să fie o noapte lungă.* După care m-a furat somnul.

Am visat ceva cu surorile micuței Libbit. Nu cu Marile Răutăcioase; cu gemenele.

Gemenele alergau.

Uriaşul le urmărea.

Avea DIIINȚ.

M-am trezit aproape complet pe podea, mai puțin un picior - stângul - care era încă în pat şi complet amorțit. Afară, vântul şi valurile continuau să vuiască. Înăuntru, inima îmi bubuia aproape la fel de tare ca valurile care se spărgeau pe plajă. Încă o mai vedeam pe Tessie scufundându-se - înecându-se în vreme ce mâinile acelea moi şi implacabile o strângeau de glezne. Era o imagine perfect clară, un tablou diavolesc în mintea mea.

Însă nu visul cu fetițele care fug de arătarea-broscoi îmi făcea inima să galopeze, şi nu el era de vină pentru faptul că mă trezisem pe podea cu un gust de cupru în gură şi cu toți nervii parcă în flăcări. Era mai degrabă felul în care te trezeşti dintr-un vis urât dându-ți seama că ai uitat ceva important: să închizi aragazul, de pildă, şi acum casa e plină de miros de gaz.

Mi-am tras piciorul din pat şi l-am lovit de podea într-o explozie de mii de ace. L-am masat, cu o grimasă. La început, parcă aş fi masat o bucată de lemn, dar apoi amorțeala începu să se stingă. Senzația că uitasem ceva vital, în schimb, nu.

Dar ce? Speram că expediția noastră în capătul sudic al insulei va pune capăt întregii acestei tărăşenii urâte, purulente. Cel mai mare obstacol, în definitiv, era credința însăşi, şi atât timp cât a doua zi nu dădeam înapoi, în soarele puternic de Florida, puteam spune că pe acesta l-am depăşit. Era posibil să vedem păsări cu susul în jos sau un broscoi gigantic, monstruos, ca acela din visul meu, încercând să ne blocheze calea, dar aveam o bănuială că acestea, în esență, nu sunt decât nişte vedenii - excelente când venea vorba de fetițe de şase ani, dar nu foarte eficiente când era vorba de oameni în toată firea, mai ales înarmați cu harpoane cu vârf de argint.

Şi, desigur, urma să am la mine maculatorul şi creioanele.

Credeam că Perse se teme acum de mine şi de nou-descoperitul meu talent. Singur, încă incomplet vindecat de pe urma experienței vecine cu moartea pe care o trăisem (încă simțind impulsuri suicidale, de fapt), poate că fusesem un bun câştigat în loc de o problemă. Pentru că în ciuda vorbelor sale mari, acel Edgar Freemantle nu avusese de fapt o altă viață; acel Edgar nu făcuse decât să schimbe fundalul existenței lui de invalid din pini în palmieri. Dar odată înconjurat din nou de prieteni... odată ce conştientizasem lumea din jurul meu şi întinsesem mâna s-o ating...

Atunci devenisem periculos. Nu ştiu exact ce punea ea la cale - pe lângă dorința de a-şi recâştiga locul în lume, desigur - dar trebuie să fi crezut că, atunci când venea vorba de a face rele, potențialul oferit de un talentat artist ciung este uriaş. Aş fi putut umple lumea de tablouri înveninate, pentru Dumnezeu! Dar acum mă răsucisem în mâna ei, exact cum făcuse Libbit. Acum eram ceva ce trebuie mai întâi oprit, apoi eliminat.

— E puțin cam târziu pentru asta, nemernico, am şoptit.

Şi atunci de ce simțeam în continuare miros de gaz?

Tablourile - în special cele mai periculoase, seria *Fata şi corabia* - se aflau încuiate la loc sigur, şi nu pe insule, exact cum dorise Elizabeth. După spusele lui Pam, nimeni din cercul nostru de membri ai familiei şi prieteni nu luase desene, cu excepția lui Bozie, Tom şi Xander Kamen. Pentru Tom şi Kamen era prea târziu, şi ce n-aş fi dat să schimb lucrurile, dar Bozie promisese să-l ardă pe al său, aşa că problema *asta* era rezolvată. Până şi Jack era asigurat, pentru că-şi recunoscuse furtişagul. Fusese însă o mişcare inteligentă din partea lui Wireman să-l întrebe. Eram doar surprins că nu întrebase dacă nu cumva îi dădusem lui Jack vreo lucrare eu însu...

Respirația mi se transformă în cioburi de sticlă în gât. *Acum* ştiam ce uitasem. Acum, în fanta aceea adâncă a nopții când vântul vuia afară. Fusesem atât de absorbit de expoziția aia afurisită, încât nici nu mă gândisem la cel căruia îi mai dăruisem o lucrare *înainte* de expoziție.

Mi-l dai mie?

Memoria mea, încă destul de nărăvaşă, mă surprindea uneori cu răbufniri de o claritate demnă de peliculele Tehnicolor. Îmi oferi una chiar acum. Am văzut-o pe Ilse stând desculță în Micul Roz, îmbrăcată în pantaloni scurți şi bustieră. Stătea lângă şevaletul meu. Trebuise să-i cer să se dea la o parte, ca să văd desenul care o fascina atât de tare. Desenul pe care nici nu-mi aminteam să-l fi desenat.

Mi-l dai mie?

Când s-a tras într-o parte, am văzut o fetiță într-o rochiță de tenis. Era întoarsă cu spatele, însă ea era punctul focal al desenului. După părul roşcovan ai fi spus că e vorba de Reba, mica mea dragoste, iubita aceea din cealaltă viață. Însă era în acelaşi timp şi Ilse - Ilse din Bărcuță - şi Adriana, sora mai mare a lui Elizabeth, căci aceea era rochița de tenis a lui Adie, cea cu volănaşe albastre. (Nu aveam de unde şti asta, dar ştiam; era o informație pe care o primisem inconştient din desenele lui Elizabeth - desene făcute pe când lumea încă o striga Libbit.)

Mi-l dai mie? Pe ăsta îl vreau.

Sau cel pe care altcineva *voia* să-l dorească ea.

Am încercat la Ilse, spusese Pam. *Nu eram sigură dacă o voi găsi, dar tocmai sosise.*

De jur împrejurul picioruşelor fetei-păpuşă erau mingi de tenis. Alte mingi pluteau lângă mal pe valurile mici.

Părea obosită, dar a ajuns acasă teafără şi nevătămată.

Aşa să fie? Chiar aşa? Îi dăruisem desenul ăla blestemat. Era Prăjiturică mea şi nu-i puteam refuza nimic. Îi dădusem chiar şi un nume la cererea ei, pentru că ea spunea că artiştii trebuie să dea nume lucrărilor lor. *Sfârşitul jocului,* îi spusesem, iar acum asta îmi răsuna în cap grav ca un clopot.

IV

În dormitorul pentru oaspeți nu era telefon, aşa că m-am furişat pe hol strângând în mână harponul de argint. În pofida nevoii stringente de a vorbi cu Ilse cât mai repede posibil, mi-am răpit un moment ca să arunc o privire prin uşa deschisă de la celălalt capăt al holului. Wireman stătea întins pe spate ca o balenă eşuată pe plajă, sforăind liniştit. Şi al avea aproape harponul de argint, lângă un pahar cu apă.

Am trecut pe lângă portretul de familie, am coborât scările şi am intrat în bucătărie. Acolo, vâjâitul vântului şi vuietul valurilor erau mai puternice decât oricând. Am ridicat receptorul şi... n-am auzit nimic.

Sigur că da. Credeai că Perse o să uite de telefoane?

Apoi am privit spre receptor şi am văzut butoane pentru două extensii. În bucătărie, cel puțin, doar ridicarea receptorului nu ajungea. Am rostit o rugăciune scurtă în barbă, am apăsat butonul pe care scria EXTENSIA 1 şi am fost recompensat cu tonul de linie liberă. Am dus degetul mare la buton, apoi mi-am dat seama că nu-mi amintesc numărul lui Ilse. Carnețelul meu cu adrese era la Marele Roz şi numărul ei îmi ieşise complet din minte.

V

Telefonul începu să scoată un țiuit ca de sirenă. Era slab - pusesem receptorul pe tejghea - dar părea puternic în bucătăria întunecată, şi mă duse cu gândul la lucruri rele. Maşini de poliție îndreptându-se spre scena unor acte de violență. Ambulanțe gonind spre locul unor accidente.

Am apăsat butonul de închidere, apoi mi-am sprijinit capul de uşa răcoroasă, din oțel laminat, a marelui frigider de la *El Palacio*. În fața mea era un magnet pe care scria SE POARTĂ DIN NOU GRĂSIMEA. Corect, şi se poartă din nou moartea. Lângă magnet erau un suport magnetic pentru carnețel şi un ciot de creion legat cu o ață.

Am apăsat din nou butonul pentru EXTENSIA 1 şi am format 411. Vocea înregistrată îmi ură bun venit la serviciul abonaților Verizon şi mă întrebă oraşul şi statul. Am spus „Providence, Rhode Island“, rostind cuvintele pe un ton teatral. Până aici totul bine, dar robotul se împiedică la *Ilse* oricât de răspicat aş fi pronunțat numele. Îmi făcu legătura cu un operator adevărat, care verifică şi-mi spuse ceea ce bănuiam deja: numărul lui Ilse nu era public. I-am spus operatorului că o sun pe fiica mea şi că am ceva important să-i spun. Operatorul zise că pot vorbi cu un administrator, care probabil va fi de acord să dea un telefon din partea mea, dar nu înainte de opt dimineața. M-am uitat la ceasul cuptorului cu microunde. Era 2.04.

Am pus receptorul în furcă şi am închis ochii. Îl puteam trezi pe Wireman, să văd dacă n-o are pe Ilse în carnețelul lui roşu cu adrese, însă simțeam cumva că asta va lua prea mult timp.

— O să reuşesc, am spus, dar fără mari speranțe.

Sigur că o să reuşeşti, spuse Kamen. *Cât cântăreşti?*

În livre, cântăream o sută şaptezeci şi patru, cu puțin peste cele o sută cincizeci care erau media kilogramelor mele de

adult. Am văzut cifrele în minte: 175150. Cifrele erau *roşii.* Apoi cinci dintre ele s-au făcut verzi, una după cealaltă. Fără să deschid ochii, am luat ciotul de creion şi le-am notat pe carneţel: 40175.

Şi care e numărul tău de asigurare socială? mai întrebă Kamen.

Acesta apăru în întuneric, cifre de un roşu puternic. Patru dintre ele se făcură verzi şi le-am adăugat la cele pe care le notasem deja. Când am deschis ochii, am văzut că scrisesem 401759082 într-un fel lăbărţat, înclinat în jos.

Ăsta era, îl recunoşteam, însă tot îmi lipsea o cifră.

Nu contează, îmi spuse Kamen în gând. *Telefoanele cu taste sunt un dar uimitor pentru cei cu probleme de memorie. Dacă-ţi limpezeşti mintea şi formezi ceea ce ai deja, o să nimereşti ultima cifră fără nici-o problemă. E memorie neuromusculară.*

Sperând să aibă dreptate, am deschis iarăşi EXTENSIA 1 şi am format prefixul de Rhode Island, după care 759-082. Degetul nu-mi ezită nici-o clipă. Formă ultima cifră şi, undeva în Providence, un telefon începu să sune.

VI

— Aa-lo?... Cine... e?

Un moment am fost sigur că greşisem numărul. Vocea era de femeie, dar părea mai bătrână decât a fiicei mele. Mult mai bătrână. Şi ameţită. Dar m-am opus primului impuls de a spune „Am greşit numărul“ şi să închid. *Părea obosită,* spusese Pam, dar dacă la telefon era Ilse, părea mai mult decât obosită; părea aproape sleită de puteri.

— Ilse?

Niciun răspuns mult timp. Am început să cred că necunoscuta fără corp din Providence închisese. Mi-am dat seama că transpir, şi încă destul de abundent să-mi simt propriul miros, ca o maimuţă pe o cracă de copac. Apoi acelaşi scurt refren:

— Aa-lo? Cine... e?

— Ilse!

Nimic. Simțeam că se pregăteşte să închidă. Afară, vântul vâjâia şi valurile bubuiau.

— Prăjiturică! am strigat. Prăjiturică, să nu-ndrăzneşti să închizi telefonul! Asta avu efect.

— Tat... i?

Era o lume întreagă de mirare în cuvântul acesta frânt.

— Da, scumpo... tati.

— Dacă eşti într-adevăr tati... O pauză lungă. O vedeam în bucătăria ei, desculță (cum fusese în ziua aceea în Micul Roz, uitându-se la desenul cu păpuşa şi mingile de tenis plutitoare), cu capul plecat, cu părul atârnându-i în jurul feței. Absentă, poate aproape în pragul nebuniei. Şi pentru prima dată am început nu doar să mă tem de Perse, ci şi s-o urăsc.

— Ilse... Prăjiturică... Vreau să mă asculți...

— Spune care e numele meu de internet. În vocea ei se simțea acum un soi de viclenie şocată. Dacă eşti într-adevăr tati, spune care e numele meu de internet.

Şi dacă nu aveam să-i spun, mi-am dat seama, urma să închidă. Pentru că ceva ajunsese la ea. Ceva începuse s-o manipuleze, să-ți țească în jurul ei pânza de păianjen. Doar că nu era un lucru. Era o *ea.*

Numele de internet al lui Illy. Un moment, n-am reuşit să mi-l amintesc. *O poți face,* zise Kamen, dar Kamen era mort.

— Nu eşti... tăticu' meu, zise fata absentă de la celălalt capăt al firului şi fu din nou pe punctul de a închide.

Gândeşte prin derivare, mă sfătui Kamen cu calm. *Chiar şi atunci,* mi-am spus, fără să ştiu de ce-mi spuneam asta. *Chiar şi atunci, chiar şi mai târziu, chiar şi acum, chiar şi aşa...*[15]

— Nu eşti tăticu' meu, eşti *ea,* spuse Ilse. Vocea aceea amețită şi tărăgănată, atât de necaracteristică ei. Tăticu' meu e mort. Am văzut asta într-un vis. La re...

— *If so!* am strigat, nepăsându-mi dacă-l trezesc sau nu pe Wireman. Negândindu-mă măcar la Wireman. *Tu eşti If-So-*

Girl!

O pauză lungă la celălalt capăt al firului. Apoi:

— Şi restul?

A urmat un alt moment de gol absolut, apoi mi-am spus: *Alicia Keyes cântă la pian... claviatură... câte clape...*

— Optzeci şi opt, am spus. Tu eşti If-So-Gir188.

Urmă o pauză lungă, lungă. Păru o veşnicie. Apoi ea începu să plângă.

— Tati, ea a spus că eşti mort. Ăsta e singurul lucru pe care l-am crezut. Nu doar pentru că l-am visat, ci pentru că a sunat mami şi a spus că Tom a murit. Am visat că eşti trist şi că ai intrat în golf. Am visat că te-a prins curentul submarin şi că te-ai înecat.

— Nu m-am înecat, Ilse. Sunt bine, îți jur.

Povestea curse sincopat, întreruptă de lacrimi şi digresiuni. Îmi era clar că, auzindu-mi vocea, Ilse se liniştise, dar nu se lecuise. Era în derivă, straniu dezancorată în curgerea timpului; se referea la expoziția de la Scoto de parcă ar fi avut loc cu cel puțin o săptămână în urmă, şi se întrerupse o dată ca să-mi spună că un prieten al ei a fost arestat pentru „cruponare“. Asta o făcu să râdă dezlănțuit, de parcă ar fi fost beată sau drogată. Când am întrebat-o ce înseamnă cruponare, mi-a spus că nu are importanță. A spus că e posibil să fi visat şi asta. Acum părea din nou lucidă. Lucidă... dar nu *în regulă.* A spus că *ea* este o voce în capul ei, dar că se aude şi din gurile de scurgere şi din vasul de toaletă.

Wireman veni la un punct anume al discuției noastre, aprinse neoanele din bucătărie şi se aşează la masă cu harponul în fața lui. Nu spuse nimic, ci ascultă doar ce vorbeam eu.

Ilse spuse că începuse să se simtă ciudat - mai precis, „apucată de tremurici“ - din prima clipă când pusese piciorul în apartament. La început a fost doar o senzație de amețeală, dar în scurt timp a simțit şi greață - aşa cum simțise în ziua în care încercaserăm să parcurgem spre sud singurul drum de pe Duma Key. S-a agravat tot mai mult. O femeie i-a vorbit din

chiuvetă, i-a spus că tatăl ei e mort. Ilse spuse că după aia s-a dus să facă o plimbare ca să-şi limpezească mintea, dar că a hotărât să se întoarcă imediat.

— Poate că din cauza poveştilor ălora de Lovecraft pe care le-am citit pentru examenul la literatură americană, spuse ea. Mă tot gândeam că mă urmăreşte cineva. Femeia aia.

Înapoi în apartament, începuse să gătească nişte terci de ovăz, spunându-şi c-o va drege puțin la stomac, dar numai vederea lui când începuse să se îngroaşe o îngrețoşase - de fiecare dată când amesteca în el i se părea că *vede* ceva acolo. Cranii. Fețe de copiii care strigă. Apoi chipul unei femei. Femeia avea prea mulți ochi, spuse Ilse. Femeia din terciul de ovăz spunea că tatăl ei e mort şi că mama ei nu ştie încă, dar că atunci când va şti, va da o petrecere.

— Aşa că m-am dus să fac nani, spuse ea, regresând inconştient la o exprimare infantilă, şi atunci am visat că femeia are dreptate şi că tu eşti mort, tati.

M-am gândit s-o întreb când sunase mama ei, dar mă îndoiam că-şi va aminti, şi oricum nu avea importanță. Dar, pentru Dumnezeu, nu simțise Pam nimic nelalocul lui în afară de oboseală, mai ales după ce purtasem acea discuție la telefon cu ea? Era oare surdă? În mod sigur nu eram singurul care să poată auzi confuzia asta în vocea lui Ilse, *sfârşeala* asta. Dar poate că nu era atât de afectată când o sunase Pam. Perse era puternică, dar asta nu însemna că nu are nevoie de timp pentru a-şi pune opera în practică. Mai ales la distanță.

— Ilse, mai ai desenul pe care ți l-am dat? Cel cu fetița şi cu mingile de tenis? *Sfârşitul jocului,* l-am intitulat.

— Ăsta-i alt lucru comic, zise ea. Simțeam că *încearcă* să fie coerentă, aşa cum un bețiv tras pe dreapta de un polițist încearcă să pară treaz. Voiam să-l dau la înrămat, dar n-am apucat s-o fac, aşa că l-am prins pe peretele camerei mari cu piuneze. Ştii, combinația de living şi bucătărie. Acolo te-am servit cu ceai.

— Da.

Nu fusesem niciodată în apartamentul ei din Providence.

— Unde să-l pot... să-l pot privi... da' cân' m-am întols... nnn...

— Te ia cu somn? Nu adormi, Prăjiturică!

— Nu adorm...

Dar vocea i se stingea.

— Ilse! Trezeşte-te! *Trezeşte-te, futu-i mama ei!*

— Tati!

Avea o voce şocată. Dar din nou perfect trează.

— Ce s-a întâmplat cu desenul? Ce era diferit la el când te-ai întors?

— Era în dolmitor. Cre'că l-am mutat cu mâna mea - e prins tot cu piunezele alea roşii - da' nu-mi amintesc s-o fi făcut. Cre'că-l voiam mai aproape de mine. Nu-i aşa că-i comic?

Nu, nu mi se părea comic.

— N-aş mai vrea să trăiesc dacă ai muri, tati, zise ea. Aş vrea să mor şi eu.

Moartă ca o... ca o... moartă ca o biluță!

Şi râse. Eu m-am gândit la fiica lui Wireman şi n-am râs.

— Ascultă-mă cu mare atenție, Ilse. E important să faci ce îți spun. Faci asta?

— Da, tati. Doar să nu ia mult timp. Sunt... Sunetul unui căscat....obosită. Poate că o să reuşesc să dorm acum, când ştiu că eşti bine.

Da, va reuşi să doarmă. Chiar sub *Sfârşitul jocului* prins în piunezele acelea roşii. Şi se va trezi spunându-şi că vis a fost discuția asta şi că realitate era sinuciderea tatălui ei pe Duma Key.

Perse făcuse asta. Hârca aia. *Târfa* aia.

Din senin, furia se întorsese. De parcă n-ar fi lipsit niciodată. Dar n-o puteam lăsa să-mi dea peste cap gândurile; n-o puteam lăsa nici să mi se citească în voce, altfel Ilse ar fi putut credea că era îndreptată spre ea. Am strâns receptorul între ureche şi umăr. Apoi am întins mâna şi am apucat gâtul subțire de crom al robinetului. Am strâns pumnul în jurul lui.

— N-o să ia mult timp, scumpo. Dar trebuie s-o faci. După aia te poți duce la culcare.

Wireman stătea perfect nemişcat la masă, privindu-mă. Afară, valurile bubuiau.

— Ce fel de maşină de gătit ai, Prăjiturică?

— Cu gaz. Un aragaz.

Râse din nou.

— Bun. Ia desenul şi aruncă-l în cuptor. Apoi închide uşa şi aprinde focul. Dă-l la maximum. Arde-l.

— Nu, tati! Intru totul trează din nou, la fel de şocată ca atunci când spusesem *futu-i,* dacă nu şi mai şocată. *Ador* desenul ăla!

— Ştiu, scumpa mea, dar desenul e cel care te face să te simți aşa.

Am dat să mai spun ceva, dar m-am oprit. Dacă desenul *era* de vină - şi era, sigur că era - atunci nu era nevoie să bat monedă pe asta. Ştia şi ea la fel de bine ca mine. În loc să vorbesc, am smucit robinetul înainte şi înapoi, dorindu-mi tot sufletul ca în locul lui să fie gâtul hârcii ăleia.

— Tati! Chiar crezi că...

— Nu cred, ştiu sigur. Ia desenul, Ilse. Rămân la telefon. Ia-l şi aruncă-l în cuptor şi *arde-l.* Fă-o chiar acum.

— Eu... bine. Stai aşa.

Se auzi un pocnet când receptorul fu pus jos. Wireman spuse:

— O face?

Înainte să pot răspunde, s-a auzit un trosnet. A fost urmat de un jet de apă rece care mă udă până la cot. M-am uitat la robinetul din mâna mea, apoi la locul de unde acesta se rupsese. L-am aruncat în chiuvetă. Din jumătatea rămasă țâşnea apă.

— Cred că da, am spus. Îmi pare rău.

— *De nada.* Se lăsă în genunchi, deschise dulapul de sub chiuvetă, duse mâna pe lângă coşul de gunoi şi rezerva de saci menajeri. Roti ceva şi jetul care țâşnea din robinetul rupt

începu să scadă. Nu-ți cunoşti limitele puterii, *muchacho.* Sau poate le cunoşti.

— Îmi pare rău, am repetat. Dar nu-mi părea. Palma îmi sângera de la o tăietură superficială, dar mă simțeam mai bine. Mai eliberat. Îmi trecu prin gând că într-un timp imemorial, robinetul acela ar fi putut fi gâtul soției mele. Nu-i de mirare că divorțase de mine.

Am şezut în bucătărie şi am aşteptat. Secundarul ceasului de deasupra aragazului parcurse încet tot cadranul, apoi o luă de la capăt. Apa care ieşea din robinetul rupt se transformase într-un pârâiaş anemic. Apoi, foarte încet, am auzit-o pe Ilse strigând:

— M-am întors... îl am... eu...

Apoi strigă. Nu-mi dădeam seama dacă e un strigăt de surpriză, durere sau amândouă laolaltă.

— Ilse! am urlat. *Ilse!*

Wireman se ridică iute în picioare, lovindu-se cu şoldul de marginea chiuvetei. Ridică palmele desfăcute spre mine. Eu am clătinat din cap - *Nu ştiu.* Acum simțeam cum îmi curge transpirația pe obraji, deşi nu era foarte cald în bucătărie.

Mă întrebam ce să fac mai departe - pe cine să sun - când Ilse reveni la aparat. Părea epuizată. Părea de asemenea ea însăşi. În sfârşit, ea însăşi.

— Dumnezeule mare şi mic, zise ea.

— Ce s-a întâmplat? Trebui să mă înfrânez ca să nu strig. Illy, *ce s-a întâmplat?*

— Gata cu el. A luat foc şi a ars. M-am uitat pe gemuleț. S-a făcut scrum. Trebuie să-mi pun un plasture pe dosul palmei, tati. Ai avut dreptate. Era ceva foarte, foarte aiurea cu el. Râse nesigură. Blestemăția naibii n-a vrut să intre în cuptor. L-am împăturit şi... Din nou râsul acela nesigur. Aş spune că-i o tăietură de hârtie, dar nu *arată* ca o tăietură de hârtie şi nici nu-mi dă senzația asta. Îmi dă senzația unei muşcături. Cred că m-a muşcat.

VIII

Important pentru mine era că ea e bine. Important pentru ea era că eu sunt bine. Eram amândoi bine. Sau aşa credea nechibzuitul artist. I-am spus c-o voi suna mâine.

— Illy? Încă un lucru.

— Da, tată.

Părea perfect trează şi din nou stăpână pe sine.

— Du-te la aragaz. Ai bec în cuptor?

— Da.

— Aprinde-l. Spune-mi ce vezi.

— Trebuie să aştepți, atunci; telefonul fără fir e în dormitor. Urmă o altă pauză, mai scurtă. Apoi reveni la aparat şi spuse:

— Scrum.

— Bun, am zis.

— Tati, dar celelalte lucrări ale tale? Şi alea sunt ca desenul ăsta?

— Mă ocup eu de ele, scumpa mea. E o poveste pentru altă azi.

— Bine. Mulțumesc, tati. Rămâi eroul meu. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

Atunci am vorbit ultima dată, şi niciunul dintre noi nu ştia asta. Nu ştim niciodată, aşa-i? Măcar am încheiat împărtăşindu-ne iubirea. Îmi rămâne asta. Nu-i mare lucru, dar e ceva. Alții n-au nici atât. Îmi spun asta în lungile nopți când nu-mi vine somnul.

Alții n-au nici atât.

IX

M-am trântit pe scaun în fața lui Wireman şi mi-am proptit capul în mână.

— Transpir ca un porc.

— Poate că la asta te-a ajutat şi faptul că ai rupt robinetul domnişoarei Eastlake.

— Îmi pare r...

— Dacă o mai spui o dată te plesnesc, zise el. Te-ai descurcat bine. Nu li se întâmplă tuturor să salveze viața propriei lor fiice. Crede-mă când îți spun că te invidiez. Vrei o bere?

— Aş vomita-o pe masă. Ai lapte? Se uită în frigider.

— N-am lapte, dar stăm bine la capitolul Half-n-Half.

— Dă-mi un pic.

— Ai nişte gusturi de toată groaza, Edgar.

Dar îmi dădu puțin Half-n-Half într-un pahar de suc. După ce am dat-o pe gât în jos, ne-am dus amândoi la etaj, mişcându-ne încet, strângând în mâini săgețile noastre scurte cu vârf de argint, aidoma unor războinici primitivi trecuți de prima tinerețe.

Eu m-am dus în dormitorul de oaspeți, m-am întins în pat şi am îndreptat din nou privirea spre tavan. Mă durea mâna, dar nu era nimic grav. Ea se tăiase la a ei, eu la a mea. Într-un fel, aşa era corect.

Masa se scurge, mi-am spus.

Cufund-o înapoi în somn, mi-am spus.

Şi altceva - Elizabeth mai spusese ceva. Înainte să-mi amintesc ce anume, mi-am amintit ceva mult mai important: Ilse arsese *Sfârşitul jocului* în cuptorul aragazului şi nu suferise decât o tăietură - sau poate o muşcătură - pe dosul palmei.

Trebuia să-i spun să-şi dezinfecteze rana, m-am gândit. *Ar trebui s-o dezinfectez şi eu pe a mea.*

Am dormit. De data aceasta nu veni niciun broscoi uriaş care să mă avertizeze în somn.

X

La revărsatul zorilor mă trezi o bufnitură. Vântul sufla în continuare cu putere - mai tare ca înainte - şi aruncase în peretele casei unul dintre scaunele de plajă ale lui Wireman.

Sau poate umbrela veselă sub care băuserăm împreună pentru prima dată - ceai verde, foarte răcoritor.

Mi-am tras jeanşii pe mine şi am lăsat restul pe podea, inclusiv harponul cu vârf de argint. Mă îndoiam că Emery Paulson se va întoarse să-mi facă o vizită pe timp de zi. Am aruncat o ocheadă la Wireman, dar asta nu era decât o formalitate; îl auzeam cum sforăie şi şuieră. Era din nou întins pe spate, cu braţele departe de corp.

Am coborât la bucătărie şi am clătinat din cap văzând robinetul rupt şi paharul de suc cu zaţul uscat de Half-n-Half pe pereţii interiori. Am găsit un pahar mai mare într-un dulap şi l-am umplut cu oranjadă. L-am luat cu mine pe veranda din spate. Vântul ce sufla dinspre golf era puternic, dar călduţ şi-mi sufla părul transpirat de pe frunte şi de la tâmple. Îmi dădea o senzaţie plăcută. Liniştitoare. Am hotărât să fac o plimbare până pe plajă şi să-mi beau sucul acolo.

M-am oprit după ce parcursesem trei sferturi din pasarelă, pe punctul de a sorbi din suc. Paharul era înclinat şi câteva picături îmi căzută pe piciorul gol. Aproape că nici n-am băgat de seamă.

Pe apele golfului, venind spre mal pe un val mare, suflat de vânt, se vedea o minge de tenis de un verde aprins.

Nu înseamnă nimic, mi-am spus, dar nu ţinea. Însemna totul, şi am ştiut asta din clipa în care am văzut-o. Am aruncat paharul în tufişurile de iarbă de pampas şi am pornit într-o fugă inegală - singurul mod în care, în anul acela, Edgar Freemantle putea să fugă.

Îmi luă cincisprezece secunde să ajung la capătul pasarelei, poate chiar mai puţin, dar în acest răstimp am mai văzut trei mingi de tenis plutind în apă. Apoi şase, apoi opt. Cele mai multe erau în dreapta mea - la nord.

Nu eram atent pe unde călcam şi am plonjat de pe pasarelă, fluturând din braţe. Am aterizat pe nisip încă alergând şi poate că aş fi rămas în picioare dacă aş fi căzut pe piciorul teafăr, dar n-a fost aşa. O durere zimţată îmi urcă în spirală pe piciorul beteag, de la tibie la genunchi la şold, şi m-am

prăvălit cât eram de mare în nisip. La cincisprezece centimetri în fața nasului meu era una dintre blestematele alea de mingi de tenis, cu puful culcat de apă.

DUNLOP era scris pe ea cu litere negre ca smoala iadului.

M-am opintit în picioare, uitându-mă îngrozit spre golf. În fața *Palazo*-ului nu erau decât câteva mingi, dar mai spre nord, aproape de Marele Roz, am văzut o flotilă verde - cel puțin o sută, probabil mult mai multe.

Nu înseamnă nimic. Ea e în siguranță. A ars desenul şi acum doarme buştean în apartamentul ei la o mie cinci sute de kilometri depărtare de aici.

— Nu înseamnă *nimic,* am spus, dar acum vântul care-mi sufla părul pe spate mi se părea rece şi nu călduț. Am pornit şontâcăind spre Marele Roz, acolo unde nisipul era ud şi tasat şi strălucitor. Ciripelele îşi luau zborul din fața mea în nori de aripi. Din timp în timp, câte un val îmi arunca o minge de tenis la picioare. Erau o mulțime acum, împrăştiate pe nisipul ud. Apoi am ajuns la o ladă spartă pe care scria *Dunlop Mingi de Tenis* şi *REBUTURI DE FABRICAȚIE VRAC.* Era înconjurată de mingi care tresăltau pe creasta valurilor.

Am rupt-o la fugă.

XI

Am descuiat uşa şi am lăsat cheia să atârne în broască. M-am avântat spre telefon şi am văzut că ledul de mesaje pâlpâia. Am păsat butonul de PLAY. Vocea inexpresivă de bărbat a robotului îmi spuse că mesajul fusese primit la 6.48 AM, ceea ce însemna că-l ratasem cu mai puțin de o jumătate de oră. Apoi vocea lui Pam răsună din difuzor. Am înclinat capul, aşa cum îl înclini atunci când încerci să te fereşti ca o şarjă de cioburi de sticlă să nu te lovească drept în față.

„Edgar, a sunat poliția şi au spus că Illy e moartă! Au spus că o femeie pe nume Mary Ire a mers la apartamentul ei şi a ucis-o! Una dintre *prietenele* tale! Una din cercul tău de

iubitori ai artei din *Florida* ne-a ucis *fiica!“* Izbucni într-un acces năvalnic de lacrimi... apoi râse. Era oribil râsul acela. Mi s-a părut că un ciob de sticlă mi-a tăiat fața. „Sună-mă, nemernicu' naibii! Sună-mă şi explică-te. *Ai spus că va fi ÎN SIGURANȚĂ!“*

Apoi alte lacrimi. Fură întrerupte de un clic. Urmă zumzetul liniei deschise.

Am întins mâna şi am apăsat butonul de OFF, reducându-l la tăcere.

Am ieşit în camera Florida şi m-am uitat la mingile de tenis care încă tresăltau pe muchia valurilor. Mă simțeam dublat, ca un om care priveşte un om.

Gemenele moarte îmi lăsaseră un mesaj în studio - *Unde sora noastră?* Oare Illy să fi fost sora la care se refereau?

Aproape c-o auzeam pe hârca aia cum râde şi aproape c-o vedeam cum aprobă din cap.

— Aici eşti, Perse? am întrebat.

Vântul sufla furios prin panourile de plasă ale camerei Florida. Valurile se spărgeau pe plajă cu regularitatea unui metronom. Păsările zburau deasupra apei, ciripind. Pe plajă vedeam o altă cutie spartă de mingi de tenis, aproape pe jumătate îngropată în nisip. O comoară din partea mării; dreptul celui ce găseşte oferit de *caldo largo.* Da, se uita la mine. Aştepta să cedez nervos. Eram mai mult decât sigur. În timpul zilei poate că dormeau - cum să-i numesc? gardienii ei? - însă ea nu.

— Câştig eu, câştigi şi tu, am spus. Dar tu crezi că ai avut ultimul cuvânt, aşa-i? Deşteaptă, Perse a mea.

Sigur că era deşteaptă. Era un joc pe care-l juca de mult timp. Aveam o bănuială că era deja bătrână când Copiii lui Israel încă fojgăiau prin grădinile din Egipt. Uneori dormea, dar acum era trează.

Şi brațul ei era lung.

Telefonul începu să sune. M-am întors în casă, simțindu-mă în continuare ca doi Edgari, unul cu picioarele pe pământ,

celălalt plutind deasupra capului său, şi am ridicat. Era Dario. Părea contrariat.

— Edgar? Ce-i porcăria asta cu tablourile care nu trebuie expediate la...

— Nu acum, Dario, am spus. Taci.

Am întrerupt legătura şi am sunat-o pe Pam. Acum că nu mă gândeam, numărul ei îmi veni fără absolut nici-o problemă; mă ghidă fenomenul ăla minunat care este memoria neuromusculară. Îmi trecu prin gând că omenirea poate s-ar descurca mai bine dacă ar avea doar genul acesta de memorie.

Pam era mai calmă. Nu ştiu ce luase, dar deja îşi făcea efectul. Am discutat vreme de douăzeci de minute. Bună parte din conversație ea plânse şi-mi aduse când şi când acuzații, dar când eu n-am făcut nici-o încercare de a mă apăra, furia ei se nărui în suferință şi dezorientare. Am aflat elementele importante ale situației, sau aşa mi s-a părut atunci. Mai era însă un element extrem de important care ne scăpa amândurora, dar cum a spus odinioară un înțelept: „Nu-i poți lovi dacă nu-i poți vedea“, iar funcționarul de la poliție care o sunase pe Pam nu se gândise să-i spună ce adusese Mary Ire la apartamentul din Providence al fiicei noastre.

Pe lângă pistol, se înțelege. Pistolul Beretta.

— Poliția spune că trebuie să fi venit cu maşina, conducând practic zi şi noapte fără a se opri, zise Pam cu tristețe. N-ar fi putut urca într-un avion cu un asemenea pistol. De ce a făcut-o? Tot din cauza unuia dintre *tablourile* alea ale tale de rahat?

— Sigur, am spus. A cumpărat unul. Nu m-am gândit la asta nici-o clipă. Nu m-am gândit nici-o clipă *la ea.* Nici măcar o clipă. De blestematul ăla de *iubit* al lui Illy îmi făceam eu griji.

Vorbind foarte calm, fosta mea soție - asta era acum, în mod categoric - spuse:

— *Tu* ai făcut asta.

Da. Eu. Ar fi trebuit să-mi dau seama că Mary Ire va cumpăra cel puțin un tablou şi că probabil va dori o pânză din seria *Fata şi corabia* - cele mai toxice dintre toate. Şi n-ar fi vrut nici să rămână la Scoto, nu când ea locuia puțin mai încolo, în Tampa. Din câte ştiam, îl putea avea în portbagajul bătrânului ei Mercedes când mă dusese la spital. De acolo se putuse duce ață acasă la ea, pe insulele Davis, ca să-şi ia pistolul automat pe care îl ținea pentru autoapărare. La naiba, ar fi fost deja în drum spre nord.

Partea asta ar fi trebuit cel puțin s-o bănuiesc. O întâlnisem, în definitiv, şi ştiam ce părere avea despre lucrările mele.

— Pam, ceva foarte rău se întâmplă pe insula asta. Eu...

— Crezi că-mi pasă de asta, Edgar? Sau de motivul care a împins-o pe femeia aia s-o facă? Din cauza ta, fiica noastră a fost ucisă. Nici nu vreau să-ți mai vorbesc vreodată, nu vreau să te mai *văd* vreodată şi mai repede mi-aş scoate singură ochii decât să mă mai uit vreodată la vreun tablou al tău. Trebuia să mori când te-a lovit macaraua aia. Era o înfricoşătoare chibzuială în vocea ei. Ala ar fi fost într-adevăr un final fericit.

Urmă un moment de tăcere, apoi din nou zumzetul de linie deschisă. M-am gândit să dau cu telefonul în peretele din cealaltă parte a camerei, dar Edgar care plana deasupra capului meu mă opri. Edgar care plana deasupra capului meu spuse că poate asta-i va provoca lui Perse prea multă plăcere. Aşa că am pus încet receptorul în furcă şi apoi, vreme de zece minute, am stat acolo, clătinându-mă pe picioare, în viață, în vreme ce fiica mea de nouăsprezece ani era moartă, nu împuşcată, totuşi, ci înecată în propria ei cadă de un critic de artă dus cu pluta.

Apoi, încet, am ieşit pe uşă. Am lăsat-o descuiată. Acum nu aveam niciun motiv s-o mai încui. De peretele casei era sprijinită o măturică pentru măturat nisipul de pe alee. M-am uitat la ea şi brațul drept începu să mă furnice. Am ridicat mâna dreaptă şi am ținut-o înaintea ochilor. Nu era acolo, dar

când am deschis-o şi am închis-o, i-am simțit mişcarea. În acelaşi timp am simțit cum mi se înfig în palmă două unghii lungi. Celelalte păreau scurte şi zimțate. Probabil că se rupseseră. Undeva - poate pe covorul din Micul Roz - se aflau două unghii-fantomă.

— Pleacă, i-am spus. Nu te mai vreau, pleacă şi mori.

Nu plecă. Nu voia să plece. Ca brațul de care fusese odată ataşată, mâna mă furnica şi pulsa şi mă durea şi refuza să plece.

— Atunci, du-te şi caută-mi fiica, am spus şi lacrimile începură să curgă.

Adu-o înapoi, ce zici? Adu-mi-o. Plătesc oricât vrei, numai adu-mi-o.

Nimic. Eram doar un ciung cu o furnicătură-fantomă. Singura fantomă prezentă era propria sa fantomă, planând deasupra capului său, observând toate acestea.

Furnicăturile de sub piele se înrăutățiră. Am luat mătura, plângând acum nu doar de durere sufletească, dar şi de oribilul disconfort al acelei furnicături pe care n-o puteam scărpina, apoi mi-am dat seama că nu pot să fac ceea ce simțeam nevoia să fac - un ciung nu poate rupe o mătură pe genunchi. Am sprijinit-o la loc de casă şi am rupt-o cu piciorul teafăr. Se auzi un trosnet şi capătul cu paie zbură prin aer. Am ridicat în fața ochilor înlăcrimați bucata de coadă rămasă şi am încuviințat din cap. Era bună.

Am dat colțul casei spre plajă, o parte îndepărtată a minții mele băgând de seamă zgomotoasa conversație a scoicilor sub Marele Roz în vreme ce valurile intrau valvârtej în întunericul de acolo şi apoi se retrăgeau.

Când am ajuns la porțiunea cu nisip tasat, ud şi sclipitor, pe care erau presărate din loc în loc mingi de tenis, am avut un gând trecător: Al treilea lucru pe care Elizabeth i-l spusese lui Wireman fusese *O să vrei să, dar sub nici-o formă să nu.*

— Prea târziu, am spus şi ața de care era ancorat Edgar-ul de deasupra capului meu se rupse. Fantoma mea se ridică în înaltul cerului şi, pentru scurt timp, n-am mai ştiut nimic.

17. CAPĂTUL SUDIC AL INSULEI

I

Următorul lucru pe care mi-l amintesc este Wireman care venea să mă ajute să mă ridic. Mi-amintesc că am făcut câțiva paşi, apoi mi-am adus aminte că Ilse este moartă şi m-am prăbuşit în genunchi. Iar cel mai ruşinos lucru era că, deşi aveam sufletul frânt, îmi era şi foame. O foame de lup.

Mi-amintesc că Wireman m-a ajutat să intru pe uşa deschisă şi mi-a spus că totul a fost un vis urât, că sunt victima unor coşmaruri, iar când i-am spus că nu, este adevărat, Mary Ire o făcuse, Mary Ire o înecase pe Ilse chiar în cada ei de baie, el a râs şi a spus că acum e sigur că sunt victima unei halucinații. Preț de un oribil moment l-am crezut.

Am arătat spre robotul telefonic.

— Ascultă mesajul, am spus şi m-am dus în bucătărie. M-am împleticit până în bucătărie. Când Pam o luă de la capăt - *Edgar, a sunat poliția şi au spus că Illy e moartă!* - eu mâncam cereale Frosted Mini-Wheats cu pumnul direct din cutie. Aveam o stranie senzație că mă aflu pe o lamelă de sticlă. În scurt timp aveam să fiu aşezat la microscop şi studiat. În cealaltă cameră, mesajul se încheie. Wireman înjură şi-l ascultă din nou. Eu am continuat să mănânc cereale. Timpul pe care îl petrecusem pe plajă înainte să vină Wireman era pierdut. Partea aceea din memoria mea era goală ca primele zile ale şederii mele în spital după accident.

Am luat un ultim pumn de cereale, l-am îndesat în gură şi am înghițit. Mi se lipiră de cerul gurii şi asta era bine. Asta era perfect. Speram că mă voi sufoca. *Meritam* să mă sufoc. Apoi cerealele se dezlipiră şi-mi coborâră pe gât. M-am întors cu paşi târşâiți în living. Wireman stătea lângă robotul telefonic cu ochii ieşiți din orbite.

— Edgar... *muchacho...* pentru Dumnezeu, ce...?

— Unul dintre tablouri, am spus şi mi-am târşâit picioarele mai departe. Acum, că aveam ceva în stomac, mai voiam o porție de uitare. Fie şi doar pentru scurt timp. Numai că, de fapt, era mai mult decât o dorință; era o necesitate. Rupsesem coada de mătură... apoi venise Wireman. Ce se afla între cele două momente? Nu ştiam.

Am decis că nu *vreau* să ştiu.

— Tablourile...?

— Mary Ire a cumpărat unul. Sunt sigur că a fost unul din seria *Fata şi corabia.* Şi l-a luat cu ea. Ar fi trebuit să ştim. *Eu* ar fi trebuit să ştiu. Wireman, simt nevoia să mă întind. Am nevoie de somn. Două ore, bine? Apoi trezeşte-mă şi o să mergem în capătul sudic.

— Edgar, nu poți... Nu mă aştept de la tine, după...

M-am oprit să-l privesc. Capul parcă-mi cântărea cincizeci de kilograme, dar am reuşit.

— Nici *ea* nu se aşteaptă de la mine, dar totul se sfârşeşte azi. Două ore.

Uşa deschisă a Marelui Roz dădea spre est şi soarele de dimineață cădea din plin peste fața lui Wireman, luminând o compasiune atât de profundă, că abia o puteam privi.

— Bine, *muchacho.* Două ore.

— Între timp, încearcă să-i ții pe toți la distanță.

Nu ştiu dacă mi-a auzit această ultima remarcă. Mă întorsesem deja spre dormitor şi cuvintele se stingeau în urma mea. Am căzut în pat, unde mă aştepta Reba. Un moment m-am gândit s-o arunc în cealaltă parte a camerei, aşa cum mă gândisem să arunc telefonul. În schimb, am strâns-o la piept şi mi-am lipit fața de corpul ei nevertebrat şi am început să plâng. Când am adormit, încă plângeam.

II

— Trezeşte-te. Cineva mă scutura. Trezeşte-te, Edgar. Dacă vrem să facem ceva, trebuie să ne punem în mişcare.

— Nu şt'u... nu mi se pare că vrea să se trezească. Asta era vocea lui Jack.

— Edgar!

Wireman mă plesni mai întâi peste un obraz, apoi peste celălalt. Şi nu încet. O lumină puternică îmi lovi ochii închişi, inundându-mi lumea în roşu. Am încercat să mă îndepărtez de toți aceşti stimuli - erau lucruri rele care aşteptau de cealaltă parte a pleoapelor mele - dar Wireman nu se dădea bătut.

— *Muchacho!* Trezeşte-te! E unsprezece şi zece!

Asta mă atinse. M-am ridicat în capul oaselor şi m-am uitat la el. Ținea veioza în fața mea atât de aproape, că simțeam căldura becului. Jack stătea în spatele lui. Îmi căzu pe inimă realitatea morții lui Ilse - Illy a mea - dar am respins-o.

— *Unşpe!* Wireman, ți-am spus două ore! Dacă vreo rudă a lui Elizabeth se hotăra să...

— Uşurel, *muchacho.* Am sunat la pompe funebre şi le-am spus să-i țină pe toți departe de Duma. Am spus că ne-am îmbolnăvit toți trei de rubeolă. Foarte contagios. L-am sunat şi pe Dario şi i-am spus de fiica ta. Cel puțin pentru moment, tablourile rămân unde sunt. Mă îndoiesc că asta e o prioritate pentru tine, dar...

— Sigur că este. M-am ridicat în picioare şi mi-am frecat fața cu mâna. Perse n-o să aibă şansa să facă mai multe rele decât a făcut deja.

— Îmi pare rău, Edgar, zise Jack. Al naibii de rău îmi pare pentru pierderea ta. Ştiu că asta nu te încălzeşte cine ştie cât, dar...

— Ba da, am spus, şi poate că aşa avea să fie, cu timpul. Dacă aş fi continuat s-o spun; dacă aş fi continuat să merg mai departe. Accidentul mă învățase de fapt doar un lucru: singurul mod de a merge mai departe este să mergi mai departe. Să spui O *să reuşesc* chiar şi atunci când ştii că nu e aşa.

Am văzut că unul dintre ei îmi adusese restul hainelor, dar pentru ce aveam de făcut în ziua aceea voiam bocancii din dulap, nu tenişii de la piciorul patului. Jack purta bocanci Georgia Giants şi un tricou cu mâneci lungi; asta era bine.

— Wireman, pui de cafea? am întrebat.

— Avem timp?

— Va trebui să ne facem timp. Vreau mai multe lucruri, dar înainte de toate vreau să mă trezesc. Poate că şi vouă v-ar prinde bine nițel combustibil. Jack, ajută-mă cu bocancii.

Wireman plecă spre bucătărie. Jack îngenunche, îmi puse bocancii în picioare şi-i legă la şireturi.

— Cât de mult ştii? l-am întrebat.

— Mai mult decât aş vrea, răspunse el. Dar nu înțeleg nimic. Am vorbit cu femeia aia - Mary Ire? - la expoziția ta. Mi-a *plăcut* de ea.

— Şi mie.

— În timp ce dormeai, Wireman a sunat-o pe soția ta. N-a vrut să vorbească prea mult cu ea, aşa că Wireman l-a sunat apoi pe un tip pe care l-a cunoscut la expoziția ta - domnul Bozeman.

— Spune-mi.

— Edgar, eşti sigur...

— Spune-mi.

Versiunea lui Pam fusese sincopată şi fragmentată, şi nici măcar ea nu-mi mai era clară în minte - detaliile erau ascunse de o imagine a părului lui Ilse plutind la suprafața apei care se revărsa peste marginile unei căzi de baie. Asta putea sau nu să fie o imagine corectă, însă era al naibii de puternică, al naibii de *precisă,* şi ştersese aproape orice altceva.

— Domnul Bozeman a spus că poliția n-a găsit niciun semn de intrare prin efracție, aşa că sunt de părere că fiica ta trebuie să-i fi deschis, chiar dacă era în toiul nopții...

— Sau Mary a apăsat butoanele de interfon până când cineva i-a deschis. Brațul lipsă mă furnica. Era o furnicătură profundă. Somnolentă. Visătoare, aproape. Apoi a urcat la

apartamentul lui Illy şi a sunat la sonerie. Să spunem că a pretins că este altcineva.

— Edgar, presupui, sau...?

— Să spunem că a pretins că vine din partea unui grup de gospel numit The Hummingbirds şi că a anunțat-o prin uşă că lui Carson Jones i s-a întâmplat ceva rău.

— Cine e...

— Numai că ea i-a zis Zâmbărețul şi lucrul ăsta a convins-o definitiv pe Illy.

Wireman se întoarse. La fel şi plutitorul Edgar. Edgar cel terestru vedea toată realitatea prozaică a unei dimineți însorite pe Duma Key. Edgar cel de deasupra capului meu vedea mai mult. Nu totul, dar destul cât să fie „prea mult“.

— Ce s-a întâmplat după aia, Edgar? întrebă Wireman. Vorbi pe un ton foarte blând. Ce crezi?

— Să spunem că Illy a deschis uşa şi, făcând asta, a văzut o femeie care îndrepta un pistol spre ea. O cunoştea pe femeie de undeva, dar în seara aia trecuse deja printr-o sperietură groaznică, era dezorientată şi nu ştia de unde s-o ia - avea o scăpare de memorie. Poate că a fost mai bine aşa. Mary i-a spus să se întoarcă şi când ea a făcut asta... când a făcut asta...

Am reînceput să plâng.

— Edgar, bătrâne, nu, zise Jack. Aproape că plângea şi el. Ce spui tu e doar o ipoteză.

— Nu-i o ipoteză, spuse Wireman. Lasă-l să vorbească.

— Dar de ce trebuie să ştim...

— Jack... *muchacho*... nu *ştim* ce trebuie să ştim. Aşa că lasă-l pe om să vorbească.

Le auzeam vocile, dar venind de foarte departe.

— Să spunem că, atunci când s-a întors, Mary a lovit-o cu pistolul. Mi-am şters obrajii cu podul palmei. Să spunem că a lovit-o de mai multe ori, de patru sau cinci. În filme, o dată să te lovească şi dus eşti. În viața reală, mă îndoiesc că se întâmplă aşa.

— Nu, murmură Wireman.

Sigur că jocul ăsta de-a „să spunem“ s-a dovedit a fi mult prea precis. Craniul scumpei mele If-So-Girl fusese fracturat în trei locuri în urma unor repetate lovituri de sus în jos şi a sângerat abundent.

Mary a tras-o după ea. Urma de sânge străbătea combinația de living cu bucătărie (mirosul desenului ars cel mai probabil încă plutea în aer) şi holul scurt dintre dormitor şi ungherul pe care Illy îl folosea ca birou. În baia de la capătul holului, Mary a umplut cada şi în ea a înecat-o pe fiica mea inconştientă, ca pe o pisicuță de pripas. Când şi-a încheiat misiunea, s-a dus în living, s-a aşezat pe sofa şi s-a împuşcat în gură. Glonțul i-a ieşit prin creştetul capului, împroşcându-i ideile despre artă, împreună cu câteva mănunchiuri bune de păr, pe peretele din spatele ei. Atunci mai era doar puțin până la patru dimineața. Locatarul de la etajul inferior era un insomniac care a recunoscut împuşcătura drept ceea ce era şi a sunat la poliție.

— De ce a înecat-o? întrebă Wireman. Asta nu înțeleg eu. *Pentru că aşa operează Perse,* mi-am spus.

— Acum n-o să ne gândim la asta, am zis. Bine? El se întinse şi mă strânse de mână.

— Bine, Edgar.

Şi dacă rezolvăm ce avem de rezolvat, poate că niciodată n-o să fie nevoie să ne gândim la asta, mi-am spus.

Dar *eu* o înecasem pe fiica mea. Eram sigur de asta. Eu o desenasem pe plajă.

Fiica mea moartă. Fiica mea înecată. Înecată în nisip, pradă valurilor.

O să vrei să, spusese Elizabeth, *dar sub nici-o formă să nu.*

O, Elizabeth...

Uneori nu avem de ales.

În bucătăria însorită a Marelui Roz, am băut toți trei cafea tare până când ne-a ieşit transpirația pe obraji. Eu am luat trei aspirine, apoi încă o doză de cofeină, după care l-am trimis pe Jack să aducă două maculatoare Artisan. I-am spus

să ascută toate creioanele colorate pe care le găseşte, dacă tot se duce la etaj.

Wireman umplu un rucsăcel de plastic cu provizii din frigider: morcovi şi castraveți curățați, şase cutii de pepsi, trei sticle mari de apă Evian, nişte carne friptă şi unul dintre Puii Astronauți ai lui Jack, încă în capsula lui transparentă.

— Mă surprinde că te mai poți gândi la mâncare, zise el pe un ton slab de reproş.

— Mâncarea nu mă interesează câtuşi de puțin, am spus, dar poate că va trebui să desenez cine ştie ce. De fapt, sunt *convins* că va trebui să desenez ceva. Şi activitatea asta arde calorii cu toptanul.

Jack se întoarse cu maculatoarele şi creioanele. Le-am aruncat o privire, după care l-am trimis înapoi la etaj după nişte radiere. Bănuiam că mi-ar mai fi trebuit unele lucruri - nu ne trebuie întotdeauna? - dar nu-mi dădeam seama care ar putea fi. M-am uitat la ceas. Era douăsprezece fără zece.

— Ai pozat podul mobil? l-am întrebat pe Jack. Te rog, spune-mi că da.

— Mda, dar mă gândeam că... povestea cu rubeola...

— Să vedem pozele, am spus.

Jack băgă mâna în buzunarul de la spate şi scoase câteva fotografii Polaroid. Le frunzări şi-mi întinse patru, pe care le-am întins pe masa din bucătărie aşa cum aş fi întins nişte cărți la un joc de solitaire. Am luat un maculator Artisan şi am început să desenez cu rapiditate fotografia în care se vedeau cel mai bine roțile zimțate şi lanțurile de sub podul mobil ridicat - era doar un poduleț cu o singură bandă pe sens. Brațul drept continua să mă furnice: o senzație surdă, somnolentă.

— Povestea cu rubeola a fost genială, am spus. Îi va ține aproape pe toți departe de insulă. Dar „aproape“ nu ajunge. Mary n-ar fi păstrat distanța față de fiica mea dacă cineva i-ar fi spus că Illy suferă de varie... *Futu-i!*

Ochii mi se începtoşaseră şi o linie care ar fi trebuit să fie dreaptă o luă razna într-o parte.

— Ia-o uşor, Edgar, mă îndemnă Wireman.

M-am uitat la ceas: 11.58. Podul mobil avea să se ridice la prânz; ăsta era programul. Am clipit ca să îndepărtez lacrimile şi m-am reapucat de desenat. Mecanisme prindeau viață de sub vârful creionului meu negru Venus şi, chiar şi acum, când Ilse nu mai era, mă cuprinse fascinația de a vedea ceva real apărând din nimic - ca o siluetă desprinzându-se din ceață. Şi de ce nu? Când ar fi fost un moment mai bun? Era un refugiu.

— Dacă are o persoană cu ajutorul căreia să ne atace şi podul mobil e scos din funcțiune, o s-o trimită pur şi simplu pe podul pietonal de la insula Don Pedro, zise Wireman.

Fără să ridic ochii de la desen, am spus:

— Poate că nu. Mulți nu ştiu că există Sunshine Walkway şi sunt convins că nici Perse nu ştie.

— De ce?

— Pentru că a fost construit în anii cincizeci, chiar tu mi-ai spus, şi ea dormea atunci.

Se gândi la asta un moment, apoi spuse:

— Crezi că poate fi înfrântă, aşa-i?

— Da, cred. Probabil nu ucisă, dar poate fi adormită la loc.

— Ştii cum?

Găsind spărtura din masă şi astupând-o, aproape că am spus... dar asta nu avea sens.

— Nu încă. Mai sunt câteva desene de Libbit la cealaltă casă. Aia din capătul sudic al insulei. Ele or să ne spună unde este Perse şi mie or să-mi spună ce să fac.

— De unde ştii că mai sunt?

Pentru că altfel nu poate fi, aş fi spus, dar tocmai atunci sună sirena de amiază. La o jumătate de kilometru de noi, podul mobil dintre Duma Key şi Casey Key - singura legătură nordică dintre noi şi coastă - se ridica. Am numărat până la douăzeci, rostind *Mississippi* între fiecare cifră, aşa cum făceam în copilărie. Apoi am şters din desenul meu cea mai mare roată dințată. Făcând asta, am resimțit - în brațul amputat, da, dar şi deasupra ochilor, exact în mijloc - senzația înfăptuirii unui act de o precizie desăvârşită.

— Okay, am spus.

— Acum putem pleca? întrebă Wireman.

— Nu încă, i-am răspuns.

El aruncă o privire la ceas, apoi la mine.

— Credeam că te grăbeşti, *amigo*. Şi ținând cont de ce am văzut aici aseară, eu, unul, ştiu că mă grăbesc. Ce mai e, deci?

— Înainte trebuie să vă desenez pe voi doi, am spus.

IV

— Aş fi onorat să faci un desen cu mine, Edgar, spuse Jack, sunt sigur că mama ar fi în al nouălea cer - dar cred că Wireman are dreptate. Ar trebui să o luăm la picior.

— Tu, Jack, ai fost vreodată în partea de sud a insulei?

— Ăă, nu.

De asta fusesem aproape sigur. Dar, rupând desenul cu mecanismul podului mobil din maculator, m-am uitat la Wireman. Chiar dacă acum aveam sufletul şi sentimentele acoperite de un strat de plumb, simțeam că acesta este un lucru pe care voiam într-adevăr să-l ştiu.

— Dar tu? Ai fost vreodată la Heron's Roost cel original, pentru a arunca o privire?

— Sincer să fiu, nu. Wireman se duse la geam şi se uită afară. Podul e tot ridicat - de aici se vede puntea vestică pe fundalul cerului. Până aici, toate bune.

Nu voiam să abandonez subiectul atât de uşor.

— De ce nu?

— Domnişoara Eastlake m-a sfătuit să n-o fac, zise el, tot cu fața la geam. Spunea că mediul e infect. Apa, vegetația, chiar şi aerul. Spunea că în al Doilea Război Mondial forțele aviatice ale armatei au făcut experimente în zonă şi au reuşit să otrăvească partea aia de insulă, şi probabil că ăsta e motivul pentru care vegetația e atât de sălbatică acolo. Spunea că oțetarul este poate cel mai nociv din toată America

- mai nociv decât sifilisul înainte de descoperirea penicilinei, au fost cuvintele ei. Îți ia ani să te vindeci, dacă te atingi de el. Pare să se vindece, dar reapare. Şi îți acoperă tot corpul. Aşa a spus ea.

Deşi erau interesante aceste informații, Wireman tot nu-mi răspunsese la întrebare. Aşa că l-am întrebat din nou.

— Ea mai spunea că sunt şerpi, răspunse el, în sfârşit întorcându-se cu fața. Eu am groază de şerpi. Mi-e groază de ei încă din copilărie, când m-am trezit într-o dimineață, când eram într-o excursie în aer liber cu părinții, şi am descoperit că împart sacul de dormit cu un şarpe. Îmi intrase de-a dreptul sub cămaşa de corp. M-a stropit cu mosc. Futu-i, am crezut că m-a otrăvit. Eşti mulțumit?

— Da, am recunoscut. Ei i-ai spus povestea asta înainte sau după ce ți-a povestit ea de şerpii care mişună în partea aia de insulă?

Cu un aer înțepat, el replică:

— Nu-mi aduc aminte. Apoi suspină. Probabil înainte. Înțeleg unde bați - voia să mă țină la distanță.

Tu ai spus-o, nu eu, am gândit. Cu voce tare am zis:

— În principal, pentru Jack îmi fac griji. Dar e mai bine să fim siguri.

— Pentru *mine?* Jack părea descumpănit. Eu n-am nimic cu şerpii. Şi ştiu cum arată oțetarul. Am fost cercetaş.

— Ai încredere în mine, am spus şi am început să-l desenez. Am lucrat repede, rezistând pornirii de a intra în detalii... aşa cum o parte din mine dorea să facă. În timp ce lucram, primul claxon furios începu să urle în partea de coastă a podului mobil.

— Se pare că podul s-a blocat din nou, spuse Jack.

— Da, am aprobat fără a ridica ochii din desen.

V

Cu desenul lui Wireman m-am grăbit şi mai tare, dar am descoperit din nou că trebuie să mă opun pornirii de a mă abandona creației... pentru că atunci când mă lua avântul creator, durerea şi chinul sufletesc erau scoase pe tuşă. Avântul creator era ca un virus. Dar nu aveam multe ore de lumină şi nu voiam să mă reîntâlnesc cu Emery mai mult decât voia Wireman. Ce voiam eu era ca povestea asta să se sfârşească şi ca noi trei să părăsim insula - să mergem *departe* de ea - când culorile alea ale apusului aveau să înceapă să se ridice din apele golfului.

— Bun, am zis. Pe Jack îl desenasem în albastru şi pe Wireman într-un portocaliu aprins. Niciunul nu era perfect, însă eram de părere că ambele desene surprindeau esențialul. Mai e un singur lucru de făcut.

Wireman bombăni.

— *Edgar!*

— Nu-i ceva ce trebuie să desenez, am spus şi am închis coperta maculatorului peste cele două schițe. Zâmbeşte doar pentru artist, Wireman. Dar înainte de asta gândeşte-te la ceva care te face să te simți deosebit de bine.

— Vorbeşti serios?

— Al naibii de serios.

Wireman se încruntă... apoi se relaxa. Zâmbi. Ca de obicei, zâmbetul îi lumină întreaga față şi-l transformă într-un om nou. M-am întors spre Jack.

— Acum tu.

Şi pentru că într-adevăr simțeam că el este cel mai important dintre ei doi, când a zâmbit l-am privit cu maximă atenție.

VI

Nu aveam la dispoziție un 4 x 4, dar bătrânul Mercedes sedan al lui Elizabeth părea un substitut bunicel; era construit ca un tanc. Am mers la *El Palacio* în maşina lui Jack

şi am parcat imediat în spatele porții. Eu şi Jack am mutat proviziile în SEL 500. Treaba lui Wireman era coşulețul de picnic.

— Dacă tot te duci înăuntru, mai avem nevoie de câteva lucruri, am spus.

Spray antiinsecte şi o lanternă foarte bună. Ai aşa ceva?

El încuviință din cap.

— E una cu opt baterii în magazia cu uneltele de grădină. E profesională.

— Bun. Şi, Wireman?

Îmi aruncă o privire de tip „ce mai e“ - din aceea exasperată, pe care o exprimi în principal cu sprâncenele - dar nu cârti.

— Pistolul cu harpon. La asta, chiar rânji.

— *Si, senor. Para fijaciono.*

Cât timp lipsi el, eu am stat sprijinit de Mercedes, uitându-mă la terenul de tenis. Uşa din partea opusă fusese lăsată deschisă. Bâtlanul semi-domesticit al lui Elizabeth era înăuntru, stătea lângă fileu. Mă privea cu ochi albaştri acuzatori.

— Edgar? Jack mă atinse pe cot. Eşti bine?

Nu eram bine şi nu aveam să fiu bine mult timp de atunci înainte. Dar... *O să reuşesc,* am gândit. *Trebuie să reuşesc. Nu poate să câştige ea.*

— Da, am spus.

— Nu-mi place că eşti atât de palid. Arăți ca atunci când ai venit pe insulă. La ultimele cuvinte, vocea îl lăsă.

— Sunt bine, am întărit şi, pentru câteva clipe, i-am cuprins ceafa cu mâna.

Mi-am dat seama că, în afară de strângerile de mână, aceasta era probabil prima dată când îl atingeam.

Wireman ieşi din casă strângând toartele coşulețului de picnic cu ambele mâini. Pe cap avea îndesate trei şepci cu cozoroc lung. La subsuoară ținea pistolul cu harpon al lui John Eastlake.

— Lanterna e-n coş, spuse. La fel şi sprayul anti-insecte şi trei perechi de mănuşi de grădinărit pe care le-am găsit în

magazie.

— Genial.

— *Si.* Dar e unu fără un sfert, Edgar. Dacă vrem să mergem, putem să ne mişcăm?

M-am uitat la bâtlanul de pe terenul de tenis. Stătea lângă fileu nemişcat, ca indicatorul unui ceas stricat, şi mă privea nemilos. Era bine aşa; în definitiv, lumea în care trăim e o lume nemiloasă.

— Da, am spus. Să mergem.

VII

Acum îmi regăsisem memoria. Nu era încă într-o stare perfectă de funcționare, şi până în ziua de azi am uneori îndoieli cu privire la unele nume şi la ordinea în care anumite lucruri s-au petrecut, dar fiecare moment al expediției noastre spre casa de la capătul sudic al Duma Key mi-a rămasă clar în minte - ca primul film care m-a bulversat sau primul tablou care mi-a tăiat respirația *(The Hailstorm,* de Thomas Hait Benton). Şi, totuşi, la început m-am simțit detaşat de tot şi de toate, ca un patron al artelor uşor blazat, care priveşte un tablou dintr-un muzeu de mâna a doua. Doar când Jack a găsit păpuşa pe scările care urcau spre nimic am început să-mi dau seama că, în loc să privesc tabloul, mă aflu de fapt *în* el. Şi că pentru niciunul dintre noi, dacă nu reuşeam s-o oprim, nu mai exista cale de întoarcere. Ştiam că e puternică; dacă putea ajunge până în Omaha şi Minneapolis ca să obțină ceea ce-şi dorea, apoi până în Providence pentru a păstra bunul astfel obținut, sigur că era puternică. Cu toate acestea, eu o subestimam. Până când nu ne-am aflat chiar în casa aceea de la capătul sudic al Duma Key, nici-o clipă nu mi-am dat seama cât de puternică este Perse.

VIII

Voiam ca Jack să conducă şi Wireman să stea pe bancheta din spate. Când Wireman întrebă de ce, am spus că am motivele mele şi că sunt încredinţat că, în scurt timp, acestea vor fi evidente.

— Şi dacă mă voi fi înşelat, am adăugat, nimeni nu va fi mai fericit ca mine.

Jack ieşi cu spatele pe drum şi întoarse spre sud. Mai mult din curiozitate decât de altceva, am deschis radioul şi am fost recompensat cu Billy Ray Cyrus, care cânta din toţi rărunchii despre inimioara lui frântă. Jack mormăi şi întinse mâna spre aparat, intenţionând probabil să găsească The Bone. Înainte să apuce, Billy Ray fu înghiţit de o furtună de pârâit electrostatic.

— *Isuse, opreşte-l!* scheună Wireman.

Dar întâi am dat volumul mai încet. Asta nu ajută cu nimic. Dimpotrivă, pârâiturile se auziră şi mai tare. Simţeam că mi se clatină plombele, şi am apăsat butonul de OFF înainte să înceapă să-mi sângereze timpanele.

— Ce-a fost *asta?* întrebă Jack. Trase pe dreapta. Ochii îi ieşiseră din orbite.

— Să-i spunem mediu infect, am zis. O mică reminiscenţă a experimentelor întreprinse de forţele aviatice ale armatei cu şaizeci de ani în urmă.

— Foarte nostim, spuse Wireman. Jack se uită la radio.

— Vreau să mai încerc o dată.

— N-ai decât, i-am spus şi mi-am acoperit urechea stângă cu mâna.

Jack apăsă butonul de deschidere. Pârâiturile ce ieşiră din cele patru difuzoare ale Mercedes-ului părură de data aceasta la fel de puternice ca motorul unui avion de vânătoare cu reacţie. Chiar şi cu palma peste ureche, zgomotul îmi sfredeli capul. Mi s-a părut că-l aud pe Wireman ţipând, dar nu eram sigur.

Jack apăsă din nou butonul şi vuietul acela diavolesc se întrerupse.

— Cred că ar trebui să renunţăm la muzică, zise el.

— Wireman? Eşti bine?

Vocea mea părea să vină de foarte departe, printr-un țiuit grav şi egal.

— Nemaipomenit, zise el.

IX

Poate că Jack a reuşit să ajungă puțin mai departe de locul în care lui Ilse i se făcuse rău; dar poate că nu. Era greu să-ți dai seama odată ce vegetația creştea în înălțime. Drumul se îngusta, transformându-se într-un drumeag accidentat şi brăzdat de rădăcini care creşteau aproape de suprafață. Frunzişul se împletise deasupra noastră, ascunzând aproape complet cerul. Parcă ne aflam într-un tunel însuflețit. Geamurile erau ridicate, dar şi aşa maşina se umplu de un miros verde şi fecund de junglă.

Jack puse la încercare suspensiile bătrânului Mercedes vârându-l într-o groapă adâncă, îl făcu să se hurduce peste o ridicătură a asfaltului de cealaltă parte a drumului, apoi apăsă tare frâna şi scoase schimbătorul de viteze pe liber.

— Îmi pare rău, zise el. Îi tremurau buzele şi ochii i se căscaseră mult prea tare. Îmi e...

Ştiam perfect ce îi era.

Jack dibui să deschidă portiera, se aplecă afară şi vomită. Mi se părea că mirosul junglei (căci asta era odată ce făceai un kilometru şi jumătate de la *El Palacio)* era puternic în maşină, dar ceea ce năvăli înăuntru prin portiera deschisă era un iz de zece ori mai greu, gros şi verde şi înfiorător de viu. Totuşi, nu se auzea nici măcar o singură pasăre cântând în masa aia indistinctă de frunze. Singurul sunet era al lui Jack, care-şi golea mațele de micul dejun.

Apoi prânzul. În cele din urmă, se lăsă înapoi pe spătar. Mai credea că *eu* sunt alb ca varul? Asta era oarecum nostim, pentru că în după-amiaza aceea de mijloc de aprilie, Jack Cantori era mai alb ca luna martie în Minnesota. În loc de

douăzeci şi unu, părea să aibă o bolnăvicioasă vârstă de patruzeci şi cinci de ani. *Încep să am îndoieli serioase cu privire la salata de ton pe care am preparat-o la prânz,* spusese Ilse, dar nu salata de ton fusese de vină. Ceva provenit din mare, sigur, dar nu tonul.

— Îmi pare rău, spuse el. Nu ştiu ce-i cu mine. Mirosul, cred - mirosul ăla putred de junglă...

Îi tresaltă pieptul, scoase un gâlgâit gros din fundul gâtului şi se aplecă din nou afară. De data aceasta nu mai reuşi să se apuce de volan şi, dacă nu l-aş fi prins de guler şi nu l-aş fi tras înapoi, ar fi plonjat cu capul înainte drept în voma lui.

Se lăsă pe spate, închise ochii, cu faţa udă de transpiraţie şi gâfâind scurt şi repede.

— Mai bine să-l ducem înapoi la *El Palacio,* propuse Wireman. Nu-mi place să pierd timpul - la naiba, nu-mi place să-l pierd *pe el* - da' asta nu-mi miroase a bine.

— În ceea ce o priveşte pe Perse, miroase *exact* cum trebuie, am spus. Acum, piciorul afectat mă furnica aproape la fel de tare ca braţul. Parcă ar fi fost curent electric. Asta e mica ei centură împrejmuitoare înveninată. Dar tu, Wireman? Cum îţi simţi stomacul?

— Bine, dar ochiul beteag - cel care era beteag - mă furnică de-mi vine să urlu, şi am parcă un vâjâit în cap. Probabil de la radio.

— Nu-i de la radio. Şi motivul pentru care îl afectează pe Jack iar pe noi nu, e că noi am fost... păi... să spunem, imunizaţi. Ironia sorţii, nu?

La volan, Jack mormăi.

— Ce poţi face pentru el, *muchacho?* Poţi face ceva?

— Aşa cred. Aşa sper.

Aveam maculatoarele în poală şi creioanele şi radierele într-o borsetă. Am dat acum paginile până la desenul cu Jack şi am scos o radieră. I-am şters gura şi arcul inferior al ochilor, tot până la colţuri. Furnicătura din braţul meu drept era mai cruntă ca oricând şi nu aveam absolut nici-o îndoială că ceea ce voiam să fac va da roade. Mi-am rechemat în gând

amintirea zâmbetului lui Jack în bucătărie - cel pe care îi cerusem să mi-l ofere în timp ce se gândea la ceva ce-l făcea să se simtă foarte bine - şi l-am desenat repede cu creionul albastru miez-de-noapte. Nu-mi luă mai mult de treizeci de secunde (ochii erau de fapt cheia; când vine vorba de zâmbete, aşa e întotdeauna), dar acele câteva linii au schimbat întreaga *idee* a chipului lui Jack Cantori.

Şi am obținut ceva neaşteptat. În timp ce desenam, l-am văzut sărutând o fată în bikini. Nu, mai mult decât „văzut“. Am putut să simt pielea ei netedă, până şi câteva firişoare de nisip cuibărite în scobitura de la baza spatelui ei. I-am putut simți mirosul şamponului şi gustul vag al sării de pe buze. Ştiam că numele ei este Caitlin şi că el îi spunea Kate.

Am pus creionul înapoi în borsetă şi am tras fermoarul.

— Jack? am spus pe un ton blând. Tânărul avea ochii închişi şi transpirația încă îi acoperea obrajii şi fruntea, dar mi se părea să respirația îi revenise cât de cât la normal. Cum te simți acum? Mai bine?

— Mda, zise el fără să deschidă ochii. Ce ai făcut?

— Păi, dacă tot suntem numai noi trei, putem să-i spunem pe nume: un act de magie. O contravrajă mică, pe care am aruncat-o în direcția ta.

Wireman se întinse peste umărul meu, luă maculatorul, studie desenul şi încuviință din cap.

— Încep să cred că Perse ar fi trebuit să te lase în pace, *muchacho*. Eu am răspuns:

— Pe fiica mea ar fi trebuit s-o lase în pace.

X

Cinci minute am rămas unde ne aflam, dându-i timp lui Jack să-şi revină. Într-un târziu, el anunță că se simte în stare să continuăm. Îi revenise culoarea în obraji. M-am întrebat dacă am fi întâmpinat aceleaşi probleme dacă am fi făcut drumul pe apă.

— Wireman, ai văzut vreodată vreo barcă de pescuit ancorată în partea de sud a insulei?

— Să ştii că nu, spuse după ce reflectă puțin. Pescarii rămân de obicei pe partea cu Don Pedro a strâmtorii. Ciudat, nu?

— Nu-i ciudat, ci de-a dreptul sinistru, spuse Jack. Ca drumul ăsta.

Se îngustase cât un drumeag. Strugurii tropicali şi ramurile de ficus bengalez se frecau de marginile Mercedes-ului care înainta anevoie, scoțând scârțâituri infernale. Drumul, umflat de rădăcini şi cu asfaltul sfărâmat şi plin de gropi, continua să vireze spre inima insulei, iar acum începuse să şi urce.

Ne târâm kilometru cu kilometru, frunzele şi crengile plesnind şi lovind maşina. Mă tot aşteptam ca drumul să se întrerupă complet, însă frunzişul compact de deasupra îl protejase cât de cât de intemperii, aşa încât nu era definitiv compromis. Ficuşii bengalezi făcură loc unei impresionante păduri de arbori de piper brazilian, şi abia acolo am văzut primele animale sălbatice: un linx enorm care stătu un moment pe asfaltul sfărâmat al drumului, şuierând la noi cu urechile date pe spate, apoi o zbughi între ierburi. Puțin mai departe, o duzină de omizi negre durdulii căzură pe parbriz, unde explodară de-a dreptul, împrăştiind măruntaie vâscoase pe care ştergătoarele şi lichidul de parbriz nu reuşiră să le înlăture; nu făcură decât să le întindă până când parbrizul se transformă parcă într-un ochi acoperit de cataractă.

I-am spus lui Jack să oprească. Am coborât, am deschis portbagajul şi am găsit câteva cârpe. Am folosit una pentru a şterge parbrizul, având grijă să-mi iau pe mână una dintre mănuşile pe care le găsise Wireman - aveam deja şapca pe cap. Dar din câte mi-am dat seama, nu erau decât nişte omizi banale; mizerabile, dar nu supranaturale.

— Nu-i rău, zise Jack pe geamul deschis al portierei şoferului. Acum o să ridic capota ca să verifici...

Se opri, uitându-se în spatele meu.

M-am întors. Drumul era doar o potecă presărată cu bucăți vechi de asfalt şi năpădită de margarete de Singapore. La treizeci de metri distanță o traversa un şir de cinci broaşte mari cât puii de cocker spaniol. Primele trei erau de un verde-deschis pe care rareori îl vezi în natură, dacă-l vezi vreodată; a patra era albastră; a cincea era de un portocaliu şters, care odată putea să fi fost roşu. Zâmbeau, însă era ceva încremenit şi înfricoşător în zâmbetele acelea. Săltau încet, de parcă n-ar fi avut muşchi la picioarele din spate. Asemenea linxului, ajunseră la tufişuri şi dispărură în ele.

— Ce mama mă-sii au fost *alea?* întrebă Jack.

— Fantome, am spus. Reminiscențele imaginației puternice a unei fetițe. Şi nu mai au viață lungă, după cum arătau. M-am urcat înapoi în maşină. Dă-i drumul, Jack. Să mergem cât încă mai putem.

Maşina se puse din nou încet în mişcare. L-am întrebat pe Wireman cât e ceasul.

— Puțin trecut de două.

Cu maşina, am reuşit să ajungem până la poarta primului Heron's Roost. N-aş fi crezut asta nici în ruptul capului, dar am reuşit. Frunzişul se închise peste drum o ultimă dată - ficuşi bengalezi şi pini pitici cu bărbi gri de muşchi spaniol - dar Jack trecu prin el cu Mercedes-ul şi, dintr-odată, vegetația se trase în spate. Acolo, intemperiile curățaseră complet asfaltul şi capătul drumului era doar o amintire rădăcinoasă, însă era destul de bun pentru Mercedes, care urcă, tresăltând şi legănându-se, un deal spre doi piloni de piatră. Un gard viu mare şi crescut la voia întâmplării, înalt de cinci metri şi jumătate şi Dumnezeu ştie cât de gros, se întindea de o parte şi de cealaltă a pilonilor; începuse să-şi răşchire degetele groase şi verzi pe deal în jos, către junglă. Erau şi porți, însă ruginiseră şi stăteau pe jumătate deschise. Nu credeam că Mercedes-ul se va putea strecura printre ele.

Această ultimă porțiune de drum era flancată pe ambele laturi de bătrâni pini australieni de o înălțime impunătoare. Am ridicat ochii în căutarea păsărilor care să zboare cu capul

în jos şi n-am văzut niciuna. La o adică, n-am văzut nici măcar din cele care zboară cum trebuie, deşi auzeam acum zumzetul vag al insectelor.

Jack opri la poartă şi se uită la noi cu părere de rău.

— Bătrâna noastră doamnă n-o să încapă pe acolo.

Am coborât. Wireman se opri să se uite la vechile plăci acoperite cu licheni de pe piloni. Pe cea din stânga scria HERON'S ROOST. Pe cea din dreapta scria EASTLAKE, dar sub asta, cu vârful unui cuțit parcă, mai fusese zgâriat ceva. Odată poate că ar fi fost greu de citit, dar lichenii care creşteau din crestăturile făcute în metal scoteau literele în evidență: Abyssus abyssum invocat.

— Ai idee ce înseamnă asta? l-am întrebat pe Wireman.

— Sincer să fiu, ştiu. E un avertisment pe care deseori îl primesc tinerii avocați după ce trec examenul de intrare în magistratură. O traducere liberă ar fi: „O greşeală duce la alta." Traducerea *ad litteram* este: „Infernul invocă infernul." Se uită la mine cu ochi sumbri, apoi se întoarse la mesajul de sub numele de familie. Bănuiesc că acesta a fost verdictul final al lui John Eastlake înainte să părăsească pentru totdeauna versiunea asta de Heron's Roost.

Jack întinse mâna ca să atingă motto-ul zgâriat în metal, apoi păru să se răzgândească. Îl atinse Wireman în locul lui.

— Verdictul, domnilor... şi încă exprimat în limba specifică legii. Haideți.

Soarele apune la şapte şi un sfert, mai mult sau mai puțin, şi lumina zilei are viață scurtă. Ducem cu rândul coşulețul de picnic. E al naibii de *grea pută* asta.

XI

Înainte să intrăm în acțiune, ne-am oprit dincolo de poartă ca să aruncăm o privire la prima casă a lui Elizabeth pe Duma Key. Reacția mea dintâi a fost de consternare. Undeva în adâncul minții îmi formasem un clar fir narativ: aveam să

intrăm în casă, să urcăm la etaj şi să găsim ceea ce fusese camera lui Elizabeth în zilele de demult, când lumea îi spunea Libbit. Acolo, braţul meu lipsă, cunoscut uneori drept Bagheta Magică a Mediumului Edgar Freemantle, avea să mă ghideze la un cufăr vechi (sau poate o umilă ladă de lemn). Înăuntru s-ar fi aflat alte desene, desenele *lipsă,* cele care aveau să-mi spună unde este Perse şi să rezolve misterul mesei curgătoare. Toate astea înainte de apus.

Frumoasă poveste, însă avea un singur neajuns: jumătatea de sus a lui Heron's Roost nu mai exista. Casa era situată pe o colină expusă şi toată partea superioară fusese spulberată de cine ştie ce furtună de demult. Parterul rămăsese, însă era năpădit de cârceii gri-verzui care se încolăciseră şi în jurul pilonilor din faţă. De streşini atârna muşchi spaniol, transformând veranda într-o peşteră. În jurul casei era un covor de şindrilă portocalie spartă, tot ce mai rămăsese din acoperiş. Bucăţile de şindrilă se ițeau dintre ierburile care înlocuiau peluza ca nişte dinţi de uriaş. Ultimii douăzeci şi cinci de metri ai aleii de scoici fuseseră acoperiți de ficuşi strangulatori. La fel şi terenul de tenis şi ceea ce odinioară părea că fusese o casă de joacă pentru copii. Alți lujeri urcau pe pereții anexei lungi ca un hambar din spatele terenului şi pe ce mai rămăsese din acoperişul casei de joacă.

— Ce-i *aia?*

Jack arăta cu degetul între terenul de tenis şi clădirea principală. Acolo, un dreptunghi lung de lichid negru neplăcut la vedere lucea în soarele după-amiezii. Zumzetul de insecte părea să provină în principal de acolo.

— Acum? răspunse Wireman. I-aş spune smârc de smoală. Dar în agitații ani douăzeci, presupun că familia Eastlake i-ar fi zis piscină.

— Să faci baie *acolo?* zise Jack şi se cutremură.

Piscina era împrejmuită de sălcii. În spatele ei mai era un pâlc des de arbori de piper brazilian şi...

— Wireman, ăia sunt *bananieri?* am întrebat.

— Mda, zise el. Şi probabil că mişună de şerpi. Brr! Uită-te pe latura vestică, Edgar.

Pe partea dinspre golf, amalgamul de buruieni, lujeri şi cârcei care fusese odată peluza lui John Eastlake făcea loc ierbii de pampas. Briza era vioaie şi vederea era mai bună, făcându-mă să-mi dau seama că singurul lucru pe care rareori îl întâlneşti în Florida este perspectiva de la înălțime. De acolo aveam senzația că golful Mexic se afla la picioarele noastre. Insula Don Pedro era la stânga, iar Casey Key somnola într-o ceață albastră-cenuşie la dreapta.

— Podul mobil e tot ridicat, observă Jack, părând amuzat. Au probleme serioase de data asta.

— Wireman, uită-te acolo jos, de-a lungul potecii ăleia vechi. Vezi?

El urmă traiectoria degetului meu.

— Aflorimentul? Sigur, îl văd. Nu-s corali, nu cred, dar ar trebui să mă apropii puțin ca să fiu sigur. Ce-i cu el?

— Nu mai face pe geologul un minut şi doar *uită-te.* Ce vezi? Se uită. Se uitară amândoi. Jack fu cel care observă primul.

— Un profil? Apoi o spuse din nou, acum fără ezitare. Un profil. Am aprobat din cap.

— De aici se vede doar fruntea, scobitura unei orbite şi vârful nasului, dar pun pariu că dacă ne-am afla pe plajă, am vedea şi gura. Sau un simulacru de gură. Aia e Hag's Rock. Iar imediat sub ea, aş putea paria pe orice, este Shade Beach. Acolo mergea John Eastlake în expedițiile lui de vânătoare a comorii.

— Şi unde s-au înecat gemenele, adăugă Wireman. Aia e poteca pe care au parcurs-o pentru a ajunge acolo. Numai că...

Tăcu. Briza ne flutura părul. Ne uitam la poteca încă vizibilă după atâția ani. Nu putea fi doar opera unor picioruşe de copii care coborau pe plajă să facă baie. O potecă între Heron's Roost şi Shade Beach ar fi dispărut în cinci ani, poate doar în doi.

— Aia nu-i potecă, spuse Jack, citindu-mi gândurile. Ăla era *drum.* Nu pavat, dar drum. De ce ar vrea cineva un drum între casă şi plajă, când pe jos nu ți-ar lua mai mult de zece minute să străbați distanța?

Wireman clătină din cap.

— Nu ştiu.

— Edgar?

— N-am idee.

— Poate că a găsit nu doar câteva lucruşoare neînsemnate pe fundul apei, propuse Jack.

— Poate, dar...

Am surprins o mişcare cu colțul ochiului - ceva întunecat - şi m-am întors spre casă. N-am văzut nimic.

— Ce-i? întrebă Wireman.

— Sunt doar încordat, probabil, am spus.

Briza, care până atunci venise dinspre golf, se schimbă uşor şi începu să sufle dinspre sud. Aduse cu ea un iz de putreziciune. Jack se dădu înapoi, făcând o grimasă.

— Ce dracu-i *asta?*

— Parfumul piscinei, aş spune, îi răspunse Wireman. Jack, ador mirosul de mâl dimineața.

— Mda, dar acum e după-amiază.

Wireman îi aruncă o privire saşie, apoi se întoarse spre mine.

— Tu ce crezi, *muchacho?* Mergem mai departe?

Am făcut un inventar rapid. Wireman avea coşulețul de picnic; Jack avea rucsacul cu mâncare; eu aveam obiectele de desen. Nu eram sigur ce urma să facem mai exact dacă restul desenelor lui Elizabeth fuseseră luate de furtuna care spulberase acoperişul (sau dacă nu *exista* niciun desen), dar ajunseserăm până acolo şi trebuia să facem ceva. Din măduva oaselor şi din sufletul meu, Ilse insista în sensul ăsta.

— Da, am spus. Mergem mai departe.

XII

Am ajuns la punctul în care aleea de acces începea să fie năpădită de ficuşi strangulatori, când am văzut lucrul acela negru pâlpâind în amalgamul de buruieni din dreapta casei. De data aceasta îl văzu şi Jack.

— E cineva acolo, spuse el.

— Eu n-am văzut pe nimeni, ne informă Wireman. Lăsă jos coşuleţul de picnic şi îşi şterse sudoarea de pe frunte cu antebraţul. Fă schimb puţin cu mine, Jack. Ia tu coşuleţul şi iau eu mâncarea. Tu eşti tânăr şi în putere. Wireman e bătrân şi uzat. O să moară în cu... *Maică Precistă, ce-i aia?*

Se împletici în spate pe lângă coş şi ar fi căzut, dacă nu l-aş fi apucat eu de mijloc. Jack strigă de surprindere şi groază.

Omul ieşi valvârtej din tufele din stânga noastră, puţin în faţă. Era imposibil să se afle acolo - eu şi Jack îl zăriserăm la cincizeci de metri distanţă cu câteva secunde înainte - dar acolo se afla. Era un bărbat de culoare, însă nu o fiinţă umană. Nici pentru o clipă nu l-am confundat cu o fiinţă umană în carne şi oase. Pentru început, picioarele lui, strâmbe şi îmbrăcate în pantaloni albaştri, nu se mişcară când ieşi în faţa noastră. Şi nici nu făcu să se mişte încâlceala de ferigi strangulatoare care se ridicau în jurul lui. Şi totuşi buzele rânjeau; ochii i se mişcară cu o răutate veselă. Purta o pălărie ţuguiată cu un nasture în vârf, iar asta înrăutăţea cumva cel mai tare lucrurile.

Mi se părea că, dacă va trebui să mă uit mult timp la pălărie, voi înnebuni.

Arătarea dispăru în ierburile din dreapta noastră, un om negru în pantaloni albaştri, înalt cam de un metru şaptezeci. Iarba nu era mai înaltă de un metru şi jumătate, iar un calcul aritmetic simplu spunea că nu are cum să dispară aşa în ea, însă iată că dispăru.

Un moment mai târziu, el - *arătarea* - era pe verandă, rânjind la noi ca Bătrânul Servitor al familiei, după care fără nici-o pauză, el - *arătarea* - fu la baza scărilor şi ţâşni din nou între ierburi, rânjind fără încetare la noi.

Rânjind la noi pe sub pălăria lui.

Pălăria lui era *ROŞIE.*

Jack se întoarse, gata s-o ia la sănătoasa. Pe chip nu i se citea decât o panică din aceea care-ți fură mințile şi putința de a vorbi fluent. Ca să-l prind, i-am dat drumul lui Wireman şi, dacă şi el s-ar fi hotărât s-o ia la picior, cred că acolo s-ar fi încheiat expediția noastră; în definitiv, nu aveam decât un braț şi nu-i puteam ține pe amândoi deodată. Nu-i puteam reține nici pe rând, dacă ar fi intenționat cu adevărat să-şi ia tălpăşița.

Îngrozit cum eram, n-am avut nici-o clipă de gând să fug. Şi Wireman, Domnul binecuvânteze-l, rămase ferm pe poziție, privind cu gura căscată cum omul negru apăru apoi din pâlcul de bananieri dintre piscină şi anexă.

Eu l-am prins pe Jack de curea şi l-am tras înapoi. Nu-l puteam plesni peste față - nu aveam mâna cu care să-l plesnesc - aşa că m-am mulțumit să strig.

— *Nu-i real! E coşmarul ei!*

— Coşmarul... ei? Un văl ca de înțelegere se lăsă peste ochii tânărului. Sau poate doar o fărâmă de conştiință. Mă mulțumeam cu atât.

— Coşmarul ei, bau-baul ei, ceea ce o speria când se stingea lumina, am spus. E doar o altă fantomă, Jack.

— De unde ştii?

— Unu la mână, pâlpâie ca un film vechi, interveni Wireman. Uită-te la el.

Omul negru dispăruse, dar apăru din nou, de data aceasta în fața scării ruginite care ducea la trambulina piscinei. Rânji la noi pe sub pălăria lui roşie. Bluza, am observat, era la fel de albastră ca pantalonii. Aluneca dintr-un loc în altul cu picioarele lui nemişcate mereu strâmbate în aceeaşi poziție, ca o figurină într-un poligon de tir. Dispăru din nou, apoi apăru pe verandă. Un moment mai târziu, era în parcare, aproape direct în fața noastră. Mă durea sufletul să-l privesc şi încă mă umplea de teamă... dar numai pentru că *ea* se temuse. Libbit.

Când se arătă data următoare, era pe aleea cu două făgaşe care ducea la Shade Beach şi acum am putut vedea toți trei golful strălucind prin bluza şi pantalonii lui. Pâlpâi şi se făcu nevăzut, iar Wireman începu să râdă isteric.

— Ce-i? zise Jack întorcându-se spre el, gata aproape să-l lovească. *Ce-i?*

— E o afurisită de statuetă de grădină! zise Wireman, râzând mai tare ca oricând. O statuetă din aia reprezentând un negru care acum, pe motiv de corectitudine politică, este *verboten,* doar că mărit de trei, poate patru ori! Bau-baul lui Elizabeth era statueta de grădină a casei!

Încercă să mai spună ceva, dar nu putu. Se îndoi de spate, râzând atât de tare, că trebui să-şi sprijine mâinile pe genunchi. Înțelegeam gluma, dar nu puteam lua parte la ea... şi nu doar pentru că fiica mea era moartă în Rhode Island. Wireman râdea acum doar pentru că la început fusese la fel de speriat ca mine şi ca Jack, la fel de speriat cum fusese Libbit. Şi ea de ce fusese speriată? Pentru că cineva, foarte probabil accidental, vârâse o idee greşită în căpşorul ei inventiv. Eu aş fi pariat pe Nan Melda şi - poate - pe o poveste de culcare menită doar să aline o copilă care încă suferea de pe urma rănii la cap. Poate chiar insomniacă. Numai că povestea aceea de culcare nimerise ca nuca-n perete, şi-i crescuseră *DIIINȚ.*

Domnul Pantaloni Albaştri nu semăna cu broaştele pe care le văzuserăm înainte. Acelea i se datoraseră *în întregime* lui Elizabeth şi nu aveau nimic malefic în ele. Statueta de grădină, însă... poate că se născuse din căpşorul lui Lib-bit, dar aveam o bănuială că Perse şi-o raliase de mult pentru a sluji scopurilor sale. Dacă cineva se apropia atât de tare de primul cămin al lui Elizabeth, el era acolo, pregătit să-l bage pe intrus în sperieți şi să-l pună pe fugă. Să-l trimită, poate, direct la cel mai apropiat azil de nebuni.

Ceea ce însemna că, totuşi, poate era ceva de găsit acolo.

Jack se uita agitat spre locul în care poteca desfundată - care într-adevăr lăsa impresia că, în vremuri imemoriale,

fusese destul de lată pentru a putea fi folosită de o trăsură sau chiar de o camionetă - cobora mult şi dispărea din vedere.

— O să se întoarcă?

— Nu are importanță, *muchacho,* spuse Wireman. Nu e real. Coşulețul ăla de picnic, pe de altă parte, trebuie dus de cineva. Aşa că trage aer în piept şi ridică-l, barosane.

— Numai privindu-l mi s-a părut că-mi pierd mințile, mărturisi Jack.

Înțelegi asta, Edgar?

— Sigur că da. La vremea ei, Libbit avea o imaginație foarte puternică.

— Şi apoi ce s-a *întâmplat* cu ea?

— A uitat cum s-o folosească.

— Isuse, exclamă Jack. Asta-i oribil.

— Da. Şi cred că e uşor să uiți aşa ceva. Ceea ce face să fie şi mai oribil. Jack se aplecă, luă coşul, apoi se întoarse spre Wireman.

— Ce-i aici *înăuntru?* Lingouri de aur? Wireman luă rucsacul cu mâncare şi zâmbi senin.

— Am pus câteva lucruri extra.

Ne-am croit drum pe aleea buruienoasă, cu ochii în patru la statueta de grădină. Nu se întoarse. În capul scărilor de la verandă, Jack puse coşulețul de picnic jos cu un suspin scurt de uşurare. Din spatele nostru se auzi un fâlfâit de aripi.

Ne-am întors şi am văzut un bâtlan pe alee. Părea să fie acelaşi care-mi aruncase priviri reci de pe terenul de tenis de la *El Palacio.* În mod categoric, privirea era aceeaşi: albastră şi tăioasă şi fără niciun dram de milă.

— Ăla e real? întrebă Wireman. Tu ce crezi, Edgar?

— E real, am spus.

— De unde ştii?

Le-aş fi putut atrage atenția că bâtlanul avea umbră, dar din câte ştiam, şi statueta de grădină avusese aşa ceva; fusesem prea descumpănit ca să bag de seamă.

— Pur şi simplu, ştiu. Hai să intrăm. Şi nu vă deranjați să bateți la uşă.

Asta nu-i o vizită de curtoazie.

XIII

— Ăă, asta ar putea fi o problemă, spuse Jack.

Veranda era aruncată în umbre adânci de rețeaua de muşchi spaniol, dar odată ce ochii ni se obişnuiră cu semiîntunericul, am văzut că un lanț gros şi ruginit ținea uşile duble închise. De el atârnau nu unul, ci două lacăte. Lanțul fusese petrecut prin cârlige înfipte în cele două canaturi.

Wireman păşi înainte ca să arunce o privire de aproape.

— Ştii, spuse el, eu şi Jack am putea rupe imediat unul sau amândouă cârligele astea. Au avut şi zile mai bune.

— Mai degrabă *ani,* zise Jack.

— Poate, am spus, dar uşile sunt aproape sigur încuiate, iar dacă te apuci să zdrăngăni de lanțuri şi să rupi cârlige, o să deranjezi vecinii.

— Care vecini? întrebă Wireman.

Am arătat cu degetul în sus. Wireman şi Jack urmară traiectoria şi văzură ceea ce eu văzusem deja: o colonie mare de lilieci maronii dormea în ceea ce părea a fi un uriaş nor de pânze de păianjen. Am coborât ochii şi am văzut că veranda nu era doar acoperită, ci de-a dreptul înecată în guano. Asta mă făcu să mă simt extrem de bucuros că port şapcă.

Când am ridicat ochii, Jack Cantori era la baza scărilor.

— Nici nu mă gândesc, zise el. Ziceți-mi laş, ziceți-mi fătălău, ziceți-mi cum vă vine la gură, da' eu nu intru acolo. Lui Wireman nu-i plac şerpii.

Mie nu-mi plac liliecii. O dată...

Părea că mai are ceva de spus, poate multe lucruri, dar că nu ştia cum să le spună. Făcu în schimb încă un pas în spate. Un moment, am putut contempla excentricitatea fricii: ceea ce nu reuşise să obțină gnomul de grădină (fusese aproape, dar

nu îndeajuns), reuşise o colonie de lilieci adormiți. În cazul lui Jack, cel puțin.

Wireman spuse:

— Pot fi purtători de turbare, *muchacho* - ştiai asta? Am aprobat din cap.

— Cred că ar trebui să căutăm intrarea de serviciu.

XIV

Am mers încet pe lângă casă, Jack în frunte şi ducând coşuleţul roşu de picnic. Cămaşa îi era întunecată de sudoare, însă nu mai manifesta nici cel mai mic semn de greață. Deşi ar fi trebuit; cu toții probabil că ar fi trebuit. Miasma piscinei era aproape insuportabilă. Iarba înaltă până la coapse ni se freca de pantaloni; lujeri rigizi de lăuruscă ne înțepau în glezne. Erau geamuri, însă - doar dacă Jack ar fi vrut să se urce pe umerii lui Wireman - erau toate prea sus.

— Cât e ora? gâfâi Jack.

— E ora să te mişti puțin mai repede, *mi amigo,* zise Wireman. Vrei să duc eu puțin coşul ăla?

— Sigur, spuse Jack, părând de-a dreptul furios pentru prima dată de când îl ştiam. Aşa poate faci un atac de cord şi eu şi şefu' o să ne putem încerca pe tine tehnica de reanimare.

— Vrei să spui că nu-s în formă?

— În formă, dar tot consider că ai intrat cu douăzeci şi cinci de kilograme în zona de pericol cardiac.

— Termină, am spus. Terminați amândoi.

— Lasă-l jos, fiule, zise Wireman. Lasă jos *cesto* ăla *de puta madre* şi-l duc eu restul drumului.

— Nu. Nici să nu te gândeşti.

Ceva negru se mişcă la colțul ochiului meu. Aproape că nici nu m-am uitat. Credeam că e din nou gnomul de grădină, de data asta alergând pe lângă piscină. Sau alunecând pe suprafața ei vâscoasă şi urât mirositoare. Slavă Domnului că m-am hotărât să mă asigur.

Wireman, între timp, îi arunca lui Jack priviri crunte. Tânărul pusese sub semnul întrebării robustețea lui de bărbat.

— Vreau să facem schimb.

O porțiune din smârcul puturos din piscină prinsese viață. Se desprinse din acea negreală şi căzu cu un plescăit pe marginea de ciment crăpat prin care creşteau buruieni, împroşcând în jur o ploaie de noroi infect.

— Nu, Wireman, îl duc eu.

O bucată de scârboşenie cu ochi.

— Jack, îți spun pentru ultima dată.

Atunci am văzut coada şi am înțeles ce aveam în fața ochilor.

— Şi *eu* îți spun...

— Wireman, am rostit şi l-am apucat de umăr.

— *Nu,* Edgar, reuşesc eu.

Reuşesc eu. Cum îmi răsunară cuvintele astea în cap! M-am străduit să vorbesc răspicat, tare şi apăsat.

— Wireman, taci din gură. E un aligator. Tocmai a ieşit din piscină.

Wireman se temea de şerpi, Jack se temea de lilieci. Eu habar nu aveam că mă tem de aligatori până când halca aia de întunecime preistorică nu s-a desprins din ciorba putridă din vechea piscină şi n-a pornit spre noi, traversând mai întâi cimentul buruienos (în drumul lui, dând la o parte ultimul scaun de peluză rămas, răsturnat pe o rână) şi apoi furişându-se între ierburi şi lujerii celor mai apropiați arbori de piper brazilian. I-am zărit pentru o clipă botul încrețindu-se, un ochi negru închizându-se parcă într-un soi de mesaj conspirativ, după care doar spinarea lui udă se mai văzu ici-colo în verdeața forfotitoare, ca un submarin scufundat pe trei sferturi. Venea spre noi şi, după ce i-am spus asta lui Wireman, altceva n-am mai putut face. Peste ochi mi se lăsă un văl cenuşiu. M-am sprijinit cu spatele de scândurile vechi şi contorsionate cu care era acoperit peretele casei. Scândurile erau calde. Am rămas aşa, aşteptând să fiu înghițit de oroarea

lungă de patru metri care-şi ducea traiul în bătrâna piscină a lui John Eastlake.

Wireman nu ezită nici-o clipă. Smulse coşuleţul roşu din mâinile lui Jack, îl aruncă pe jos şi îngenunche lângă el, ridicându-i în acelaşi timp capacul. Vârî mâna înăuntru şi scoase cel mai mare pistol pe care-l văzusem vreodată altundeva decât într-un film la cinematograf. Îngenuncheat acolo, în iarba înaltă, cu coşuleţul de picnic deschis în faţa lui, Wireman ridică pistolul cu ambele mâini. Îi vedeam faţa dintr-un unghi bun şi la momentul acela am crezut, şi cred şi acum, că avea întipărită pe ea o expresie pe deplin senină... mai ales pentru un om care ţine piept unei vietăţi ce poate trece drept un şarpe ridicat la puterea a zecea. Aşteptă.

— *Împuşcă-l!* strigă Jack.

Wireman aştepta. Şi în spatele lui am văzut bâtlanul. Plana în aer deasupra anexei lungi şi înecate în verdeaţă din spatele terenului de tenis. Plana cu capul în jos.

— Wireman! am spus. Siguranţa!

— *Caray,* murmură el şi împinse ceva cu degetul mare. O luminiţă roşie se stinse sus pe mânerul pistolului. El nu-şi dezlipi nici-o clipă ochii de pe iarba înaltă, care începuse acum să se mişte. Apoi se dădu la o parte şi aligatorul se năpusti spre el. Văzusem aligatori la Discovery Channel şi în numere speciale ale *National Geographic,* dar nimic nu mă pregătise pentru viteza cu care vietatea aia se mişca pe picioruşele ei scurte. Iarba înlăturase de pe rudimentul lui de faţă bună parte din noroi şi acum îi vedeam zâmbetul enorm.

— *Acum!* strigă Jack.

Wireman trase. Detunătura fu incredibilă - reverberă în aer ca un lucru solid, ceva făcut din piatră - şi rezultatul fu şi el incredibil. Jumătatea superioară a capului aligatorului explodă într-un nor de noroi, sânge şi carne. Asta nu-l încetini; dimpotrivă, picioruşele alea scurte părură să prindă viteză pe ultimii aproximativ zece metri. Auzeam cum iarba foşneşte aspru la frecarea cu solzii lui.

Țeava pistolului se ridică în recul. Wireman nu făcu nimic s-o oprească. Nu văzusem niciodată atâta calm, şi asta încă mă uimeşte. Când pistolul reveni în poziție, aligatorul se afla la nu mai mult de cinci metri. El trase din nou şi al doilea glonț ridică jumătatea din față a vietății spre cer, expunându-i pântecele verde-alburiu. Un moment păru să danseze pe coadă, ca un crocodil fericit într-un desen animat Disney.

— *Iha, nemernic slut!* făcu Jack. *Futu-ți muma ta! Futu-ți BUNA-ta!*

Pistolul se ridică iar în recul. Din nou, Wireman nu se împotrivi. Aligatorul căzu cu zgomot pe o parte, cu burta la vedere, mişcând frenetic din picioruşe, lovind din coadă şi rupând iarba şi desprinzând bucăți de pământ. Când țeava reveni la orizontală, Wireman apăsă din nou trăgaciul şi mijlocul pântecelui vietății păru să se dezintegreze. Cât ai clipi, cercul imprecis şi culcat la pământ în care zăcea fu mai mult roşu decât verde.

Eu m-am uitat după bâtlan. Pasărea dispăruse.

Wireman se ridică în picioare şi am văzut că tremura. Se duse spre aligator - deşi nu tocmai pe direcția cozii care încă biciuia - şi trase două gloanțe în el. Coada se zbătu o ultimă dată, lovind pământul, corpul zvâcni din nou, apoi rămase nemişcat.

Wireman se întoarse spre Jack şi ridică pistolul automat cu o mână nesigură.

— Desert Eagle, calibru.357, explică el. Un pistol adevărat, fabricat de evrei fără scrupule - James McMurtry, două mii şase. Ce dădea greutate coşului era în principal muniția. Am pus înăuntru toate încărcătoarele pe care le aveam.

Adică vreo duzină.

Jack se apropie de el, îl îmbrățişa, apoi îl sărută pe amândoi obrajii.

— O să duc coşul ăla şi până la Cleveland, dacă vrei, şi n-o să am nimic de cârtit.

— Pistolul, cel puțin, nu va fi nevoie să-l duci, zise Wireman. De acum încolo, această dulce şi scumpă Betsy McCall o să-mi

stea la centură.

Şi chiar acolo puse pistolul, după ce-i schimbă încărcătorul şi, cu mare grijă, îi coborî piedica. Însă trebui să încerce de două ori asta, căci îi tremurau mâinile.

M-am apropiat şi eu şi, la rândul meu, l-am sărutat pe amândoi obrajii.

— O, Doamne, făcu el. Wireman nu se mai simte spaniol. Wireman începe să se simtă de-a dreptul franţuz.

— De unde ai totuşi pistolul? am întrebat.

— A fost ideea domnişoarei Eastlake, după ultima încăierare a traficanţilor de cocaină în zona Tampa-St Pete. Se întoarse spre Jack. Tu ţi-aduci aminte, aşa-i?

— Mda. Patru morţi.

— În orice caz, domnişoara Eastlake mi-a sugerat să-mi iau un pistol pentru autoapărare. Mi-am luat unul mare. Şi eu şi ea am făcut chiar şi câteva şedinţe de tragere la ţintă. Zâmbi. Se pricepea la asta şi n-o deranja zgomotul, însă *ura* reculul. Se uită la aligatorul spulberat. Cred că şi-a făcut datoria. Ce urmează, *muchacho?*

— Mergem în spatele casei, dar... a văzut vreunul dintre voi bâtlanul?

Jack clătină din cap. La fel făcu şi Wireman, nedumerit.

— *Eu* l-am văzut, am zis. Şi dacă-l mai văd o dată... şi vreunul dintre voi îl vede... vreau să-l împuşti, Jerome.

Wireman ridică din sprâncene, dar nu spuse nimic. Ne-am reluat înaintarea lentă pe latura estică a casei abandonate.

XV

Să găsim o cale de acces prin spate se dovedi a fi floare la ureche: spatele *nu exista.* Totul cu excepţia colţului dinspre est al casei fusese spulberat, probabil chiar în timpul furtunii care distrusese etajele superioare. Stând acolo şi uitându-mă la ruina plină de ierburi a ceea ce odinioară fusese o bucătărie

cu cămară, mi-am dat seama că Heron's Roost nu mai era decât o fațadă acoperită de muşchi.

— Putem intra pe aici, spuse Jack nesigur, dar nu-s sigur că o să țină podeaua. Tu ce crezi, Edgar?

— Nu ştiu, am spus. Mă simțeam foarte obosit. Poate că doar din cauza adrenalinei irosite în urma întâlnirii noastre cu aligatorul, însă mi se părea că asta nu e totul. Aveam impresia că e vorba de un sentiment al înfrângerii. Trecuseră prea mulți ani, se abătuseră prea multe furtuni. Iar desenele unei fetițe erau totuşi lucruri fragile. Cât *este* ora, Wireman? Şi fără glume proaste, te rog.

El îşi consultă ceasul de la mână.

— Două treizeci. Ce spui, *muchacho?* Intrăm?

— Nu ştiu, am repetat.

— Păi, eu ştiu, zise el. Am omorât un nenorocit de aligator ca să ajung aici; nu plec fără să arunc măcar o privire prin casa asta bătrână. Podeaua din cămară pare solidă şi e cea mai aproape de sol. Haideți să strângem nişte lucruri pe care să călcăm. Vreo două din bârnele alea ar trebui să ajungă. Jack, tu poți intra primul şi să mă ajuți să urc. Pe Edgar îl putem trage împreună.

Şi aşa am procedat, murdari şi cu răsuflarea tăiată, urcând mai întâi în cămară şi intrând de acolo mai departe în casă, uitându-ne în jur cu mirare, simțindu-ne ca nişte călători în timp, turişti într-o lume care-şi aflase sfârşitul cu peste optzeci de ani în urmă.

18. Noveen

I

Casa mirosea a lemn putred, a tencuială veche şi a pânză mucedă. Se mai simțea şi un iz slab de verdeață. Rămăsese o parte din mobilă - distrusă de timp şi deformată de umezeală -

însă tapetul frumos din salon atârna în fâşii şi de tavanul din holul principal stătea agățat un uriaş cuib de hârtie, vechi şi tăcut. Sub el, viespi moarte zăceau într-un morman înalt de treizeci de centimetri pe duşumeaua deformată de chiparos. Undeva, în ce rămăsese din etajul superior, curgea apă, câte o picătură o dată.

— Lemnul de chiparos şi sequoia de aici ar fi valorat o avere dacă cineva ar fi venit să-l ia înainte să se ducă dracului, zise Jack. Se aplecă, apucă de capătul unei scânduri desprinse şi trase. Scândura cedă, se îndoi aproape ca un cauciuc, apoi se rupse - nu cu un trosnet, ci cu *un foşnet* egal. Câteva artropode ieşiră din gaura dreptunghiulară rămasă. Se ridică un miros umed şi întunecat.

— Nici urmă de gunoaie, nici urmă de furt şi nimeni care să țină petreceri aici, spuse Wireman. Nici urmă de prezervative uzate sau chiloți tanga, niciun singur mesaj de JOE O IUBEŞTE PE DEBBIE scris cu vopsea pe perete.

Cred că n-a mai fost nimeni aici de când John a închis uşa cu lanțul şi a plecat definitiv. Ştiu că asta e greu de crezut...

— Nu, am spus. Nu e greu. Acest Heron's Roost, din capătul ăsta de insulă, i-a aparținut lui Perse încă din 1927. John a ştiut-o şi a avut grijă ca lucrurile să rămână neschimbate când şi-a scris testamentul. La fel a făcut şi Elizabeth. Dar nu e un altar. M-am uitat în camera de vizavi de salon. Cândva, poate că fusese un birou. Un pupitru vechi stătea într-o baltă urât mirositoare. Erau rafturi, însă pe ele nu mai rămăsese nici-o carte. E un mormânt, am completat.

— Unde căutăm, deci, desenele alea? întrebă Jack.

— Habar nu am, am recunoscut. Nici măcar nu... În pragul uşii era o bucată mare de tencuială; am dat cu piciorul în ea. Voiam s-o proiectez în aer, însă era prea veche şi udă; doar se dezintegra. Nu cred că mai *sunt* alte desene. Nu acum, că am văzut casa.

M-am uitat iar în jur, simțind izul acela jilav.

— Poate că ai dreptate, dar n-am încredere în tine, spuse Wireman. Pentru că, *muchacho,* tu eşti în doliu. Şi asta seacă

puterile dintr-un om. Ascultă la mine, că ştiu din experienţă personală.

Jack intră în birou, păşind atent pe scândurile umede pentru a ajunge la pupitrul vechi. O picătură de apă îi căzu pe cozorocul şepcii şi el ridică ochii.

— Tavanul cedează, ne anunţă. Probabil că la etaj se afla cel puţin o baie, poate două, şi poate un bazin pe acoperiş pentru colectarea apei de ploaie. Văd o ţeava care atârnă. Într-o bună zi o să se prăbuşească şi atunci adio pupitru.

— Ai grijă numai să nu-ţi spunem adio şi ţie, Jack, zise Wireman.

— În momentul de faţă, pe mine podeaua mă îngrijorează, spuse el. E al naibii de-mbibată cu apă.

— Întoarce-te, atunci, l-am îndemnat.

— Un minut. Stai să verific asta mai întâi.

Trase sertarele unul după altul.

— Nimic, anunţă. Nimic... tot nimic... nimic... Se opri. Uite aici ceva. Un bilet. Scris de mână.

— Să-l vedem, spuse Wireman.

Jack i-l aduse, făcând paşi mari şi grijulii, până ce trecu de porţiunea udă a podelei. Eu l-am citit peste umărul lui Wireman. Mesajul era scris pe o hârtie albă, simplă, şi scrisul, mare şi plat, era de mână de bărbat:

19 august '26

Johnny - ce-ţi doreşti primeşti. Asta-i ultima livrare de bunătăţi & e doar pentru tine, prietene. „Champerul“ nu-i ce am mai bun, dar „Ce naiba“. Single-malt-ul e OK.. CC pentru „gloata de rând“ (ha-ha). 5 Ken în butoiaş. Şi cum ai cerut, Masă X 2, şi în cera. Nu-mi asum meritul, am avut doar noroc, dar e într-adevăr ultimul. Mersi pentru tot, amice. Ne vedem când mă-ntorc de partea asta a bălţii.

DD

Wireman atinse *Masă X 2* şi spuse:

— Masa se scurge. Restul îţi spune ceva, Edgar?

Îmi spunea, dar pentru un moment memoria mea afurisită şi bolnavă refuză să-mi vină în ajutor. *O să reuşesc,* mi-am spus... şi apoi am gândit prin derivare. Mai întâi la Ilse

spunând *Mă primiți la piscina dumneavoastră, domnule?,* şi mă duru, dar am lăsat-o, pentru că asta era calea de intrare. Ce urmă fu amintirea unei alte fete îmbrăcate pentru altă piscină. Fata asta era toată numai sâni şi picioare lungi, într-un costum de baie întreg, negru, era Mary Ire aşa cum o pictase Hockney - *Gidget în Tampa,* îşi definise ea imaginea din tinerețe - şi atunci mi-a venit. Am scos din plămâni aerul pe care nu ştiam că-l țin acolo.

— DD era Dave Davis, am spus. În zbuciumații ani douăzeci, el era un mogul de pe Coasta însorită.

— De unde ştii?

— Mi-a spus Mary Ire, am explicat şi o parte rece din mine care cel mai probabil nu avea să se mai încălzească niciodată aprecie ironia; viața e o roată şi, dacă aştepți destul de mult, întotdeauna se întoarce la punctul de pornire. Davis era prieten cu John Eastlake - am adăugat - şi, din câte se pare, îl aproviziona cu multă băutură de calitate.

— Champer, spuse Jack. Asta înseamnă şampanie, nu? Wireman zise:

— Bravo, Jack, dar eu vreau să ştiu ce este Masa. Şi *cera.*

— E-n spaniolă, spuse Jack. Tu ar trebui să ştii asta.

Wireman ridică o sprânceană spre el.

— Tu te gândeşti la *sera* - cu S. Ca în *que sera, sera.*

— Doris Day, 1956, am intervenit eu. Nu putem prevedea viitorul. *Şi ce bine că-i aşa,* mi-am spus. Un lucru de care sunt mai mult decât sigur e că Davis avea dreptate când spunea că asta e ultima livrare. Am lovit cu degetul în dată: 19 august. Tipul a pornit spre Europa în octombrie 1926 şi nu s-a mai întors niciodată. A dispărut pe mare - sau aşa mi-a zis Mary Ire.

— Şi *cera?* întrebă Wireman.

— S-o lăsăm pentru moment, am propus. Dar e ciudat... doar bucata asta de hârtie.

— Puțin straniu, poate, dar nu tocmai ciudat, spuse Wireman. Dacă ai fi un văduv cu fiice mici, ai vrea să iei cu

tine în noua ta viață ultima recipisă din partea unui contrabandist de alcool?

M-am gândit la asta şi am tras concluzia că atinsese esențialul.

— Nu... dar probabil că aş distruge-o, aşa cum aş distruge şi colecția de ilustrate franțuzeşti.

Wireman ridică din umeri.

— N-o să ştim niciodată cât de multe acte incriminatorii a distrus *cu adevărat...* sau cât de puține. Dacă nu punem la socoteală că, din timp în timp, organiza câte o băută cu amicii lui, e posibil să fi avut mâinile relativ curate. Dar, *muchacho...* Puse o mână pe umărul meu. Biletul *este* real. Îl *avem* în față. Şi dacă cine ştie ce entitate şi-a pus în gând să ne vină de hac, poate că o altă entitate ne poartă de grijă... doar puțin. Nu ți se pare posibil?

— Ar fi plăcut gândul, în tot cazul. Să vedem dacă mai găsim ceva.

II

La început, păru că nu mai era nimic de găsit. Am scotocit prin toate camerele de la parter şi n-am dat peste nimic, decât peste un dezastru evitat la mustață, când mi-a intrat piciorul prin podeaua din ceea ce odată trebuie să fi fost sufrageria. Wireman şi Jack se mişcară însă repede şi, cel puțin, piciorul cu pricina era cel beteag, aşa încât rămase cel bun să-mi susțină greutatea.

Nici nu puteam spera să aruncăm o privire la etaj. Scara urca până la parter, dar în afară de palierul însuşi şi de o bucată de balustradă strâmbă care îl mărginea nu se vedeau decât cerul albastru şi crengile unduitoare ale unui palmier înalt. Primul etaj era o dărâmătură, al doilea era inexistent. Am pornit înapoi spre bucătărie şi spre cele două bârne care ne legau de lumea exterioară, având ca unic rezultat al explorării noastre doar un bilețel vechi care anunța o livrare

de spirtoase. Aveam o bănuială despre ce ar fi putut însemna *cera,* dar fără să ştiu unde se află Perse, ideea era nefolositoare.

Iar ea era *acolo.*

Era aproape.

Altfel, de ce mama naibii să ne pună atâtea piedici pentru *a ajunge* acolo?

Wireman era în capul şirului şi se opri atât de brusc, că m-am lovit de el. Jack se lovi de mine, nimerindu-mă în fund cu coşuleţul de picnic.

— Trebuie să verificăm scările, spuse Wireman. Vorbi pe tonul unuia căruia nu-i vine să creadă că a putut fi atât de idiot.

— *Poftim? am întrebat.*

— Trebuie să cercetăm scările după o ha-ha. Trebuia să mă gândesc la asta de la început. Probabil că îmbătrânesc.

— Ce-i o ha-ha? am întrebat.

Wireman se întorcea deja.

— Cea de la *El Palacio* e în a patra treaptă a scărilor principale. Ideea - spunea că i-a aparţinut tatălui ei - era să fie aproape de uşa din faţă în caz de incendiu. Înăuntru e o casetă, dar acum caseta nu mai conţine mare lucru, doar câteva suvenire vechi şi nişte poze, dar mai de mult îşi ţinea acolo testamentul şi cele mai valoroase bijuterii. Apoi i-a vorbit avocatului despre ea. Mare greşeală. El a insistat să mute tot ce are acolo într-o casetă de valori, în Sarasota.

Acum ne aflam la baza scărilor, din nou aproape de mormanul de viespi moarte. Miasma casei era densă în jurul nostru. El se întoarse spre mine, cu ochii scăpărând.

— *Muchacho,* în cutia aia mai ţinea şi câteva figurine de porţelan foarte valoroase. Aruncă o privire atentă la scara în paragină, care nu urca nicăieri, decât la nişte dărâmături de neînţeles şi la cerul albastru de dincolo de ele.

Nu eşti de părere că... dacă Perse *este* un soi de figurină de porţelan pe care John a pescuit-o de pe fundul golfului... nu eşti de părere că ar putea fi ascunsă chiar aici, în scări?

— Cred că orice e posibil. Ai grijă. *Mare* grijă.

— Pun pariu pe orice că există o ha-ha, spuse el. Repetăm întotdeauna ceea ce învățăm în copilărie.

Îndepărtă viespile moarte cu bocancul - insectele scoaseră un sunet şoptit, pergamentos - şi îngenunche la baza scărilor. Examina prima treaptă, apoi a doua, apoi a treia. Când ajunse la a patra, ceru:

— Jack, dă-mi lanterna.

III

Îmi venea uşor să-mi spun că Perse nu se ascunde într-un compartiment secret dintr-o treaptă a scării - asta ar fi fost mult prea uşor - dar mi-am amintit de porțelanurile pe care lui Elizabeth îi plăcea să le dosească în cutia de biscuiți Sweet Owen şi am simțit că-mi urcă pulsul. În tot acest timp, Jack scotoci în coşulețul de picnic şi scoase acel monstru de lanternă cu pântece din oțel inoxidabil. I-o trânti lui Wireman în mână ca un asistent care-i dă doctorului un instrument la masa de operație.

Când Wireman îndreptă raza spre treaptă, am văzut o palidă scăpărare aurie: balamale minuscule încastrate la capătul de jos al treptei.

— Bun, zise el şi dădu lanterna înapoi. Îndreaptă raza spre marginea treptei.

Jack se execută. Wireman întinse mâna spre peretele treptei, care ar fi trebuit să se mişte pe balamalele acelea minuscule.

— Wireman, doar un minut, am spus. Se întoarse spre mine.

— Miroase mai întâi, i-am spus.

— *Ce* ai spus?

— Miroase. Spune-mi dacă are miros de umed. Mirosi treapta cu balamale, apoi se întoarse spre mine.

— Puțin umed, poate, dar aici *totul* miroase aşa. Vrei să fii ceva mai clar?

— Deschide-o foarte încet, bine? Jack, îndreaptă lanterna direct înăuntru. Uitați-vă amândoi după umiditate.

— De ce, Edgar? întrebă Jack.

— Pentru că „masa se scurge“, aşa a spus ea. Dacă vedeți un recipient ceramic - o sticlă, un urcior, un butoiaş - acela e ea. Sunt mai mult ca sigur că va fi crăpat şi poate spart de-a dreptul.

Wireman trase aer în piept, apoi îl elimină.

— Bine. Cum a spus matematicianul după ce a împărțit la zero, uite aici nimicul gol-goluț.

Încercă să ridice treapta, dar fără rezultat.

— E încuiată. Văd o fantă mică... trebuie să fi fost o cheie minusculă...

— Am un briceag elvețian, se oferi Jack.

— Un minut doar, spuse Wireman şi i-am văzut buzele cum se strâng când aplică presiune în sus cu buricele degetelor. O venă îi ieşi în relief în scobitura de la tâmplă.

— Wireman, am început, ai gri...

Înainte să pot încheia, încuietoarea - veche şi minusculă şi fără-ndoială mâncată de rugină - cedă. Treapta se deschise dintr-odată şi se rupse la balamale. Wireman căzu pe spate. Jack îl prinse şi apoi eu l-am prins pe Jack într-o stângace îmbrățişase cu un singur braț. Lanterna cea mare căzu la podea, dar nu se sparse; raza ei puternică se rostogoli, luminând mormanul acela sinistru de viespi moarte.

— Maica Domnului, zise Wireman, recăpătându-şi echilibrul. Pe toți sfinții din cer!

Jack luă lanterna de jos şi o îndreptă spre gaura din scări.

— Ce? am întrebat. E ceva? Nimic? Spune!

— E ceva, dar nu-i o sticlă de ceramică, spuse el. E o cutie de metal. Seamănă cu o cutie de bomboane, una mare.

Se aplecă înainte.

— Poate ar fi mai bine să nu, zise Wireman.

Dar era prea târziu pentru asta. Jack vârî mâna până la cot şi un moment am fost sigur că fața i se va lungi într-un strigăt când cine ştie ce îl va apuca de braț şi-l va trage în jos. Dar el se îndreptă imediat de spate. În mână ținea o cutie de tinichea în formă de inimă. O întinse spre noi. Pe capacul ei, abia vizibil sub o spuză de rugină, era un înger rumen în obraji. Sub el, cu litere de modă veche, se citeau aceste cuvinte:

ELIZABETH
LUCRURILE EI

Jack ne privi întrebător.

— Dă-i drumul, am spus. Nu era Perse - acum eram convins de asta. Mă simțeam deopotrivă dezamăgit şi uşurat. Tu ai găsit-o; dă-i drumul şi deschide-o.

— Sunt desenele, spuse Wireman. Trebuie să fie.

Aşa credeam şi eu. Dar nu ele erau. Ce scoase Jack din vechea cutie ruginită în formă de inimă fu păpuşa lui Libbit, şi la vederea lui Noveen am încercat sentimentul întoarcerii acasă.

Ooo, părea să spun ochii ei negri şi buzele ei stacojii zâmbitoare. *Ooo, stau aici de o veşnicie, om rău ce eşti.*

IV

Când am văzut-o ieşind din cutia aia ca un cadavru descompus dintr-o criptă, am simțit cum mă copleşeşte o teribilă, neputincioasă oroare, începând de la inimă şi radiind spre exterior, amenințând mai întâi să-mi slăbească toți muşchii şi apoi să-i anihileze complet.

— Edgar? întrebă Wireman tăios. Eşti bine?

Am făcut tot posibilul să-mi recapăt stăpânirea de sine. De vină era în principal zâmbetul ştirb al hidoşeniei ăleia. Ca pălăria gnomului, zâmbetul acela era *roşu.* Şi ca în cazul pălăriei gnomului, simțeam că dacă-l privesc prea mult mă va

duce la nebunie. Zâmbetul ăla părea să insiste că tot ce se întâmplase în noua mea viață era un vis pe care-l am într-o rezervă de terapie intensivă de la cine ştie ce spital, în timp ce aparatele îmi mai țin o vreme în viață corpul schilodit... şi poate că asta era bine, că era mai bine aşa, deoarece însemna că Ilse era teafără şi nevătămată.

— Edgar? Când Jack păşi spre mine, păpuşa din mâna lui tresaltă în propria ei parodie grotescă de îngrijorare. Sper că n-o să leşini, nu?

— Nu, am spus. Dă-mi s-o văd. Şi când el încercă să mi-o dea: Nu vreau s-o iau. Ține-o sus.

Făcu ce i-am spus şi eu am înțeles pe dată de ce avusesem sentimentul acela de recunoaştere, senzația de întoarcere acasă. Nu din cauza Rebei sau mai recentei ei tovarăşe - deşi toate trei erau păpuşi din cârpe, lucrul ăsta da, îl aveau în comun. Nu, era pentru că o mai văzusem înainte, o văzusem în mai multe desene ale lui Elizabeth. La început presupusesem că este Nan Melda. Asta era greşit, dar...

— Nan Melda i-a făcut-o cadou, am spus.

— Sigur, fu Wireman de acord. Şi trebuie să fi fost preferata ei, pentru că doar pe ea a desenat-o. Întrebarea e de ce a lăsat-o în urmă când familia a părăsit Heron's Roost? De ce a lăsat-o sub cheie?

— Pentru că, uneori, o păpuşă încetează să-ți mai fie pe plac, am spus. Mă uitam la gura aceea roşie şi zâmbitoare. Tot roşie, după atâția ani. Roşie ca locul în care se duceau amintirile să se ascundă atunci când tu erai rănit şi nu puteai să gândeşti ca lumea. Uneori, o păpuşă începe să te sperie.

— Desenele ei ți-au vorbit, Edgar, spuse Wireman. Scutură păpuşa, apoi i-o dădu lui Jack. Dar ea? O să-ți spună păpuşa ce vrem să ştim?

— Noveen, am zis. Numele este Noveen. Şi mi-aş dori să pot răspunde afirmativ, dar numai desenele lui Elizabeth îmi vorbesc.

— De unde ştii?

Bună întrebare. *De unde* ştiam?

— Pur şi simplu ştiu. Pun pariu că *ție* ți-ar fi vorbit, Wireman. Înainte să te vindec. Când încă aveai scânteierea aia mică.

— Prea târziu acuma, spuse el. Scotoci în rucsacul cu mâncare, găsi feliile de castravete şi mancă vreo două. Ce facem, deci? Ne întoarcem? Pentru că am o bănuială că, dacă ne ducem înapoi, *'chacho,* n-o să ne mai găsim niciodată tăria testiculară să ne întoarcem aici.

Credeam că are dreptate. Şi, până una-alta, în jurul nostru după-amiaza îşi lua adio.

Jack şedea pe scări, cu fundul pe o treaptă sau două deasupra ascunzătorii ha-ha. Ținea păpuşa pe genunchi. Soarele intra prin acoperişul spulberat al casei şi-i poleia cu lumină. Aveau o stranie putere evocatoare, ar fi alcătuit un tablou extraordinar: *Tânăr şi păpuşă.* Felul în care o ținea pe Noveen îmi aducea aminte de ceva, dar nu reuşeam să pun degetul pe ce anume. Ochii negri de nasture ai lui Noveen păreau să mă privească aproape cu îngâmfare. *Am văzut multe la viața mea, om râu ce eşti. Am văzut de toate. Eu* ştiu *tot ce-i de ştiut. Păcat că nu-s un tablou pe care să-l atingi cu mâna ta fantomă, aşa-i?* Da. Era păcat.

— Au fost vremuri când *eu* aş fi putut-o face să vorbească, spuse Jack.

Wireman păru nedumerit, dar eu am simțit *clic-ul* acela mic pe care-l auzi când o legătură pe care încerci s-o stabileşti se realizează în sfârşit. Acum ştiam de ce felul în care ținea păpuşa mi se părea atât de familiar.

— Eşti pasionat de ventrilogie, aşa-i? Speram să par degajat, dar inima începea să-mi bubuie iar în pereții cutiei toracice. Bănuiam că acolo, în capătul sudic al Duma Key, multe lucruri erau posibile. Chiar şi în puterea zilei.

— Mda, făcu Jack cu un zâmbet jumătate stânjenit, jumătate melancolic. Când aveam opt ani, am cumpărat o carte despre asta şi, doar pentru că tata a spus că e ca şi cum ai arunca banii pe fereastră, m-am ținut serios de treabă, renunțând la orice altceva. Ridică din umeri şi Noveen tresări

puțin pe piciorul lui. De parcă ar fi încercat şi ea să ridice din umeri. N-am fost niciodată *extraordinar,* dar am progresat destul cât să câştig Concursul de Talente în clasa a şasea. Tata a agățat medalia pe peretele biroului lui. Asta a însemnat mult pentru mine.

— Mda, zise Wireman. Nimic nu se compară cu recunoaşterea meritelor tale de către un tată cârcotaş.

Jack zâmbi şi, ca întotdeauna, zâmbetul îi lumină toată fața. Se foi puțin, iar Noveen se foi odată cu el.

— Mai important însă a fost că eram un copil timid şi ventrilogia m-a ajutat să ies din cochilie. Mi-a fost mai uşor să vorbesc cu oamenii - mă prefăceam că sunt Morton. Fantoşa mea, ştiți. Morton era un atoateştiutor care ar fi spus orice în fața oricui.

— Aşa sunt toți, am spus. Cred că-i o regulă.

— Apoi am intrat la gimnaziu şi ventrilogia a început să mi se pară un talent de tocilar în comparație cu skateboarding-ul, aşa că am renunțat la ea.

Nu ştiu ce s-a ales de cartea aia. *Dă-i tu vocea,* se intitula.

Am rămas tăcuți. Casa respira umed în jurul nostru. Cu puțin timp în urmă, Wireman ucisese un aligator. Acum, abia îmi venea să cred asta, deşi urechile încă îmi țiuiau de la focurile de armă.

Apoi Wireman spuse:

— Vreau să te aud cum o faci. Fă-o să spună: *Buenos dias, amigos, mi nombre es Noveen* şi *la mesa* se scurge.

Jack râse.

— Mda, sigur.

— Nu - vorbesc serios.

— Nu pot. Dacă nu practici o vreme, uiți cum se face.

Şi ştiam din cercetările mele că putea să aibă dreptate. În privința abilităților dobândite, memoria ajunge la o răscruce. Într-o direcție sunt abilitățile de tipul „e ca mersul pe bicicletă“; lucruri care, odată învățate, nu se mai uită aproape niciodată. Dar abilitățile conştiente, creative, mereu schimbătoare, trebuie practicate aproape zilnic şi sunt uşor de

afectat sau de distrus. Jack spunea că aşa este şi ventrilogia. Şi deşi nu aveam niciun motiv să mă îndoiesc de el - era vorba să creeze o nouă personalitate, în definitiv, nu doar să dea voce unei fantoşe - am spus:

— Fă o încercare.

— Poftim?

Se uită la mine. Zâmbind. Încurcat.

— Haide, încearcă.

— Ți-am spus, nu pot...

— Încearcă, totuşi.

— Edgar, habar nu am cum ar vorbi ea, chiar dacă încă aş *putea* să-i dau vocea mea.

— Mda, dar o ții deja pe genunchi şi de față suntem doar noi doi, aşa că n-ai de ce să te temi.

— O, fir-ar să fie! Îşi suflă părul de pe frunte. Ce vrei să spună?

— Hai să vedem ce iese pe moment, zise Wireman şi jur că vorbi aproape în şoaptă.

V

Jack mai rămase un moment cu Noveen pe genunchi, cu capul în soare şi firişoare de praf ridicat de pe scări şi din vechiul covor din hol plutind în jur. Apoi schimbă poziția mâinii aşa încât degetele sale să cuprindă gâtul rudimentar al păpuşii şi umerii ei de cârpe. Capul lui Noveen se ridică.

— Bună, băieți, zise Jack, numai că încerca să nu mişte buzele şi cuvintele ieşiră *Bună, ă'eț.*

Clătină din cap; particulele de praf din aer se agitară.

— Stați un minut, spuse. Asta a ieşit de rahat.

— Avem tot timpul din lume, i-am spus. Cred că am părut calm, dar inima îmi bătea mai tare ca oricând. O parte din ceea ce simțeam era teamă pentru Jack. Dacă treaba asta funcționa, se putea dovedi periculoasă pentru el.

Întinse gâtul şi se masă cu mâna liberă la mărul lui Adam. Arăta ca un tenor care se pregăteşte să cânte. Sau ca o pasăre, mi se părea. Un colibri gospel, poate. Apoi spuse:

— Bună, băieți.

Era mai bine, dar...

— Nu, zise el. Caca pe jos! Sună ca puicuța aia blondă şi bătrână, Mae West. Stați aşa!

Îşi masă din nou gâtul. Când făcu asta, ridică ochii spre lumina care cădea în cascadă şi nu sunt sigur dacă ştia că cealaltă mână a lui - cea care ținea păpuşa - se mişca. Noveen se uită mai întâi la mine, apoi la Wireman, după care iar la mine. Ochi negri de nasturi. Păr negru de franjuri, care cădea în cascadă în jurul unei fețe de prăjitură cu ciocolată. Un O roşu în chip de gură. O gură *Ooo, om rău ce eşti,* dacă existase vreodată una.

Mâna lui Wireman o prinse pe a mea. Era rece.

— Bună, băieți, spuse Noveen şi, cu toate că lui Jack i se mişcă mărul lui Adam, buzele abia dacă-i tremurară la litera *b.*

— Hei! Cum a fost?

— Bine, spuse Wireman, părând pe atât de calm pe cât nu mă simțeam eu. Fă-o să spună altceva.

— Sunt plătit în plus pentru asta, aşa-i, şefu'?

— Sigur, l-am asigurat. Cu vârf şi înde...

— Nu viei să dăsenezi niica? întrebă Noveen, uitându-se la mine cu ochii ăia negri şi rotunzi. Erau într-adevăr nasturi, eram mai mult ca sigur de asta.

— N-am nimic de desenat, am spus, Noveen.

— Îți zâc io ce să dăsenezi. Un' ți-i caietu'?

Jack se uita acum într-o parte, în umbrele care duceau la salonul distrus, năuc, cu privirea pierdută. Nu părea nici conştient, nici inconştient; părea cumva între.

Wireman îmi dădu drumul şi băgă mâna în rucsacul cu mâncare, unde eu pusesem două maculatoare Artisan. Îmi dădu unul. Mâna lui Jack se flexă puțin şi Noveen, când am deschis coperta şi am tras fermoarul borsetei în care aveam

creioanele, păru să aplece uşor din cap pentru a-mi studia obiectele. Am luat un creion.

— Nu, nu. Foloseşte unu' de-al ei.

Am scormonit din nou şi am luat verdele palid al lui Libbit. Era singurul încă destul de lung ca să-l pot ține bine între degete. Probabil că nu fusese culoarea ei preferată. Sau poate doar că nuanțele de verde de pe Duma erau mai închise.

— Bine, şi acum, ce?

— Dăsenează-mă-n bucătărie. Pune-mă lângă cutia cu pită, acolo-i bine.

— Pe tejghea, adică?

— Da' ce, credeai că zâc pă podea?

— Cristoase, murmură Wireman. Vocea se schimbase constant cu fiecare replică; acum nu mai era deloc vocea lui Jack. Şi a cui era, ținând cont de faptul că la vremea ei singura tehnică de a o face să vorbească fusese imaginația unei fetițe? Credeam că atunci era vocea lui Nan Melda şi că acum ascultam o versiune a acelei voci.

Îndată ce am început să desenez, furnicătura îmi cuprinse brațul lipsă, de-finindu-l, făcându-l să *existe.* Am desenat-o şezând sprijinită de cutia veche pentru pâine, apoi i-am desenat picioarele atârnând peste marginea tejghelei. Fără pauză sau ezitare - ceva aflat adânc înlăuntrul meu, în locul din care veneau desenele, spunea că a ezita ar însemna să spulber vraja cât încă prindea formă, cât era încă fragilă - am continuat şi am desenat fetița stând în picioare lângă tejghea. Stând lângă tejghea şi uitându-se în sus. O fetiță de patru ani cu şorțuleț. N-aş fi putut spune ce este un şorțuleț înainte să desenez unul peste rochița micuței Libbit, cum stătea ea acolo în bucătărie lângă păpuşă, cum stătea acolo uitându-se în sus, cum stătea acolo...

Şşş...

...cu un deget la buze.

Acum, mişcându-mă mai repede ca oricând, cu creionul gonind pe hârtie, am adăugat-o pe Nan Melda, văzând-o pentru prima dată altundeva decât în fotografia aceea în care

ținea în brațe coşulețul roşu de picnic. Nan Melda aplecată deasupra fetiței, cu o expresie rigidă şi furioasă pe față.

Nu, nu furioasă...

VI

Speriată.

Aşa este Nan Melda, speriată aproape de moarte. Ea ştie că se întâmplă ceva, Libbit ştie că se întâmplă ceva şi ştiu şi gemenele - Tessie şi Lo-Lo sunt la fel de speriate ca ea. Până şi nerodul ăla de Shannington ştie că ceva nu e bine. De asta a început să păstreze distanța cât mai mult posibil, preferând să lucreze la ferma de pe continent în loc să vină pe Key.

Şi stăpânul? Când e aici, stăpânul e prea nervos pe Adie, care a fugit în Atlanta, ca să mai vadă bine ceea ce este în fața ochilor lui.

La început, Nan Melda a crezut că ceea ce este în fața ochilor ei e doar un produs al imaginației sale, un rezultat al jocurilor ălor mici; în mod sigur n-a văzut cu adevărat *pelicani şi bâtlani zburând cu capul în jos sau caii zâmbindu-i, atunci când Shannington i-a adus din Nokomis pentru a le pune pe fete să călărească. Şi credea că ştie de ce ăle mici erau spăriate de Charley; poate că erau mistere pe Duma acum, da' ăla nu-i unu' dintre ele. Aia a fo' vina ei şi numa' a ei, deşi a avut intenții bune...*

VII

— Charley! am spus. Numele lui e Charley! Noveen aprobă cu un râs descătuşat.

Am luat celălalt maculator din rucsacul cu mâncare - aproape l-am *smuls* de acolo - şi i-am deschis coperta cu atâta forță, că am rupt-o pe jumătate. Am scormonit printre creioane şi am găsit ciotul celui negru. Îmi trebuia creionul negru pentru desenul următor, şi ciotul era suficient de mare ca să-l pot strânge între degetul mare şi arătător.

— Edgar, spuse Wireman. Un minut mi s-a părut că văd... arăta ca...

— Tacă-ți fleanca! strigă Noveen. Las' încolo brațu' ăla mojo! P-ăsta pun pariu c-o să vrei să-l vezi!

Am desenat repede şi gnomul de grădină ieşi din albul paginii ca o siluetă dintr-o ceață groasă. A fost rapid, tuşele erau neatente şi grăbite, dar esența era acolo: ochii ştiutori şi buzele late care rânjeau fie de veselie, fie de răutate. Nu aveam timp să-i colorez bluza şi pantalonii, dar am dibuit după creionul pe care scria Roşu Simplu (unul al meu) şi am adăugat, din câteva linii, pălăria aia înfiorătoare. Şi imediat ce apăru aceasta, natura rânjetului fu clară: un coşmar.

— Arată-mi! strigă Noveen. Vreau să văd dacă l-ai nimerit!

Am ridicat desenul spre păpuşa care acum şedea dreaptă pe piciorul lui Jack, în vreme ce Jack stătea sprijinit de peretele de lângă scări, uitându-se spre salon.

— Mda, făcu Noveen. Ăla-i nemernicu' care le-a speriat pe fetele lu' Melda. Mai mult ca sigur.

— Ce...? începu Wireman şi clătină din cap. M-am pierdut.

— Melda a văzut şi broscoiu', zise Noveen. Ăla de copilele-l numeau Uriaşu'. Ăla cu *diiinț.* Atuncia Melda a prins-o în sfârşit pe Libbit la colț în bucătărie. Ca s-o facă să vorbească.

— La început, Melda a crezut că poveştile despre Charley nu erau decât încercarea unor copii de a se speria reciproc, aşa-i?

Noveen râse din nou, dar ochii ei de nasturi se uitau fix, animați de ceva ce putea fi groază. Sigur, genul ăla de ochi pot exprima orice vrei tu să exprime, nu?

— Aşa-i, dulşeață. Da' cân' l-a văzut pă Uriaş acolo pe peluză, traversând parcarea şi intrând între copaci...

Mâna lui Jack se flexă. Capul lui Noveen se clătină înainte de la stânga la dreapta, indicând înfrângerea lui Nan Melda.

Am pus maculatorul cu gnomul Charley sub celălalt şi m-am întors la desenul cu bucătăria: Nan Melda uitându-se în jos, fetița uitându-se în sus cu degetul la buze - *Şşş!-* şi păpuşa jucând rolul martorului tăcut de lângă cutia pentru pâine.

— Vezi? l-am întrebat pe Wireman. Înțelegi?

— Oarecum...

— S-a cam zâs cu ferişrea odată ce-a ieşit la lumină *ea,* spuse Noveen. La asta să reduce tăt.

— Poate că la început Melda a crezut că Shannington schimba întruna locul gnomului, ca un fel de glumă - pentru că ştia că cele trei fetițe erau speriate de el.

— Pentru Dumnezeu, de ce să fie? întrebă Wireman.

Noveen nu spuse nimic, aşa că eu mi-am plimbat mâna lipsă peste Noveen cea din desenul meu - Noveen care stătea sprijinită de cutia pentru pâine - şi cea de pe genunchiul lui Jack vorbi, aşa cum ştiam într-un fel că se va întâmpla.

— Nanny n-a vru' să facă ni'ica rău. Ştia că ele iereau spăriate de Charley - asta ierea înainte să-nceapă lucrurile rele - aşa că le-a zâs o poveste de culcare pen' ca să-ncerce să dreagă busuiocu'. Numa' c-a-nrăutățit lucrurile, cum să-ntâmplă uneori cu copchiii mici. Atuncia a vinit femeia a rea - femeia albă şi rea de pe mare - şi stricata aia înrăutățit şi mai tare lucrurile.

A făcut-o pe Libbit să-l dăseneze pe Charley însuflățit, în glumă. Avea ş-alte glume-n program.

Am dat peste cap pagina cu Libbit care făcea *Şşş,* am luat creionul Ocru Ars din borsetă - acum nu mai părea să conteze ce creioane foloseam - şi am desenat din nou bucătăria. Am schițat masa, cu Noveen pe o rână, cu un braț ridicat peste cap parcă într-un gest de implorare. Am făcut-o pe Libbit, îmbrăcată acum în rochiță de vară şi cu o expresie de uimire redată din nu mai mult de cinci sau şase linii grăbite. Şi am făcut-o pe Nan Melda, dându-se în spate de lângă cutia de pâine deschisă şi strigând, pentru că înăuntru...

— Ăla-i un şobolan? întrebă Wireman.

— O marmotă uriaşă, bătrână ş' oarbă, spuse Noveen. La fel ca şi cu Charley, dă fapt. A pus-o pe Libbit s-o dăseneze în cutia de pită şi în cutia de pită *afo'.* O glumă. Lu' Libbit i-a părut rău, da' lu' femeia rea dă pă apă? *Na-na.* Ei nu-i părea *niciodată* rău.

— Şi Elizabeth - Libbit - *trebuia* să deseneze, am spus. Aşa-i?

— Tu ştii bine *asta,* zise Noveen. Nu?

Ştiam. Pentru că darului îi este foame.

VIII

Odată ca niciodată, o fetiță căzu şi se lovi rău la cap exact cum era bine. Şi asta permise ca un lucru - un lucru femeie - să-şi întindă tentaculul şi să ia legătura cu ea. Uimitoarele desene care urmaseră fuseseră momeala, morcovul agățat în vârful bățului. Fuseseră cai zâmbitori şi batalioane de broaşte multicolore. Dar odată Perse ieşită la lumină... cum spusese Noveen?... s-a cam zâs cu fericirea. Talentul lui Libbit Eastlake i se răsucise în mână ca un cuțit. Doar că aceasta nu mai era cu adevărat mâna *ei.* Tatăl n-a ştiut. Adie fugise. Maria şi Hannah erau plecate la Braden School. Gemenele nu puteau înțelege. Dar Nan Melda începuse să bănuiască şi...

Am dat cu o pagină în urmă şi m-am uitat la fetița cu degetul la buze.

Ea ascultă, aşa că şşş. Dacă vorbeşti, te aude, aşa că şşş. Lucruri rele se pot întâmpla şi lucruri şi mai rele sunt în aşteptare. Lucruri teribile în golf, lucruri care aşteaptă să te înece şi să te ducă la o corabie unde vei trăi ceva ce nu este viață. Şi dacă încerc să vorbesc? Atunci, lucrurile rele ni s-ar putea întâmpla tuturor, şi toate deodată.

Wireman stătea nemişcat lângă mine. Numai ochii i se deplasau, uneori uitându-se la Noveen, alteori la brațul palid care pâlpâia, apărând şi dispărând, în partea dreaptă a corpului meu.

— Dar exista un loc sigur, aşa-i? am întrebat. Un loc în care putea să vorbească. Unde?

— Tu ştii, spuse Noveen.

— Nu, n-am...

— Ba da, dom'le, ştii. Ştii foa'te bine. Numa' c-ai uitat o vreme. Dăsenează-l şi o să vezi.

Da, avea dreptate. Prin desen mă reinventasem. În sensul ăsta, Libbit

(unde sora noastră)

îmi era rudă. Pentru amândoi, desenul era modul prin care ne aminteam cum să ne aducem aminte.

Am dat la o pagină goală.

— Trebuie să folosesc un creion al ei? am întrebat.

— Nu, acu' nu. Oricare-i bun.

Aşa că am scotocit în borsetă, l-am găsit pe cel indigo şi am început să desenez. Am schiţat piscina familiei Eastlake fără nici-o ezitare - era ca şi când aş fi încetat să gândesc şi mi-aş fi lăsat memoria neuromusculară să formeze un număr de telefon. Am desenat-o aşa cum fusese când strălucea şi era nouă şi plină de apă. Piscina, unde cine ştie de ce dominaţia lui Perse slăbea şi auzul o lăsa.

Am desenat-o pe Nan Melda în apă până la fluierele picioarelor şi pe Libbit până la brâu, cu Noveen strânsă la subsuoară şi cu şorţuleţul plutind în jurul ei. De sub vârful creionului meu prinseră viaţă cuvinte.

Unde-i acu' noua ta păpuşă? Păpuşa de porţ'lan?

În cutia mea specială. Cutia în formă de inimă.

Deci fusese *într-adevăr* acolo, cel puţin pentru o vreme.

Şi cum o cheamă?

Numele ei e Perse.

Percy-i nume de băiat.

Şi Libbit, fermă şi sigură: *N-am de ales. Numele ei e Perse.*

Bine atuncia. Şi zici că aci nu ne poate auzi.

Aşa cred...

Asta-i bine. Zici că poţi face să se-ntâmple lucruri. Da' ascultă la mine, copilă...

IX

— Dumnezeule! am spus. N-a fost ideea lui Elizabeth. N-a fost *nici-o clipă* ideea lui Elizabeth. Ar fi trebuit să ştim asta.

Am ridicat privirea din desenul pe care îl făcusem cu Nan Melda şi Libbit stând în piscină. Mi-am dat seama, într-un fel vag, că-mi este foarte foame.

— Ce tot vorbeşti, Edgar? întrebă Wireman.

— A fost ideea lui Nan Melda să se descotorosească de Perse. M-am întors spre Noveen, tot pe genunchiul lui Jack. Am dreptate, aşa-i?

Noveen nu spuse nimic, aşa că mi-am trecut mâna dreaptă peste figurile din desenul cu piscina. Un moment am văzut mâna aceea, cu tot cu unghiile ei lungi.

— Nanny nu ştia că faşe rău, zise Noveen o clipă mai târziu, de pe piciorul lui Jack. Şi Libbit avea încredere-n Nanny.

— Sigur că avea, spuse Wireman. Melda era ca o mamă pentru ea.

Îmi imaginasem că desenase şi apoi ştersese în camera lui Elizabeth, dar acum ştiam că nu aşa fusese. Se întâmplase la piscină. Poate chiar *în* piscină. Pentru că piscina era, din cine ştie ce motiv, un loc sigur. Sau aşa crezuse micuța Libbit.

Noveen spuse:

— N-a făcut-o pă Perse să dispară, da-n mod sâgur i-a atras atenția. Cred c-a băgat-o-n *spârieți.* Vocea părea obosită acum, spartă, şi vedeam din nou la Jack cum mărul lui Adam i se mişca sus-jos. *Sper* c-a fo' aşe!

— Da, am spus. Probabil că aşa a fost. Deci... ce a urmat?

Dar ştiam. Nu cunoşteam detaliile, dar ştiam. Logica faptelor era sumbră şi ineluctabilă.

Perse s-a răzbunat pe gemene. Şi Elizabeth şi Nan Melda au ştiut. Au ştiut ce au făcut. Nan Melda a ştiut ce a făcut *ea.*

— A ştiut, spuse Noveen. Era tot o voce feminină, dar se apropia tot mai tare de timbrul lui Jack. Orice vrajă ar fi fost la mijloc, nu avea să mai țină mult. S-a abținut pân' când stăpânu' a găsit urmele lor jos, pe Shade Beach - urme care intrau în apă - da' dup-aia nu s-a mai putut abține. Era convinsă că dân cauza ei au fo' ucise ăle mici.

— A văzut corabia? am întrebat.

— A văz't-o-n noaptea aia. Nu poți vedea corabia aia noaptea şi să nu crezi.

Gândul mi-a zburat la tablourile mele *Fata şi corabia* şi am ştiut că ăsta era adevărul.

— Da' încă dinainte ca stăpânu' să sune la şerif ca s-anunțe că jemenele lui lipsesc şi că probabil-s înecate, Perse i-a vorbit lu' Libbit. I-a zâs cum stau lucrurile. Şi Libbit i-a zâs lu' Nanny.

Păpuşa se pleoşti, fața ei rotundă de prăjiturică părând să studieze cutia în formă de inimă din care fusese exhumată.

— Ce i-a zis, Noveen? întrebă Wireman. Nu înțeleg.

Noveen tăcu. Jack mi se părea că arată mai extenuat ca oricând, deşi nu se clintise.

Am răspuns eu în locul lui Noveen.

— Perse a spus: „Dacă mai încerci o dată să scapi de mine, gemenele vor fi doar începutul. Mai încearcă o dată şi o să-ți iau toată familia, unul câte unul, iar pe tine o să te las la urmă.“ Nu-i aşa?

Degetele lui Jack se flexară. Capul de cârpe al lui Noveen încuviință încet, sus-jos.

Wireman îşi linse buzele.

— Păpuşa aia, zise el. Mai exact, a cui fantomă e?

— Nu-i nici-o fantomă aici, Wireman, am spus. Jack gemu.

— Nu ştiu ce a făcut el, *amigo,* dar a terminat, zise Wireman.

— Da, însă noi nu.

Am întins mâna după păpuşă - cea pe care copila-artist o luase peste tot cu ea. Şi când am făcut asta, Noveen mi-a vorbit pentru ultima dată, a vorbit cu o voce care era pe jumătate a ei şi pe jumătate a lui Jack, de parcă amândoi s-ar fi luptat să iasă la suprafață în acelaşi timp.

— Nu-nu, nu mâna *aia.* Dă mâna aia ai nevoie ca să dăsenezi.

Aşa că am întins brațul pe care, cu şase luni în urmă, într-o altă viață şi-n alt univers, îl folosisem ca să ridic din stradă câinele muribund al Monicăi Goldstein. Am folosit mâna aia

ca să apuc păpuşa lui Elizabeth Eastlake şi s-o ridic de pe genunchiul lui Jack.

— Edgar? spuse acesta, îndreptându-se de spinare. Edgar, cum *naiba* ți-a crescut la loc...

...brațul drept, presupun că a zis, dar nu sunt sigur; n-am auzit finalul. Eu vedeam doar ochii negri şi hăul ăla negru de gură cu margini roşii. Noveen. Câți ani stătuse acolo în dublu întuneric - sub treaptă şi în cutia de tinichea - aşteptând să-şi spună secretele, iar rujul nu i se şterse deloc?

Eşti pregătit? îmi şopti ea în cap, iar vocea nu era a lui Noveen, nu era a lui Nan Melda (eram sigur de asta), nu era nici măcar a lui Elizabeth; era întru totul vocea Rebei. *Eşti pregătit să desenezi, om rău ce eşti? Eşti pregătit să vezi restul? Eşti pregătit să vezi totul?*

Nu eram..., dar trebuia să fac în aşa fel încât să fiu.

Pentru Ilse.

— Arată-mă desenele tale, am şoptit şi gura aceea roşie m-a înghițit cu totul.

Cum se face un desen (X)

Fiți pregătiți să vedeți totul. Dacă vreți să creați - Domnul fie cu voi dacă vreți, Domnul fie cu voi dacă puteți - nu îndrăzniți să comiteți greşeala imorală de a vă opri la suprafață. Duceți-vă în adânc şi luați-vă dreptul celui ce găseşte. Faceți-o oricât de tare doare.

Puteți desena două fetițe - gemene - dar oricine poate face asta. Nu vă opriți aici doar pentru că restul este un coşmar. Nu neglijați să adăugați că ele stau până la coapse într-o apă care ar trebui să le treacă peste cap. Un martor - Emery Paulson, de pildă - ar putea vedea asta, dacă s-ar uita, dar atât de mulți oameni nu sunt pregătiți să vadă ceea ce se află chiar în fața ochilor lor.

Până când devine prea târziu, desigur.

A coborât pe plajă ca să fumeze un trabuc. Poate face asta şi pe terasa din spate sau pe verandă, dar un impuls puternic l-a

îndemnat să coboare pe drumul desfundat pe care Adie îl numeşte Bulevardul Beţivului şi apoi poteca mai abruptă, nisipoasă, care duce la plajă. Vocea aceea i-a spus că trabucul va avea gust mai bun acolo. Se poate aşeza pe un buştean adus de ape şi să urmărească spuza apusului, în timp ce portocaliul se transformă în cărămiziu şi stelele se albăstresc. Golful va arăta frumos într-o astfel de lumină, îi spune vocea, chiar dacă golful a avut proasta inspiraţie de a marca începutul căsniciei sale înghiţind două dintre scumpele lui surioare.

Dar se pare că are şi altceva de văzut în afară de apus. E o corabie în larg. E una de modă veche, o ambarcaţiune frumoasă, cu corp zvelt şi trei catarge cu velele coborâte. În loc să se aşeze pe buştean, merge de-a lungul plajei spre locul unde nisipul uscat devine ud şi ferm şi tasat, minunându-se de silueta aceea ca de rândunică pe fundalul apusului. Prin cine ştie ce truc al aerului, pare că ultimele irizaţii roşii ale zilei răzbat drept prin carena ei.

La asta se gândeşte când se aude primul strigăt, care-i răsună în cap ca un clopoţel de argint: Emery!

Apoi se aude altul: Emery, ajutor! Curentul submarin! Volbura!

Şi atunci le vede pe fete şi inima îi tresare. Pare să i se urce până în gât, înainte să cadă la locul ei, unde face două salturi mici. Trabucul neaprins îi cade dintre degete.

Două fetiţe, şi arată exact la fel. Par să poarte salopete identice şi, chiar dacă Emery, în mod normal, n-ar avea cum să le distingă culorile în lumina slabă, le distinge: o salopetă e roşie, cu litera L *în faţă; cealaltă e albastră, cu litera* T.

Volbura! *strigă fata cu* T *pe salopetă, întinzând braţele într-un gest de implorare.*

Curentul submarin! *strigă fata cu* L.

Şi, deşi niciuna dintre ele nu pare să se afle câtuşi de puţin în pericol de înec, Emery nu ezită. Bucuria nu-l lasă să ezite şi nici certitudinea că aceasta e o ocazie miraculoasă: când se va întoarce cu gemenele, socrul său până atunci distant îşi va schimba atitudinea pe dată. Iar clinchetele pe care vocile acelea le trezesc în capul său, şi ele îl îndeamnă să meargă

înainte. Se grăbeşte să le salveze pe surioarele lui Adie, să ajungă la fetele dispărute şi să se întoarcă la mal cu ele.

Emery! *Aceasta e Tessie; are ochii negri pe faţa albă ca porţelanul... dar buzele ei sunt* roşii.

Emery, grăbeşte-te! *Aceasta e Laura, cu braţele ei albe, de pe care se scurge apa, întinse spre el şi cu cârlionţii umezi lipiţi de obrajii albi.*

El strigă: Vin, fetelor! Rezistaţi!

Lovind apa spre ele, acum până la fluierul piciorului, acum la genunchi.

El strigă: Opuneţi-vă! *de parcă ele ar face altceva în afară de a sta acolo, în apa care le vine doar până la coapse, deşi el a intrat deja până la coapse în ea şi el e înalt de un metru optzeci.*

Apa golfului - încă rece la mijlocul lui aprilie - îi vine până la piept când ajunge la ele, când întinde braţele spre ele şi când ele îl prind cu mâini mai puternice decât ar trebui să fie, în mod normal, mâinile unor fetiţe; când e suficient de aproape ca să vadă scânteierea argintie din ochii lor sticloşi şi să simtă mirosul sărat, de peşte mort, care emană din părul lor putred, e prea târziu. Se luptă, strigătele lui de bucurie şi îndemnurile de a se opune curentului submarin transformându-se întâi în ţipete de protest şi apoi în urlete de groază, dar deja e mult prea târziu. Urletele oricum nu durează mult. Mâinile lor mici au devenit gheare reci care i se afundă tare în carne, trăgându-l tot mai adânc, şi apa îi umple gura, înecându-i urletele. Vede corabia pe fundalul ultimelor pâlpâiri ale spuzei apusului şi - cum de n-a văzut-o înainte? Cum de n-a ştiut? - îşi dă seama că e o epavă, un vas ciumat, o corabie a morţii. Ceva îl aşteaptă acolo, ceva înfăşurat în linţoliu, şi ar striga dacă ar putea, dar acum apa îi umple ochii şi de glezne îl apucă alte mâini, mâini care nu par a fi decât oase descărnate. O gheară îi smulge pantoful, apoi îl ciupeşte de un deget... de parcă ar vrea să se joace cu el „Porcuşorul acesta a mers la piaţă“ în timp ce el se îneacă. În timp ce Emery Paulson se îneacă.

19. APRILIE 1927

I

Cineva striga în întuneric. Suna ca *Fă-l să nu mai urle.* Apoi s-a auzit un plesnet şi întunericul se făcu roşu-închis, mai întâi pe o parte, apoi în spate. Roşul se rostogoli spre latura din față a întunericului, ca un nor de sânge în apă.

— L-ai lovit prea tare, spuse cineva. Oare Jack să fi fost?

— Şefu'? Hei, şefu'!

Cineva mă scutura, deci încă aveam corp. Probabil că asta era bine. Jack mă scutura. Jack *cine?* Puteam ajunge la informație, dar trebuia să gândesc prin derivare. Numele lui semăna cu al unui tip de la Weather Channel...

Alte zgâlțâieli. Mai dure.

— *Muchacho!* Eşti acolo?

Am dat cu capul de ceva şi am deschis ochii. Jack Cantori stătea în genunchi în stânga mea, crispat şi speriat. În fața mea era Wireman, în picioare, dar aplecat înainte, scuturându-mă ca pe un cocteil *daiquiri.* Păpuşa stătea cu fața în jos în poala mea. Am aruncat-o în lături cu un mormăit de dezgust - o, om rău ce eşti, într-adevăr. Noveen ateriza cu un foşnet pergamentos în mormanul de viespi moarte.

Dintr-odată, locurile în care mă dusese începură să-mi revină în minte: un tur al infernului. Poteca spre Shade Beach pe care Adriana Eastlake o numea (spre furia tatălui ei) Bulevardul Bețivului. Plaja însăşi şi oribilele lucruri care se întâmplaseră acolo. Piscina. Rezervorul.

— A deschis ochii, spuse Jack. Slavă Domnului! Edgar, mă auzi?

— Da, am spus. Aveam vocea aspră de la atâta strigat. Voiam mâncare, dar mai întâi voiam să torn ceva pe gât în jos. Sete... Ajută cineva un frate?

Wireman îmi dădu una dintre sticlele mari de apă Evian. Am clătinat din cap.

— Pepsi.

— Eşti sigur, *muchacho?* Apa ar putea fi...

— Pepsi. Cofeină.

Asta nu era singurul motiv, dar trebuia să ajungă.

Wireman puse apa înapoi şi-mi dădu un pepsi. Era călduț, dar tot am golit jumătate de sticlă, am râgâit, apoi am mai băut. M-am uitat în jur şi mi-am văzut doar prietenii şi o porțiune de hol murdar. Asta nu era a bună. De fapt, era îngrozitor. Mâna mea - revenisem categoric la una singură - era înțepenită şi pulsa, de parcă aş fi folosit-o fără încetare preț de cel puțin două ore, drept pentru care... unde erau desenele? Eram îngrozit că fără desene, totul se va şterge aşa cum se întâmplă cu visele când te trezeşti. Şi-mi riscasem nu doar viața pentru informația asta. Îmi riscasem sănătatea mintală.

M-am opintit, încercând să mă ridic în picioare. Un fulger de durere îmi străbătu capul acolo unde mă lovisem cu el de perete.

— Unde-s desenele? Te rog, spune-mi că există!

— Stai liniştit, *muchacho,* sunt aici. Wireman păşi în lături şi-mi arătă un teanc de foi Artisan. Ai desenat ca un apucat, rupându-le din maculator pe măsură ce le terminai. Le-am cules eu şi le-am făcut teanc.

— Bine. Bun. Îmi trebuie mâncare. Mor de foame.

Şi ăsta mi se părea că este literalmente adevărul.

Jack se uită neliniştit în jur. Coridorul din față, care era plin de lumina după-amiezii când o luasem pe Noveen de la Jack şi căzusem printr-o gaură neagră, era acum mai slab luminat. Nu întunecat - nu încă, iar când am ridicat ochii am văzut cerul încă albastru - dar era clar că după-amiaza fie se dusese, fie era pe picior de plecare.

— Cât e ceasul? am întrebat.

— Cinci şi un sfert, răspunse Wireman. Nu fusese nevoit să se uite la ceas, lucru care-mi arăta că fusese foarte atent la trecerea timpului. Mai sunt vreo două ore până la apus, reluă

el. Mai mult sau mai puțin. Aşa că, dacă ies la iveală doar noaptea...

— Cred că atunci ies. Mai este timp destul şi eu simt în continuare nevoia de a mânca. Putem ieşi din ruina asta. Am terminat cu casa. S-ar putea să avem nevoie de o scară, însă.

Wireman ridică din sprâncene, dar nu întrebă nimic; spuse doar:

— Dacă există una, probabil că se află în hambar. Care, dacă tot veni vorba, pare să fi rezistat destul de bine la proba timpului.

— Ce facem cu păpuşa? întrebă Jack. Cu Noveen?

— Pune-o înapoi în cutia lui Elizabeth şi adu-o cu noi, l-am lămurit. Merită să aibă un loc la *El Palacio,* alături de celelalte lucruri ale lui Elizabeth.

— Care-i următoarea oprire pentru noi, Edgar? întrebă Wireman.

— Îți arăt eu, dar mai întâi altceva. Am arătat spre pistolul de la cureaua lui. Chestia aia-i încă încărcată, aşa-i?

— Absolut. Un încărcător nou.

— Dacă se întoarce bâtlanul, încă mai vreau să-l împuşti. Fă-ți o prioritate din asta.

— De ce?

— Pentru că e ea, am spus. Perse s-a folosit de el ca să ne supravegheze.

II

Am ieşit din ruină pe unde intraserăm şi ne-a întâmpinat o seară timpurie de Florida plină de lumină limpede. Cerul era nepătat de nori. Soarele arunca peste golf o dâră de o strălucire argintie puternică. Peste încă aproximativ o oră, dâra aceea avea să înceapă să-şi piardă luciul şi să devină aurie, dar nu încă.

Am înaintat anevoie pe ceea ce mai rămăsese din Bulevardul Beţivului, Jack ducând coşul de picnic, Wireman

rucsacul cu mâncare şi maculatoarele Artisan. Eu aveam desenele. Iarba de pampas şoptea, frecându-se de pantalonii noştri. Umbrele ni se întindeau lungi în spate, spre epava conacului. Mult în față, un pelican văzu un peşte, strânse aripile şi plonja ca un bombardier. N-am văzut bâtlanul şi nici n-am mai primit vizita lui Charley, Gnomul de Grădină. Dar când am ajuns pe creasta falezei de unde poteca, odinioară, cobora printre dunele care acum erau erodate şi abrupte, am văzut altceva.

Am văzut-o pe *Perse.*

Stătea la ancoră la trei sute de metri în larg. Velele ei imaculate erau strânse. Se legăna în ritm cu valurile, o mişcare precisă ca ticăitul unui ceas. De unde ne aflam puteam citi numele întreg pictat la tribord: *Persefona.* Părea părăsită, iar eu ştiam sigur că aşa este - pe timp de zi, morții rămân morți. Dar Perse nu era moartă. Ghinionul nostru.

— Dumnezeule, pare ieşită direct din tablourile tale, spuse Jack răsuflând adânc. Pe partea dreaptă a potecii era o bancă de piatră, abia vizibilă din cauza tufişurilor care creşteau în jurul ei şi a cârceilor ce şerpuiau pe şezutul ei plat. Jack se lăsă să cadă pe ea, căscând gura la corabie.

— Nu, am spus. Eu am pictat adevărul. Ce vezi tu este masca pe care o poartă în timpul zilei.

Wireman stătea lângă Jack, cu mâna streaşină la ochi împotriva soarelui. Apoi se întoarse spre mine.

— Oare o văd de pe Don Pedro? N-o văd, aşa-i?

— Poate că unii o văd, am spus. Cei cu boli terminale, schizofrenicii care nu şi-au luat încă medicația... Asta mă duse cu gândul la Tom. Dar e aici pentru noi, nu pentru ei. S-ar presupune că în noaptea asta vom pleca de pe Duma Key la bordul ei. Drumul va fi închis pentru noi odată ce soarele apune. Or fi morții vii toți acolo, pe *Persefona,* dar există tot soiul de *lucruri* în junglă. Unele - ca gnomul de grădină - sunt lucruri pe care Elizabeth le-a creat în copilărie. Dar altele sunt lucruri care au venit de când Perse s-a trezit din nou. Am făcut o pauză. Nu-mi făcea plăcere să spun restul, dar l-am

spus: Nu aveam încotro. Îmi închipui că eu sunt răspunzător pentru unele dintre ele. Fiecare om are coşmarurile lui.

M-am gândit la braţele scheletice întinse în sus la lumina lunii.

— Deci, făcu Wireman aspru, planul este să plecăm pe mare, aşa-i?

— Da.

— Înrolaţi? Ca în simpatica şi bătrâna Anglie?

— Cam aşa.

— Eu nu pot, spuse Jack. Am rău de mare. Am zâmbit şi m-am aşezat lângă el.

— Nu avem în plan vreo croazieră, Jack.

— Bun.

— Deschizi pentru mine cutia aia de pui şi-mi rupi un copan?

Făcu ce i-am cerut şi se uitară amândoi fascinaţi la mine cum devorez mai întâi un copan, apoi pe celălalt. Am întrebat dacă nu vrea vreunul dintre ei pieptul şi când spuseră că nu, l-am mâncat şi pe acesta. Când mai aveam jumătate din el, m-am gândit la fiica mea, zăcând palidă şi moartă în Rhode Island. Am continuat să mănânc metodic, ştergându-mi mâinile unsuroase pe jeanşi între muşcături. Ilse ar fi înţeles. Nu Pam, şi probabil nici Lin, dar Illy? Da. Mă înspăimânta ce ne aştepta, dar ştiam că şi Perse este speriată. Dacă n-ar fi fost, nu s-ar fi străduit atât de tare să ne ţină la distanţă. Dimpotrivă, ne-ar fi primit cu braţele deschise.

— Timpul zboară, *muchacho,* anunţă Wireman. Lumina zilei se stinge.

— Ştiu, am spus. Şi fiica mea e moartă pe veci. Însă mie tot mi-e o foame de lup. Nu avem nimic dulce? O felie de tort? Prăjituri? Un baton de ciocolată măcar?

Nu aveam. M-am mulţumit cu încă un pepsi şi câteva felii de castravete cu maioneză *ranch* pentru salate, care mie întotdeauna mi se păruse că arată şi are gust de muci puţin îndulciţi. Măcar durerea de cap mă lăsa. Imaginile care mă vizitaseră în întuneric - cele care aşteptaseră atâţia ani în

capul de cârpe al lui Noveen - se ştergeau şi ele, însă aveam desenele care să le poată împrospăta. Mi-am şters mâinile ultima dată şi am pus teancul de foi rupte şi mototolite în poală: albumul de familie din iad.

— Fii cu ochii în patru după bâtlan, i-am spus lui Wireman.

El se uită în jur, aruncă o privire la corabia pustie care ţopăia pe valurile mici, apoi se uită înapoi la mine.

— N-ar fi mai bun pistolul cu harpon pentru păsăroiul ăla? Armat cu un harpon de argint?

— Nu. Bâtlanul e doar un mijloc de transport pentru ea, aşa cum e calul pentru un om. Probabil că i-ar plăcea să ne irosim pe el un harpon cu vârf de argint, dar s-a terminat cu ce-i place lui Perse. Am zâmbit fără umor. Partea asta a ei s-a încheiat.

III

Wireman îl făcu pe Jack să se ridice, ca să poată rupe cârceii de pe bancă. Apoi ne-am aşezat toţi trei, un trio de războinici improbabili, doi trecuţi de cincizeci de ani şi unul abia ieşit din adolescenţă, având golful Mexic într-o parte şi ruinele unui conac în cealaltă. Coşuleţul roşu şi rucsacul cu mâncare, acum aproape golit, erau la picioarele noastre. După calculele mele, aveam vreo douăzeci de minute la dispoziţie ca să le spun ce ştiu, poate chiar o jumătate de oră, şi ar mai fi rămas încă destul timp.

Aşa speram.

— Legătura lui Elizabeth cu Perse era mai strânsă decât a mea. Mult mai *intensă* decât a mea. Nu ştiu cum a îndurat-o. Odată ce a avut figurina de porţelan, a văzut totul, fie că era acolo, fie că nu. Şi a desenat totul. Dar pe cele mai rele desene le-a ars înainte să plece din locul ăsta.

— Cum ar fi desenul cu uraganul? întrebă Wireman.

— Da. Cred că se temea de puterea lor şi avea dreptate să se teamă. Dar a văzut totul. Şi păpuşa a înmagazinat totul. Ca

un aparat fotografic paranormal. În majoritatea cazurilor, eu am văzut doar ceea ce a văzut Elizabeth şi am desenat ce a desenat ea. Înțelegeți asta?

Aprobară amândoi din cap.

— Să începem cu poteca asta, care a fost odată un drum. Ducea de la Shade Beach la hambar. Am indicat anexa lungă şi acoperită de iederă, unde sperasem să găsim o scară. Nu cred că traficantul care a croit-o a fost Dave Davis, dar sunt convins că a fost vorba de unul dintre asociații lui şi că bună parte din alcoolul care ajungea pe Coasta însorită a Floridei trecea prin Duma Key. De pe Shade Beach în hambarul lui John Eastlake, apoi pe continent.

În principal marfă de calitate destinată câtorva cluburi de jazz din Sarasota şi Venice, depozitate ca un favor pentru Davis.

Wireman se uită la soarele la apus, apoi la ceasul de la mână.

— Asta are vreo implicație pentru situația prezentă, *muchacho?* Presupun că are.

— Ba bine că nu. Am scos un desen cu un butoiaş astupat cu un cep gros. Cuvântul MASĂ fusese scris într-un semicerc pe margine, cu SCOȚIA dedesubt, într-un alt semicerc. Era o lucrătură stângace; mă pricepeam mai bine să desenez decât să reproduc sigle. Whisky, domnilor. Din acela care se numea „de masă“.

Jack indică o figură vag schițată pe butoiaş, între MASĂ şi SCOȚIA. O desenasem în portocaliu, cu un picior ridicat în spate.

— Cine-i tipa în fustă?

— Aia nu-i fustă, ci kilt. Ar trebui să reprezinte un scoțian. Wireman ridică sprâncenele.

— N-o să câştigi niciun premiu pentru lucrarea asta, *muchacho.*

— Elizabeth a pus-o pe Perse într-un soi de butoi de whisky pentru pitici, murmură Jack. Sau poate că Elizabeth şi Nan Melda au...

Am clătinat din cap.

— Doar Elizabeth.

— Cât de mare era chestia asta?

Am depărtat mâinile la distanță cam de şaizeci de centimetri una de cealaltă, m-am gândit mai bine, apoi le-am mai depărtat puțin. Jack încuviință, dar în acelaşi timp se încruntă.

— A pus figurina de porțelan înăuntru şi a strâns cepul. Sau a pus dop sticlei. Şi a cufundat-o pe Perse în somn. Ceea ce mie mi se pare o tâmpenie, şefu'. Pentru Dumnezeu, Perse era deja sub apă când a început s-o *cheme* pe Elizabeth. Era pe fundul golfului!

— Lasă asta pentru moment.

Am pus desenul cu butoiaşul de whisky la fundul teancului şi l-am scos pe următorul. Era Nan Melda, folosind telefonul din salon. Era ceva furişat în înclinarea capului şi în gârbovirea umerilor ei, doar o tuşă rapidă sau două, dar spunea tot ce era de spus despre ce credeau sudiştii din 1927 despre servitoarele negre care foloseau telefonul din salon, chiar şi în caz de urgență.

— Noi am crezut că Adie şi Emery au citit despre asta în ziar şi s-au întors, dar ziarele din Atlanta probabil că n-au pomenit de înecul celor două fetițe din Florida. Când Nan Melda a fost sigură că gemenele lipsesc, l-a sunat pe Eastlake - pe stăpân - pe continent ca să-i dea vestea cea rea. Apoi a sunat acolo unde Adie stătea cu proaspătul ei soț.

Wireman lovi cu pumnul în buştean.

— Adie i-a spus lui Nanny unde stă! Sigur că i-a spus!

Am încuviințat.

— Tinerii însurăței trebuie să fi luat trenul chiar în noaptea aia, pentru că au ajuns acasă înainte de înserare, a doua zi.

— Pe atunci trebuie să fi fost acasă şi cele două fiice mijlocii, spuse Jack.

— Mda, toată familia, am zis. Şi apa de acolo... Am gesticulat spre locul în care corabia albă şi suplă stătea la ancoră, aşteptând întunericul. Era plină de bărci. Căutarea

cadavrelor a continuat în următoarele trei zile, cel puțin, deşi cu toții ştiau că fetele erau probabil moarte. În închipui că ultimul lucru la care se gândea John Eastlake era să încerce să afle cum au primit vestea fiica lui cea mare şi soțul ei. El nu se gândea în zilele acelea decât la gemenele lui pierdute.

— Au DISPĂRUT, murmură Wireman. *Pobre hombre.*

Am ridicat următorul desen. În el se vedeau trei oameni stând pe veranda de la Heron's Roost, făcând cu mâna, în vreme ce un autocar vechi cobora aleea de scoici sparte spre stâlpii de piatră şi spre lumea logică de dincolo de ei. Schițasem şi câțiva palmieri şi bananieri, dar niciun gard viu; gardul viu nu exista în 1927.

În luneta autocarului, două fețe mici şi ovale se uitau înapoi. Le-am atins pe amândouă, pe rând.

— Maria şi Hannah, am spus. Întorcându-se la Braden School. Jack spuse:

— E puțin cam cinic, nu vi se pare? Am clătinat din cap.

— Nu mi se pare, sincer să fiu. Copiii nu jelesc un mort ca adulții. Jack încuviință.

— Mda. Aşa cred. Dar mă surprinde... Tăcu.

— Ce? am întrebat. Ce te surprinde?

— Că Perse le-a permis să plece, spuse Jack.

— Nu le-a permis, nu tocmai. Se duceau doar la Bradenton. Wireman lovi cu degetul în desen.

— Unde-i Elizabeth aici?

— Pretutindeni, am spus. Privim prin ochii ei.

IV

— Nu mai e mult, dar restul nu e deloc plăcut.

Le-am arătat următorul desen. Era la fel de grăbit ca şi celelalte, iar figura masculină din el era înfățişată cu spatele, însă nu aveam nici-o îndoială că era versiunea vie a arătării ăleia care-mi pusese cătuşa la mână în bucătăria din Marele Roz. Îl priveam de sus. Jack ridică ochii din desen spre Shade

Beach, acum erodată la o fâşie de nisip, apoi îi coborî la loc. În cele din urmă, se uită la mine.

— Aici? întrebă el pe o voce joasă. Unghiul de vedere în desenul ăsta e chiar de aici?

— Da.

— Acela este Emery, spuse Wireman, atingând figura.

Vocea lui era şi mai joasă decât a lui Jack. Pe frunte îi apăruse transpirație.

— Da.

— Arătarea care a fost în casa ta.

— Da.

Îşi mută degetul.

— Şi acelea sunt Tessie şi Laura?

— Tessie şi Lo-Lo. Da.

— Ele... ce-au făcut? L-au ademenit? Ca nişte sirene într-un vechi basm grecesc?

— Da.

— Asta chiar s-a întâmplat, spuse Jack. Ca şi când ar fi vrut să dea sens lucrurilor.

— Chiar s-a întâmplat, am aprobat. Nu vă îndoiți niciodată de forța ei.

Wireman se uită spre soare, acum mai aproape de orizont ca oricând. Dâra pe care o arunca peste apă începuse în sfârşit să-şi schimbe culoarea.

— Atunci încheie povestea, *muchacho,* cât de repede poți. Ca să ne facem treaba şi să plecăm naibii de aici.

— Oricum, nu mai am multe să vă spun, l-am liniştit. Am frunzărit câteva desene care nu erau decât vagi schițe. Adevărata eroină a fost Nan Melda, iar noi nici măcar nu-i ştim numele de familie.

Le-am arătat unul dintre desenele neterminate: Nan Melda, recognoscibilă datorită năframei de pe cap şi unei tuşe superficiale de culoare care-i brăzda fruntea şi un obraz, vorbind cu o femeie tânără în holul principal. Noveen era aşezată alături, pe o masă schițată din doar şase sau opt linii unite de un oval.

— Iat-o aici, spunându-i Adrianei o minciună sfruntată despre Emery, după ce el s-a depărat. Că a fost chemat pe neaşteptate înapoi în Atlanta? Că s-a dus în Tampa după un cadou-surpriză de nuntă? Nu ştiu. Orice, pentru a o ține pe Adie în casă ori cel puțin în apropierea ei.

— Nan Melda căuta să câştige timp, spuse Jack.

— Altceva nu putea să facă. Am arătat spre jungla care înghițise spațiul dintre noi şi capătul nordic al insulei, o vegetație care nu avea ce să caute acolo - cel puțin fără ajutorul unei echipe de horticultori care să lucreze ore suplimentare la îngrijirea ei. Nimic din astea nu erau aici în 1927, dar *Elizabeth* era aici şi era în culmea talentului ei creativ. Nu cred că cineva care ar fi încercat să folosească drumul de ieşire de pe insulă ar fi avut vreo şansă să ajungă la capătul lui. Dumnezeu ştie ce lucruri a pus-o Perse pe Elizabeth să deseneze pentru a le da viață de aici şi până la podul mobil.

— Adriana ar fi fost următoarea victimă? întrebă Wireman.

— Apoi John. Maria şi Hannah după ei. Pentru că Perse voia să le vină de hac tuturor, mai puțin - poate - lui Elizabeth însăşi. Nan Melda trebuie să fi ştiut că o poate reține pe Adie doar o zi. Dar de mai mult nu avea nevoie.

Le-am arătat alt desen. Deşi mult mai grăbit, le înfățişa din nou pe Nan Melda şi Libbit în capătul cu apă mică al piscinei. Noveen stătea pe margine ca un braț de cârpe plutind pe apă. Şi lângă Noveen, aşezat pe pântecele lui umflat, se afla un butoiaş ceramic cu gură lată pe care, într-un semicerc, scria MASĂ.

— Nan Melda i-a spus lui Libbit ce are de făcut. Şi i-a spus că trebuie s-o facă indiferent ce ar vedea în minte şi cât de tare i-ar striga Perse să se oprească... pentru că ea *avea* să strige, a spus Nan Melda, dacă afla ce pune la cale. A zis că n-au de ales decât să spere că Perse va afla prea târziu pentru ca asta să mai aibă vreo importanță. Şi apoi Melda a spus...

M-am oprit. Dâra lăsată de soarele la apus era din ce în ce mai luminoasă. Trebuia să continui, dar era greu acum. Era

foarte, foarte greu.

— Ce, *muchacho?* spuse Wireman cu blândețe. Ce a spus?

— A spus că s-ar putea să strige şi *ea.* Şi Adie. Şi tăticul ei. Dar să nu se oprească. „Nu te opri, copchilă“, a spus ea. „Nu te opri, că altfe' totu-i dejaba.“

Din proprie voință, parcă, mâna mea luă creionul Venus negru din buzunar şi mâzgăli trei cuvinte sub desenul primitiv cu fata şi femeia în piscină:

nu te opri

Ochii mi se înceţoşară de lacrimi. Am lăsat creionul să cadă între iarba de pampas şi mi-am şters lacrimile. Din câte ştiu, creionul e încă acolo unde l-am scăpat.

— Edgar, cum rămâne cu harpoanele cu vârf de argint? întrebă Jack. N-ai spus nimic despre ele.

— N-a existat niciun nenorocit de harpon magic, am spus obosit. Trebuie să fi intrat în scenă după câțiva ani buni, când Eastlake şi Elizabeth s-au întors pe Duma Key. Dumnezeu ştie căruia dintre ei i-a venit ideea şi, oricum, probabil că nu era întru totul sigur de ce i se părea un lucru important.

— Dar..., Jack se încruntă din nou. Dacă nu aveau harpoanele de argint în 1927... atunci cum...

— Nu aveau harpoane de argint, Jack, dar aveau apă din abundență.

— Tot nu înțeleg. Perse *a venit* din apă. Ea era făcută *din* apă.

Se uită la corabie, ca pentru a se asigura că încă era acolo. Era.

— Aşa-i. Dar la piscină, *puterea ei scădea.* Elizabeth ştia asta, dar nu înțelegea implicațiile. Şi cum le-ar fi înțeles? Era doar o copiliță.

— O, futu-i, făcu Wireman. Se lovi cu palma peste frunte. Piscina. Apă dulce. Era o piscină cu apă dulce. Dulce, nu sărată.

Am arătat cu degetul spre el.

Wireman atinse desenul în care butoiaşul de ceramică stătea lângă păpuşă.

— Butoiaşul ăsta era unul *gol?* Pe care l-au umplut cu apă din piscină?

— N-am nici-o îndoială. Am pus deoparte desenul cu piscina şi li l-am arătat pe următorul. Perspectiva era din nou din locul în care ne aflam noi. Deasupra liniei orizontului, o semilună proaspăt apărută pe cer strălucea între catargele - unei epave pe care sperasem să nu mai fiu nevoit s-o desenez vreodată. Iar pe plajă, la marginea apei...

— Cristoase, da-i oribil, spuse Wireman. Nici nu reuşesc să-l văd bine şi tot oribil e.

Brațul drept mă furnica, pulsa. *Mă ardea.* Am întins mâna pe care speram să nu mai fiu nevoit s-o văd vreodată (deşi mă temeam că voi fi) şi am atins desenul.

— Îl văd eu pentru toți trei, am spus.

Cum se face un desen (XI)

Nu vă opriți decât când desenul este complet. Nu vă pot spune dacă asta este sau nu regula de bază a artei, nu sunt profesor, dar cred că aceste opt cuvinte însumează tot ce am încercat să vă spun până acum. Talentul e un lucru minunat, dar nu acceptă să renunți. Şi întotdeauna vine un moment - dacă lucrarea este sinceră, dacă vine din locul acela magic în care gândurile, memoria şi emoțiile devin unul şi acelaşi lucru - când veți vrea să renunțați, când veți crede că, dacă puneți creionul jos, vederea vi se va opaciza, memoria vi se va întuneca şi durerea se va sfârşi. Ştiu asta din ultimul desen pe care l-am făcut în acea zi - cel cu reuniunea pe plajă. Era doar o schiță, dar cred că atunci când întocmeşti harta iadului, o schiță e tot ce-ți trebuie.

Am început cu Adriana.

Toată ziua a fost anxioasă din cauza lui Em, sentimentele ei variind de la furie sălbatică față de el la teamă pentru el. I-a trecut prin minte chiar şi că tati a făcut ceva pripit, deşi asta pare improbabil; de când s-au încheiat căutările, suferința i-a amorțit emoțiile şi l-a făcut apatic.

Când vine apusul şi tot nu e niciun semn de Em, ai crede că începe să fie mai agitată ca oricând; în schimb, se calmează, e

aproape veselă. Îi spune lui Nan Melda că Em se va întoarce imediat, e sigură de asta. O simte în mădulare şi o aude în cap ca un clopoțel cu sunet cristalin. Presupune că acel clopoțel este ceea ce se numeşte „intuiție feminină“ şi că nu eşti complet conştientă de el decât după ce te măriți. Îi spune şi asta lui Nanny.

Nan Melda aprobă din cap şi zâmbeşte, dar o urmăreşte pe Adie îndeaproape. A stat cu ochii pe ea toată ziua. Soțul tinerei e dus pentru totdeauna, Libbit i-a spus asta şi Melda o crede, dar Melda mai crede şi că restul familiei ar fi putea fi salvată... că ea însăşi ar putea fi salvată.

Multe însă depind de Libbit însăşi.

Nan Melda se duce sus să vadă ce face micuța, atingându-şi brățările de la mâna dreaptă în timp ce urcă scările. Brățările de argint sunt de la mama şi Melda le poartă la biserică duminică de duminică. Poate ăsta e motivul pentru care le-a scos astăzi din cutia ei cu lucruri speciale, punându-le pe mână şi trăgându-le în sus până ce au rămas fixe pe umflătura antebrațului, în loc să le lase să atârne libere deasupra încheieturii. Poate că avea nevoie să se simtă puțin mai aproape de mama ei, să împrumute puțin din forța tăcută a mamei ei, ori poate că doar voia ceva cu conotație sfântă.

Libbit e în camera ei şi desenează. Îşi desenează familia, înainte de toate pe Tessie şi Lo-Lo. Toți opt (Nan Melda face şi ea parte din familie, în ceea ce o priveşte pe Libbit) stau pe plaja pe care au petrecut atât de multe momente fericite, înotând şi stând la picnic şi construind castele de nisip, cu mâinile unite ca figurinele dintr-un decupaj de hârtie şi cu zâmbete mari ieşindu-le din granițele fețelor. E ca şi când ar crede că-i poate desena înapoi în viață şi fericire prin simpla forță a voinței ei.

Nan Melda aproape crede că e posibil. Copila e puternică. Recrearea vieții, totuşi, o depăşeşte. Recrearea vieții reale o depăşeşte chiar şi pe arătarea din golf. Ochii lui Nan Melda alunecă spre cutia cu lucruri speciale ale lui Libbit înainte să se ridice din nou spre fetiță. A văzut o singură dată figurina care a ieşit din golf, o femeie minusculă într-un veşmânt roz-

şters, care odată e posibil să fi fost stacojiu, şi cu o glugă de sub care i se revarsă pârul, ascunzându-i fruntea.

O întreabă pe Libbit dacă totul e bine. Atât îndrăzneşte să spună, mai departe nu cuteză să meargă. Dacă există într-adevăr un al treilea ochi ascuns sub buclele ființei din cutie - un ochi mojo capabil să vadă foarte departe - nu poți fi niciodată prea prudent.

Libbit spune: Bine. Dezenez numa', Nan Melda.

Oare a uitat ce trebuie să facă? Nan Melda nu poate decât să spere că nu. A cum, ea trebuie să coboare la parter şi să o supravegheze pe A die. Nu peste mult timp, bărbatul ei o va chema.

Unei părți din ea nu-i vine să creadă ce se întâmplă; o altă parte simte că toată viața ei a fost o pregătire pentru aceste întâmplări.

Melda spune: Poate o să m-auzi că-l strig pe tăticu' tău. În căzu' ăsta, du-te şi strânge-ți lucrurile rămase lângă piscină. Nu le lăsa afară peste noapte, să nu se ude de rouă.

Fetița continuă să deseneze, nu ridică ochii. Dar spune ceva care bucură sufletul înspăimântat al Meldei. Bine. O s-o iau pe Perse. Aşa n-o să-mi fie frică dacă-i întuneric.

Melda spune: Ia pe cine vrei, numa' adu-o pe Noveen înăuntru. Tot afară-i.

Doar de atât are timp, doar atât îndrăzneşte când se gândeşte la ochiul acela mojo special, iscoditor, şi la felul în care ochiul ar putea încerca să i se uite în minte.

Coborând scările, Melda îşi atinge iar brățările. E foarte bucuroasă că le-a avut pe mână când a fost în camera lui Libbit, chiar dacă femeia aia mică de porțelan era pusă la loc sigur, în cutia de tinichea.

Ajunge la timp ca să vadă fâlfâitul rochiei lui Adie la capătul holului, când fata intră în bucătărie.

E timpul. O să funcționeze.

În loc să meargă după Adie în bucătărie, Melda aleargă pe holul din față spre biroul stăpânului, unde, pentru prima oară în cei şapte ani de când lucrează pentru familia Eastlake, intră fără să bată la uşă. Stăpânul stă la birou fără cravată la gât,

descheiat la guler şi cu bretelele date jos, atârnând inerte. Ține în mâini fotografiile în ramă aurită ale lui Tessie şi Lo-Lo. Ridică ochii spre ea, ochi roşii pe o față care deja e mai slabă. Nu pare surprins că menajera dă buzna înăuntru fără preambul; are aerul unui om pe care nu-l mai surprinde nimic, pe care nu-l mai şochează nimic, dar sigur că asta se va dovedi că nu este adevărat.

El spune: Ce este, Melda Lou?

Ea spune: Tre' să veniți repede.

El o priveşte cu ochi umezi, cu calm şi cu o enervantă stupiditate. Unde să vin?

Ea spune: Pe plajă. Şi luați aia.

Arată cu degetul pistolul cu harpon, care atârnă pe perete alături de mai multe harpoane scurte. Vârfurile sunt din oțel, nu din argint, şi tijele lor sunt grele. Ea ştie; nu le-a purtat ea în coş de destule ori?

El spune: Ce tot îndrugi acolo?

Ea spune: N-am timp să esplic. Tre' să veniți pe plajă imediat, de nu vreți să mai pierdeți o fiică.

El se duce. Nu întreabă care fiică şi nici nu vrea să afle de ce trebuie să ia pistolul cu harpon; îl înşfacă doar de pe perete, ia două harpoane cu cealaltă mână şi iese cu paşi mari pe uşa deschisă a biroului, mai întâi umăr la umăr cu Melda, apoi luând-o în față. Pe când ajunge în bucătărie, unde Melda a văzut-o ultima dată pe Adie, aleargă de-a dreptul şi ea rămâne în urmă chiar dacă fuge şi ea, ținându-şi fustele cu ambele mâini. Şi oare o surprinde această bruscă ieşire a stăpânului din starea de blazare, această neaşteptată reacție energică? Nu. Pentru că, în pofida chinului său sufletesc, stăpânul ştia că ceva nu e bine acolo şi că situația se degrada neîncetat.

Uşa din spate e deschisă. Briza serii o împinge încet, mişcând-o pe balamale... doar că acum e vorba de fapt de o briză a nopții. Apusul e spre sfârşit. Pe Shade Beach va fi lumină, dar aici, la Heron's Roost, întunericul a venit deja. Melda străbate în goană terasa din spate şi-l vede pe stăpân deja pe poteca spre plajă. E doar o umbră. Se uită în jur după Libbit, dar sigur că n-o vede; dacă Libbit face ceea ce trebuie

să facă, atunci e deja în drum spre piscină cu cutia ei informă de inimă la subsuoară.

Cutia informă de inimă în care se află monstrul.

Melda aleargă după stăpân şi-l prinde din urmă la bancă, unde poteca porneşte într-o pantă abruptă spre plajă. Stă acolo încremenit. Spre vest, ultimele pulsații ale apusului sunt o mohorâtă linie portocalie care în scurt timp va dispărea, însă lumina e suficientă cât să-i permită s-o vadă pe Adie la marginea apei şi pe un bărbat care vine în întâmpinarea ei dinspre larg.

Adriana strigă: Emery! *Pare înnebunită de bucurie, de parcă bărbatul ar fi fost plecat de un an, nu de o zi.*

Melda strigă: Nu, Adie, nu te apropia de el! *de lângă bărbatul încremenit, cu gura căscată, dar ştie că Adie nu-i va da atenție, şi aşa se şi întâmplă; Adie aleargă la soțul ei.*

John Eastlake spune: Ce...? şi asta e tot.

A ieşit din starea lui de blazare destul cât să fugă până acolo, dar acum a încremenit din nou. Oare pentru că vede celelalte două forme departe în larg, dar apropiindu-se şi ele de mal? Păşind într-o apă care ar trebui să le treacă peste cap? Melda nu crede că e aşa. Crede că stăpânul încă se uită la fiica lui cea mare în timp ce silueta palidă a bărbatului care iese din apă întinde spre ea brațe ude şi o prinde de gât cu mâini ude, mai întâi reducându-i la tăcere strigătele de bucurie şi apoi trăgând-o în valuri.

Departe, pe apele golfului, aşteptând, mişcându-se ritmic odată cu undele blânde, ca un ceas care ține socoteala timpului în ani şi secole, nu în minute şi ore, se vede carena neagră a corăbiei lui Perse.

Melda îl prinde pe stăpân de braț, afundând mâna adânc în bicepsul lui, şi-i vorbeşte aşa cum n-a mai vorbit niciodată în viața ei unui bărbat alb.

Ea spune: Ajut-o, nemernicule! 'Nainte s-o înece!

Îl smuceşte înainte. El vine. Ea nu aşteaptă să vadă dacă bărbatul se ține după ea sau dacă încremeneşte la loc, şi a uitat complet de Libbit; nu se poate gândi decât la Adie. Trebuie să împiedice arătarea - Emery s-o tragă în apă şi

trebuie s-o facă înainte ca ăle mici, fetițele moarte, să ajungă la el pentru a-i da o mână de ajutor.

Ea strigă: Las-o! Dă-i drumu'!

Aleargă de-a lungul plajei cu fusta în vânt. Emery a tras-o pe Adie în apă aproape până la brâu. Adie se împotriveşte acum, dar se şi sufocă. Melda ajunge la ei şi se aruncă asupra cadavrului palid care-şi strânge soția de gât. El strigă când brațul stâng al Meldei, cel cu brățări, îl atinge. E un sunet gâlgâit, de parcă ar avea gâtul plin de apă. Se zvârcoleşte în strânsoarea Meldei ca un peşte şi ea îl zgârie cu unghiile. Carnea cedează sub ele cu o uşurință bolnăvicioasă, dar nu curge pic de sânge din rănile palide pe care le brăzdează. Ochii lui se rostogolesc în orbite şi, la lumina lunii, seamănă cu ochii unui crap mort.

O împinge pe Adriana în lături ca să se poată lupta cu scorpia care l-a atacat, scorpia cu foc rece, respingător, pe braț.

Adie o imploră: Nu, Nanny, opreşte-te, îl răneşti!

Adie vine s-o îndepărteze pe Melda sau măcar să-i despartă, şi acela e momentul în care John Eastlake, stând în apă până la genunchi, trage cu pistolul cu harpon. Vârful cu trei lame o nimereşte pe fiica lui cea mare în gât, sus, şi ea se arcuieşte înapoi, cu cinci centimetri de oțel ieşiți în față şi alți zece ieşiți în spate, chiar sub baza craniului.

John Eastlake urlă: Adie, nu! Adie, N-AM VRUT!

Adie se întoarce spre sunetul vocii tatălui ei şi chiar face câțiva paşi spre el, şi asta e tot ceea ce Nan Melda are timp să vadă. Soțul mort al lui Adie încearcă să i se smulgă din prinsoare, dar ea nu vrea să-i dea drumul; vrea să pună capăt teribilei lui jumătăți de viață şi, făcând asta, să le descurajeze poate pe cele două orori cu chip de copile înainte să apuce să ajungă prea aproape. Şi gândeşte (atât cât poate *să gândească) că e în stare de asta, căci a văzut o urmă de arsură fumegândă pe obrazul palid şi ud al arătării şi înțelege că brățara ei a provocat-o.*

Brățara ei de argint.

Arătarea se întinde după ea, cu gura scofâlcită căscată într-o expresie care ar putea fi teamă şi furie deopotrivă. În spatele

Meldei, John Eastlake strigă numele fiicei sale, iar şi iar.

Melda ţipă: Tu ai făcut asta! *şi când arătarea-Emery o prinde, ea nu se împotriveşte.*

Tu şi stricata care te ghidează, *ar vrea să adauge, dar mâinile acelea albe o strâng de gât aşa cum au strâns-o pe sărmana Adie, şi ea nu reuşeşte decât să gâlgâie. Braţul ei stâng e liber însă, cel cu brăţări, şi îl simte foarte puternic. Îl trage în spate şi-l avântă înainte într-un arc amplu, nimerind partea dreaptă a capului arătării-Emery.*

Rezultatul este spectaculos. Craniul creaturii se afundă sub lovitură, de parcă o scurtă imersiune ar fi transformat cutia aceea dură în melasă. Dar e încă tare; una dintre aşchiile care ţâşnesc prin desişul părului lui Emery o taie adânc la antebraţ şi sângele picură în apa învolburată din jurul lor.

Două umbre trec pe lângă ea, una prin stânga, alta prin dreapta.

Lo-Lo strigă: Tati! *cu noua ei voce cristalină.*

Tessie strigă: Tati, ajută-ne!

Arătarea-Emery încearcă acum să se îndepărteze de Melda, lovind din braţe şi stropind cu apă, nemaiaşteptând să termine cu ea. Melda înfige degetul mare de la mâna stângă, mâna puternică, în ochiul lui drept şi simte cum ţâşneşte ceva rece, ca maţele de broască râioasă sub un bolovan. Apoi se răsuceşte, împleticindu-se, în timp ce volbura încearcă s-o dezechilibreze, trăgând-o de picioare.

Melda întinde mâna stângă, o apucă pe Lo-Lo de ceafă şi o smuceşte în spate. Nu! *icneşte ea şi Lo-Lo cade cu un strigă de surpriză şi agonie... şi niciodată un strigăt ca acela n-a ieşit din gura unei fetiţe, Melda ştie.*

John urlă: Termină, Melda!

Stă în genunchi în spuma ultimului val, cu Adie în faţa lui. Tija harponului iese din gâtul tinerei femei.

Melda, lasă-mi fetele în pace!

Ea nu are timp să asculte, deşi o secundă îi zboară gândul la Libbit - de ce n-a scufundat Libbit figurina de porţelan? Sau să nu fi funcţionat? Oare arătarea pe care Libbit o numeşte

Percy a găsit modul de a o opri? Melda ştie că eposibil; Libbit e puternică, dar e doar o copilă.

Nu are timp să se gândească la asta. Întinde mâna după celălalt mort viu, după Tessie, dar brațul ei drept nu e ca stângul, nu e protejat de argint, şi Tessie se întoarce mârâind şi muşcă. *Melda e conştientă de o durere subțire, fulgerătoare, dar nu şi că două degete şi o bucată din al treilea au fost tăiate de dinți şi acum plutesc în apă lângă fetița palidă. O străbate prea multă adrenalină ca să-şi dea. seama de asta.*

Deasupra crestei dealului, pe unde treceau uneori traficanții transportând paleți încărcați cu lăzi cu băutură, se înalță o mică semilună care aruncă raze slabe peste coşmarul din apă. La lumina ei, Melda o vede pe Tessie cum se întoarce spre tatăl ei; o vede pe Tessie cum întinde din nou brațele.

Tati! Tati, te rog, ajută-ne! Nan Melda a luat-o razna!

Melda nu stă pe gânduri. Se întinde şi o prinde pe copilă de părul pe care ea însăşi l-a spălat şi l-a împletit de o mie de ori.

John Eastlake strigă: MELDA, NU!

Apoi, în vreme ce culege pistolul cu harpon de pe jos şi caută cealaltă săgeată în nisipul din apropierea fiicei sale moarte, o altă voce strigă. Aceasta vine din spatele Meldei, de pe corabia ancorată acolo, în caldo largo.

Spune: Nu trebuia să-ți bagi nasul în treburile mele.

Melda, ținând-o în continuare pe arătarea-Tessie de păr (ființa se zbate şi dă din picioare, dar Melda nici că observă), se răsuceşte greoi în apă şi o vede pe ea, *stând la parapetul corăbiei în mantia aceea roşie. A re gluga dată pe spate şi Melda vede că nu e nici pe departe o ființă umană, este cu totul* altceva, *ceva ce depăşeşte puterea omenească de înțelegere. La lumina lunii, fața ei este înfiorătoare şi plină de cunoaştere.*

Ridicându-se din apă, brațe scheletice subțiri o salută.

Briza suflă pe spate şerpii pe care îi are în chip de păr; Melda vede al treilea ochi în fruntea lui Perse; îşi dă seama că ochiul o vede pe ea *şi, într-o clipită, se stinge în ea orice dorință de a se opune.*

În clipa aceea însă, zeița-târfă întoarce capul, de parcă ar fi auzit ceva sau pe cineva cum se apropie de ea în vârful

picioarelor.

Ea strigă: Poftim?

Şi apoi: Nu! Pune aia jos! Pune-o jos! NU POȚI FACE ASTA!

Dar din câte separe, Libbit poate - şi o face-pentru că silueta arătării de la parapetul corăbiei tremură, se transformă în apă... după care nu mai e decât lumina lunii. Brațele scheletice se retrag sub apă şi duse sunt.

Dusă e şi arătarea-Emery - a dispărut - dar gemenele îşi urlă la unison durerea şi crunta mâhnire de a fi abandonate.

Melda îi strigă stăpânului: O să fie bine!

Îi dă drumul celei pe care o ținea de păr. Cred că nu va mai avea nimic de-a face cu viii, nu acum, cel puțin pentru o vreme.

Ea strigă: Libbit a reuşit! Libbit...

John Eastlake urlă: JOS MÂINILE DE PE FIICELE MELE, CIOARĂ SCÂRBOASĂ!

Şi foloseşte pistolul cu harpon pentru a doua oară.

Vedeți săgeata cum nimereşte ținta, străpungând-o pe Nan Melda? Dacă da, desenul e complet.

Ah, Doamne... desenul e complet.

20. PERSE

I

Desenul - nu ultima capodoperă în toată regula a lui Edgar Freemantle, ci penultima - îl înfățişa pe John Eastlake îngenuncheat pe Shade Beach, cu fiica lui moartă alături şi semiluna răsărită la orizont, deasupra lui. Nan Melda stătea în apă până la coapse, cu câte o fetiță de o parte şi de cealaltă; fețele lor umede, întoarse în sus, purtau expresii de teroare şi furie. Tija unuia dintre harpoanele scurte ieşea dintre sânii femeii. O strângea cu mâinile şi se uita incredulă la bărbatul pe ale cărui fiice încercase din răsputeri să le protejeze, bărbatul care, înainte să-i ia viața, îi spusese „cioară împuțită“.

— Eastlake a strigat, am spus. A strigat până când i-a sângerat nasul. Până când i-a sângerat un ochi. E de mirare că n-a făcut hemoragie cerebrală de la atâta strigat.

— Nu e nimeni pe corabie, observă Jack. Nu în desenul ăsta, cel puțin.

— Nu. Perse nu mai era. Ceea ce Nan Melda sperase chiar se întâmplase. Evenimentele de pe plajă i-au distras târâturii atenția suficient timp cât Libbit să-i vină de hac. S-o scufunde în somn. Am lovit cu degetul brațul stâng al lui Nan Melda, unde desenasem grăbit două arce şi haşurasem pentru a indica o reflexie a luminii slabe de lună. Şi asta în principal pentru că ceva i-a spus să-şi pună brățările de argint ale mamei ei. Argint, ca un anumit sfeşnic. M-am uitat la Wireman. Aşadar, poate că *exista* ceva de partea luminoasă a ecuației care ne protejează.

El încuviințǎ, apoi arătă spre soare. Peste încă un moment sau două, avea să atingă linia orizontului şi dâra de lumină care brăzda apa spre noi, acum galbenă, urma să capete o nuanță mai închisă, de aur pur.

— Dar întuneric este atunci când lucrurile rele ies să se joace. Unde e acum Perse de porțelan? Ai idee unde a ajuns după ce s-a consumat tragedia de pe plajă?

— Nu ştiu *exact* ce s-a întâmplat după ce Eastlake a ucis-o pe Nan Melda, dar mi-am format o idee generală. Elizabeth... Am ridicat din umeri. Ea îşi epuizase resursele, măcar pentru un timp. Intrase în suprasarcinǎ. Tatăl ei trebuie s-o fi auzit strigând şi probabil că ăsta a fost singurul lucru care l-a mai putut aduce în simțiri. Trebuie să-şi fi amintit că, oricât de îngrozitoare erau lucrurile, încă mai avea o fiică vie la Heron's Roost. Probabil că şi-a amintit şi că mai avea două la distanță de vreo şaizeci de kilometri de casă. Iar asta însemna că are multe lucruri de reparat.

Jack arătă pe tăcute spre linia orizontului, pe care soarele în sfârşit o atingea.

— Ştiu, Jack, dar suntem mai aproape decât crezi.

Am scos la iveală ultima foaie de hârtie. Era cel mai simplist dintre desene, însă nu puteai confunda zâmbetul acela ştiutor. Era Charley, Gnomul de Grădină. M-am ridicat în picioare şi i-am întors cu spatele la golf şi la corabia în aşteptare, care era acum doar o siluetă neagră pe un fundal auriu. Îl vedeți? i-am întrebat. *Eu* l-am văzut când am pornit încoace dinspre casă. *Adevăratul* gnom de grădină, vreau să spun, nu proiecția pe care am văzut-o când am venit.

Ei se uitară.

— Eu nu văd, spuse Wireman, şi cred că l-aş vedea dacă ar fi acolo, *muchacho*. Ştiu că iarba e înaltă, dar pălăria aia roşie ar trebui să iasă în evidență. Doar dacă nu-i într-un pâlc de bananieri.

— L-am ochit! strigă Jack şi chiar râse.

— *Ba* pe dracu'! făcu Wireman, enervat. Unde?

— În spatele terenului de tenis.

Wireman se uită acolo, dădu să spună că tot nu-l vede, dar se opri.

— Fir-aş să fiu, zise el. Nemernicul ăla-i cu capul în jos, aşa-i?

— Da. Şi dat fiind că nu are picioare, ceea ce vezi e postamentul pătrat de fier. Charley ne arată locul, *amigos.* Dar înainte trebuie să mergem în hambar.

II

N-am avut nici-o premoniție a ceea ce ne aştepta înăuntrul clădirii lungi, buruienoase, întunecate şi zăpuşitoare, şi n-am avut idee că Wireman a scos pistolul automat Desert Eagle decât după ce acesta s-a declanşat.

Uşile erau din acelea care alunecă pe şine, însă cele de aici nu aveau să mai alunece niciodată; erau ruginite şi înțepenite la distanță de vreo doi metri una de cealaltă, şi aşa erau de zeci de ani. Muşchi spaniol gri-verzui atârnau ca o cortină, acoperind partea de sus a golului dintre ele.

— Ce ne inte..., am început şi în clipa aceea bâtlanul a ieşit cu fâlfâit de aripi, cu ochii albaştri scăpărând, cu gâtul lung întins în față şi pocnind din ciocul galben. S-a ridicat în zbor imediat ce a trecut de uşor şi nu aveam nici-o îndoială că ținta lui erau ochii mei. Atunci, pistolul bubui şi ochii albaştri, nebuni, ai păsării dispărură odată cu capul ei într-o ploaie fină de sânge. Mă lovi, uşor ca un ghem de fire înfăşurate pe un sâmbure gol, apoi îmi căzu la picioare.

În aceeaşi clipă am auzit în cap un strigăt ascuțit, argintiu, de furie.

Şi nu l-am auzit doar eu. Wireman se crispa. Jack scăpă toartele coşulețului de picnic şi îşi lipi podul palmelor de urechi. Apoi încetă.

— Un bâtlan mort, zise Wireman pe o voce nu tocmai sigură. Înghionti cu piciorul ghemul de pene, apoi îl dădu la o parte de pe bocancii mei. Pentru Dumnezeu, să nu mă pârâți la protecția animalelor. M-aş alege cu o amendă de cincizeci de mii şi cu cinci ani de puşcărie pentru asta.

— De unde ai ştiut? am întrebat.

El ridică din umeri.

— Ce contează? Mi-ai spus să-l împuşc dacă-l văd. Tu Lone Ranger, eu Tonto.

— Dar aveai pistolul scos.

— Am avut ceea ce Nan Melda ar fi numit „o intuiție“ atunci când şi-a pus brățările de argint ale mamei ei, zise Wireman, fără zâmbet. Ceva ne ține sub o aripă ocrotitoare, să ne limităm la asta. Şi după ce s-a întâmplat cu fiica ta, aş spune că merităm puțin ajutor. Dar trebuie să ne jucăm şi noi rolul.

— Cât timp vom juca, tu ține pistolul la îndemână, l-am sfătuit.

— O, de asta poți să fii sigur.

— Şi, Jack? Crezi că reuşeşti să-ți dai seama cum se încarcă pistolul cu harpon?

Nici-o problemă în privința asta. Cu pistolul acela eram asigurați.

III

Înăuntrul hambarului era întuneric, şi nu doar pentru că faleza dintre noi şi golf bloca razele directe ale soarelui la apus. Mai era încă destulă lumină pe cer şi în acoperişul din ardezie erau destule crăpături şi spărturi, însă le blocaseră cârceii. Puțina lumină care intra de sus era verde şi difuză şi înşelătoare.

Zona centrală a anexei era goală cu excepția unui străvechi tractor care stătea pe butucii masivi ai osiilor, dar într-una dintre boxele cu scule, raza puternică a lanternei scoase la iveală câteva unelte ruginite şi o scară de lemn sprijinită de peretele din spate. Era mizerabilă şi descurajam de scurtă. Jack încercă să se urce pe ea în timp ce Wireman ținea lanterna îndreptată spre el. Țopăi sus-jos pe a doua treaptă şi am auzit cu toții un pârâit amenințător.

— Nu te mai hâțâna pe ea şi pune-o afară, lângă uşă, am spus. E o scară, nu o trambulină.

— Ştiu, zise el. Florida nu oferă clima ideală pentru păstrarea scărilor de lemn.

— Calul de dar nu se caută la dinți, filosofă Wireman.

Jack o ridică, strâmbându-se la praful şi insectele moarte care căzură de pe cele şase trepte mizerabile.

— Uşor pentru tine să vorbeşti. Nu tu o să te urci pe ea, nu la greutatea ta.

— Eu sunt pistolarul grupului, *nino,* spuse Wireman. Fiecare cu felia lui. Se străduia să vorbească lejer, dar vocea lui părea încordată şi el arăta istovit. Unde-s celelalte butelcuțe de ceramică, Edgar? Pentru că nu le văd nicăieri.

— Poate sunt în spate.

Am avut dreptate. În capătul anexei erau probabil zece „butelcuțe“ ceramice de Whisky de Masă. Spun „probabil“ pentru că era greu de calculat. Fuseseră făcute zob.

IV

De jur împrejurul bucăților mai mari de ceramică albă, şi amestecate printre ele, erau grămăjoare de cioburi scânteietoare de sticlă. În dreapta mormanului acestuia se aflau două cărucioare de lemn de modă veche, amândouă răsturnate. În stânga, sprijinit de perete, era un baros cu fierul din capăt ruginit şi cu muşchi crescut în mănunchiuri pe coadă în sus.

— Cineva s-a distrat cu butoiaşele alea, spuse Wireman. Tu cine crezi? Em?

— Poate, am zis. Probabil.

Pentru prima dată am început să mă întreb dacă totuşi ea nu ne va înfrânge. Ne mai rămăsese puțină lumină a zilei, dar mai puțină decât mă aşteptasem şi mult mai puțină decât aş fi avut nevoie ca să mă simt în apele mele. Iar acum... în ce urma să scufundăm simulacrul ei de porțelan? Într-o sticlă afurisită de apă Evian? Nu era o idee rea, într-un fel - erau din plastic şi, după spusele ecologiştilor, blestemățiile alea or să reziste până la sfârşitul timpului - însă o figurină din porțelan n-ar fi încăput nici în ruptul capului pe gura unui flacon din acela.

— Deci, care e planul de rezervă? întrebă Wireman. Rezervorul tractorului ăluia bătrân? O fi bun?

Ideea de a încerca s-o înecăm pe Perse în rezervorul unui tractor vechi îmi dădu fiori prin tot corpul. Probabil că nu mai era decât o sită ruginită.

— Nu. Nu cred că ar funcționa.

Trebuie să fi auzit ceva aproape de panică în vocea mea, pentru că mă prinse de braț.

— Nu te ambala. Găsim noi o soluție.

— Sigur, dar care?

— O s-o ducem înapoi la Heron's Roost, atâta tot. Trebuie să fie ceva acolo.

Dar cu ochiul minții continuam să văd efectele furtunilor asupra conacului care dominase odată capătul acesta al Duma Key, transformându-l doar într-o fațadă. Apoi m-am întrebat câte recipiente *vom găsi* acolo, mai ales că nu mai

erau decât aproximativ patruzeci de minute până la venirea întunericului şi până când *Perse* avea să trimită pe uscat o armată care să pună capăt maşinațiunilor noastre. Doamne, să uităm noi de un lucru atât de elementar cum este un recipient cu închidere ermetică!

— Futu-i! am făcut. Am lovit cu piciorul un morman de cioburi şi le-am proiectat prin aer. *Futu-i!*

— Uşurel, *vato.* Asta n-o să te ajute.

Nu, aşa era. Şi ei i-ar conveni să mă vadă furios, nu? Bătrânul Edgar furiosul ar fi fost uşor de manipulat. Am încercat să mă stăpânesc, dar mantra cu *o să reuşesc* nu funcționa. Totuşi, altceva nu aveam. Şi ce faci atunci când nu poți folosi furia ca refugiu? Recunoşti adevărul.

— Bine, am spus. Dar n-am nici cea mai vagă idee ce să facem.

— Relaxează-te, Edgar, spuse Jack, zâmbind. Partea asta o să iasă bine.

— De ce? Cum adică?

— Ai încredere în mine, spuse el.

V

În vreme ce stăteam şi ne uitam la Charley, Gnomul de Grădină, într-o lumină care căpăta acum o nuanță categoric purpurie, îmi trecu prin gând un cuplet fără sens dintr-un vechi blues al lui Dave Van Ronk: *Mama a cumpărat o găină, că este rață a presupus; Şi pe masă a pus-o, cu picioarele-n sus.* Charley nu era nici găină, nici rață, dar picioarele lui, care intrau nu în încălțări, ci într-un postament din fier negru, erau într-adevăr în sus. Capul, pe de altă parte, lipsea. Era înfipt într-un dreptunghi de scânduri vechi, acoperite de muşchi şi lujeri.

— Ce-i aia, *muchacho?* întrebă Wireman. Ai idee?

— Sunt mai mult ca sigur că e un rezervor de apă, am spus. Sper doar să nu fie o fosă septică.

Wireman clătină din cap.

— Nu le-ar fi pus într-o hazna oricât de grav i-ar fi fost afectată sănătatea mintală. Nici într-un milion de ani.

Jack se uită de la Wireman la mine cu o expresie de groază pe chipul lui tânăr.

— Adriana e acolo jos? Şi bona?

— Da, am spus. Credeam că ai înțeles asta. Dar cel mai important lucru e că acolo jos se află *Perse.* Iar motivul pentru care cred că este un rezervor de apă e...

— Elizabeth ar fi insistat ca stricata aia să fie îngropată într-un mormânt de apă, spuse Wireman pe un ton sumbru. Un mormânt de apă *dulce.*

VI

Charley era greu şi scândurile care acopereau gaura din iarba înaltă erau mai putrede decât treptele scării. Şi sigur că era aşa; spre deosebire de scară, capacul de lemn fusese expus direct la toate capriciile vremii. Am operat cu grijă în pofida umbrelor tot mai dese, neştiind cât de adânc era rezervorul. În cele din urmă, am reuşit să împing gnomul acela antipatic destul de mult într-o parte, încât Wireman şi Jack să-l poată apuca de picioarele albastre, puțin strâmbe. Pentru a face asta, am călcat pe capacul de lemn putred; cineva trebuia s-o facă, iar eu eram cel mai uşor. Capacul se curbă sub greutatea mea, scoase un geamăt prelung, rău prevestitor, şi o exalare de aer acru.

— Dă-te jos de pe el, Edgar! strigă Wireman şi, în acelaşi timp, Jack urlă:

Apucă-l, mama naibii, o să cadă-năuntru!

Tocmai când coboram de pe capacul fragil, îl prinseră pe Charley: Wireman de după genunchii îndoiți şi Jack de după mijloc. Un moment am crezut că oricum va cădea, trăgându-i pe amândoi cu el. Atunci, prietenii mei scoaseră la unison un strigăt de efort şi căzură pe spate cu gnomul de grădină peste

ei. Fața lui rânjită şi pălăria roşie fojgăiau de gândaci uriaşi. Câțiva se împrăştiară peste fața crispată a lui Jack şi unul căzu direct în gura lui Wireman. El strigă, îl scuipă şi sări în picioare, continuând să scuipe şi să-şi şteargă buzele. Jack fu lângă el într-o clipă, țopăind în cerc în jurul lui şi scuturându-şi gândacii de pe cămaşă.

— Apă! urlă Wireman. Dă-mi apă, mi-a intrat unu-n *gură,* l-am simțit cum îmi mişună pe *limbă,* futu-i!

— Nu este apă, am spus, scotocind prin rucsacul aproape gol.

Stăteam în genunchi acum şi simțeam mult mai bine decât aş fi vrut mirosul aerului care ieşea prin gaura din capac. Era ca aerul dintr-un mormânt tocmai profanat. Ceea ce, desigur, şi era.

— Doar pepsi, am continuat.

— Cheesburger, cheesburger, pepsi, imită Jack o reclamă. N-avem cola. Apoi râse anemic.

I-am dat lui Wireman o doză de suc. El o privi incredul un moment, apoi o desfăcu violent. Îşi umplu gura cu lichid, îl scuipă într-un jet maroniu de spumă, mai luă o gură, o scuipă şi pe aceasta. Restul dozei îl bău din patru înghițituri lungi.

— *Ay, caramba,* zise el. Eşti un om dur, Van Gogh. Eu mă uitam la Jack.

— Tu ce crezi? Îl putem muta din loc?

Jack studie capacul, apoi se lăsă în genunchi şi începu să smulgă lujerii care se țineau de marginile lui.

— Mda, spuse. Da' tre' să scăpăm de rahaturile astea.

— Trebuia să aducem o rangă, spuse Wireman. Încă sorbea din suc. Nu-l învinuiam.

— Nu cred că ne-ar fi fost de mare ajutor, zise Jack. Lemnul e prea putred. Ajută-mă, Wireman. Şi când m-am lăsat în genunchi lângă el: Nu te osteni, şefu'. Asta-i o treabă pentru inşi cu două brațe.

La aceasta am simțit un nou fulger de furie - vechea furie era foarte aproape acum - şi l-am potolit cât de bine am putut.

I-am urmărit cum muncesc pe lângă capacul rotund, rupând lujerii şi buruienile în timp ce lumina se stingea pe cer. O singură pasăre trecu pe acolo cu aripile strânse. Era cu capul în jos. Când vezi aşa ceva îți vine să te cazezi la cel mai apropiat azil de nebuni. De preferință pe termen lung.

Lucrau față în față şi, când Wireman se apropie de locul de unde începuse Jack, iar Jack se apropie de locul de unde începuse Wireman, am spus:

— E încărcat pistolul cu harpon, Jack? El verifică.

— Da. De ce?

— Pentru că ne aşteaptă totuşi un final la fotofiniş.

VII

Jack şi Wireman se lăsară în genunchi pe o parte a capacului. Eu am îngenuncheat pe cealaltă. Deasupra noastră, cerul se întunecase într-un indigo care în scurt timp avea să fie violet.

— La trei, zise Wireman. *Uno... dos... TRES!*

Ei doi traseră şi eu am împins cum am putut cu brațul care-mi rămăsese. Şi rezultatul a fost bunicel, căci brațul care-mi rămăsese se înzdrăvenise în lunile petrecute pe Duma Key. Un moment, capacul rezistă. Apoi alunecă spre Wireman şi Jack, scoțând la iveală o semilună de întuneric - un zâmbet negru de bun venit. Semiluna se dilată într-un semicerc şi de acolo într-un cerc întreg.

Jack se ridică în picioare. La fel şi Wireman. Îşi controla mâinile ca să se asigure că nu are pe ele alți gândaci.

— Ştiu cum te simți, am spus, dar nu cred că avem timp să faci o deparazitare completă.

— De-acord cu tine, dar dacă n-ai mestecat un *maricone* din ăsta, *nu* ştii cum mă simt.

— Spune-ne ce să facem, şefu', zise Jack. Se uita contrariat în groapa din care încă mai ieşea duhoarea aceea sălcie.

— Wireman, tu ai tras cu pistolul subacvatic, corect?

— Da, la țintă. Cu domnişoara Eastlake. N-am spus deja că sunt pistolarul grupului?

— Atunci, tu eşti de pază. Jack, fă lumină.

Îi citeam pe chip că nu-l trage ața s-o facă, dar nu avea de ales - până când nu terminam ce aveam de făcut, nu exista cale de întoarcere. Şi dacă nu terminam, calea de întoarcere nu avea să mai existe niciodată.

Cel puțin nu pe uscat.

Luă lanterna, o aprinse şi îndreptă raza ei puternică în josul gropii.

— A, Doamne, şopti el.

Era într-adevăr un rezervor tapetat cu formațiuni coraligene, dar la un anumit moment în cursul ultimilor optzeci de ani pământul se mişcase, apăruse o fisură - probabil chiar pe fund - şi apa dinăuntru se scursese. Ce am văzut la lumina lanternei era un gâtlej jilav, cu pereții acoperiți de muşchi, adânc de patru metri şi lat de doi. Pe fundul lui, încleştate într-o îmbrățişare care dura de optzeci de ani, erau două schelete în zdrențe. Gândacii fojgăiau veseli în jurul lor. Broaşte albicioase - piticuți - țopăiau pe oase. Lângă un schelet se vedea un harpon. Vârful celui de al doilea harpon era şi acum înfipt în coloana vertebrală îngălbenită a lui Nan Melda.

Lumina începu să se legene. Pentru că şi tânărul care ținea lanterna se legăna.

— Să nu ne leşini aici, Jack! am spus tăios. Ăsta e un ordin!

— Mă simt bine, şefu'. Dar avea ochii larg căscați, sticloşi, şi în spatele lanternei - încă nesigură în mâna lui - fața îi era de un alb pergamentos. Sincer.

— Bun. Îndreapt-o înapoi acolo, jos. Nu, la stânga. Puțin mai mult... *acolo.*

Era unul dintre butoiaşele cu Whisky de Masă, acum doar o umflătură sub o pătură grea de muşchi. O broscuță albă stătea ghemuită pe ea. Clipind des, creatura îşi ridică spre mine ochii răutăcioşi. Wireman îşi consultă ceasul.

— Mai avem... aş spune poate cincisprezece minute înainte să dispară soarele. Ar putea fi ceva mai mult sau ceva mai puțin. Deci...?

— Deci Jack pune scara în groapă şi eu cobor.

— Edgar... *mi amigo...* tu nu ai decât o mână.

— A luat-o pe fiica mea. A ucis-o pe Ilse. Ştii că asta e datoria mea.

— Bine. Wireman se uită la Jack. Mai rămâne, deci, problema recipientului ermetic închis.

— Nu-ți face probleme, spuse el, apoi luă scara şi-mi dădu mie lanterna. Luminează jos, Edgar. Am nevoie de ambele mâini pentru asta.

Păru să-i ia o veşnicie să aşeze scara într-o poziție care să-l mulțumească, dar în cele din urmă picioarele ei fură proptite pe fundul rezervorului, între oasele brațului întins al lui Nan Melda (încă se mai vedeau brățările de argint, deşi acum le acoperise muşchiul) şi un picior al lui Adie. Scara era într-adevăr foarte scurtă şi treapta de sus era la mai mult de o jumătate de metru sub nivelul solului. Dar era în regulă aşa; Jack mă putea ajuta să cobor până acolo. M-am gândit să-l întreb din nou de recipientul pentru figurina de porțelan, dar n-am făcut-o. Părea perfect stăpân pe latura aceea a situației şi am hotărât să merg pe mâna lui până la capăt. Era oricum prea târziu pentru altceva.

În capul meu o voce foarte joasă, aproape meditativă, spuse: *Opreşte-te acum şi te las să pleci în pace.*

— Niciodată, am spus.

Wireman se uită la mine cu surprindere.

— Ai auzit-o şi tu, da?

VIII

M-am culcat pe burtă şi am coborât cu spatele în groapă. Jack mă ținea de umeri. Wireman stătea lângă el, ținând cu ambele mâini pistolul cu harpon încărcat şi cu celelalte trei

săgeți cu vârf de argint îndesate la centură. Între ei, lanterna stătea pe jos, împrăştiind o lumină puternică într-o încâlceală de buruieni şi lujeri smulşi din pământ.

Izul care venea din rezervor era foarte puternic şi am simțit o gâdilătură pe tibie când ceva mi se furişă pe picior în sus. Ar fi trebuit să-mi îndes manşetele pantalonilor în bocanci, dar era puțin cam prea târziu pentru a o lua de la capăt.

— Simți scara? întrebă Jack. O atingi?

— Nu, încă... Apoi piciorul meu atinse treapta de sus. Aici e. Ține-mă.

— Nu te speria, că te țin. *Vino aici jos şi o să te omor.*

— Încearcă numai, am spus. Vin după tine, târfă ce eşti, aşa că dă tot ce ai mai bun.

Am simțit cum mâinile lui Jack mă strâng spasmodic de umeri.

— Isuse, şefu', eşti şi...

— Sunt sigur. Numai ține-mă.

Scara avea şase trepte. Jack reuşi să mă țină de umeri până ce am ajuns la a treia, când eram în groapă până la piept. Îmi oferi lanterna. Am clătinat din cap.

— Foloseşte-o ca să-mi faci lumină.

— Nu mă înțelegi. Nu îți trebuie pentru lumină, ci pentru *ea.*

Un minut tot n-am înțeles.

— Desfaci capacul cu lentilele. Scoți bateriile. O pui pe ea înăuntru. O să-ți dau eu apa.

Wireman râse fără umor. - Lui Wireman i-a plăcut asta, *nino.* Apoi se aplecă spre mine. Du-te, acum. Târfă sau netârfă, îneac-o şi hai să încheiem conturile cu ea.

IX

A patra treaptă se rupse. Scara se înclină şi eu am căzut cu lanterna încă strânsă între coaste şi ciotul brațului, raza ei îndreptându-se întâi spre cerul întunecat, apoi iluminând

formațiunile de coral acoperite cu muşchi. M-am lovit cu capul de una dintre acestea şi am văzut stele verzi. O clipă mai târziu zăceam întins pe un pat incomod de oase şi mă uitam țintă la rânjetul etern al Adrianei Eastlake Paulson. Dintre dinții ei înverziți de muşchi sări spre mine o broscuță palidă şi am alungat-o cu burduful lanternei.

— *Muchacho!* strigă Wireman, iar Jack adăugă:

— Şefu', eşti teafăr?

Îmi curgea sânge de la scalp - îl simțeam cum îmi şiroieşte cald pe față - dar credeam că sunt teafăr; în mod sigur trecusem prin lucruri mai rele în Ținutul celor O Mie de Lacuri. Iar scara, chiar dacă înclinată, era încă în picioare. M-am uitat în dreapta şi am văzut butoiaşul cu Whisky de Masă, acoperit şi el cu muşchi, pentru care bătuserăm atâta drum. Acum, în loc de una, pe el erau două broscuțe. Mă văzură că le privesc şi-mi săriră în față, cu ochii holbați, cu gura căscată. Nu mă îndoiam deloc că Perse şi-ar fi dorit ca ele să aibă dinți, ca uriaşul lui Elizabeth. A, zilele bune de demult!

— Sunt teafăr, am spus, alungând broscuțele şi opintindu-mă să mă ridic în şezut. Sub mine şi de jur împrejurul meu se rupseră oase. Doar că... nu.

Nu se rupseră. Erau prea vechi şi umede ca să se rupă. Mai întâi se îndoiră, apoi pocniră. Trimite apa jos. Poți s-o arunci cu rucsac cu tot, încearcă numai să nu mă loveşti cu el în cap.

M-am uitat la Nan Melda.

O să-ți iau brățările de argint, i-am spus, *dar ăsta nu e furt. Dacă eşti undeva prin apropiere şi poți să vezi ce fac, sper că-l vei considera un împrumut. Un fel de predare a ştafetei.*

Le-am scos de pe rămăşițele ei pământeşti şi mi le-am strecurat pe mâna stângă, ridicând brațul şi lăsând gravitația să le aducă la punctul de strângere. Deasupra mea, Jack îşi vârâse capul în rezervor.

— Păzea, Edgar!

Rucsacul sosi. Unul dintre oasele pe care le frânsesem în căderea mea străpunse plasticul şi din el începu să curgă apă. Am urlat de spaimă şi furie, am deschis rucsacul, m-am uitat

înăuntru. Doar un singur flacon fusese perforat. Celelalte două erau încă întregi. M-am întors spre butoiaşul ceramic acoperit de muşchi, am strecurat mâna în stratul de mâl de sub el şi l-am desprins. Nu voia să vină, dar ființa dinăuntru îmi luase fiica şi eram hotărât s-o am. În cele din urmă, butoiaşul se rostogoli spre mine şi, făcând asta, o bucată măricică de coral alunecă de cealaltă parte a lui şi bufni pe fundul mocirlos al rezervorului.

Am îndreptat lanterna în butoiaş. Latura care fusese cu fața la perete era acoperită doar de un strat subțire de muşchi şi puteam să văd scoțianul în kilt cu un picior ridicat în spate, executând un dans. Am mai văzut şi o crăpătură în zigzag care brăzda latura curbată a butoiaşului. Bucata aceea de coral o făcuse când căzuse de pe perete. Apa de piscină cu care Libbit umpluse butoiaşul în 1927 începuse să se scurgă din momentul în care bucata îl lovise, iar acum era aproape uscat.

Auzeam ceva zăngănind înăuntru.

Te omor dacă nu te opreşti, dar dacă te opreşti, te las să pleci. Pe tine şi pe prietenii tăi.

Am simțit buzele cum mi se întind într-un rânjet. Şi oare nu un rânjet asemănător văzuse Pam când o strânsesem cu mâna de gât? Sigur că da.

— N-ar fi trebuit să-mi ucizi fiica.

Opreşte-te acum, altfel o iau şi pe cealaltă.

Wireman strigă spre mine şi disperarea din vocea lui era clară.

— Tocmai a răsărit Venus, *amigo.* O iau ca pe un semn rău.

Şedeam sprijinit de un perete jilav, coralii împungându-mă în spate şi oasele înghiontindu-mă în coaste. Aveam puțin spațiu de mişcare şi, într-o altă lume, şoldul îmi pulsa amenințător - nu striga încă, dar nici mult nu mai era. Habar nu aveam cum aş fi reuşit să urc scara înapoi în condițiile date, însă eram prea furios ca să-mi fac griji pentru asta.

— Iartă-mă, Prăjiturică, i-am murmurat lui Adie şi am îndesat dosul lanternei în gura ei osoasă. Apoi am luat butoiaşul de ceramică în ambele mâini... pentru că ambele

mâini erau acolo. Am îndoit piciorul sănătos, înfigând călcâiul bocancului în oase şi mâl, am ridicat butoiaşul în raza prăfoasă de lumină şi l-am coborât peste genunchiul ridicat. Se crăpă din nou, eliberând un mic potop de apă noroioasă, dar nu se sparse.

Perse strigă înăuntrul lui şi am simțit că începe să-mi sângereze nasul. Şi lumina lanternei se schimbă. Se făcu *roşie.* În strălucirea aceea stacojie, craniile lui Adie Paulson şi Nan Melda se căscau şi rânjeau la mine. M-am uitat la pereții acoperiți de muşchi ai acelui gâtlej mizer în care coborâsem de bunăvoie şi nesilit de nimeni şi am văzut alte fețe: a lui Pam... a lui Mary Ire, schimonosită de furie în timp ce cobora mânerul pistolului în capul lui Ilse... al lui Kamen, plin de o surpriză terminală în timp ce cădea răpus de acel fulgerător atac de cord... al lui Tom, răsucind volanul maşinii pentru a o izbi de un parapet de ciment cu o sută de kilometri la oră.

Mai rău ca orice, am văzut-o pe Monica Goldstein strigând *Mi-ai omorât cățeluşul!*

— Edgar, ce se întâmplă?

Vocea era a lui Jack, la o mie de kilometri depărtare.

M-am gândit la Shark Puppy din The Bone, cântând „Dig". M-am gândit la ziua când i-am spus lui Tom: *Omul acela a murit în camioneta lui.*

Atunci, pune-mă în buzunar şi o să mergem împreună, spuse ea. O *să navigam împreună în* adevărata *cealaltă viață a ta, şi toate oraşele lumii îți vor fi la picioare. O să trăieşti mult... pot aranja asta... şi vei fi artistul epocii. Te vor pune alături de Goya. Alături de Leonardo.*

— Edgar? Se simțea panică în vocea lui Wireman. Vin oameni dinspre plajă. Cred că i-am auzit. Nu-i a bună, *muchacho.*

Nu ai nevoie de ei. Noi *nu avem nevoie de ei. Nu sunt decât... decât un* echipaj.

Nu sunt decât un echipaj. La aceasta, furia coborî peste mine chiar în timp ce mâna dreaptă începea din nou să dispară. Dar înainte să se volatilizeze cu totul... înainte să

pierd priza asupra furiei ori asupra afurisitului ăluia de butoiaş crăpat...

— Bagă-ți-o-n prieten, târfă proastă ce eşti, am spus şi am ridicat iar butoiaşul deasupra genunchiului care-mi pulsa. Bagă-ți-o-n amic. L-am avântat asupra rotulei cât de tare am putut. Am simțit durere, dar mai slabă decât mă aşteptasem... şi în cele din urmă, aşa se întâmplă de obicei, nu credeți? Bagă-ți-o-n *colega,* futu-i mama ei.

Butoiaşul nu se sparse; deja crăpat, pur şi simplu explodă, umplându-mi jeanşii de o umezeală vâscoasă, de la cele trei sau patru degete de apă care încă se mai afla înăuntru. Şi o figurină mică de porțelan se prăvăli jos: o femeie înfăşurată într-o mantie cu glugă. Mâna care strângea marginile mantiei la nivelul gâtului nu era deloc o mână, ci o gheară. Am cules-o de pe jos. Nu aveam timp s-o studiez - ei veneau acum, eram sigur, veneau după Wireman şi Jack - dar am apucat să văd că Perse era de o frumusețe extraordinară. Asta, desigur, dacă puteai face abstracție de mâna-gheară şi de tulburătoarea sugestie a unui al treilea ochi sub părul care-i cădea peste frunte de sub glugă. Ființa aceea era de asemenea extrem de delicată, aproape translucidă. Doar că, încercând s-o frâng între mâini, parcă aş fi încercat să frâng un drug de oțel.

— *Edgar!* strigă Jack.

— Țineți-i la distanță! am răspuns. Trebuie *să-i* țineți la distanță!

Am îndesat-o în buzunarul de la piept al cămăşii şi am simțit imediat cum mi se întinde prin piele o senzație bolnăvicioasă de căldură. Şi *zumzăia.* Nestatornicul meu braț mojo dispăruse din nou, aşa că am strâns un flacon de apă Evian între ciot şi coaste, apoi i-am desfăcut capacul. Am repetat şi cu celălalt flacon procedura aceasta stângace şi cronofagă.

De sus, Wireman strigă cu o voce aproape sigură:

— Stați acolo! Ăsta are vârf de argint! O să-l folosesc! Răspunsul se auzi clar, chiar şi de pe fundul rezervorului.

— Crezi că-l poți reîncărca destul de repede ca să ne împuşti pe toți trei?

— Nu, Emery, răspunse Wireman. Vorbea de parcă s-ar fi adresat unui copil, iar acum în voce nu i se mai citea niciun dram de ezitare. Mă mulțumesc cu tine.

Acum venea partea grea, partea teribilă.

Am început să deşurubez capacul lanternei. La a doua mişcare de rotație, lumina se stinse şi am rămas într-un întuneric aproape total. Am lăsat să cadă bateriile, apoi am dibuit după prima sticlă de Evian. Am strâns-o cu degetele şi am turnat apa înăuntru, operând pe pipăite. Nu ştiam cât avea să intre în lanternă, dar credeam că se va umple cu o sticlă. Mă înşelam.

Întindeam mâna după a doua, când noaptea deplină trebuie să fi venit pe Duma Key. Spun asta pentru că în momentul acela figurina de porțelan din buzunarul meu prinse viață.

X

Oricând am îndoieli cu privire la acele ultime nebuneşti momente petrecute în rezervor, nu trebuie decât să mă uit la grilajul de cicatrice albe de pe partea stângă a pieptului meu. Oricine m-ar vedea gol nu le-ar observa din prima; din cauza accidentului, corpul meu e o adevărată hartă rutieră de cicatrice, iar acel grup mic de țesut alb are tendința să se piardă printre cele mai evidente. Însă acestea au fost făcute de dinții unei păpuşi însuflețite. Una care mi-a sfâşiat cu dinții cămaşa şi pielea şi muşchii.

O păpuşă care voia să-mi ajungă cu dinții până la inimă.

XI

Era cât pe ce să răstorn a doua sticlă de apă înainte să reuşesc s-o prind în mână. Asta se datoră în principal elementului surpriză, însă a fost la mijloc şi destulă durere, şi

am strigat. Am simțit că începe să-mi curgă din nou sânge, de data asta şiroindu-mi pe sub cămaşă spre pliul dintre bust şi pântece. Perse mi se răsucea în buzunar, mi se *zvârcolea* în buzunar, afundându-şi dinții şi muşcând şi *sfâşiind,* din ce în ce mai adânc. Trebuia s-o scot imediat de acolo şi, odată cu ea, mi-am smuls o bucată bună de carne şi un petic însângerat de cămaşă. Figurina nu mai avea delicatețea aceea rece la atingere. Era încinsă acum şi mi se zvârcolea în mână.

— *Haide!* urlă Wireman de sus. *Haide, dacă-l vrei!*

Ea îşi afundă dinții de porțelan, ascuțiți ca nişte ace, în pielița dintre degetul meu mare şi arătător. Am urlat de durere. Ar fi scăpat atunci, în ciuda furiei şi hotărârii mele, dar brățările lui Nan Melda îmi alunecară pe mână în jos şi am simțit-o cum se crispează, trăgându-se înapoi în palma mea. Un picioruş chiar îi alunecă printre degetul mijlociu şi inelar. Am strâns tare pumnul, țintuind-o locului. Mişcările ei deveniră anevoioase. Nu pot să jur că una dintre brățări o atingea - era beznă ca-n nucă - dar sunt aproape sigur că aşa era.

De sus se auzi vuietul de aer comprimat al pistolului cu harpon, după care un strigăt care păru să-mi sfredelească creierii. Dincolo de acesta - *în spatele* lui - l-am auzit pe Wireman strigând:

— Treci înapoi aici, Jack! Ia un...

Şi imediat strigăte înfundate din partea prietenilor mei şi un râset furios, nepământean, din partea a două copile moarte demult.

Țineam burduful lanternei strâns între genunchi şi nu aveam nevoie să-mi spună cineva că orice o poate lua razna pe întuneric, mai ales pentru un ciung. Aveam o singură şansă. În condiții ca acelea, cel mai bine e să nu eziți.

Nu! Opreşte-te! Nu face...

Am aruncat-o înăuntru şi un rezultatul se văzu imediat: deasupra mea, râsul furios al copilelor se transformă în țipete de groază şi surprindere. Apoi l-am auzit pe Jack. Părea isteric

şi pe jumătate înnebunit, dar niciodată n-am fost mai bucuros să aud pe cineva.

— *Asta e, luați-vă picioarele la spinare! Înainte să plece corabia aia futută şi să vă lase aici!*

Acum aveau de rezolvat o problemă delicată. Luasem lanterna în mână şi ea era înăuntru... Însă capacul era undeva pe lângă mine şi nu puteam să-l văd. Şi nici nu mai aveam o mână cu care să pipăi după el.

— Wireman! am strigat. Wireman, eşti acolo?

După un moment destul de lung cât să planteze mai întâi patru feluri de teamă şi apoi să înceapă să le ocrotească creşterea, el răspunse:

— Da, *muchacho.* Tot aici sunt.

— Eşti bine?

— Unul dintre ei m-a zgâriat şi trebuie să-mi dezinfectez rana, dar în rest da, sunt bine. Una peste alta, cred că amândoi suntem bine.

— Jack, poți să cobori aici? Am nevoie de o mână de ajutor.

Şi apoi, şezând strâmb printre oase şi ținând sus cu o mână lanterna plină de apă, ca torța Statuii Libertății, am izbucnit în râs.

Unele lucruri sunt atât de adevărate, că nu te poți abține să nu râzi.

XII

Ochii mi se adaptaseră la întuneric destul cât să desluşesc o siluetă neagră ce părea să plutească încet pe peretele rezervorului în jos - Jack, coborând pe scară. Lanterna îmi zumzăia în mână - slab, dar era clar că zumzăia. Mi-am imaginat o femeie care se îneacă într-un bazin îngust de oțel, însă am înlăturat imediat gândul. Semăna prea mult cu ceea ce i se întâmplase lui Ilse, iar monstrul pe care-l capturasem nu avea nimic în comun cu Ilse.

— Lipseşte o treaptă, am spus. Dacă nu vrei să-ți afli sfârşitul aici jos, ai mare grijă.

— Nu pot să mor în noaptea asta, zise el cu o voce subțire şi tremurată, despre care n-aş fi spus niciodată că-i aparține. Mâine am întâlnire cu o fată.

— Felicitări.

— Mer...

Rată treapta. Scara se mişcă. Un moment am fost sigur că va cădea peste mine şi peste lanterna ridicată în aer. Apa avea să se scurgă, *ea* avea să se scurgă şi tot efortul nostru ar fi fost de pomană.

— Ce se întâmplă? strigă „Wireman deasupra noastră. *Ce mama dracului se întâmpla?*

Jack se rezemă de perete, ținându-se cu o mână de o bucată de coral pe care din întâmplare o găsise în ultima, crucială secundă. Am văzut cum i-a căzut un picior, ca un piston, pe următoarea treaptă intactă şi s-a auzit un zgomot zdravăn de sfâşiere.

— Mamă, şopti el. Mamă-mamă, fir-ai să fii!

— *Ce se-ntâmplă?* aproape că răcni Wireman.

— Jack Cantori şi-a rupt turul pantalonilor, am spus. Acum, taci un minut. Jack, aproape că ai ajuns. Ea e în lanternă, dar nu am decât o mână şi nu pot să iau capacul. Trebuie să cobori şi să-l găseşti. Nu-mi pasă dacă mă calci, numai să nu răstorni lanterna. Bine?

— B-bine. Isuse, Edgar, am crezut c-o să mă dau de-a berbeleacul.

— Şi eu la fel. Coboară, acum. Dar încet.

Coborî, călcând mai întâi pe coapsa mea - mă duru - apoi punând piciorul pe un flacon gol de Evian. Acesta se crăpă. După aia calcă pe ceva care se frânse cu un pocnet umed, ca o petardă oarbă.

— Edgar, ce a fost *asta?* Părea în pragul lacrimilor. Ce...

— Nimic.

Eram aproape sigur că fusese craniul lui Adie. Şoldul lui se Iovi de lanternă. Apa rece mă stropi pe încheietura mâinii. În

tubul de metal al lanternei, ceva se întoarse, lovindu-se de pereți. În mintea mea, un teribil ochi negru-verzui - culoarea apei la o adâncime dincolo de care nu mai răzbate nici-o lumină - se întoarse şi el. Îmi scrută cele mai ascunse gânduri, în locul unde mânia depăşeşte furia şi devine instinct criminal. Scrută toate acestea... apoi *muşcă.* Aşa cum o femeie ar muşca o prună. N-o să uit niciodată senzația.

— Ai grijă, Jack, e strâmt locul. Ca un submarin pentru pitici. Fii cât de grijuliu poți.

— Mă cam pierd cu firea, şefu'. Mă ia puțin cu claustrofobie.

— Inspiră adânc. O să reuşeşti. O să ieşim imediat. Ai chibrituri la tine?

Nu avea. Nici măcar brichetă nu avea. N-o fi avut Jack nimic împotrivă să bea şase beri într-o seară de sâmbătă, dar plămânii nu şi-i afuma. Astfel stând lucrurile, urmară câteva minute lungi, de coşmar - Wireman spune că nu mai mult de patru, dar mie mi s-au părut treizeci, cel puțin treizeci - în care Jack se lăsă în genunchi, pipăi printre oase, se ridică, se mişcă puțin, se lăsă iar în genunchi, pipăi din nou. Mie, brațul începea să-mi obosească. Mâna îmi amorțea. Continua să-mi curgă sânge din rănile de la piept, fie pentru că sângele se coagula greu, fie pentru că nu se coagula deloc. Dar mâna mă îngrijora cel mai tare. Îmi pierdusem toată sensibilitatea şi-n scurt timp am început să cred că nu mai țin lanterna în ea, pentru că nu o puteam vedea şi nici nu mai simțeam că-mi atinge pielea. Senzația de greutate din mână fusese înghițită de pulsația grea a muşchilor. Trebui să mă opun impulsului de a lovi cu lanterna în pereții rezervorului ca să mă asigur că încă este acolo, deşi ştiam că dacă fac asta, o puteam scăpa. Am început să cred că, inevitabil, capacul se pierduse în labirintul de oase şi aşchii de os, şi că Jack nu-l va găsi niciodată pe întuneric.

— Ce se întâmplă? strigă Wireman.

— Încă puțin! i-am răspuns. Mi se scurse sânge în ochiul stâng, mă înțepă şi l-am îndepărtat clipind. Am încercat să mă gândesc la Illy, If-So-Girl a mea, şi am fost îngrozit să

descopăr că nu-mi amintesc chipul ei. Merge încet, e anevoios, dar o rezolvăm noi.

— Poftim?

— *Anevoios!* E anevoios, ne dă de furcă! Futu-i, eşti surd, Wireman? Oare lanterna se înclina? Mă temeam că da. Mi se putea scurge apă pe mână şi eu nici să nu simt, atât eram de amorțit. Dar dacă lanterna *nu* se înclina şi eu încercam s-o îndrept, mai mult rău făceam.

Dacă se scurge apa, în câteva secunde va fi cu capul la suprafață. Şi atunci se va sfârşi totul. Ştii asta, nu?

Ştiam. Am stat pe întuneric cu brațul ridicat, înspăimântat să iau o inițiativă. Sângerând şi aşteptând. Timpul fusese anulat şi memoria mea era o fantomă.

— Uite-I, zise Jack într-un târziu. E blocat în coastele cuiva. Stai... l-am luat.

— Slavă Domnului, am spus. Mulțumescu-i lui Cristos.

Îl vedeam înaintea mea, o siluetă vagă cu un genunchi între picioarele mele incomod îndoite, înfipt în rămăşițele împrăştiate ale oaselor care făcuseră cândva parte din fiica cea mare a lui John Eastlake. I-am întins lanterna.

— Pune-i capacul. Dar uşor, pentru că n-o mai pot ține mult timp dreaptă.

— Din fericire, spuse el, eu am două mâini.

Puse una peste mâna mea, ținând în loc lanterna plină cu apă şi începând să-i înfileteze capacul la loc. Se opri doar o dată, ca să mă întrebe de ce plâng.

— De uşurare, am spus. Dă-i drumul. Termină. Grăbeşte-te.

După ce termină, am luat lanterna de la el. Nu era la fel de grea ca atunci când fusese plină cu baterii, dar mie nu-mi păsa de asta. Ce-mi păsa mie era să mă asigur că e bine înfiletat capacul. Aşa părea. I-am spus lui Jack să-i ceară lui Wireman s-o verifice din nou după ce va ajunge sus.

— Sigur, spuse el.

— Şi încearcă să nu mai rupi alte trepte. O să am nevoie de toate.

— După ce o să treci de aia ruptă, Edgar, te tragem noi până sus.

— Bine. Şi n-o să spun nimănui că ți-ai rupt pantalonii în fund.

La aceasta, Jack chiar râse. Am urmărit silueta lui întunecată cum urcă scara, făcând un pas mare pentru a trece peste treapta ruptă. Am avut un moment de îndoială însoțită de o teribilă viziune în care mâini minuscule de porțelan deşurubau capacul lanternei dinăuntru - da, chiar dacă eram sigur că apa dulce o imobilizase - dar Jack nu strigă şi nici nu se prăvăli înapoi în rezervor, şi momentul acela neplăcut trecu. Deasupra capului meu era un cerc de întuneric mai palid şi, în cele din urmă, tânărul ajunse la el. După ce ieşi complet din rezervor, Wireman strigă la mine:

— Acum tu, *muchacho.*

— Într-un minut, i-am răspuns. Au plecat iubitele voastre?

— Au luat-o la sănătoasa. Li s-a încheiat permisia de debarcare, am impresia.

— Şi Emery?

— Asta trebuie să vezi cu ochii tăi, presupun. Vino sus. Am repetat:

— Într-un minut.

Mi-am rezemat capul pe coralii plini de muşchi, am închis ochii şi am întins mâna. Am continuat s-o întind până când am atins ceva neted şi rotund. Apoi două degete îmi alunecară într-o adâncitură care în mod aproape sigur era o orbită. Şi deoarece ştiam sigur că Jack zdrobise craniul Adrianei...

Totul se sfârşeşte cât de bine posibil în capătul ăsta al insulei, i-am spus lui Nan Melda. *Iar ăsta nu-i un mormânt potrivit, dar s-ar putea să nu mai stai mult timp aici, draga mea.*

— Pot să păstrez brățările tale? S-ar putea să mai avem ceva de făcut. Da. Mă temeam că mă mai aşteaptă ceva.

— Edgar? Wireman părea îngrijorat. Cu cine vorbeşti?

— Cu cea care a reuşit într-adevăr s-o oprească, am spus.

Şi pentru că cea care reuşise într-adevăr să o oprească nu-mi spuse că-şi vrea brățările înapoi, le-am păstrat pe mână şi am început lenta şi dureroasa operațiune de a mă ridica în picioare. Fragmente de os şi cioburi de ceramică acoperite de muşchi căzură într-o ploaie în jurul picioarelor mele. Genunchiul meu stâng - cel sănătos - părea umflat şi pantalonii rupți păreau neîncăpători. Capul îmi pulsa şi pieptul îmi ardea. Scara părea înaltă de cel puțin un kilometru, însă reuşeam să văd contururile întunecate ale lui Jack şi Wireman aplecate peste marginea rezervorului, aşteptând să mă prindă după ce - *dacă* - izbuteam să ajung destul de aproape de ei.

Mi-am spus: *În noaptea asta luna e în al treilea pătrar şi n-o voi putea vedea decât după ce voi ieşi din groapa asta.*

Aşa că m-am pus pe treabă.

XIII

Luna se înălțase mare şi galbenă deasupra liniei orizontului, spre est, aruncându-şi strălucirea peste jungla luxuriantă care domina capătul sudic al insulei şi poleind latura estică a conacului ruinat al lui John Eastlake, unde acesta trăise cândva împreună cu menajera şi cu cele şase fiice ale sale - destul de fericit, bănuiam, înainte ca Libbit să cadă din şaretă şi totul să se schimbe.

Poleia de asemenea şi scheletul bătrân, incrustat cu corali, care zăcea pe salteaua de lujeri culcați la pământ pe care Jack şi Wireman îi smulseseră pentru a elibera capacul rezervorului. Uitându-mă la rămăşițele pământeşti ale lui Emery Paulson, îmi veni în gând un citat din Shakespeare învățat la liceu şi l-am rostit cu voce tare:

— Tatăl tău e-n fund de mare... ochii lui, mărgăritare.[{16}]

Jack se cutremură violent, de parcă l-ar fi lovit un vânt aprig şi umed. Chiar se luă în brațe. De data aceasta înțelese fără explicații suplimentare.

Wireman se aplecă şi luă un braţ subţire şi moale. Acesta se rupse în trei fără sunet. Emery Paulson stătuse în *caldo largo* mult, mult timp. Din harpa coastelor sale infectate de scoici se ieşea un harpon. Wireman îl recupera, fiind nevoit pentru asta să-i smulgă vârful din pământ.

— Cum le-ai ţinut la depărtare pe Gemenele Iadului cu pistolul subacvatic descărcat? am întrebat.

Wireman mânui harponul ca pe un pumnal. Jack aprobă din cap.

— Da. Am luat şi eu unul de la cureaua lui şi am procedat la fel. Nu ştiu însă cât de mult timp am fi rezistat... erau ca nişte câini turbaţi.

Wireman puse înapoi la centură harponul cu vârf de argint pe care îl folosise împotriva lui Emery.

— Apropo de timp, ar trebui să ne gândim la un alt recipient pentru noua ta păpuşă. Tu ce spui, Edgar?

Avea dreptate. Oricât m-aş fi străduit, nu reuşeam să mi-o imaginez pe Perse petrecând următorii optzeci de ani în burduful unei lanterne Garrity. Mă întrebam deja cât de subţire este peretele care separă locul pentru baterii de cel al lentilei. Iar piatra care căzuse de pe peretele rezervorului şi crăpase butoiaşul cu Whisky de Masă - oare fusese un accident... sau o victorie finală a minţii asupra materiei după ani întregi de muncă asiduă? Felul în care Perse săpase în peretele celulei cu o coadă ascuţită de lingură?

În orice caz, lanterna îşi îndeplinise misiunea. Domnul să binecuvânteze mintea practică a lui Jack Cantori. Nu - asta era prea ieftin. Domnul să-l binecuvânteze pe *Jack.*

— În Sarasota este un argintar, spuse Wireman. *Mexicano muy talentoso.*

Domnişoara Eastlake are - avea - câteva piese lucrate de el. Pun pariu că i-aş putea comanda să facă un tub ermetic închis destul de mare cât să încapă lanterna în el. În felul ăsta am avea ceea ce companiile de asigurări şi arbitrii de fotbal numesc acoperire dublă. Probabil că ar costa multişor, dar ce dacă? Odată depăşite hopurile autentificării testamentare, o

să fiu un om extrem de bogat. Mi-a pus Dumnezeu mâna în cap cu asta, *muchacho.*

— *La loteria,* am spus fără să gândesc.

— *Si,* zise el. *La* afurisita de *loteria.* Vino, Jack. Ajută-mă să-l răstorn pe Emery în rezervor.

Jack făcu o grimasă.

— Bine, dar... aş prefera să nu-l ating.

— Te ajut eu cu Emery, m-am oferit. Tu ține lanterna. Wireman, la treabă, împreună l-am rostogolit pe Emery în groapă, apoi am aruncat înăuntru şi bucățile care se rupseseră din el - sau atâtea câte am reuşit să găsim. Încă îmi amintesc rânjetul lui împietrit de corali când s-a prăvălit în întuneric pentru a-şi întâlni mireasa. Şi uneori, desigur, îl visez. În visele acestea îi aud pe Adie şi Em cum mă strigă din întuneric, întrebându-mă dacă nu vreau să cobor şi să stau alături de ei. Şi uneori în visele astea vreau. Uneori mă arunc în gâtlejul acela întunecat şi urât mirositor doar ca să pun capăt amintirilor mele.

Astea sunt visele din care mă trezesc strigând şi lovind întunericul cu o mână care nu mai există.

XIV

Wireman şi Jack traseră capacul înapoi la locul lui. După aceea ne-am întors la Mercedes-ul lui Elizabeth. A fost un drum pe care l-am parcurs încet şi cu mari dureri şi, când am ajuns la destinație, nu mai păşeam, ci îmi târşâiam picioarele. Era ca şi când ceasul ar fi fost dat înapoi la octombrie trecut. Mă gândeam deja la câteva tablete de Oxycontin care mă aşteptau la Marele Roz. Voi lua trei, am decis. Trei aveau să-mi adoarmă nu doar durerea, ci, cu puțin noroc, aveau să mă adoarmă şi pe mine preț de măcar câteva ore.

Amândoi prietenii mei mă întrebară dacă nu vreau să mă țin cu brațul de ei. Am refuzat. Asta nu avea să fie ultima mea plimbare în seara aceea; mă consolasem cu gândul. Încă nu

dețineam ultima piesă a puzzle-ului, dar aveam o idee. Ce-i spusese Elizabeth lui Wireman? *O să vrei să, dar sub nici-o formă să nu.*

Prea târziu, prea târziu, prea târziu.

Ideea nu era clară. Clar era sunetul scoicilor. Puteai auzi sunetul acela de oriunde din Marele Roz, dar pentru efect maxim trebuia să te apropii de locul cu pricina din afară. Atunci semănau ele cel mai mult cu nişte voci. Atâtea nopți îmi pierdusem pictând, când n-ar fi trebuit decât să ascult. În noaptea aceasta aveam de gând să ascult.

Dincolo de stâlpi, Wireman se opri.

— *Abyssus abyssum invocat,* rosti el.

— Infernul invocă infernul, spuse Jack şi suspină. Wireman se uită la mine.

— Crezi că vom avea probleme să străbatem drumul de întoarcere acasă?

— Acum? Nu.

— Şi aici am încheiat conturile?

— Da.

— Ne vom întoarce vreodată?

— Nu, am spus.

M-am uitat la casa ruinată care visa în lumina lunii. Secretele ei ieşiseră la iveală. Mi-am dat seama că lăsaserăm în urmă cutia în formă de inimă a micuței Libbit, dar poate că aşa era mai bine. Acolo să rămână.

— Nimeni n-o să mai vină vreodată aici.

Jack mă privi cu un aer curios şi puțin speriat.

— De unde ştii asta?

— Ştiu, am spus.

21. Scoicile sub clar de lună

I

N-am avut probleme să parcurgem drumul. Mirosul persista încă, dar acum era mai suportabil - în parte pentru că se stârnea un vânticel serios, venind dinspre golf, şi în parte pur şi simplu pentru că... acum totul era mai suportabil.

Luminile din curtea de la *El Palacio* era activate de un timer şi arătau minunat, cum licăreau în întuneric. În casă, Wireman intră metodic dintr-o cameră în alta, aprinzând alte lumini. Aprinzând *toate* luminile, până ce casa în care Elizabeth îşi petrecuse cea mai mare parte a vieții strălucea ca un vas de croazieră care intră în port la miez de noapte.

După ce *El Palacio* fu iluminat la maximum, am făcut pe rând duş, trecând lanterna de la unul la altul ca pe o ştafetă. Era în fiecare clipă la cineva în mână. „Wireman fu primul, apoi Jack, apoi eu. După duş, fiecare dintre noi fu cercetat de ceilalți doi, apoi badijonat cu apă oxigenată în locurile rănite. Eu eram cel mai afectat şi, când în sfârşit mi-am pus din nou hainele pe mine, mă ustura tot corpul.

Tocmai terminam să-mi leg bocancii, luptându-mă din greu cu şireturile, când Wireman intră în dormitorul de oaspeți cu o expresie gravă pe chip.

— Pe robotul telefonului de jos e un mesaj pe care trebuie să-l asculți. De la Poliția din Tampa. Poftim, stai să te ajut.

Se lăsă pe un genunchi înaintea mea şi începu să-mi lege şireturile. Am văzut deloc surprins că avea mai multe fire cărunte în păr decât înainte... şi imediat mă străbătu un fior de panică. Am întins mâna şi l-am prins de umărul lui mare.

— Lanterna! Jack...

— Stai liniştit. E în vechiul Salon al Porțelanurilor şi o ține în poală.

Cu toate acestea, am intrat în viteză. Nu ştiu ce mă aşteptam să găsesc - încăperea goală, lanterna cu capacul deşurubat pe podea într-o baltă de apă, poate, sau pe Jack transformat în târfa aceea cu trei ochi şi mână de gheară care ieşise din vechiul butoiaş crăpat - dar el şedea acolo cu lanterna, părând încurcat. L-am întrebat dacă se simte bine.

Şi i-am inspectat cu atenție ochii. Dacă ar fi suferit o... mutație... credeam că i-o voi vedea în ochi.

— Sunt bine. Dar mesajul ăla de la polițist... Clătină din cap.

— Păi, să-l auzim.

Un bărbat care se prezentă drept detectivul Samson spunea că încearcă să dea de Edgar Freemantle şi de Jerome Wireman, ca să le adreseze câteva întrebări în legătură cu Mary Ire. Voia în mod special să discute cu domnul Freemantle, dacă nu plecase deja spre Rhode Island sau Minnesota - unde, din câte aflase Samson, era transportat corpul neînsuflețit al fiicei sale pentru înmormântare.

„Sunt sigur că domnul Freemantle este acum îndurerat“, spuse Samson, „şi nu mă îndoiesc că întrebările pe care vreau să i le adresez sunt de fapt de competența departamentului de poliție din Providence, dar ştim că doamna Ire i-a luat de curând domnului Freemantle un interviu pentru ziar, iar eu m-am oferit să stau de vorbă cu dânsul şi cu dumneavoastră, domnul Wireman, dacă este posibil. Pot să vă spun la telefon ce doreşte să afle în special poliția din Providence, dacă banda pentru mesaj nu se termină...“ Nu se termină. Şi ultima piesă îşi află locul în puzzle.

II

— E o nebunie, Edgar, spuse Jack. O spunea pentru a treia oară şi începea să pară disperat. E strigător la cer. Se întoarse spre Wireman. Spune-i şi tu!

— *Un poco loco,* se arătă Wireman de acord, dar eu ştiam care este diferența dintre *poco* şi *muy,* chiar dacă Jack nu ştia.

Stăteam în curte, între sedanul lui Jack şi bătrânul Mercedes al lui Elizabeth. Luna se ridicase şi mai mult pe cer; vântul se întețise, la rândul lui. Valurile izbeau puternic faleza şi, la distanță de un kilometru şi jumătate, scoicile de sub

Marele Roz trebuie că discutau tot soiul de lucruri ciudate: *muy asustador.*

— Dar cred că aş putea vorbi toată noaptea şi tot n-aş reuşi să-l fac să se răzgândească.

— Pentru că ştii că am dreptate, am spus.

— *Tu pardon, amigo,* dar *s-ar putea* să ai dreptate, corectă el. Atâta îți spun doar: Wireman e dispus să cadă în genunchii lui graşi şi bătrâni şi să se roage să ai dreptate.

Jack se uită la lanterna din mâna mea.

— Măcar nu lua *aia,* zise el. Iartă-mă că-ți spun verde-n față, şefu', da' eşti nebun de legat dacă vrei să iei aia!

— Ştiu ce fac, am spus, sperând din tot sufletul să fie aşa. Şi rămâneți amândoi aici. Nu încercați să veniți după mine. Am ridicat lanterna şi am îndreptat-o spre Wireman. Pe onoarea ta.

— Bine, Edgar. Onoarea mea e puțin şifonată, dar jur pe ea. O întrebare practică: eşti sigur că două pastile de Tylenol vor ajunge ca să mergi pe picioarele tale pe plajă până la Marele Roz sau o să te trezeşti că trebuie să te târăşti?

— O să ajung acolo pe picioarele mele.

— Şi o să suni când ajungi.

— O să sun.

Deschise brațele şi eu m-am lăsat cuprins. Mă sărută pe amândoi obrajii.

— Te iubesc, Edgar, zise el. Eşti un om dat dracului. *Sano como una manzana.*

— Asta ce înseamnă? El ridică din umeri.

— Ai grijă de sănătate. Cred.

Jack îmi întinse mâna - cea stângă, băiatul învăța repede - apoi se hotărî că totuşi merge o îmbrățişare. Îmi şopti la ureche:

— Dă-mi mie lanterna, şefu'.

I-am răspuns şi eu tot în şoaptă, tot la ureche:

— Nu pot. Îmi pare rău.

Am pornit pe aleea care ducea în spatele casei şi, în cele din urmă, la pasarelă. La capătul pasarelei, parcă acum o mie de

ani, făcusem cunoştinţă cu uriaşul pe care azi îl lăsam în urmă. El şedea sub o umbrelă dungată. Îmi oferise ceai verde cu gheaţă, foarte răcoritor. Şi spusese: *Deci... iată că soseşte şchiopătând străinul.*

Şi tot aşa şi pleacă, mi-am spus.

M-am întors. Ei mă urmăreau cu privirea.

— *Muchacho!* strigă Wireman.

Am crezut că-mi va cere să mă întorc, ca să ne mai gândim puţin la toată treaba, să mai discutăm nitel despre ea. Dar îi subestimasem.

— *Vaya con Dios, mi hombre.*

L-am salutat o ultimă dată cu mâna şi am dat colţul casei.

III

Aşadar, atunci am făcut ultima mea Mare Plimbare pe Plajă, la fel de şontâcăită şi de chinuitoare ca primele pe care le făcusem de-a lungul malului plin de scoici. Acelea fuseseră la lumina rozacee a dimineţii timpurii, când lumea era perfect încremenită, singurele lucruri mişcătoare fiind valurile leneşe şi norii maronii ai ciripelelor care se ridicau în zbor din faţa mea. Acum altfel stăteau lucrurile. În noaptea aceasta, vântul vuia şi valurile erau agitate - nu se întindeau docile pe mal, ci se aruncau pe el ca într-un act sinucigaş. În depărtare, valurile cele mari păreau de crom şi în repetate rânduri mi s-a părut c-o văd pe *Perse* cu colţul ochiului, dar de fiecare dată când m-am întors să mă uit, nu era nimic acolo. În noaptea aceasta, în partea mea de golf nu era altceva decât lumina lunii.

Am înaintat cu paşi târşâiţi, cu lanterna strânsă în mână, gândindu-mă la ziua când venisem acolo cu Ilse. Ea mă întrebase dacă acesta nu este cel mai frumos loc de pe pământ şi eu o asigurasem că nu, mai există cel puţin alte trei locuri mai frumoase decât acesta... dar nu-mi puteam aduce aminte care-i spusesem că sunt acelea, ci doar că numele lor sunt

greu de pronunțat. Ce-mi aminteam cel mai clar erau vorbele ei când spusese că merit un loc frumos şi că e timpul să mă odihnesc. Că e timpul să mă vindec.

Atunci începură să-mi curgă lacrimile, iar eu le-am lăsat să curgă. În mâna pe care aş fi putut-o folosi ca să le şterg aveam lanterna, aşa că le-am lăsat să curgă în voie.

IV

Înainte să-l văd pe Marele Roz, l-am auzit. Scoicile de sub casă nu făcuseră niciodată atâta tevatură. M-am mai apropiat puțin, apoi m-am oprit. Era chiar în fața mea acum, o siluetă neagră decupată în spuza de stele. Încă patruzeci sau cincizeci de paşi înceți, târşâiți, şi lumina lunii începu să dezvăluie detaliile. Toate becurile erau stinse, chiar şi cele pe care le lăsam mereu aprinse în bucătărie şi în camera Florida. Asta se putea datora unei căderi de tensiune cauzate de vânt, însă nu credeam că este aşa.

Mi-am dat seama că scoicile vorbesc cu o voce pe care o recunoşteam. Şi trebuia s-o recunosc - era vocea mea. Oare ştiusem asta dintotdeauna? Aşa bănuiam. La un anumit nivel, doar în cazul în care nu suntem nebuni, cred că cei mai mulți dintre noi ne cunoaştem diversele voci ale propriei imaginații.

Şi ale amintirilor, desigur. Căci şi ele au voce. Întrebați pe oricine a pierdut vreodată o bucată din el sau un copil sau un vis drag. Întrebați pe oricine se învinovățeşte pentru o hotărâre greşită, de obicei luată într-un moment de răscruce (un moment care este de cele mai multe ori *roşu).* Şi amintirile noastre au o voce. Deseori una tristă, care-şi cere dreptul ca nişte brațe ridicate în întuneric.

Am mers mai departe, lăsând după mine urma unui picior târşâit. Conturul negru al Marelui Roz se apropia. Nu era ruinat ca Heron's Roost, dar în noaptea aceasta era bântuit.

În noaptea aceasta mă aştepta o fantomă. Sau poate ceva puțin mai concret.

Vântul se înteți şi eu m-am uitat la stânga, înfruntându-i forța insistentă. Corabia era acolo, sigur, cufundată în beznă şi tăcută, cu velele zdrențuite fâl-fâind în vânt, aşteptând.

Mai bine du-te, spuseră scoicile în vreme ce eu stăteam în lumina lunii, acum la mai puțin de douăzeci de metri de casă. *Şterge tabla cu buretele - se poate face, nimeni nu ştie asta mai bine ca tine - şi pleacă în lumea largă. Lasă tristețea în urmă. Nu le poți avea pe toate. Şi partea cea mai bună?*

— Partea cea mai bună e că nu trebuie să plec singur, am spus.

O pală de vânt. Murmurul scoicilor. Şi din întunecimea de sub casă, unde patul acela de oase era adânc de doi metri, se desprinse o umbră mai întunecată şi păşi sub clarul lunii. Stătu aplecată un moment, căzută parcă pe gânduri, după care porni spre mine.

Ea porni spre mine. Dar nu Perse; Perse fusese cufundată în somn.

Ilse.

V

Nu venea păşind normal; nu mă aşteptam s-o facă. Venea târşâindu-şi picioarele. Era o minune - una sumbră - că reuşea totuşi să se mişte.

După acel ultim schimb de replici la telefon cu Pam (nu-i puteam spune tocmai convorbire), ieşisem pe uşa din spate a Marelui Roz şi rupsesem coada măturii cu care obişnuiam să mătur nisipul de pe aleea care ducea la cutia poştală. Apoi dădusem ocol până pe plajă, acolo unde nisipul era ud şi strălucea. Nu-mi amintisem ce s-a întâmplat după aceea, pentru că nu voisem asta. Evident. Doar că acum voiam, acum trebuia să-mi amintesc, pentru că acum în fața mea se afla rezultatul muncii mele. Era Ilse şi în acelaşi timp nu era

Ilse. Chipul ei era acolo, apoi se începeţoşa şi nu mai era. Forma ei era acolo, apoi se deforma înainte să prindă iar consistenţă. Când se mişca, din obraji şi piept şi şolduri şi picioare îi cădeau bucăţele de iarbă de pampas ofilită şi fragmente de scoică. Lumina lunii făcu să scânteieze un ochi de o limpezime sfâşietoare, sfâşietor de *al ei,* după care dispăru, doar pentru a apărea din nou, strălucind în bătaia lunii.

Ilse care venea cu paşi târşâiţi spre mine era făcută din nisip.

— Tati, zise ea. Vocea ei era uscată, cu o nuanţă aspră - de parcă ar fi avut scoici prinse undeva acolo. Bănuiam că aşa era.

O *să vrei să, dar sub nici-o formă să nu,* spusese Elizabeth... Dar uneori nu ne putem abţine.

Fata de nisip întinse un braţ. Suflă o pală de vânt şi de pe degete i se des-prinseră granule fine, subţiindu-le ca nişte oase. Alt nisip se învârteji în jurul ei şi mâna se reîntregi. Trăsăturile ei se schimbau ca un peisaj la trecerea unor nori călători de vară. Era fascinant... hipnotic.

— Dă-mi lanterna, spuse ea. Apoi o să urcăm la bord împreună. Pe corabie pot să fiu aşa cum îţi aminteşti că eram. Sau... nu e nevoie să-ţi aminteşti nimic.

Valurile erau în marş. Sub stele veneau răcnind, unul după celălalt. Sub lună. Sub Marele Roz, scoicile vorbeau cu voce ridicată: vocea mea care se certa cu ea însăşi. Şezi în amic. Câştig eu. Şezi în colega. Câştigi şi tu. Acolo, în faţa mea, stătea Ilse făcută din nisip, o hurie schimbătoare în lumina unei luni în al treilea pătrar, niciodată cu aceleaşi trăsături de la o secundă la alta. Acum era Illy la nouă ani; acum era Illy la cincisprezece, ieşind la prima ei întâlnire adevărată; acum era Illy aşa cum arăta când coborâse din avion în decembrie, Illy fata de colegiu cu un inel de logodnă pe deget. Acolo stătea cea pe care o iubisem întotdeauna cel mai mult - oare nu tocmai de aceea o ucisese Perse? - cu mâna întinsă, cerând lanterna. Lanterna era biletul meu de îmbarcare într-o lungă croazieră pe mările uitării. Sigur că partea asta putea fi o

minciună... dar uneori trebuie să ne asumăm riscul. Şi de obicei o facem. Cum spune Wireman, ne păcălim singuri atât de des, că ne-am putea câştiga pâinea din asta.

— Mary a adus sare cu ea, am spus. Pungi întregi de sare. A turnat-o în casă.

Poliția vrea să ştie de ce. Dar n-ar crede niciodată adevărul, aşa-i?

Stătea în fața mea cu valurile care se abăteau nervoase pe plajă în spatele ei. Stătea acolo şi vântul o împrăştia şi o reforma din nisipul de sub ea, din jurul ei. Stătea acolo şi nu spunea nimic, ci ținea doar brațul întins ca să ia ceea ce venise să ia.

— Faptul că te-am desenat în nisip n-a fost suficient. Faptul că Mary te-a înecat n-a fost suficient. A trebuit să te înece în apă sărată. Am coborât ochii spre lanternă. Perse i-a spus exact ce să facă. După desenul meu.

— Dă-mi-o, tati, spuse schimbătoarea fată de nisip. Ținea în continuare mâna întinsă. Doar că la câte o pală de vânt aceasta era o gheară. Dă-mi-o şi putem pleca.

Am suspinat. Unele lucruri sunt totuşi inevitabile.

— Bine.

Am făcut un pas spre ea. Mi-a trecut prin gând altă vorbă de duh de-a lui Wireman. *În cele din urmă, întotdeauna ne depăşim grijile.*

— Bine, Prăjiturică. Dar o să te coste.

— Ce o să mă coste?

Vocea ei era vocea nisipului lovindu-se de o fereastră. Scrâşnetul scoicilor. Dar în acelaşi timp, era şi vocea lui Ilse. If-So-Girl a mea.

— Doar un sărut, am spus, cât încă mai sunt în viață şi îl pot simți. Am zâmbit. Nu-mi simțeam buzele - erau amorțite - dar simțeam muşchii din jurul lor cum se întind. Doar puțin. Bănuiesc că va fi un sărut nisipos, dar îmi voi spune că te-ai jucat pe plajă. Făcând castele.

— Bine tati.

Veni mai aproape, mişcându-se în felul acela straniu, tărăgănat-târşâit, care nu era un mers normal, şi de aproape iluzia se nărui complet. Era ca şi când ai apropia de ochi un tablou şi ai vedea cum scena - portret, peisaj, natură moartă - se năruieşte, reducându-se doar la nişte tuşe de culoare, majoritatea cu urmele pensulei încă săpate în ele. Trăsăturile lui Ilse dispărură. Ce am văzut în locul lor nu era decât un ciclon furios de nisip şi fragmente minuscule de scoică. Ce am simțit nu era miros de piele şi păr, ci de apă sărată.

Brațe palide se întinseră spre mine. Membrane de nisip se desprinseră de pe ele suflate de vânt. Luna strălucea prin ele. Am ridicat lanterna. Era scurtă. Şi burduful ei era din plastic, nu din oțel inoxidabil.

— Poate vrei să te uiți la asta înainte să împărți sărutări în stânga şi-n dreapta, am spus. Provine din torpedoul maşinii lui Jack Cantori. Cea în care se află Perse e încuiată în seiful lui Elizabeth.

Arătarea încremeni şi, când făcu asta, vântul dinspre golf îi smulse şi ultima trăsătură omenească. În acel moment țineam piept doar unui diavol de nisip învârtejit. Nu mi-am asumat însă niciun risc; fusese o zi lungă şi nu aveam intenția să-mi asum riscuri, mai ales dacă fiica mea era undeva... ei, bine, altundeva... şi îşi aştepta odihna veşnică. Am rotit brațul cu toată forța, strângând lanterna în pumn şi simțind brățările de argint ale lui Nan Melda cum îmi alunecă pe braț până la încheietură. Le curățasem cu mare grijă în chiuveta de la *El Palacio* şi acum zornăiră.

La curea, în spatele şoldului drept, aveam un harpon cu vârf de argint, pentru orice eventualitate, însă nu aveam nevoie de el. Diavolul de nisip explodă în lateral şi în sus. Capul îmi fu străbătut de un strigăt de furie şi durere. Slavă Domnului că a fost scurt, altfel cred că m-ar fi făcut bucăți. Apoi nu se mai auzi decât sunetul scoicilor sub Marele Roz şi nu se mai văzu decât o scurtă licărire a stelelor deasupra dunelor din dreapta mea în timp ce ultimele particule de nisip fură luate de vânt într-un nor dezordonat. Golful era din nou

gol, cu excepția valurilor din depărtare poleite de lună, gonind în pas alert către mal. *Perse* dispăruse, de parcă nici n-ar fi existat vreodată.

Atunci am simțit cum mi se sleieşte puterea în picioare şi am căzut cu toată greutatea în fund. Poate că totuşi aveam să parcurg târâş ultima parte a drumului. Oricum, Marele Roz nu era departe. Pentru moment însă, mă mulțumeam să şed acolo şi să ascult scoicile. Să mă odihnesc puțin. Apoi poate că reuşeam să mă ridic şi să străbat pe picioarele mele cei aproximativ douăzeci de metri, să intru în casă şi să-l sun pe Wireman. Să-i spun că sunt teafăr şi nevătămat. Să-i spun că am terminat treaba, că Jack poate veni după mine.

Dar pentru moment voiam doar să şed acolo şi să ascult scoicile care acum nu mai păreau să vorbească pe vocea mea ori a oricui altcuiva. Acum voiam doar să şed acolo singur pe nisip şi să mă uit la golf şi să mă gândesc la fiica mea, Ilse Marie Freemantle, care la naştere cântărise două kilograme şi opt sute cincizeci de grame, al cărei prim cuvânt fusese *cuțu,* care adusese odată acasă un balon mare desenat cu o carioca maro pe o bucată de carton colorat, strigând cu exuberanță: „Am făcut un desen cu tine, tati!“

Ilse Marie Freemantle.

Mi-o amintesc bine.

22. IUNIE

I

Am pilotat schiful până în mijlocul lacului Phalen şi am oprit motorul. Am plutit spre baliza mică şi portocalie pe care o lăsasem acolo. Câteva ambarcațiuni de agrement zumzăiau ici şi colo pe suprafața netedă ca sticla, dar nici-o barcă cu pânze; era o zi de un calm absolut. În zona de joacă erau câțiva copii, câțiva oameni în zona de picnic şi alți câțiva pe

pista pentru înălțat zmeie de pe malul apei. Una peste alta, însă, pentru un lac aflat la drept vorbind în limitele oraşului, zona era aproape nepopulată.

Wireman - cu o alură atât de straniu nelocală, cu o pălărie de pescar şi un pulover Vikings - făcu un comentariu în sensul ăsta.

— Nu s-a dat încă vacanță la şcoli, am spus. Aşteaptă vreo două săptămâni şi o să vezi bărci peste tot.

Păru nesigur.

— Este ăsta, atunci, locul potrivit pentru ea, *muchacho?* Vreau să spun, dacă o ridică vreun pescar cu năvodul...

— Pescuitul cu năvodul e interzis pe lacul Phalen, am spus, iar pescarii cu undițe sunt puțini. Lacul e rezervat în mare pentru bărci de agrement. Şi pentru înotători, aproape de mal.

M-am aplecat şi am luat de jos cilindrul făurit de argintarul din Sarasota. Era lung de un metru şi se închidea cu un capac cu filet. Era plin cu apă dulce şi înăuntrul lui se afla lanterna umplută şi ea cu apă. Perse era izolată ermetic în dublu întuneric şi dormea învelită într-o pătură dublă de apă dulce. Nu peste mult timp avea să doarmă şi mai profund.

— E un obiect frumos, am spus.

— Aşa este, aprobă Wireman, urmărind scăpărările soarelui de după-amiază pe cilindru, în timp ce eu îl răsuceam în mână. Şi nu are nici-o protuberantă în care să se poată agăța vreun cârlig. Deşi m-aş simți mai împăcat dacă l-am arunca într-un lac de lângă granița canadiană.

— Unde cineva *chiar* ar putea să-l scoată cu năvodul, am spus. Ascuns în văzul tuturor - nu-i o strategie rea.

Trei femei tinere într-un motoscuter trecură zgomotos pe lângă noi. Ne făcură din mână. Le-am înapoiat salutul în acelaşi mod. Una dintre ele strigă:

— *Ne plac tipii simpatici!*

Şi toate trei râseră. Zâmbind, Wireman le salută respectuos cu o înclinare a capului, după care se întoarse spre mine.

— Cât de adâncă e apa aici? Ai idee? Stegulețul ăla portocaliu îmi dă de bănuit că ai.

— Păi, o să-ți spun... m-am documentat puțin cu privire la lacul Phalen - probabil că era şi timpul, dat fiind că sunt deja douăzeci şi cinci de ani de când eu şi Pam deținem casa aia de pe Aster Lane. Adâncimea medie e de treizeci de metri... mai puțin aici, unde este o falie.

Wireman se relaxa şi îşi împinse pălăria pe spate.

— A, Edgar. Wireman crede că încă eşti *el zorro* - vulpoiul cel bătrân.

— Poate *si,* poate *no,* dar sub stegulețul ăla portocaliu sunt o sută cincisprezece metri de apă. Cu mult mai bine decât un rezervor de patru metri săpat într-un pinten coralier de pe coasta golfului Mexic.

— Amin.

— Arăți bine, Wireman. Odihnit.

Ridică din umeri.

— Se zboară bine cu aparatul ăla Gulfstream. Nu stai la rând la control, nu-ți scormoneşte nimeni prin bagajele de mână ca să vadă dacă nu ai transformat cumva în bombă un amărât tub de Foamy. Şi am reuşit măcar o dată în viață să zbor spre nord fără o escală nenorocită la Atlanta. Mersi... deşi, din câte se pare, mi-aş fi permis şi eu biletul.

— Să înțeleg că ai rezolvat problema cu rudele lui Elizabeth?

— Mda. Ți-am urmat sfatul. Le-am oferit casa şi capătul nordic al insulei în schimbul banilor şi al obligațiunilor. Li s-a părut un târg dat naibii şi i-am văzut pe avocații lor cum îşi spun: „Wireman e avocat şi astăzi are de client un imbecil."

— Se pare că nu-s singurul *zorro* din barca asta.

— În cele din urmă, o să-mi revină mai mult de optzeci de milioane de dolari în bani lichizi. Plus diferite suvenire din casă. Inclusiv cutia de biscuiți Sweet Owen a domnişoarei Eastlake. Crezi că încerca să-mi spună ceva cu asta, *'chacho?*

M-am gândit la Elizabeth care vâra diferite figurine de porțelan în cutie şi apoi insista ca Wireman să arunce cutia în iazul cu peştişori aurii. Sigur că încercase să-i spună ceva.

— Rudele s-au ales cu partea nordică a Duma Key, terenuri cu potențial imobiliar... ei, bine, posibilitățile sunt infinite. Nouăzeci de milioane?

— Sau aşa cred rudele.

— Da, fu el de acord pe un ton sobru. Aşa cred rudele.

Am rămas tăcuți o vreme. El luă cilindrul de la mine. Îmi vedeam fața în pereții lui, dar distorsionată de curbura metalului. Nu mă deranja s-o văd aşa, însă rareori mă mai uit acum în oglindă. Nu din cauză că am îmbătrânit, ci pentru că, în ultima vreme, nu mai am chef să văd ochii domnului Freemantle. Au văzut prea multe.

— Ce fac soția şi fiica ta?

— Pam e în California la mama ei. Melinda s-a întors în Franța. A stat cu Pam o vreme după înmormântarea lui Illy, dar s-a dus înapoi după aia. Cred că a făcut alegerea corectă. Îşi vede de viață.

— Dar tu, Edgar? Tu îți vezi de viață?

— Nu ştiu. Nu Scott Fitzgerald a spus că în viața americană nu există actul doi?

— Ba da, numai că el era beat lemn când a spus-o.

Wireman aşează cilindrul la picioarele sale şi se aplecă în față.

— Ascultă la mine, Edgar, şi ascultă bine. Există de fapt cinci acte, şi nu doar în viața americană - în fiecare viață care e trăită din plin. La fel ca în toate piesele lui Shakespeare, tragedii şi comedii deopotrivă. Pentru că aşa sunt gândite viețile noastre - comedii şi tragedii.

— O fi, dar în cazul meu, în ultima vreme momentele vesele se pot număra pe degetele de la o mână, am spus.

— Mda, se arătă el de acord, dar actul trei are potențial. Acum, eu locuiesc în Mexic. Ți-am spus, nu? Un orăşel frumos de munte pe nume Tamazunchale.

Am încercat să repet.

— Îți place cum ți se rostogoleşte de pe limbă. Wireman vede asta cu ochiul liber.

Am zâmbit.

— Are o sonoritate aparte.

— E un hotel părăginit de vânzare acolo şi mă gândesc să-l cumpăr. Ar fi nevoie de trei ani de gestiune în pierdere pentru ca afacerea să intre pe profit, dar pe mine mă ţin buzunarele acum. Mi-ar prinde bine însă un partener care se pricepe la construcţii şi întreţinere. Sigur, dacă încă te mai concentrezi pe chestiuni artistice...

— Nu mă lua peste picior.

— Atunci, ce spui? Hai să ne unim averile şi soarta.

— Simon and Garfunkel, 1969, am spus. Sau pe acolo. Ştiu şi eu, Wireman...? Nu mă pot hotărî acum. Mai am totuşi de pictat un tablou.

— Într-adevăr. Spune-mi doar... cât de puternică va fi furtuna asta?

— N-am idee. Dar celor de la Canalul 6 o să le placă la nebunie.

— Vor fi însă destule semne prevestitoare, nu? E-n regulă cu pagubele materiale, dar să nu-şi piardă nimeni viaţa.

— Nimeni nu-şi va pierde viaţa, am aprobat, sperând să fie aşa, dar odată ce braţul acela fantomă primea frâu liber, totul era posibil. De aceea trebuise ca a doua carieră a mea să se sfârşească. Însă *avea* să mai existe un ultim tablou, pentru că eram ferm hotărât să-mi duc răzbunarea până la capăt. Şi nu doar pentru Illy, ci şi pentru toate celelalte victime ale lui Perse.

— Ţii legătura cu Jack? întrebă Wireman.

— Vorbim cam o dată pe săptămână. La toamnă merge la universitate în Tallahassee. Înscrierea i-am oferit-o eu. Între timp, el şi mama lui se mută în Port Charlotte, mai în jos de-a lungul coastei.

— Tot tu le-ai oferit şi asta?

— Sincer să fiu... da.

De când tatăl lui Jack murise de boala Crohn, el şi mama lui nu trăiseră pe roze.

— Şi ideea a fost a ta?

— Din nou afirmativ.

— Şi crezi că Port Charlotte e destul de departe la sud pentru a fi un loc sigur.

— Aşa cred.

— Şi la nord? Ce spui de Tampa?

— Ploi răzleţe, cel mult. Va fi o furtună normală. Normală, dar puternică.

— Un micuţ uragan Alice. Ca acela din 1927.

— Da.

Ne-am privit în tăcere şi fetele trecură din nou în motoscuterul lor, râzând mai tare şi fluturând din mâini mai entuziaste ca înainte. Dulci aripi ale tinereţii, în zbor pe aburii şprițului de după-masă. Le-am salutat.

După ce se îndepărtară, Wireman spuse:

— Rudele în viaţă ale domnişoarei Eastlake nu vor mai trebui niciodată să-şi bată capul cu obţinerea avizelor de construcţie pentru noua lor proprietate, aşa-i?

— Aşa cred, da.

Se gândi la asta, apoi aprobă din cap.

— Bun. Trimite toată insula pe fundul mării, alături de toţi marinarii înecaţi. Mie îmi convine.

Luă de jos cilindrul de argint, îşi întoarse atenţia spre steguleţul portocaliu de deasupra faliei care brăzdează pe mijloc lacul Phalen, apoi se uită la mine.

— Ai vreun ultim cuvânt de spus, *muchacho?*

— Da, am zis, dar voi fi scurt.

— Pregăteşte-te, atunci.

Wireman se răsuci pe genunchi şi întinse în faţă cilindrul de argint. Soarele scânteie pe el pentru ceea ce speram că va fi ultima dată în cel puţin o mie de ani... însă bănuiala mea era că Perse se pricepea să găsească moduri de a reveni la suprafaţă. O făcuse deja o dată şi avea s-o facă din nou. Chiar şi din Minnesota avea să găsească modul de a se întoarce în *caldo largo.* Am rostit cuvintele pe care le păstrasem în gând.

— *Dormi pe veci.*

Wireman desfăcu degetele. Se auzi un pleoscăit surd. Ne-am aplecat amândoi peste marginea bărcii şi am urmărit cilindrul

de argint cum se scufundă încet, dispărând din vedere cu o ultimă scânteiere de lumină.

II

Wireman rămase la mine în noaptea aceea şi-n următoarea. Am mâncat biftec în sânge, am băut ceai verde după-amiaza şi am discutat despre orice, mai puțin despre vremurile vechi. Apoi l-am dus la aeroport, de unde urma să zboare spre Houston. De acolo avea de gând să închirieze o maşină şi să conducă spre sud. Să vadă puțin din țară, spuse.

M-am oferit să-l însoțesc până la punctul de control şi el clătină din cap.

— Nu e bine să-l vezi pe Wireman cum îşi dă jos pantofii în fața unui absolvent de managementul afacerilor, spuse el. Aici e locul unde ne spunem *adios,* Edgar.

— Wireman..., am început şi n-am mai putut continua. Lacrimile îmi puseseră un nod în gât.

Mă trase în brațele lui şi mă sărută ferm pe ambii obraji.

— Ascultă, Edgar. E timpul pentru actul trei. Înțelegi ce-ți spun?

— Da, am zis.

— Vino în Mexic când eşti pregătit. Şi dacă o să vrei.

— O să mă gândesc la asta.

— Să te gândeşti. *Con Dios, mi amigo; siempre con Dios.*

— Şi tu la fel, Wireman. Şi tu la fel.

L-am privit în timp ce se îndepărta cu geanta agățată de umăr. Mă lovi pe neaşteptate clara amintire a vocii sale în noaptea în care Emery mă atacase în Marele Roz, Wireman strigând *cojudo de pută madre* chiar înainte să-l lovească pe mort cu sfeşnicul în față. Fusese magnific. Mi-am dorit din tot sufletul să se întoarcă spre mine o ultimă dată... şi el se întoarse. Trebuie că mi-a citit gândul, ar fi spus mama mea. Sau a avut o intuiție. Asta ar fi spus Nan Melda. Mă văzu stând tot acolo şi fața i se lumină de un surâs.

— Croieşte-ți ziua, Edgar! strigă el.

Oamenii se întoarseră să vadă, luați prin surprindere.

— Şi lasă-te croit de ea! am strigat înapoi.

Mă salută soldățeşte, râse, apoi îşi văzu de drum. Şi sigur că, până la urmă, am fost în orăşelul lui din sud, dar cu toate că pentru mine e mereu viu prin vorbele lui de duh - nu mi le spun în gând niciodată decât la timpul prezent - pe el însuşi nu l-am mai văzut. Două luni mai târziu a murit de un atac de cord în piața din Tamazunchale, în timp ce se târguia pentru nişte roşii proaspete. Îmi spuneam că mai este timp, dar nu e oare adevărat că întotdeauna ne spunem asta? Ne păcălim singuri atât de des, că ne-am putea câştiga pâinea din asta.

III

În casa mea de pe Aster Lane, şevaletul stătea în living, unde lumina era bună. Pânza de pe el era acoperită cu o bucată de cârpă. Lângă el, pe masa cu vopselele mele în ulei, erau mai multe fotografii aeriene cu Duma Key, însă aproape că nici nu le privisem; vedeam Duma în vise şi încă o mai văd.

Am aruncat cârpa pe canapea. În prim-planul tabloului - ultimul meu tablou - stătea Marele Roz, redat atât de realist, încât mai că auzeam scrâşnetul scoicilor de sub el odată cu fiecare val.

De unul dintre piloni, o perfectă tuşă fantastică, stăteau proptite două păpuşi roşcate, umăr lângă umăr. La stânga era Reba. La dreapta era Fancy, cea pe care Kamen o adusese din Minnesota. Cea care fusese ideea lui Illy. Golful, de obicei extrem de albastru în timpul şederii mele pe Duma Key, îl pictasem într-o nuanță închisă şi rău prevestitoare de verde. Sus, cerul era plin de nori negri; se îngrămădeau spre marginea pânzei şi ieşeau din cadru.

Brațul drept începu să mă furnice şi acea senzație amintită de putere începu să curgă mai întâi prin mine şi apoi să se

reverse din mine. Îmi vedeam tabloul aproape cu ochiul unui zeu... sau al unei zeițe. Aş fi putut renunța la asta, dar n-ar fi fost uşor.

Când pictam, mă îndrăgosteam de lume.

Când pictam, mă simțeam întreg.

Am pictat o vreme, apoi am pus pensula deoparte. Am amestecat maro şi galben cu buricul degetului mare, după care l-am plimbat peste plaja pictată... o, atât de uşor... şi se ridică un văl de nisip, stârnit parcă de prima adiere palidă de vânt.

Pe Duma Key, sub cerul întunecat de o furtună de iunie care îşi aduna forțele, vântul începu să se întețească.

Cum se face un desen (XII)

Să ştiți când ați terminat şi în momentul acela să puneți jos creionul sau penelul. Restul e doar viață.

februarie 2006 - iunie 2007

Cuvânt final

Mi-am luat anumite libertăți cu privire la geografia coastei de vest a Floridei, dar şi cu privire la trecutul ei. Deşi Dave Davis a existat cu adevărat şi dispariția lui e un fapt real, aici numele lui este folosit într-un mod fictiv.

Şi nimeni din Florida, cu excepția mea, nu numeşte „Alice“ furtunile din afara sezonului.

Vreau să-i mulțumesc soției mele, romanciera Tabitha King, care a citit cartea în prima ciornă şi mi-a sugerat modificări prețioase; cutia de biscuiți Sweet Owen e doar una dintre ele.

Vreau să-i mulțumesc doctorului Russ Dorr, un vechi prieten, care mi-a explicat pe îndelete ce este aria lui Broca şi care sunt consecințele leziunilor prin contralovitură.

Vreau de asemenea să-i mulțumesc şi lui Chuck Verrill, care a redactat cartea cu obişnuita lui combinație de blândețe şi cruzime.

Lui Teddy Rosenbaum, prietenul şi redactorul meu: *muchas gracias.*

Şi vouă, vechii mei prieteni, Cititori Fideli; întotdeauna vouă.

Stephen King
Bangor, Maine

{1} Acronim pentru Work Projects Administration - agenţie guvernamentală a SUA înfiinţată de preşedintele Franklin Delano Roosevelt sub numele de Works Progress Administration în anul 1935, într-o perioadă când şomajul era răspândit, cu scopul de a creşte puterea de cumpărare a oamenilor, angajându-i în proiecte folositoare (n. tr.).

{2} Amestec din părţi egale de lapte şi frişca lichidă (n. tr.).

{3} Hummingbird se traduce prin „colibri“ (n. tr.).

{4} Men do not sham convulsion, Nor simulate a throe - dintr-un poem de Emily Dickinson (n. tr.).

{5} Acronim pentru National Association for the Advancement of Colored People - una dintre cele mai vechi organizaţii de apărare a drepturilor civile din America, având ca scop principal combaterea discriminării persoanelor de culoare (n. tr.).

{6} Dick (în original), aluzie la Dick Cheney, vicepreşedintele american din timpul administraţiei George W. Bush (n. tr.).

{7} Sub-blana boului moscat, cuvânt din limba inuiţilor (n. tr.).

{8} Deconstrucţie a poreclei de internet „Ifsogirl“ - aprox. „o fată nesigură“ (n. tr.).

{9} (George) Babbitt - protagonistul romanului cu acelaşi nume scris de americanul Sinclair Lewis şi publicat în 1922, o satiră necruţătoare la adresa culturii americane, a societăţii şi comportamentului ei, cu accent pe puterea conformismului şi mediocrităţii clasei mijlocii; John (şi Lorena) Bobbitt - cuplu american devenit celebru în anul 1993, când Lorena a tăiat penisul soţului ei cu un cuţit de bucătărie (n. tr.).

{10} Mack Sennett (1880-1960) - cineast de origine canadiană cunoscut pentru peliculele sale bufe (n. tr.).

{11} A god said (lb. engl.) (n. tr.).

{12} Lewis Carroll - Alice în Ţara din Oglindă, traducere de Antoaneta Ralian şi traducerea versurilor de Ioana Ieronim (n. tr.).

{13} Found Art (în lb. engl. În original) - artă creată prin utilizarea unor obiecte comune şi deseori modificate, obiecte ce în mod normal nu au conotaţii artistice (n. tr.).

{14} Shipped (în lb. engl. în original) - derivat de la ship - „vas“, „corabie“, „vapor“ (n. tr.).

{15} Even then, even later, even now, even so (n. tr.).

{16} Din Furtuna, actul 1, scena 2 - traducerea îi aparţine lui Leon Leviţchi (n. tr.).